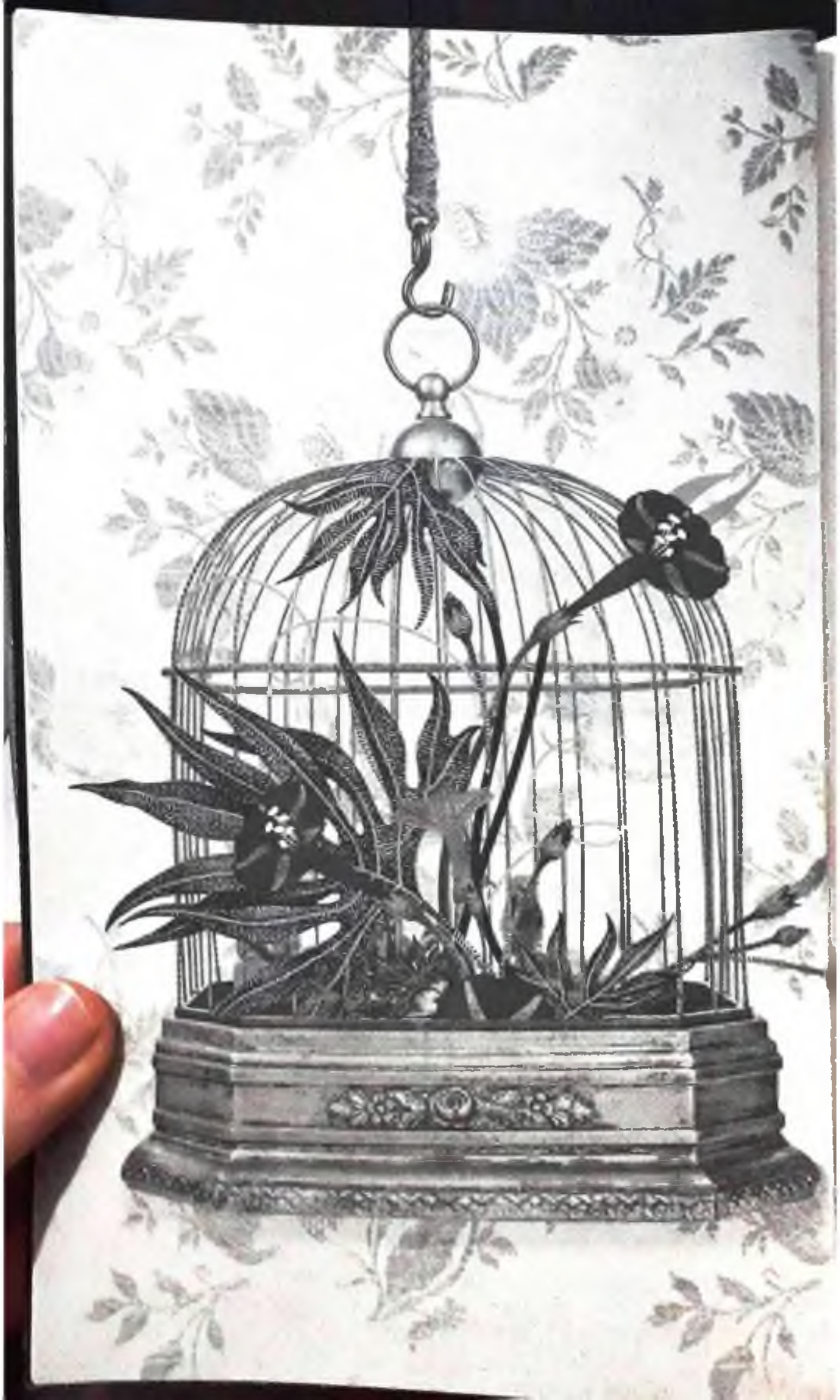
SÜMEYYE DEMİRKAN

Mürekkebe Boyanan Sandunya

II

I

"Ritmin Kalple Dansı"

ÖZDEMİR ERDOĞAN - AÇ KAPIYI GİR İÇERİ

Onu ilk gördüğümde kalbimde bir cümle filizlenmişti.

Sevgi acıtır, öp yaralarımdan belki sana da bulaşır.

Öpmüştü.

Sevgimin onu acıttığı yerden mi, yoksa acıyan ruhunun onu besleyebileceğim yerinden mi bilemiyorum. Sahi, acım ona da bulaşmış mıydı artık? Hani olur ya, hislerim yüreğine siner, belki o da benim gibi hissederdi.

O kadar deli, tuhaf ama içi içine sığmayan bir haldeydim ki sanırım bulutların üzerinde yürüyordum. Hayır, daha önce hiç bulutların üzerinde yürümedim ama yürüseydim ancak bu kadar mutlu hissedebilirdim sanırım.

Yine sabahın erken vakitlerinde uyanarak hazırlandım. Hastaydım ama bu sadece fiziksel bir olaydı. Ruhum öylesine sağlıklı hissediyordu ki sanırım tek bir dokunuş bile oradaki yarayı iyi edebilmek için vardı. Ezgi bugün işe gidecekti, hatta çoktan gitmişti. Onun da yaraları iyileşmeye başlamıştı ama ne yazık ki benimkinin aksine onun yarası sadece fiziksel bir temasla sınırlı değildi lakin güçlü bir insandı ve içerideki yarasını da kapatacağını biliyordum.

Aynamın karşısında son dokunuşlarımı yaptıktan sonra kendime bir baktım. "Sırıtmaktan ağzım böyle kalırsa Akif Selim beni hâlâ güzel bulur mu acaba?" diye sordum kendi kendime. Bunu söylerken bile sırıtıyordum. Aslında yüzümdeki bu muzip tebessüm dün geceden beri bir an olsun düşmemişti dudaklarımdan. Uyuyana kadar, uyandıktan sonraya kadar bile devam etmişti.

Birkaç gündür takmadığım kırmızı beremi geçirdim en son kafama. Saçlarımın buklelerini düzelttim ve derin bir nefes alıp gülümsedim. Hah! Sanki sabahtan beri başka ne yapıyorsam?

Birkaç bir şey atıştırdıktan sonra evden çıktım. Akif Selim mesaj atmamıştı ama durakta olduğunu biliyordum. Biliyordum işte. Merdivenlerden usul usul inmeye başladım ama kalbim bunu reddedercesine atıyordu. Kalbim ağzımın içindeydi sanki ve konuşursam duracaktı. Birkaç dakika sonra apartmandan dışarı çıktığımda havanın oldukça keyifli olduğunu gördüm. Güneş yüzünü gösterirken; karlar çoktan erimişti bile.

Birkaç adım yürüdükten sonra karşı kaldırıma baktım.

Oradaydı.

Durakta yalnız başına oturuyordu.

Elimi kalbimin üzerin götürüp, "Allah'ım ne olur kalbime mukayyet ol," diye mırıldandım.

Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra yutkundum ve çantamın kemerini omzuma doğru iyice çektikten sonra karşı kaldırıma doğru yürüdüm. Gözleri gözlerimi buldu. Dünden bu yana asla konuşmamıştık. O andan itibaren konuşmayı unutmuştuk. Bu iyi bir şey miydi yoksa sandığımdan daha mı kötüydü bilmiyorum ama bunu sorun etmemiştim. Belki de konuşsaydık büyüsü elimizde dağılıverecekti.

Az sonra durağa vardığımda başımı öne eğerek hemen yanına oturdum. Biraz sağa doğru kaydı ve daha rahat oturabilmem için bana yer açtı. Çantamı kucağıma koydum ve öylece ellerimi önümde birleştirdim. Akif Selim de aynıydı. İkimiz de yere bakıyorduk ama gülümsediğini hissedebiliyordum çünkü şu an ondan farksız değildim. Bu sessizlik böylece sürerken, "Günaydın," dedi sakince.

"Günaydın," diyebildim kısık sesimle. Sesim oldukça hassas çıkmıştı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim," dedim aynı şekilde. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim."

Gözlerimize bakamıyorduk. Niye böyle olmuştu bilmiyorum ama aşırı hoşuma gitmişti. Onunla benim aramda ne vardı onu da bilmiyorum ama bu bağı seviyordum. Utangaçtı, merhametliydi, sakindi ve her şeyden evveli eşsiz bir ruhun sahibiydi.

Bir müddet daha sustuğumuzda parmaklarımla oynamaya başladım. Deli gibi konuşmak ve gözlerine bakmak istiyor ama gözlerine bakarsam öylece kalakalmaktan korkuyordum. Hastalığım henüz geçmemişti ve burnum ara ara sersem gibi akmaya devam ediyordu. Çantamdan peçetemi çıkarıp burnumu sildim. Gülümsediğini görebiliyordum. "Gülme lütfen," diye konuştum. "Sersem gibi görünüyorum değil mi?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Oldukça güzel görünüyorsun."

İçim... Gidiyor...

Burnumdaki peçeteyi yavaşça indirdim ve başımı hâlâ yerden kaldırmadan gülümsemeye devam ettim. Derin bir nefes alıp verdim, tabii bu burunla bunu ne kadar başarabilmiştim bilmiyorum ama... Kafamı kaldırıp yüzümü yüzüne çevirdim. Bunu yaşadığımız an eş zamanlı konuştuk.

"Sen söyle," dedi gülümseyerek konuşacağımızı fark ederek.

"Yok sen söyle."

"Olmaz," diye ısrar etti. "Sen söyle lütfen."

"Ama," diyebildim gözlerimi kaçırarak. Mavi gözbebekleri soğuğun uğramadığı ama ondan başka hiçbir yerin o kadar soğuk olmadığını belli edermişçesine yüreğime dokunmaya devam ettikçe cümlemin devamı bir türlü gelmedi. "Aslında..." *Yok, vallahi utanıyorum çok.*

"Aslında?"

Dişlerimi göstererek gülümsedim ve sonra bunu elimle gizledim. "Hayır," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Gülüşün saklanmayacak kadar huzur veriyor, Mislina."

Elim ağzımın üzerinde kalakaldığında duraksadım. Ona belli etmeden nefesimi sindirmeye başladığımda elimi ağzımdan indirdim ve gözlerimi hemen arkada beliren otobüse kaydırdım. "Otobüs geldi," diye ayaklandım.

Benimle birlikte ayaklandığında çok geçmeden otobüs durdu ve önce ben, sonra Akif Selim otobüse bindik. İçerisi kalabalık değildi ama orta kısmın ikinci sırasında tek bir boş yer vardı. Oraya doğru ilerledim, Akif Selim de peşimden geliyordu. Boş koltuğa geldiğimde ona baktım. "Otursana," diye mırıldandı.

Kaşlarımı kısacık çattım ve ardından çantamı kolumdan çıkarıp oturdum. Çantamı kucağıma koyduğumda Akif Selim hemen dibimde durdu. Güzel eli otobüsün sarı direğini kavradığında orayı izledim. Kabanın altında beliren saatine baktım. Babasının saati olduğunu söylemişti. İçimi çektim. Babasına verdiği değeri gözlerinden bile anlayabiliyordum. Göz bebeğim benim.

Gözlerimi oradan çekip başımı hafifçe yüzüne doğru kaldırdığım vakit bana baktı. Ne de güzel bakıyordu öyle. Kafasını hafifçe direğe doğru yaklaştırdığında gözlerimizin teması daha sağlıklı oldu. Konuşmuyorduk ama gözlerimiz sanki bize bir şeyler anlatıyordu.

Yaklaşık on dakika sonra otobüsten inerek okulun kapısına doğru yürümeye başladık. "Ezgi işine geri döndü," diye konuşmaya başladım.

Akif Selim, "Umarım her şey onun için daha iyi olur," dedi sakince.

"Umarım."

"Babamın yanına birkaç gündür gidemiyorum ve huzursuz hissediyorum," diye ekledi hemen ardından. "Kendime kızıyorum onu yalnız bıraktığım için."

"Hayır," diye durdurdum onu. Bana döndü ve kaldırımın üzerinde birbirimize baktık. "Lütfen böyle düşünme. Sen de insansın, hem de çok iyi bir insansın. Her şeyden önce fedakârsın. Ben eminim ki baban..."

Buruk bir tebessümle güldü ve gözlerimin içine bakarak cümlemin devamını kendi tamamladı. "Babam zaten benden bihaber, iki ay gitmesem bile fark etmez öyle değil mi?"

"Böyle düşünmedim ki," diye ifade ettim.

"Biliyorum Mislina," dedi sakince. "Senin zihninde böyle şeylerin var olmadığını elbette çok iyi biliyorum ama babam işte..."

"Baban işte," dedim gülümseyerek. "Baban."

Gülümsedi. O sırada Sevde yanımızda belirdi. "Günaydınlar."

"Günaydın," diye baktım yüzüne. Sevde bir bana bir Akif Selim'e baktıktan sonra, "Niye duruyorsunuz ki burada?" diye sorduğunda çabucak cevapladım: "Hiç."

Sevde bana ima dolu bakışlar atarken gözlerimi küçülttüm ve bunu kesmesini belirttim. Sonra da birlikte tekrar yürümeye başladık. Sevde, "Bu arada haberiniz var mı?" diye konuştu tatlı bir heyecan ile.

"Neyden?"

"Okulun kış festivali için yapılan konserden," diye söylenip daha coşkulu bir halde ekledi: "Emre Aydın geliyormuş."

"Ya," dedim birdenbire. "Haberim yoktu."

Akif Selim, "Benim de," diye mırıldandı. Gözlerim usulca gözlerine kaydığında bana bakmayıp dümdüz bir halde önünü izlediğini gördüm. Bunu sorun etmediğimde Sevde yeniden konuşmaya başladı: "Yarın akşam saat sekiz gibi başlayacakmış. Aslında okuldaki panolarda yazıyor ama tabii görmemiş olmanız normal."

"Dikkat etmedim," diye geçiştirdim. Gidecek miydim? Gitmeyi çok isterdim. Akif Selim de benimle birlikte gelir miydi? Gelmesini çok isterdim.

Konuşmalarımızı uzatmadan okul kartlarımızı okutup bahçeye giriş yaptık. Dersin başlamasına yirmi dakika kadar vardı. Sevde bu süreyi Burak'la geçirmek için onun yanına gitti. Biz de Akif Selim ile beraber kantine gittik. Kış aylarında burası daha sıcak ve hoş oluyordu. Birer bardak kahve aldıktan sonra boş bir yer bulup oturduk fakat az sonra hemen iki masa ötemizde tek başına oturan Berat'ı gördüm. Çantamı ve kahvemi masanın üzerine bırakıp, "Berat'ın yanına bir gidip geleyim ben," dedim Akif Selim'in gözlerine bakarak.

Afalladı ve gözlerini üzerimden çekip Berat'ın olduğu yöne baktı sonra da sakince kafasını aşağı eğip, "Peki," dedi. Onu kısa bir süreliğine burada yalnız bıraktıktan sonra Berat'ın yanına gittim. Ben geldiğimde telefonundan başını kaldırıp, "Hoş geldin," dedi.

Sandalyemi çektim ve emanet bir halde oturdum. "Nasılsın?" diye sordum. Son zamanlarda Berat'la kopmuştuk aslında kopma değildi ama haliyle aramıza bir mesafe girmişti. Bunun sebebi ne oydu ne de ben. "İyiyim," dedi telefonunun ekranını kilitleyip masaya koyarken. "Sen?"

"Ben de iyiyim," dedim gülümseyerek. Berat'ın yüzü hemen iki masa önümüzde duran masaya yani Akif Selim'in yüzüne odaklandığında, "Onunla aranda bir şey mi var Mislina?" diye sordu.

"Kiminle?" diye sordum bilmezlikten gelerek.

Kaşlarıyla Akif Selim'i işaret etti. "Şu herifle işte!"

Çenemi omzumun üzerine koydum ve Akif Selim'i saniyeler içinde izleyip geri döndüm. "Akif Selim," diye başladım konuşmaya. "Aramızda net bir şey yok, iyi anlaşıyoruz ama."

"Bunu görebiliyorum," dedi düz bir sesle. "Son zamanlarda daha yakınsınız. Unuttun bizi."

Kaşlarımı çattım. "Unutmak değil bu. İster istemez bir soğukluk giriyor araya ama bu size karşı olan sevgimden bir şey götürmedi ve götürmez."

Berat sözlerimin üzerine çabucak bir şey eklemeyip dinlemeyi ve susmayı tercih etti. Elimi boynuma götürdüm ve hafifçe orayı ovmaya başladım. Berat, "Sadece önceden benimle daha çok şey paylaşırdın ve daha fazla zaman geçirirdik," dedi. "Niyetim seni kırmak ya da incitmek değil fakat o herif bizden daha önce geliyor artık değil mi?"

"Bunu söylemen bile kırıyor," diye mırıldandım gözlerine bakarak. "Ama duymak istediğin şey oysa," deyip kafamı aşağı yukarı salladım. "Akif Selim ile farklı bir bağ var aramda. Onunla anlaşabiliyorum. Bura-

dan sakın beni başka şeylerle suçlama lütfen çünkü insan bazen bir şeyler olurken bunun önüne geçemiyor. Üzgünüm."

Berat gözlerimin içine uzun uzun bakıp gülümsemeye çalıştı. "Olan şey nedir Mislina?"

"Anlamadım?"

"Dedin ya," diye açıkladı yerinde hafifçe toparlanarak. "İnsan bazen bir şeyler olurken bunun önüne geçemiyor diye... Olan şey nedir?"

"Hiç," dedim çabucak. "Hiçbir şey. Beni neden yargılıyorsun anlam veremiyorum."

"Yargılamıyorum," dedi sakince. "Sadece soruyorum. Sen benim için değerli birisin ama son zamanlarda aramız epey açıldı ve bunun sebebini merak ediyorum. Evet, ben de buna sebep oldum çünkü bir yandan işim bir yandan okulum derken... Seni yargılamıyorum Mislina."

"Anlıyorum," dedim saf bir tınıyla. "Önceden daha çok şey paylaşırdık seninle fakat söylediğin gibi bu tek taraflı değil."

"En azından birbirimizden bir şey saklamıyoruz," diye ekledi hızla yüzüme bakarak. Afalladım. Ucu açık kalmış bir cümleydi bu, anlayabilmiştim. Üstelemedim. "Aynen öyle."

Berat'ın gözleri yavaşça gözlerimden ayrılıp Akif Selim'i hedef aldığında, "Neyse ben seni tutmayayım," diye konuştu. "Kahven soğumasın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sandalyemi geriye doğru iterek ayaklandım. "Görüşürüz Berat."

"Görüşürüz."

Arkamı döndüğüm gibi derin bir nefes alıp verdim. Kimse kırılmasın diye çabaladıkça sanki ters tepmeye başladığını hissediyordum ama Akif Selim'i onlarla aynı kefeye koyamazdım. O benim sevgimdi, kalbimdi. Onlar ise arkadaşımdı. Elbette bu onları atıp yalnızca Akif Selim'i görmekten geçmiyordu ve ben de zaten öyle değildim. Bazen kalbim ağır bastığı için onun yanında olmam gerektiğine inanıyordum ve kalıyordum çünkü o beni mutlu ediyordu. O bana kalbimi öğretiyordu.

Birkaç saniye sonra Akif Selim'in karşısına geçtim ve sandalyemi sakince çekip oturdum. "Kahven soğudu biraz," diye mırıldandı gözlerime bakmadan.

Omuzlarımı düşürdüm ve elimle kâğıt bardağı çerçeveledim. "Dert değil."

Bir şey söylemedi. Kahve dolu bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum aldığımda o sıcak tadın uzaklaştığını gördüm. Bardağı dudaklarımdan çekip yutkundum fakat konuşmadım. Yine sessizleri oynuyorduk. Gözlerimize bakmak bu kadar zor olmamalıydı ama biz bunu bile mümkün kılmayı biliyorduk. "Emre Aydın dinler misin?" diye sordum sakince. Gözlerine baktım. Gözlerime baktı.

"Çok değil," diye itiraf etti. "Peki ya sen?"

"Ben de öyle," deyip gülümsedim. "Aslında ben çok müzik dinleyen biri değilim ama Emre Aydın'ın parçalarını güzel buluyorum."

"Öyle," dedi sakince.

"Peki yarın akşam gidecek misin?" diye sordum kısık bir sesle.

Kolunu masanın üzerine koydu ve diğer elini hemen beremin altında bozuk bir halde duran saç telime uzatarak, "Bilmem," diye mırıldandı. "Gidelim mi?"

Eliyle saçımı düzelttikten sonra gülümseyerek kendini geri çekti. Yüzümdeki ısı oranı yine artmaya başladığında gözlerimi kaçırdım. O böyle baktıkça ona cevap verememek dahası ona dikkatli bakmak oldukça zor oluyordu. "Yani," dedim gülümseyerek. Etrafı izliyordum ama nereye baktığımdan bihaberdim. "Gitmek isterim."

Güldü. Bu anı kaçıramazdım ve bakışlarımı gülüşüne sabitledim. Kafasını aşağı yukarı sallarken gözlerini kıstı. "Kesinlikle. Seninle aynı fikirdeyim."

"Buna sevindim."

İç çekti ve elini kahvesinin bardağına uzattı. "Ben de."

Ona eşlik edermişçesine kahvemden birkaç yudum daha aldım. "Ama henüz iyileşmedin," diye söylendi bardağı masanın üzerine bırakırken. "Sıkı giyin, tamam mı?"

"Tamam," dedim sıcacık tebessüm ederken.

Birlikte bir müddet daha sohbet ettikten sonra kantinden çıktık. "Derste burun çekmek kadar rezil bir durum yok sanırım," diye mırıldandım kendi kendime.

Akif Selim, "Sınavda burun çekmek," diye karşılık verdiğinde güldüm. "Bak onu unutmuşum!"

Tavrıma tebessüm ettiğinde okul binasına doğru yürümeye devam ettik fakat o esnada Işıl karşımızda belirdi ve önce Akif Selim'e sonra bana tuhaf tuhaf baktı. Gözlerimi devirip kafamı diğer yöne çevirdi-

ğimde, "İstediğini elde etmişsin Mislina," diye geveledi. "Akif Selim'in yanındasın.

Akif Selim, "Işıl çekilir misin önümüzden?" diye sordu. Duruşu ve ses tonu epey ciddiydi.

Işıl hayretle gülerek, "Önümüzden?" diye dikkat çekti. "Siz oldunuz yani öyle mi?"

"Bununla neden bu kadar çok ilgileniyorsun?" diye sordu sonra Akif Selim. "Hayır bir de hiç utanmadan hâlâ gelip bir şeyler söyleyebiliyorsun. Babanı kullandın, hayatında biri varken beni de kullanmaya kalktın kendi çapında... Ee?" diye sordu. "Sahiden hiç mi utanman yok?"

İçten içe gülümserken Işıl sinirlenerek, "Hadi benim utanmam yok," deyip gözleriyle yetmeyip eliyle beni işaret etti. "Şu kızın peki? Yanında gezdiriyorsun bir de kedi gibi... Ne kadar sevimli..."

Öfke ve şaşkınlık vücudumda harmanlanarak bir his elde ettiğinde Işıl'a baktım fakat Akif Selim benden erken davrandı. "Kendine gel. Benim hayatıma da karışmayı bırak. Kalbini kırmamak için daha ne kadar zorlayabilirim bilmiyorum ama haddini aşıyorsun."

Işıl, "Ama Selim..." dediğinde bu sefer konuşan ben oldum. "Gerçekten yazık. Hayatında biri varken hâlâ neler peşinde geziyorsun. Utanman yok mu diye sormayacağım çünkü cevabı çok basit." Kafamı salladım. "Senin cidden utanman yok."

"Bana bak!" diye üzerime atılmaya çalıştığında Akif Selim önümde durdu ve Işıl'a, "Yeter!" diye sesini yükseltti. "Yerini ve haddini bil. Ne duymak istiyorsun benden bilmiyorum ama kalbini kırmaktan çekinmeyeceğim bu saatten sonra. Git şimdi."

Işıl sert hareketlerle soluk alıp vermeye başladığında kafamı öne eğdim ve kaşlarımı çattım. O buradan gittikten sonra Akif Selim bana dönüp koluma dokundu. "Sıkma canını," dedi sakince. "Ne dediğini bilmiyor."

"Umurumda bile değil ki," diye baktım gözlerine. "Benim hakkımda ne düşünürse düşünsün. Ben bildiğim kişiyim..."

"Umurumda olan bu."

Onun söylediğini tekrar ettim. "Umurumda olan bu."

"Böyle şeyleri ne kafana tak ne de kendini üz," diye tembih etti. "Seni onunla muhatap ettiğim için asıl üzülen taraf ben olmalıyım."

"Hayır hayır," dedim aksini iddia ederek. "Bu senin suçun değil. Hem ben de üzülmüyorum ki. Işıl işte," diye mırıldanırken nefesimi zorlukla dışarı verdim. "Neyse derse girelim en iyisi. Saat geldi."

Konu hakkında daha fazla yorum yapmadan okul binasına girdik. Etrafa daha dikkatli baktığımda duvardaki Emre Aydın posterlerini görebilmiştim. Sakin sakin koridorda yürürken gülümsememi sürdürdüm.

Sınıfa girdiğimizde Sevde'nin gözleri beni buldu. Yanında Berat oturuyordu. Duraksadım ve adımlarımı yavaşlattım. Bu ikilemden hiç hoşlanmıyordum ve yine böyle bir durumun içinde kendimi bulduğum için bir miktar kırgın hissediyordum. Akif Selim bunu fark edermişçesine, "Onlarla oturabilirsin Mislina ne de olsa arkadaşların," diye fısıldadı. Sınıfın ortasında beklemek istemediğimden ötürü ona çabucak baktım. Bir şeyler söyleyeceğim sıra yine benden önce davranarak kibar bir dille, "Cidden sorun değil," dedi ve sırasına doğru yürümeye başladı.

Neden böyle olmuştu anlam verememiştim.

Sıkıntılı bir şekilde Sevdelerin yanına gidip, "Merhaba," dedim.

Sevde, "Merhaba da," dedi alık alık bakarken. "Sen de daha hastasın. Gider misin buradan?"

"Hasta mısın?" diye sordu Berat. Başımı evet anlamında salladım.

"Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim," deyip geçiştirdim ve o sırada burnumu çektim. Sevde, "Bak hâlâ meyve suyunun dibinde kalmış suyu pipetle çekiyormuşçasına sesler çıkarıyorsun. Hadi sen Akif Selim'in yanına git ve hasta hasta takılın."

"Ya böyle beni niye sıkıştırıyorsun anlamıyorum ki," dedim sakince yüzüne bakarken. Sevde bir şey söylemeyip önündeki kitabın kapağını açarken Şerif Hoca içeri girdi. Ayakta kalmıştım. O esnada Akif Selim gözlerimin içine bakarak bana gülümsedi ve başını hafifçe eğerek gözlerini kapatıp açtı. Şu an feci halde utanmıştım.

Şerif Hoca, "Herkes yerine geçsin," diye ikaz ederken ayakta kalan tek kişinin ben olduğumu anladım ve başımı öne eğerek seri adımlarla Akif Selim'in yanına oturuverdim. Çantamı sıranın üzerine koyup başımdaki kırmızı bereyi de çıkardım. "Merhaba," diye konuştum sessizce.

Güldü. "Sana da merhaba."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve bozulan saçlarımı düzeltmeye başladım. Şerif Hoca yoklama kâğıdını öne sıraya koyduğu vakit derse hızlı bir giriş yaptı. Dersle ilgili birkaç kitabımı çantamdan

çıkarıp hemen en sevdiğim kırmızı renkli kalemimi de yanına iliştirdim. Kırmızı en sevdiğim renkti.

Akif Selim, "Sanırım kırmızıyı çok seviyorsun," diye fısıldadı.

"Çok severim."

"Çok da yakışıyor."

Hareketlerimi kısıtlarcasına yavaş yavaş çantamın fermuarını çekip ona kaçamak bakışlar attım. "Teşekkür ederim."

Bir şey söylemezken kaşlarını çattı ve bundan vazgeçip bunu bir tebessümle sonlandırdı. Derin bir nefes alıp -burnumu çektikten sonra- derse odaklanmaya çalıştım tabii bu Akif Selim yanımdayken ne kadar mümkündü pek bilmiyordum ama.

Yaklaşık bir buçuk saatlik bir dersin ardından yarım saat molaya çıkmıştık. Ondan sonra da art arda dört saat daha dersimiz vardı. Sevdeler kantine indiğinde biz hâlâ sıramızda oturuyorduk. "Dışarı çıkmayacak mısın?" diye sordum sakince.

"Hayır," deyip bana baktı. "Ama sen istersen çıkabiliriz ya da çıkabilirsin."

"Yok," dedim çabucak. "Biraz uyusam iyi olabilir belki."

"Burada mı?" diye sorduğunda gözlerimi kapatıp açtım. O sırada da elimin tersiyle esneyen ağzımı kapattım. Bunu yaparken bana bakıp güldüğünde gözlerimin kenarı kızardı. "Bak çok uykum varmış," dedim esneyişimi sonlandırarak.

"Fark ettim," dedi gülümseyerek.

Kabanımı katlarken onu kendime yastık yapıp sıranın üzerine koyduğumda başımı da onun üzerine yasladım. "Bir sıkıntı olmaz değil mi senin için?" diye sordum.

"Hayır tabii ki," deyip sıkıntılı bir nefes aldı. "Ama dur," dedi hemen ardından yanındaki kabanını açıp üzerime örtmeye başlarken. Afalladım. "Annem söylemişti küçükken," dedi kabanı üzerime sıkı sıkı örtmeye devam ederken. "Uyuyanın üzerine kar yağarmış. Üşüme."

Seni nasıl sevmem Akif Selim?

Ellerini sırtımdan çektiğinde kısık gözlerle gözlerine baktım. "Bunun için de teşekkür ederim ama sonra bana çok ediyorsun deyip şey etme!"

"Etmem," dedi dudağını narince kıvırırken. Gülümsedim. Ona bakarken bunun aksini yapamıyordum ki zaten. Ellerimle kabanının yakalarını kavradım ve boynuma doğru iyice çektim. Çok güzel kokuyordu. Parfüm değildi bu çok başka bir kokuydu.

Gözlerimi kapattığımda onun ne yaptığını gözetlemek adına kirpiklerimin ucundan gizli saklı onu izledim. Telefonuna kulaklığını taktı ve müzik dinlemeye başladı. Bir yandan da telefonuyla vakit harcıyordu.

Aradan bir süre geçmiş olacak ki Akif Selim'in kolumu dürtmesiyle gözlerimi araladım. "Ders başlamak üzere."

"Hım?"

"Ders diyorum," dedi gülerek. "Başladı başlayacak. Uyansanız mı acaba Mislina Hanım?"

Burnumun ucu kaşınırken orayı büzdüm ve sersemleşmiş bir halde kafamı sıradan kaldırıp sırtımdaki kabanı düşürmeden onu toplayıp Akif Selim'e uzattım. "Çok mu uyudum?" diye sordum.

Akif Selim kabanını kavrarken, "Eh," diyebildi.

"Peki uyurken ağzım açık değildi değil mi?" diye sordum. "Ben burnum tıkalıyken ağzım açık uyuyorum genelde. Ay, balık gibiydim kesin biliyorum ya!"

"Hiç de değil," dedi reddederek.

"İnanayım mı?"

"Bence inan."

Güldüm. "İnandım."

Kafasını sağa sola sallayarak gülmeye devam etti. Toparlanarak kendimi dört saatlik bir derse hazırladım fakat buna hazır mıydım bilmiyordum. Gözlerimin altını kaşıdıktan sonra çantamdaki su şişesini alıp birkaç yudumla boğazımı temizleyip derse odaklandım.

Bu dört saatte sadece bir on dakikalık ara vermiştik. Sanırım bayılmak üzereydim. Ben derslerden kaçan biri değildim fakat hâlâ iyileşmeyen biri olduğumdan ve tıkalı bir burunla hayatıma devam ettiğimden mütevellit bu dört saatin nasıl geçtiğini sorsalar bir yerde mutlaka tıkanır direkt gözlerimi devirirdim.

Nihayet ders bittiğinde havanın yavaş yavaş kararmaya başladığını gördüm. Kabanımı üzerime geçirmeye başlarken Akif Selim de toparlanmaya başladı. O sırada Sevde'nin bana el sallayarak veda ettiğini gördüm. Sevde sınıftan çıkarken biz de acelemiz yokmuşçasına toparlanarak sıramızdan çıktık. Okul binasından çıkana kadar hiç konuşmazken az önce gördüğüm havanın ortasına düştüğümde, "Hava bayağı kararmış," diye konuştum. "Kafam da bir hayli doldu zaten."

"Acıktın mı?" diye sordu elleri kabanın cebinde yürümeye devam ederken.

Saklamadım. "Biraz."

"Biraz mı?"

"Birazdan daha fazla biraz."

"Bir şeyler yiyelim mi o halde?" diye sorularına bir yenisini daha eklediğinde kafamı salladım.

"Ne yiyeceğiz?" diye sordum gülerek.

"Bilmem," diye mırıldandı. "Sevdiğin bir şey var mı?"

"Ben pek yemek ayırt etmem."

"Topu bana atıyorsun yani?"

"Yok," dedim. "Ya da öyle galiba biraz."

Gülüştük. Hava gittikçe kararmaya devam edip bizi ruhuna sindirmeyi sürdürürken Akif Selim, "Kumpir yiyelim mi?" diye soruverdi.

Adımlarımı durdurmadan ona baktım. "Olabilir."

"Olsun o zaman."

Yüzümüzdeki tebessümü asla suretimizden esirgemeden yürüdük ve az sonra sıcak, küçük bir kafeye girdik. İçerisi öylesine hoştu ki buz gibi havada sanki tek bir dokunuşla buzlarımdan eriyivermiş hissine sahip olmuştum. Ahşap duvarlar, o duvarlarda asılı birkaç tablo ve köşedeki müzeyi andıran ufak tefek materyaller... Tatlı dokunuşlar bir anda bambaşka bir ortamın içinde bulunmamızı sağlayabiliyordu.

Bir masa seçtik ve kabanlarımızı sandalyelerimizin omuzlarına asıp oturduk. Beremi çıkarıp hemen yanımdaki sandalyenin üzerine bıraktığım çantama emanet ettiğimde saçlarımı omuzlarımdan geriye itip ellerim çenemin altında etrafı izlemeye başladım. "Burası oldukça hoşmuş. İnsanın içini hoş ediyor."

"Öyleymiş hakikaten," diye eşlik etti sözlerime. O sırada garson bey geldi ve elindeki iki menüyü masamıza bırakıp uzaklaştı. Akif Selim, "Biz direkt kumpir yiyeceğiz zaten öyle değil mi?" diye sorarken başımla onayladım. "Ne içersin peki?"

"Su."

"Sadece?"

"Hı-hım," dedim menüyü kapatırken. "Canım çok bir şey istemedi."

"Peki," diye üstelemeden menülerimizi kapatıp masanın kenarına koyduk. Az sonra da garson bey geldiğinde Akif Selim ona bakıp "Bize iki kumpir, iki su," diye açıkladı. Gözlerimi ondan kaçırarak başımı öne eğdim. Garson bey yanımızdan giderken Akif Selim duruşumu fark edip derhal müdahale etti. "Ne? Canım çok bir şey istemedi benim de."

"Yok," diye gülümsedim başımı kaldırırken. "Öylesine gülüyorum ben."

Gülmeye devam ederken buna bir son verememek bir yandan sinirlerimi yokluyor diğer yandan inat edermiş gibi daha da artıyordu. Elim masanın üzerindeki telefona uzanırken, "Ezgi'ye haber vereyim, yemeğini yesin o," dedim. Ezgi'ye mesaj attıktan sonra telefonu ters çevirip kenara koydum.

Kollarımı masanın üzerine koyup dik bir duruşla onun gözlerine baktım. "Okul bittiğinde başka hedeflerin var mı Akif Selim?" diye sordum sakince. Merak ettiğimdendi elbette. Onunla bu tarz şeyleri konuşmayı seviyordum. Bakış açısını ve idealleri hoşuma gidiyordu.

"Var," dedi kuru bir sesle. "Ama bu bir hedef mi bilmiyorum. Okulun bitmesini de beklemiyorum. Sadece tamamlamam gerektiğini biliyorum o kadar."

"Neyi?"

"Annemin yazmış olduğu şiir kitabını."

Duraksadım. "Annenin şiir kitabı mı vardı?"

"Hayır," dedi kafasını sallayarak. "Ama yazıyordu ve günün birinde kitap haline getirmeyi düşünüyordu. Her güne bir şiir sığdırmaya çalışırdı ama bu sadece okuyanlar içindi. Üç yüz altmış beş tane şiir yazmak kolay maharet değil biliyorum ama o zaten üç yüz tanesini yazmıştı... Yıllar boyu yazdı ve ben ondan geriye kalanı tamamlamaya çalışıyorum. Günün birinde basılır mı bilmiyorum ama tamamlamam gerektiğini biliyorum."

Ninni dinliyormuş gibi onu dinledim. Tavrı o kadar nazik ve hoştu ki yüreğindeki vefayı taşıyan ruhuna hayran kalmamak elde değildi. "Annem Türkçe öğretmeniydi. Bu kitabı ta fakülteye gitmeden evvel yazmaya başlamış... O kadar farklı satırlar var ki içinde, bazen on altı, bazen beş, bazen kırk yaşındaki insanın ruhunu hissedebiliyorsun."

"Ya," dedim gözlerim dolu dolu mırıldanırken.

"Ben de deniyorum ve karalıyorum ama onun gibi olmuyor... Annem bu kitaba başlarken ilk sayfasına 'her güne bir umut, her umut bir

güne ışık" diye not düşmüş... Altmış beş şiir eksik ve ben de onu tamamlayacağım. Bilmiyorum olur mu ama deniyorum işte..."

Masanın üzerinde duran ellerine gitti ellerim. Onlara dokundum. Parmakları usulca aralanırken ellerimi kabul etti elleri lakin bu tam anlamıyla bir kabulleniş sayılmazdı zira sanki yaprak dokunuyordu rüzgâra öyle bir hafiflikti bu temas. "Ben eminim senden," dedim yüzüne bakarak. "Annenin şiirlerini öyle güzel devam ettireceksin ki bir gün açıp okuduğunda kalbin hep o şiirleri yazarken yaşadığın hisle çarpacak. Eminim ben senden."

Gözlerini gözlerimden çekip temas halinde olan ellerimize baktı. Kalbim sıkışıyordu ama onun kalbi zaten ferahlamaya alışkın değildi. "Hem," dedim gülümseyerek. "Sen çok edebi yönlü bir insansın, güzel bir ruhun sahibisin o şiirleri senden başkası devam ettiremez."

"Umarım," diye fısıldadı belli belirsiz. "Umarım bunu başarabilirim çünkü ben annemi çocuk yaşımda kaybettim, büyük yaşımda hissetmek ve onu yaşamak istiyorum sadece."

"Bunu yaşayacaksın," dedim kararlı bir sesle. "Sana iyi geliyorsa eğer bunu duymak tekrar edeyim; ben senden eminim. Senin de kendinden emin olduğunu biliyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdığında başparmağıyla elimin üzerinde usul usul sevmeye başladı. Bu içimi gıdıklarken gülümsedi ve ben de daha geniş gülümsedim. O sırada da kumpirlerimiz geldi. Büyük ve iri bir patatesin üzerindeki soslar iştahımı iyice kabarttığında derin bir nefes aldım ve kollarımı hafifçe kıvırıp önce suyumdan bir yudum aldım sonra da kaşığımı elime alıp, "Afiyet olsun," dedim.

"Sana da," dedi.

Kumpiri yemeğe başladık. Yemek yerken konuşan bir tip değildi keza ben de öyle. O yüzden yavaş ve sindire sindire yemeğimizi yedikten sonra biraz daha burada kalıp hesabı ödedikten sonra ayaklandık. Çok geçmeden yola koyulduğumuzda havanın iyice keskinleşen soğuğu önce burnumun ucuna temas ediyor sonra da yanaklarıma vuruyordu. Ellerimi cebime koyup kısık gözlerle Akif Selim'e baktım. "Çok soğuk değil mi?"

Bana baktı ve elleri cebinde konuşarak. "Öyle. Hadi gel şu durağa gidelim, otobüs geçer birazdan."

"Tamam gidelim," deyip onu onayladım. Beraber karşı durağa yürüdüğümüzde duraktaki üç beş kişinin arasına karıştık. İşlek bir cadde üzerinde olduğumuz için otobüsler dakika arayla rahatlıkla geçiyordu.

Akşam ve iş çıkışı saatine denk geldiğimiz için boş yer bulma olasılığımız bayağı azdı ve öyle de olmuştu ama yine de kendimizi güvence altına alabilecek bir alan bulmuştuk.

Orta kısmın köşesine sıkıştık. "Bayağı kalabalık," diye mırıldandım gelenleri hesaba katarak. Otobüs camına döndüğümde kendi görebiliyordum keza hemen yanımda duran Akif Selim'i de. Camdan birbirimize bakıp sırıtmaya başladık. Bu yol boyunca yer yer böyle sürmüştü.

Bir zaman sonra apartmana doğru yürürken yeniden esnedim ve elimin tersiyle ağzımı kapattım. Akif Selim, "Eve gider gitmez uyumalısın," dedi. "Esnemekten bünyen halsiz düşecek."

"Çok geç uyuyan biri değilim ama son zamanlarda bir uyku açlığım var anlamadım gitti," diye mırıldandım. "Hem saat daha erken, uyursam gece uyuyamam bu sefer de."

"Yarın akşama kadar uykunu al da."

"Alırım o zamana kadar," dedim düz bir sesle. "Hem konserde uyuyacak değilim ya!"

"Senden beklerim," diye güldüğünde ona kötü kötü bakıp sırıttım. "Çok korkutuyorsun ama beni!" diye eğlenmeye devam ettiğinde, "Bak ya," diye dişlerimi göstererek kafamı diğer yana çevirdim. "Eğleniyorsun bir de benimle."

"Asla," dedi. "Haddim değil."

"Sorun etmem ki," deyiverdim çabucak. "Hem ben bu aramızdaki diyalogu seviyorum... Yani gülmek güzel öyle değil mi?"

"Güzel tabii ki güzel."

Sonra da kafamızı öne eğerek gülmeye devam ettik. Apartmana girdiğimizde onunla vedalaştım ve anahtarımı çantamdan çıkarıp içeri girdim. Koridorun ışığını yakıp "Ben geldim!" diye duyurdum ev ahalisine. Çakır koşa koşa salondan çıkıp beni karşılarken kapıyı kapattım ve Çakır'a eğilip onu biraz sevdim. "Şimdi ben seni seviyorum iyi hoş da ya sen de hasta olursan."

"Aynen," dedi bir anda arkamda elinde yarım ekmekle beliren Ezgi. "Akif Selim'i o yüzden hasta ettin değil mi?"

Çakır'dan ayrılıp ayağa kalktığımda arkamı döndüm ve gülümsedim. Ekmeğinden bir ısırık alıp, "Tabii sen doyurdun karnını sevdiceğinle ben de bir kuru ekmeğe talibim," dediğinde kaşlarımı çattım. "Annem bir sürü yemek yapmıştı ya."

"Şaka yapıyorum ya," dedi ağzındakini bitirirken. "Üşendim şimdi onları ısıtmaya. Peynir dolduruverdim ekmeğimin arasına."

"İçecek de alsaydın," dedim kabanımı çıkarırken. "Kuru kuru gider mi?"

"Çay koydum, demini alsın da içeriz."

Burnumu çekip odama doğru yürürken, "Yarın akşam evde yokum," diye konuştum.

Mutfaktan, "Alıştın ha sen de," diye karşılık verdi.

Beremi kafamdan çıkarırken aynamın karşısında durdum. "Emre Aydın konseri var okulda, bunu kaçıramazdım."

Düzeltti. "Hayır. Akif Selim ile Emre Aydın konserine gitmeyi kaçıramazdın." Güldüm. "Nasıl da zekiyim ama!" dedi hemen.

"Ya," dedim üzerimi değiştirmeye başlarken. O esnada duraksadım ve hemen çalışma masamın en güzel yerine koyduğum kar küresine baktım. Sırıtarak onu kavradığımda ters çevirdim ve içindeki kar tozlarını andıran şeylerini hareket ettirdim. Onu bir müddet daha izleyip yerine bıraktıktan sonra rahat bir şeyler giyinip elimde telefonla salona gittim.

Ezgi, "Kendine çay alsana," diye baktı gözlerime. "Geliyorum," diyerek mutfağa girdim ve kırmızı benekleri olan kupama çay doldurup salona yeniden gidip oturdum. "Ay," diye irkildim. "Kumru'nun yemi ve suyu?"

"Ben hallettim," dedi Ezgi sakince. "O kadarını da yapıyorum Mislina."

"Sağ ol."

"Ne demek," diye dalga geçti elindeki telefonuyla vakit geçirirken. Çayımdan bir yudum alıp telefonumu açtım ve direkt *WhatsApp*'a girdim.

Edebiyatın İçine Düşen Tarih

Sevde: *Yarın gidiyoruz değil mi?*

Kadir: *Sen sevgilinle gelmeyecek misin?*

Sevde: *Geleceğim ama size de sormak istedim.*

Kadir: *Geliyorum.*

Berat: *Gelmiyorum ben. Zaten o adamı pek dinlemem, bir de birkaç işim var.*

Kadir: *Problem yok değil mi?*

Berat: *Yok yok.*

Kadir: *Aman olmasın. Bana da bir değişiklik olur. Sınıftan birkaç arkadaş gideceğiz.*

Sevde: *Ay, sevgili mi yaptın?*

Kadir: *Hayır. Sevgili yapmak nedir ayrıca?*

Sevde: *Öf, lafın gelişi, hemen düzeltmesen olmaz.*

Kadir: *Özür dilerim.*

Sevde: *Ne için?*

Kadir: *Seni düzelttiğim için.*

Sevde: *Ay Kadir.*

Gruptan çıktığım gibi Kadir'in profiline girdim. Onunla bugün konuşmamıştık ve haliyle merak ediyordum. Geçen gün anlattıklarından sonra artık onu daha iyi anlamaya çalışıyordum.

Mislina: *Kadir?*

Birkaç dakika sonra cevap verdi.

Kadir: *Efendim?*

Mislina: *Nasılsın?*

Kadir: *İyiyim sen?*

Mislina: *Ben de iyiyim. Grupta gördüm mesaj atmak istedim.*

Kadir: *Bahsettiğin şey başka bir durumsa sorun yok. Biliyorsun ben önüme bakmaya karar verdim. Evet hâlâ zor geliyor ve bu kolay olmayacak ama olması gerek. O mutlu olsun yeter.*

Mislina: *Anlamaya çalışıyorum. Sen de mutlu ol. Yarın görüşürüz o halde.*

Kadir: *Görüşürüz.*

Telefonu kapattım ve çayımı yudumlamaya devam ettim. Saat henüz dokuz bile değildi lakin benim bir hayli uykum vardı. Gerçekten son zamanlarda bu uykunun sebebini anlamıyordum, henüz finaller bile başlamamıştı. "Şimdi eğer yaz ayında olsaydık," dedi Ezgi telefonuyla münasebetini sürdürürken. "Sen şöyle fıstık gibi bir elbise giyerdin yukarıdakinin de dibi bir düşerdi... Gerçi onun dibinin düşmesi için senin süslü püslü giyinmene gerek yok. Kesin düşüyor zaten."

"Allah Allah ya," dedim hayretle. "Nereden biliyorsun Ezgi?"

"Ben bilirim," dedi gözlerini benim gözlerimle buluşturarak. "Yarın akşam bence... Bilmiyorum yani bu bir randevu sayılır hani."

"Ee?" diye sordum elimde kupamla oturduğum yerden kalkarken.

"Eesi?" diye geveledi ağzında. "Enişte durumları başlayabilir yani."

Olduğum yerde durdum ve ona bakıp gözlerimi irileştirdim. Beni umursamadan gülmeye başladığında içimde tuhaf hislerle önüme dönüp, "Ben odamdayım uyurum sanırım," dedim.

"İyi geceler."

Kupayı mutfağa bıraktıktan sonra odama girdim ve telefonumu şarja taktım. Yüzümde hoş bir tebessümle yarın için giyeceğim kıyafetlerimi seçtim ama zaten kaban giyeceğim için içimde ne olduğunun çok da bir önemi yoktu. Olsun yine güzel şeyler seçmeliydim. Güzel olmalıydım. İçimde bir çocuk büyürken onunla birlikte eğlendim ve yarın için kıyafetlerimi seçtim. Bu süre zarfında zaman biraz ilerlerken odamın ışığını kapattım fakat yatacağım vakit şarjda olan telefonuma bir bildirim sesi düştü.

Sandalyemi çekip oturduğumda karanlık odayı yüzüme vuran telefon ışığı aydınlattı. Parlaklığı kısıp bildirimlere girdiğimde mesajın Akif Selim'den olduğunu gördüm.

Akif Selim: *Uyudun mu?*

Mislina: *Henüz değil.*

O sırada elimi tam karşımda duran kar küresine götürüp hemen altında duran düğmesine bastım. Küreden ışık yayılmaya başladığında gülümsedim ve küreyi izledim.

Akif Selim: *Rahatsız etmedim değil mi?*

Mislina: *Hayır etmedin. Hem artık sormana bile gerek yok ki bunu.*

Neler diyorum acaba?

Akif Selim: *Olsun ben yine de sorayım. Saat ilerliyor o yüzden.*

Bir gün seninle sabahı edene kadar mesajlaşır mıyız acaba Akif Selim?

Mislina: *Farkındayım. Ezgi içeride, ben de odama geçtim öyle. Yarın için biraz kıyafet seçtim kendime. Kaban giyeceğim ama ne bileyim, geçen yıl bu konserlere katılmamıştım bu sene için heyecanlıyım biraz.*

Akif Selim: *Durgun bir akşam olur ama. Emre Aydın'ın şarkıları hüzün kokuyor.*

Mislina: *Biliyorum. Hüznü severim.*

Akif Selim: *Zaten seni rock ya da rap dinlerken hayal edemiyorum.*

Mislina: *Niye ki?*

Akif Selim: *Çok sakin, duru ve hassas birisin. Böyle her şeyin o kadar düzenli ki... Sen, hiç bitmesini istemediğim o tren yolculuğunun adısın Mislina... Uzun yollar, kar ve soğuk... Isınmak için sığınılan bir ev gibisin.*

Yazdıklarını okurken kalbim sıkışmaya başladı çünkü öylesine hoş şeylerdi ki daha önce bu kadar güzel bir benzetme duymamıştım. Bana birçok kez bir şey söylemişti ama bu içimi sıcacık etmişti nedensizce.

Aklıma o an bir şey geldi. Kalbim deli gibi çarpmaya başladığında bunu onunla paylaşıp paylaşmama konusunda kararsız kalsam da söylemek istedim.

Mislina: *Ben yine çok utandım...*

Akif Selim: *Kızardı yine yanakların değil mi?*

Ellerimi yüzüme götürdüm ve kendimi sakladım. Sanki beni izliyormuş gibi.

Mislina: *Biraz...*

Mislina: *Ben aslında sana bir şey söylemek istiyorum daha doğrusu sormak... Şimdi ne alaka diyebilirsin ya da başka şey ama paylaşmak istedim seninle.*

Akif Selim: *Dinliyorum.*

Mislina: *Bir gün seninle bir tren yolculuğu yapalım mı?*

Cevap vermesine müsaade etmeden yazmaya devam ettim.

Mislina: *Çok küçükken hayal ettiğim bir şeydi bu ama artık büyüdüm ve bunu gerçekleştirmek istiyorum. Doğu Ekspresi'ne binip öylece gidip-gelmek... Kış ayı, soğuk ve içimizi ısıtacak sıcak çikolata... Sadece yolculuk... Odalar ranzalı, tabii ayrı odalarda kalabiliriz. Kitap da alırız yanımıza. Güzel olmaz mı?*

Elimi klavyeden kaldırdıktan sonra derin bir nefes alıp verdim. Onunla bunları paylaşmak bile yaşamak kadar hissettirmişti. Ekrana baktım ve sırıttım yine, yazdıklarımı okudum.

Akif Selim: *Öylece gidip-gelmek... Birkaç kitap, biraz sıcak çikolata, battaniye, biraz müzik ve biraz da sen... Çok güzel olur Mislina.*

"Ya," diye konuştum kendi kendime ve telefonu kalbime götürüp bastırdım. "Çok seviyorum seni çok seviyorum."

Mislina: *Ben şu an ne diyeceğimi bilemiyorum. Ellerim titriyor çünkü hayali bile çok güzel, tabii sen de beni kırmadığın için daha mutlu oldum. Teşekkür ederim gerçekten çok teşekkür ederim sana.*

Akif Selim: *Bu sefer teşekkür eden taraf ben olmalıyım. Hayallerini benimle paylaştığın ve beni de gülümsettiğin için.*

Mislina: *Rica ederim. İnsan bazen ihtiyaç duyuyor...*

Akif Selim: *Birine...*

Mislina: *Birine...*

Yazdıklarımı okurken kalbimin de sürekli bir sıkışma halinde olması elbette ki beklemediğim bir durum değildi. O kadar mutluydum ki son zamanlarda, bunun bozulmasından korkuyordum. İnsan daima mutlu olamazdı, kabul ama bunu iyice yaşamadan gelen bir mutsuzluk, kursakta kalan heves gibi her şeyi kuruturdu.

Biraz daha sohbet edip birbirimize iyi geceler diledikten sonra telefonu kapattım ve şarjda kalmasına müsaade ettim. Odanın içini epey aydınlatan kar küresinin ışığını söndürüp yatağıma uzandım. Çok uykum vardı ama şu an hayal kurmak istiyordum. Uyursam hayal kuramazdım. Gözlerimi kapattım ve sırıta sırıta hayal kurmaya başladım.

Bir kış sabahı uyanmışız onunla, aynı evde değil sadece aynı anda. Sonra elimizde birkaç kitap, sırtımızda bir battaniye bizi saracak kadar. Başım onun omuzlarında o okuyor ben dinliyorum sakince, gözlerim kapanıyor sesinin tınısından, nefesinin ve kokusunun hoşluğundan... Tren akıyor hayatın içinden ve biz yolcuyduk onunla bu filmin en güzel sahnesinden. Hayali bile uykularımdan evvel geliyor düşünsene bunu yaşamış olsam gözlerimi kırpar mıyım bizi yaşarken?

Ertesi sabah dersim olmadığı için günü evde geçirmiştim. Ezgi işe gitmişti ve ben de biraz temizlik yapmış biraz Kumru ve Çakır'la vakit geçirmiştim. Tuttuğum notların üzerinden geçerek finallere daha sıkı hazırlanmak için kollarımı sıvamıştım bile.

Vakit akşama doğru yaklaştığında hazırlanmaya başladım. İnanılmaz heyecanlıydım çünkü bu baş başa olmasa da onunla bir etkinlik için buluşacağımız özel bir andı. Özenerek kıyafetlerimi giydim ve saçlarımı yine serbest bırakıp uçlarına büyük dalgalı maşa yaptım. Gözlerimde koyu renkler kullanırken dudağıma hafif renklerde, belli bile olmayan tonlar kullandım. Çillerimi kapatmadım.

Odamdaki işim bittikten sonra telefonumu ve çantamı alıp buradan çıktım. Salona gittim. Çakır ve Kumru'nun yemini ve suyunu verdim.

Kumru'ya bakıp, "Sana dün olanları anlatmadım, hiç kimseye anlatmadım ama söz konserden döndüğümüzde anlatacağım tamam mı?" diye konuştum. Beni duyduğunu biliyordum ama anladığını da varsayıyordum işte.

Gülerek onun başından çekilip sardunyalarımın yapraklarını sevdim. "Her şey yolunda gidiyor," diye mırıldandım. "Her şey sizin gibi çok güzel."

Kendi kendime konuşmayı hep sevmiştim ama onlar benim ailem, sırdaşım olduğundan ötürü kendi kendime konuşuyormuşum gibi gelmiyordu. Salonun ışığını kapatıp koridora çıktığımda kabanımı giyinmeye başladım. O sırada telefonum titredi. Mesaj Akif Selim'dendi.

Kimden: *Akif Selim*

"İki dakikaya çıkıyorum." (18.53)

Mesajına dönmeden hızla giyinmeye devam ettim. Bu sefer başıma siyah örgü beremi geçirirken boynuma da koyu kırmızı atkımı doladım. Koridorun ışığını açık bırakıp evin kapısını açtığımda Akif Selim'i merdivenlerden inerken gördüm. "Merhaba," dedim yüzüne bakarken.

"Merhaba," dedi son basamağı inip karşımda durduğunda. Utanarak gözlerine bakmayı sürdürdüğümde başını sallayıp "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim," diyebildim. Botlarımı giydikten sonra aşağı indik. Apartmandan dışarı çıktığımızda direkt olarak tenimi ısıran o soğuk hava elbette şaşırtıcı bir unsur olmamıştı. Atkımla çenemi iyice kapatırken Akif Selim'e döndüm. "Sen üşümüyor musun?"

"İdare ediyorum ben," dedi gözlerini kısıp bana bakarken. "Hem sıcaktan soğuğa çıktık ya direkt bir etki yaptı yoksa alışırız."

"Atkı alsaydın keşke," diye ekledim. Üstelemedi. Dikkatli bir şekilde karşıya geçtik ve yaklaşık iki dakika sonra gelen otobüse bindik. Nihayet oturacak boş bir yer bulmuştuk. Ben cam kenarına geçerken Akif Selim de yanıma oturdu. "Burası sıcakmış," diye güldüm sessizce.

"Konser dışarıda olacak ama sen bilirsin tabii," diye güldü beni dikkate almazken.

Tuhaf tuhaf bakıp gülmeye devam ettim. Yolculuk boyunca çok konuşmadan devam ettik. Okulun oradaki durakta indiğimizde etraftaki kalabalığın içinde kendimi kaybedebilirdim. "Burası böyleyse içeriyi hayal edemiyorum," dedim hayretle.

"Bayağı arkalara kalmış olabiliriz."

"Kaybolmayalım yeter."

"Yok yok," dedi sakince. "Kaybolmayız. Tabii sen arkadaşlarının yanına gideceksen onu bilemem Mislina."

"Onları görebilirsem tabii ki konuşurum ama göremezsem o kalabalıkta kaybolmak istemem ve bu yüzden gitmem."

O esnada Sevde beni aradı. Telefonu açıp kulağıma götürdüm. Sesi çok anlaşılmıyordu ve sanırım çoktan konser alanına girmişti. "Mislina neredesin?" diye sordu.

"Okula giriyoruz şimdi," diye konuştum. "Sen neredesin?"

"Giriyorsunuz? Akif ile mi? Oha!"

Hafifçe boğazımı temizledim ve cevapladım: "Sen neredesin Sevde? Orası çok kalabalık değil mi?"

"Çok hem de," dedi gülerek. "Ben Burak'layım ama sanırım birbirimizi görmemiz zor olacak. Az önce Kadir'i gördüm ama selamlaştık. Yanında iki kız bir erkek arkadaşı vardı."

"Hım," dedim düşünceli bir halde. Bu esnada okul kapısından içeri girdik. Konser alanı arka taraftaki büyük yerdeydi. "Biz de şimdi girdik okula. Aşırı kalabalık dediğin gibi seni görebilmek zor."

"Sen boş ver beni," diye güldü. "Ne güzel işte, onunla gelmişsin tadını çıkar. Allah aşkına fırlat artık üzerime güzel haberleri ya!"

Saklı saklı gülüp utanırken, "Hı hı," diye geçiştirdim. "Hemen."

"Tamam sen şimdi kedi gibi büzüşmüşsündür utanıyorsundur," dedi gülmeye devam ederek. "Görüşebilirsek görüşelim, olmazsa bakarız artık. Keyfini çıkar."

"Sen de," dedim ve telefonu kapattım. Telefonu cebime koyarken Akif Selim'in, yanımda sakince yürüdüğünü gördüm. "Ay çok kalabalıklaştı," dedim arkaya doğru yürürken.

"Arkalara kalmışız gerçekten," diye konuştu Akif Selim. "Olsun önemli olan duymak ve hissedebilmek..."

"Öyle."

"Bir şeyler alalım mı istersen?" diye sordu hemen sonra. "Henüz başlamasına var. İçimizi ısıtacak bir içecek alalım."

"Olur."

Karton bardakta iki kahve alıp konser alanına vardık. Bir hayli kalabalıktı ve ortam biraz dağınıktı. Tabii ön sıralar bayağı doluydu ve biz

arkada kalmıştık. Kendimize uygun bir yer seçtikten sonra ellerimizde kahvelerle birbirimize bakmaya başladık. Bir yudum alırken gözlerimi kapatıp açtım. "Ay!" diye bir tepki verdim. Akif Selim buna güldüğünde devam ettim. "İçim ısındı bir anda ama alışıyorsun soğuğa zaten."

"Alıştıysan sorun yok," dedi kahvesini dudaklarına götürürken. Bir yudum daha aldım. Sağımızdan, solumuzdan insan geçiyordu. Kalabalıktan hoşlanan biri değildim ama böyle ortamları nedensizce seviyordum. Onlarla aynı hisleri paylaşmak, insanların coşkularına ve duygularına tanık oldukça kendimi görmek iyi hissettiriyordu.

Zaman ilerledikçe kahvelerimiz bitmiş ve ortama olan yatkınlığımız artmıştı. Saat sekize doğru yaklaştığında alanda neredeyse boş yer yok denecek kadar az kalmıştı. Ne çok öndeydik ne en arkadaydık lakin önümüzde yüzlerce kişi olduğunu görebiliyordum.

Nihayet Emre Aydın platformda belirdi. O ortaya çıkınca büyük bir alkış tufanı yükseldi, bunu ıslık sesleri ve kuvvetli bağırışlar da takip etti. Onu görebiliyordum ama çok yakın olmadığımız için net bir görüntü sağlayamamıştım. Etraftaki sesler o konuşana kadar devam etti. Önce birkaç bir şey söyledi sonra bizimle bir şeyler paylaştı ve boynundaki gitarına temas edip konseri başlattı.

İlk şarkısı sevdiğim bir parça olan *Soğuk Odalar'ı* söylemekle başladı. Ritmi duyar duymaz kendimi ele verdim ve olduğum yerde hareket etmeye başladım fakat bu minik minik olmuştu. Ağzını mikrofona götürdü ve gözlerini kapatıp söylemeye başladı ve buradaki yüzlerce hatta binlerce insan ile ve onlardan biri de bendim.

"Durdu zamanın, bir şey diyemedim
Gitmek istedin ve gittin...
Aynı gökyüzünde, ayrıydı güneşim,
Söyle bari iyi misin?"

Gözlerim o esnada Akif Selim'in dudaklarına kaydı ve onunla bir şeyler mırıldandığını gördüm. Hey! Bu kadar hoş görünmemesi gerekiyordu.

"Burası soğuk, soğuk odalar
Yoksun neye yarar, örtünsem kat kat yorganlar aman
Soğuk, soğuk olanlar
Vurdum dibe kadar, halimden yalnız uyuyanlar anlar..."

Daha yüksek bir sesle nakaratı tekrar etmeye başladık. Akif Selim'in de hareket edişi kalbimi tırmalarken bir yandan gülüyor bir yandan da keyifle şarkıya eşlik ediyordum. Karanlık bir odanın içinde irili ufaklı

ışıklar var gibiydi ve içinde bir sürü ateş böcekleri... O ışığı buradaki insanlar oluşturuyordu.

Şarkı bittikten sonra ara vermeden daha sakin ve Emre Aydın'ın en sevdiğim şarkısı olan *Son Defa*'ya sıra geldi. Lise dönemindeyken keşfettiğim bu şarkıyı, arkadaşlarım eski aşklarını özlerken dinlerdi.

Gitarın sesi ve arkadaki orkestradan çıkıp kulağıma ilişen o nahif tını başımı Akif Selim'in omzuna yaslama hissi uyandırmıştı ama bunu tabii ki yapamazdım.

"Nasılsın, nasıl gitti? Alıştın mı sen de?
Rahat mısın artık İstanbul'da?"

"Evlenmişsin nasıl oldu?
Bulabildin mi sonunda?
Hep anlattığın o meşhur huzuru..."

"İyiyim ben hep aynı şeyler işte
Uyku hapları yalan dolan gülümsemeler
Iyiyim ben, hem sen tanırsın beni
Ne yapsam ne söylesem o geç kalmışlık hissi...
Son defa görsem seni... Kaybolsam yüzünde
Son defa yenilsem sana... Hiç anlamasan da
Son defa benim olsan, uyansan yanında..."

Şarkı bittiğinde gözlerimi kapattım ve öylece bir müddet bekledim. Ruhumun sanki bedenimden ayrıldığını hissediyordum. Herkesten soyutlanmış gibiydim. Gözlerimi açtığımda Akif Selim'in bana baktığını gördüm. Bu beklediğim bir durum olmamıştı ama dengem yine her zamanki gibi şaşmıştı işte. "Mislina," diye baktı gözlerimin içine. "Daha sakin bir yere gidelim mi?"

"Ha?" deyiverdim şaşkın ördek yavrusu gibi. Bunu çabucak düzeltim. "Olur tabii. Hıhı."

Gülümsedi. Etrafımızda bir sürü insan olduğu için bu kalabalıktan sıyrılmak kolay olmayacaktı tabii. Arkamızı döndüğümüzde beklemediğim bir şey yaptı ve elimi tutarak kalabalığın içinden sıyrılmaya başladı. Şaşkındım ve tabii ki yüreğim ağzımda bir halde bir şey diyemeden buna müsaade ettim. Güzel elleri üşümüştü fakat onları ısıtmaya bile hazırdım. *Kalbime koyardım belki, yanardı.*

İki dakika sonra okulun daha sakin bir yerine geldiğimizde ellerimiz ayrıldı. Şaşkın şaşkın başımı öne eğdiğimde Akif Selim utangaç bir tavırla, "Ben elini tuttum ama..." diye izah edeceği vakit kafamı kaldırdım. "Yok, sorun değil..."

Konuşsun istiyordum. Sayfa sayfa bir şeyler söylemesine gerek yoktu, iki cümle etse de olurdu ama bana bir şeyler söylesin istiyordum. En azından ne hissettiğini ne düşündüğünü. Evvelsi gece beni öptüğünde nasıl hissettiği gibi mesela... Bunları bilmeyi öyle çok istiyordum ki düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Okulun bahçesindeydik fakat içinde bulunduğumuz yerde büyük ağaçlar ve terk edilmiş gibi soğuk banklar vardı lakin müziğin sesi oradaki kadar -haliyle- net ve yakın değildi. Aramızda bir metre kadar mesafe vardı. Birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Bana bakarken ne düşündüğünü bilseydim belki daha cesur olurdum ona karşı ama bilmiyordum...

"Benden bir şeyler duymak istiyorsun öyle değil mi?" diye sorduğunda yutkunamadım. Devam etti konuşmasına: "Çünkü olması gereken de bu... Sen sıradan, basit bir insan değilsin. Biz de arkadaş değiliz..."

"Arkadaş değil miyiz?"

Kaşları yukarı doğru havalandı. "Arkadaş mıyız?"

"Bilmiyorum," dedim bakışlarımı kaçırarak. Ses tonum içime gömüldü. "Ama arkadaşlar birbirini..."

"Öpmez," deyiverdi.

Bakışlarım mıhlanmış gibi o mavi göz bebeklerinde toplandığında dudaklarını ıslatıp çekti. Nefes alamadığımı söylememe gerek yoktu sanırım. "O an," dedi gülümserken. "O an kendimi tutamadım ve yanağına bir buse bıraktım. Bunu neden yaptım bilmiyorum ama..." Cümlesinin devamını getiremediğinde gözlerini kıstı ve çekimser bir halde bakmaya devam etti. "Kızmadın ya da benim hakkımda kötü şeyler düşünmedin, değil mi?"

"Hayır," dedim bir saniye bile düşünmeden. "Kızmadım. Neden kızayım ya da senin gibi birinin hakkında kötü şeyler düşüneyim ki?" diye sordum. Sanırım şu an iyi değildim. Sanırım değil, şu an gerçekten nabzım beni yoklamaya başlamıştı. "Sadece," dedim sanki devamını getirebilecekmişim gibi. Getiremedim.

"Mislina," diye yaklaştı bana doğru. Karşımda durdu, bakışları yüzümü ezberlemeye başladı. İçim gidiyordu, içim çıkıyordu ruhumdan ve o bana böyle baktıkça kalbim ellerinde dağılıyordu. "Bana ne oluyor bilmiyorum. İçimde ne var bilmiyorum ama bir şeyler olduğunu hissedebiliyorum."

"Bir şeyler?" diye fısıldadım. Sesim öylesine kısık çıkmıştı ki ben bile duymamış gibiydim.

Gülümsedi. Dudağının kenarını öyle bir kıvırdı ki ellerim dokunsun istedim tenine. Bir adım daha yaklaştı. Her bir mesafe ömrümden götürüyordu da haberi yoktu. "Ne olduğunu bilmiyorum ne olduğunu da sorma... Dürüstüm bu konuda, ne varsa içimde seninle paylaşıyorum."

Dürüstüm bu konuda... Bu cümle hislerimin üzerine bir beton dökmüş gibiydi. Hislerimi ezmişti, yok saymıştı. Hayır kastım Akif Selim değil elbette, asla, ona kıyamam ki. Sadece benden daha açık ve dürüst olduğu için böyle hissettirmişti. Bunca zaman kaçak göçek, yalanlar söyleyerek onu seven ben şimdi nasıl bakıyordum gözlerine? Ah Mislina...

"Aramızda her ne varsa bunun adı arkadaşlık değil. Başka bir şey mi bilmiyorum, benden bunun cevabını vermemi isteme lütfen," dedi kısık sesiyle. "Sadece senin yanında mutlu hissediyorum, hiç kimseyle olamadığım kadar özgür ve mutlu. Beni, bana kazandırdın sen. Beni, bana verdin. Bunun ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Ne demek Akif Selim?" diye sordum. Biraz daha konuşursam, biraz daha konuşursa ağlayacaktım. Şaka yapmıyordum çünkü ona o kadar âşıktım ki bana bunları söylerken ona doya doya sarılamayıp her şeyi itiraf etmedikçe gözyaşlarım kapıda bekliyordu.

"Boş ver," dedi kızaran gözleriyle geçiştirerek. Üşümüş müydü yoksa düşünmüş müydü bakışları? Üstelemedim. Nasıl zorlardım ki onu? Nasıl kızardım? Hayatımda gördüğüm, görüp görebileceğim en doğru insandı, en güzel en özel kişiydi o, nasıl üzerdim?

"Bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu eliyle yanağını kaşıyarak. Bakışlarını kaçırıyordu ve o kaçırdığı bakışlarla benden kaç nefes alıyordu acaba?

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Hı-hım."

"Burada, böylece," dedi kısacık bir müddet etrafı izlerken. Sonra yeniden yüzümü buldu. "Dans eder misin benimle?"

Gözlerim doldu ve ağzım aralandı. Dudaklarımın arasından çıkan şey ise şu oldu: "Ama ben dans etmeyi bilmiyorum ki..."

"Ben de bilmiyorum."

"Ne olacak şimdi?"

"Öğrenmek için uygun bir zaman değil," dedi gülerek. "Ama denemek için vakit çok güzel, değil mi?"

Gözlerim yana yana, kalbim kül bir halde kafamı aşağı yukarı salladım. "Çok güzel."

Yutkunduğunu fark ettim. Bayılmak istemiyordum, cidden şaka yapmıyordum ve bayılırsam her şeyi mahvedebilirdim. Akif Selim bana doğru yaklaştı, gözlerini gözlerimden ayırmadan ellerini belime yerleştirdi. Kendimi o kadar çok sıkıyordum ki dişlerim birbirine geçebilirdi. Ellerini belime yerleştirdikten sonra titreyen ellerimi boynuna götürdüm. Bu gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Ellerini belimde hissediyordum. Üzerimde kabanım olduğu halde, bel kıvrımımdaymış gibi hareket ediyordu âdeta. Boylarımız arasındaki fark oldukça az olduğu için göz teması kurarken bizi zorlamıyordu. Hiç konuşmadık ve usul usul hareket etmeye başladık. Hangi parça çalıyordu bilmiyordum ama sanırım işitebildiğim tek ritim kalbime aitti.

"Üşüyor musun hâlâ?" diye sordu gözlerimin derinine doğru inerken.

Hipnoz olmuş bir şekilde kafamı iki yana salladım. Sordum. "Sen peki?"

"Ben zaten üşümüyordum ki."

"Ya."

"Ya."

Utandım ve bakışlarımı kaçırdım. Kafamı öne eğdim. Kafamı omzuna yasladım. Beni reddetmedi aksine o da kafasını benim omzuma yasladı. O benim soluma ben onun sağına düşüverdim bu ocak ayının baharında.

Ve ben o an, bu dansın içinde kaybolurken anladım ki;

Kış, yalnızca üşütmezmiş,

Kış, bize baharı getirirmiş.

II

"Biktakım Sevdalar"

SHAMRAIN - NO ONE REMEMBERS YOUR NAME

Önce sevmeli insan sonra büyümeli kalbi. Küçücük kalplere kocaman sevginizi sığdırdığınız zaman, ruhunuzu onun ruhuyla beslediğinizde büyürsünüz zaten. Önemli olan kalbinizin büyüklüğü değil, o kalbin içine ne kadar büyük bir sevgiyi aşıladığınızdır. Önemli olan kocaman bir kalbinizin olması değil, o kalbin ne kadarının iyi şeylerle dolu olmasıdır.

Kalbim tıka basa seninle dolu Akif Selim.

Içinde sen varsın,

Sadece sen.

Konser devam ediyordu ve biz de yaptığımız minik dansımızdan sonra meşe ağacının az ilerisinde duran bir bankın üzerinde oturuyorduk. Yan yana duruyorduk ama sarılmamıştık birbirimize ya da ben yaslanmamıştım Akif Selim'in göğsüne.

Sırıtıyorduk.

O da sırıtıyordu.

Bir yandan gülümsüyordum bir yandan konseri dinliyordum, tabii kendi kalbimin sesi bunu biraz zorlaştırıyordu ama idare ediyordum. Hava soğuktu lakin Akif Selim yanımdayken bunu sorun etmiyordum. Tabii, en son sorun etmediğimde sümüklü peçetelerimle hoş bir izdivacı gerçekleştirmiştik.

"Üşüyorsan kalkalım," diye mırıldandı Akif Selim yüzünü bana çevirirken. Burnumu çektim ve bunu yaparken güldüm. Gözlerine baktığım vakit onun da güldüğünü gördüm.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar güzel gülen birine rastlamamıştım.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar güzel bir insana da rastlamamıştım.

Akif Selim benim hayatıma ilklerle girdi ve sonlarımı da kendi eliyle, yüreğiyle inşa edecekti. Bundan o kadar ümitliydim ki ondan sonrası ya da ondan başkasını asla düşünemiyordum. Ben onu düşünürken bile kendimi düşünemiyordum ki.

"Biraz," diye mırıldandım gülümsemeye devam ederken. "Ayrıca senin de yüzün bembeyaz olmuş ve burnunun ucu hafif kızarmış."

"Burun bu kızarır," diye gülümsedi.

"Burun bu akar." Ardından burnumu bir sefer daha çektim.

Bir sessizlik oldu ve ardından kulaklarım kendini Akif Selim'in hoş gülüşüne emanet etti. Sesi ona bakmamı sağlarken kaşlarımı çattım. Gülüyordu ve ben bir hayli şaşkındım. "Ne?" diye sordum saf saf.

Dirseğini bankın sırtına koyarken elini de çenesinin altına yerleştirdi. Öyle bakmaya başladı yüzüme. Dudaklarından gülüşü silinmişti fakat onları tamamen yok etmemişti. Yoğun bir halde gözlerimin içine bakmaya başladı. Mavi gözbebekleri geceme fener olmuştu. "Sen çok," dedi ve sustu sanki doğru cümleyi bulmaya çalışıyor gibiydi. Kalbim sıkıştı. Gözlerini kaçırdı sonra yeniden gözlerime baktı. "Çok tatlısın... Şirinsin." Birkaç saniye sessizlik. "Güzelsin. İnsana durduk yere enerji veriyorsun. Yani insanın sana baktıkça bakası geliyor Mislina."

Yanaklarımdaki kırmızılığın bir hayli arttığını hissetmeye başladım. Kalbim çığırından çıkmışçasına atıyordu ve ben kendimi frenleyemiyordum. Ona bakmaya devam ettikçe dilim tutuluyordu. Başımı öne eğdim ve parmaklarımla oynamaya başladım. "Ben yine çok utandım." Sıkıntıyla soluk alıp verirken dudağımı ısırdım. "Aslında ne diyeceğimi de bilmiyorum."

Akif Selim duruşunu bozmadan beni izlemeye devam etti. Bunu fark ediyordum. Parmaklarımla oynamaya devam ederken kafamı usulca çevirdim, çekingen bir kedi gibi ona baktım. "Ben hep böyle utanacak mıyım sahiden?" diye sordum sonra. Dudağı yanağına doğru çekilirken bir soru daha ekledim: "Seni sıkıyor muyum Akif Selim? Yani aslında, kim olsa böyle tavırlarım karşısında sıkılır, değil mi?"

Bu aslında başka bir şey demekti ve ben açık açık onu ona söylemezdim. Uzun zamandır ona karşı o kadar derin hisler besliyordum ki bir gün bu konumda olacağımızı hayal etmekten gecelerimi edemiyordum. Şimdi baş başayız ve başım dönüyor onun bana yaşattığı mutluluktan. Kalbim ağrıyor yüzüme karşı ettiği iki hoş kelamdan. Nasıl bakabilirim gözlerine utanmadan, nasıl titremez ellerim hiç sevmiyormuş gibi?

Kaşlarını çattı fakat öfkeli değildi. "Sıkılmak mı?" diye sordu. "Senden sıkılan insanın ya aklı yoktur ya da senin gibi güzel değildir. Ayrıca

utanman çok doğal. Ben de bazen kurduğum cümlelerden sonra utanıyorum çünkü ilk kez başıma geliyor bu şey, ilk kez..."

"İlk kez başına gelen şey nedir Akif Selim?" diye sordum kısık sesimle.

Durdu ve elini çenesinin altından çekip omuzlarıma düşen buklelerime dokundu. Yutkundum. Sakinledi ve başını eğip hafifçe iç çektikten sonra yeniden gözlerime baktı. Baktığı yerde canımdan can gidiyordu. O kadar abartmıyordum ki, sevmeyi o bellediğim günden beri hislerim sanki benim imzam olmuştu. "Sensin," diye fısıldadı. Tekrar etti sonra. "Başıma ilk kez gelen şey, sensin Mislina."

"Benim de," deyiverdim. "Benim de başıma ilk kez sen geliyorsun."

Birbirimize bakmaya devam ettik. Ne konuştuk ne de başka bir şey yaptık. Gülümsedik sadece. Gülümsemek bizim battaniyemiz olmuştu ve soğukta ısıtmıştı içimizi. Ben yanmıştım. Kül olmuştum. Farkında değildi.

Hafifçe öksürdüğümde, "Bence artık kalkalım, saat de geç oldu zaten," diye konuştu ve ayaklandı. Ona uydum. Birlikte konser alanına doğru yürümeye devam ettik zaten alanda ufak tefek dağılmalar meydana gelmişti bile. Az sonra insanların en arkasında durduğumuzda ellerimi cebime koydum. Emre Aydın hâlâ sahnedeydi ve biz onu biraz daha dinledikten sonra gidecektik.

Ellerimiz kabanlarımızın cebinde olduğumuz yerde az da olsa ritme ayak uydurmaya başladık. Az önce Akif Selim ile dans etmiştim ben oysa, daha ne kadar ritme ayak uydurabilirdim ki?

Birkaç dakika dilimde bir şarkı öylece verdim kendimi notalarının büyüsüne. Gözlerim kapalıydı ve şarkıyı mırıldanırken gözlerimin önünde hep Akif Selim silueti vardı. Her zaman da o olacaktı. Şarkı devam ederken gözlerimi açtım ve gülümseyerek kafamı diğer yöne çevirdim. Çevirmemle birlikte gözlerim iri iri oldu ve şaşkınlıkla ağzımı açtım. "Kadir?" diye çıkıverdi ismi ağzımdan. Az ileride, topluluğun dışında kavga ediyordu ve tek başına değildi. Epey kalabalık bir ortamdı fakat gözlerime değen ilk isim Kadir olmuştu.

Akif Selim kulağıma eğilirken, "Bir şey mi dedin Mislina?" diye sordu.

Şaşkın şaşkın kafamı sallarken konuşmaya devam ettim: "Kadir," dedim ileriyi işaret ederken. "Kavga ediyor."

Bu görüntü çoğu insanın dikkatini çekmişti ve oraya doğru gidenler vardı. Akif Selim beni arkasını alırken, "Bekle burada tamam mı?" diye

söylendi. "Nereye?" diye soracağım vakit çoktan koşarak oraya doğru yol almıştı bile. Şaşkın ve telaşlı bir halde insanların arkasından sıyrılarak kavganın olduğu yöne yürüdüm.

Etraf karanlıktı fakat ışıklar bu karanlığı çürütüyordu. Titreyerek daha boş bir alana çıktığımda Akif Selim'i izledim ve onu Kadir'in önüne geçerken gördüm. Ellerimi ürkekçe yüzüme götürdüğümde kalp atışlarımla birlikte adımlar atmaya başladım. Kadir, Akif Selim'i hiçe sayarak daha doğrusu hırsından onu görmezden gelirken karşısındaki çocuğa kafa attı.

Giderek büyüyen kalabalık hiç iyi olmazken Akif Selim, Kadir'i daha güçlü bir halde kenara çekmeye çalıştı fakat o esnada ummadığım bir olay oldu ve yanındaki çocuk yüzüne yumruk attı. "Akif Selim!" diye bağırdım korkuyla.

Akif Selim geriye doğru yalpalanırken kafasını eğdi ve elinin tersiyle kaşına dokundu. İçim gidiyordu. "Akif Selim," diye bağırdım ona doğru. Eline baktı. Muhtemelen kanamıştı. Kafasını kaldırdığında göz göze geldik. Bana düz düz bakıyordu. Bir şey demeden soluklandı ve arkasını dönerek ona kafa atan çocuğa yumruk attı.

Gözlerim kocaman olduğunda bu hareketi canının acıdığını ve haksız yere bu tokadı yediğini düşündüğü için karşılık vermişti. Kendi de demişti, kolay kolay sinirlenen bir yapısı yoktu. Durmadım ve o tarafa doğru koşmaya başladım. Hiçbir şey umurumda değildi. Kadir için de epey endişeliydim. Yanlarına gitmek istesem de bir noktadan sonra durdum çünkü bir hayli canlı bir ortamın içindelerdi. Yumruklar, laflar havada uçuşurken Kadir'in en son Akif Selim'e uzanan bir bileği kavrayarak onu tersine çevirdiğini gördüm.

"Durun ya," diye sızlandım olduğum yerde fakat boşunaydı bu çabam zira beni duymaları imkânsızdı. İnsanlar kavgayı ayırmaya başladıklarında Kadir'e baktım. O kadar öfkeliydi ki yüzünde bir ateş taşıyordu sanki. Gözleri ölümcül derecede parlıyordu. Zaten bu tarz olayların içinde onu bulmak çok da şaşırtıcı bir durum olmazdı ama yine de çok üzülüyordum.

Biraz sonra Akif Selim kafasını eğerek Kadir'in gövdesinden ittirdi ve onun üzerine geldi. Amacı onu bu çemberin dışına taşırmaktı ve nihayetinde de başardı. Kadir nefes nefese dışarı taştığında Akif Selim'in de aslında ondan bir farkı yoktu fakat onun sebebi hastalığıydı. Telaşla yanlarına gittiğimde Akif'in yüzüne baktım. Kaşının kanadığını görüyordum. "Akif Selim," diye seslendim. Yutkundu ve kabanının cebinden çıkardığı ilacını kenara çekilerek birkaç sefer ağzına sıktı.

Onu izledim.

Kadir de onu izledi.

Akif Selim sakinleşmeye çalışırken Kadir hayretle kollarını açıp, "Birader, madem böyle bir şey var, niye gelip giriyorsun araya?" diye sordu.

Akif Selim elindeki ilacı kabanının cebine koyarken toparlandı ve Kadir'in gözlerine baktı. Hâlâ nefes nefeseydi. "Sorun yok tamam."

"Kaşın kanıyor," diye baktım gözlerine.

Bana baktı. "Sorun değil."

"Ama çok kanıyor," diye tekrarladım. Şakağından aşağı doğru süzülüyordu ve hâlâ da tazeydi yarası.

Korku dolu gözlerime bakıp gülümsemeye çalıştı. "Dert değil Mislina, geçer."

Kadir, "Ya benim yüzümden sen de yara aldın bu arada," diye girdi hemen araya. "Yok yere çizdiler suratını."

Akif Selim bakışlarını Kadir'in yüzüne uzatırken, "Sen kendine bakıyor musun acaba?" diye sordu ciddiyetle. Kadir'in yüzüne baktığımda onun da kızarık bölgelerinin olduğunu gördüm. Saçları darmadağındı ve dudaklarının arasından kuvvetlice sızan duman gecenin soğuğuna dökülüyordu.

"Neden kavga ettin Kadir?" diye sordum ona bakarak.

Güldü. "Ya ben kavga etmedim," dedi. "Ben bu arkadaş gibi olayı gördüm dahil olup ayırayım derken kabak benim başıma patladı. E sen misin bana vuran ben de giriştim ne yapayım Mislina?"

"Hay Allah'ım ya Rabbim," diye kaldırıp indirdim kollarımı. "Hepiniz manyaksınız."

İkisi de bana boş boş bakmaya başladı. "Ne bakıyorsunuz?" diye sordum bir ona bir ona bakarken. "Yalan mı yani?"

Akif Selim, "Değil," diye mırıldandı.

Kadir, "Yalan tabii," deyip reddetti Akif Selim ve beni. "Ben zaten agresif bir insanım tamam mı? Zaten hâlâ sinirliyim... Gidip insanlık yapıp ayırayım dedim ama yok." Soluklandı. "Neyse bayağı iyi dövdüm ben de. Paslanmıştım zaten uzun zamandır."

Ona şaşkınlıkla bakarken kafamı sola doğru yatırdım. "Sen cidden manyaksın Kadir."

"Teşekkür ederim canım benim, o senin manyak olmayışın."

Akif Selim'in gözlerini Kadir'in üzerinde hissettiğimde toparlandım ve Akif Selim'e baktım. "Lütfen senin de yarana bir bakalım. Dur, benim yanımda mendil vardı zaten," deyip elimi cebime attım. Yanına ilerledim ve cebimdeki mendil poşetinden bir adet çıkarıp yarasına doğru götürdüm. Epey kötü görünüyordu yüzü. Mendili yarasına bastırdığımda yüzünü hafifçe ekşitti. "Ay," diye sızlandım çaresizce. "Acıttım sanırım."

"Yok suç senin değil," diye baktı gözlerimin içine. "Suç yaramın."

"Ve buna sebep olan sensin."

"Eh," diye gülümsedi daha geniş bir halde. Gülümsedim ve yarasına selpakı bastırmaya devam ettim. "Doktora gidelim bence, dikiş atılır belki oraya."

Akif Selim bu fikirden pek hoşnut kalmazken, "Gerek yok ben iyiyim," diye söylendi. Kaşlarımı daha sert çatıp ona dik dik baktım. Akif Selim ise bu tavrıma sadece gülerek karşılık verdi. Ona daha sinirli bir halde bakmaya devam ettiğimde konuştu: "Çok korkutuyorsun beni, yapma."

"Gerçekten korkuyor musun ya?" diye sordum. "Sinirli bakabiliyor muyum? Sahiden merak ettim."

Gözlerini kapatıp açtı. "Hı-hım."

"Ya," diye iç geçirdim kısık sesimle.

"Bu kadar güzel sinirlenen birini görmemiştim hatta."

"Ya," dedim yine ama bu seferki utancımdandı. Şaşırmamıştım yine utandığıma. "Akif Selim..."

Birbirimizin gözlerine bakmaya devam ederken Kadir'in sesiyle duraksadım. Gözlerimizi ona çevirdiğimizde meraklı bakışlarını üzerimizde gezindirmekten çekinmeden dudaklarını araladı. "Yalnız," dedi sakince kaş göz yaparak. "Siz ne iş? Nedir?"

Afalladım. "Ne nedir Kadir?"

"Mislina eğer bir durum varsa hani, sen bacımsın biliyorsun; diyorum ki yanındaki arkadaşı daha yakından tanımam gerekebilir."

Şaşkın ve gergin bir halde gözlerimi Kadir'in gözlerinden ayırmazken Akif Selim, kaşının üzerinde duran mendili kavradı ve hafifçe öne çıkarak kafasını aşağı yukarı salladı. "Olur," dedi sakince. "Tanışmıştık ama bir sefer daha tanışmanın bir mahsuru yok." Diğer elini Kadir'e uzattı. "Akif Selim ben."

"Kadir ben de," diye uzattı elini ve Akif Selim'in elini tutarak salladı.

Onları öylece izlerken şu an acayip garip bir durumun içine düştüğümün farkına vardım. Elleri ayrılırken Akif Selim kendini geri çekti ve bir şey söylemeden kaşındaki mendili çekip kanına baktı. Yüzüne baktım. "Kanaman durdu ama yine bir doktora gitseydik iyi olurdu."

"Evde hallederim," diye geçiştirdi. "Hadi gidelim istersen."

"Olur," diye onayladım onu sakince.

Kadir olduğu yerde bizi izlerken gözlerimiz birbirine değdi ve beni utandırmak niyetindeymiş gibi göz kırpıp sırıttı. *Hay Allah'ım yahu!*

Yaklaşık beş dakika sonra okulun dışına çıktık ve otobüs beklemeye başladık. O sırada Akif Selim arkadaki büfeden bir ıslak mendil alarak durağın arkasına geçti. Onunlaydım. Islak mendilin ambalajını açarken. "Yüzümü bir temizleyeyim, otobüstekiler tip tip bakmasın," dedi. "Çok da umurumda değil ama olsun."

"Yardım edeyim mi?" diye sordum sakince. Bana baktı ve çıkardığı ıslak mendili bana uzattı. Alıp şakağında kuruyan kan lekelerini temizlemeye başladım. "Sen biraz toparlasan yeterli, gerisini ben evde hallederim Mislina."

"Peki," diye cevapladım. Ellerim titriyordu ve bunu belli etmek istemiyordum.

Akif Selim gözlerime bakarak, "Ellerin neden titriyor Mislina?" diye sordu.

Kaçamak bir şeyler söyledim. "Üşüyor sanırım, ondan."

Diğer elime uzandı ve ellerinin arasına aldı. Dondum, kaldım öylece. Elimi avuçlarına hapsederken dudaklarına yaklaştırdı ve içindeki sıcak havayı elime dökmeye başladı. Bayılacaktım. Neler oluyordu böyle? Kalbim ve aklım kafayı yiyecekti, bundan emindim. Akif Selim bir yandan elimi ısıtıyor diğer yandan avuçları arasında sıkı sıkı tutuyordu. Yok, ben iyi değildim.

Ay, gidiyorum öte tarafa.

"Isındın mı az da olsa?" diye sordu bana bakarken.

Onu hayranlıkla izlerken, "Hı-hım," diye cevapladım başımı aşağı yukarı sallarken.

"Diğer elini de ısıtabilirim," dediğinde başımı iki yana salladım "Yok. Bu az üşüdü zaten."

Güldü. "Az mı üşüdü?"

"Hı-hım," diye tekrarladım ve gözlerimi gözlerinden çekip yüzünü silmeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra otobüs gelmiş ve biz de çok geçmeden eve gelmiştik. Ne olaylı bir geceydi böyle. Her duyguyu tatmıştım neredeyse. Saat gecenin on ikisi olmuştu ve evin ışıkları sönmüştü. "Ezgi uyumuş galiba," diye mırıldandım kendi kendime.

"Efendim?" dedi Akif Selim sakince. İrkildim. "Ezgi, uyumuş sanırım. Evin ışıkları yanmıyor da."

"Saat geç oldu," diye söylendi aynı sakinlikte. Birlikte apartmandan içeri girdik ve ses etmeden merdivenleri çıkmaya başladık. Apartmanın ışıkları her katta yanmaya başlarken nihayet evimin önünde durduk. Sırtımı kapıya döndüm ve Akif Selim'in yüzüne baktım. "Çok acıyor mu yaran?"

"Yok," dedi gülümserken. Kaşına baktım. İçim ekşidi. Yüzüme bakmaya başladığında gözlerimi kaçırdım ve mırıldandım: "Ne garip bir geceydi değil mi? Hayatımda bu kadar çok şeyi bir arada yaşamamıştım."

"Ben de öyle," diye onayladı gözlerime bakarken. Gülümsedim ve ellerimi önümde birleştirip parmaklarımla oynamaya başladım. Bunu fark etti. "Ne zaman utansan parmaklarınla oynuyorsun."

"Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor," dedim gülümseyerek.

"Kaçmaz," deyiverdi gözlerime dikkatle bakarken. Kilitlendim. Zaten ne zaman normal bir hareket yapıyordum ki? Burun çekiyordum arada, bazen de hapşırıyordum. Onunlayken normal değildim, her şey çok başka oluyordu.

Bir süre birbirimizin gözüne baktıktan sonra Akif Selim geri geri gitti ve başını öne eğerek, "İçeri gir de üşütme daha fazla. Geç oldu zaten," dedi.

Çabucak kafamı salladım. "Sen de öyle."

Ses etmedi. Sadece gülümsedi. Birbirimize iyi geceler dedikten sonra eve girdim. Koridorun ışığını yakmadan kapıyı kapattığımda ses duymamıştım ve evdekileri uyandırmamak için olabildiğince sessiz olmaya çalışıyordum. Ta ki Ezgi ışığı açana dek.

Aniden arkamı döndüm ve elimi kalbimin üzerine götürüp ona irileşen gözlerimle baktım. "Bak yine ödümü kopardın Ezgi."

Omzunu duvara yaslamış bana bakıyordu. "Yo," dedi sözlerimin aksini iddia ederek. "Hiç de ödün kopmuş gibi durmuyorsun. Daha çok kalbin kopmuş gibi duruyorsun."

Elimi kalbimin üzerinden indirdim ve gözlerimi devirerek güldüm. "Ay sen de." Omzunu silkti. "Sen daha uyumadın mı?" diye sordum sonra.

"Yok," diye karşılık verdi. "Konser nasıldı onu anlatsana sen, hadi merak ediyorum. Zaten bu yüzden uyumadım."

"Sen delisin," dedim arkamı dönüp kabanı çıkarmaya başlarken. Odamın ışığını yakıp içeri girdiğimde beni takip etti ve yatağımın ucuna oturdu. Kabanımı çıkardım ve askıya astım. Beni büyük bir merakla bekliyordu. İçten içe güldüm ama biraz yorgun olduğumu belli ediyordum. "Anlatsana be," diye homurdandı.

"Anlatacak bir şey yok ki."

"Hı," dedi taklidimi yaparak. "Gecenin kaçı olmuş ama anlatacak bir şey yok." Gözleri parladı. "Bana bak, öptü mü yoksa seni?"

"Evet," deyiverdim.

"Ne?" diye ellerini ağzına götürdü şaşkınlıkla. Afalladım.

Kendi kendime konuştum sonra. "Hakikaten ne?"

"Ne zaman oldu, nasıl oldu?" diye sordu peş peşe heyecanla. "Nerenden öptü?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "Elimin üzerinden öpüp alnına koydu, ben de el öpenlerin çok olsun dedim."

"Hemen laf sok hemen," diye homurdandı. Güldüm ve geri geri çekilerek çalışma masamın önünde duran sandalyemi çekip oturdum. "Ya aslında ben sana bunu söylemedim, denk gelmedi sanırım." Bana bakmaya devam ediyordu. "O gün annemleri yolcu ettiğim gece, biz Akif Selim ile hani yılbaşı gecesi oturduğumuz bank var ya, orada oturduk. Bana kar küresi almış." O esnada çalışma masamın üzerinde duran kar küresine uzandım ve Ezgi'ye gösterdim. Hayranlıkla izledi. "Sonra yanağımdan öptü işte."

"Tamam," dedi hemen elini dizini vurarak. "Olmuşsunuz kızım siz. Yukarıdaki de çoktan kaptırmış kendini. Ah o bankın bir dili olsa var ya... Yalnız orası bayağı uğurlu ha! Bence sen hiç kalkma oradan."

"He," dedim dalga geçerek. Kar küresini sakince çalışma masamın üzerine geri bıraktıktan sonra Ezgi sabırsızca gözlerime baktı. "Bu gece nasıldı peki? Oldunuz değil mi yani artık?"

"Armut muyuz biz ya?" diye baktım yüzüne. "Olmak ne?"

Bıkkın bir tavırla gözlerini devirdi. "Ay senin de esprilerin bir komik bir komik, hiç sorma. Sen bohem bohem takıl, bırak mizahı."

Sakince gülümsedim ve derin bir nefes alıp bakışlarımı kaçırarak ellerime baktım. Ezgi, "Aha bir şey daha olmuş... Yoksa dudaktan mı öptü bu sefer?" diye sordu.

Kafamı kaldırdım ve gözlerine koca koca baktım. "E sana kaldıysak biz ertesi gün nikâh da kıyarız."

"Kıymamanız için hiçbir sebep yok."

"Ama biz kıyma değiliz."

Bana boş boş baktı. Kendimden tiksindim.

Ezgi ciddi bir sesle, "Kızım hapladı mı lan yoksa seni bu Akif denen herif, adam sandık bağrımıza bastık," diye konuştu. "Şu hareketlere bak. Kıyma değiliz ne be?" Yüzüme tükürdü. "Iy." Sonra güldü. "Bir daha ıy, o derece."

"Sensin ıy," dedim yüzüne bakarak. Sonra düzelttim ve daha sakin bir şekilde anlatmaya başladım. "Ya çok garip bir geceydi aslında. Önce konsere gittik işte, dinledik, söyledik... Sonra beni daha sakin bir yere götürdü ve dans ettik... Bulutların üzerindeydim sanki." O anları yeniden hayal ettim ve sırıtarak cümlemi bitirdim. "Öyle yani. Çok güzel bir geceydi."

Beni dinledi. İç çekip omuzlarımı kaldırıp düşürdüm. Sonra da yerimden kalktım. "Uykum geldi sanki benim, yarın sabah da dersim var. Uyuyabilir miyim?"

Ters ters baktı. "Sen bu avarelikle nah uyursun. On saat kedi yavrusu gibi sırıta sırıta tavan izlemezsen benim de adını Ezgi değil." Oturduğu yerden kalktı. "Uyuyacakmış... Aynen Mislina aynen."

"Allah Allah," dedim şaşkınlıkla suratına bakarken. Beni ve kendini de daha fazla konuşturmadan elini ağzına götürdü ve dudaklarına fermuar çekti. Odadan çıkarken kapıyı kapattı ve beni kendimle bıraktı. Kafamı sağa devirdim ve güldüm. Çok oyalanmadan üzerimdekilerden kurtularak pijamalarımı giyindim ve ışıkları kapatıp yatağıma kuruldum.

Bir şey söyleyeyim mi?

Öyle olmuştu. Ellerimi karnıma koymuş ve dakikalarca sırıtarak tavanı izlemiştim.

Allah'ım çok âşığım ona, ya bir gün kafayı yersem?

Yedim ki çoktan zaten.

Neyse,

Belki bana da kalmıştır bir şeyler. Umarım yani.

Iyı geceler.

Kimden: *Akif Selim*

"Günaydın. Ben biraz gecikeceğim. İstersen beni bekleme olur mu?" (08.52)

Kime: *Akif Selim*

"Günaydın. Olur. Bir sorun yok değil mi?" (08.52)

Kimden: *Akif Selim*

"Hayır. Sadece haber vermek istedim." (08.53)

Kime: *Akif Selim*

"Peki." (08.53)

Garip bir yüz ifadesiyle mesaj kutumdan çıkarken şarjımın olmadığı dikkatimi çekti. Onu derhal şarja taktım ve giyinmeye devam ettim. Umarım kötü bir şey yoktur Akif Selim. Biliyorum yoktur ama benim böyle saçma huylarım var işte, her şeyden nem kapıyorum.

Saat ona yirmi kala okula geldiğimde Sevde'nin mesajıyla kantine girdim. Ortalarda bir masa seçmiş kahve içiyordu. "Günaydın," dedim çantamı masanın üzerine bırakırken.

Sevde, "Sana da günaydın aşk böceği," diye güldü yüzüme bakarak.

"Diyene bak hele," diye güldüm sandalyeye otururken.

"Sen boş ver bizi," diye geçiştirerek göz kırptı. "Dün gece ile ilgili detayları anlatacaksın sanırım öyle değil mi? Ne oldu ne bitti, hadi çalıyorum zaten kaç gündür doğru düzgün iki lafın belini kıramadık."

"Hastasın hastasın diye kovdun beni yanından," diye homurdandığımda elini kahve bardağına götürdü ve bana dik dik baktı. "Aman sanki senin de hoşuna gitmedi? İşine geldi işte, iyilik de yaramıyor."

"Ay tamam," diye geçiştirdim gülümseyerek. "Demedim say."

Omzunu silkti ve gülümseyerek kahvesinden bir yudum alıp bardağı sakince masanın üzerine bıraktı. Beni sabırla beklerken derin bir nefes alıp verdim konuşuverdim: "Dün dans ettik onunla."

"Oha," dedi şaşkınlıkla. "Ne dansı?"

Gözlerimi devirdim. "Apaçi."

Kendimden bir kez daha tiksindim.

Sevde kıkırdadı. "Yalnız niye hayal ettim ki sizi öyle?"

"Yapma bunu lütfen." dedim ona uzak uzak bakarken. Taklidimi yaptı ve gülmeye devam ettim. Bundan kurtulmak için sözlerime devam ettim. "Dans işte Sevde. Ellerini belime koydu ben de ellerimi omzuna koydum. Öyle vani."

"O zaman Akif Selim'e artık enişte diyebilirim?" diye sordu.

"Havır tabii ki. ne enistesi yahu daha?" Devam etmeden önce kısa bir süre durakladım. "Ya aslında aramızda ne olduğunu henüz bilmiyoruz."

"Ama bir şeyler var?"

"Yani." dedim kafamı sağa doğru yatırırken.

Bana sinsi sinsi bakarken kafasını salladı. "Var var."

Gözlerimi kaçırdığımda içimde kanat çırpan kelebeklere dokunmak istedim. "Var gibi işte." diye mırıldandım sakince. "Zaten dün çok olaylıydı. Ben sana onu anlatmadım."

"Ne oldu?" diye sordu merakla. Ağzımı açacağım vakit Kadir ve Berat sandalyelerini çekerek yanımıza oturdu. Berat, "Günaydınlar." diye selamladı. "Günaydın." deyip gülümsedim yüzüne bakarken. Oradan Kadir'e baktım. Yüzünde dünden kalma ufak tefek çizikler vardı. Sevde kaşlarını çatmış bir vaziyette Kadir'e, "Senin yüzüne ne oldu?" diye sordu.

Kadir sakince sırtını sandalyeye yasladı. "Azıcık kavga edivermişim."

"Kavga edivermişsin?" diye sordu Sevde kaşlarını havalandırırken.

Kadir, "Hı," diye mırıldandı masaya bakarken. Sevde'ye bakmamak için direniyor gibiydi. Bunu yapmak zorunda olması beni bir miktar üzmüş olsa da böyle olması gerektiğine inandığı için onun her zaman yanında olacağımı biliyordum.

Berat elini Kadir'in ensesine götürdü ve gülerek orayı ovdu. "Koçum azıcık dayak yemiş, misliyle de armıştır kesin."

Kadir, "Öyle oldu vallahi," diye güldü. Sonra bana baktı. "Gerçi Mislina da oradaydı ama birazını gördü sadece. Nasıl kavgaydı ama canlıydı değil mi?"

Berat ve Sevde'nin gözlerini üzerimde hissettiğimde hafifçe gerildim ve bunu belli etmekten kaçınarak belli belirsiz kafamı aşağı yukarı salladım. Berat, "Sen de mi oradaydın?" diye sorduğunda Kadir araya girdi ve cümlesini daha düzgün bir hale getirdi. "Yanında Hayalet Bey vardı. Herif bizi ayırmaya çalışırken bir güzel o da aldı iki üç darbe."

Yok, düzeltmedi cümleyi daha da batırdı.

Sıkıntıyla elimi saçlarıma götürdüm ve hafifçe düzelterek kafamı salladım. "Öyle evet. Biz konsere beraber gittik onunla. Sonra baktım Kadir kavga ediyor. O da ayırmaya çalıştı işte." Sonra Kadir'e ters ters baktım. "Adı da Hayalet Bey değil ayrıca."

"Ben Beratlar bilsin diye dedim ya."

Berat, "Adının Akif Selim olduğunu biliyorum oğlum." diye söyledi kuru bir sesle. Elini Kadir'in ensesinden çekerken sırtını sandalyeye yasladı ve bir şey söylemedi.

Kadir başını kararlı bir halde sallarken gözleri önce Berat'a sonra bana kaydı. "Aslında iyi çocuk. Öyle hiç de hayaletmiş, artistmiş gibi değil yani. Vallahi bak, dün gece geldi ayırmaya çalıştı falan... Ön yargı kötü bir şey."

Sevde, "Haklı," diye katıldı Kadir'e.

Kadir'in gözleri çabucak Sevde'nin gözlerine sabitlendi.

Bir şey diyemedi.

Berat sakince omzunu silkerken, "Herkes birbiri hakkında yorum yapıyor ve dışarıdan öyle görünüyor," dedi düz bir sesle. "Yoksa boş işler."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece dinledim. İnsanların yaptığı yorumları umursamamam gerekiyordu zira kimin ne olduğunu çok iyi biliyordum. O yüzden onların ön yargıları eskisi kadar sıkmıyordu canımı.

Birkaç dakika sonra Berat ve Sevde ile sınıfa çıktık. Akif Selim hâlâ gelmemişti. Dalgın dalgın Sevde ile sıramıza ilerledim. Sevde çantasını sıranın üzerine koyarken, "Seninki niye gelmedi?" diye sordu yüzüme bakarken. Kaşlarımı çattım. "Az daha bağırsana Sevde!"

"Olur," dedi. Sesini yükseltti. "Niye gelmemiş senin..." diyeceği vakit, "Sevde!" diye uyardım onu. Güldü ve omzunu silkti. Üzerindeki kabanı çıkarmaya başladı. Ben de bir şey söylemeden kabanımın düğmelerini açıp onu askılığa astım. Üçümüz yan yana oturduk ve ben en dışta oturdum. Çantamdan ajandamı çıkardım ve sıranın üzerinde duran uçlu kalemle oynamaya başladım. Gözüm kapıdaydı. Gelmemişti henüz. Merak ediyordum, çok.

Biraz sonra Filiz Hoca içeri girdi ve kapıyı kapatarak kürsüye ilerledi. Bıkkın bir tavırla başımı öne eğip hafifçe öksürdüm. Sevde yanımda Burak ile mesajlaşıyordu. Yüzündeki bu sırıtkan ifadenin başka bir açıklaması olamazdı ya da başka bir ihtimalle mağazalardan gelen indirim mesajlarını okuyordu.

Ders başladığında notlarımı tutmaya başladım. Birkaç güne finallerimiz başlıyordu. Gözlerimi irileştirdim. Finaller başlıyor. *Allah'ım şu cumanın acısı nasıl da ağır böyle...*

Notlarımı tutarken Sevde'ye seslendim. Bir yandan Filiz Hoca'yı dinliyormuş gibi yapıyor öte yandan Burak ile mesajlaşmasına devam ediyordu. "Farkında mısın bilmiyorum ama finaller başlıyor."

Sevde, "Aynen." dediğinde ona saf saf baktım. "Ne?" diye tepki verdi kafasına balyoz darbesi yemiş gibi. Telaşa kapıldı. "Oha! Ben şu an hapı yuttum."

"Dersi dinlemeyip not tutmazsan yutarsın tabii."

Dudaklarını çabucak ıslatıp geri çekerken, "Ya hakikaten Mislina," dedi telefonu sıranın altına koyarken. Sonra saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak tuttuğum notlara bakıp eline kalemini aldı. "Bakabilir miyim az ucundan, lütfen?"

"Bak," dedim sakince defterimi ona çevirirken. "Hayır, bir de finallere daha iyi hazırlanacaktın."

"Hazırlanacağım zaten," dedi kafasını sallarken. "Ama sen de demiştin ya, çalışacaktık beraber. Çalışacağız değil mi?"

"Çalışacağız tabii," diye onayladım. "Ama sen de biraz kendine iyi davran ve bunun için çaba harca. Bak vizeler öyle böyle geldi geçti, finallerin şakası olmaz. Alttan dersin kalır bir de veremezsen al başına belayı."

"Zaten bir tane var," dedi çaresizce. Geçiştirdi. "Neyse söz çalışacağım."

Not tutmaya devam ederken sınıfın kapısı çaldı ve Akif Selim içeri girdi. Filiz Hoca hiçbir şey demezken göz göze geldik onunla. Kaşında ufak bir yara bandı vardı. Sakince çekti gözlerini üzerimden ve yerine geçip oturdu. Ona dönüp bakamadım. Sevde, "Az kaldı zaten dersin bitmesine," dedi gülerek. "Sabret azıcık."

"Ne alakası var?" diye omzunu silktim ve notlarımı tutmaya devam ettim. Sevde beni ciddiye almazken içim içimi yiye yiye dersin bitmesini bekledim. Yaklaşık on dakika sonra Filiz Hoca sınıftan çıktığı vakit toparlandım ve Akif Selim'in yanına yürüdüm.

"Merhaba," diye oturdum yanına.

Yüzüme baktı. "Merhaba."

Biraz durgun görünüyordu. Kendimi tutamadım ve sordum. "Bir sorun yok öyle değil mi? Ben merak ettim de."

"Babam," dedi gözlerini kısarken. "Biraz rahatsızlanmış, o yüzden sabah apar topar yanına gittim."

Endişelendim. "Şimdi daha iyi mi peki?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Daha iyi. Daha iyi ama elimden bir şey gelmedikçe bu canımı o kadar sıkıyor ki anlatamam sana. Böyle gözlerimin içine baktıkça beni oğlu bilmemesi, bildiği an iki dakika sonra unutması çok zor oluyor Mislina... Ama alıştım, bazen arada oluyor öyle hem babam o benim."

Ellerimi koluna koydum. Ona güç vermek istedim, ona yanında olduğumu hissettirmek istedim. "Her ne kadar baban seni hatırlamasa da mühim olan kalp değil mi? Akıl kişinin kendinedir ama kalp başkasıyla paylaşınca kıymetlenir. Baban seni aklıyla değil kalbiyle tanıyor, kalbiyle seviyor."

Beni sakince dinledi. Gözleri gözlerimden bir damla sevda götürmezken, yüreğim avuçlarının içinde eridi. Gülümsemeye çalıştım. Dudaklarını araladı ve fısıldadı yüzüme. "Sen daha önce neredeydin Mislina?"

Kalbim sancıdı tam şu anda. Kötü oldum çünkü bana ihtiyacı olduğu zamanları anlamıştım. Diyemedim ki ona, hep buradaydım, hep uzaktan sevip izledim seni. Diyemedim ona, başını yerden kaldırsan gözlerin değerdi gözlerime, görürdün beni... Diyemedim, diyemezdim.

"Şu an buradayım, yanındayım," dedim sakince. "Bu yetmez mi?"

Gözlerini kapatıp açarken iç çekti. "Yeter."

Gülümsedim. Ellerimi kollarından yavaşça çektim ve önüme döndüm. Akif Selim, "Biraz daha iyi misin?" diye sordu ilgiyle.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "İyiyim," dediğim sıra burnumu yeniden çektim ve ellerimi yüzüme götürüp kendimi sakladım.

Güldü. "Kesinlikle, iyisin."

"Vallahi iyiyim ya," diye konuştum elime doğru. Sonra elimi yüzümden indirdim ve parmağımdaki yüzüklerle oynamaya başladım. Sustuk sonra. Telefonunu çıkardı ve birkaç bir şeyle ilgilendi. Ben de oturduğum yerden kalktım. Akif Selim, "Yanımda oturabilirsin," diye seslendi. Yüzümü yüzüne çevirdim. "Tabii istersen."

"Olur," dedim sakince. Arkamı döndüm ve gülümseyerek kitaplarımı, çantamı kucaklayarak Akif Selim'in yanına taşındım. Akif Selim'in sırasında hiç defter yoktu. Kaşlarımı çattım. "Gerçekten nasıl not tutmadan yüksek notlar alıyorsun anlamıyorum bazen."

Elindeki telefondan başını kaldırıp bana baktı. "Notları deftere değil aklıma yazıyorum, bunu söylemiştim daha önce."

"Öyle ama hani o kadar not," dedim hafif bir şaşkınlıkla. "Çok zekisiniz Akif Selim Bey."

"Estağfurullah Mislina Hanım," diye güldü gözlerime bakarken. Gözlerime bakarken gülüyordu ya, kalbim bulutlara uçuyordu. O kadar güzeldi ki saatlerce onu böyle izleyebilirdim.

Önüme döndüğümde Kübra ve Özgü içeri girdi. Kübra elinde telefonuyla hemen çapraz sıranın üzerine otururken gülmeye başladı. Bir yandan da gözleri üzerimdekini yerini almıştı. Özgü ile kıkırdamaları büyüdükçe benim hakkımda konuştuklarını anlamıştım. Bunu dikkate almamaya çalıştım. Sakin kalmaya çalışıp elimi enseme götürdüm. Onları duyabiliyordum. Yine benim hakkımda itiraf sayfalarında yazılanları okuyorlardı. Derin bir nefes aldım ve gerçekten sakinliğimi korumaya çalıştım.

Sesleri giderek artmaya başladığı vakit Akif Selim bunu fark etmiş olacaktı ki sakince kulaklığını telefonunu taktı ve birini bana uzattı. "Sadece kendini dinle, eminim iyi gelecektir."

Gülümsedim ve biraz mahcup bir halde uzattığı kulaklığı kulağıma takıp sırtımı o gereksizlere döndüm. O da taktı kulaklığını ve kafasını sıranın üzerine koydu. Ben de öyle. Telefonundan bir parça açtı sonra ve gözlerimin içine baktı usulca. "Sadece hisset ve kendinden başka herkese sağır ol."

"Peki," dedim dudaklarımı oynatarak. Gözlerimi kapatmadan evvel açtığı şarkıya baktım.

ShamRain, *No One Remembers Your Name.*

Telefonu sıranın üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Gözlerimi kapattım. Şarkıyı hissetmeye başladım, yüreğime dokunuyordu. Anlamıyordum ama hoş şeyler fısıldadığının bilincindeydim. Bazen anlamadığımız şeyler de dokunurdu kalbe, bu mümkündü.

Bir on dakika kadar parçayı iki sefer dinledik. Gözlerimi açtığım anda onu beni izlerken gördüm. Karnım ağrımaya başladı. Elimi, ayağımı nereye koyacağımı bilemedim fakat gözlerimi çekmedim o güzel gözlerinden.

"Sevdin mi?" diye fısıldadı gözlerini kırpmazken.

"Sevdim," dedim gülümseyerek. "Bu tarz parçaları seviyorsun."

"Evet," dedi onaylarken. "Hissettiğim, içimde mücadele verdiğim ne

varsa onlardan dinliyorum. Ben konuşamasam bile onlar söylüyor yerime. Bu kendimi başkasından dinlemek gibi bir şey aslında."

Gülüşümü söndürmedim. Çok güzel özetlemişti ve eve gittiğim zaman dinlediği parçaların anlamlarına bakacaktım. Zaten neler yazdığını az çok tahmin ediyordum ama yine de okuyup, görmek istiyordum işte. Biraz sonra toparlandık ve kulağımdaki kulaklığı çıkarıp ona teslim ettim. "Teşekkür ederim gerçekten iyi geldi."

"Kimsenin ne dediğini ne yaptığını ve sana ne gözle baktığını umursama," diye konuştu gözlerimin içine bakarken. "Sen kendini biliyorsun. Bilmem iyi hisseder misin bilmiyorum ama ben de seni biliyorum Mislina. Hiçbir şey için canını sıkma, hiçbir şey için."

İyi hissetmek mi? Yaramın kabuğunu söküp aldın ellerinle, öptün orayı sen. Bu iyi hissetmek değil, bu yaşamak, yaşadığını hissedebilmek Akif Selim.

"Öyle yapacağım," dedim.

Birkaç dakika sonra Filiz Hoca yeniden derse girdi. Bugün de epey yoğun bir ders trafiği vardı ve iki, üç gün sonra finallerimiz başlıyordu. *Gelsin sabahlara kadar uykusuz geçen geceler, kupa kupa kahveler...*

Saat üç gibi ders bittiğinde ben yukarı kütüphaneye çıktım, Akif Selim de benimle gelmişti. Bana yardım etti. Bir saat sonra ise birlikte okuldan ayrılarak yürüyerek eve doğru ilerlemeye başladık. Hava kararıyordu ve günün bu vakitlerini çok seviyordum. Ellerim kabanımın cebine soktum ve önüme bakarak yürümeye devam ettim. "Birkaç güne finaller başlıyor," diye konuştum sonra.

Akif Selim, "Başlasın bakalım," diye mırıldandı.

Yüzümü ona çevirdim ve tek gözümü kısıp güldüm. "Sınavlar benden korksun diyorsun yani?"

"Yani," diye güldü yüzüme bakarken. "Ayrıca senin de ders notların ortada. Tabii sen kitapları yiyene kadar çalıştığın için kasıyorsun biraz."

"Yiyene kadar değil de," diye düzelttim. "Çok çalışıyorum doğru."

"Çalışmayı seviyorsan sıkıntı yok ama yine de yok yere yorma kendini," diye söylendi ilerlemeye devam ederken. "Düzenli not tutup, dersleri kaçırmıyorsun zaten. Halledersin elbette."

"Umarım," diye içlendim ve önüme dönüp ekledim. "Sevde'ye yardım edeceğim zaten. Onun ders notları pek istediği gibi değil."

"Hım," dedi sakince başka bir yorum yapmadan. Birkaç adım sonra boğazını temizlediğini hissetim. Bir şey soracakmış gibi vaziyeti vardı.

"Kadir dediğin arkadaşın, tarih mi okuyordu?"

Başımı evet anlamında salladım. "İkinci sınıf bizim gibi ama bölümünü sevdiği söylenemez."

"Aile sorunu mu?"

Kaşlarımı çattım. Kaçmayacaktım. "Evet, biraz öyle. Nereden anladın?"

Omzunu silkti. "Başka seçenek yok ki zaten, genelde öyle olmuyor mu?"

"Sanırım," dedim sakince. "Kadir iyi bir çocuktur. Dediği gibi birazcık agresif yanları var ama hakikatli bir dosttur benim için."

"Peki Berat?" diye sordu sonra. "O da öyle mi senin için?"

"Berat da iyi bir insandır. Biraz soğuk gibi görünür ama karakteri böyle. Ne kadar yakınına girersen gir hep bir mesafesi vardır."

"Aslında iyi bir şey bu," dedi önüne bakıp ilerlemeye devam ederken. "Her insanın kendine göre bir uzağı yakını oluyor. Ben merak ettim arkadaşlarını sadece. O yüzden sormak istedim."

"Anladım," diyebildim sakince. "Öyle, arkadaşlarım işte."

Eve doğru yol almayı sürdürürken hava giderek akşama yelken açıyordu. Az sonra Akif Selim ilerideki tezgâhı görüp, "Kestane alayım mı?" diye sordu.

Duraksadım ve ilerideki tezgâha odaklandım. Çekimser davranırken gözlerime baktı. "Çekinmene gerek yok, seviyorsan ki seviyorsundur," diyerek gülümsedi yavaşça. "İçini ısıtır hem."

"Tamam o halde," diye kaldırıp indirdim omuzlarımı. Birlikte kestanecinin önüne gittik. Tezgâhın üzerinden yayılan koku o kadar güzeldi ki kışı bu yüzden daha çok seviyordum. İçimi ve ruhumu ısıtacak şeyleri bulmak, bulunca da tadını çıkarmak oldukça keyifli oluyordu.

Akif Selim bir kâğıt kâsenin içinde kestanelerle bana dönerken gülmeye başladı. "Ama bunlar sıcak Mislina. İçin ısınsın derken yakarsa kötü olur."

"Bir yere oturalım mı öyleyse?" diye sordum gülerek.

Sağına ve soluna baktığında tezgâhın arkasında duran boş alanı gösterdi. "Ayakta kalacağız ama olsun."

"Sorun değil ki," dedim omzumu silkerek. Birlikte oraya gittik ve çantamı omzuma doğru çektim. Duvar dibiydi ve insanlar gelip geçiyordu önümüzden. Akif Selim elindeki kâğıt kâseyi kenardaki yüksek taşların

üzerine koyarken yan döndük. İçinden bir tane kestane alıp bana uzattı. "Teşekkür ederim," diye kavradım uzattığı kestaneyi alırken. Parmaklarım ısınıverdi çabucak. "Bu arada biz bu gidişle kilo alacağız galiba."

"Almayız," diye reddetti. "Zaten şu kadarcık şeyden kilo alınmaz ki."

"Öyle de," dedim kestaneyi soymaya devam ederken. "Ne bileyim işte. Böyle seninle bir şeyler yapıyoruz ya..."

Kaşlarını çattı. "Kilo mu aldırıyorum yoksa sana?"

Kafamı diğer yana çevirdim ve elimi dudaklarımın üzerine götürüp güldüm. "Ya hayır..." Bana güldüğünü gördüm. "Boş ver. Seninleyken bir şeyler yapmak iyi geliyor bana."

"Bana da," dedi durgun bir sesle yüzüme bakarken. Bakışlarımı ona çevirdim ve usulca soluklanıp kestanemi soymaya devam ettim. Akif Selim benim kadar çok yememişti.

"Aklıma sana mandalina getirdiğim gün geldi," dedim içli bir sesle. Kafasını kaldırmadan gülümsediğini gördüm ve bu ânı böyle izlemek çok keyifliydi.

"O gün de çok utangaçtın," diye mırıldandı gülmeye devam ederken. Sonra kafasını kaldırdı. Beni ona bakarken yakaladı. Afalladım ama bunun büyümesine müsaade etmedim. "Ne düşündün benim hakkımda?" diye sordum bir anda.

Güzel gözleriyle baktı yüzüme. Yine titremeye başlamıştım. Şu an benim hakkımda ne düşündüğünü az çok biliyordum ama o zamanki beni bilmiyordum. Bunu deli gibi merak ediyordum. "Kapımda bir kız, elinde birkaç mandalinayla öylece duruyordu... Utangaç, duru ve bir o kadar da düşünceli... Düşündüm ki; böyle bir insanın benim kapımda ne işi var? Güzellikler yalnızca dünyayı değil beni de terk edeli çok oluyor Mislina."

Ne diyeceğimi bilemediğim bir vaktin içinde yeniden kanat çırptı bakışları ve devam etti. "Ben bilmiyordum annem ve babamdan başka birinin bana geleceğini, uzak kalmıştım böyle iyi şeylerden... Sen geldin sonra, durdun karşımda ve bana mandalina verdin." Ağlayacak gibi oldum. "Böylesi bir dünyada, böylesi bir insanlığın içinde parlıyordun sen."

Ağlatacaktı zorla çünkü ağlamaya yakındı gözlerim lakin ağlamamalıydım çünkü anlardı. Anlamasını istemiyordum fakat hissettiğini görebiliyordum. Bu kadar cesur olamazdı yoksa. "O zamanlar sohbetimiz yoktu, birbirimizi bilmiyorduk ama böyle hissettirdin bana. Bunu içimde sakladım şimdi de sana söylüyorum."

Seni biliyordum, seni senden daha iyi bilemesem de tanıyordum Akif Selim. Bunu haykıramamak çok zor, sana bir şeyler söylemek bu kadar yakınken uzağına düşmek beni mahvediyor. Neden böyle olduğunu bilmiyorum ama ben konuşunca her şeyi berbat ediyorum ya, sanırım o yüzden. Konuşmak benlik değil, ben seni susarak seviyorum.

"Benim de içimden gelmişti," dedim kısık sesimle. "Sen herkesin konuşmaya çekindiği biri gibi duruyordun uzaktan ve ben de konuşurken seninle ne söyleyeceğini kestiremiyordum. Açıkçası o gün kapına çıktığımda biraz çelişki yaşamıştım ama iyi ki çalmışım kapını diyorum."

"Umarım seni kıracak herhangi bir davranışım olmamıştır Mislina," diye ekledi çabucak. "Dışarıdan nasıl göründüğümün farkındayım ve bu umurumda değil ama seni kıracak bir hareketim olduysa..."

"Hayır hayır," dedim kafamı sağa sola sallarken. "Dedim ya işte çekindim sadece. Sen bile isteye kimseyi kırmazsın."

"Sen öyle diyorsan," dedi sakince. Ardından kestanelerimizi yemeye devam ettik. Yarım saat kadar sonra eve geldiğimde Ezgi henüz gelmemişti ve ben de üzerimi değiştirdikten sonra mutfağa geçtim. Makarna suyu koydum hemen. Su kaynayana kadar salona gittim ve Çakır ve Kumru'nun yemini verip kendimi koltuğa bıraktım. Çakır kucağıma oturdu. Tüylerini sevmeye başladım. "Ay ay," dedim kıkırdarken. "Çok özlemiş sanırım birileri."

Ona sıkı sıkı sarılırken gözlerimi Kumru'ya çevirdim. Canım sırdaşım. "Kumru Hanımcığım," diye seslendim. "Umarım keyfiniz yerindedir."

Cevap vermedi, çok şaşırdım tabii.

"Hayatımın en güzel zamanlarını yaşıyorum Kumru. Her şey o kadar güzel ki buna alışmaktan korkuyorum çünkü bu kadar mutluluğa alışık değilim ve biri bir yerden çıkıp bunu bozacakmış gibi geliyor." Kafamı koltuğun sırtına yaslarken gözlerimi kafesinden ayırmazken ellerimle de Çakır'ı sevmeye devam ettim. "Akif Selim ile her şey yolunda. Sanırım o da bana karşı bir şeyler hissediyor ve bunu söyledi de. Bir şeyler olduğunu ama adının ne olduğunu bilmediğini..."

Gözlerimi kapattım ve gülümsedim. "Bu kadar güzel bir adam olmasaydı kafam da güzel olmazdı." Sesli güldüm, şapşallaştım. "Sanırım nokta atışı yapmışım böylesi birine âşık olurken. Sanki hayatımdaki tek şansımı ondan yana kullanmışım."

Gözlerimi açtım ve sırıtarak Çakır'a baktım. Başını karnıma koymuştu ve mahzun mahzun bana bakıyordu. "Ne?" diye güldüm saf saf

gözlerine bakarken. "Ben de böyle bakıyorum Akif Selim'e... Gerçi utanmaktan doğru düzgün baktığım söylenemez ama bakınca böyle oluyorumdur."

Kafasını sevdim ve ellerimi yıkadıktan sonra yemeği yapmaya başladım. Makarnayı kaynayan suyun içine bıraktıktan sonra salata yapmaya başladım. Beş dakika içinde salatayı hazırladığımda kapı çaldı. Ellerimi kâğıt havlu ile kurulayıp kapıyı açtım. Sezer elinde kitap ve defterleriyle karşımda dikildi. "Türkçe sınavı var dediler sana geldim abla. Buyur edeyim mi içeri?"

Güldüm ve kapıyı aralayarak, "Buyur bakalım," dedim. Sezer ayakkabılarını çıkarıp içeri girerken devam ettim. "Yalnız biz daha yemek yemedik, yemekten sonra çalışsak olur mu? Tabii işin yoksa. Hem sen de katılırsın bize."

Sezer, "Boşum abla, bilgisayarı abim kaptı zaten," diye söylendi. Dördü epey büyüktü anlaşılan. Birlikte mutfağa geçtiğimizde kitaplarını masanın üzerine koyarak oturdu. "Aç mısın?" diye sordum. "Yok, karnımı doyurup yanına çıktım," dedi.

"Anladım," dedim mutfak tezgâhını toplarken. "E nasıl gidiyor okul, sınavlar, hayat?"

Sıkıntıyla soluk alıp verirken elini çenesinin altına koydu. "Bu sorulara iyi gidiyor diyen varsa, onu koruma altına almalıyız bence."

"Allah Allah," dedim gülerek. "Ne derdin var söyle de yardım edeyim."

"Say say bitmez abla boş ver," dedi. O konuştukça ben gülüyordum. "Senin nasıl gidiyor peki? Akif abiyle de görüşemiyoruz bu aralar. Benim en yakın arkadaşlarım benden habersiz mi takılıyor yoksa?"

"Biz onunla aynı sınıftayız biliyorsun, haliyle daha çok konuşuyoruz."

"Beni de alın aranıza ben de üniversiteli olmak istiyorum artık," diye konuştu hevesle.

"Önce önündeki sınavlarını bitirmelisin."

"Bitmez ki, asla bitmiyor," diye söylendiği sıra kapı tekrar çaldı. Muhtemelen Ezgi gelmişti. Sezer oturduğu yerden kalkıp "Ben açarım abla, sen işine devam edebilirsin," diyerek mutfaktan çıktı. Biraz sonra Sezer içeri girdi ve bana şaşkın şaşkın bakıp yanımda durdu. "Bu gelen kız seninle mi yaşıyordu? Adı ne?"

"Ne yapacaksın adını?"

"Yazacağım."

"Ne yapacaksın ne yapacaksın?" diye sordum gülerken.

Kulağıma doğru yükseldi ve sessizce mırıldandı: "Güzel kızmış. Sevgilisi var mı?"

"Yok," dedim sakin bir sesle.

"Ben olurum."

"Ay bismillah sen de bir dakika içinde ne yaptın Sezer?" diye sorduğumda kaşlarını çatarak geri çekildi. "Belki yıldırım şeyinden oldu bana da olamaz mı yani?"

Hayretle yüzüne bakarken kafamı sağa çevirdim ve gülümsedim. Ezgi mutfaktan içeri girerken elindeki ekmek ve içecek dolu poşeti masaya bıraktı. "Hoş geldin," diye karşıladım onu. Ezgi, "Hoş buldum," deyip onu hayranlıkla izleyen Sezer'e bakıp göz kırptı. "Bu beyefendi kim Mislina? Ben yokken eve erkek mi atıyorsun yoksa sen?"

"Aynen Ezgi aynen."

Sezer vakit kaybetmeden Ezgi'ye elini uzattı. "Ben Sezer. Aşağı katta oturuyorum."

Ezgi de ona elini uzattı. "Ezgi ben de nefes almadan iki dakika boyunca yaşayabiliyorum."

Onlara tuhaf tuhaf bakarken makarnamı süzmeye başladım. Ezgi de odaya gidip üzerini değiştirdi. Sezer'in sırıttığını hissedebiliyordum. "Espri de yapıyor. Tam benlik."

"Sezer, abartma evladım," dedim.

"Niye ya? Ben âşık olmak istiyordum zaten, ne güzel oldum işte."

"İmkânsız bir aşk ama haberin olsun," diye karşılık verdiğimde, "Kır kalbimi kır, ölmedim daha," deyip sitem etti. Kafamı iki yana sallarken makarnanın sosunu hazırlamaya başladım. Ezgi kollarını sıvayıp mutfaktan içeri girdiğinde, "Ekmek almıştım ama olsun ben makarnayı da ekmekle yiyen bir tipim," diye söylendi.

Sezer, "Hiç belli olmuyor ama," diye mırıldandığımda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ezgi, "Ay teşekkür ederim," diyerek ona karşılık verdi.

Ezgi bardakları dizerken ben de makarnaları tabaklara servis etmeye başladım. "Sezer senin için de hazırlıyorum."

Sezer, "Çok ısrar ettin abla seni kırmayayım," diye karşılık verdi.

Duraksadım ve kendi kendime gülüp iç çektim. Ezgi masanın üzerinde duran kitaplara bakıp, "O kitaplar senin sanırım," diye Sezer'e

seslendiğinde Sezer çabucak kitaplarını kavrayarak göğsünde topladı. Elimde makarna tabağıyla arkamı dönüp, "Buzdolabının kenarındaki rafa bırak istersen onları," dedim.

Sezer dediğimi yaparken tabakları sofrayı koyarak oturdum. Ezgi de içecekleri doldurmuştu. "Hadi afiyet olsun," dedim elime çatalımı alırken. Sezer gülerek eline çatalı alırken Ezgi, "Bismillah," deyip sofradaki ekmekten bir parça alarak ağzına attı. Hemen ardından makarnayı çatalına dolamaya başladı. "Acıkmışım."

"Belli oluyor."

Omzunu silkti ve makarnasını doladığı çatalı ağzına tıktı. Yemeğimizi de yedikten sonra Ezgi bizi ders çalışmak için salona uğurlamış, mutfağı da kendi toplamak istemişti. Koltuğa oturdum ve sehpayı önüme çekerek Sezer'i yanıma oturttum. "Şu noktalama işaretleri ve ek fiillere o kadar uyuz oluyorum ki hepsini tek yumrukta bayıltmak istiyorum."

"Ya," dedim kitabının kapağını açarken. "Nesin sen? Demir Adam mı?"

"Hayır," dedi iç çekerek. Bir durgunlaştı. "Sanırım ben de artık âşık çocuklar kervanına katıldım. Keşke biraz Türkçe'm iyi olsaydı, belki onun için şiirler yazardım... Kızıl saçlarını örerim, gözlerinin içine düşer, gülüşüne bakar ağzımın suyunu akıtırım..."

Gözlerimi gözlerine çevirdim ve ona şaşkınca baktım ve güldüm. "Eminim o da bu harika şiirin karşısında âşık olurdu sana."

"Oha?" diye irkildi. "Olur mu hakikaten? Nasıldı şiirim, bak iki dakikada seni bile etkiledim."

"Sezer," dedim gülmeye devam ederken. "Üzgünüm ama bu şiirden etkilenecek birini tanımıyorum, hem kendin diyorsun işte sen çocuksun Ezgi ise yetişkin bir insan."

"Aşkın yaşı yoktur bir kere," dedi beni reddederek. "Hem baksana bıyıklarım da çıkıyor artık."

Sıkıntıyla soluk alıp verdim ve önüme döndüm. "Yok," dedim şaşkınlıkla. "Biz Türkçe çalışacaktık ama konu senin bıyığına nasıl geldi anlam veremiyorum. Lütfen dersine odaklanır mısın?"

"Tamam tamam," diye güldü bana bakarken. Gözlerimi devirdim ama seviyordum Sezer'i. Kaynak kitabını açıp anlamadığı konuları ona tekrar anlattım. Az çok anlamış gibiydi ya da beni kandırmayı iyi beceriyordu. Yarım saatten fazla ona konuları özetleyip pekiştirmesi için birkaç sayfa yer gösterdim. "Anladın değil mi daha iyi?"

"Anladım," dedi kafasını sallarken. "Bizim okuldaki öğretmenden daha iyi anlattığın kesin."

"Yani elimden geldiğince işte," deyip geçiştirdim. Sezer kitaplarını toplamaya başlarken gözü kapıya kaydı. "O seninle mi yaşıyor hep?" diye sordu.

"Kim?"

"Kızıl saçlı güzel kız," dedi.

"Hım," dedim sanki sonradan anlamış gibi yaparak. "Evet, beraber yaşıyoruz."

"İyi iyi," dedi Sezer sevinerek. "Artık her sınavda buradayım. İnşallah her gün üç, beş sınavımız olur Allah'ım."

"Yalnız ben sözel öğrencisiyim ve benim de birkaç güne sınavlarım başlıyor Sezer."

"O çalıştırmaz mı beni?" Gözlerinde umut vardı ve ben onu söndürmek zorunda kaldım. "Hayır, çünkü Ezgi kitap ve kalem görmeyi sevmez. Şansına küs."

"Tamam ya," diye zıpladı. "Ben de sevmiyorum, nefret ediyorum hatta. Ortak noktamız çoğalmaya başladı."

"Sen az önce sınavlarım artsın diye dua etmiyor muydun ya?"

"O az önceydi." Sezer ayaklandığında onu takip ettim. Birlikte koridora çıktık. Bir ümitle Ezgi'nin çıkmasını bekledi mutfaktan ama çıkmamıştı. "Neyse," dedi Sezer. "Ben sonra yine gelirim."

"Gel bakalım," diye mırıldandım kapıyı açarken. Ayakkabılarını giyerken kitaplarını tuttum ve ona yardımcı oldum. Kitaplarını ona teslim ettiğimde gülümseyerek el salladı. "Görüşürüz. İyi akşamlar."

El salladım ben de ona. "Görüşürüz."

Sırıtarak aşağı indiğinde, "Allah'ım sabır ver," diye söylenerek kapıyı kapattım. Bir Sezer'in aşkı eksikti zaten ya, neyse olsun bakalım âşık. Sonra alsın boyunun ölçüsünü.

Mutfağa girdiğimde Ezgi'yi balkonda sigara içerken gördüm. Kapı kapalıydı ve cama gidip tıklattım. "Hava buz gibi üzerine bir şey alsaydın ya."

Dudaklarının arasındaki sigarayı çekip dumanını havaya karıştırdı. "Az kaldı zaten içip gireceğim içeri."

"İyi madem," dedim üstelemeden. "Ben odamdayım, biraz ders çalışır uyurum."

"İyi geceler."

"Sana da," deyip odama geçtim.

Saat on iki buçuk gibi evden çıktım. Akif Selim ile haberleşerek aynı otobüse binip okula geldik. Kaşındaki yara bandını daha da ufak hale getirmiş yerine başkasını yapıştırmıştı. "Yaran acıyor mu hâlâ?" diye sordum merdivenlerden çıkarken.

"Hayır," dedi sakince.

Birlikte sınıfa girdiğimizde kendimi farkında olmadan onun sırasına ilerlerken gördüm. Gülümseyerek gözlerini yüzüme odakladı. Bir şey diyemezken elimi çantamın kemerine götürdüm ve başımı öne eğdim. Beni utandırmamak için konuşmazken sıramıza geçtik.

Çantamdan kitaplarımı çıkarırken Akif Selim'i telefonunda bilgi oyunu oynarken gördüm. "Eğlenceli mi?" diye sordum.

"Eh," dedi gülümseyerek. "Öyle birkaç gündür oynuyorum zaten."

"Telefonunda başka oyunlar da var mı? Yani daha çok el becerisi ve tamamen eğlenceye bağlı olanlardan."

"Hayır. Pek oyun oynamam ama bu kelime bilmece ya da türetme fena değil. Küçükken babamla gazetelerin arkasındaki bulmacaları doldururduk o geldi aklıma."

Elimi yanağıma koydum ve tebessüm ederek onu izlemeye devam ettim. O esnada içeri Mümtaz Hoca girdi. Dersi en ağır ve zor geçen hoca olurdu, aynı zamanda okulumuzun en köklü hocalarındandı. Mümtaz Hoca elindeki çantasıyla içeri girdiği sıra genç bir adam da onunla beraberdi. Kaşlarımı çattım daha önce ilk defa gördüğüm bu genç adama baktım. Siyah ve kasvetli bakışları sınıfın içine buz gibi düşerken Mümtaz Hoca kürsüye çantasını bıraktı ve bir iki adım gerileyerek yanındaki genç adama baktıktan hemen sonra bize döndü. "Nasılsınız gençler?"

"İyiyiz hocam," diye konuştu önlerden birkaçı.

Mümtaz Hoca gözlüklerini burnunun kemerinde tutmaya devam ederken yanındaki genç adama bakıp, "Sizi yeni asistanımla tanıştırayım," dedi. "Bundan böyle derslere beraber gireceğiz, ben yokken sizinle o ilgilenecek."

Sınıftaki çoğu kızın gözü ilgiyle tahtanın önünde duran genç adama odaklanmıştı. Mümtaz Hoca ağzını araladığında, "Ya da o size kendini tanıtsın," diyerek yanındaki adama baktı.

Sınıf oldukça sessizdi ve ben de dâhil olmak üzere ona bakıyorduk. Akif Selim hâlâ telefonundaki oyun ile meşguldü. Genç adam kendinden emin bir halde başını salladı ve Mümtaz Hoca'yla göz göze geldikten sonra sınıfa döndü. "Merhaba," dedi tok bir sesle.

Ön sıralardan birkaç kız onu selamlarken genç adam devam etti. "Mümtaz Hoca'mın da dediği gibi bir süre derslerinize ben de gireceğim." Duraksadı. Epey sakin konuşuyordu. Dudaklarını ıslattı ve sınıfı gözleriyle taramaya başladı. "Adım Kenan," dedi bir anda. "Kenan Çakırca."

Gözlerim irileşti, şaşkınlıkla dudaklarımı aralarken Akif Selim başını kaldırarak tahtadaki genç adama baktı. Ben şaşkın bir halde bir ona bir tahtadaki kişiye bakarken ikisinin de birbirine baktığını gördüm. Afalladım. Gözlerim Akif Selim'in yüzüne tekrar düşerken dudaklarından dökülen tek kelime, "Abi?" olmuştu.

III

"Çaya Vurgun Kurabiye"

PIM STONES - THE LIFE WE COULD HAVE HAD

Işıkları yakarsanız karanlığı yok edebilirsiniz,

Ama karanlığı yok ederseniz yıldızları göremezsiniz.

Garip bir anın içindeydim. Daha doğrusu bu garip anın içinde olan yalnızca ben değildim. Akif Selim de benimle birlikteydi. Belki abisi de öyle fakat ilk dakikalardan sezdiğim şuydu ki; abisinin pek de şaşkın olduğunu söyleyemezdim.

Akif Selim'in yüz ifadesine düşen ilk parça hayret dolu bakışlarıydı. *Abi,* diye mırıldandığı an nedensizce göz kapaklarım yukarı tırmanmış ve onun şaşkınlığından bir tutam da bana bulaşmıştı.

Kenan Çakırca... Buradaydı. Dersimizdeydi.

Akif Selim elindeki telefonun ekranını sakince kilitledi ve onu avucunun içine hapsederek yutkundu ve abisine bakmaya devam etti. Tahtaya baktım. Gözlerimi Kenan Çakırca'ya çevirdim. Buraya bakıyordu. Akif Selim'in gözlerinin içine düşüyordu gözleri. Neler olduğu hakkında bir yorum yapamayacak kadar uzak ama bunu öğrenmek için fazla sabırsızdım.

Sınıfta konuşan kimse olmazken Kenan Çakırca gülümseyerek yüzünü diğer öğrencilere çevirdi lakin yüzüne serptiği bu tebessüm pek de samimi gelmemişti. Normaldi aslında. Kimse yeni tanıştığı insanlara bu kadar samimi davranamazdı.

Gözlerim yeniden Akif Selim'in mavilerinin kıyısına dokunurken Kenan Çakırca'nın ses tonu sınıfın duvarlarına vurmaya başladı. "Mümtaz Hoca ile birlikte derslerinize gireceğim." Sonra Mümtaz Hoca'ya döndü ve başını hafifçe eğdi.

Mümtaz Hoca gülümseyerek bize baktı. "Ben yokken ya da danışmak istediğiniz bir şey olduğunda Kenan'ı bulabilirsiniz arkadaşlar. Sizinle o ilgilenecek."

Tepkisiz kaldım ve Akif Selim'e baktım. Öylece abisini izliyordu. Yüzündeki şaşkınlık usul usul çürüyordu ama ne düşünüp ne hissettiğini asla bilemiyordum. Okuyamıyordum da gözlerinden. Kendini gizlemeyi seviyordu. "Akif Selim?" diye fısıldadım ellerimi masanın üzerinde duran elinin yakınına doğru götürürken. "İyi misin?"

Birkaç saniye bana cevap vermedi ve bir kâbustan uyanırmışçasına kaşlarını yukarı kaldırıp indirdikten sonra bana bakıp gülümsedi. "İyiyim," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Sadece biraz..."

"Şaşkınsın?" diye sordum cümlesinin devamını tamamlamasına yardımcı olarak.

Cevaplamadı ve dudaklarını birbirine bastırıp kafasını belli belirsiz iki yana salladı. Gözlerini benden kaçırırken kafasını öne eğerek susmaya devam etti. İyi şeyler hissetmediğini anlayabilmiştim. Zihnim onun bana abisiyle ilgili anlattığı üç beş detayı gün yüzüne çıkarmıştı. İçinin şu an nasıl tahriş olduğunu bilmiyordum ama görmek isterdim. Kenan Çakırca'nın, Akif Selim'e nasıl bir yara bıraktığını bilmek isterdim.

Belki de öğrenirdim.

Ellerimi hareketlendirdim ve ellerinin kenarına koydum. Başparmağım minik dokunuşlarla tenini severken gülümsedim. Ellerimize baktı ve gülümsedi.

Mümtaz Hoca, "Derse geçebiliriz o halde," diyerek kürsüye doğru yürüdü. "Kenan Hocam sen de bir yere oturabilirsin."

"Pekâlâ hocam." Başını kaldırarak ileriye doğru yürüdü. Bize doğru gelmeye başlarken kaşlarımı çattım. Kimseyle göz teması kurmuyordu. Akif Selim'i gözlerini kaçırmadan, bir an olsun bile gözlerini oynatmadan, tahtaya baktığını gördüm. Abisi yokmuş gibi davranıyordu.

Kenan Çakırca az sonra yanımdan geçti ve arka sıralardan birine oturdu. Bunu hissetmiş lakin tam olarak nereye oturduğunu görememiştim. Mümtaz Hoca derse başlarken derin bir nefes alıp verdim.

Mümtaz Hoca derse çoktan başlamıştı, yarım yamalak not almaya devam ettim çünkü aklım tamamen Akif Selim'deydi. Diğer yandan da aldığım notları görmemesi için uğraş veriyordum, malum onun kutusuna bıraktığım şiirleri el yazımdan anlarsa utanırdım. Okuyup okumadığından bile emin değildim ama bir gün öğrenirse bile bunu kendim söylemek istiyordum.

Ders bitiminde Mümtaz Hoca dosyasını kapatırken sınıfa şöyle bir baktı. "İki gün sonra finalleriniz başlıyor. Sıkı çalışın, benden söylemesi."

Sınıftan biri elini kaldırarak karşılık verdi. "Hocam biraz acırsanız çok sevaba girersiniz söylemek istedim."

Mümtaz Hoca yaşının ve tecrübelerinin verdiği yetkiyle onu yanıtsız bırakmadı. "Evladım, siz öğrencilerin bizlere ettiği beddualar dönüp dolaşıp sizi buluyorsa bunda bizim suçumuz yok."

Sınıftan bir uğultu koparken gülümsedim ve hemen sonra yanımdan geçen Kenan Çakırca'nın sırtına baktım. Sakin ve kendinden emin adımlarla tahtaya doğru ilerleyerek Mümtaz Hoca'nın karşısında durdu. Kendi aralarında bir şeyler konuştular fakat duyamadım.

Akif Selim'e döndüm. "Hava alalım mı biraz?"

"Olur," dedi ve beklemeden ayaklandı. "Kabanını giyin ama hava soğuktur."

"Giyerim."

Sakin adımlarla okulun bahçesine indiğimizde soğuk hava tenimi ısırmaya başladı ama bundan rahatsız olmamıştım. Birlikte kantine gittik ve sakin bir köşe bulup oturduk. Karşı karşıyaydık. Gözlerime bakıyordu ama beni gördüğünü düşünmüyordum zira zihninin içindeki şeyin adını abisi doldurmuştu.

"Konuşmak istersen dinlerim," diye mırıldandım anlayışlı bir ses tonuyla. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum ama benim de bilmediğim çok şey var."

"Abinin neden burada olduğunu bilmediğin gibi mi?"

Ellerini çenesinin altından indirdi ve onları birbirinden ayırdı. "Sanırım en çok merak ettiğim sorulardan biri de bu fakat daha büyük bir merakım olduğu için bu çok da önemli değil."

"Seninle konuşmadı," diye baktım gözlerinin içine sakince söylenirken. "Ama gözlerinin içine öyle bir bakıyordu ki... Yani," diye geveledim ne dediğimi bilmeden. Ellerimi beceriksizce saçlarımın tutamlarına götürerek onları kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Neyse ben susma hakkımı kullanayım en iyisi. Bu konunun dışında kalmam gerekiyor sanırım."

"Mesele bu değil," dedi çabucak düz bir sesle. "Sana abimle aramızın çok da iyi olmadığından bahsetmiştim zaten ama bir anda çıkıp gelmesi ve ne tesadüftür ki dersimize girmesi beni şaşırttı."

"Belki tesadüf değildir?" diye sordum kaşlarımı yukarı doğru havalandırırken. Bana boş boş bakarken konuşmaya devam ettim. "Bunu bilemem ama abinin derse girdiği anda sana olan bakışları şaşkınlıktan

ziyade başka bir şey gibi geldi bana. Şaşırsaydı şu an seninle konuşmak için bir girişimi olurdu."

"Onu tanımıyorsun Mislina. Onu bazen ben bile tanıyamıyorum."

Karşılık veremedim. "Ama dediğin gibi olabilir. O böyle sürprizli şeyleri sever. Gelmeler, gitmeler... Planlı bir sürprizden bahsediyorum ama sana. Onun işi bu."

Kaşlarımı çattım ve sözlerinin içindeki manaları tartmaya başladım. Gelmeler... Gitmeler... Bu da ne demekti böyle?

"Abinle uzun zamandır görüşmediğinizden bahsetmiştin bir ara. O, Ankara'da değil miydi?"

"Hayır," dedi direkt beklemeden. "Abim uzun zamandır İstanbul'daydı, eğitimi için."

"Eğitim?"

Başını salladı. "İstanbul Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü birincilikle kazanmıştı. Mezun oldu, sadece bu kadarını biliyorum fakat akademisyenliğe kadar ilerlemiş ve buraya kadar gelmiş." Soluklandı. "Dersleri benden çok daha iyiydi ve bu yüzden birincilikle girdi oraya. Hatta sana *Tutunamayanlar*'ı vermiştim o da onundu biliyorsun... Yıllar önce annem hediye etmişti."

"Sanırım annen, sen ve abin edebiyata düşkünsünüz, babanı bilmiyorum ama."

"Babam sayısal yönü ağır basan bir insan, emekli makine mühendisi."

"Anladım," diye mırıldandım kısık sesimle. "Peki, kızmazsan bir şey daha sorabilir miyim Akif Selim?"

"Sana kızamam."

"Olsun," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ben yine de sınırımı aşmak istemem çünkü bu senin, sizin hayatınız." Tepki vermezken soluklandım ve hafifçe yutkunup ağzımı araladım yeniden. "Abinle sorunun nedir peki? Neden soğuksunuz birbirinize karşı?"

Sanırım bu soru tüm her şeyin kilit noktasıydı. Kenan Çakırca'ya aklımda yer edinmiş hiçbir his ve görüş yoktu.

Gözlerini gözlerimden indirdi ve başını öne eğerek elleriyle oyalanmaya başladı. Parmaklarını yavaş hareketlerle oynatırken onu sabırla bekledim. "Abim yıllar önce evi terk etti," diye başladı sözlerine kupkuru bir ses tonuyla. "Üniversiteyi kazanmadan bir yıl önce yani on sekiz

yaşındayken evi terk edip İstanbul'a gitti. Oraya yerleşti ve bizimle konuşmadı."

Öğrenmeye ihtiyacı olan bir insan gibi dinlemeye devam ettim onu. Gözlerime bakmak yerine ellerine bakıyordu. Böylesi onu daha iyi hissettiriyordu sanırım. "Özgür ruhlu bir insandı, kısıtlanmayı ve üzerine gelinmesinden pek hoşlanmazdı. Babam üzerimize titrerdi ama o bunu hep kötüye yorardı... Sonra bir gün terk edip gitti işte... Bir yıl hiç konuşmadık. Konuşamadık. Ertesi yıl beni aradı ve üniversiteyi kazandığını söyledi. Onu sadece tebrik ettim ve telefon konuşmamız bu kadar sürdü..."

"Abin biraz sorumsuz davranmış sanırım."

"Öyle de denebilir," dedi beni onaylarken. "Dediğim gibi benim gibi bir insan değil. Zıt karakterlere sahibiz, tek ortak yönümüz ikimizin de edebiyata yatkın olması."

"Galiba."

Diliyle dudaklarını çabucak ıslatıp çekti ve yüzünü ellerinden çekip yüzüme sabitledi. "Annemin hastalığı ortaya çıktıktan sonra daha sık aramaya başladı ve dayanamayıp geldi ama bu kısa sürdü çünkü annem vefat etti."

Yüzüne bakarken acı acı gülümsedim. Üzerindeki bu sancının büyümesine müsaade etmedi ve konuşmaya devam etti: "Annemi kaybettikten sonra birkaç hafta bizimle durdu sonra İstanbul'a geri döndü. O zamandan bu zamana çok az görüşmüşüzdür..." Omuzlarını kaldırdı ve derin bir iç çekerek tebessüm etti. "Öyle işte... Kenan Çakırca'nın kısa bir özeti. İyi de olsa, kötü de olsa abim ama bazı şeyler unutulmaz ya ben de unutamıyorum Mislina. Ondan nefret etmiyorum ama onu deliler gibi de sevmiyorum. Ha varlığı ha yokluğu," diye ekledi sakince. Sonra kendini geri çekti ve elini ensesine götürerek sıkıntıyla ovdu. "Neyse, seni de çok yormayayım."

"Aksine," dedim çabucak. "Ben seviniyorum hatta benimle bir şeyler paylaştığın için. Abinin ne amaçla burada olduğunu bilemem ama belki de her şeyi düzeltmek ve sana daha yakın olabilmek için bir adımdı bu."

"Her şeye iyi niyetle yaklaşman güzel bir şey," dedi elini ensesinden çekerken. "Fakat öyle olduğunu sanmıyorum çünkü ortada düzelecek bir durum yok. Abim işte, neyse o."

Çaresizce gözlerine baktım. "Umarım iyi olursun Akif Selim."

Duru bir şekilde gülümsedi ve elini yüzüme uzatıp yanağımı sevdi. "Ben zaten iyiyim," diye konuştu sessizce. *Ama ben iyi değilim ki şu an.* "Ben hiç olmadığım kadar iyiyim hatta merak etme."

Akif Selim saatine bakarken, "Derse gecikmeyelim," dedi. Birlikte ayaklandık ve oradan çıkıp okula girdik. Kendi katımızın koridoruna vardığımızda sağa dönerken Kenan Çakırca birdenbire karşımızda belirdi. Duraksadık.

Kaşlarımı çattım ve karşımızda duran adama baktım. Kenan Çakırca'nın gözleri mavi değil koyu kahverengiydi, saçları daha koyu bir renkti ve bakışları dikti. İnsanın gözünün içine düşüyordu gözleri. İster istemez bir duvar dikiyordu aramıza.

Bana göz ucuyla baktıktan sonra rahatsız edici tavrı Akif Selim'in üzerinde toplandı. "Hoş geldin demek yok mu?"

Akif Selim, "Ne işin var burada?" diye sordu cevaplamadan.

Kenan Çakırca sakin ve rahat tavrından ödün vermedi. "Ben bir eğitim görevlisiyim ve burası da iyi bir okul. Sence ne işim var burada Akif?"

"Bunu tahmin edemezdim," dedi Akif Selim tok bir sesle. "Sen kendini bir okula hapsedecek kadar ruhu sıkışmış bir adam değilsin."

"Yapma," dedi Kenan kafasını iki yana sallarken. "Özgür ruhlu biri olmak kendimi bir okula hapsetmeyeceğim manasına gelmez. Bunu en iyi senin bilmen gerekir. Hayatta kalmak için çalışmak ve para kazanmak gerekiyor ben de çalışıyorum..."

Akif Selim, "Sen hayattaysan sıkıntı yok," diye konuştu abisinin gözlerinin içine bakarken. "Önemli olan da bu öyle değil mi?"

Başımı öne eğdim ve onları dinledim. Kenan Çakırca derin bir nefes aldı ve elindeki kitapları tutmaya devam ederek söylendi. "Bir şüphen olmasın, kimsenin huzuru kaçmayacak, kimseye bir zararım dokunmayacak. Beni tanımamış gibi davranabilirsin çünkü bu doğal hakkın ama ben senin abinim ve bu da bir gerçek."

"Burası konuşmak için yeri değil fakat ben artık hayal kırıklığı yaşamaktan yoruldum, bunu bir daha yaşamak istemiyorum. Yine de hoş geldin."

Sonra birlikte koridordan ayrılarak sınıfa girdik. Sevde ile göz göze gelirken Akif Selim' e baktım. "Ben geliyorum birazdan."

Sevde, "Bir şey mi oldu?" diye sordu anlamış gibi. "Biraz garip duruyorsunuz da."

Kenan Çakırca'yı ona söylemeliydim çünkü o benim arkadaşımdı ve olası bir durumda bunu başkalarından öğrenirse Sevde'nin koyacağı postayı tahmin etmek bile zor değildi. Üstelik Sevde sır saklardı. "Az önce derse giren asistan var ya," dedim kısık sesimle.

Sevde kaşlarını havalandırdı. "Ne olmuş ona? Sınıftaki kızların ağzının suyunu akıttığını gördüm sadece."

"Akif Selim'in abisi."

"Ne!" Şaşkınlığını gizleyemezken ellerini ağzına götürdü ve sağa sola bakıp yeniden beni buldu. "Nasıl yani? Akif Selim? Hayalet olan, seninki? Enişte olandan mı bahsediyoruz?"

"Benim tanıdığım bir tane Akif Selim var ve diğerleriyle ilgilenmem bilirsin."

"Ay ne bileyim bir an şaşırdım ya!" dedi hâlâ şaşkın şaşkın bakarken. "Kenan Çakırca..." Düşündü. "Akif Selim Çakırca..."

"Ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Kendi çapımda Sherlock olmaya çalışıyorum," diyerek düz saçlarını kulağının arkasına çabucak sıkıştırarak devam etti. "Şimdi o adam Akif'in abisi ise neden tanımamış gibi davrandı? Tamam ben abartıyorumdur belki ama en azından kardeşinle aynı sınıftasın ve dersine gireceksin. Tuhaf."

"Sevde bunu kimse bilmiyor ve sana söyledim sadece. Lütfen aramızda kalsın olur mu? Akif Selim ve abisinin durumu biraz farklı. Ne olduğunu da sorma, sadece başkasından duymandansa benden duymanı istedim o kadar."

Bana sahte bir hüzünle baktı ve elini omzuma koydu. "Nasıl düşünceli, nasıl minnoşsun sen öyle... Teşekkür ederim."

Güldüm. "Rica ederim."

"Ama ben bu bilgiyle rahat edemem ki yani duramam öyle kabak gibi keşke söylemeseydin. Şimdi adam her derse girdiğinde ben onu inceler dururum."

"Allah'ım," dedim sabır diler gibi. "Sevde lütfen. Bak bu düşündüğün gibi değil tamam mı? Akif Selim'in son derece hassas olduğu bir konu."

"Peki," dedi elini ağzına götürüp fermuar gibi çekerken. "Her şeyden önce sana sonra enişte beye olan saygımdan susacağım. Zaten sır saklarım ben. Sustum."

Tekrar gülümsedim ve o sırada Mehmet Hoca derse girdi. "Neyse," dedim ayaklanırken. "Sonra görüşürüz tamam mı? Hatta bu akşam bize gelsene sen finaller başlayacak ya ders çalışırız işte. Ertesi gün de okul yok. Biraz vakit geçiririz işte."

Sevde duygulandı. "Kızım senin kanatların acımıyor mu ya?"

"Of," dedim bıkkın bir tavırla ve gülerek doğruldum. Sevde çabucak kafasını salladı. "Tamam tamam. Olur ya, vallahi bana da değişiklik olur yurt odasından başımı çıkarmak."

"Çıkışta konuşalım."

"Tamam."

Ders bitiminde okuldan çıktık. Sevde de bizimleydi. Telefonu cebine koyarken, "Siz gidin o halde, ben yurda gidip üzerimi değiştirir öyle gelirim tamam mı?" diye sordu.

"Tamam. Görüşürüz."

Akif Selim ile durağa yürümeye başladık. "Pijama partisi mi düzenliyorsunuz yoksa?" diye sordu keyifli bir sesle.

Gülümsedim ve gözlerimi kısarak cevapladım. "Pek sayılmaz. Sevde'ye ders çalıştırırken bir yandan da kendim çalışacağım. Son zamanlarda vakit de geçiremiyoruz pek. O yüzden iyi geleceğini düşünüyorum."

"Sen zaten kimseye kötü gelemezsin ki," deyiverdi.

Yüzüm yine bahar bahçe olurken, "Ama sen böyle söyleyince ben bir şey diyemiyorum ve teşekkür edince de sen sevmiyorsun," diye itiraf ettim.

"Bir şey demene gerek yok," dedi sakince. Yüzüme baktı. Yüzüne baktım yürümeye devam ederken. "Sadece gülümse o yeter bana."

"Ya," dedim saf saf ve o anda ayağımın kaymasıyla yere kapaklanmam bir oldu.

Kalçam zeminle bütünleşirken yüzümü ekşittim çünkü acımıştım. Akif Selim telaşla yanıma eğilirken suratıma yayılan saçlarımı güzel elleriyle geriye itti ve bana baktı. "Mislina?" diye sordu telaşla.

"İyi değilim."

"Biliyorum ve bu yüzden sormadım."

"Teşekkür ederim, çok düşüncelisin."

"Rica ederim o senin dürüstlüğün."

Elimi uzattım zar zor. "Beni kaldırır mısın?"

Ellerimi tuttu ve kendiyle birlikte beni de kaldırdı. Insanların bakışlarına aldırış etmeden ayaklanmaya çalıştım ama canım acıyordu. Bunu saklayacak değildim. Akif Selim sol elimi bırakıp yerdeki çantamı da alırken beni kenara çekti. "Çok acıyor mu canın?" diye sordu.

Al işte, düştüm düştüm diye ortalarda gezersen Mislina Hanım böyle gerçekten düşüverirsin işte.

"Biraz," dedim ama geçeceğini biliyordum. "Neyse sorun yok."

Gülmeye başladık. Güldükçe önünü alamadık.

Eve geldiğimde içeri girdim ve anahtarımı askıya asıp elim belimde odama yürüdüm. "Allah'ım sabır," diye söylendim kendi kendime. "Çıldırmak istemiyorum ama sakinim de şu an. Bir garip hallerdeyim."

Çakır kuyruğunu sallaya sallaya karşımda dururken halime güldüm ve yüzüne baktım. "Düştüm ben... Çok kötü düştüm hem de biliyor musun?" Çantamı kolumdan çıkarıp yatağımın kenarına bıraktım. "Sen neler yaptın bakalım?" Bacaklarıma sürtünmeye başlarken kıkırdadım. "Oyun oynamak istiyorsun ama benim o kadar halim yok ki Çakır özür dilerim, lütfen kızma bana olur mu?"

Onu biraz sevdim ve hafif sızlanmalarla üzerimi değiştirdim. Saat henüz dörde yeni geliyordu ve Ezgi'nin gelmesine vardı. Sevde de gelecekti birazdan. Onlar gelene kadar yirmi dakikada bir duş alıp başıma havlu sararak evdeki kombinin derecesini artırdım.

Annemlerle konuştuktan sonra da mutfağa girdim fakat o sırada kapı çaldı. Gözetleme camından kapının dışındaki kişiye baktım. Sevde gelmişti. Kapının arkasından çekildim ve hafifçe açtım. "Hoş geldin," dedim onu içeri buyur ederken.

Sevde halime baktı ve ayakkabılarını çıkarıp eline alarak içeri girdi. Birbirimize sarılırken çantasını gösterdi. "Odana mı bırakayım bunu?"

Kafamı salladım ve elindeki çantayı aldım. "Ben bırakayım, sen üzerini çıkar."

Kabullendi. Çantayı odama bıraktıktan sonra birlikte salona geçtik. "Ee?" dedi Sevde koltuğa otururken. O esnada Çakır, Sevde'nin ayaklarına dolandı. Sevde büyük bir hevesle sırıtırken, "Ay kim var burada?" diye sorup onu kucağına aldı. Sonra yeniden bana odaklandı. "Ne yaptın bakalım Mislina Hanımefendi?"

"Düştüm."

Sırıttı. "Peki, bundan Akif Selim'in haberi var mı?"

"Var."

"Nasıl?" diye irileştirdi gözlerini. "Biliyor mu her şeyi?"

"Of Sevde," dedim dakikalar sonra oldukça keyifli bir halde güler ken. "Ondan bahsetmiyorum şu an. Gerçekten düştüm. Birlikte durağ

gidiyorduk ve ayağımın altı sen kay, ben düş, Akif Selim sen beni gör, sonra ben rezil ol..."

"Sen istiyor Nataşa?"

Gülmeye devam ederken, "Şimdi nasılsın peki?" diye sordu.

"Biraz sancı hissediyorum ama geçer. Çok kötü düştüm gerçekten."

"Orada olmak isterdim."

"İşine gelirdi," dedim gülerek. Omzunu silkti ve Çakır'la oynamaya devam etti. Ben de o sırada ayaklandım ve sardunyalarımı sulamaya başladım. Çiçeklerinden öptüm. Kumru'nun yemini ve suyunu verirken kafesini tıklattım. "Bana küstün mü? Küsme seni çok seviyorum."

Sevde, "Mislina beni korkutuyorsun anneciğim," diye söylendi.

Arkamı döndüm ve gözlerimi devirerek yanına ilerledim. "Yemek yok evde, Ezgi gelir birazdan. Mesaj atayım da ekmek alsın."

"Ya dur," dedi heyecanlanarak. "Pizza sipariş edelim bence. Gelsin o eve. Vallahi ne zamandır yemiyorum, şu an acayip istedim. Olur mu öyle?"

Fikri hoşuma giderken gülümsedim ve Ezgi'ye sadece mesaj attım.

Kime: *Ezgi*

"Sevde geldi, akşam kız kızayız yine. Pizza sipariş edelim diyoruz, uygun mu senin için?" (17.23)

Kimden: *Ezgi.*

"Şakasın? Daha bugün Netflix üyeliği aldım. Aşırı güzel oldu bu koalisyon şu an... Tamam, bana uygun tabii. Yarım saate kadar gelirim." (17.24)

Kime: *Ezgi*

"Peki, bekliyoruz seni o halde." (17.24)

Telefonu kilitledim ve Sevde'ye baktım. "Tamam. Zaten Ezgi uyumlu bir insandır. Netflix üyeliği de almış bugün ya ama sınavlar başlıyor."

Sevde, "Hallederiz Mislina," dedi güven veren bir sesle.

"Bunu benim sana söylemem gerekiyordu ama neyse," diye güldüm omuzlarım histerik bir biçimde sarsılırken. Bana boş boş baktı. Konuyu değiştirdim. "Burak ile nasıl gidiyor? Mutlusun değil mi onunla? Gözlerinden okunuyor ama merak ettim işte."

Sırıttı hemen. Ben de mi böyle oluyordum acaba Akif Selim'i düşününce?

"Çok iyi her şey," dedi iç çekerken. "Böyle bulutların üzerindeymişim gibi anlatabiliyor muyum? Hani ayakların yerden kesilir ve sen bir daha hiç yürüyemeyeceğini düşünürsün ya aynı öyleyim. Bilmiyorum, bunu hiç yaşamadım ve kalbim onunla dolu. Burak bana çok iyi geliyor, beni anlıyor ve beni seviyor... Bunu hissediyorum. Ben de onu seviyorum. Biz olduk işte."

Gülümsemekle yetindim.

"Onunlayken, onu düşünürken bile başkayım," dedi Sevde gözlerinin içi parlamaya devam ederken. "Hayatımda ilk defa böyle oluyorum ben, böyle içim içime sığmıyor sanki ondan başka herkes yalan oldu." Güldü. "Senden bahsetmiyorum."

"Üzerime alınmadım zaten."

Gülmeye devam etti ve saf bir heyecanla iç çekti. "Öyle işte. İyiyiz şu an, iyi olmak istiyorum hep. Seviyorum onu."

"Senin adına çok mutluyum inan," dedim gözlerine bakarken. "İnsanı sevgi güçlendirir, sevgi büyütür. Burak sana iyi geliyor bunu ben de fark ediyorum." Derin bir soluk alıp verdim. "Hep mutlu olun."

"Teşekkür ederim," diye konuştu sakince. "Sen de öyle. Akif Selim, inan bana seni çok mutlu edecek. Ben de size inanıyorum. Hem sen sevilmeyecek bir insan değilsin."

Sevde ile biraz daha muhabbet ettikten sonra Ezgi geldi. Elindeki poşetleri alırken soğuktan kızarmış burnunu çekti kapıyı kapattı. "Ne aldın?" diye sordum merakla.

"Yarın okul yok, benim de işim yok. Sabaha kadar horlayacak değiliz ya. Kahve, mısır, cips falan işte..."

"Zahmet olmuş ama teşekkür ederim Ezgi," diye minnet ederken Ezgi gözlerini devirdi ve sıkıntıyla soluklandı. "Kızım sanki ben yemiyor, içmiyorum ha!"

Omzumu salladım ve poşeti mutfağa bıraktım. Ezgi, ellerini yıkadıktan sonra salona girdi ve Sevde ile selamlaştılar. Gözlerimi kararmış havaya odakladım ve pencerenin yanına yaklaşıp dışarı baktım. "Üşümüyorsunuz değil mi?" diye sordum perdeleri hafifçe çekerken.

Ezgi, "Hayır üşümüyoruz ama açım ben," dedi iştahlı bir tavırla.

Arkamı döndüm. "Hadi siparişi verelim artık. Bilgisayarını da getir de sabaha kadar dizi izleyelim." Sevde'yle göz göze geldim. "Bu gece vakit geçirelim yarın başlarız çalışmaya."

Ezgi alayla güldü. "Şöyle bir ortam için iradeniz zaten direnemezdi kızlar. Vicdan yapmayın, salın biraz kendinizi."

"Öyle olacak artık," diye içlendim ve internetten pizza siparişini verdim. Pizzalar yarım saat sonra gelirken ücreti ödedik ve salondaki sehpanın üzerine sofrayı hazırladık. Ezgi de o esnada dizi sitesini kurmuştu. "Merak ettiğim bir dizi vardı, onu izleyelim mi?" diye sordu gözlerini kısarken.

"Adı ne?" diye girdim içeri elimdeki bardaklarla birlikte.

"*You*."

"Sadece *You* mu?"

"He," dedi kafasını aşağı sallarken. Sonra da ekrandaki açıklamayı okudu. "Kitabevi müdürü Joe, lisansüstü öğrencisi Beck'ten aşırı derecede hoşlanınca tılsımlı bir ilk karşılaşma daha kötü niyetli bir ilişkiye dönüşür."

Kafasını kaldırdı, Sevde'nin ve benim gözlerime baktı. "Kitaplar falan sizin ilgi alanınız. Kötü niyet de benim ilgi alanım... Bence tamamdır."

"Allah'ım," dedim sabır dilenir gibi. Bardakları sehpanın üzerine bıraktım. Sevde kabullenirken ben de onayladım. Diziyi başlatmadan evvel ortamı iyice ayarladık ve bilgisayarın karşısındaki yerimizi aldık. Işıklar kapalıydı ve sadece dışarıdan içeriye vuran hafif bir aydınlık ve ekranın ışığı vardı.

Elime bir pizza dilimi aldım ve iştahla bir ısırık aldıktan sonra Ezgi diziyi başlattı. İlgi ile diziye odaklandım. İlk dakikalar gayet güzeldi hatta kendimi görmüştüm başkarakterde ve bu gülümsetmişti fakat sonra bu fikirden derhal sıyrılarak kaçtım çünkü ben bu değildim. Bu karakter çok başkaydı. Çok çok başkaydı.

"Yuh," dedi Sevde tepkisini belli etmekten kaçınmazken. "Adam psikopat çıktı Rıza Baba."

Ezgi de kadın karaktere tepki gösterdi. "Kızım sen de şu evine bir perde diktir anasını satayım ulan, bu ne?"

Sevde gülerek içecek dolu bardağını ağzından çekti. "Yiğidin malı meydanda olur, onu anladık ama bu kadın abarttı. Maşallah gelen geçen görüyor."

"Aslında o kadar çok şey izledim ki, bunlar bile normal geliyor artık," dedi Ezgi müthiş bir boş vermişlikle. Kendi aramızda gülmeye devam ederken vaktin nasıl geçtiğini anlayamadan çoktan üç bölüm izlemiştik bile. Her bölümde karakterin gelişen psikopat yanlarını keşfediyor ve bir diğer bölüme geçmeden duramıyorduk.

Saat ona doğru yaklaşıyordu. Diziye biraz ara verdik ve etrafı toparladık. Daha doğrusu onlar toparladı ben de bizim için kahve yapıp mısır patlattım. Hazırladıklarımı tepside getirdim ve tabakları kenara koyarak kahve kupaları olan tepsiyi sehpanın üzerine bıraktım. Sevde mısır dolu kabı Ezgi ile ortalarına koyarken ben de diğerine uzandım. Ezgi, "Devam edelim bakalım psikopat Joe ve asla anlam veremediğim Beck reise," diye söylenerek dördüncü bölümü açtı.

Bir yandan mısırları yiyor diğer yandan tepkilerimizi belli etmekten kaçınmadan diziyi yorumluyorduk. Sevde kahvesinden bir yudum alırken şaşkın şaşkın mırıldandı: "Üstat nasıl *stalker* olunur ders veriyor. Yargı dağıtıyor, ulan yargı!"

Sesli bir şekilde güldüğümde Ezgi ekledi: "Biz de kendimizi *stalker* sanıyormuşuz he. Pü!"

"Vallahi al benden de o kadar!"

İkisini dinlemek aşırı keyif veriyordu. Diziyi izlemeye kaldığım yerden dönerken hemen yanımda duran telefonum iki sefer titredi. Kaşlarımı çattım ve ekranı açtığım vakit yüzüme vuran ışıkla gülümsedim.

Akif Selim'den gelen bir bildirimin beni üzme ihtimali yoktu.

Ekranı kaydırdım ve *WhatsApp*'a girdim.

Akif Selim: *Daha iyi misin?*

Sırıttım ve birileri bunu fark etti. Ezgi bana bakmadan konuştu. "İndirim mesajı olmadığına göre kesin yukarıdaki mesaj attı kesin."

Gözlerimi Ezgi'ye çevirdim ve ona kötü kötü baktım fakat bu sahte bir suretti. Konuşmadan Akif Selim'e döndüm ve cevapladım.

Mislina: *Daha iyiyim.*

Akif Selim: *Sevindim.*

Mislina: *Sen nasılsın peki?*

Akif Selim: *İyiyim. Dizi izliyordum öyle, merak ettim seni. Aslında çok daha önce mesaj atacaktım fakat kız arkadaşlarınla vakit geçirdiğini bildiğim için rahatsız etmek istemedim.*

Mislina: *Olur mu öyle şey? Ne zaman istersen bana mesaj atabilirsin.*

Mislina: *Yani şey, benim için sorun olmaz. Hem biz de kızlarla dizi izliyoruz öyle. Çalışmak için toplandık ama bu gece kendimize izin verdik. Yarın artık bakacağız bir çaresine.*

Akif Selim: *Sevde'yi mi çalıştıracaktın?*

Kafamı salladım. Hayda!

Sevde, "Mislina, annem çocuğun telepati güçleri mi var da kafanı sallıyorsun?" diye sordu.

"Beni mi izliyorsunuz ya siz?"

İkisi de bana bakmadan kafasını salladı. Güldüm ve gözlerimi yeniden telefonun ekranına çevirdim.

Mislina: *Evet. Bir yandan onu çalıştıracağım diğer yandan kendim çalışacağım.*

Akif Selim: *Anladım.*

Başka bir şey de lütfen, lütfen...

Akif Selim: *Sevde olmasaydı belki beraber çalışırdık fakat arkadaşına söz verdin ve bunu sonraya erteleyebiliriz.*

Kalbim...

Mislina: *Bunu ben de isterdim ama sanırım başka sefere kaldı.*

Akif Selim: *Sanırım.*

Akif Selim: *Ben seni tutmayayım daha fazla. İyi geceler. Güzel rüyalar.*

Mislina: *Güzel geceler.*

Sırıtarak ekranı kapattım ve diziye odaklandım. Kaldığım yerden diziye odaklandım ve sırtımı koltuğa rahatça yaslayarak kahvemden bir yudum aldım. Kızlarla üst üste bir dört bölüm daha izlerken diziyi bitirmeye üç bölüm kalmıştı, gece çoktan başlamış hatta şehrin uslanmaz ışıkları evin içine dolmuştu.

Sevde gözlerini ovuşturarak ayaklarını uzattı. "Gözlerim acıyor ve bu kafam artık bu herifin manyak hareketlerine ne kadar daha tahammül eder bilemiyorum."

Kedi gibi miskinleşerek mırıldandım: "Sevdim ama ben.

Ezgi, "Ben de öyle," deyip güldü. "Ama Joe iyi ya."

"Ya bırak," dedi Sevde kabullenmeyerek. "Herif saplantılı psikopatın teki ama çok zeki orası ayrı. Ayrıca bu Beck kadar ne istediğini bilmeyen biiini daha da görmedim."

"Ben gördüm," diye konuştum tok bir sesle. İkisi de yüzlerini bana çevirdi. "*Yaprak Dökümü*, Oğuz."

"Birileri *Yaprak Dökümü* izlemiş," dedi Sevde gülmeye devam ederken.

"Annemle izlerdik küçükken. Hem çoğu kişi Oğuz'un nasıl biri olduğunu bilir."

"Peki ya Ferhunde?" dedi Ezgi geriye doğru yaslanırken.

Gözlerimi devirdim. "Ay yılan o."

"Tıs!"

Gece bize akıyordu ama enerjimiz yerindeydi. Bunu sevmiştim. Ezgi dizi sitesini açık bırakarak geriye yaslandı ve derin bir iç çekişle kafasını koltuğa yatırıp gözlerini bana çevirdi. "Anlat bakalım... Ferhunde'ydi, Oğuz'du derken unuttuk seninkini."

"Ezgi biliyorsun işte neyi anlatayım ki daha?"

"Ne bileyim, yok mu yeni bir şeyler?"

"Var," deyiverdim. Sevde telefonu eline aldı ve sırıtmaya başladı. Burak'tan mesaj geldiğini anlamıştım. Bunu uzatmadım ve Ezgi'ye baktım tekrar. "Abisi bizim okulda asistan ve dersimize giriyor."

Gözlerini irileştirdi. "Nasıl? Akif Selim'in abisi var ve sizin okulda?"

Başımla onayladım ve sessizce mırıldanırken başını avucumun içine devirip dirseğimi koltuğun başlığına yasladım. "Evet ama durumlar biraz karışık. Öyle işte."

"İkisi de edebiyatçı yani?"

"Hı-hım," diye mırıldandım. Ezgi pek eşelemezken esnedim ve elimin tersiyle ağzımı kapattım. "Saat üç olmuş. Aslında dizinin sonunu merak ediyorum ama uykum da geldi. Akşam devam edelim mi?"

"Olur," dedi Ezgi sakince. Sevde ise sırıtarak mesajlaşmaya devam ediyordu. Ezgi gözlerini devirerek ayaklanırken, "Yatağın içinde devam edersin, hadi şuraları bir toparlayalım," diyerek Sevde'yi ikaz etti sakin sesiyle.

Sevde kafasını sallarken ekranı kapattı ve telefonu kenara bıraktı. "Siz bunları mutfağa götürün ben içeriden yastık, battaniye getireyim."

"Olur."

Kızları ardımda bırakırken odama gittim ve Ezgi'nin yatak örtüsünden ziyade Sevde için de bir şeyler ayarlayıp salona gittim. Kızlar mutfağı toparlarken ben de onların yatağını açtım. On dakikadan daha az bir vakit sonrası Ezgi tuvalete girerken Sevde de içeri girdi. "Teşekkür ettim Mislina."

"Lafı bile olmaz," diyerek gülümsedim. "Ben de yatayım artık. İyi geceler size."

Sevde esneyerek yatağına girdi. "Sana da iyi geceler."

O esneyince ben de tekrar esnedim. Kızlar uyuduktan sonra yine iki dizelik bir şiir yazdım onun için ve sessizce yukarı çıkıp kutusuna atıp aşağı indim. Unutmak istemiyordum, bu özel bir şeydi.

Yaklaşık altı saat sonra da alarm sesiyle gözlerimi araladım ve bu sesin yaydığı negatif enerjiyi susturarak ellerimi gözlerime götürdüm. Şimdi uyanmazsam bir daha uyanamazdım. Gözlerimi ovuştururken miskince esnedim ve ellerimi gözlerimden çekip saçlarıma götürdüm. Birkaç dakika yatağın içinde öylece bekledim ve ayaklarımı yorganımın altından çıkardım. Çıkardığım an sanki başka bir evrene geçiş yapmış gibi üşümeye başladım. Odanın içi soğuktu. Doğruldum ve pamuklu çoraplarım ayağıma geçirip üzerime de kalın örgülü mavi hırkamı giyerek odamdan çıktım.

Isıyı artırdıktan sonra ellerimi ve yüzümü yıkayıp aynaya baktım. Henüz ayıldığımı söyleyemezdim. Banyodan çıkıp salona girdim ve kızların hâlâ derin bir uykuda olduğunu fark ettim. Çakır, odanın içinde gezinirken sessiz olmaya çalışarak onların ihtiyaçlarını giderdim ve salondan çıkıp mutfağa girdim.

Kahvaltı hazırlamalıydım.

Ocağa bir çay suyu koydum ve altını kıstım, sonra da kızartmak için patates çıkardım alttaki kutudan fakat önce Hüseyin amcaya inmeliydim. Botlarımı giyindikten sonra sakin adımlarla aşağı doğru inmeye başladım. Zemin kata ayaklarımı bastığım vakit kaşlarımı çattım ve kulağıma dokunan kapı sesiyle yukarı baktım. Merdivenlerin arasından yukarı tırmanırken Akif Selim'in sırtını görebilmiştim. Gülümsedim ve başımı öne eğerek onu beklemeye başladım.

Olduğum yerde onu bekledim ve bir dakika geçmeden merdivenlerde kendini belli etti. Göz göze gelirken kaşlarını çattı fakat bu şaşkınlığın üzerine kurulu bir suretti. "Günaydın."

Yanıma geldi. "Sana da günaydın."

"Ekmek almaya gidiyordum."

"Ben de."

"Ne güzel."

"Güzel."

Sırıttık.

"Hadi gidelim o zaman," dedi ve apartmanın demir kapısını açarak bana öncelik tanıdı. Sakince dışarı çıktım. Hava buz gibiydi. Ellerimi

cebime soktum. Akif Selim yanımda belirirken başımı öne eğdim ve mırıldandım: "Kızlar uyanmadan kahvaltı hazırlayayım dedim."

"Aslında saat erken daha," dedi düz bir sesle. "Bugün okul da yok."

"Ben çok geç kalkamıyorum. Hem kahvaltı hazırlayana kadar saat de geçiyor," deyip ekledim. "Anca."

"Sen öyle diyorsan," diye gülümsedi dudakları kıvrılırken. Hüseyin amcanın dükkânına doğru ilerlerken Sezer'in sesiyle arkamızı döndük. Hızlı adımlarla bize doğru gelirken elini salladı. "Beni de bekleyin en yakın arkadaşlarım."

Güldüm. "Dur yavaş, kayıp düşeceksin."

"Bir şey olmaz," dedi nefes nefese kalırken. Az sonra tam karşımızda durdu ve bize dik dik baktı. "Ekmek almaya mı?"

Akif Selim ile aynı anda kafamızı aşağı yukarı salladık.

Sezer sırıttı. "Ben de. Maşallah herkesin de ekmeği bitmiş."

Akif Selim söylendi: "Kırk yılda bir gelir böyle tesadüf."

Gülümserken gözlerimi küçülttüm. Sezer lafı üzerine alınırken biraz bozuldu fakat aldırış etmedi. Konuşmadan yeniden önümüze döndük. Sezer sinsi bir şekilde, kapanından kaçan fare gibi yanıma sokuldu. "Nasılsın abla?"

"İyiyim Sezer, sen nasılsın?"

"İyi diyelim iyi olalım, ne olsun..."

"Hım."

"Şey nasıl peki?"

Kaşlarımı çattım. Kimden bahsettiğini anlamam uzun sürmedi. "Ezgi mi?"

Sessizce konuştu: "Ya adını ifşa etmesene, nazar değerse görürsün."

"Ne?" dedim kendime mâni olamadan gülerken. Gözlerimin akına düşen bir güneş daha vardı. Akif Selim de benimle birlikte gülüyordu. Yüzümü ona çevirmeden Sezer'e karşılık verdim: "Sezer, sence de biraz abartmıyor musun?"

"Hiç de bile," diye omuz silkti. "Hem seven insan abartır. Hatta dün biraz şiir okudum, sırf birkaç tanesini ezberleyeyim de ileride lazım olur diye..."

"Ee?"

"Ezberleyemedim ama bir tane söz vardı, hem de tam bu abartmanın üzerine iyi oldu."

"Neymiş o?"

Sezer sustu ve derin bir nefes alarak sakince konuştu. Akif Selim'in de epey dikkatli olduğunu fark etmiştim. "Diyor ki; *sevmek mübalağa sanatıdır abartın...* "

Kaşlarımı yukarı kaldırdım ve Sezer'in saçlarına dokundum. "Bu sözü çok severim ama Ezgi bu sözlere kanmaz, üzgünüm."

"Nasıl yani?" diye sordu Sezer üzülerek. "Her kız ona şiir okuyan erkekten hoşlanır bence. Sen hoşlanmaz mısın?"

Afalladım. "Ne alakası var Sezer? Herkes hoşlanacak diye bir kaide yok ki. Üstelik Ezgi'nin kalem ve defterlerle ilgisinin olmadığını söylemiştim. Ezgi senin ablan sayılır, ona karşı beslediğin bu şey aşk değil. Beni anlıyorsun değil mi?"

"Neden aşk olmasın ki? İlla karşılık görmesi mi gerekiyor yani hem belki o da beni sever sonra."

Duraksadım. Onlar da durdular. Gözlerimi Sezer'in kahverengi gözlerine çevirdim. Bana düz bir ifadeyle bakıyordu. Kurumuş dudaklarımı nemlendirdim. "Pekâlâ," dedim tok bir sesle. "Ona âşık olduğunu nereden anladın onu söyle o halde bana? Ezgi'ye neden âşık oldun?"

Âşık olmadığını biliyordum hem de çok iyi biliyordum fakat bununla kendini oyalamasına müsaade edemezdim. O daha çocuktu ve aşk sandığı şeyin sadece bir beğeniden ibaret olduğunu anlamalıydı. Belki de sadece takılıyordu, sonuçta hayranlık da sevgiye yakındı.

"Sen sadece onu güzel buluyorsun ve bu çok normal. Fakat bu hislerinin başka şeylere yol açmasına müsaade etme olur mu? Birine sırf güzel diye âşık olmazsın onun adı beğeni olur."

Akif Selim dâhil oldu. "Konu tam olarak sen ve Ezgi mi bilmiyorum ama Mislina haklı. Birini sırf güzel diye sevmek yanlış hem de o kişi senin kaç yaş büyüğün."

"Tamam haklı olabilirsiniz," dedi Sezer kısık sesiyle. Üstelemedik ve birlikte Hüseyin amcanın dükkânına girdik. Ekmeklerimizi aldıktan sonra da eve döndük. Ezgi çayı demlemişti. "Günaydın," dedim sakince elimdeki ekmek poşetlerini masanın üzerine bırakırken. "Ekmek almaya gitmiştim."

Esneyerek gözlerini kaşıdı. "İyi etmişsin."

Oturmadan direkt patateslere yöneldim ve üst çekmeceden orta boy bir bıçak alıp soymaya başladım. "Kahvaltıyı hazırlayıp öyle uyandıracaktım sizi."

"Mislina biz de senin küçük çocukların değiliz," diye karşılık verdi Ezgi. "Yoksa ileride evlenirsen falan diye annelik denemesi mi yapıyorsun?"

"Daha neler?"

"Ne daha neler?" diye sordu ciddiyetle. "Evlenmeyi düşünmüyor musun?"

"Yani," dedim kararsız bir sesle. "Düşünüyorum ama önceliğim değil. Okulum var, her şeyden evvel Akif Selim..."

"Ya o cepte kızım," diye geçiştirdi kendinden emin olarak. "Akif'i tut elinden oturttur nikâh masasına *'ne oluyor abi'* bile demez."

"Aa!"

"Şey der ama *'neler oluyor hanımefendi?'* gibi." Güldü. "Kibar biri ya hani o yüzden öyle dedim."

Ben de güldüm. "Sen kafayı yemişsin."

"Sen kalbini yemişsin, ben kafayı yemişim çok mu be?"

Patatesleri soymaya devam ederken kafamı iki yana salladım. "Hayır ama..." Derin bir soluk aldım. "Bilmiyorum işte. Şu an her şey güzel, yolunda... Umarım böyle devam eder ve hak ettiğimiz mutluluğu yaşarız."

"Umarım," dedi samimi bir içtenlikle.

Patatesleri soyduktan sonra onları doğradım ve kızartmaya başladım. Ezgi yerinden kalkarak, "Sevde'yi uyandırayım da toplayalım yatakları," diye konuştu. İçeri girdi. Ben de sofrayı hazırlamaya koyuldum.

Bir süre sonra kızarmış patatesleri tabağa alırken sofranın tam ortasına bırakıp çayları doldurmaya başladım. "Sofra hazır!" diye seslendim.

Kızlar içeri girerken Sevde'nin uykulu gözlerine baktım. "Daha alamadın mı uykunu?" diye sordum.

Kaşlarını yukarı kaldırarak sandalyesini çekip oturdu. "Mislina ben derste bile uyuyan bir insanım. Uykumu asla alamam. Keşke bir ayı olsaydım. Altı ay uyurdum vallahi. Oh mis."

Ezgi gözlerini devirirken çayları doldurdum ve ocağın altını kapatıp yerime geçtim. Çayıma bir kaşık şeker atıp karıştırırken Sevde ketçaba uzandı. Ezgi ters bir tavırla mayonezi eline alırken, "Mayonez adamdır, aksini iddia eden ketçaptır," diye söylendi.

Sevde mırıldandı: "Kimsenin damak tadına kimse karışamaz. Ketçap adamdır aksini iddia eden diş macunudur."

Dilimlediğim ekmekten bir ısırık alıp çatalıma patates batırırken, "Sevde uykunu aç, saatlerce ders çalışacağız haberin olsun," dedim.

"Öyle ölmem ders kitabı at üzerime."

Onayladım. "He ben de öyle yapacağım zaten."

Ezgi, "Akşam yine psikopat Joe ve Beck'i izleyelim," dedi iştahla konuşurken. "Meraklardayım."

Gülümsedim ve gözlerimi kapatıp açarken bunu onayladım. Yarım saat sonra kahvaltımızı yaptık. Ezgi sigara içmek için balkona çıkarken Sevde de uykusunu açmak maksadıyla onunla birlikte balkona çıktı.

Etrafı toparlamaya başladığım vakit kızlar vakit kaybetmeden bana yardım etti. El birliğiyle on dakikada çekidüzen verdikten sonra salona geçtik lakin koltuğa oturamadan kapı çaldı. "Ben bakarım," dedim sakin bir ses tonuyla.

Elimi boynuma götürdüm ve orayı kaşıyarak koridora çıktım. Sakin tavrım az sonra kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm kişiler tarafından çürüyüverdi. Kaşlarımı çattım, elimi boynumdan indirmeden şaşkın gözlerle karşımdakilere baktım.

Kadir ve Berat... Karşımdaydı.

İkisinin de gözlerinde anlam vermeye korktuğum o ifade ve tavrın gölgesi vardı. Elimi kapının kulpundan indirmeden yutkundum ve gözlerimi küçülterek dudaklarımı araladım. En az onlar kadar belki onlardan daha fazlası kadar şaşkındım.

Berat kaşlarını çatarak, "Mislina?" diye sordu. "Sen?"

Dudağımın içindeki eti fütursuzca dişlerken kafamı belli belirsiz sallayarak yalanlarımın üzerine kırmızı bir çizgi attım ve birilerinin daha bunu öğrenmesiyle hanemdeki baskıyı azalttım. "Merhaba," diye mırıldandım kısık sesimle.

Berat sorgulamaktan ziyade epey şaşkın bir ifadeyle ekledi. "Sen buradasın? Burası..."

"Evim," deyiverdim.

Kadir'in gözlerindeki kahveler irileşirken kaşlarını yukarı kaldırdı ve Berat'la göz göze gelmeleri birkaç saniyelerini aldı. Kendimi gerçekten acayip derece de mahcup hissediyordum. Kalbim söylediğim yalanların altında eziliyor ve ben bunun yüküyle hesaplaşırken nefes almakta zorla-

nıyordum. Buna sebep olan bendim, biliyordum. Kimseyi suçlayamazdım ve bunu yapmıyordum da zaten.

Kadir, "Nasıl?" diye sordu şaşkınlığını diline işlerken. "Sen yurtta kalmıyor muydun?"

"Yok," diye cevapladım kısık sesimle. Ses tonum sorularının altında boynu kıldan ince bir halde hareket ediyordu. Berat gözlerini bir hayli kıstı ve gözlerimin içini hedef alarak söylendi. "Ben anlamadım pek. Yani sen şimdi bildiğin burada yaşıyorsun öyle mi? Yurtta kalmıyorsun?"

Başımı evet anlamında salladım. Kadir sordu: "Ne zamandır peki?"

Derin bir nefes alıp vererek gözlerimi yaşlı bir balıkçının denize attığı derin ağlar kadar yorgunca kapatıp açtım. "Çok zamandır."

"Mislina ben şimdi anlam..."

"İçeri geçin isterseniz," diye araladım kapıyı onlara iyice. "Kapıda kaldınız."

Birkaç saniye tuhaf bir sessizlik yaşanırken Berat, "Rahatsızlık vermeyelim," dedi sakin bir ses tonuyla.

Kafamı iki yana sallarken onu reddettim. "Olur mu öyle şey? Geçin lütfen."

Kafasını eğdi ve birlikte ayakkabılarını çıkardılar. Kalbim hâlâ deli gibi ağrıyor ve nefesim göğsümün içinde kör bir ışığın içinde debelenerek aydınlığa çıkmaya çalışıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve içeri girdiklerinde kapıyı kapattım. İkisini de bu evin içinde hissetmek o kadar garipti ki, Akif Selim geldiğinde de bu kadar tuhaf hissetmiştim galiba fakat onun hissettirdiği elbette çok başkaydı.

Koridorda beklerken önlerine geçtim ve başımı öne eğerek onları salona yönlendirdim. "Şöyle geçin lütfen."

Kadir gülümseyerek bana yer verdi. "Lütfen siz geçin."

"Peki," diye mırıldandım ve salona geçtim. Sevde ve Ezgi bu tarafa bakarken kaşlarımı yukarı kaldırıp indirdim. Berat ve Kadir içeri girince kızların yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Ezgi şaşkınlıkla gözlerini kocaman yapmış, Sevde dehşete düşmüş gibi oturduğu yerde hareketlenmişti.

Ezgi, "Yok artık," diye tepki verirken Sevde de, "Oha!" diyerek konuştu.

Kadir, "Hoş bulduk hanımlar, ne güzel bir karşılama ya böyle," diyerek beni utandırdı ama tavrı oldukça sempatikti.

Kızlar çabucak ayaklanırken odanın içindeki kalabalık ilk defa gözümü korkutmuştu. Onca zamandır ilk defa bu kadar çok adım vardı burada. Kızların yüzündeki şaşkınlık ifadesinde en ufak bir azalma meydana gelmezken bu suskunluk Çakır'ın, Berat'ın paçalarına dolanmasıyla son buldu. Berat kafasını aşağı eğerken, "Sen de kimsin?" diye sordu ve eğilerek onun kahverengi tüylerini okşamaya başladı.

Kadir, Berat'a bakıp, "Neye benziyor kardeşim?" diye sordu.

Berat, Çakır'la ilgilenmeye devam ederken adeta Kadir'i duymazdan geldi. "Çakır, köpeğim. Daha doğrusu arkadaşım," diye açıkladım.

"Memnun oldum," dedi Berat, Çakır'ı sevmeye devam ederken.

Sevde saçlarını geriye atarken, "Siz?" diye sordu. "Burayı nereden buldunuz? Daha doğrusu siz neden buradasınız?"

Kadir, "Bu soruyu biz size sorsak daha güzel olmaz mı Sevde Hanım?" deyip bana döndü. "Neden Mislina?"

"Öyle gerekti," dedim berbat bir cümle kurarken. Bundan daha manasız bir cümle olamazdı. Ama öyle gerekti işte...

Kadir kaşlarını havalandırdı. "*Öyle gerekti?*"

"Hıhım," dedim başımı sallarken. "Özür dilerim size yalan söyledim, gerçekten kendimi çok kötü hissediyorum... Ama lütfen sebebini sormayın olur mu bana? Sadece böyle... Yani..."

Berat ayaklanırken Çakır benim paçalarıma dolandı bu sefer fakat ona alıştığım için pek bir değişiklik hissetmemiştim. "Ben size yalan söyledim." Sevde'ye baktım. "Hatta Sevde'ye de yalan söyledim."

Sevde gülümserken kafasını sağa doğru yatırdı. Beni bildiği için ve bunun sebebini onlara söyleyemeyeceğimin de farkındaydı. Gözlerimi yeniden Kadir'in üzerinde gölgeledim. "Yurtta birkaç ay kaldım kabul ama sonra eve çıktım işte. Size bunu söylemedim. Lütfen başka şey düşünmeyin olur mu hakkımda?"

Kadir kendini geri çekti ve güldü. "Neden kötü bir şey düşünelim ki hakkında Allah aşkına?"

Berat, "Biz sadece bunun sebebini merak ediyoruz ama söylemek zorunda değilsin," dedi.

"Farkındaydım, evet biliyorum ve bunun için kendimi çok mahcup hissediyorum. Güveninizi kırdığımın farkındayım."

"Bu başka bir şey." dedi Berat sözlerimi reddederek. "Güven kırıklığı değil."

"Nedir peki?" diye sordum.

Uygun cümleyi bulmaya çalışırken bakışlarını odanın içinde gezindirmeye başladı. "Bilmiyorum. Sana hesap soracak kadar kaba ya da o hakkı kendimizde görecek kadar söz sahibi değiliz fakat insan neden böyle bir şeyi saklar, bize doğruyu söylemez merak ediyoruz açıkçası."

"Haklısınız," dedim derhal. "Şu an kendimi çok iyi ifade edemiyorum ama inanın kötü bir amacım yoktu. Olaylar bu yönde gelişti ve ben de doğrulardan kaçtım. Size söylemedim."

Kadir ve Berat bana cevapsız bir şekilde bakmaya devam ederken Ezgi, bundan rahatsızlık duydu ve bir adım öne çıkarak, "Siz nereden bu arada?" diye sordu. "Ben de Mislina'nın ev arkadaşıyım da o yüzden soruyorum yani."

Berat bir şaşkınlık daha yaşadı. "Ev arkadaşı?"

Ezgi gözlerini kapatıp açtı. Kadir gülerek Sevde'ye döndü. "Sen bu tablonun neresindesin peki?"

Sevde müthiş bir soğukkanlılıkla omzunu silkti. "Hiç. Mislina'nın evine geldim, bana ders çalıştıracak."

Berat bu sessizliği kendisine borç bilirmiş gibi elini ensesine götürdü ve o da mahcup bir ifadeyle önce bana sonra Ezgi'nin yüzüne baktı. "Bizim bu taraflarda bir fotokopi işimiz vardı. Finaller başlıyor ya... İşte balkonda Ezgi'yi ve Sevde'yi görünce bir şaşırdık. Senin evin olduğunu ya da senin de burada olduğunu bildiğimizden değil yani olay. Sevde'yi de burada görmek bir merak ettirdi ve çıktık geldik. Böyle emrivaki bir duruş oldu farkındayız ama asıl şaşkınlığı sen yaşadın."

"Estağfurullah," diye eğdim başımı öne. "Ben çok mahcubum size karşı."

"Hayır Mislina," diye reddetti hızla Berat. "Kötü hissettirdiysek biz üzülürüz asıl."

Bir şey diyemedim. Sevde kollarını göğsünde topladı. "Mislina bunu benden de sakladı ama onun inanın bize karşı takındığı bir tavır değildi bu. O bizim arkadaşımız."

"Aksini iddia etmedik zaten," dedi hızla Kadir, Sevde'nin gözlerinin tam içine bakarken. "O da senin gibi bizim arkadaşımız."

Kadir'in anlık ses tonu değişimi ve şakağındaki damarın belirginliği hislerini açıkça gözlerimin önüne serdi ama bunu ben bildiğim için böyle görüyordum. Sevde diğer türlüsünün olduğunu bilemezdi. "Hem biz onun kalbinin iyi olduğunu biliyoruz yani sorun yok."

"Tamam o zaman," dedi Sevde boş vererek. "Bu kadar açıklama yapmana ne lüzum var ki?"

"Canım istiyor."

"Canın da çok kıymetli senin her şeyi istiyor," diye güldü Sevde hafif sinirli bir şekilde.

Kadir üzerine gitti ama bunu sınırını o kadar iyi belirlemişti ki, kalbi ile aklı arasındaki o uçurumun dibinde sallansa da aşağı düşmedi. "Canım kıymetlidir benim. Ne mutlu sana."

Sevde kaşlarını çatarken yüzündeki o anlam veremediği ifade kendini belli etti. "Ne alaka?"

Kadir acı acı gülümsedi. "Boş ver, konunun seninle de benimle de bir alakası yok artık."

Ama... Böyle olsun istemezdi o da kimse suçlu değildi, kimse yanlış değildi. Kalpler de yanlış değildi. İnsan seveceği kişiyi seçemediği gibi kalbi de suçlayamazdı.

Odanın içine buz gibi bir soğukluk girerken elimi saçlarıma götürdüm. "Ayakta kaldık böyle de. Geçin oturun şöyle."

Berat, "Yok biz gidelim," dedi hızla. "Dediğim gibi olayın aslını merak ettik ve geldik. Zaten biliyorsun finaller başlıyor, ders çalışacağız ya hani... Gidelim biz."

"Ama olmadı ki şimdi de," dedim kısık sesimle. "En azından bir çay koyayım size. İçiniz ısınır."

Kadir direkt kabullendi. "Mislina, aslında ayaküstü sana da zahmet vermek istemeyiz ama kendi adıma konuşacak olursam ben bir çay içebilirim. Zaten beş dakika kalır gideriz."

Berat Kadir'i dürttü. "Oğlum kızların işi gücü vardır ne diyorsun ya?"

Ezgi kıkırdadı. "Yok ya ne işi? Onlar ders çalışacaklardı benim de izin günüm zaten. Bir şey olmaz ayrıca, arkadaşısınız zaten. Geçin şöyle," diyerek kenara çekildi. Biz de Ezgi ile mutfağa gittik. Telaşlı bir halde mutfağa girdiğimde Ezgi hızla kapıyı kapatıp yüzüme baktı. "Oha! Az önce ne oldu önce?"

"Öğrendiler sonunda," dedim kafamı iki yana sallarken.

"Ondan bahsetmiyorum," diye tersledi beni kabalaşmadan. "Kadir resmen belli etti kendini. Kızım bu Sevde ne kadar salak gözünü seveyim. Çocuğun yüzündeki ifade içimi deldi geçti yemin ederim."

"Sevde, Burak'ı seviyor ve haliyle ondan başkasının ona nasıl baktığını anlayamaz ki. Kimseyi suçlayamayız Ezgi. Hem bilse ne olacak, Sevde'nin kalbi başkası için atıyor."

Umutsuzca iç geçirdi ve ikimiz de sustuk sonra. Ezgi gözlerini balkona dikti ve yerinde sıçrar gibi oldu. "O değil de o balkona nereden çıktık biz ya? Şansa bakar mısın?"

"Nereden bilecektiniz ki?" diye sordum çay bardaklarını çıkarırken. "Ama iyi ki öğrendiler diyorum biliyor musun? Beklediğimden daha kötü bir tepki almadım üstelik."

"Ne diyeceklerdi ki sanki Mislina?" diye sordu. "Tamam gizlemiş olabilirsin ama bu onların sana gönül koymalarını gerektirmez."

"Herkes bir değil işte."

"Neyse ne," diyerek kestirip attı. "Hadi biz de uzak kalmayalım bari."

Bardakları dizip ocaktaki çaydanlığı elimi alırken, "Tamam sen içeri geç ben geliyorum," dedim. Ezgi sakince kapıyı açtı ve içeri girdi. Ben de çayları bardaklara doldurup elimde tepsiyle salona girdim. Kadir hareketlendi. "Ya sana da zahmet oldu."

Berat, "Ulan az önce ne diyordun şimdi ne diyorsun?" diye sordu şaşkınca.

Gülümsedim. "Olsun, ne zahmeti?"

Tepsiyi götürdüm ve onlara çaylarını uzattım. Az sonra elimde tepsiyle koltuğun kenarına oturarak başımı hafifçe öne eğdim. Kadir çayına attığı şekeri karıştırırken bir tebessümle zemini izlemeye başladım. Kumru'nun gagasından çıkan ses bizi ona bakmaya iterken Berat, "Senin kuşun da mı var?" diye sordu.

Kadir alayla karşılık verdi. "Hayvanları tanıma konusunda bayağı iyisin kardeşim."

"Sen bir konuşma."

"Tamam," dedi ve çayından bir yudum aldı.

"Evet," dedim Berat önüne dönerken. "Adı Kumru bir de Çakır var işte. Evimiz kalabalık aslında."

İkisinin de gözleri odanın içinde kısa süren bir seyahate çıkarken derin bir nefes alıp verdim. Sevde o sırada telefonuna gelen mesajla sırıttı ve ayaklanarak, "Ben izninizi isteyeyim," diyerek odadan çıktı. Kadir'in ardından birkaç saniyelik donuk bakışı bile yetmişti içinde yaşadığı fırtınayı anlatmaya.

Konuyu değiştirdim. "Fotokopi işini hallettiniz mi?"

Kadir onaylarken çayını ağzından çekip dudaklarındaki ıslaklığı emdi. "Hallettik. Benim sınıfta not veren bir tane insan evladı bulamadım biliyor musun? Üst sınıflardan tanıdığım birileri vardı, zar zor onlardan aldım bir şeyler. Zaten çok da ümitli değilim ama okul uzatmak derdinde değilim hiç."

"Uzatmazsın inşallah," diye tebessüm ettim gözlerinin içine bakarken. "Alttan dersin var mıydı?"

"Bir tane var."

"Halledersin onu da," dedim moralini bozmasına müsaade etmeden. "Kafanı yorma."

"Kafaya takmak değil ama sorumluluk işte," dedi Kadir geçiştirerek. "Neyse, konu benim sınavlarla olan dertlerim değil."

Berat mırıldandı: "Benim derslerim de pek iç açıcı değil kardeşim, bu konuda yalnız hissetme kendini."

Kadir gözlerini Berat'ın gözlerine çevirdi ve güldü. "Bir rahatladım ki sorma."

"Rektörle konuşayım mı? Seni pas geçsinler," diye alay etti Berat. Kadir gözlerini devirirken ufacık gülümsedim ve elimdeki tepsinin kulplarıyla oynamaya başladım.

Birkaç dakika sonra Sevde içeri girerken Kadir çay bardağını sehpanın üzerine bırakıp, "Eline sağlık Mislina," dedi sonra Berat'a bakıp ayaklandı. "Biz de gidelim artık."

"Biraz daha otursaydınız," diye hareketlendim yerimde ve elimdeki tepsiyle ayağa kalkıp karşılarında durdum. Kadir kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yok, zaten pek münasip kaçmadı böyle."

"Ya lütfen deyip durma şöyle," diye pembeleşti yanaklarım. "Bunu olmamış varsayalım bir gün hep birlikte bir yemek yiyelim olur mu? Gerçekten çok isterim."

"Nasip, bakalım."

Gülümsedim. Onları kapıya doğru geçirdim ve vedalaştıktan sonra yolcu ederek kapıyı kapattım. Kapıyı kapatmamla derin bir nefes alıp verirken elimi göğsümün üzerinden indirip salona yürüdüm. Ezgi oturduğu yerde Çakır'la ilgilenirken Sevde heyecanla söylendi: "Al işte, onlar da öğrendi."

"Bu kaçınılmaz son gibi bir şeydi ki zaten," dedim kabullenerek

"Sadece onlara kendimi söylemek isterdim, böyle bir tuhaf oldu ama oldubitti işte neyse."

"Sen de haklısın."

Kafamı salladım ve sehpanın üzerindeki çay bardaklarını tepsiye koymaya başladım. Ezgi gözlerini Çakır'ın üzerinde gezindirdiği ellerinden ayırmaksızın mırıldanmaya başladı. "Kadir'e neden kötü davranıyorsun Sevde?" diye sordu.

Sevde yüzünü ekşiterek, "Anlamadım?" diye sordu.

"Anladın bence."

Doğruldum ve elimdeki tepsiyi tutmaya devam ederek onlara baktım. Sevde, "Kötü davranmıyorum," dedi çabucak. "Hem sen benimle onun arasındaki arkadaşlığı nereden bileceksin ki? İki dakika gözlemlemekle olmuyor o işler."

Ezgi dalgın dalgın gülerken, "Sakin," diye söylendi.

Sevde ile göz göze geldim. Kendimi kötü hissederken konuşmam gerektiğini düşündüm ve bunu yaptım da. "Tamam kızlar durduk yere gerilmeyelim."

Sevde omzunu silkti. "Gerilecek bir durum yok ki. Ben kimseye kötü davranmıyorum ve böyle olmuş olsa bile kimse bana bunu soramaz. Hem sen," dedi Ezgi'ye bakarken. "Ne biliyorsun ki benim ya da onun hakkında?"

Bundan hoşlanmamıştım. Ezgi ve Sevde'nin arasında kalmak istemiyordum. Ezgi'nin yüzündeki alaycı ifade giderek büyüdü ve yüzünü Sevde'nin yüzünde sabitledi. "Kim bilir," diye döküldü dudaklarından kendinden emin bir şekilde. "Belki senin bildiğinden daha çok şey biliyorumdur."

Sevde gerildi ve ayağa kalkıp, "Ne oluyor sana?" diye sordu. "Ne b tavır şimdi durduk yere?"

"Bir şey olduğu yok," dedi Ezgi rahat bir vaziyetle. "Olanı söylüyorum. Kadir'e sürekli ters tepki veriyorsun. Berat'a değil ama Kadir'e te gidiyorsun, çocuk sana ne diyor ki sanki?"

Sevde güldü ama bunun sinirden olduğunu duymak da görmek hoşuma gitmemişti. "Ya çok affedersin de," dedi Ezgi'nin gözlerinin iç ne içine bakarken. "Sana ne? Ben Kadir'e ne yapıyorum sanki? Üstel biz öyle anlaşıyoruz tamam mı? Bunca zamandır bilirim onu, nasıl b insan olduğunu da. Sen kimsin de gelmiş bana laf söylüyorsun? Sana

"Sevde lütfen," dedim çabucak araya girmeye çalışırken. Tartışma ve türevi meseleler beni o kadar incitirdi ki iyi hissetmek için saatlerce çabalamamam gerekirdi. Hele de bu sevdiğim iki insan arasında yaşanmışsa beni müthiş etkilerdi.

Sevde'nin her geçen saniye hızlanan nefesi Ezgi'yi ayaklandırdığında, "Ben Kadir'in avukatlığını yapmıyorum," diye bastı üzerine. "Kadir'e ne yaptığını söylemiyorum, görüyorum."

"Kızlar lütfen yapmayın," diye adım attım öne doğru fakat Sevde bunu görmezden geldi, aslında ikisi de beni görmezden geliyordu çünkü birbirlerine bakarken oldukça stresli olduklarını görüyordum. Sevde bunu daha çok belli ediyor ve hissediyordu. "Senin derdin ne?" diye sordu Sevde hızla. "Var bir derdin senin belli."

Ezgi soğuk soğuk güldü. "Ne derdim olacak?"

"Yok yok," diye üzerine gitti Sevde, Ezgi'nin. Sonra duraksadı ve gözlerini küçülttü. Kuracağı cümleyi çok da düşünmeden geri çekildi ve kafasını iki yana sallayarak güldü. "Sen yoksa Kadir'den mi hoşlanıyorsun?"

"Ne?" diye tepki verdi Ezgi anında. Gözlerim fal taşı gibi açılırken Sevde'ye baktım. Bunu, bunu gerçekten söylemiş miydi? Gerçekten böyle mi hissetmişti?

Ezgi şaşkınlığını gizlemekten gocunmazken kafasını hayretle iki yana salladı ve bu çok uzun sürmeden Sevde'ye soğuk bakışlar atıp, "Kızım sen var ya koca bir salaksın," diye hırladı. "Sen gözünün önündekini göremeyecek kadar aptal, gördüklerini de abuk sabuk yorumlayacak kadar safsın."

"Tamam," dedim kendimi ikisinin arasına atarken. Yüzüm Ezgi'ye dönüktü. Kaşlarımı çattım. "Tamam Ezgi daha fazla ileri gidip de kırmayın birbirinizin kalbini. Lütfen yapmayın bunu."

"Mislina, senlik bir durum yok ortada," dedi Sevde beni kenara çekmeye çalışırken. Bu sefer ona döndüm yüzümü ve anlayışlı bir şekilde gözlerine baktım. Onu uzun zamandır ilk defa bu kadar gergin görüyordum. Bu beni o kadar üzmüştü ki ikisi de çok değer verdiğim bir insandı ve durumun buraya gelmesi, benim de aralarında kalmış olmam canımı oldukça ezmişti. "Sevde hatırım için uzatmayın daha fazla olur mu?"

"Uzatan ben değilim," dedi Sevde sinirle. "Görmüyor musun sen ya?"

Cevap veremedim çünkü ikisini de savunmuyor ve haklı bulmuyordum. Bir sorun yahut ortada elle tutulur bir kabahat varsa bunu kişilere

pay etmeyi öğrenmiştim. İkisi de yanlış tavırlar sebebiyle bu noktaya kadar yükselmişlerdi.

"Lütfen," dedim kısık sesimle. "Beni seviyorsanız aranızdaki bu tartışmayı uzatmadan bitirirsiniz."

Sevde sinirle arkasını döndü ve ellerini saçlarına geçirerek kafasını iki yana sallamaya başladı. O esnada Ezgi ise, "Ben Çakır'ı dışarı götürüyorum biraz hava alırız," dedi ve hazırlanmak için odadan çıktı.

Ardından bakarken derin bir nefes alıp verdim. Konuşmak için uygun bir vakit olmadığını biliyordum, bu yüzden susma hakkımı kullanarak bardakları tepsiyle birlikte mutfağa götürüp onları yıkamaya başladım. Ezgi çabucak hazırlandı ve Çakır'la birlikte evden çıktı. Omuzlarıma koca bir çuvalı sırtlanmış gibi yürüyerek salona gittim.

Sevde kaşları çatık bir şekilde koltukta oturuyordu. Ne diyeceğimi ve nasıl hareket etmem gerektiğini çok iyi bildiğim söylenemezdi ve beni yanlış anlamasından korkuyordum. Sakince karşı koltuğa geçip oturdum. Sevde gözlerini önündeki sehpaya kilitlemiş öylece izliyordu. Yüzüne baktım. Konuşmaya başladı lakin yüzüme bakmamıştı. "Şaka gibi ya... O kız ne hakla bana bunları söyleyebiliyor?"

"Uzatmayalım," dedim kısık sesimle. "Arada olur öyle."

Gözlerimiz kesişirken, "Durduk yere nereden çıkardı şimdi bunu? Hem ona ne Kadir'e olan davranışlarımdan benim?" diye sordu.

"Sen gerçekten Ezgi'nin, Kadir'den hoşlandığını mı düşünüyorsun?"

Omzunu silkti. "Neden olmasın ki?"

Bakışlarımı kaçırarak güldüm. "Yapma Sevde. Ezgi'yi biliyorum inan bana, onu sana karşı savunduğumdan değil ama Kadir'e o niyetle bakmadığına yemin bile edebilirim."

"Neden hissetmesin ki?" diye sordu Sevde. "Bu normal değil mi? Hem Kadir de bekâr bir çocuk, yani bildiğim kadarıyla gönlünde kimse yok..."

"Nereden biliyorsun Sevde?" diye sordum ciddiyetle. "Ya varsa biri kalbinde?"

Bana şüpheyle baktı. "Sen bir şey mi biliyorsun? Birini mi seviyor Kadir? Kim peki tanıyor muyuz?"

Karşımdasın ve ben sana bunların cevabını veremiyorum ya, asıl zorluma giden de bu. Ben böyleyken Kadir'in içi nasıl ölmez sana her bakışında?

Geçiştirmek zorundaydım çünkü bunu benim ağzımdan öğrenme-

sini istemiyordum. "Bilmiyorum. Ya sonuçta senin dediğin gibi o bekâr biri yani, kalbinin içinde birinin olması çok normal ama Ezgi, Kadir'e o gözle bakmıyor. Bundan emin ol."

"Ne fark eder ki?" dedi geriye yaslanıp ellerinde göğsünde toplarken. "Kız resmen Kadir'i savunmak için kırk takla attı."

"Abartma sen de," dedim suyuna giderken. "Evet Ezgi'nin üzerine vazife değil bu durum ama o da kötü niyetinden yapmadı bunu biliyorsun. Hem siz de Kadir'le uzun zamandır bir soğuksunuz inkâr etme. Tabii ki hayatında bir adam var ve kendimi tenzih ederek söylüyorum, arkadaşlarına vakit ayıramaman doğal ama Berat'a değil de Kadir'e ters gidiyorsun farkındasın değil mi?"

Kalp kırmamak ve yanlış anlaşılmamak için âdeta debeleniyordum.

"Peki sen Kadir'in sana değil de bana ters gittiğinin farkında mısın Mislina?" diye sordu.

Farkındayım hem de çok ama nedenini bilmiyorsun. Seni bu kadar delicesine sevip de kalbinin başkası için attığını bildiği halde yine de kıyamıyor ki sana. Kabul acıtıyor istemeden ama elinde değil. Uzaklaşmaya çalışıyor fakat dönüp dolaşıp yine sana dokunuyor ucu. Bu işin cilvesi de bu zaten. İnsan gittiğini zanneder, halbuki adımları terstir ve gittiğine doğru gelir.

"Aslında herkes kendince haklı," diyebildim sessizce. "İnsan bazen neye kırıldığını, neyi içinde biriktirip dert sahibi olduğunun farkında olmaz. Eminim Ezgi üzgündür söyledikleri içi sen de kötü düşünme onun hakkında. Ben aranızda kalmak istemiyorum. Hem ders çalışacağız birazdan, hadi kalk başlayalım artık."

Keyifsizce güldü. "Bende de bir moral var ki sorma..."

"Olmalı," diye ayağa kalktım. "Kitaplarını çıkar şuraya, ben de getiriyorum kendiminkileri."

Ayaklandım ve odama gidip çalışma masamın üzerinde duran kitapları kucaklayarak salona girdim. Kitaplarımı sehpanın üzerine bırakırken homurdandım. "Zaten sevdiceğimle konuşamadım bugün hiç, bir de siz geriyorsunuz beni."

"Sana konuşma diyen yok ki," dedi Sevde kitaplarının kapağına bakarken.

"Olmaz. Şimdi ben onunla konuşursam dikkatim dağılacak ve kendimi derse veremeyeceğim. Hem şimdi işin ucunda Akif Selim'le konuşmak olacak ya ben daha istekli çalışırım."

"Ne bu?" dedi Sevde bana yandan bir bakış atarken. "Ödül mü?"

Akif Selim arıyor...

Kalbim sıkışırken yutkundum ve ellerimin titremesine müsaade ederken gözlerimi kapatıp açtım. Heyecanla saçlarımı düzelterek telefonu açıp kulağıma yasladım.

"Mislina?"

"Akif Selim?" diye karşılık verdim kısık sesimle. Öyle bir sırıtıyor ama öyle bir titriyordu ki dudaklarım, bunu tarif ederken cümlelerim boyun eğiyordu sevdamın karşısında. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi yumuşacık bir sesle. "Ben sesini duymak istedim sadece. Nasılsın?"

"Aslında çok da iyi sayılmam," dedim ondan gerçeği saklamazken. "Bugün biraz tuhaf bir gün geçiriyorum."

"Ne oldu?" diye sordu telaşlanarak. "Sen iyi misin?"

"Olması gerekenler oldu ama ayarını pek tutturamadık galiba. Sadece yorgunum biraz ama idare ediyorum."

"Sana çay getireyim mi?"

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, ben bugün yeterince içtim sayılır. Üstelik sana da zahmet vermek istemem."

"Benim çayım başkadır ama," diye güldü. "Bir yudum içersen bir şeyin kalmaz."

"Ona ne şüphe ki?" dedim gülüşüne ortak olurken. "Sanırım dinlenmeye ihtiyacım var ama ders çalışmak zorundayım. Kafam da allak bullak. Bir garip halledeyim sanki..."

Onunla konuşuyor olmak, ikinci defa bir telefon konuşması yapmak ve kendimi kısıtlamamak öylesine hoş ki... Mesela bir üst katımda oturuyor olduğunu bilsem bile telefonun ucundan ses tonunun titreyişini hissetmek ve ona sarılma hissini içimde büyütmek öyle muazzam bir bağlam ki kalbimin yükselme devrini yaşıyorum sanki. Dağılmasını da seninle birlikte göreceğim Akif Selim, bunu biliyorum.

"Dinlen o halde," dedi Akif Selim düşünceli bir sesle. "Biraz uyu, gece kalkıp çalış. Yorulma daha fazla."

Gülümsüyorum tabii ben hep. Onunla konuşurken yüzümde hiçbir mimik olmaması anlamsız olurdu zaten. "Sen çalıştın mı peki?" diye sordum ilgiyle.

"Çalışıyorum ben de," dedi düz bir sesle. "Ama senin kadar değil tabii."

Güldüm. "Ben psikopata bağlıyorum."

Güldü. "Sen bir psikopat olamayacak kadar aklı başındasın ama çılgın gibi ders çalıştığın için bir duraksamadım değil şimdi."

"Ya," diye kızdım ona saf bir tınıyla. "Utandırma yine."

"Bu işte artık bir markayım galiba," dedi gülüşünden ödün vermezken.

"Galiba," dedim utanmaya devam ederken. İçim kıpır kıpırdı. Böyle elimi uzatsam elimi tutacakmış da düşüp yerden hiç kalkmayacakmış gibiydik sanki.

"Sevde gitti mi?" diye sordu aradan birkaç saniye geçerken. Ses tonunu daha tok ve sakindi. Kafamı salladım. Bunu hep yapıyordum. "Gitti az önce."

Duraksadı. Gözlerimi kıstım ve bir şey söylemesini bekledim. Onu sabır ve heyecanla beklemeye devam ederken verdiği nefes soluk borumda dokundu, soluğuma ortak oldu. Öyle bir hisli işte. "İstersen birlikte çalışabiliriz. Sen yorgunsun ya, ben sana ders anlatabilirim. Ben yorgun değilim."

Ama ben seni çok seviyorum ki...

"Ama ben yorarsam ya seni?" diye sordum kısık sesimle.

"Senden gelen yorgunluk başım gözüm üstüne."

Ah, sen Akif Selim...

"Biraz dinlen istersen sonra gel olur mu?" diye sordu. "Tabii şimdi de gelebilirsin ama çok emrivaki olmasın diye söylüyorum."

"Sorun değil. Ezgi evde değil, o gelsin ben geleceğim sana."

"Gel o halde," dedi gülümseyerek. "Bana."

Kedi gibi sesler çıkarmamak için kendimi o kadar zor tutuyordum ki. Zaten şu an parmak uçlarımda yükselmiş ve saçlarımın ucuyla oynuyordum. "O zaman görüşürüz," dedim yumuşacık bir sesle.

"Görüşürüz hanımefendi," derken tebessümün içinden yükselen sesle kapattık telefonlarımızı.

Telefonumu kapatır kapatmaz onu kalbime bastırdım ve ufak çaplı bir çığlık atıp yerimde kıpırdandım. Kumru'ya çevirdim yüzümü ve koşarak yanına gittim. "Sen de duydun mu bizi? Akif Selim'in yanına çıkacağım az sonra, bana ders anlatacak düşünebiliyor musun? Ben yorgun değil mi bana?" Kaşlarımı çatıp düşünceli [illegible] belki değil mi bana?" [illegible] öyle mi oldu?

Omuz silktim. "Ne kadar saf biriyim ben böyle... Çok âşığım ya ondan bu avarelik sanırım Kumru."

Onunla karşılıklı sohbet ediyordum sanki. "Acaba ne giysem ki üzerime? Saçlarımı açık bırakayım mı? Paspal bir halde çıkmak istemiyorum yanına." Derin bir nefes alıp verdim. "Kumru ben çok heyecanlıyım. Delirecek gibiyim."

Delirsem bu kadar mutlu olmazdım, biliyorum.

Kumru'nun karşısından ayrılıp odanın içinde gezinmeye başlarken ellerimi birbirine sürttüm ve duraksadım. "Kurabiye?" Sırıttım. "Kurabiye yapayım mı onun için? Hem o da çay demler belki." Daha büyük sırıttım. "Ya!"

Mutfağa girmeden evvel Ezgi'ye mesaj attım.

Kime: *Ezgi*

"Neredesin? Ne zaman geleceksin?" (16.23)

Birkaç dakika sonra mesajıma döndü.

Kimden: *Ezgi*

"Geziyoruz öyle parkta, hava soğuyor zaten geliriz yarım saate." (16.25)

Kime: *Ezgi*

"Tamam. Ben Akif Selim'in yanına çıkacağım, ders çalışacağız birlikte. Sen gelene kadar kurabiye yapacağım. Akşam yemeğini bugün biraz geç yesek olur mu? Ya da sen beni bekleme, bilemedim şu an." (16.25)

Kimden: *Ezgi*

"Heyecandan kalbin deliriyordur şimdi senin. :') Sen yap kurabiyeni, yemeği düşünme. Ben hallederim." (16.26)

Kime: *Ezgi*

"Tamam :')" (16.26)

Telefonu kapattım ve doğruca mutfağa gittim. Bildiğim bir kurabiye tarifi için gerekli malzemeleri çıkarıp çabucak hamurumu hazırlamaya başladım. Bir yandan kendi kendime mırıldanıyor diğer yandan ellerimi hızlı hızlı kullanıyordum. On dakika içinde hamurumu hazırladım ve onlara şekil verdikten sonra fırını çalıştırıp kurabiyeleri pişmesi için içine koydum.

Mutfak tezgâhını topladıktan sonra kurabiyelerim hazır olana kadar doğruca odama gittim ve giyinmeye başladım. Üzerimdeki eşofmanlardan kurtulup, kazak ve kot pantolonu bedenime geçirdim. Saçlarıma

dokunmadan evvel kurabiyelerimi kontrol edip yeniden odama döndüm. Dağınık topuz olan saçlarımı açtım ve tokanın fazla iz bırakmadığını görünce rahatlayarak onları gelişigüzel tarayıp serbest bıraktım. Yüzüme bir şey sürmekten sakınırken, gözlerime ufacık kalem sürüp kendimi hazırladım.

Aynaya baktım. Gülümsedim. "Ağzın yırtılacak Mislina ağzın," diye dalga geçtim kendimle. Yine güldüm.

Odamdan çıkıp mutfağa girdim ve kurabiyelerimi fırından çıkardım. O sırada zil çaldı. Ezgi gelmiş olmalıydı. Telaşsız bir halde kapıyı açtım. Çakır içeri girmeden hemen önce kapının ağzında duran paspasa ayaklarını silmeye başladı. Eğildim ve kafasını sevdim. "Aferin sana."

"Çok akıllı çok," dedi Ezgi botlarını çıkarırken.

"Öyledir o."

Ezgi botlarını eline alıp içeri girdiğinde sağa sola bakındı. "Gitti mi Sevde?" diye sordu.

Başımı salladım. "Gitti."

"İyi olmuş," diye homurdandı botlarını dolabın içine koyarken. Sıkıntıyla kapıyı kapattım. "Deme öyle lütfen. İkinizi de çok seviyorum, bu gerginlik beni de çok üzüyor."

"Sen niye üzülüyorsun?" diye sordu üzerindeki kabanın düğmelerini çözerken. "Bu onunla benim aramda geçen bir mesele."

"Ama ikinizi de çok seviyorum. Neyse. Düzelir aranız ben inanıyorum. Kurabiye ayırdım sana da zaten o çok gelir."

"Allah razı olsun."

Güldüm ve kafamı sallayıp mutfağa yeniden girdim. Hazırladığım tabağı elime alırken kitaplarımı da çantamın içine doldurup evden çıktım. *Kalbim küt küt...* Sağ omzuma taktığım çantam ve elimde tabakla birlikte yukarı çıkmaya başladım. Sanki yıllardır kapısına çıkmıyordum öyle bir hisli içimde.

Az sonra kapısının önüne durdum ve derin bir nefes alıp verdim. Titriyordum. Bu zaten normal bir durumdu benim için.

Bir adım öne çıktım ve kapıyı çaldıktan sonra adımımı geriye doğru atıp düz bir şekilde bekledim. Aradan saniyeler geçtikten sonra kapı

"Hoş buldum," dedim ben de sakin ama heyecanımı bastırmaya çalışarak. Sonra elimdeki kurabiyelere baktım. "Ben kurabiye yaptım senin için." Düzelttim. "Yani bizim için. Yeriz değil mi?"

Dişleri görünürken gülüşü çiçek açtırdı yüzünde. "Çay demlemiştim ben de. İçeriz değil mi?"

Dişlerim göründü ve kocaman sırıttım.

Kapıyı araladı ve kenara çekilerek, "Kalma daha fazla kapıda, buyur içeri," diyerek beni davet etti. Elimdeki kurabiye tabağını alırken ben de doğru düzgün giymediğim botlarımı kenara çıkardım. Akif Selim kurabiye tabağını koridordaki masanın üzerine bıraktı ve eğilerek botlarımı içeri aldı. "Ben hallerdim," dedim sıkıntıyla yüzüne bakarken.

Kapıyı kapattı ve botlarımı kendi ayakkabılarının yanına koyarak, "Sen misafirimsin," diye mırıldandı. "Terlik vereyim mi?" Dolabın kapağını açtı ve içinden lacivert renkli, sıcacık bir görüntü veren terliği ayaklarımın dibine bıraktı. "Daha önce hiç giymedim bunları. Sana kısmetmiş."

Kafamı öne eğdim ve Akif Selim geri çekilirken, "Teşekkür ederim," deyip terlikleri giydim. Yumuşacıktı.

Akif Selim kendini bir adım geri çekip önce ayaklarıma sonra bana bakıp düşünceli ama bir o kadar da sevimli bir halde konuştu. "Tamam. Bu vakitten sonra bu terlikler senin."

"Bu bir davet mi acaba Akif Selim Bey?"

"Hıhım," dedi gözlerini kapatıp açarken.

"Peki," diyebildim. Birlikte koridordan ayrıldık. Akif Selim kurabiyeleri salondaki masanın üzerine bırakırken ben de omzumdaki çantayı indirerek köşeye bıraktım. Çalışma masasının üzerinde duran kitaplar çalıştığını belli ediyordu. Onlara bakarken, "Bitirdin mi konuları?" diye sordum.

"Sayılır." Sonra yüzüme baktı. "Ayakta kalma, otur lütfen."

"Aslında derse başlayalım mı hemen?" diye sordum kısık sesimle. "Çok da zamanını almak istemiyorum. Biraz kendimi şey hissediyorum da."

"Hayır kendi sakın şey hissetme. İstersen masanın başına geçelim ben de çayları getireyim olur mu?"

"Yardım edeyim sana."

Beni durdurdu. "Hayır. Sen misafirimsin."

Kafamı salladım. Güldü. "Hey Allah'ım."

Birlikte derse koyulduk sonra. Saat öğleye geliyordu. Yaklaşık üç saat, evet üç saat boyunca ara vermeden çalışmıştık. Elimden geldiğince Sevde'ye yardımcı olmuştum. Sevde en sonunda elindeki kalemi bırakarak kendini geriye yatırdı ve derin bir nefes alıp gözlerini tavana sabitledi. "Ölüyorum! Bu benim için bir rekor."

"Alışırsın alışırsın," diye yüzüme yapışan saçlarımı boynumun gerisine doğru sakladım. Sehpanın kenarındaki sürahiden kendime bir bardak su koyarken, "Biraz daha devam edelim hadi," dedim.

"Mislina içim çıktı diyorum sana."

"Sen de pek dayanıksız çıktın ama."

Sırtını koltuktan çekip "Ben zaten gideyim artık," dedi. "Yurda gideceğim. Duş alacağım falan. Odadaki kızlardan sıra kapmak pek kolay olmuyor."

"Burada kalsana," dedim gözlerine bakarken. Bardağı sehpanın kenarına bıraktım. "Sabah beraber gideriz okula."

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Yok, ben gideyim. Hem kıyafetlerim de yanımda değil. Yarın görüşürüz olur mu?"

"Çalış ama?"

"Çalışmazsam kalacağım zaten," dedi kısık sesiyle. "Nereye çalışmıyorum acaba?"

"İyi madem," diye nefes alıp verdim. "Yine de az çok çalıştık ama öyle değil mi? Hem daha çalışırız. İki haftalık maraton yarın başlıyor biliyorsun."

Sitemkâr bir halde gözlerini devirdi. "Öldüm ya öldüm. At üzerime toprak at iyisi."

"Dost acı söyler."

Zorla durumu kabullendi ve ayaklanarak kitaplarını toplamaya başladı. O sırada ben de pencereden dışarı baktım fakat Ezgi henüz ortalıkta görünmüyordu. Sevde giyinmeye başlarken ona yardımcı olmaya çalıştım. On dakika kadar sonra onunla vedalaşarak evden ayrıldı. İçimde bir gariplik vardı. Yorgundum ama değildim de. Uzun zamandır bu kadar zihin kurcalayan bir gün geçirmemiştim. Şimdi Akif Selim'le konuşsam ne güzel olurdu ya...

Kapının ağzından çekilirken, salondaki sehpanın üzerinde titreyerek çalan telefonuma doğru yürüdüm. Onu elime aldığımda yüzüme yayılan tebessüm günümü güzelleştirmişti.

Akif Selim arıyor...

Kalbim sıkışırken yutkundum ve ellerimin titremesine müsaade ederken gözlerimi kapatıp açtım. Heyecanla saçlarımı düzelterek telefonu açıp kulağıma yasladım.

"Mislina?"

"Akif Selim?" diye karşılık verdim kısık sesimle. Öyle bir sırıtıyor ama öyle bir titriyordu ki dudaklarım, bunu tarif ederken cümlelerim boyun eğiyordu sevdamın karşısında. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi yumuşacık bir sesle. "Ben sesini duymak istedim sadece. Nasılsın?"

"Aslında çok da iyi sayılmam," dedim ondan gerçeği saklamazken. "Bugün biraz tuhaf bir gün geçiriyorum."

"Ne oldu?" diye sordu telaşlanarak. "Sen iyi misin?"

"Olması gerekenler oldu ama ayarını pek tutturamadık galiba. Sadece yorgunum biraz ama idare ediyorum."

"Sana çay getireyim mi?"

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, ben bugün yeterince içtim sayılır. Üstelik sana da zahmet vermek istemem."

"Benim çayım başkadır ama," diye güldü. "Bir yudum içersen bir şeyin kalmaz."

"Ona ne şüphe ki?" dedim gülüşüne ortak olurken. "Sanırım dinlenmeye ihtiyacım var ama ders çalışmak zorundayım. Kafam da allak bullak. Bir garip halledeyim sanki..."

Onunla konuşuyor olmak, ikinci defa bir telefon konuşması yapmak ve kendimi kısıtlamamak öylesine hoş ki... Mesela bir üst katımda oturuyor olduğunu bilsem bile telefonun ucundan ses tonunun titreyişini hissetmek ve ona sarılma hissini içimde büyütmek öyle muazzam bir bağlam ki kalbimin yükselme devrini yaşıyorum sanki. Dağılmasını da seninle birlikte göreceğim Akif Selim, bunu biliyorum.

"Dinlen o halde," dedi Akif Selim düşünceli bir sesle. "Biraz uyu, gece kalkıp çalış. Yorulma daha fazla."

Gülümsüyorum tabii ben hep. Onunla konuşurken yüzümde hiçbir mimik olmaması anlamsız olurdu zaten. "Sen çalıştın mı peki?" diye sordum ilgiyle.

"Çalışıyorum ben de," dedi düz bir sesle. "Ama senin kadar değil tabii."

"Ne olacak sanki?"

Gülümsedi. "Hiçbir şey olmayacak ama kurabiyeler senden ise çaylar da benden."

Akif Selim mutfağa giderken ben de çantamı yaklaştırdım ve içinden kitaplarımı çıkarmaya başladım. Kitaplarımı ve ajandamı masanın üzerine koyduktan sonra kollarımı masaya yaslayıp evini incelemeye başladım. Daha önce bir sefer gelmiştim ama şimdi daha rahat hissediyordum çünkü onunla yol kat ettiğimizi biliyordum. Evi o kadar temiz ve düzenliydi ki rahatsız olmasa pencere kenarında sıra sıra dizilmiş saksılar bile olurdu.

Kitaplığına kaydı gözüm. Bir hayli çok kitabı vardı ve çoğunu okuduğunu kendi de söylemişti zaten okumasa bile onları orada süs güzeli gibi bekletecek biri değildi. Kitaplığını incelerken Akif Selim elinde küçük bir tepsiyle geldi ve siyah kupayı kendi önüne mavi kupayı benim önüme koyarak şeker kabını ortaya koydu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kupanın içine üç küp şeker atıp karıştırmaya başladım.

Sandalyesini çekip otururken, "Üşümüyorsun değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim çabucak. "Evin içi gayet iyi."

"İyi," diye tatmin oldu cevabımdan. Pencerenin dışındaki hayat giderek kararıyordu ve evin içindeki ışık her geçen saniye çürütüyordu aydınlığı ama günün en sevdiğim saatleriydi. En sevdiğim saatleri, en sevdiğimin yanında yaşamak ne güzeldi.

Çayımdan bir yudum alıp bırakırken sıcak tat damağıma sinerek yayıldı. Gözlerimi kapatıp açtım. Akif Selim'in mürekkep mavisi göz bebekleri gözlerimin içine dokunmuştu. "Ellerine sağlık," diye mırıldandım bardağın sapını serbest bırakırken. "Kurabiyeden yesene," dedim sonra gözlerimle işaret ederek.

Bir şey söylemedi ve kurabiyeye uzanarak bir tane aldı ve ucundan ısırıp gözlerini kapattı. Heyecanla vereceği tepkiyi bekledim. Ağzının içinde ısırdığı parçayı yemeye devam ederken sol gözünü açtı ve bana baktı. Diğeri hâlâ kapalıydı. Şu an ne kadar tatlı göründüğünü bilse yediği kurabiyenin içindeki şeker için kendine kızardı. "Beğendin mi?" diye sordum.

Diğer gözünü de açtı ve genişçe tebessüm etti. "Çok."

"Ya," dedim sırıtıp kafamı sağa yatırırken. "Gerçekten mi?"

İç çekti ve kafasını kafama doğru yatırdı lakin temas yoktu. "Gerçekten."

Birkaç saniye öylece birbirimizin gözlerine baktık. Akif Selim kendini geri çekerken kaşlarını çattı ama bu öfkeden değildi fakat bir şey olmuş gibiydi. "Sabah," diye mırıldandı gözlerini önündeki kupaya kilitlerken. "Arkadaşların mıydı gelenler?"

"Ne?"

"Kadir ve Berat'tı sanırım. Onlar burayı biliyor muydu?"

"Sen nereden biliyorsun?"

"Sabah kapına indim evde şeker bitmişti," dedi sesindeki ton minik bir şekilde titrerken. Gülümsediğini gördüm. Garip garip yüzüne baktım. Gözlerini bana çevirdi fakat kafasını oynatmadı. "Tamam, saçma bir bahane... Sadece seni görmek istemiştim."

Heyecanlanıyorum...

Omuz silkti ve gözlerini yeniden önündeki kupaya çevirdi. "Sonra kapının önünde iki tane erkek botu görünce bir tuhaf oldum. Yanlış yorumladığımdan değil sakın kötü niyet beslediğimi düşünme bunu asla yapmam ama... Yani..." Konuşamıyordu. Bunu en iyi ben anlıyordum. Bir sefer daha denedi. "O an bir şey oldu ve geri döndüm. Sonra düşündüm. Neyi düşündüğümü de bilmiyorum... Aslında bu şey..."

"Kıskanmak mı?"

Gözlerimiz kesişti.

Ne söylemiştim ben öyle?

Söylediğim şeyden müthiş rahatsızlık duyarak başımı öne eğdim ve ellerimi oynatarak, "Yok öyle demek istemedim aslında çok patavatsız konuştum," diye söylendim kendi kendime.

"Doğru," dediği anda duraksadım ve gözlerime bakan gözlerine baktım. Böyle olduğumu mu düşünüyordu sahiden? Hayır... Gülümsedi. Kafasını aşağı yukarı sallarken bakışlarını kaçırdı sonra yine bana geldi. Dönüp dolaşıp ona geldiğim gibi. "Ben sanırım kıskandım."

Kalakaldım.

"Çok tuhaf ama çok güzel bir his sanki. Anlayamıyorum inan. Onlar senin arkadaşın ama ben kıskandım onları ve bu... Şu an seni çok iyi anlıyorum Mislina," diye güldü ardından. "Konuşamıyorum adamakıllı."

"Konuşuyorsun." Lütfen daha fazla konuş, ruhumun senin ruhuna ihtiyacı var. Besle onu.

Elini çenesinin altına koydu. Güzel elleri dikkatime çekildi. Çenesinin altına yasladığı yumruğunu fazla sıkmadan bana baktı ve bu bakış

bir yerimden vurup bin yerimi delermişçesine acıtmaya yetti. "Özür dilerim."

"Ne için?" diye kaldırdım kaşlarımı yukarı doğru.

"Sanırım bundan pek hoşlanmadın."

"Hayır hayır," dedim hızla. "Asla böyle hissetmedim ve sen de hissetme lütfen."

Elini çenesinin altından çekip öyle bakmaya devam etti. "Neden gelmişler peki?"

Akif Selim yalanlarımı bilmiyordu, yalanlarımı yine bir yalana bağlarken tanık olmuştu. Ona bundan bahsedemezdim ki. "Bu taraflarda işleri varmış fotokopi için, uğramışlar."

"Anladım," dedi fısıltı gibi çıkan bir sesle. "Ben rahatsız etmek istemedim zaten, geri dönmem iyi olmuş. Derse geçelim o zaman," diye toparlandı. Başımı salladım ve çayımdan bir yudum daha alıp ajandamın kapağını açtım. Akif Selim hazırladığı birkaç notu masanın üzerine sererken elini kalemini aldı ve gri kazağının kollarını geriye doğru sıyırdı. "Dilersen benim notlarıma bakabiliriz," dedi.

"Tabii."

"Güzel," dedi tebessüm ederken. "Akif Selim Çakırca iftiharla sunar."

İçim ısınırken soluklanıp ders anlatmaya başladı. Notlarımızı birbirimizle paylaşmaya koyulurken, onu dinliyor arada ben de ona bir şeyler anlatıyordum. Bazen hafif bir düşünce karşıtlığı yaşıyor ama bunu sadece ders üzerinden götürdüğümüz için çabucak tatlıya bağlıyorduk. Açıkçası o bana bir şeyler anlatırken hiç sussun istemiyordum çünkü hiç çalışmayan birine bile harika şeyler aktarabilirdi.

Çok güzel şiir okuyabilirdi.

Sesi dokunuyordu.

Aradan yaklaşık kırk dakika geçerken odanın içindeki ışık yok denecek kadar azaldı. Bu beni uykunun kollarına sürüklerken ona belli etmeden esnedim. "Kafamı masaya koysam da seni öyle dinlesem olur mu?" diye sordum.

"Işıkları açayım," dediğinde onu durdurdum. "Işıktan değil."

"Ama kafan acır."

"Acımaz merak etme."

Bir şey demezken kollarımı masanın üzerine kafamı da kollarımın üzerine bıraktım. Akif Selim'i izliyordum. O kadar güzeldi ki... Yüzü,

gözü, ağzı, hafif kemerli burnu, saçları... Bu kadar güzel bir suratı olmasa da bakardım ona saatlerce çünkü dilinin ferahlığı her şeyden önce gelirdi.

Ses tonunu ayarladı ve konuyu kaldığı yerden anlatmaya devam etti. Onu dinlerken gözlerimin yavaş yavaş kapandığını hissediyordum. Bunun olmasını istemezdim ama yenik düşecektim.

Gözlerim kapandı...

"Mislina?" diye dürtüldü kolum sakince. "Mislina?"

Miskin bir kedi gibi gözlerimi araladım. Kaşlarım çatılırken onunla yüz yüzeydim. Doğrulmaya çalışırken beni duraksattı. "Dur hemen kalkma."

"Ben uyudum mu?" diye sordum yavaşça doğrulurken. Uyumuş gibi hissediyordum. Saf saf etrafıma bakınırken dışarıdaki hava epey kararmıştı ve Akif Selim odanın ışıklarını yakmıştı. "Uyudum değil mi?" diye ekledim ona bakarken. "Özür dilerim seni dinlerken kapanıvermiş gözlerim."

"Ne özrü?" diye gülümsedi. "Uyuduğun için mi? Zaten çok uyumadın ki birkaç dakika anca sürmüştür."

"Bana fazla geldi ama mahcup oldum."

"Hayır bunun lüzumu yok," dedi beni kötü hislerin elinden çekerken.

Saçlarımı geriye doğru attım ve kupanın içinde henüz bitmemiş ama buz gibi olmuş çayıma baktım. Ona dokunurken, "Hepsini içemeden soğumuş," diyebildim hüznümü belli ederken.

"Bir sefer daha demlerim, önemli değil."

Parmaklarımın ucunu soğumuş kupanın yüzeyinden indirdim ve ellerimi birbirine kenetleyerek masanın altına ittim. Bana bakıyordu, bana o kadar dikkatli bakıyordu ki gözlerimi kaçırdığım anda orada olacağından emindim.

"Konular bitti peki?" diye sordum. Kararsız bir hale düşermişçesine gözlerini önündeki notlara çevirdi ve eline aldığı kalemle kenarda duran kalın kitabın üzerinde bir şeyler gösterdi. "Şu kısım kaldı ama halledilir."

"Bu iki hafta nasıl geçecek?" diye homurdandım sıkıntıyla. "O kadar istemiyorum ki çalışmak ama o kadar çok çalışmam da gerekiyor ki."

"Sana hep diyorum, yaparsın sen." Kitabın kapağını kapattı ve notları toplamaya başladı. Ben de kendi ajandamı ve kitaplarımı toparlamaya başladım. "Çok geç oldu, ben artık gideyim. Ezgi de evde zaten. Sahi saat kaç?"

Bileğindeki saate bakıp, "Dokuza geliyor," dedi.

Telaşa kapıldım. "Ay, çok gecikmişim."

"Bir işin mi vardı?"

"Yok ondan değil de," dedim elimi boynuma götürürken. "Sen de epey yorgunsundur."

Gözlerini küçülterek çarpık bir biçimde gülümsedi. "Ben iyiyim."

Susmak zorunda kaldım. Sonra kendimi bir anda yeniden onu izlerken ama bu sefer yine kafamı masanın üzerine koymuş bir halde buldum. Bana eşlik etti. Uzandı. Gözlerime. Saçlarımız birbirine değiyordu ve gözlerimiz kaçamıyordu başka bir yere. Sanki yasaktı sanki ateşti dokunduğum her ıssız bakışlar.

Elimi masanın üzerine koydum. Elinin hemen yanına.

Ellerimize baktık.

Sırıttık.

Daha çok sırıttık.

İşaretparmağımın yüzeyini okşadı usulca başparmağıyla. Bu nahif teması bulutların üzerine bir bilet verdi sanki bana.

Güzel dudaklarını aralarken yüzü yüzüme sabitlendi. "Aramızda bir şey var Mislina. Bir çekim, bir his... Farkında mısın?"

"Peki bu nasıl hissettiriyor sana?" diye sordum cesur davranırken. Bana sorsaydı kesin tökezlerdim yine cümlelerimin başında.

"Buna bir isim koyamıyorum," dedi kısık sesiyle. "Son zamanlarda kendimi garip hissediyorum. İyiyim ama korkuyorum. Düşünüyorum, sürekli bir şeyleri düşünürken buluyorum kendimi. Eskisi gibiyim ama değilim de. Kafamın içinde ağırlaşan bir şeyler var. Sende de böyle şeyler var mı?" diye sordu masum masum.

"Olmaması için bir sebebim yok ki."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Bu güzel bir şey," dedim.

Aradan zaman geçerken toparlandım ve kitaplarımı çantama koyarak ayağa kalktım. "Ben çok geçe kalmayayım," dedim çantamın kemerinden tutarken. "Teşekkür ederim her şey için."

"Lafı bile olmaz," diyerek karşılık verdi. "Kurabiyeler için de ellerine sağlık."

"Afiyet olsun."

Salondan çıktık ve koridora vardık. Akif Selim kapıyı açarken botlarımı elime alıp kapının dışına koydum. Terlikleri ayağımdan çıkarıp yerine bırakırken, "Terlikler için de ayrıca teşekkürler," dedim neşeyle.

"Terliklerin içi soğumadan yine gel olur mu?" diye soruverdi.

Duraksadım. Yüzümün çukurlarına düştü kalbinin sesi. Şaşkınca gülümsedim ve kafamı diğer tarafa yatırdım. "Ama şimdiden soğudu içleri."

Kafasını benimle aynı hizaya, aynı noktaya getirdi. "Soğumasına izin vermeyeceğim Mislina, ısıtacağım onları. Sen gel olur mu?"

Nasıl hayır derim, nasıl olmaz derim ki sana?

Ben sana ters düşmeyi bilmiyorum Akif Selim.

IV

"Tek Hayale Çift Bilet"

JASMINE THOMPSON- MAD WORLD

Sen bir defterde bana ayrılan kısmın en güzel sayfasısın çünkü ben bana ayrılan sayfanın her zerresine seni yazdım.

Sayısız kez, defalarca adını döşedim satırlara ve sen bunu okumadan başka bir sayfaya geçtin Akif Selim.

Çok kitap okuduğunu biliyorum evet ama o güzel gözlerin bir sefer denk düşseydi satırlara belki tükenmez bir kalem olurduk seninle. Adımızı yan yana yazar ve seninle dünyanın en güzel kütüphanesinde yıllar geçse bile kapağı eskimeyen bir kitabın içinde olurduk.

Belki...

Güneşin yeni girdiği odamın içinde tatlı bir günaydın başlamıştım. Aslında sınav haftası için tatlı bir sabaha uyanmak sanırım bir öğrenci için müthiş bir imkânsızlıktı ama benim bahsini ettiğim konu bu değildi. Saçlarımı tepeden siyah bir tokayla topladıktan sonra çantamın içine ders notlarımı sıkıştırdım. Sabahlara kadar çalıştığım yetmemişti. Hazırlanıp odamdan çıktım. Ezgi çoktan işe gitmişti. Elimdekileri kenara bıraktım ve önce sardunyalarıma su verdim ardından Çakır ve Kumru'nun yanına gittim. Kumru'nun suyunu minik tasına dökerken gülümsedim. "Final haftası bitince yine bir Bursa yolculuğu sizi bekliyor Kumru Hanım." Sonra karamsarlığa düşüverdim. "Ama bu tatil neredeyse bir ay ve ben Akif Selim'i bir ay göremeden ne yaparım?"

Akif Selim olmadan geçen bir ay...

"Çok kalmayız Bursa'da belki. Hem Ezgi de burada yalnız kalmasın. Evet Akif Selim'le olmak istiyorum ama Ezgi de benim canım."

Derin bir nefes alıp verdikten sonra Çakır'ın yanına eğildim ve kafasını şefkatle severken gülümsedim. "Bana şans diler misin acaba Çakır Efendi?"

Kuyruğunu sallarken dilini çıkardı.

Gülümsedim ve ona sarıldım. Kollarını sırtımda hissetmemle yüzümdeki ifadenin daha derin bir gülüşe yol açması bir oldu. "Sen benim en iyi dostumsun. Sen, Kumru ve sardunyalarım... Benim bir parçamsınız. Baksanıza, bir deli gibi sizinle konuşuyorum ve bundan hiç rahatsız olmuyor ve beni dinliyorsunuz... Arkadaşın da, aşkın da, en iyisine düştüm ben."

Toparlandım ve askıdaki montumu giyinerek evden ayrıldım. Ayakkabılarımın fermuarını çekerken cebimdeki telefon titredi ve doğrulup cebime uzandım. Ekranı açtığımda sırıtmam bir oldu.

Kimden: *Akif Selim*

"Çıktın mı evden?" (09.13)

Kime: *Akif Selim*

"Şimdi çıktım." (09.13)

Ondan mesaj beklerken yukarıdan kapı sesi duymamla irkildim. Kaşlarımı çatıp kulak kesildiğimle bunun Akif Selim olduğunu fark ettim. Telefonumu çabucak cebime koydum ve bastırılmış kalp ritmimle onu beklemeye başladım. Az sonra merdivenlerden indi ve göz göze geldik.

"Günaydın," dedi yanıma gelirken. Yüzündeki o nahif tebessüm bana tüm sabahlarımı vermişti. Tüm sabahlarını hediye etmişti. Gülümsediğimde konuşmama fırsat tanımadan kaşlarını çattı ve gözlerimin içine düşerek "Gözlerin yorgun görünüyor Mislina," diye mırıldandı sakince. "Söyler misin kaç saat uyudun?"

Elim istemsizce yüzüme giderken şaşkınca panikledim. "Çok mu çirkin duruyorum yoksa, şişmiş mi gözlerim?"

"Şişmiş gözlerinle bile çok güzel görünüyorsun ama sorunumuz bu değil ki."

Yanaklarımın usulca pembeleştiğini fark ederken parmak uçlarım ısındı ve elimi yüzümden indirdim. Suç işlemiş bir çocuk gibi durgunlaşıp bakışlarımı kaçırdım. "Sanırım iki saat uyudum."

"İki saat?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırırken. Gözlerine baktım. "Uykunda da çalışıyor muydun yoksa? Rüyanda da bir elinde kahve diğer elinde kalem tutuyor musun Mislina?"

"Niye kızdın ki şimdi?" diye sordum çekinerek. Gülesim gelmişti.

Şaşırdı ve kaşlarını çattı. "Ne?"

"Yok bir şey."

"Ben sana kızmıyorum," dedi ve sonra hızla düzeltti. "Ya da kızıyorum evet. Beni hiç dinlemiyorsun. Azıcık dinlensen bir şey kaybetmezsin. İki saat diyorsun? Yarın üç tane sınav var, o zaman ne yapmayı düşünüyorsun? Kahve dolu kovaya kafanı sokup sokup çıkarmayı mı?"

Sessiz kalabildim. Bir yanım gülmemek için kendiyle cebelleşiyor, diğer yanım onun bu hallerine ilk kez rastladığı için derin derin izlemek istiyordu. Ona sessiz kalışımı yanlış anlarken dudaklarını birbirine bastırdı ve elini ensesine atarken bakışlarını kaçırdı. "Tamam, galiba biraz fazla oldu bu." Ses tonu alçaldı. "Özür dilerim."

"Hayır," dedim sersem bir endişeyle. Elimi uzatır gibi oldum ama cesaretim buz gibi eridi yapamadım. "Hayır özür dileme bunun için. Sen haklısın. Ama yapamıyorum ki, yani böyle alışmışım. Sanki yetmiyor, yetmeyecek çalıştıklarım..."

Elini ensesinden indirdi. "Fark ettim."

"Neyi?" diye sordum.

"Sana ilk kez bu kadar karıştım. Haddim ve hakkım olmamasına rağmen."

"Haddiniz ve hakkınız yokken bana karışmayın lütfen Akif Selim Bey! Mesela bu gece bir saat uyumayı planlıyorum, oldu mu?" *Kırılma lütfen, sadece şaka yapıyorum.*

"İyi," dedi kuru bir sesle. "Zaten şişmiş gözlerle kimse güzel olamaz. Sen de güzel değilsin."

Gözlerim irileşti. "Vallahi mi?"

"Hıhım."

"İyi," diyebildim. "Göz göze gelmeyiz biz de."

Çabucak konuşuverdi. "Ama sen kimse değilsin Mislina."

Verecek bir cevap bulamazken bunu fark etti ve beni daha fazla zor durumda bırakmamak için elini merdivenlere doğru uzatıp bana yer verdi. "Hadi gidelim artık okula. O kadar saat ders çalışmanın sonucu burada vakit kaybetmekle olmamalı."

Gülümsedim ve merdivenlerden indim. Sakin ve sıkıntısız bir otobüs yolculuğunun ardından nihayet okula gelebildik. Sınavın başlamasına yirmi dakika vardı. Güvenlikten içeri girerken kartımı cebime koyduğum vakit esnedim, "En iyisi bir kahve içelim," dedi Akif Selim gülerek. Bundan kaçamadım.

Birlikte kantine geldik. Sınav haftası olduğu için epey kalabalıktı ve masalar doluydu. Etrafa göz attım ve bizimkilerden birinin olup olma-

dığına baktım fakat kimseyi görememiştim. Akif Selim ile kahve sırasına girdik o sırada. Sıra uzun olduğu için yaklaşık üç dakika kadar beklememiz gerekecekti belki de daha fazla bir süre.

Elimi gözlerimin üzerine götürdüm ve hafifçe orayı kaşıdım. Akif Selim hemen arkamdaydı ve bunu bilip hissettikçe deli gibi sırıtmak istiyordum. Elimi gözlerimin üzerinden çekip hafifçe arkamı döndüğümde Kenan Çakırca'yı içeri girerken gördüm. Kaşlarımı çattım. Gözleri birkaç saniye sonra gözlerimle kesişirken bundan rahatsızlık duyarak bakışlarımı kaçırdım ama yanımızda durması sadece saniyelerini almıştı.

"Günaydın," dedi Akif Selim'e bakarak. Sesi mesafeliydi. Akif Selim hafif şaşkın bir vaziyette abisinin yüzüne çevirdi yüzünü. Suratı ekşimedi ya da beslediği hislerin çirkinleşmesine müsaade etmeden karşılık verdi. "Günaydın."

"Nasılsın?" diye sordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Akif Selim sakince reddetti. "İyiyim ve bir şeye ihtiyacım yok şükür."

"Bir sıkıntın olursa bana geleceğini biliyorsun," dediğinde ise Akif Selim'in gözlerinin içinde alaycı bir ifade belirdi. Gülümsedi ve abisine baktı. "İşin komik yanı bunu diyenin sen olması ve işin acınası yanı benim senin nerede olduğunu bile bilmemem."

"Vaktimiz var Akif. Nerede oturduğumu bilmene de sana yardım edeceğimi görmene de. Ben, bizim hikâyemizdeki kötü abi değilim. Bunu biliyorsun."

"Sana kötü bir abisin demedim zaten," dedi Akif Selim acele etmeden konuşurken. "Sadece olanı biteni gör o yeterli. Hem şu an bunları konuşmanın sırası değil. Sınavımız var."

"Biliyorum," dedi. "Sınav gözetmenlerinizden biriyim." Konuşan kimse olmazken ekledi. "Neyse, daha çok vaktimiz var nasılsa. Görüşürüz," dedi ve arkasını dönerek kafeteryadan çıktı.

Akif Selim sükûnetini korurken dudaklarımı düz bir çizgi haline getirerek yüzüne baktım. Bir şey söylemedi. Az sonra elimizde kahvelerle dışarı çıktık. Çantamı omuzundan yukarı iyice taşırken usulca okul bahçesinden kapıya doğru yürümeye devam ettik. Kahvemden bir yudum alırken karşıdan gelen Kadir'i gördüm. Gülümsedim ve ona hafifçe el salladım. Yanımıza geldi. "N'aber?" diye sordu.

"İyidir senden?" diye sordum ben de sorusunu cevaplarken. Kadir silik bir tebessümle içindeki durumu geçiştirirken Akif Selim'e bakıp başını hafifçe eğdi. "Sen nasılsın birader?"

"İyiyim sağ ol," dedi Akif Selim, Kadir'e karşılık verirken. Olduğumuz yerde beklerken kahvemden bir yudum alıverdim. Kadir soğuktan kızarmış burun ucuyla gözlerini kısarak gözlerime baktı. "Sınav ne zaman?"

"On dakika sonra."

"Başlamak üzere, neyse ben sizi tutmayayım. Görüşürüz sonra."

"Peki," dedim tebessüm ederken.

"Başarılar."

"Sağ ol," diye ekledim tebessümüm dudaklarımdan düşmezken. Akif Selim'le yukarı çıktığımızda Sevde ve Berat'ı gördüm. Sınav düzeni olduğu için genelde liste sırasına göre oturuyorduk ya da bu bazen öyle olmuyordu. Akif Selim'le oturmam uzak bir ihtimaldi tabii. "Ben Sevdelere bir bakayım," diye döndüm Akif Selim'e bakarken. Bir şey söylemedi.

"Günaydın," dedim yanlarına gittiğimde. Sevde stresli görünüyordu. Güldüm. "Uzun bir zaman sonra seni ilk kez bu kadar heyecanlı görüyorum. Hayrola?"

Sevde önündeki notlara bakıp kafasını hızlı hızlı salladı. Sesi de ona ayak uyduruyordu. Sabırsızdı. "Çünkü uzun bir zaman sonra ilk kez çok çalıştım ve bildiklerimi unutursam diye telaşa kapılıyorum." Yüzüme baktı. "Unutmam değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır tabii ki."

"Ay inşallah," diye onayladı sözlerimi. Berat hemen iki yan sıradan bana bakıp sıcacık gülümsedi. Onu selamladım. Sevde, "Şimdi ben senin iki sıra önünde oturacağım öyle mi?" diye sordu.

Belli belirsiz bir şekilde gözlerimi kısarken, "Sanırım," dedim. "Hatta hadi gel geçelim yerlerimize. Sınava ne kaldı ki şurada?"

Derin bir nefes alıp verirken sırasının üzerinde duran notları toparlamaya başladı. Ben de o esnada elimdeki kahveyi bitirmeye çalıştım zira sınav sırasında bir şey yiyemezdim. Kahveyi vakit kaybetmeden bitirirken bardağını çöpe atıp geri geldim. Yüzümü sınıfa doğru çevirdiğimde Akif Selim'in bana baktığını gördüm. Yanına ilerledim. "Liste sırasına göre oturuyoruz ya, karşı sıradayım ben," diye mırıldandım.

"O zaman başarılar diyeyim."

"Ben de sana."

Montumu çabucak çıkarırken iki adım ötede duran askılığa astım ve yerime geçip oturdum. Çantamın ön kısmından kalemlerimi ve cüzda-

nımdan öğrenci kimliğimi çıkarıp masanın bir ucuna bıraktım. Derin bir nefes alıp verirken Akif Selim'e baktım. Epey sakin bir şekilde elindeki uçlu kaleme bakıyordu.

Az sonra Kenan Çakırca önüme imza kâğıdını bıraktı. Kâğıdı imzalarken öğrenci kimliğimi aldı ve baktı. "Mislina?" diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım ve yüzüne baktım. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Sadece adını öğrenmek istedim."

Dudaklarımı büktüm ve üstelemedim. Kenan Çakırca kendini geri çekerken kâğıdın ucunu usulca kavradı ve onu kaldırarak aldı. "Başarılar Mislina."

"Teşekkürler."

Sınav nihayetinde başladığında koskoca kâğıtta toplam iki soru vardı. İkisinin de çalıştığım yerden gelmiş olması beni mutlu etti. Yaklaşık yirmi dakika kadar ilk soruyu neredeyse aralıksız bir şekilde cevapladım. Elimi sorudan kaldırdığımda parmaklarımın uyuştuğunu fark ettim fakat sorun değildi, içime sinen bir cevap olmuştu, umarım Mümtaz Hoca da aynı şeyleri düşünürdü. Diğer soruya geçmeden evvel kafamı hafifçe sol tarafa çevirdim. Akif Selim sakince kalemini oynatıyordu kâğıdının üzerinde.

Sonra göz göze geldik.

Kalbim bir hoş oldu.

Bana her şeyin yolunda olduğunu belirtir gibi gülümsedi. Gülümsedim. Gözleriyle kâğıdıma geri dönmem gerektiğini belirttiğinde sersemce gözlerimi kırpıştırıp soruya döndüm.

İkinci soruyu da cevapladıktan sonra yazdıklarımı kontrol ettim ve teslim etmem gerektiğini fark ettim. Akif Selim de hareketlendiğinde sınav kâğıtlarımızı verdikten sonra sınıftan çıktık.

Sevde benden bir dakika erken çıktığından kapının dışında beklemişti. "Nasıl geçti?" diye sordum merakla.

Gülümsedi ama net değildi. "İyi gibiydi ama değildi de sanki. Bilmiyorum bir dünya şey yazdım ama ne olacak acaba? Senin?"

"Güzeldi," dedim dürüstçe. "Yarın iki tane var. Ağlamak istiyorum."

Sevde kitaplarını yüzüne vurdu. "Ben başladım şimdiden."

Akif Selim yumuşak bir sesle, "Nasılsın Sevde?" diye sordu.

Sevde, "İyiyim, sen?" diye cevaplarken Akif Selim kafasını yavaşça sallamakla yetindi. Ardından bana döndü. "Aşağıda buluşuruz olur mu?"

"Tabii," dedim.

Yanımızdan uzaklaştığında Sevde'nin gözleri koca koca olurken şaşkınca konuştu: "Mislina? Oldunuz. Olmuşsunuz. Oha!"

"Allah'ım," diye güldüm sakince. "Ne kadar güzel tepkiler bunlar böyle Sevde. Hem olmadık, olmak ne onu da bir anlayamadım. Bir sen bir Ezgi..."

"Ezgi mi?" diye sordu soğuk bir sesle. Tavrına aniden bir gölge düşerken o gün olanlar aklıma geldi. Canım çabucak sıkıldı zira ikisinin arasında yaşananlar hoşuma gitmemişti. "Sevde?" dedim gözlerine bakarken. "Ezgi kötü bir insan değil. Lütfen şu durumu düzeltin."

Afalladı. "Ona kötü bir insan mı dedim ben?" diye sordu. "Kabul benim de sert çıkışlarım ya da hoşuna gitmeyen tavrım oldu, bunu ben de biliyorum ama o kız da haklı falan değil kusura bakma. Kız resmen içinde tuttuklarını kustu yüzüme. Ne benim karakterimi eleştirmek ne de benim arkadaşlığımı sorgulamak kimsenin haddine değil. Kaldı ki biz zaten Kadir'le itişip duran iki arkadaşız. Dünkü kızın gelip bana saydırması ne kadar doğru Allah aşkına?"

"Sen haklısın ya da o haklı durumu yok ortada," dedim kendimi ifade ederken. "Evet kimse kimseyi yargılayamaz. Ezgi sadece durumu fark etti ve söyledi. Senin de onun da çıkışın sertti bu da doğru... Ama keşke Ezgi'ye Kadir'den hoşlanıyor iması yapmasaydın Sevde..."

"Neden olmasın?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. "Ben görsel açıdan bayağı yakıştırdım."

Kafamı iki yana salladım. Bu düşünceden hoşlanmıyordum ve kafasında bunu yer etmesine müsaade edemezdim. "Olmaz işte... Onlar arkadaşlar."

"Arkadaşlık aşka dönüşemez mi Mislina?"

"Dönüşür evet," dedim çabucak. "Fakat Ezgi şu an birini sevecek durumda değil."

"Neden?"

Bunu dile getirmesi bile ağzımı yara yapıyordu, Ezgi'nin kalbi nasıldı kim bilir... Omuzlarımı düşürdüm ve Sevde'nin gözlerine baktım. Kahverengi göz bebekleri küçücüktü. "Ezgi sevdiği çocuğu kaybetti. İki sene evvel, ona evlenme teklifi ettiği gecenin sabahında vefat etmiş ve o kız hâlâ bunun acısını yaşıyor."

Dili tökezledi. "Ben bilmiyordum."

"Bilmediğini biliyorum ve bunu sana söylediğim için Ezgi'nin kızacağını da biliyorum ama durum bu. Ezgi şu an kimseye bir şey hissedemez, ha belki biri çıkar ve yaralarını sarar ama bu kişi Kadir değil. Yani o imayı yaparken ikisini de üzdün aslında. Kadir'in bundan haberi yok, bilse nasıl üzülür..."

Hay aksi!

"Sebep?" diye sordu kaşlarını çatarken. "Kadir neden üzülsün ki?"

Geçiştirdim. "Boş ver. Ben ne dediğimi bilmiyorum bazen." Derin bir nefes alıp verdim. "O yüzden ne haklı ne haksız var bu konuda. İkiniz de hatalısınız ama kötü insanlar değiliz bunu biliyorum. Umarım bu kırgınlık biter ve ben de nefes alırım rahatça."

Omzuma vurdu. "Seninki seni bekliyordur şimdi. Şu evreye geçtiniz ve sen nefes almaktan bahsediyorsun? Yok deve!"

"O farklı bu farklı," dedim. "Neyse çok oyalanmayalım."

"Ben de yurda gidip biraz çalışayım," diye iç geçirdi. "Bu dönem başka olacak."

Ona destek verdim. "İnanıyorum."

Birbirimizle vedalaşırken aşağı indim. Akif Selim'i duvara yaslanmış bir şekilde buldum. Dalgın bir halde yere bakıyordu. Beni fark edince toparlandı. Elim yeniden çantamın kemerine giderken sağlam adımlarla yanına ilerledim. "Saat daha on iki bile olmamış," diye mırıldandı. "İstersen bir şeyler yiyelim eve sonra geçeriz olur mu?"

"Olabilir," dedim. "Hem saat daha çok erken eve gitmek için."

"Gidelim öyleyse," dediğinde arkamızı döndük. Kenan Çakırca elinde dosyalarla karşımızda belirdi. "Sınavınız nasıldı?" diye sordu sakince.

Akif Selim de aynı sakinlikte karşılık verdi. "İyiydi."

"Sevindim," dedi Kenan Çakırca. Konuşan kimse olmazken aradan geçen kısa bir sessizlik sonrası ilave etti. "Seninle konuşmam gerekiyor Akif."

"Konuşacak bir dünya konunun olduğunu biliyorum," dedi Akif Selim mesafeli bir ses tonuyla. "Ama benim doğru düzgün vaktim yok ki."

"Yapma Akif," dedi abisi üzerine giderken fakat yine de aradaki o mesafeyi korumayı biliyordu. "Burası yeri değil ama seninle konuşmam gerekiyor. Ben senin abinim, elbette benim için vaktin var..."

Akif Selim derhal sözünü kesti: "Bizim vakitten bol bir şeyimiz yoktu ki zaten. Hatırla, beş sene öncesini hatırla hadi. Vakti yetiremeyen

din, biz dışında herkese vakit harcayan sendin..." Kafasını iki yana salladı. Yüzünde bomboş bir ifade vardı. İşin acıtan yanı buydu. Gözlerinde herhangi bir duyguya rastlamak çok zordu. "Neyse. Dediğin gibi bunlar burada konuşulacak şeyler değil. Seni dinleyeceğimi biliyorsun çünkü beni tanıyorsun ama seni anlayacağımı bilemezsin çünkü duygularımı ve ne yaşadığımı hissedemiyorsun."

Kenan Çakırca konuşamadı. Durgun durgun kardeşinin yüzüne baktı. Yine de onca yaşanana rağmen aralarındaki bu uzaklığı çirkinleştirmemiş ve birbirlerine kin dolu bakışlarla atmamışlardı.

Konuşmanın devamı gelmezken onu arkamızda bıraktık ve okuldan çıktık. "İyisin değil mi?" diye sordum adımlarımı izleyerek. "Sen suskunlaşınca ben kötü oluyorum da."

"İyiyim."

"Zamana ihtiyacınız var."

"Bunu biliyorum," diye devam etti yürümeye devam ederken. "Onca yıldan sonra bir anda karşıma çıkıp hiçbir şey yaşanmamış gibi davranamam. Onu dinleyeceğim, ona elbette bu fırsatı vereceğim çünkü o benim abim. O benim kanım ve her şeyden önce canım."

"O senin canın... Bu çok hoşuma gitti Akif Selim. Her ne kadar ona karşı bir uzaklığın, bir kırgınlığın olsa da bu duyguların öyle güzel ve özel ki insan imreniyor işte."

"Aslında insanı bitiren öfke ve hırs, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ve bu yüzden uzağız birbirimize. Ama ben böyle biri olmak istemiyorum Mislina, olamam da. Herkes kadar kırgınlık var kalbimde ama geçemem kolay kolay. Evet o benim canım, kanım. Aynı anne ve babanın evladıyız biz nasıl yok sayarım?" Birkaç saniye bekledi. "Abim işte, ne yaparsa yapsın onu silemem. Zaman, dediğin gibi sadece zaman gerek bize."

"Umarım zaman sizi birbirinize yaklaştırır tekrar," diyebildim.

Dudaklarını sarkıttı, boş vermiş gibiydi. "Böyle bir gayem yok. Diyorum ya, sadece onu yok sayamam ve başına bir iş gelse yine ilk ben koşarım."

"Bunu biliyorum."

"Bunu onun da bildiğini biliyorum."

Anlaşılmak ve anlamak kadar rahatlatan bir his olamazdı.

Yürümeye devam, "Ne yiyeceğiz?" diye sordum.

"Sana sormalı."

"Ben her şeyi yerim."

Güldüğünü duydum. "Bundan korkmalı mıyım?"

"Hayır tabii ki," diye eğlendim gülerek. "Yemek ayırt etmem sadece."

"Peki. Ne yiyelim o zaman? Aklıma bir şey gelmiyor inan."

Dudaklarımı sarkıttım. "Hamburger sevmez misin? Uzun zamandır yemiyorum ben."

"Bir uzaklığım yok," dedi sakince. "Sen istiyorsan yeriz."

"Bak benim zorlamamlaysa eğer..."

"Mislina," diye güldü keyifle. "Lütfen artık söylediğin her şeyi yanlış anlayacağımı düşünme."

Seni seviyorum...

Bunu da yanlış anlar mısın?

"Elimde değil," diye fısıldadım kaldırımın üzerinde yürümeye devam ederken. "Fazla rahatsız edici olabiliyorum bazen."

"Bak yine aynı şey," dedi gözlerime bakarken. Gülümsüyordu. O gülümsedikçe ben iyice utanıyordum. "Rahatsız edici değilsin. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin ayrıca? Sadece kendini sınırlamana ve bana karşı biraz daha rahat olman gerektiğini belirtiyorum. Elbette karakterinden ötürü böyle davranıyorsun ama..."

"Tamam," dedim çabucak. "Deneyeceğim."

On dakika kadar sonra karnımızı doyurmak için bir yere girdik. Son zamanlarda onunla baş başa olmak beni mutlu ediyordu. Önceden okul çıkışlarında ardından bakar ve öylece gidişini izlerdim ama şimdi onunla okuldan ayrılıyor ve baş başa bir şeyler yapıyorduk. Karın doyurmak da olsa maksat, zamanımı onunla değerlendirmek paha biçilemez bir ödül oluyordu.

"Afiyet olsun," dedi Akif Selim siparişlerimiz geldiğinde.

"Sana da," diye karşılık verdim.

Hamburgerlerimizi yemeye başladık. Akif Selim patates kızartmasını mayoneze daldırdığında güldüm. "Neden güldün?" diye sordu gülerek.

"Seni böyle görmek güldürdü," dedim mana barındırmayan bir şekilde. "Daha doğrusu şu an ben de gülüyorum kendime. Buradayız, patates kızartmasını mayoneze daldırıyoruz..."

"Tam bir insanız işte."

"Bak ya," dedim gülmem artarken. Gözlerime baktı ve daha büyük sırıttı. Ardından beklenmedik bir durumun içini düşürüverdi beni. Patates çubuğunu ağzıma uzattı. Afalladım. Kaşlarını çattı. "Mayonezli diye mi durdun?"

"Yok," dedim şaşkınca. "Böyle aniden bir garip oldum. Aslında açık konuşacağım." Akif Selim patatesi geri çekti fakat parmaklarının arasından düşürmedi. Boğazımı temizleyerek yüzüne baktım. Neden böyle bir şey yapmıştım sanki? Ama artık hislerimi tek başıma dolup taşırmak ağır geliyordu, onunla da paylaşmalıydım. O benimle paylaşıyordu. "Gün geçtikçe aramızda var olan bu durum beni şaşırtıyor. Önceden buz gibiydik ama şimdi buradayız ve..." Sırıttım, yüzüm kızardı. "Yani ben seninle mutluyum, gerçekten bunu söylemek istedim. Zamanı tutturamadım belki ama içimde kalmasın diye..."

Hızla araya girdi. "Mutlu olduğunu söylemenin zamanı olmaz ki Mislina. Bu, ağzına patates kızartması uzattığım zaman bile geçerli."

Sersemce kızarmaya devam ederken kafamı öne eğdim ve delirecekmiş gibi sırıttım. Hayır, buna son veremiyordum. Gözlerim elinde tuttuğu patates kızartmasını odağına aldığında nazikçe elinin altına uzandım ve onu hafifçe kaldırıp patatesi ağzıma attım. Ne? Bunu sahiden yapmıştım. *Vay canına! O kadar da zor değilmiş.*

Kafamı kaldırıp gözlerine bakarken patatesi yemeye devam ettim. Bana hayranlıkla bakıyordu. Gülümsüyor ve yer yer dalıp gidiyordu gözlerimin içinde. Bunu hissetmek o kadar güzeldi ki çünkü bu gözlerinde gördüğüm şey bir his Akif Selim. Adını bilmiyorum ama anlamı çok derin bir his.

Patatesi yedikten sonra dudağımın kenarını sildim. "Yesene sen de."

"Yiyorum," dedi dişleri görünürken. Yarım saat kadar yemeğimizi yedikten sonra eve doğru gitmek için yola koyulduk. Uzağa düşmüştük ve bu yüzden otobüsle gidecektik. Durağa geldiğimizde ellerimi cebime koydum çünkü hava soğuktu ve üşüyordum. Akif Selim, "Birazdan gelir otobüs," derken üşüdüğümü fark etmiş gibi konuştu.

"Sorun yok," dedim sakince.

"Emin misin?" diye baktı yüzüme. "Titriyorsun da."

"Bu havada normal."

"Sen öyle diyorsan," derken yanımda durdu ve o da ellerini cebine koydu. Birkaç dakika sonra otobüs geldi. Allah'tan öğle vakti olduğu için

oturacak bir yer bulmuştuk. Hem de iki kişilik ve yan yana. *Bu kadar mutluluk fazla değil mi Mislina Hanım?*

Cam kenarına oturduğum vakit Akif Selim de hemen yanıma geldi. Otobüs hareket etmeye başlarken dikkatimi çeken şeyi ona söyledim. "Uzun zamandır seni kulaklıkla müzik dinlerken görmüyorum."

"Çünkü artık dinlemem gereken başka biri var."

Benden bahsediyordu değil mi?

Evet, evet benden bahsediyordu.

"Seni dinlemek müzik dinlemekten daha güzel," diye ekledi cümlesinin ardına. Bir filmi izler gibi izledim o konuşurken. Sonra esnedim. Hayır... Güldü. "Tabii seni uyurken izlemek de güzel."

"Yine utandırma peşindesiniz Akif Selim Bey."

"Siz de utanmaya oldukça müsaitsiniz Mislina Hanım."

"Bakın hâlâ devam ediyorsunuz," dedim gülümserken. Kibirli bir bakış atarken gözleri otobüsün camına kaydı. Bu çok güzeldi. "Bu işte bir marka olduğumu söylediğimi hatırlıyorum."

"Ben de hatırladım şimdi," dedim ona ayak uydururken. Sesim kısık çıkmıştı çünkü esnemeye yatkındım. Akif Selim gözlerini dışarıdan ayırıp gözlerime baktığında, "İstersen biraz uyu ben seni uyandırırım," diye mırıldandı.

"İdare ederim."

"Uyu lütfen, gözlerin acıyor farkındayım."

Sıkıntıyla gülümserken bunu kabullendim ve kafamı otobüsün camına yasladım. Akif Selim derhal müdahale etti. "Hayır," diye fısıldadı. "Omzuma koy, öyle kafan acır."

"Peki," dedim sessizce ve kafamı omzuna doğru yasladım. Ayaklarımın titrediğini hissediyordum çünkü bu delilikti. Seni sevmek başlı başına bir çılgınlıktı Akif Selim ben de bunu başardım. En büyük deliliğim sensin ve benim akıllanmaya niyetim yok.

Aradan biraz zaman geçerken koluma dokunan el sayesinde irkildim. Evet, bu on dakikalık mesafede uyumuştum. Kafamı sakince omzundan kaldırıp doğruldum. Otobüs durağa varınca sakin bir şekilde indik ve apartmanın olduğu kaldırıma çıkıp yürümeye devam ettik. Bıkkın görünüyor olmalıydım. "Uyumuşum sahiden," diye mırıldandım.

"Bunu fark etmen güzel."

"Ama hâlâ deli gibi uykum var. Saat henüz iki bile değil."

"O yüzden," dedi gözlerime bakarken. "Şimdi güzelce uyu sonra ders çalış. Sakın kahve içeyim de uykumu açayım deme. Uykuya açsın ve bedeninin buna ihtiyacı var."

"Sınavlarımızın olduğu gerçeğini not düşelim hemen altına."

"Uyumazsan yarın sınavda uyursun gerçeğini de ekleyelim o halde. Bu acı bir gerçek yalnız."

"Tamam tamam," dedim onu onaylarken. "Zaten ders çalışasım yok. Biraz uyurum sonra bakarız." Duraksadım. "Hatta bugün de sen bize gelir misin? Ders çalışırız." Gülümsedim. "Söz bu sefer uyumayacağım bak."

Gelsin, lütfen gelsin ve onunla vakit geçireyim.

"Söz mü?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak.

Dimdik durdum karşısında. Ciddi bir tavır takındım. "Söz."

"Peki," diye mırıldandı tebessüm ederken. "Ama uykunu al ondan sonra."

Tekrarladım. "Peki."

Konuşmamız burada sona ererken kısa sürecek bir ayrılık için vedalaştık. Eve girerken bir yandan uyukluyor diğer yandan sırıtıyordum.

"Ben geldim ev ahalisi," diye kıkırdadım içeri girip kapıyı kapatırken. Anahtarımı askıya astıktan sonra Çakır koşarak karşımda belirdi. Heyecanlı heyecanlı kuyruğunu sallıyordu. "Hoş buldum," dedim gözlerine bakarken. Eğildim ve kafasını sevdim. Kendini sevdirmeyi o kadar iyi biliyordu ki ne zaman muhtaç kalsa direkt elimin altında bitiyordu bedeni. Aslında hayvanlar her daim sevilmeye muhtaçtı. İnsanlar gibi. Her canlı gibi.

Üzerimdeki montu çıkarırken, "Ben şimdi duşa gireceğim Çakır Efendi, sen de uslu uslu otur burada," diye söylendim. Odama gidip kıyafetlerimi çıkardım. Üzerimdekileri çamaşır makinesine tıkarken, temizleri hazır hale getirip doğruca banyoya gittim.

Yirmi dakika kadar sıcak suyun altında yumuşadıktan sonra kurulandım ve kendimi yatağımın içinde buldum. Huzurluydum, huzur doluydum. Sıcacık bir yatak, tertemiz kıyafetler ve sevdiğim adam... Onu düşünmek, onun da beni düşünüyor olduğuna ihtimal verebilmek kadar güzeldi.

Esnedim ve iki saat sonrası için telefon alarmımı kurdum ve uykuya hapsoldum.

İki saat sonra alarmın sesiyle gözlerimi keyifsizce aralayarak onu susturdum. Fakat uyanmam gerekiyordu. Yoksa bıraksalar akşama kadar uyurdum ama şimdilik bu kadar uyku yeterdi. Direkt kalkmadan telefonumu aldım ve yorganın altına kendimi hapsedip internetimi açtım. İnternetimi açar açmaz bildirim seslerini kapattım. Sınıftakilerin yazdıklarını okumaya başladım, bu sayede uykumdan daha rahat sıyrılabilirdim.

AÜ Edebiyat

Taha: *Allah'ını seven üzerime not fırlatsın.*

Taha: *?*

Taha: *Ulan kimse sevmiyor mu Allah'ını?*

Murat: *Kardeş, sanırım biz Allah'ın kulunu yani seni sevmiyoruz.*

Gül: *Ahahahaha*

Taha: *Al, geldi yine.*

Gül: *Ahahahaha*

Taha: *Bacım ne kullanıyorsan açıkla da kurtul anasını satayım.*

Gül: *Sen anlamazsın.*

Taha: *Onu zaten biliyoruz, rahat ol.*

Özlem: *Fotoğraf**

Özlem: *Fotoğraf**

Taha: *Telefonun kamerası taş devrinden kalma galiba, attığın notlardaki çözünürlüğün başka bir açıklaması olamaz çünkü.*

Özlem: *Elim kaymış, başka da çekemem.*

Taha: *Allah razı olsun ya.*

Taha: *Bu arada sen kimsin?*

Özlem: *Özlem ben, bugün senin arkanda oturuyordum.*

Taha: *Ha! Memnun oldum.*

Hamdi: *Gençler, finaller ne zaman bitiyor?*

Taha: *Oğlum daha bugün başladık, yavaş.*

Hamdi: *Ona göre bilet alacağım kardeş.*

Taha: *Nerelisin sen?*

Hamdi: *Kayseri.*

Taha: *Pastırma kokusu buraya kadar geldi kardeşim.*

Gül: *Ahahahahahah*

Taha: *Ya kızım bir dur zaten ortalık karışık.*

Taha: *Ulan şu grupta bir tane hayırsever yok mu? İki sayfa not atmak çok mu zor? Yazık ettiniz, hain insanlar.*

Melike: *Zorunda değiliz. Tembelliğin yüzünden senin boş laflarını çekmek zorunda hiç değiliz.*

Taha: *Hah! Grubun kamu spotu da geldi.*

Melike: *Boş yapma.*

Taha: *Tamam.*

Çisil: *Özele bak Taha. Attım sana not.*

Taha: *Hayda!*

Taha: *Sen var ya, efsanesin.*

Çisil: *Biliyorum.*

Murat: *Bugünkü izdivacımızın da sonuna geldik arkadaşlar, yarın görüşmek dileğiyle.*

Yataktan çıkıp nemli saç diplerime parmaklarımı geçirdim. Başım hafif ağrıyordu ama dert değildi. Saate baktığımda beşi geçtiğini gördüm. Ezgi gelmeden önce yemeği hazırlamalıydım. Yatağımı toplayarak odamda düzgün durmayan ne varsa hallettim. Sahi? Biz Akif Selim ile burada çalışacaktık öyle değil mi? Evet, ilk kez odama girecekti.

Odamdan çıkıp Çakır'ım ve Kumru'mla ilgilendim. Hava kararırken vaktimi idareli kullanarak mutfağa gittim. Dolapta biraz çorba vardı. Isınması için onu ocağın üzerine bıraktım. Hemen yanına da evde olan malzemelerden salata yapıverdim.

Ezgi az sonra kendi anahtarıyla içeri girdi. "Hoş geldin," diye karşıladım ona mutfaktan seslenirken. Sofrayı kurdum, ellerini yıka da gel hadi."

"Hoş buldum anne."

Karşılık verme biçimine güldüm ve çorbaları kâseye koydum. Ezgi birkaç dakika sonra mutfağa gelirken yorgun görünüyordu. "Bıktım ben bu işten ya, harbiden bulaşık yıkamaktan şiştim."

"Başka bir iş mi bulsak sana acaba Ezgi?"

"Nereden bulacağım Mislina?" diye sordu boş vermiş bir sesle. "İdare ediyorum bir şekilde ama cidden bıkıyor insan bir saatten sonra."

Tencereyi ocağın üzerine bırakırken, "E söyle sen de restoran kısmına alsınlar seni garsonluk yapabilirsin," dedim.

"O işler öyle olmuyor işte." Omuz silkti ve kaşığını çorbaya daldırdı. "Neyse boş ver. Sen ne yaptın?"

"Sınava girdim geldim, biraz uyudum. Yarın iki tane sınavım var ve ben daha birine bile başlamadım. Sabaha kadar uyku yok yani."

"Sanki normalde çok uyuyorsun da," diye dalga geçti. "Kızım yazık be, gençliğimizi alıyorlar elimizden. Hem senin hem benim. Beni boş ver de şu haline yazık. Uyku yok, bir halt yok bu ne?"

"Alttan ders bırakmamaya çalışıyorum, bursumu korumam gerekiyor, ayrıca ben çok alışkınım bu halime zamanla sen de alışırsın," diyebildim çorbamdan bir kaşık alırken.

"Ee?" dedi sonra. "Yukarıdakiyle nedir, ne iş? Var mı gelişme?"

Kafamı salladım. "Buraya gelecek, ders çalışacağız."

"Ne?" diye hafif çaplı bir çığlık attı. "Çocuğu eve atıyorsun resmen."

Gözlerimi irileştirdim. "Ay sen iyice bozdun beni."

Dolu dolu güldü. Omuzları sarsılıyordu. "Yalnız sen, Akif'i eve atmak? Akif Selim; 'Ne oluyor hanımefendi önce bir merhabalaşsaydık...' Sonra sen; 'Çıkar içindeki küheylanı Akif Selim, bırak şu kibar ayakları'... Ölüyorum..." Gülmekten krize girmişti.

Ben ise dümdüz onu izliyordum.

O gülmeye devam ederken konuşmaya başladım. "Ama olmadı ki şimdi. Hem Akif Selim hakikatte de böyle biri. Küheylan falan yok içinde."

Duraksadı. Yüzü kızarmıştı gülmekten. "Mislina, annem sen onunla yakın temasa girdin mi daha önce?"

"Ezgi vallahi çarpacağım ha şimdi bir tane."

"Ciddi bir şey sordum ya."

"Yok," dedim çabucak. "Yani bir kere yanağımdan öptü işte."

"Dudağından ne zaman öper peki?"

Kilitlendim. "Ne diyorsun ama ya?"

"Mislina bunları konuşmanın bir sakıncası yok," dedi sakinleşirken. "Yanağından öptüyse devamı gelir söyleyeyim. Biliyorum Akif Selim diğer erkeklerden farklı en azından anlattığın ve gördüğüm kadarıyla ama yine de vardır onun da bir numarası işte. Mükemmel olamaz ki kimse."

"Olmasın da zaten," dedim hızla. 'Ama o öyle biri ki kusurlarıyla bile harika biri. Lütfen sorma şöyle şeyler. Birazdan gelecek, aklımı karıştırma."

Güldü ve çenesini dikleştirdi. "Akif, bir alt dudak verir misin?" Düzeltti. "Dur sizinki şöyle olur; 'Akif Selim Bey, rica etsem alt dudağınızdan bir öpücük alabilir miyim?'"

"Karnım aç benim Ezgi."

"Tamam kızma kızma," diye dalga geçmeye devam etti sonra aniden duygu değişimine uğradı. "Ya ne yapayım Mislina. İşe gidiyorum her yer bulaşık, konuşacak insan yok. Bir sen varsın, yemin ederim bir sen varsın hayatımda. Ben de seninle gülüyorum, dümdüz hayatıma iki üç renk katmaya çalışıyorum. Bundan hoşlanmadıysan lütfen söyle bir daha konusunu bile açmam."

"Hayır," dedim sesim titrerken. "Ben sadece utandığım için öyle dedim ama utanıyorum işte yalan yok. Yani ben hayal bile edemezken senin bunu pat diye söylemen... Ben böyle biriyim Ezgi. Kırdıysam özür dilerim."

Durgunlaştı. "Biliyor musun, Akif Selim'in bir numarası falan yok, bundan eminim. İçindeki güzelliği fark etmiş, bunun farkındayım ve sana asla yanlış yapmayacağını da biliyorum. Az çok tanırım erkekleri ben de bu yüzden seninle böyle konuştum. Ama siz farklısınız. Siz başka bir boyutsunuz. Sakin, nahif, eski Türk filmi aşkları gibi işte... Ne bileyim şimdiki ilişkiler o kadar yapay ki sizi gördükçe ben bile mutlu oluyorum."

"Ama biz daha biz olmadık ki..."

"Biz daha biz olmadık ki," diye tekrar etti cümlemi. Kafasını iki yana salladı. "Bunu derken bile siz olmuşsunuz çoktan Mislina, farkında değilsin."

Onu tıpkı dizinin dibine kıvrılmış miskin bir kedi gibi dinledim. Kendimi başkasından dinlemek, başkasının beni anlatması aslında sevdiğim bir şeydi. Bazen kendimde göremediğim bir şeyi başkasının yakalayıp bana vermesi hoşuma gidiyordu.

Duygusal ruh halinden sıyrıldı ve güldü. "Ayrıca neyim ben ya? İlişki uzmanı mı? Harcanıyorum buralarda Mislina!"

"Üzüyorsunuz beni..."

"Üzülme sen annem."

"Sen de kızçem."

Aramızdaki bu tatlı sohbeti usulca sonlandırırken yemeğimizi yemeye devam ettik. Masadaki su bardağına uzandığım vakit kapı çaldı. "Akif'in geldi," diye güldü Ezgi. "Kalk kız aç kapıyı sevdiceğine."

"Hemen utandır hemen," diye ayaklandım dudaklarımı temizlerken. Ezgi'yi ardımda bıraktım ve kapıyı açtım. Karşımdaydım. Elinde bir defter ve birkaç kitap vardı. "Hoş geldin," dedim kapıyı aralayarak. "Ben biraz dağınığım ama ev toplu."

Ne?

Kaşlarını çattı, durumu garipsemişti. Sonra gülümsedi beni yine kendine âşık ederken. "Güzel bir dağınıklık var ama yüzünde."

Nazik bir tebessüm indi dudaklarıma. "Tamam utandırmayacağım seni," dedi ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Arkamı döndüm ve terlikleri önüne bıraktım. "Bu terlikler benim ama iki kez giydim daha. Bir sorun olmaz değil mi?"

İçeri girerken kapıyı kapattım. "Olmaz," dedi.

"Güzel."

Akif Selim ona uzattığım terlikleri giyerken odamın kapısını gösterdim. "Odama geçelim istersen. Aç mısın bu arada?"

"Yok değilim," dedi. Üzerine gitmedim ve ona odamın yolunu gösterdim lakin o sırada mutfağın açık kalmış kapısından Ezgi'yi gördü ve selam vermeden geçemedi. "Merhaba Ezgi," diye konuştu sakince.

Ezgi, "Hoş geldin Akif Selim," dedi. Akif Selim başını hafifçe öne eğdiğinde odama geçtik fakat o sırada Ezgi'nin sesini tekrar işittim. Bu sefer daha yüksek ve hevesli bir tavra sahipti.

"Mislina, Leyla teyze aradı da beni. Bugün onunla konuştuk." Akif Selim odama girdiğinde kapının orada duraksadım ve arkama bakmadan onu dinlemeye devam ettim. Ezgi konuşmasını sürdürdü. "Şey diyordu. Şu Salih var ya hani... He o Salih seni çok merak etmiş."

Duyduğum sözlerle gözlerim iri iri olurken Akif Selim'in çabucak arkasını dönüp yüzüme bakması bir oldu. Kaşlarında belli bir eğim ve yüzünde en az benim kadar şaşkın bir ifade vardı. Burada böylece beklemekten uzaklaşarak "Hemen geliyorum," dedim ve saniyeler içinde mutfağa girip kapıyı kapattım.

Ezgi bacak bacak üstüne atmış, gülerek bana bakıyordu. "Ne dedin anlamadım?" diye sordum merakla. "Salih ne alaka şimdi?"

Kıkırdadı ve kaş göz işareti yapıp yan odayı gösterdi. "Birazdan başlar seninki."

"Neye?"

"Neye olacak Mislina?" diye homurdandı. "Salih de kimmiş sorgu sualine..."

"Ne diyorsun Ezgi ya?"

Gözlerini devirdi ve sıkıntıyla soluk alıp verdi. "Geri zekâlısın diyorum. Yahu çocuk kıskansın diye, şöyle bir şey uydurdum hâlâ ne diyorsun Ezgi... Bak ben de Ezgi'ysem bunu söyledim ya bu çocuk artık sana arap atı gibi koşacak göreceksin. Hiç anlamıyorsun şu işlerden hiç. Hayır, senin söylemen lazımdı. Akif'im beni isteyen var ama benim gönlüm sende, yani bilemiyorum..." Yüzüme boş boş baktı. "Tabii nerede sende o kafa?"

"Ezgi," deyiverdim onu hayretle izlerken. "Sen sıyırmışsın."

Güldü. "Bunu diyenin sen olması peki?"

"Ben zaten akıllı değilim."

"İşte bu," dedi beni alkışlarken. "Kabul ettin sonunda. Hem bu gayet normal bir durum. Onun seni kıskanması hoşuna gitmez mi?"

Gülümsedim. Gözlerini kıstı. "Bak, hemen nasıl gevşedin." Omzunu silkti. "O yüzden bırak, bundan sonra iş onda."

Yanaklarımın içini şişirdim ve kafamı iki yana sallarken omuzlarımı düşürdüm. Ezgi kaş göz yapmaya devam ederken bir yandan da sırıtıyordu. Onun bu hallerine kayıtsız kalamadım ve güldüm. O sırada hemen sıcak su ayarlayıp Akif Selim ile kendime kahve hazırladım. "Çocuk içeride çürüdü Mislina," diye ayaklandı Ezgi.

"Biliyorum ama şu kahveleri hazırlayayım dedim," diyerek bardakları elime aldım. Birkaç dakika geçmeden elimde kahve bardaklarıyla odaya geçtim. Akif Selim ayakta dikiliyordu. Onu öyle görünce, "Neden oturmadın?" diye sordum ve elimdeki kahveleri masanın üzerine bıraktım. "Ben kahve yaptım bize."

"Bu gidişle gelecek beş yıl boyunca kahve kotamı dolduracağım," diye mırıldandı. Gülümsedim. Sonra arkada duran sandalyeyi çalışma masamın önüne getirdim. Akif Selim yanımdaki yerini alırken kitaplarımı karıştırmaya başladım. Gözleri masanın ucunda duran kar küresine odaklandı. "Burada görmek güzel."

Kar küresine baktım. "Onu seviyorum. Geceleri lambasını yakıyorum bazen."

Belli belirsiz gülümsediğini işittim. "Başlayalım mı?" diye sorduğumda kafasını salladı. Kitabının sayfasını açarken yutkundu ve kahve kupa-

sına uzandı. Göğüs kafesimin içinde tarifsiz bir sıkışma vardı. Yan yana durmaya alışmıştım ama bu heyecana alışamamak başkaydı.

Kahve kupasını dudaklarına götürürken, "Bu arada bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii."

Kahve kupasını dudaklarına temas ettirmeden evvel konuştu, yüzüme değil önündeki kitaba bakıyordu. "Salih kim?"

Sorusunu sorduktan sonra kahve kupasını dudaklarına değdirdi ve bir yudum aldı. Yüzüne baktım, sorusunu cevapladım. "Benimle evlenmek isteyen biri."

Cümlem biter bitmez Akif Selim'in içtiği kahve boğazına oturdu.

Kaşlarımı çattım ve omzuna dokundum. Akif Selim telaşlı bir halde kahve bardağını ağzından çekerken birkaç damla masaya döküldü ve ellerini ağzına götürerek öksürmeye başladı. "Akif Selim?" diye ayaklandım endişeyle. "İyi misin? Akif Selim iyi misin?"

Gözleri kızarıyordu. Öksürmeye devam ederken arkasını döndü. Elim ayağıma dolanıyordu. Dudaklarımı kemirmeye başladım. Akif Selim'in öksürük sesleri kuvvetlenirken çaresizce mutfağa gittim. Ezgi telaşlı olduğumu görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

Su bardağını aldım ve içini doldurmaya başladım. "Kıskançlık dedin, çocuk ölecek ölecek."

Kıkırdadı. "Vay anasını, seninkinin ateş çoktan bacayı sarmış. Bir Salih dedik ne hale geldi, gerisini sen düşün."

Ağzım şaşkınlıkla aralanırken derin bir nefes aldım. "Sabır Allah'ım."

"Şey yap," dedi gülmeye devam ederken. "Suni teneffüs."

"Ezgi sus."

Beni umursamazken vakit kaybetmeden odaya girdim. Bardağı Akif Selim'e uzatırken hali daha iyi gibiydi. "Lütfen iç." Bardağı kavradı, ellerinin titrediğini gördüm. Suyu usulca içti ve yutkunarak geri çekildi. Bardağı elinden çabucak alıverdim.

Daha iyiydi.

Dudaklarını diliyle ıslattı ve yüzüme bakıp gülümsedi. Ona endişeyle bakmaya devam ediyordum. "İyi misin?" diye sordum sessizce.

"İyiyim," diye fısıldadı. Sonra sandalyeyi çekip bana yer gösterdi. "Otursana."

Yine de bir miktar tereddütle yutkundum ve sandalyeye oturup çektim. "Ne oldu birden?" diye sordum kendimi tutamadan. Garip hisler peşindeydim, evet kıskanmıştı ya da şaşırmıştı ama bu onun hayatını tehlikeye atacak bir zorluğa düşürmüştü. Üstelik zaten hastaydı. Ah Akif Selim... Sevinsem sevinemiyorum, üzülsem üzülemiyorum.

Boğazını temizleyerek yüzünü buruşturdu. "Kahve epey sıcaktı boğazımı yaktı."

"Ha?" dedim kaşlarımı yukarı kaldırırken. "Ondan yani."

"Hım," diye kaçırdı bakışlarını. Sonra elini şakağına götürerek orayı hafifçe kaşıyarak söylendi. "Sen tanıyor musun o Salih'i? İstiyor musun onunla evlen..." Öksürdü. "Evlenmeyi?"

"Yok," dedim hızla. "Ben tanımıyorum. Yani daha önce hiç görmedim. Sevmiyorum da onu. Tanımadığım birini sevemem ki."

"Tanırsan seversin yani?" diye sordu gözlerimin içine düşerken.

"Sevmem," dedim kendimden emin bir sesle. "Tanısam da sevmem Akif Selim."

"Neden?"

"Sen Işıl'ı tanıyordun onu sevdin mi?"

"Aynı şey değil ki."

"Belki."

Sustuk. Kalbim ağzımdaydı, sanki bir adım sonrası bir cümle ötesi koca bir sayfanın ilk satırına dokunacaktı. Tüm satırlar seni yazıyordu ve ben birine ayak bastığımda diğerleri şahlanarak seni haykıracaktı. Müsaade edemezdim. Kendimi bastırdım. "Neyse. Kahvelerimiz soğudu zaten derse geçelim."

Masmavi gözlerinin bebeği küçülürken güzel yüzündeki ifade değişmemişti. O kadar hoş bakıyordu ki kalbim sıkışıyordu. "Geçelim," dedi beni onaylarken. Sonra yine duraksattı. "Mislina?"

"Efendim?"

"Hafta sonu bir planın var mı?"

Duraksadım. "Yok. Yani sınava çalışacağım sadece. Ne oldu ki?"

Gülümsedi ve gözlerini kıstı. Dudaklarındaki çarpık gülüş büyürken sayfaları karıştırmaya devam etti. "Hiç, öylesine sordum."

Bu beni düşündürürken derse kafa yormamız gerektiğini biliyordum. Şimdilik bunu askıya aldım ve kendimi derse verdim. Akif Selim'e kulak kesildim.

Yoğun geçen bir gecenin ardından sabahı zor etmiştim. Akif Selim ile iki saat kadar çalışmıştık. O gittikten sonra ben yine sabahı edene kadar çalışmıştım. Bu sefer daha kolaydı ama hem uykumu almıştım hem de kahve içmiştim. Bir de iki tane sınavımızın olduğunu kendime hatırlatıp durdukça uyumak tam bir vicdan azabı olacaktı benim için.

Hafif kırgın bir şekilde hazırlandıktan sonra ayna karşısında kendime çeki düzen verdim. Kabanımın düğmelerini iliklerken telefonum titredi.

Kimden: *Akif Selim*

"Okulda buluşalım bugün olur mu? Bir işim vardı, ben buradan geçeceğim." (09.14)

Mesajını okurken aklımı kötü şeylerden soyutladım ve üzerine gitmeden cevap yazdım.

Kime: *Akif Selim*

"Tamam. Çıkıyorum zaten ben de." (09.14)

Mesajı gönderdikten sonra telefonumu cebime koydum ve çantamı sırtlanıp evden ayrıldım. Yirmi dakika kadar sonra okula geldim. Bugünüm akşama kadar burada geçecekti ve ben buna hazır değildim. Bıkkın bir şekilde okuldan içeri girdiğimde Akif Selim'i buraya doğru gelirken gördüm. Adımlarımız birbirine doğru ilerlerken karşı karşıya durduk. "Günaydın," dedim yüzüne bakarken. "Neredeydin? Bir şey mi oldu?"

"Ben bir şey yaptım."

"Ne yaptın?" diye irkildim.

Gülümsedi. Elindeki kitabın sayfasını aralarken içinden iki tane bilet çıkardı. Heyecanlandım. "Biliyorum sınavlarımız bitmedi ama hafta sonu için birlikte çalışabileceğimiz güzel bir yer buldum bize. Hem çalışır hem kafamızı dinleriz." Elindeki biletleri bana uzattı.

Gözlerim şaşkınca büyürken yutkundum ve uzattığı biletleri kavradım. "Doğu Ekspresi?"

Yeniden gülümsedi. Ellerim titriyordu. Heyecanımı gizleyemedim. "Akif Selim, bu benim hayalimdi ve sen..."

Cümlemin devamını o getirdi, bana bir adım yaklaşarak kendini de getirdiği gibi. Kalbim ne kadar tatlı atıyordu böyle. Tırmalıyordu sanki orayı ama canım hiç acımıyordu. Göz göze geldik. İçime dokunuyordu bakışları, ben hiç böyle âşık olmamıştım, ben hiç kimseye böyle bakmamıştım Akif Selim.

Eli omuzlarımdan aşağı sarkan saç tellerime uzandı. Nazikçe o saç telini okşadı sonra gözlerime bakmaya devam ederken fısıldadı: "H

linde yerim var mı Mislina? Böyle bir seyahat için yanında olmama izin var mı?"

"Bu hayali ancak seninle tamamlayabilirim Akif Selim. Yanımda olman için izin isteme lütfen çünkü zaten yanımdasın."

Zaman durdu, kalbim daha hızlı attı, Akif Selim ise cümlemi tekrarladı. "Yanındayım."

V

"Yakasına Aşık Ruh"

SLEEPING AT LAST - SATURN

Benim hayallerim zihnimin rahmine Akif Selim'le birlikte düştü.

Ondan öte bir yolum yok, ondan gayrı bir dünyam yok, olamaz da zaten. Benim hayallerim tek kalpte iki ruhu yaşatır. Tek bir kalbin içine iki kişilik minik bir dünya sığdırdım. Bundan haberi bile yok. Olsun, benimle ya o yeter bana.

Şimdi aynı pencereden bakacağız gökyüzüne onunla, aynı odada kalacağız, aynı yerde olacağız yan yana.

İki gün... Koskoca iki günüm ona ait, onunla geçecek dolu dolu.

Çaktırmayayım diyorum ama kalbim o kadar delicesine atıyor, o kadar çıldırmışçasına sıkışıyor ki her dakika gülümsemekten kendimi alıkoyamıyorum.

Biz, gidiyoruz...
Hayallerime, hayalimle birlikte.

"Vay Mislina vay," dedi Ezgi omzunu duvara yaslamış bir halde beni süzerken. "Geldiğin evreye bakar mısın? Şimdi siz sahiden tatile gidiyorsunuz, sahiden yani... Ben buna bir şapka çıkarırım anasını satayım."

"Ezgi," diye güldüm aynanın karşısında son dokunuşlarımı tamamlarken. Akif Selim bana biletle geldiği günden beridir kafayı yemiştim. Bir yandan deli gibi finallere çalışıyor diğer yandan günleri değil saniyeleri sayıyordum. Her an düşünüyor ve aklımdan çıkmadıkça karın ağrılarımla cebelleşiyordum. Öyle ki bir haftadır yanıma alacağım şeyleri ayarlamaya çalışmaktan Ezgi'yi bezdirdiğimi söyleyebilirdim.

Ama ne yapabilirdim ki? Akif Selim ve ben... Ever biz bir yolculuğa çıkıyoruz hem de baş başa. Gecem ve gündüzüm onunla var olacak. Gülüşünü onunla göreceğim, ayı onunla selamlayacağım. Bu vakit mutluluktan karnım ağrımazsa başka ne zaman ağrıyacak sanki?

"Poğaçaları koymuştum değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Peynirlileri en alta, patateslileri ortaya ve ıspanaklıları da en üste koydun Mislina. Bir aylık stok hazırladın kızım be!"

"Olsun aç kalmayalım," diye gülümsedim saf saf. "Ben biraz araştırdım hem. Trende restoran bölümü de var ama benim ellerimden yesin işte, anlasana Ezgi."

"Ya onu boş ver de," diye baktı gözlerime imalı imalı. "Siz şimdi kümes kadar odada beraber kalacaksınız falan... Yani bilemiyorum Mislina Hanım." Kaşlarını çattı ve omzunu yasladığı duvardan ayırarak beni kendine çevirdi. Afalladım fakat Ezgi'nin gözleri dudaklarıma kaydı. "Bıyıklarını aldın değil mi?" diye sordu. Gözlerim irileşirken sinsice sırıtarak geri çekildi. "Hani yakın temas olacağı için söylüyorum, rezil olma yukarıdakine."

"Ay ne diyorsun sen ya?" diye sordum ona hayretle.

Sahte bir hırsla beni tersledi. "Senin aklından geçenleri sesli söylüyorum. Hiç ama hiç salağa yatma Mislina. Bu tatil size iyi gelecek bak göreceksin. Akif zaten sana abayı yakmış, oh mis... Şimdi o treni yakın da gelin hadi."

"En son kıskansın diye söylediğin şeyde Akif Selim ölecekti," diye konuştum düz bir sesle. "Sen şimdi böyle dedin ya kesin bir bomba falan patlar. Ah şu dilinin ayarı yok mu?"

"Aman sen boş ver benim dilimin ayarını," deyip göz kırparak kısık sesle mırıldandı: "Sevdiceğin kaçırsın bir şeylerin ayarını."

Kafamı sağa sola salladım ve içten içten güldüm. Birkaç dakika sonra elimde ve sırtımda bir çanta ile koridorun orada belirdim. Ezgi mutfaktan seslendi: "Termosunu unutma!"

"Aa," dedim irkilerek. "Onu unutmayayım."

Mutfaktan termosu aldım ve onu ayrı bir kutunun içine koydum. Eşyalarımı koridorun ağzında hazır ettikten sonra hepsinin yoklamasını almaya başladım. "Evet başlıyorum: Bardaklar, tabaklar, çatal ve kaşıklar, bıçak... Poğaçalarım, üzümlü kekim, çikolatalı toplarım; yaprak sarmalarım, patlamış mısırlarım... Kahve, sıcak çikolata, meyve suyu ve su. ayrıyeten domates ve salatalıklar... Şarj aletim, kulaklığım... Ajandam. kitaplarım... Eşofmanım, diş fırçam, tarağım, kar kürem ve gece lambam..." Omuzlarımı düşürdüm ve gözlerimi kısarak söylendim. "Başka neyi unuttum acaba?"

Ezgi cevapladı. "Taşınmayı."

"Ha?" deyiverdim ona dönerek.

"Mislina sadece iki gün," dedi eliyle göstererek. "Biraz abartmıyorsun musun sence de?"

"Yo."

Bıkkınlıkla kafasını öne eğdi ama keyifliydi de. Gülerek gözlerime baktı ve konuşmaya devam etti: "Takılıyorum bakma bana." Sakinleşti ve ekledi. "Çok güzel bir anı olsun bu. Fotoğraf çek bol bol. Hatta ikiniz birlikte çekilin. Vallahi en az senin kadar mutluyum."

Ezgi'ye kıyamazdım ki.

Ona sarıldım. Bana sarıldı. "Kumru, Çakır ve sardunyalarım sana emanet tamam mı?" diye tembihledim onu. Benim bunları söylememe gerek yoktu fakat alışkanlıktı işte. Ne zaman onlardan uzak kalsam birine emanet ettiğimi bilmeden gidemiyordum.

Gözlerini kapatıp açtı. "Merak etme." Hafifçe koluma vurdu. "Hadi saatiniz geliyor. Bak tren kaçarsa tüm bu yaptıkların boşa gider."

"Aman Allah korusun," diye sızlandım minik bir korkuyla. Evden çıkmadan evvel dostlarımla vedalaştım ve apartmandan aşağı indim. Ellerim doluydu ama halimden memnundum. Hava kararmıştı ve tren saat altıda kalkacaktı. Apartmanın önünde bir dakika bekledim ya da beklemedim Akif Selim sırtında çanta ile karşımda belirdi. Ellerimdekileri görünce gülerek "Mislina," diye konuştu. "Göç ediyoruz da haberim mi yok?"

"Ya," dedim utana sıkıla. "Olmamış mı yani?"

"Ne var ki bu çantalarda?" diye sordu merakla.

"Yani var işte bir şeyler ama vallahi abartmadım bak, gerçekten abartmadım Akif Selim."

"Tamam tamam," diye tebessüm etti. Tek omzuna taktığı çantayı düzelterek iki omzuna astı ve ellerimdekilere uzandı. "Ben taşıyayım ver."

"Yok ben idare ediyorum," diye itiraz ettiğimde bunu reddettiğini belli ederek ellerimden çantaları aldı. Kendini geri çekmeden cam gibi parlayan gözbebekleri yüzüme işledi. "Sen yorulma, ben taşırım."

"Peki," diye fısıldadım.

Akif Selim çantaları kavrarken doğruldu ve gözlerime bakıp derin bir nefes alıp verdi. "O zaman gidelim mi artık Mislina Hanım? Treni kaçırmayı inanın hiç ama hiç istemem."

"Gidelim Akif Selim Bey," dedim gülümseyerek. "Bu seyahati hak ettik, inanın ben de hiç istemem."

Gülümsedi. "Gidelim o halde."

Yarım saatten daha az bir süre sonra gara indik. Trenin kalkmasına yirmi dakika kadar vardı. Soluğum boğazımı kesiyordu. Dudaklarımı ısırarak heyecanımı önlemeyi düşündüm ama bu kötü bir yoldu, üstelik trene binmemiştik bile. "Ben çok heyecanlıyım Akif Selim," dedim içimde tutamadan. "Böyle garip bir his var içimde. Aslında içimde çok his var ama ne bileyim... Ay konuşamadım yine."

Güldü. Sesinin tonu o kadar tatlı ama bir o kadar da erkeksiydi ki ruhum titreşiyordu her seferinde. Bana yandan bir bakış attı. Güzel gözleri küçülürken yüzündeki sıcacık ifade içimi ısıtmayı başardı. "Çok şirinsin Mislina. Gerçekten."

"Ya."

"Hıhım," diye kapatıp açtı gözlerini. Bakışlarımı kaçırdım ve kafamı öne eğdim. Yüreğimin tam ortasında kurduğu hâkimiyeti genişletiyor tıpkı zararsız bir kanser gibi orada yayılmaya başlıyordu. Ruhumu çepeçevre sarmıştı zaten, kalbimi de ellerine alsındı, ne olacaktı ki?

Dakikalar sonra trenin önünde durduk ve odamızın olduğu vagona yürüdük. "Şöyle önden buyurun Mislina Hanım," diyerek bana öncelik tanıdı. Gülümseyerek gözlerimi kapattım ve açtım. Çantamın ön gözünden çıkardığım biletlerimize baktım. "Numara kırk üçtü," diye tekrar ettim. "Gerçi her gün bunu hatırlatıp durdum kendime ama neyse..."

"İleride," diye konuştu. Ben önde o arkada ilerlemeye devam ettik. Kısa bir vaktin ardından odamıza ulaşırken kapıyı açtım ve içeri girdim. Burası gerçekten küçücüktü ama sevimliydi de. İçeri girer girmez hevesle etrafı inceledim fakat olduğum yerde yaptım bunu çünkü rahatça hareket edecek bir alan yoktu. Gözlerimle gezinmeye başlarken arkamı döndüm ve tam bu anda Akif Selim ile burun buruna geldim.

Zaman, durdu.

Zaman, yok oldu.

İlk kez bu kadar yakınına düşmüştü gözlerim. Ah! Yakından ne kadar güzeldi öyle gözlerinin bebeği, daha önce hiç gitmediğim bir yer gibiydi öylesine eşsiz öylesine yakın...

Karnım kasılmaya başlarken yutkunmamak için çaba harcadım. Hayır, hayır ters bir şey yapma sakın. Ona hipnoz olmuş gibi bakmaya devam ederken kendimden sakındığım şeyi Akif Selim yaptı.

Yutkundu.

"Ben," dedi zar zor konuşarak. Utanmıştı, evet utanmıştı. Geri çekildi ve ellerindekileri yatağın üzerine bıraktı. "Buraya bırakıyorum bunları."

Gözlerimi kapattım ve ona belli etmeden bir hayli derin bir nefes alıp vererek, "Tabii," diye mırıldandım. Etkisi geçmiyordu. Hâlâ titriyordum. Yaprak gibi savrulmuştum onun ruhuna ve rüzgârını benden sakınmıyordu. Belki farkındaydı belki değildi ama Akif Selim benim ondaki yerimden şikâyetçi görünmüyordu.

Canımın en içi.

"Hava epey kararmış," diye söylendi Akif Selim kısık sesiyle. Sırtımdaki çantayı indirdim ve içinden gece lambasını çıkarıp ona gösterdim. "Işığımızı getirdim."

O da sırtındaki çantayı indirdi ve az sonra içinden renk renk küçük lambaların olduğu ışıklandırmayı kablosunu çıkardı. "Aslında ben bu tür şeyleri pek sevmem," diye itiraf etti onu ellerinde tutarken. "Ama sen seversin diye düşündüm ve aldım." Yüzüme baktı. "Seversin değil mi?"

"Işığı kim sevmez ki?" dedim sakince. "Çok düşüncelisin, teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyerek elindeki kabloyu hemen yatağın üzerine koydu. "Ranza bu değil mi?" diye sordum merakla.

"Evet," dedi sakince. Gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Üstte mi uyumak istersin yoksa altta mı?"

"Altta."

"Peki," dedi Akif Selim hiç itiraz etmeden.

Üzerimizdeki montları çıkarmaya başladık. Köşede bir askılık vardı ve onları oraya astık. Yapmak istediğim çok şey vardı ve ben neresinden başlayacağımı bilmiyordum. Akif Selim kolundaki saate baktı. "Trenin kalkmasına on dakika kadar var. İstersen eşyalarımızı yerleştirelim daha doğrusu sen yerleştir." Güldü. "Baksana doldurmuşsun."

Elimi saçlarıma götürdüm ve mahcup olmuşçasına gülümsedim. "Bir şeyler hazırladım bizim için."

"Neden zahmet ettin?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. "Burada restoran bölümü de var."

"Biliyorum," dedim çabucak kabullenerek. "Ama böyle ikimiz çıktık ya bu yolculuğa hani sıcacık olsun istedim. Ben hazırladım yiyecekleri. Sen baksana asıl," diye gösterdim odanın içini gözlerimle. "Küçücük. İki yatak, bir masa ve bir penceremiz var. Sanki..."

"Bir yuva gibi," diye tamamladı sözlerimin devamını. "Tıpkı bir yuva gibi."

"Öyle evet," dedim gülerek. Ardından çantamın içini açtım ve ona hazırladığım şeylerden bahsettim. "Şimdi ben sen en çok hangisini yiyorsun diye pek şey edemediğim için üç çeşit poğaça yaptım. Patatesli, peynirli ve ıspanaklı..."

"Ama ben kıymalı severim."

"Ne?" dedim kısık sesimle. Olduğum yere yığılırmışçasına hissetmiştim ama sadece Akif Selim'in gözlerine devrilmiştim. "Ya..." Sesimde hayal kırıklığı vardı. "Ben unuttum onu yapmayı. Üzüldüm şu an."

Güldü ve elini yanağıma götürüp parmağıyla muazzam bir yumuşaklıkla okşadı. Ona baktım. Ona öldüm, defalarca kez. "Mislina sadece şaka yaptım," diye fısıldadı yanağımı sevmeye devam ederken. "Şakalarım seni üzerse bundan sonra asla yapmam. Yok yere üzme güzel canını."

"Yok," dedim parmaklarımla oynamaya başlarken. Müthiş utanç içerisindeydim ama alışmıştı artık o da. Şikâyeti yoktu ki. "Ben hepsini yaptım ama kıyma aklıma gelmedi."

"Sen," dedi sıcacık, tıpkı sobanın yanında ısınıyormuşçasına gülümserken. "Nesin böyle?"

"Efendim?"

Daha geniş gülümsedi ve eli saçlarıma uzandı. Dayanamıyorum ve lütfen ayakta duramayacak kadar delirtme beni. "Ben hayatımda senin gibi birini görmedim. Teksin. Hiç kimse sen değil, kimse bir sen etmez. Hiç kimse senin güzel yüreğinin yanından bile geçemez."

Ona dünyanın en güzel tablosuna bakıyormuş gibi baktım. Dalıp dalıp gittim, hayranlık besledim gözlerimin ucundan dokunurken gözlerine. Bana nasıl iyi geliyordu böyle? Sanki bana nasıl iyi geleceğini biliyormuşçasına.

Ellerini saçlarımdan çekerken heyecandan konuşamamıştım bile. Kafamı öne eğdim ve yüzümdeki kıpkırmızı kesilmiş görüntüyü görsün istemedim ama bundan kaçamamıştım. Akif Selim o narin ve güzel elleriyle çenemin ucuna dokundu ve yüzümü nazikçe yüzüne doğru kaldırdı. Hayat yeniden başlıyordu sanki. Kalbim bedenimin içinde dağılıyordu. Yüzümü gözlerinin önüne sererken gülümsedi. "Ve hiç kimse bu kadar güzel utanamaz."

Nefes almayayım diye mi yapıyordu böyle?

Öyleyse şayet alamıyordum, ölecektim ellerinde.

"Ama ben sahiden fena utanıyorum," diye fısıldadım küçük harflerle. "Sürekli utanıyorum ve elimde değil gerçekten. Alışık değilim böyle şeyler duymaya..."

Elini çenemin altından çekip derin bir nefes alıp verdi. Biraz mahcup olmuşçasına ellerini pantolonun arka ceplerine soktu. "Ben de birine böyle şeyler söylemeye yakın değilim Mislina ama zamanın kıymetini anlıyorum. O an ne görüp ne hissediyorsa insan bunu söylemeli... Maksadım seni utandırmak değil biliyorsun."

"Tabii ki," dedim çabucak. Kendimi suçlu hissetmiştim. "Benim yapım bu. Yani anla işte Akif Selim... Ya da boş ver koca iki gün benim saçmalıklarımı dinlemeni istemem açıkçası."

"Saçmalık mı?" diye çattı kaşlarını yüzüme bakarken. "Kendine haksızlık ediyorsun. Keşke her saçmalık senin kadar güzel olsa. Ayrıca," derken ellerini arka cebinden çıkarıp tebessüm etti. "Benim bir şikâyetim yok fakat lütfen kasma kendini. Ben senin çekineceğin ya da utanacağın bir insan değilim. Ha! Olur da rahatsızlık duyarsan bunu söyle olur mu? Hani aynı odadayız ya..." Zor duruma düştü ve elini ensesine götürüp bakışlarını benden uzaklaştırarak mırıldandım. "Ne diyorum ben ya?"

Güldüm. "Tamam anladım ben seni."

"Buna sevindim çünkü kendimi anlatamadım bir an."

"Bu oldukça tanıdık bir mevzu," diye gülmeye devam ettim. "Seni benden iyi kimse anlayamaz. Tamam tren kalkmadan ben ışıkları halledeyim sen de eşyalarını yerleştir o halde," diyerek aşağıdaki dolabı gösterdi. "Hatta buzdolabı da var burada."

"Ona gerek yok pek," diye tebessüm ettim. "Ama suyumuzu koyabiliriz." Aksi bir tavır takınmazken küçücük odanın içinde hareket etmeye başladık. Ben çantamı masanın üzerine koydum ve su şişelerini dolabın içine bıraktım. Akif Selim ise ışıkları döşemeye başladı.

Oda küçük olduğu için sürekli birbirimize çarpıyorduk.

"Hava da kararda iyice. Işıkları yakalım, tren kalksın ve başlayalım."

Akif Selim ışıkları hallettikten sonra biletleri vagon görevlisine onaylattı ve kapımızı kapattı. Nefes alamıyordum, ben çok tuhaf ama kafayı yiyecek kadar mutlu hissediyordum. Yani pazartesi günü gireceğimiz iki tane final ve o haftanın tamamen sınavla geçecek olması bile mühim değildi. Zaten halledeceğimi biliyordum. Bana, benden çok güvenen biri vardı hayatımda. O bana bu kadar güvenirken benim başarısızlığa uğramam kırıcı olmazdı.

"İki dakikaya kalkıyor tren," dedi Akif Selim ve çantasından bir kutu çıkarıp masanın üzerine koydu. "Bu ne?" diye sorduğumda kutunun kapağını açtı.

Gözlerim kutunun içindeki gözleme ve sigara böreklerini görmemle irileşti.

Bir yandan şaşırıyor diğer yandan gülümsüyordum. Akif Selim hemen yanımda dururken omzu omzuna değdi ve ılık sesiyle söylendi. "Ben de boş durmadım elbette. Tabii senin kadar olamasam da yaptım bir şeyler..."

"Ama bunlar," dedim ellerimle ağzımı üzerini kapatıp geri çekerken. "Ellerine sağlık, harika görünüyorlar."

"Acıktın mı?" diye sordu.

"Çok değil, sen?"

"Ben de acıkmadım pek."

"O zaman sonra şey edelim."

"Aynen sonra şey ederiz."

Nihayetinde tren hareket etmeye başladı. Derin bir nefes aldım ve yüzümü pencereye çevirip, "Ay hareket ediyoruz," diye çırpındım kendi çapımda. "Gidiyoruz gerçekten."

"Vay canına," dedi Akif Selim benimle dalga geçermişçesine lakin sesindeki tatlılık gözlerimin kenarındaki çukura dokunmuştu. "Sahiden hareket ediyormuş bu tren."

"Allah Allah, bak sen şu işe," dedim onunla bir olurken. Eğleniyorduk. Sakince arkamı döndüğümde Akif Selim odamıza astığı ışıkları açtı ve ortamın havası bir anda bambaşka bir şeye büründü. Neyi yaşıyordum ben? *İnsanın hayallerine ulaşması kadar güzel olan bir şey varsa o da hayallerini, hayalindeki kişiyle yaşıyor olmasıymış meğer.*

Akif Selim sakince yatağa oturduğunda beni de yanına davet etti. "Gelsene."

"Geleyim," dedim ve yanına oturdum. Birlikte dışarıyı izlemeye başladık. Tıpkı bir kuş gibiydim, özgür hissediyordum ama kalbinin kafesine hapsolmuştum. Bir yandan uçuyor diğer yandan kalbinde kanat çırpıyordum. İki türlüsünü de sevmiştim. Kuştum nihayetinde, özgürlüğüm kanatlarımın ucundaydı.

"Üşüyorsan sana battaniye vereyim Mislina," diye mırıldandı bana.

"Şu an üşümüyorum oda sıcak," dedim sakince.

"Sonra üşüyebilirsin ama?"

"O zaman battaniye alırım."

"Battaniye yeterli olmazsa," deyip naif bir iç çekişle gözlerime baktı. "Seni sarılarak ısıtırım."

"Ben de sana sarılırım," deyiverdim. Sonra dilim tökezler gibi oluverdi. "Şey yani ısınmak için." Köşedeki kılıfından çıkmamış temiz battaniyelere bakıp sırıttım. "Evdeki yorganım aklıma geldikçe bu biraz ince kaldı sanki." *Sussam dert konuşsam sorun... Ne yapacağım ben böyle yahu?*

Beni izlemeye devam ederken kafasını duvara yasladı. "Yastık koysaydın, acır kafan," dedim söylenerek. Tebessüm etti ve arkasını dönüp bir bana bir de kendine yastık uzattı. Her şey oldukça temiz ve güzeldi. Yastıklarımızı duvara yasladık ve kafalarımızı üstüne koyarak birbirimize döndük. Gülümsemeye başladık.

"Sanki bir rüyadayım," dedim olağanüstü bir sakinlikle. "Bir hayal kurdum ve gerçek oldu. Keşke her şey bu kadar kolay olabilse..."

"Hayır," diye ters tepti sözleriyle. "Aslında hayallerin kolaylığı ve zorluğu yoktur Mislina. Önemli olan istemek, yüreğinden vermek. Sen bir hayal kurdun ve gözlerinde bunu gördüm. Hayalini benimle paylaştın, bunu gerçekleştirmemek elimde değildi." Ellerini yastığı ile kafasının arasına yerleştirerek baktı bana. O esnada bacaklarımı kendime çektim. "Ben hiç hayal kurmam biliyor musun?"

"Neden?" diye sordum kaşlarım çatılırken.

"Gerçekleşmesini istediğim şeyler yok," dedi düz bir sesle. "Sadece yaşarım."

"Ama her insanın mutlaka bir hayali vardır..."

"Ama her insan hayallerine senin kadar sadık değil," dedi çabucak. "Zaten ne hayal edebilirim ki bu dünyada?" Gözleri akıp giden hayatın içine düştü. O dışarıyı izledi ben de gözlerimi kırpmadan onu. "Sağlık, para, kariyer... Bunlar insanoğlunu avutmaktan başka bir işe yaramaz."

"Kendini avutmak istemiyorsun," dedim onu tekrar ediyormuşçasına. Gözleri küçüldü. "Evet. Kendimi kandırmak istemiyorum. Hayaller acemi zihinlerde yakıcı olur ve ben hayal kurmam hiç. Yaşarım. Zihnimin içi hayal kırıklıklarıyla dolu, oraya iki satır daha çizik atacak yer kalmadı."

"Akif Selim," diye seslendim ona. Tıpkı onu bir kâbustan uyandırıyormuşum gibi.

Yüzü yüzüme uzandı. "Hım?"

"İyisin değil mi?"

Gözlerini kapatıp açtı. "İyiyim elbette. Sen varsın yanımda."

"Seni üzen şeyler var ama sanki" dedim bir anda.

Çabucak devam etti. "Herkesi üzen bir şey var."

"Senin payına düşen nedir?"

Geçiştirdi ve derin bir nefes alıp verdi. "Boş ver..."

Üzerine gitmedim. "Şimdi bir şey soracağım sana... Bunu planladık ama Kars'tan otobüs saat sabah sekizde kalkacak ya hani, biz o süreçte pansiyonda kalacağız değil mi?"

"Merak etme her şeyi hallettim ben," dedi güven veren bir sesle. "Birlikte pansiyona gideceğiz ve sabah erkenden gara geleceğiz tekrar."

Ona elbette güveniyordum ama ilk kez böylesini yaşadığım için hep bir 'ya şöyle olursa' düşüncesi vardı. Annemlerin de burada olduğumdan haberi yoktu zaten ama değerdi, Akif Selim ile bir şeyler yapmak ömrümdeki her şeye bedel olacak kadar değerdi.

Mahcubiyetin resmi yüzüme vururken çekinerek, "Sen bilet parasını hallettin, izin ver de pansiyon ücretini de ben halledeyim," diye söylendim.

Bunu hızla reddetti. "Hayır. Mislina lütfen bu konuları açma. Ben sadece sen mutlu ol, ben mutlu hissedeyim istiyorum. Para pul senden önemli değil."

"Ama olmaz öyle sen de öğrencisin," diye üstelerken uzaklaştı ve reddetmeye devam etti. "Bak seninle bu tür şeyleri konuşmak istemem ama ben iyiyim, beni düşündüğünün de farkındayım fakat gerçekten zor durumda olan bir insan değilim. O yüzden düşünme tamam mı?"

"Bu benim için fazla," diye söylenmeye devam ettiğimde kaşlarını çatmış bir şekilde yüzüme bakmıştı. "Bu gördüğün şey hiçbir şey ki," dedi. Sesi düzdü. "Uzun zaman sonra beni gülümseten ve iyi hissettiren biri için bunlar hiçbir şey. Rica ediyorum anın tadını çıkar olur mu? Âni yaşayalım. Hem daha Kars'a uzunca bir yolumuz var."

Seni bildiğimden beri her anımı seninle yaşıyorum zaten. Kafamı sakince salladığımda kaşlarını çatmayı bıraktı ve daha fazla kayıtsız kalamadan güldü. "Ben acıktım."

Dudaklarım pamuk şeker görmüş bir çocuğun dudakları gibi şenlendi. "Ben de acıktım galiba."

Ayaklandım. Çantadan çıkardığım termosu Akif Selim'e gösterip "Sıcacık suyumuz da var, aslında çay demleyecektim ama sıcak su daha mantıklı geldi," diye açıkladım. "Hem kahve için hem de sıcak çikolata için."

"Yine çok mantıklı düşünmüşsünüz Mislina Hanım," dedi Akif Selim kısık sesiyle. Gülümsedim ve çantanın içinden bardakları çıkardım fakat Akif Selim kendi kupasını getirmişti, ben fazla fazla getirmeyi tercih etmiştim. Birkaç dakika içinde soframızı kurduk. Ben önceden yıkamış olduğum sebzeleri tabaklara dilimlerken o da meyve sularını bardaklarımıza koydu. O kadar mutluydum ki bunu dakikalarca dile getirsem sıkılmazdım. "Hadi oturalım artık," dedi Akif Selim yatağın ucundaki yerini alırken. Yanındaki yerimi aldım.

"Afiyet olsun," dedim elime çatalımı alırken. Tren hareket ediyor ve akıp giden hayatı en ön sırada izliyorduk. "Çok garip oldum şu an."

"Neden?" diye sordu peynirli poğaçayı eline alırken.

"Öyle işte," dedim geçiştirir gibi. Akif Selim poğaçamdan bir ısırık alırken çaktırmadan tepkisini bekledim ve bu esnada bir şey yemedim. Lütfen sev, lütfen beğen.

Birkaç saniye sonra, "Ellerine sağlık," diye konuştu. "Çok güzel olmuş."

"Beğenmene çok sevindim."

Elleriyle bana kendi yaptığı sigara böreğini uzattı. "Sen benim böreğimi beğenecek misin bakalım?"

"Aksinin mümkün olduğunu sanmıyorum," deyip börekten bir ısırık alıp bıraktım. Ilıktı ve hafifti. Normalde çok yağlı şeylerden uzak durmaya çalışırdım ama oldukça hafif bir börek olmuştu. Ağzımın içindeki ısırığı bitirdikten sonra yüzümü gözlerine çevirip, "Bayıldım," dedim. Kelimem dolu doluydu.

"Bayılmana sevindim."

Çatalını yaprak sarmalarıma götürürken en heyecanlı olduğum yere gelmiştik galiba. Annemden ayrı ilk defa yaprak sarmıştım. "Sen mi sardın bunları?" diye sordu.

"Evet," dedim sakince.

"İncecik," diyerek gülümsedi. "Güzel görünüyorlar."

"Teşekkür ederim."

Yaprak sarmasını ağzına attı ve ben de onu yerken izledim. Gözlerini kapattı ve sanki bu anın tadını doyasıya yaşamak istiyormuşçasına iç çekti. Ben de onu izlerken iç çektim. Az sonra ağzındaki bitirdi ve gözlerini açıp direkt gözlerime baktı. "İtiraf et, bana kilo aldırmak istiyorsun. Hain birisin sen!"

"Hayır," diye güldüm.

Gülerek bana eşlik etti. "Hainsin işte, kabul eder misin lütfen?"

"Değilim."

"Tamam değilsin," deyip dudaklarını diliyle yalayıp konuştu. "Çok güzel olmuş bu da. Bayıldım gerçekten. Uzun zaman oldu annem dışında başka birinin elinden bir şeyler yemeyeli. Ben teşekkür ederim asıl bunun için."

"Ne demek," dedim ona sokulmak istercesine. "Olur da canın ne zaman isterse bana söylemen yeterli. Annenin yemeklerini asla tutmaz ama iyi hissetmene yardımcı olur belki. Lütfen sakın çekinme."

Yüzünde çiçek açtı. Solmuş bir çiçeği bile tebessümüyle canlandırabilirdi. "Çekinmem. Sen bu kadar düşünceli olduktan sonra çekineceğim varsa da çekinmem Mislina."

Sonra kendimizi sessizliğe kurban ettik. Usul usul yemeğimizi yedik. Çok keyifliydi. Yüzümdeki tebessüm bir an olsun benden uzağa düşmemişti. Keza onun da öyle. Benimle olmaktan mutluydu, mutsuz olduğunu düşünsem zaten bu kadar huzurlu olmazdım.

Saat sekize geldiğinde odanın içindeki ışıklandırmayla devam ettik. Çok güzeldi her şey. Sakindi. Tıpkı bizim gibi. Tabii kalbimin sakin olduğunu söyleyemezdim çünkü o bu sınavda her zaman en düşük notu alandı. Beni sınıfta bırakmakta üstüne yoktu.

"Film izleyelim mi?" diye sordu.

"Olur. Daha önce birlikte hiç film izlemedik."

Çantasından çıkardığı dizüstü bilgisayarını kucağına koyarak kapağını kaldırdı. "Ben zaten önceden bir şeyler ayarlamıştım fakat beğenmezsen internetten seçeriz."

"Senin zevkine güveniyorum," diye söyledim direkt.

Bilgisayarın ışığı yüzüne vurduğunda çabucak bir şifre girdi ve ana ekran açıldı. "Kahve yapayım mı ya da sıcak çikolata?" diye sordum o sırada.

"Sen hangisini istiyorsan ben de ondan içerim," diye cevapladı.

"Sıcak çikolata içmek istedim."

"O zaman sıcak çikolata içelim."

"Peki," deyip ayaklandım ve termostaki hâlâ sıcaklığını koruyan suyu kupalarımıza boşaltmaya başladım. Toz çikolatanın olduğu paketleri ku-

palarımızın içine koyarken direkt burnuma nüfuz eden o hoş koku odayı tıpkı bir soba gibi sıcacık edivermişti. Bundan bahsediyordum. Sıcak bir çikolata, ısınmamızı sağlayacak bir battaniye ve güzel bir film... Yan yanaysak zaten ortalık şenlik yerine dönüyordu. Gürültüsüz ama kalbimin sesinden çıkan kuş cıvıldamaları sayesinde...

Akif Selim önceden seçtiği filmleri bana gösterirken, "Bu filmi seveceğini düşünüyorum, tanıtımını izlemiştim ama tam senlik gibi duruyor," deyip bilgisayarı masanın üzerine bıraktı. "Daha doğrusu tam bizlik."

Hazırlamış olduğum sıcak çikolata kupasını ona uzatırken kendi bardağımdan bir yudum alıp, "Adı ne?" diye sordum. Hemen sonra ise yanına oturup ekrana baktım.

"Edebiyat ve Patates Turtası Derneği."

Gözlerimin içi güldü. "Ama ismi çok tatlı."

"Öyle evet," diye eşlik etti sevincime. "Böyle bir ortama güzel gideceğini düşünüyorum."

"Adını bile sevdim, güzel olduğundan kesinlikle eminim," diye mırıldandım hevesle. Sabırsızlanmıştım. Akif Selim filmi başlatmadan evvel ekranı büyüttü ve birlikte arkamıza yaslandık. "Dur yastık koyalım," diyerek hem bana hem de kendi sırtına yastık koydu. Bu esnada ben de onun kupasını tutuyordum. "Battaniye de açıyorum."

"Olur," dedim sakince kabullenerek.

Elimdeki kupaları dökmeden tutmaya devam ederken battaniyenin birini açtı ve üzerimize daha doğrusu bacaklarımıza kapattı. "İşte bitti," dedi battaniyeyi örttükten sonra. Kupasını ona uzattığımda nazikçe kulpunu kavradı ve onu içmeden önce filmi başlattı. İkimiz de dikkatimizi filme odaklarken, "İyi seyirler," diyerek sıcak çikolatasından bir yudum aldı.

"Sana da," dedim ve içinde bulunduğum tarifsiz mutluluk ile arkama yaslanarak filmi izlemeye başladım.

Film başladığı andan itibaren içimi kaplayan o hissin beni daha da rahatlattığını hissettim. Olması gereken her şey vardı. Hayal ettiğim gibi...

Filmin ortalarına doğru gelmeye başladığımızda o kadar benimsemiştim ki artık karakterlerin nahifliğinden ağlayacaktım. Bize benzetmiştim. Ruhlarını, hallerini belki... Sevmiştim. Ana karakterlerin birbirine baktığı sahnelerde içim çekiliyordu, şaklasız bir şekilde nefes

yordum. Heyecanlanıyor ve Akif Selim de yanımdayken böyle bir [illegible] filmi izlerken saf saf hayal kurmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Aradan bir buçuk saat gibi bir süre geçerken son sahnelere yaklaşmaya başladık. Filmin sonu geliyordu ve kalbim deli gibi atıyordu. Elimi ağzıma götürüp mırıldandım: "Lütfen kavuşun, lütfen..."

Akif Selim'in bana baktığını gördüm. Onu beni izlerken yakaladığım anda yutkunarak. "Kendimi çok kaptırdım galiba," diye fısıldadım.

"Farkındayım," diyerek güldü.

Filme yeniden odaklandığımızda nihayet beklediğim sahne geldi ve ana karakterler karşılaştı. Kadın karakterin söylediği şeyle gözlerim irileşirken bir yandan şaşırdım diğer yandan mutluluktan gözlerimin kızardığını hissettim. Fakat gözlerimi kapatmam gereken bir mevzu oldu.

Karakterler öpüşmeye başladı.

Hayır, hayır müthiş utanıyordum şu an. Filmin içinde birkaç öpüşme sahnesi daha olsa da bu kadar etkilenmemiştim. Bakışlarımı diğer yöne çevirdiğimde çaktırmadan Akif Selim'e baktım. O da tıpkı benim gibi yüzünü diğer tarafa çevirmişti.

Ya...

Kıpkırmızıydım, sanki öpüşen bizdik... Ne? Neler konuşuyordum ben böyle? Karnım delicesine ağrıyordu çünkü bu anı görmek böyle hissettiriyorsa yaşamak nasıldı kim bilir? Mislina Hanım... İç sesiniz lütfen susabilir mi?

Film bittiğinde derin bir nefes alıp verdim. "Çok güzeldi," diye iç çektim üzerimden büyük bir yük kalkıyormuşçasına. "Çok ama çok güzeldi... Böyle nahif şeyler izlemeyi seviyorum, bu filmi çok sevdim."

"Nahif şeyler," diye tekrarladı yüzünü yüzüme doğru yatırırken. "Senin gibi."

Nutkum her seferinde tutuluyordu böyle ve ben sudan çıkmış balık gibi kalıyordum karşısında. Hayranlıkla gözlerine bakmaya başladım. Ona bu kadar yakın olmak akıl kârı değildi. Ona bu kadar yakın olup da ondan kaçamamak kolay bir husus değildi. Omuzlarımı kaldırıp indirdim ve sıırtmaya başladım. "Aslında bunu daha önce yapmak isterdim ama fotoğrafımızı çekebilir miyim?"

"Tabii, hatıra kalır."

Telefonuma uzandım ve ön kamerayı açtım. İçerisi pek aydınlık olmadığı için yüzümüz çok net değildi ama bu ışığı da sevmiştim. Kamerayı yüzümüze tutarken aramızdaki mesafe fazla olduğu için ekrana

uğmamıştık. Akif Selim bunu fark ederek yaklaştı ve yanımda durdu. Yüzü saçlarıma dokunmuştu. Nefesim boğazımda intihar ediyordu âdeta. Ellerimin titrememesi için kendimle cebelleşmeye başladım ve fotoğrafımızı çektim.

Bir kare, iki kare, üç ve dört kare çektim...

Çektiğim fotoğraflara bakmadan evvel Akif Selim, "İstersen seni tek çekebilirim?" diye sordu.

Kısacık bir şaşkınlığın ardından bu fikri sevdim ve telefonumu ona uzattım. Telefonumu eline ilk defa almıştı. Evet, Akif Selim şu an beni çekiyordu. Yüzümü pencereye doğru uzattım ve beni böyle çekmesini istedim. Gerekli yerlerde o da beni yönlendirmişti. "Başkası beni çekerken pek şey olamıyorum. Güzel çıkıyor muyum acaba?" diye sorduğumda sesini duyacağım bir şekilde güldü.

"Çok güzelsin."

Sesimi içime hapsedercesine kabuğuma çekilirken gülümseyerek arka kameraya baktım lakin o esnada telefonum çalmaya başladı.

Akif Selim geri çekilerek, "Annen arıyor," diye konuştu.

İrkildim. "Annem mi?"

"Evet," deyip telefonumu bana uzattı. Telaşa kapılma Mislina, sakin ol ve bir şey belli etmeden düzgünce konuş! Telefonu açtım ve kulağıma götürüp, "Efendim anne?" dedim.

Akif Selim ayaklandı ve bilgisayarına yöneldi.

Annem, "Mislina, nasılsın annem? İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim anne, siz nasılsınız?"

"Biz de iyiyiz, öyle oturuyorduk babanla bir arayalım dedik. Cuma gecesi ya hani yarın tatil diye uyumamıştır diye düşündük."

"İyi etmişsiniz anne, uyumamıştım daha."

Akif Selim'in gülümsediğini gördüm. Bu beni de gülümseten bir görüntü olmuştu. Annem, "Sınavların nasıl gidiyor bari?" diye sordu sonra. "Haftaya geliyorsun değil mi artık?"

"Önümüzdeki cuma bitiyor anne, hafta sonuna bilet alırım inşallah."

"Oh mis," dedi annem telefonundan ta ucundan özlemini hissettirerek. "Vallahi gel artık. Özledik. Hatta Ezgi de gelsin."

"Ezgi çalışıyor anne," dedim. "Üstelik biliyorsun evde başka dostlarım var. Onları birine emanet etmem gerekiyor."

"Unuttum bak onu ben, neyse başka sefere inşallah," diye karşılık verdi sakince. "Sen iyisin değil mi? Sıkı giyinin bak, şubat ayına girdik havalar buz. Ankara daha soğuktur."

"Merak etme anne, sıkı sıkı giyiniyorum. Siz kendinize dikkat edin asıl."

"Sen bizi düşünme," deyip güldü. "Babanla akşama kadar aynı evin içinde dönüp duruyoruz işte. Beni sinir ediyor."

Güldüm. "Adamcağızın ne suçu var anne? Sen de az değilsin!"

"Babasına da hiç laf attırmaz," deyip bana kızdı. Oradan babamın sesini işittim. Gülmeye devam ederken birkaç dakika daha sohbeti sürdürüp vedalaştık. Telefonumu kapatırken Akif Selim'in durgun sesiyle kafamı kaldırdım. "Annen ve baban örnek bir çiftler. Bunu az çok fark ediyorum."

"Senin annen ve baban gibi," dedim hızla ama bunu kötü hissetsin ve acıyı hatırlasın diye söylememiştim, asla, hem ona nasıl kıyabilirdim ki? "Biliyorum. Onlar çok iyilerdi. Anlattığın kadarıyla da fark ediyorum bunu." Hiçbir konuda onu yalnız bırakmak istemiyordum.

Biraz sustu, biraz düşündü ama fazlaca gözlerime bakıp durdu.

Ayaklandığımda yorgun olduğumu hissettim, insan otururken bile yoruluyordu. Dışarısı kapkaranlıktı ve saat onu geçiyordu. "Uykun geldi mi?" diye sordu Akif Selim. "Biraz," dedim dürüstçe. "Ama ders çalışmamız gerekiyor. Yani en azından benim. Eğer birlikte yapmak istemediğin bir durum yoksa ders çalışalım mı?"

"Dinlenseydin iyice," dedi çabucak. "Zaten iki tane sınavdan çıktık."

"Biliyorum ama kendimi durduramıyorum ki," dedim elimi saçlarıma götürerek. "Biraz bakarım şöyle ucundan."

Bana tip tip baktı. "Derskolik seni."

"Vallahi haklısın ama finaller şakaya gelmez ki."

"Vallahi sen de haklısın."

Gülmeye başladık. Ortalığı toparladıktan sonra ben ders kitaplarımı çıkardım o da yanında getirdiği kitabı okumaya başladı. Saçlarımı tepeden bir topuz yapıp kucağıma koyduğum kitaplarımı karıştırdım. Yaptığım üzümlü keki ortamıza koydum ve bir yandan elimizdekilerle ilgilendik diğer yandan kekimizi yedik.

Vakit geç olurken saatin on ikiye yaklaştığını gördüm. Akif Selim kitabını yüzünü siper ederek beni süzmeye başladı. "Şöyle ucundan bakmak ve aradan iki saatin geçmesi... Mislina?"

Afalladım ve sersem bir tavuk gibi köşeye sıkıştım. "Ay!"

"Bence de ay!"

Gülümseyerek elimi enseme götürdüm ve ovmaya başladım. "Bugünlük yeter bu kadar."

"Yok estağfurullah," dedi Akif Selim ciddiyetle. "Lütfen şöyle azıcık daha ucundan bakın. Bir iki saat daha falan."

"Elimin ayarı kaçmış."

Dinmeyen gülüşlerimiz yorgun gözlerimize vurmuştu. Vakit ilerlemeye devam ederken eşofmanlarımızı giyinme zamanı gelmişti. Önce ben arkamı dönüp gözlerimi kapattım sonra o arkasını döndü ve ben giyindim.

Yatağı açtık ve köşedeki merdiven yardımıyla üst kata çıktı. İkimiz de yataklarımıza uzanmıştık. Ellerimi karnıma koydum ve tavana baktım fakat ben biraz daha kenara kıvrıldım zira baktığım yer Akif Selim'in yatağının tabanıydı. Aynı yeri izlemek istedim onunla. İçeride o kadar tatlı bir hava vardı ki kalbimin içini görüyor gibiydim.

"Mislina?" diye fısıldadı Akif Selim.

"Efendim?"

"Uyudun mu?"

Sırıttım. "Uyumadım. Gözlerimi bile kapatmadım ki."

"Ben de kapatmadım."

"Tavana mı bakıyorsun?" diye sordum. Bu sefer de halime güldüm.

"Tavana bakmayı severim, bu tavan da kendine baktırıyor, bayağı güzelmiş," dedi gülümserken.

"Ben de severim. Tavanlar bakmak içindir."

Devam etti: "Geceler düşünmek..."

"Kış üşümek..."

"Yollar gidilmek..."

"Hayat yaşamak..."

"İnsan ise," dedi duraksarken. Konuşmadı. Gözlerimi kapattım ve yarım bıraktığı cümlesini tamamladım. "İnsan ise sevilmek içindir."

Gözlerim hâlâ kapalıydı ama yüzü gözlerimin önündeydi. Bu nasıl oluyordu bilmiyorum ama hissediyordum işte. Ben her gece rüyalarımda buluşuyordum onunla, gözlerimi kapatmam onu görmeme mâni olamazdı.

Durgunlaştı ve fısıldadı: "İnsan sevmek içindir."

Gözlerimi açtım ve kalbim sıkışırcasına gülümsedim. Bu aşkı tek başıma taşıyamıyorum artık Akif Selim, bana yardımcı olur musun? Tutar mısın bir ucundan, hafifletir misin yüreğimin içindeki seni?

Odanın içinde işittiğimiz tek şey trenin salınışındaki ahenkti. Aradan biraz zaman geçtikten sonra ise Akif Selim'in kolu aşağı doğru sarktı. Ürperdim. Uyumuş muydu? Seslenmedim. Belki de uykuya dönüktü ve ben konuştuğum zaman o halini yok edecektim. Yan döndüm, elimi kafam ve yastığım arasına alıp sarkan koluna baktım. Parmakları öyle güzeldi ki bazen onu kıskanıyordum. Evet, böyle bir delilikti bu da işte. Bence birini sevmek en büyük delilikti. Aklı başında bir çılgınlık için iyi bir tercihti.

Odanın içindeki renkli ışıklar yanmaya devam ediyor, tren tüm sakinliğiyle ağır ağır raylardan kayıyordu. Akif Selim kolunu yukarı çekmezken uyuduğunu düşündüm çünkü kendini toparlamamıştı. Bir şey yapmak istedim. Eline dokunmak istedim. Onu hissetmek ve onu tutmak. Zaten bunu anca o uykudayken yapabilirdim.

Kurumuş dudaklarımı nemlendirdim ve göğsümün içindeki baskıyı düşürmeden elimi titreterek eline doğru uzattım. Dokun ona, sadece hisset Mislina.

Yaptım. Parmak uçlarımla, parmak uçlarına dokundum.

Gülümsedim. Gözlerimin içinde bile bahar vardı, ayı ışığı dâhi bu kadar canlı olamazdı. Tepkisizdi ve emin olmuştum ki uyumuştu. Bunu iyice fırsata çevirerek parmak uçlarımı yukarı doğru taşıdım. Kurak bir tarladan ziyade verimli bir toprak gibiydi teni, öylesine sıcak ve yumuşaktı ki insanın yerini yadırgamasına asla sebep olmazdı. Usulca avuç içlerine doğru uzandım lakin, bir dakika...

Akif Selim elimi tuttu.

Parmaklarım avucunun içine nazikçe kabul edildi.

Irkildim. Hayır, şu an göğüs kafesimin kemiklerindeki boşluklar bile patlayabilirdi heyecandan. Nefesimi dizginlemeye çabaladım ama bunu nasıl alnımın akıyla yapabilirdim emin değildim.

Elimi tutmaya devam ederken parmaklarını elimin üzerinde iyice sabitledi. Sanki avuçlarının içinden kayıp gidecekmişim gibi fakat ne çok sıkıyor ne de bol tutuyordu. Kendine has, onun elleri olduğunu tanıyacağım kadardı. "İyi geceler Mislina," diye fısıldadı. Sesindeki güzellik gözlerimdeki gözyaşlarına düştü. Gözlerimin kenarından bir damla

yastığıma doğru süzüldü. Özür dilerim, seni o kadar çok seviyorum ki gözyaşlarımla dost olmayı öğrendim.

"İyi geceler Akif Selim."

Bu geceyi nasıl sabah edeceğimi bilmiyordum, bildiğim tek şey vardı o da artık geri dönemeyeceğimdi. Ne senden gidebilirim ne de uğruna döktüğüm sevinç gözyaşlarımdan...

İnsan sevince böyle oluyormuş, ondan ne gelirse gelsin konuyormuş göğsünün içine. Göğsümün içindeki boşluktasın canımın içi, elimi oraya götürdüğüm her vakit nabzımın altındasın.

Gözlerimi ovuşturarak uykumdan sıyrılmaya başlarken yüzümü çevirdim ve ışıkların söndürüldüğünü gördüm, Akif Selim uyanmış olmalıydı ve içerisi epey aydınlıktı. Dirseklerimi yatağın içine gömüp doğruldum. Saçlarımı topladığım için omuzlarıma dökülen bir şey olmamıştı. Kafamı üst yatağa çarpmadan ayaklandığımda yüzümü pencereye döndüm ve sırıttım. Uykunun mahmurluğu yeryüzünün güzelliğine düşmüştü.

Olduğum yerde öylece uykumun açılmasını beklerken kapı açıldı ve Akif Selim içeri girdi. "Günaydın," dedi kapıyı kapatırken. Pijamalarımla karşısındaydım. Uykumdan uyanalı dakikalar olmuştu. Berbat göründüğümden emindim. "Günaydın," diye gülümsedim sesim kısık çıkarken. "Ne zaman uyandın? Üzerini de değiştirmişsin."

"Vagonda pijamalarla gezmek istemedim," dedi yumuşak bir sesle. "Çok olmadı zaten uyanalı."

"Saat kaç ki?"

"Dokuzu geçiyor."

"Ha," dedim kuru bir sesle. "Normalmiş."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Burada zamanın bir önemi yok Mislina. Dilediğin kadar uyuyabilirsin."

"Biliyorum," deyip omuzlarımı düşürdüm. Sonra sahiden merak ettiğim bir durumu sordum. "Bu arada biz şu an hangi şehirdeyiz?"

"Erzincan'a yaklaşıyoruz."

Kaşlarım yukarı doğru havalandı. Şehirlerin kıyısından köşesinden geçiyorduk, aynı zamanda beraber vakit geçiriyor ve hayatın bir ucundan tutuyorduk. Çok sevmiştim. Adımlarımı atıp, "Üzerimi değiştirip lavaboya gideyim," dedim. "Bu vagondaydı değil mi?"

"Evet."

Akif Selim ile yer değiştirdik. Yüzünü pencereye döndüğünde üzerimi çabucak değiştirdim. Bacağıma bir pantolon, üzerine de kırmızı renkli kazağımı geçirdim. Pijamalarımı topladıktan sonra yatağımın örtüsünü de katladım. Akif Selim, "Sen lavaboya git istersen, ben de kahvaltı için çay alayım bizim için," dedi. "Ama istersen restoran kısmına da gidebiliriz."

"Burada kalalım," dedim sakince. "Hem yiyecek bir sürü şeyimiz var ama birer bardak sıcak çay güzel olur."

"Tamam," diyerek kapıya doğru adım attı. "Ben birazdan gelirim."

Akif Selim'le birlikte ben de dışarı çıktım. Lavaboyu ilk kez kullanacaktım. Birkaç dakika sonra odamıza yeniden döndüğümde henüz gelmediğini gördüm. O gelene kadar kahvaltımızı hazırlamaya başladım. Poğaça, gözleme ve domates, salatalık koydum sofraya. Ağzımın içinde bir şeyler mırıldanırken Akif Selim elinde iki bardak çayla içeri girdi. Kapıyı kapatıp kilitleyerek bardakları masaya bıraktı.

"Hemen hazırlamışsın sofrayı," dedi yatağın ucuna otururken. Yanındaki yerimi aldım ve kafamı salladım. "Zaten hazır olan şeylerdi."

Konuşan kimse olmadı. Ona dün geceyi sormak istiyordum ama bunu söyleyecek cesaretim yoktu, hem sorsam ne olacaktı ki sanki sarhoş muydu? Biliyordu, o da biliyordu. Elimi tuttuğunu ve bana iyi geceler dilediğini. Elimi eline uzattığımı ve ona dokunmak istediğimi de biliyordu.

Birlikte kahvaltımızı yapmaya başladık. "Bu tarafta karlar hâlâ erimemiş," diye konuştum pencereden dışarı bakarken. "Giderek soğuklara yaklaşıyoruz."

"Soğuklara alışığız," diye karşılık verdi. "Ama yeryüzünün bu kadar güzel oluşu beni heyecanlandıran bir durum... Baksana cam kenarında otururak bile her şeye şahit oluyoruz: Yeşile, maviye, beyaza..."

Geçtiğimiz yolları, ardımızda bıraktığımız tarlaları ve daha nice güzel varlığı... Hayatı yakalamakla uğraşmak boş işmiş bunu anladım, onu yakalamaya çalışmak yerine ayak uydurmanın daha akıllıca bir mevzu olduğunu anladım asıl. Yakalamaya çalışırken kaybettiğimiz değerin yerle bir olduğunu...

Kahvaltımızı yaptıktan sonra vagonda biraz gezindik. Koridora çıktık ve biraz sohbet ettik. Konu bizden başka her yerde gezinmişti. Eğlendiğimi söylemeliydim. Güneş tepedeyken tekrar odamıza geldik. "Sıkılmıyorsun, değil mi?" diye sordu bana.

"Hayır tabii ki," dedim gülümseyerek. "Sen sıkılıyor musun yoksa?"

"Hayır," dedi o da benim gibi. "Aksine uzun zamandır bu kadar güzel vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum." Telefonunu bakıp "Müzik dinleyelim mi?" diye sordu.

"Olur," dedim istekli bir şekilde. Yatağıma oturduk ve sırtımıza yastık koyduk. Akif Selim kulaklığının tekini bana uzattı ve diğerini kendine taktı. Yüzüm pencereye dönüktü, yüzü baktığım yerdeydi. Ilık nefesini saçlarıma dokunurken buluyordum bazen, sanki dokunup dokunup kaçıyordu. Bu içimi bir hoş ederken kendimi ona bırakmak istiyordum. Kafamı omzuna koymak, ayaklarımı uzatmak ve yolculuğun tadını onun dizlerinde çıkarmak istiyordum... Ama şu an bile hayallerimin ötesindeydim, böylesi bir istek uzaya çıkmaktı galiba.

"Sadece ruhunu müziğe ver," diye fısıldadı Akif Selim.

Gözlerimi kapatmadan önce şarkının adına baktım çünkü hepsini kaydediyor ve müzik listeme ekliyordum.

Sleeping At Last - Saturn.

Şarkı çalmaya başladığında belki de ilk defa anında böyle bir etkiyle karşılaştım çünkü şu an öyle güzel uymuştu ki bize, daha fazlasını dinlemek için sabırsızdım. Ellerimi birleştirdim ve dışarıyı seyrederek şarkıyı dinlemeye devam ettim.

Bir ton hayal kurdum yine, Akif Selim'in yerine de üstelik çünkü o hayal kurmayı sevmiyordu. Olsun, ben onun yerine de severdim.

Aradan ne kadar süre geçti bilmiyorum ama sanırım tüm yolculuk boyunca aynı şarkıyı defalarca kez dinleyebilirdim. Akif Selim'e kulaklığını teslim ederken bana biraz ürkek bir kuş gibi baktı. "Bir fotoğraf da bana hatıra kalsın olur mu?" diye sordu ve telefonun kamerasını açtı.

Bir an boş bulundum. Yutkunarak kendimi hazır etmeye başlarken Akif Selim kamerayı yüzümüzün önüne getirdi ve iki kez fotoğrafımızı çekti. Telefonunda ona ait bir fotoğrafımız vardı.

"Akşam altıda ineceğiz," dedi geri çekilirken. "Beş saatimiz var."

"Bir film daha izleyelim mi?" diye sordum sakince. Bunu onayladı. Bu sefer izlediğimiz film ise duygusaldan çok daha belgesel tadında bir filmdi.

The Revenant.

Üç saate yakın bir vakit geçirmiştik. Film bittiğinde ağzımı hayretle açıp, "Ben böyle bir şey izlemedim," diye söylendim. "Leonardo hakikaten Oscar'ı hak etmiş."

"Aslında çok önceden alması gerekiyordu ama bu filmde de müthişti."

Etkisini yaşamaya devam ederken, "Yalnız acıktırdı beni biraz," diye konuştum. "Bir şeyler yiyelim mi inmeden?"

"Elbette," dedi düz bir sesle. Havanın ağırlığı belli oluyordu. İnmemize iki saat vardı ve gökyüzü yavaş yavaş çekiliyordu. Akif Selim ışıklandırmaları açarken ben de hâlâ bitmemiş olan böreklerimizi hazır ettim. Sanırım dönüş yolculuğumuzda restoranı kullanacaktık.

Bu sefer yemek yerken bilgisayardan güzel bir parça açtı ve onun eşliğinde karnımızı doyurmaya başladık. Sakindik ve bu sakinliği seviyordum. Birbirimize alıştığımızı düşündüm, benim açımdan durum öyleydi. Kasmıyordum ve çokça çekincem yoktu. Tabii ki en ufak bir bakışına utanıyor ve kızarıyordum ama bunu en az seviyeye düşürmek hâlâ benim elimdeydi.

Yemeğimizin ardından eşyalarımızı topladık ve inmeye hazır hale getirdik. "Kırk dakikamız var," dedi omuzlarını düşürerek. Sırtını yatağın sert kısmına verirken onun tam karşısındaki yerimi aldım. Yüzüne baktım. "Oyun oynayalım mı?" diye yükseldim birdenbire.

Yüzünü ekşitti ama bu tatlı bir ekşimeydi. "Ne oyunu?"

Ellerimle oynamaya başlarken siyah tokamdan dışarı taşmış saçlarımı kulağımın arkasına sakladım ve derin bir nefes alıp verdim. "Bilirsin işte, doğruluk ve cesaret klişesini düşün... Fakat bu sefer sadece doğruluktan yana olacağız. Birbirimize sorular sorup cevaplayacağız." Bekledim. Gözlerinin ta içini gördüm. "Yalan söylemek yok!"

Sakince tekrarladı. "Yalan söylemek yok."

"Ben başlayayım o halde," dedim kısık sesimle. Gözlerini sakince kıstı ve bağdaş kurdu. Ben de bağdaş kurdum. Karşı karşıyaydık. Sırıtmaya başladım ve ona soracağım ilk soruyu düşünmek için gözlerimi kapattım. Ona binlerce soru sorabilirdim ama iyi bir başlangıç olması için ağırdan almalıydım.

Birkaç saniye düşündüm ve gözlerimi açıp mürekkep mavilerine doğru konuştum. "Kitap okumak mı yoksa müzik dinlemek mi?"

Gülümsedi. "Kitap okurken müzik dinlemek."

"Ama olmadı bu."

"Bence oldu," dedi neşesini düşürmeden. "Yalan değil."

Kendimi susturdum ve hemen sonra onun sorusunu bekledim. Alt dudağımın içini ısırmaya başladım. O ise benim aksime daha sakin kal-

mayı başarmıştı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve tok bir sesle sordu. "Bir pişmanlığın var mı?"

Duraksadım. Ondan böyle bir soru muhakkak bekliyordum fakat biraz ani olmuştu. Elimdeki süreyle düşünmeye başladım ama aklıma bir şey gelmiyordu. Pişman olduğum şeyler yoktu ama keşkelerim vardı. O da zamanı kıymetli kullanamadığımdan ötürüydü galiba. Sonuçta her şey bir kaderden ibaretti. Ankara'ya gelmem, Akif Selim'i görmem ve onu ilk bakışta benimsemiş olmam bile belli bir döngünün kuralıydı. Pişmanlıklar beni üzen şeyler değildi, ben bir şeyin yaşanacağı varsa yaşanması taraftarıydım. İyi ya da kötü, ne olursa olsun.

"Yok," dedim dürüstçe. "Olsaydı direkt aklıma gelirdi ama yok."

"Anladım," dedi tatmin olurken. "Sıra sen de."

Sabırla bekledim ve beklettirdim sonra konuşuverdim. "Daha önce birine karşı bir şey hissettin mi?"

Yüzümü kapatmak istemiştim, bunu sormak benim için ne kadar zor olsa da onunla göz göze gelmek de öyleydi. Kalbimin tam orta yerinde pimi çekilmiş bir bomba vardı sanki ve az sonra cevabı ne olursa olsun patlayacaktı.

Ve patladı.

"Hayır," dedi yüzümü gözleriyle çerçevelerken. "Daha önce kimseye bir şey hissetmedim."

Burada olmasaydı elime mendil alıp odayı Mahmut Tuncer gibi dolanırdım, yetmez vagonlarda koşardım. Mutlu olmuştum elbette, belki ben ilk kişi olacaktım. Bana karşı bir şeyler hissettiğini daha önce söylemişti yani bunun imasını yapmıştı. Ah! Nasıl unutabilirdim ki?

Kendimi tutamadım ve kafamı öne eğip gülümsemeye başladım. Parmaklarımla oynuyor ve göğsümün duvarlarına çarparak kanat çırpan kelebekleri dinliyordum. Onları duymak ve hissetmek beni divane hallere düşürüyordu. Olabilirdi, birine karşı bir şeyler hissetmiş olması normaldi tabii ki, insan kalbi açık bir mağazaya benzerdi ve her an birisi oraya girebilir en güzel ürünü alıp memnun kalabilirdi ve daima oranın müşterisi olurdu. Lakin bu olmamıştı, daha önce kimse onun kalbine girmemişti.

Soru sırası Akif Selim'e geçtiğinde, "Sen peki?" diye sordu beklemeden. "Daha önce birini sevdin mi Mislina?"

"Hayır," dedim yüreğimin üzerinden kuşlar geçerken. "Daha önce kimseyi sevmedim."

Gülümsediğini gördüm. Bakışlarını kaçırıp dudağındaki kıvrımları sakladığını gördüm. Ama yakalamıştım onu çoktan, gülümsemişti işte. Mutlu mu olmuştu?

"Sıra bende," dedim iplerime elime alarak. Uzunca soludum ve yüzüne baktım. "Şu an olmak istediğin kişiyle ve olmak istediğin yerde misin?"

Kabul etti. "Evet. Olmak istediğim kişiyle, olmak istediğim yerdeyim."

Her geçen saniye yüreğimdeki baskı artıyor ve adım adım ona yaklaştığımı fark ediyordum. Beklemedi yine ve sordu ama bu seferki başkaydı. Ellerini uzattı, elleri titriyordu. "Ellerimi uzatsam," dedi umut dolu, hasret dolu bir istekle. "Tutar mısın?"

Ellerine bakan gözlerim, aklımda şimşek çakıyormuşçasına beni uyardı ve onun gözlerine itekledi. Gözlerinde davet vardı, gözlerinde güzellik vardı her şeyden evv'eli gözlerinde gözlerim asılı kalmıştı.

Titreyen elleri, ellerimi bekliyordu. İçimde bir ağlama hissiyle savaşmaya başladım fakat gözyaşı dökmek niyetinde değildim, beni ağlarken görsün istemiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım, boğazımdaki yumruyu eriterek ellerimi ellerinin içine bıraktım.

Sıcacıktı. Yumuşacıktı. Yuvaydı.

Ellerimiz birleşince açık olan parmakları tıpkı bir örümcek ağı gibi elimi sardı ve kaçmamam için beni ağının altına aldı. Kalbim patlamıştı, ben böylesine alışık değildim. Bu başkaydı. Ne bir bakış ne bir gülüş... Dokunmuş ellerime, sarmıştı bir kez daha. Uzatmıştı ellerini ve tutmuştum ben de.

Kalbin benim için mi atıyor Akif Selim?

Öyleyse öleceğimi bil, çünkü bunca zamandır senin için yaşadım.

Ellerimize bakmaya devam ederken gülümsemeye başladık. Gülüşlerimiz genişleniyordu, kalp atışlarımız bizi dansa çağırıyordu.

Gözlerimizdeki pusula birbirini gösterdiği an sustuk. Gülümsemeyi bıraktık ve birbirimize doğru yaklaşmaya başladık.

Ardımızda bıraktığımız her mesafede dayanılmaz bir sevdanın susuzluğunu hissetmeye başladım. Açtım, susuzdum ve ona muhtaçtım... Zaman ayaklarımızın altından kayıp giden bir suydu ve biz zamanı yakalamaya çalışan değil ona ayak uydurmaya çalışan iki insandık. Geliyordu, ona doğru gidiyordum.

Öpecek miydi beni?

Öptüğü an ya düşüp bayılırsam şuraya?

Ya öptüğüyle kalır, bir daha bakamazsam yüzüne?

Artık bunları düşünmek için de cevaplamak için de geçti... Anı yaşayalım, zamana ayak uyduralım...

Aramızda birkaç santim kalmıştı. Heyecandan bayılacaktım, heyecandan mahvolacaktım ve oluyordum. Avuç içlerim çılgınca kaşınıyor, karnımda muazzam bir sancı dövünüyordu. Çok yakındık, çok yakınımdaydı. Soluğu soluğumla birleşmişti. Kirpiklerimi kırpsam gözlerinin kapağını teğet geçmez, onu yorgun düşüren dertleri süpürürdü.

Bekledim. Olduğum yerde durdum. Masmavi gözleri içi dipsiz bir okyanusu andırıyordu. Daha önce hiç ama hiç bu kadar yakınına almamıştı beni, ona bir santim uzakta olmamıştım. Konuşsam dudaklarım dudaklarına değerdi. Sustum. Ben sustum o ise beklediğiyle kaldı. Hayır... Hayır yanılmışım.

Beklediğim yerde değildi, aksine dudaklarını daha özel bir yere koyamazdı.

Teni tenime sarıldı.

Akif Selim güzel dudaklarını alnımın üzerine bastırdı.

İçim içimden çıktı, kalbim bir durdu bir attı. Böylesi bir ânı yaşamak, ömrümün en güzel anına atılan en güzel imzaydı.

Soluğum boğazımda asılı kalırken Akif Selim dudaklarını alnımın üzerinde tutmaya devam ettim. Ellerimiz birbirinden ayrılırken, elleri saçlarıma dokundu ve şakaklarıma uğradı. Beni sarmıştı. Ona sarılmıştım.

Ağlıyordum.

Hissetmiştim bir damla gözyaşını.

Bu şimdiye dek döktüğüm gözyaşlarının en kıymetli olanıydı.

Dudaklarını alnımın üzerinden çekerken eş zamanlı bir halde alnı alnıma yasladı. Gözlerine bakamıyordum, bakarsam... Bakamıyordum işte. Ellerini şakaklarımda tutmaya devam ederken ellerimi, ellerinin üzerine koydum. Gözlerinin kapalı olduğunu biliyordum, bunu sahiden hissedebiliyordum.

Sevmeler, sevilmeler hepsi insanlar içindi ve bunu yaşıyordum.
Mutluluktan ölünür müydü?
Mutluluktan ölüyordum.
İnsan yaşamayı değil,
Olmeyi başarırdı her seferinde.
Sana ölüyorum, sana yaşadım.

VI

"Bir Ömre Bir Hiçmet"

ERKİN KORAY- SENİ HER GÖRDÜĞÜMDE

Sen, okuduğum kitapta altını çizdiğim o cümlesin.

Trenden inmiş ve doğruca kalacağımız pansiyona gelmiştik. Kars o kadar soğuktu ki boynuma doladığım atkı bile cildimin üşümesine engel olamamıştı ama sevmiştim. Kar burada erimemişti, hatta bir hayli kalın bir kütle vardı dışarıda. Akif Selim danışmadaki işleri hallettikten sonra elinde bir anahtar ile karşımda belirdi. Onu köşedeki koltukta beklemiştim. "Hadi gel," dedi sakince gözlerime bakarken. "Odamıza çıkalım."

Afalladım. "Odamız?"

"Hı-hım," diye kafasını salladı yumuşacık bir tavırla. "Bu odayı bile zar zor bulabilmiştim zaten." Kaşlarını çatıp bana tereddütle baktı. "Rahatsız mı oldun yoksa? Ben bu imkânlarla anca bu..."

"Yok yok," dedim çabucak onun kötü düşünmesine müsaade etmeyerek. "Hem biz seninle koskoca bir günü minik bir odanın içinde geçirdik." Dudaklarımı nemlendirip kafamı sağa doğru yatırdım. Bana su gibi bakıyordu sanki ben onun ulaşamayacağı bir şelaleydim ve o bana baktıkça ferahlıyordu. Gözlerinden okuyabiliyordum. Gözlerinde kendimi görebiliyordum. "Rahatsız olamam ki senden zaten, Akif Selim."

Ve şair burada şiirine seslenir...

Seni seviyorum.

Bir elinde tuttuğu çantaya bakarken tebessümünü dudaklarından eksik etmeden iç çeker gibi oldu. Trenden indikten sonra ellerimiz yeniden bir araya gelmemişti ama bir sefer tutmuştu işte onları, kolayca bırakır mıydı sahiden?

Akif Selim'in içinde bir yerlerdeyim. Bunu hissedip de ondan söz istemem saçma olur zira ben de bunca zamandır hissederek sevdim onu çünkü dilim onu sevmekle dost olamadı çoğu zaman.

Az sonra birlikte üst kata çıktık ve odamıza girdik. İçeri girdiğimde birkaç metrelik koridor sonrası iki yatakla karşılaştım. Tek kişilik iki yatak vardı. Akif Selim arkamdan gelip kapıyı kapattığında elindeki ve sırtındaki çantayı çıkarırken gözlerini benden ayırmadı. "Ne oldu?" diye sordu şüpheci bir sesle.

"Hiçbir şey," diye geçiştirdim kafamı iki yana sallarken. Ardından ben de sırtımdaki çantayı kenardaki masanın üzerine yavaşça bıraktım. Akif Selim karanlık odayı aydınlattığında gözlerimi daha geniş araladım. Oda küçüktü ama ikimize yeterdi. Yan yana duran yatakların ortasında bir komodin vardı ve sağ taraftaki yatak pencereye bakıyordu.

Akif Selim sakince soluklanırken çantasının fermuarını açarak içinden astım spreyini çıkardı ve arkasını dönerek onu ağzına sıktı. Onu bir anda öyle görünce o kadar kötü olmuştum ki sanki bana mahcup olmamak gibiydi niyeti oysa böyle hissetmesi beni üzerdi. Yutkunarak bana dönmesini bekledim. Birkaç saniye bekledi ve elindeki spreyi çantasına koyarken gözlerime baktı. Ellerimi birbirine karıştırdım. "Kendini benden saklamana gerek yok ki," diye fısıldadım gülümsemeye çabalarken. "Lütfen bunu yapma."

"Yok ondan değil," diye geçiştirdi ve spreyini çantasına koyup fermuarının ağzını kapatırken. "Öyle denk geldi sadece."

Bunun üzerine bir şey söylemedim. Doğruldu ve kısık gözleriyle gözlerime baktı. "Üşüyor musun hâlâ, çıkarsana atkını ve montunu."

"Ha," diye afalladım bir anda ellerimi boynumdaki atkıya götürürken. "Çıkarıyorum şimdi."

Atkımı ve montumu çıkardıktan sonra üzerime hırkamı giyerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Akif Selim pencerenin önünde dikilmiş öylece dışarıyı izliyordu. Yanına gittim ve baktığı yere baktım fakat boş bir sokaktan başka bir şey görememiştim. "Burası epey soğuk ve sessizmiş," diye konuşmaya başladım. "Ama sevdim."

"Vaktimiz olsaydı dışarı çıkardık," dedi sakince ve bana bakıp nabzımı ölçtü tavırlarıyla. "Çıkalım mı dışarı istersen?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok. Hem akşam oldu hem de zaten hava soğuk." İç çekip omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Burası daha iyi."

"Peki," dedi gözlerime bakmaya devam ederken.

"Pazartesi sabahı Ankara'da olacağız ya, sınava yetişebiliriz değil mi?" diye sordum minik bir endişeyle.

"Yetişiriz merak etme," dedi beni rahatlatırken. "Ben planımı ona göre yapmıştım zaten."

"Sevindim," dedim gözlerimi kapatıp açarken. "Yani düşünceli olman, çok çok düşünceli olman beni mutlu ediyor."

"Çok çok," diye taklit etti beni gülerken. Kafamı öne eğdim ve gözlerimi yeniden pencereye çevirdim fakat o sırada telefonum bildirim sesiyle çınladı. İrkilerek masanın üzerinde duran telefonuma uzanıp gelen mesaja baktım. Ezgi'dendi ama sorun şu ki internetimi açık unutmuştum. Ne güzel.

Neyse moral bozmayalım zaten tarifemin son günlerini yaşıyordum. Mesajına tıklayarak okudum.

Ezgi: *Ölmediniz inşallah?*

Mislina: *Yok daha yaşıyoruz.*

Akif Selim, "Kimmiş?" diye sorduğunda çenemi omzumun üzerine koyarak ona baktım. "Ezgi. Merak etmiş de."

Tatmin olup kafasını aşağı yukarı salladı. Pencere önünden çekilirken ben de duvar dibindeki yatağa oturup onunla konuşmaya devam ettim. Akif Selim, bilgisayarını şarja takarken gözlerimin ucuyla bir yandan da onu izliyordum.

Ezgi: *Bıyıklarını alman işe yaradı mı söyle çabuk?*

Mislina: *Ya sen manyak mısın? Bunu mu merak ettin yani?*

Ezgi: *Tabii ki bunu merak ettim. Akif Selim sana kitap okudu mu diye soracak değilim ya. Ben işin biraz daha fesat kısmıyla ilgileniyorum.*

Mislina: *Ya bak ben utanıyorum sen böyle yazdıkça. Deme şöyle deme.*

Ezgi: *Ohoo. Sen bu yazdığım mesajlardan bile utanıyorsan... Ben de kime ne soruyorum acaba?*

Mislina: *Çakır ve Kumru nasıl?*

Ezgi: *İkisi de tosun gibi maşallah. Sardunyalarını da suladım dün. Evde her şey yolunda ama bir durum oldu söylemem gerek.*

Mislina: *Ne oldu?*

Ezgi: *Adını bilmiyorum ama sanırım Akif'in abisi geldi buraya. Yani ne alaka onu da bilmiyorum ama kapımı çaldı onu sordu. Ben de evde yok, bilmiyorum dedim. Aramış ulaşılamıyormuş bir de.*

Kaşlarımı çatıp bekledim. Kenan'ın bizim apartmanımızda ne işi vardı? Tabii ki kardeşini görmek için gelmişti ama bizim evimize neden uğramıştı? Belki de bir tesadüften ibaretti. Peki bunu Akif Selim'le paylaşmalı mıydım? Elbette söylemeliydim. Ters bir durum olmuş olabilirdi.

Mislina: *Neden geldiğini söylemedi mi?*

Ezgi: *Kardeşini sordu işte, sebebini bilmiyorum.*

Mislina: *Başka bir şey yok yani?*

Ezgi: *Ne olabilir acaba başka bir şey? Yok diyorum.*

Mislina: *İyi tamam.*

Ezgi: *Sen onu bunu boş ver, kızım hiç mi bir halt olmadı ya? Odun mu lan bu çocuk yoksa, kalas herif.*

Mislina: *Kalas falan değil. Akif Selim'den bahsediyoruz ya burada! Neyse burada konuşulacak şeyler değil bunlar. Dikkat et kendine tamam mı? Bir şey olursa ara beni.*

Ezgi: *He arayayım, ta oradan buraya ışınlanırsın belki ne bileyim.*

Mislina: *Ezgi!*

Ezgi: *Ay tamam!*

Ezgi: *İnşallah kıyıda köşede almadığın bir bıyık vardır ve Akif seni tam öpecekken onu görür de vazgeçer.*

Mislina: *S e n k a f a y ı y e d i n.*

Ezgi: *Tamam.*

Mislina: *İyi geceler. Kalp.*

"Bir şey mi olmuş?" diye sordu Akif Selim diğer yatağın kenarına otururak. Sesiyle ufak bir titreşimin altına girip irkildim. Telefonu kapatıp omuz silktim. "Yok," dedim yüzüne bakarken. Sonra duraksadım çünkü olmuştu. Ona abisinden bahsetmeliydim. "Aslında olmuş. Yani abin gelmiş bize, seni sormuş."

"Neden?"

"Bilmiyorum," diye baktım yüzüne. "Aslında seni de aramış ama ulaşamamış."

"Çalmadı telefonum," dedi çabucak. Ayaklandı ve kabanın cebinden telefonunu çıkarıp ekrana baktı. "Şarjı bitmiş."

"Ondan ulaşamadı demek ki," diye konuştum sakince. Akif Selim çantasının ön gözünden şarj aletini çıkarıp telefonuna taktı. Ardından onu da prize. Oturduğum yerde sadece onu izledim. Telaşa kapılmıştı. Ayaklandım. "İstersen benim telefonumu kullanabilirsin."

"Numarasını ezbere bilmiyorum."

"Ya," diye duraksadım kaldığım yerde. "Neyse birazdan az da olsa şarj olur ve öğrenirim neden gelmiş," diyerek göğüs kafesindeki havayı dışarı bıraktı.

Aradan bir beş dakika geçtikten sonra Akif Selim telefonunu alıp koridora çıktı. Ben de birkaç kitap ve notlarımı tuttuğum ajandamla yatağın üzerine kuruldum. Aklım tamamen ondaydı ama ayakta onu beklemek istemiyordum, bu hoşuna gitmezdi. Önümdeki kitapların sayfalarını karıştırırken kapı açıldı ve Akif Selim içeri girdi.

Omuzlarını düşürerek elindeki telefonu tekrar şarja taktı. Bana dönene kadar onu bekledim ve sonunda yüz yüze gelebildik. "Kaldığı apartmanda tadilat çalışması mı ne varmış," diye yaklaştı karşımdaki yatağa yürürken. "Birkaç günlüğüne bende kalmak için gelmiş ama evde yokum."

"Ne olacak peki?" diye sordum gözlerine bakarak.

"Şu an bir lojmanda kalıyormuş. Sonrasına bakacağız."

Sesinde ve bakışlarında düşünceli bir hâl vardı. Gülümsedim. "Sana gelseydi onu eve alırdın değil mi Akif Selim?"

"Alırdım elbette," diye mırıldandı. "Ben kapıma gelen kimseyi geri çevirmem ki. Üstelik o benim abim."

"Hım," diye ses çıkardım hafif iğneleyici bir şekilde. "Işıl'ı da alırsın yani sana gelirse?"

"O da nereden çıktı şimdi?"

"Hiç," deyiverdim çabucak. "Dedin ya ben kimseyi geri çevirmem diye o yüzden sordum... Yani kötü bir anlamda değil sakın öyle düşünme."

Mürekkep mavisi gözleri küçülürken gülüşü büyüdü güzel yüzünde. "Neden kötü düşüneyim ki?" diye sordu kendi kendine konuşurcasına. "Ayrıca merak etme, ben senden başkasına kapalıyım."

Söylediği şeyle kocaman bir kayaya çarpar gibi oldum.

Dağıldım ve toparlanamadım.

Gözlerine hayranlıkla bakmaya devam ederken Akif Selim oturduğu yerden kalkıp benim yatağıma geldi ve bu sefer tam gözlerimin karşısına oturdu. Aramızda kitaplarım vardı. Heyecandan dudağımın içindeki eti ufak ufak ısırmaya başladım. Canım yanmıyordu sadece heyecanımı bastırmaya çalışıyordum. "Hem sen," dedi kafasını sağa doğru devirirken. Bakışlarının altında eriyordum. Kül oluyordum. "Kıskandın mı sanki?"

Evet.

"Hayır canım ne alakası var?" diye reddettim hızla.

"Nasıl yani?" diye güldü yanaklarımı kızartmaya devam ederken. "Hiç mi?" Parmaklarının uçlarını birleştirip bana gösterdi. "Şu kadarcık da mı kıskanmadın?"

"Tamam belki," dedim ben de parmaklarımın ucunu birleştirip ona gösterirken. "Şu kadarcık kıskanmış olabilirim."

Kafasını alayla sallarken parmaklarını serbest bırakıp benimkilere yöneldi. Parmaklarımın ucu eliyle genişletirken onu sadece izlemekle yetindim. Parmaklarımın ucundaki açıyı genişletip, "Bence biraz daha arttırabiliriz," diye güldü.

Ona eşlik ederek ben de güldüm ve ellerimize baktım. Parmaklarımla oynuyordu. Sonra usul usul parmaklarımızın boğumlarını birleştirip yumruk yaptı. Ellerimiz birbirine ait oldu. Sadece nefes alışlarımızı ve kalp atışlarımızı duyuyordum. Diken üzerindeydim sanki öyle bir heyecan vardı bende. Birleştirdiği ellerimize baktı ve başparmağıyla elimin yüzeyini sevmeye başladı. İçim gidiyordu. Yutkunamamıştım bile.

"Ellerin çok güzel Mislina," diye konuştu sakince. Ardından güzel gözlerini yüzümde sabitledi. Sıra sıra gezindi yüzümdeki detayların içinde. "Gözlerin, kirpiklerin, saçların, ağzın, burnun..." Sırıtıp diğer eliyle yanağımın üzerindeki çillere dokundu. "Çillerin..."

Parmaklarının ucu yüzümdeki çillere dokunmaya devam ederken gözlerimi kapatıp gülümsedim. Kalbim ağzımın içindeydi, kalbim kalbimden çıkmıştı.

Parmakları yavaşça çeneme doğru inmeye başladığında kendimi kastım. Kendimi tutmaya başladım. Gözlerimi açarsam büyünün bozulacağından korktum. Eli bir bebeğin cildini okşarmışçasına, bir çiçeği severmişçesine tenimin üzerinde gezinirken nefesimi tuttum. Hayır, hayır katlanamıyordum bu dokunuşa. Şimdi bayılacaktım. Narin parmakları çenemin altına yerleşirken göz kapaklarımın tir tir titreyişini hissetmeye başladım. Oturduğu yerden hafifçe doğrularak bana yaklaştığını fark ettim, gölgesi gözlerimin içine ilişmeye başlamıştı. Kendine has ferah kokusu burnuma nüfuz ederken yutkundum.

Geldi, tam çillerimin üzerinden öptü.

Elmacık kemiklerimin üzerine çiçekler bıraktı ve onu dudaklarındaki şefkatle besledi, büyüttü, sevdi.

Kalbim her an dile gelip ona aşkımı haykırabilirdi ama onu iyi terbiye etmiştim ben, susarak sevmesi gerektiğini öğretmiştim.

"Mislina," diye fısıldadı sesindeki şifayı bana ilaç diye sunarken. Dayanamadım ve yavaşça titreşen göz kapaklarımı kaldırıp ona baktım. Gözlerimin önünde uçsuz bucaksız bir deniz vardı. Ne de güzel bir manzaraydı. Gözlerimin içi kızarmaya başladığında ekledi. "Ben ilk kez böyle hissediyorum."

"Nas..." Kurumuş dudaklarımı nemlendirip elim ayağıma dolanmışçasına cümlemi tamamlamaya çalıştım. "Nasıl hissediyorsun, Akif Selim?"

Gülümsedi ve sakin hareketlerle kendini geri çekip yumruk olan ellerimizin bağını usulca araladı lakin elimi asla bırakmadı. Tavrı telaşsızdı, tavrı bir şeyleri derinden hissettirmek niyetindeydi. Alelade bir hissiyatı bana göstermekten uzaktaydı. Elim elinin altında ısınmaya devam ederken onu aldı ve tam kalbinin üzerine koydu.

Kalbi delicesine atıyordu.

Tıpkı benim kalbim gibi çarpıyordu.

Kalbi, kalbime denkti.

"Bunun cevabını sana sadece kalbim verebilir."

Kalbi avcumun içinde tıpkı bir güneş gibi doğmuştu. Yakıyordu, tüm ruhuma ışık saçıyordu ve ben buna daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. "Kalbin çok güzel atıyor Akif Selim," diye fısıldadım sanki sesimi ondan başka kimse duymasın ister gibi. "Benim kalbim de böyle atıyor çoğu zaman."

"Hangi zaman mesela?"

"Seni gördüğüm zaman. Sana baktığımda, senin yanında olduğumda... Bana böyle baktığında da çok manyak atıyor kalbim. Delirdi iyice, zapt edemiyorum kendisini."

Gülüverdi bir anda. "Ne oldu ne oldu?"

"Kafayı yedi."

"Güzel," diye kafasını salladı çabucak. "Kalbinin bir kafası olduğunu bilmiyordum. Ürktüm şu an."

"Yok ürkme sakın," dedim onu durdurarak. "Korkulacak bir yanı yok, vallahi bak."

Sözlerimin üzerine söz söylemedi. Muhtemelen şu an bir deli olduğumu düşünüyordu, e haksız da sayılmazdı. Vücudumdaki tüm kan neredeyse yanaklarımda toplanmıştı. Elimi usulca Akif Selim'in kalbinden çekip önümde birleştirdim. Parmaklarımla oynamaya başladım, ondan kaçtım. Bana başka şans bırakmıyordu. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu lakin bundan vazgeçip oturduğu yerden kalktı. Önümdeki kitaplara bakıp, "Ayrıca hemen sermişsin önüne kitapları hiç vakit kaybetmiyorsun maşallah," diye söylendi.

"Ankara'ya iner inmez doğruca sınava koşacağız ya ondan bu telaş," dedim açıklama yaparken.

"Olsun sen yine de çok telaş yapma," diye konuştu güven veren bir sesle. "Her şekilde çok güzel notlar alacaksın."

İç çektim. "Umarım."

"Neyse ben de biraz ders çalışayım," dedi ve çantasından çıkardığı bir kitabı eline alıp kendi yatağına kurulduk. Birlikte ders çalışmaya başladık. Vakit ilerlerken acıktık ve bir şeyler atıştırdık. Nihayetinde uyku vakti geldi ve yataklarımıza uzandık. Yüzlerimizi birbirimize çevirdik. Odadaki tek ışık komodinin üzerindeki minik gece lambasıydı. Gölgelerimiz tavanda bir portre çizmişti. Akif Selim bir elini yastığının altına diğerini de battaniyesinin üzerine koymuştu. Ben de öyleydim. Birbirimizi izliyorduk.

"Önümüzdeki hafta sonu gideceksin değil mi Bursa'ya?" diye sordu sakin bir sesle.

"Evet."

"Ne kadar kalacaksın?"

"Bir ay."

Duraksadı. "Bir ay mı?" Kısık sesiyle devam etti: "Çokmuş ya."

Yüzümü iyice yastığa bastırıp gülümsememi gizlemek istedim çünkü şu an aşırı sevimli duruyordu ve onun hakkında böyle düşündüğümü bilse pek sevineceğinizi zannetmezdim. "Bu biraz uzun bir ara hepimiz için biliyorsun," diye konuştum ardından. "Sen ne yapacaksın peki?"

"Seni bekleyeceğim."

"Sahiden mi?" deyiverdim kendime engel olamadan.

"Yani," diye gülümsedi dudağı yukarı doğru kıvrılırken. "Evde olacağım hep zaten, babamın yanına giderim... Aslında sana söylemediğim bir şey var."

"Nedir?"

"İşe başlayacağım."

"Ne?" dedim dikkat kesilirken.

Sözlerine destek olurcasına onları sahiplenerek, "Uzun zamandır aklımda olan bir şeydi zaten," dedi. "Tatile girdiğimizde başlayacağım."

"Nerede peki?"

"Bir tanıdığım yardımcı oldu. Kitapçıda çalışacağım." Dudaklarını nemlendirip ekledi. "Kitapların arasında olmayı seviyorum ve benim için uygun bir yer olduğunu düşünüyorum. Bakalım, umarım güzel olur."

"Çok sevindim senin adına," dedim gözlerindeki ışığın parlamasına yardımcı olarak. "Ama yorulduğun vakit beni ara ben hemen gelirim tamam mı?"

"Yorulmam," diye gülümsedi. "Hem senin de işlerin var."

"Kütüphanede çalışmıyorum artık, apartmanda da Sezer'e ve iki üst katımızdaki çocuğa ders veriyorum." Sesim dümdüzdü. "İdare ediyorum tabii. Hem Ezgi de var artık yanımda."

"Ezgi sana iyi geliyor değil mi?"

"Evet. Ezgi ile aslında ilk başta yıldızımız barışmamıştı ama onu tanıdıkça ne kadar iyi bir insan olduğunu anladım. Hayatımda olduğu için şanslı hissediyorum kendimi. Sevde de öyledir mesela. İkisinin de yeri çok başka... Arkadaşlar iyi geliyor insana."

Konuşurken sadece beni dinlediğini gördüm. Öylece izliyordu. Sonra sırt üstü uzandı ve ellerini tavana kaldırıp parmaklarını hafifçe oynatmaya başladı. Gece lambasının tava yansıyan ışığı orada gölge etmişti. Ben de dayanamadım ve sırt üstü uzanıp ellerimi havaya kaldırdım. "Biliyor musun?" diye sordu uykuya dönük bir sesle. "Küçükken abimle ellerimizle hayvanlar yapar tavana yansıtırdık. Ben köpek ve kuşu çok iyi yapardım."

"Yapar mısın peki bir daha?" diye sordum tavanı izlerken.

Beni kırmadı ve iki elini birleştirip parmaklarıyla kanata benzer bir şeyler yaptı ama tavana öyle güzel yansıdı ki hakikaten gerçek bir kuş gibi görünüyordu. Gülümsedim ve onu izlemeye koyuldum. Fakat ben de ona ayak uydurmak istedim ve kendi halimde bir şeyler çıkardım ortaya. Akif Selim neşeli bir sesle mırıldandı. "O neye benzedi şimdi?"

"Bilmiyorum ki," diye güldüm. "Pek bir şeye benzemedi sanki."

"Eh," dedi gözlerini kısarken.

Tavanda biraz oyalandık ve sonunda yine birbirimize döndük. "Alarmı kurdun değil mi?" diye sordum ilgiyle. Gözlerini kapatıp açtı. "Evet, erken kalkmamız gerekiyor. Uyuyalım artık yoksa zor uyanırız."

"Tamam," deyip battaniyemi iyice boynuma kadar çekip altına sığındım. Bu hissi ve sıcaklığı o kadar seviyordum ki işin garip yanı yerimi yadırgamamıştım bile. "İyi geceler Mislina," dedi Akif Selim ninni gibi bir sesle.

Gözlerimi kapattım. "Güzel geceler Akif Selim."

Sabahın sekiz buçuğuydu ve gözlerimizin üzerinde haliyle bir mahmurluk vardı. Akif Selim bana bakıp, "Birazdan kahvaltı için restoran bölümüne geçelim," dedi. "Çay içeriz, içimiz iyice ısınır."

"Olur," dedim ılımlı yaklaşarak. Yaklaşık beş dakika sonra tren kalktığında biz de restoran bölüme gidip kahvaltı ettik. Çok garipti hâlâ yaşadığımız bu şey. Hayat ayaklarımızın altından akıp gidiyordu ve biz çay içip tostumuzu yiyorduk. Bugünü, dünü asla unutmayacaktım. Ben hayatımda böylesi güzel anlar biriktirmemiştim. Özeldi ve daima öyle özel kalacaktı.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra yeniden odamıza geçtik. Bacaklarımı çektim ve dışarıyı izleyerek konuşmaya başladım. "Dönüyoruz... Zaman çabuk mu geçti sanki?"

"Bana da öyle geldi," diyerek yanımdaki yerini aldı. "İyi oldu ama değil mi, Mislina? Güzel vakit geçirdin değil mi?"

Yüzümü yüzüne çevirerek ona baktım. "Cevabını bildiğin sorular sorma bence Akif Selim."

"Duymak istedim belki?"

"Peki," diye toparladım kendimi. Saçlarımı kulağımın arkasına saklarken, iç çekip üzerimden koca bir yükü atmışım gibi rahatladım. "Çok iyi geldi. Uzun zamandır bu kadar güzel anlar yaşamamıştım. Her anı özel kalacak benim için."

Gülümsedi. İyi hissetmiş olmalıydı ben de öyle hissediyordum çünkü. Yüzümüzü yeniden akıp giden hayatın penceresine odakladık. Zaman baktığımız yerde miydi yoksa olduğumuz yerde mi bilmiyorum ama zaman biz değildik. Biz tüketilen, geçip giden bir şey değildik. Biz tüketendik, iyi ya da kötü bir şeyleri bitirendik.

Akşama kadar odanın içinde vakit geçirdik. Dönüşümüz daha hızlı oluyordu. Sanırım sınavlara çalıştığımızdan ötürü böyle hissediyordum. Her yerim uyuşmuş gibiydi. Ellerimi ve gözlerimi hissedemiyordum ama pazartesi günü iki sınavımızın olacağını bildiğim için işi şansa bırakmak niyetinde değildim. Tabii o haftanın yine yoğun geçeceğini de hesaba katmak gerekti. Belimi doğrultarak kafamı kaldırdım. Akif Selim'in dikkati de çalışma masanın üzerinde duran kitaplarındaydı. Sakince bir şeyler okuyordu. Ciddiyeti yerindeydi. Onu izlemeye başladığımda, "Biri beni izlerken ders çalışamam Mislina," diye konuşuverdi. Boşluğa düştüm bir anda ve bakışlarımı derhal ondan uzaklaştırıp önümdeki kitaplara odaklandım. "Yok ben sana bakmıyordum. Öyle denk geldi."

Elindeki kalemi bırakmadan yüzünü bana doğru çevirdi. Evet daha ne kadar utanabilirdim acaba? "Yorulmadın mı?" diye sordu sakince.

"Gözlerim ağrıyor hafiften ama idare ediyorum," deyip kafamı kaldırdım. "Sen?"

"Bu kadarı yeterli benim için," deyip kitaplarının kapağını kapattı. "Bence senin için de yeter. Saatlerdir çalışıyoruz zaten." Ardından kolundaki saate bakıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Saat de bayağı ilerlemiş. Bırak artık. Kahve alıp geleyim ben de."

O gelene kadar ben de burayı toplamalıydım öyleyse. Ayaklanarak kitaplarımı çantama koydum. Az sonra Akif Selim içeri girdi. Elinde iki bardak kahve vardı. Ayaklanacağım sıra beni durdurdu. "Yok rahatsız olma," dedi ve kahveleri masaya bıraktı.

"Teşekkür ederim."

"Bunu aşmadık mı biz?"

Dudaklarımı büküp, sol gözümü kıstım. "Elimde değil. Sen bir şeyler yapınca böyle boş boş bakmak garibime gidiyor."

"Boş boş bakmıyorsun, Mislina," diye oturdu yanımda kahve bardağını bana uzatırken. "Öyle olmuş olsaydı sana her baktığımda seni her gördüğümde içim bir hoş olmazdı."

"İçin hoş mu oluyor?" diye sordum saf bir sesle. Kesinlikle çok çalışmaktandı bu alıklığım ama ne yapabilirdim ki sanki? Ben onun kadar güzel konuşamıyordum, daha doğrusu çekiniyordum bir şeyler söylemeye çünkü ayarı kaçıyordu sözlerimin.

"Hıhım," dedi gözlerini kapatıp açarken aynı zamanda kahvesini dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Gülümsedim ve gözlerimi kaçırıp ben de kahvemden bir yudum aldım. Yüzümü pencereye çevirdiğimde onu görmüştüm. Yansıyordu cama. Ben ona bakıyordum o da bana. Gülmeye başladık. Kahvelerimizi yudumladık ve anı yaşadık. Sadece anı.

On dakika kadar sonra biten kahvelerimizin ardından yorgun düşmüşçesine kollarımla bacaklarımı sardım ve öyle devam ettim ve gökyüzünün tiyatrosuna. Akif Selim sessizliği, yapabileceği en sakın bir şekilde bozarak "Müzik açayım mı?" diye sordu.

Kafamı sallayıp "Tabii," dedim.

Telefonunu çıkardı ve bir şeyler karıştırarak çalışma masasına bıraktı. Saniyeler içinde parmağı oynatma tuşuna gittiğinde işittiğim sesle duraksadım. Ama bu... Nostaljik bir şeydi ve bunu biliyor gibiydim.

Akif Selim geri çekilirken gözlerimin küçülerek dudaklarımın yanaklarıma doğru yükselmesi eş zamanlı olmuştu. "Biliyor musun?" diye sordu sessizce.

"Sanki," dedim fısıltı gibi çıkan sesimle. Akif Selim sırtını yaslarken omuzlarımız birbirine değdi. Yan yana oturmuş bir şekilde sözlerin söylenmesini bekliyordu ve işte gelmişti.

"İnan ki
Senden başka
Senden başka
Senden başka
Hiç kimse yok içimde
Kimse yok içimde."

Gözlerimi belli bir noktaya sabitlemiş parçayı dinlemeye devam ediyordum lakin gördüğüm yerde, daldığım yerdeki tek isim Akif Selim'di. Senden başka... Kimse yok ki içimde.

Ve devam etti...

"Yüzüne bakmasam da
Başımı çevirsem de
Seni her gördüğümde
Seni her gördüğümde."

Kısa bir iç çekiş... Aynı anda gözlerimizi birleştirerek dudaklarımızı araladık, sonra parçaya eşlik ettik. Bunu birbirimize armağan ettik.

"İnan ki
Senden başka
Senden başka
Senden başka
Hiç kimse yok içimde
Kimse yok içimde."

Derin bir nefes alıp verdim ona bakarken fakat bu denizin sığ kesimlerinde yürümek gibiydi, kumsala ayak basmak, güneşe selam vermek gibiydi. Ne güzeldi. Öyle güzeldin ki sen...

Bir yolculuk ısıtmıştı kalbimizi, şimdi hangi ayrılık üşütebilirdi sevgiye muhtaç kalmış bizi?

Ankara'ya ayak basar basmaz önce eve geldik çünkü bu halde okula gidemezdik. Bir saatlik vaktimiz vardı. Bu süreçte çok hızlı olmam gerekiyordu. Eve girer girmez koşar adımlarla soluğu salonda aldım. Ezgi işe gitmişti ve gitmeden evvel Çakır ve Kumru'yla ilgilenmişti. Çakır beni görünce paçalarıma sarıldı, onu geri çeviremedim ve tüylerini sevmeye başladım. "Seni, sizi çok özledim ama şimdi gitmem lazım. Eve döndüğümde bol bol sarılacağız tamam mı?"

Beni duyduğunu ve anladığını varsayıp onunla vedalaşarak çabucak odama gittim. Çantalarımı gelince boşaltacaktım. Elimdeki süreyi derhal böldüm ve ilk kısımla kendimi banyoya attım. On beş dakika için banyodan çıktım. Islak saçlarımı bir yandan kuruluyor diğer yandan giyeceğim kıyafetleri seçiyordum. "Ay vallahi şeytan karışacak şimdi işime," diye söylendim acele hareket ederken.

Saçlarımı beş dakikada kuruttuktan sonra kurutma makinesini prizden çekip masanın üzerine koydum. Yarım saatim kalmıştı. Sınava ise kırk beş dakika. *Giyinmedim, otobüse binmedim ve sınav için erkenden yerimde olmadım... Yetişirsin Mislina... Yani umarım...*

On dakika içinde hazırlandım.

Nefes nefese kalmış bir şekilde aynanın karşısında dikilip halime baktım. Sırıttım. "Vay be," dedim omuzlarımdan ağır bir yük indirirmişçesine. "Yeni bir rekor için bir sonraki yolculuğu beklemek gerekiyor galiba?" Duraksadım ve suratımı asıp homurdandım. "Ben kafayı yedim. Akif Selim bu hallerimi görse soğur benden. Ben olsam soğurdum benden... Yok ya soğumazdım."

Kendi kendime konuşarak vakit kaybettiğim sıra kapı çaldı. İrkilerek aynanın karşısından çekildim. Kapıyı açtığımda Akif Selim karşımda belirdi. "Hazır mısın? Geç kalmayalım."

Kapıyı açıp onu içeri buyur ettim. "Kabanımı giyineyim de çıkalım. Gel içeri lütfen."

"Yok beklerim burada."

"Ama içerisi soğur."

"Kapıyı kapat o zaman?"

"Ama o zaman da sen soğursun."

Kafasını alayla sallayarak gülümsedi ve eğilmeden botlarını çıkardı. İçeri girdiğinde kapıyı kapattım ve elimle odamı gösterip "Kabanım içeride," diye söyledim. Beni takip etti ve odama geldi. Yatağımın üzerinden kabanımı kaldırdım ve onu sırtlanmaya başladım. "Çantanı hazırlamadın mı daha?" diye sordu tok bir sesle.

Kabanımın düğmelerini iliklerken yorgun bir şekilde baktım. "Henüz değil. Zaten masanın üzerindekileri yerleştireceğim."

"Ver ben hazırlayayım."

"Yok ben hallederim," dedim titreyen sesime mâni olamazken.

Gülümsedi ve itiraz etti. "Sen başka işlerini hallet. Saçlarına bir bere tak mesela boynuna bir atkı. Üşüme."

Kabanımın düğmelerinde duran ellerim yavaşlarken üzerimde tarifsiz bir ağırlık hissettim. "Peki," diye karşılık verdim. Daha sonra yatağımın üzerindeki çantamı ona uzattım. Akif Selim çantamı aldı ve sadece masanın üzerindeki eşyaları doldurup öylece oraya bıraktı. Ben de o sırada beremi ve atkımı boynuma geçirmiştim. Şubat ayı soğuktu.

Ellerimi atkımdan çekerken, "Sanki ölene kadar kaban giyecekmişim gibi bir his," diye mırıldandım. Tebessüm edip çantamı bana uzattı. "Yıllardır kışı yaşıyormuşuz gibi."

"Aynen öyle," diye gülümsedim uzattığı çantamı alırken.

Beraber evden çıktık ve birkaç dakika sonra gelen otobüse binip okula gittik. Sınavın başlamasına on beş dakika vardı. Sınıfa girdiğimizde Sevde oturduğu yerden fırlayıp yanıma geldi ve koluma yapıştı. Akif Selim'e bakarak "Merhaba Akif," dedi hızlı hızlı konuşarak.

"Sana da merhaba," diye karşılık verdi Akif Selim. Sevde gülümsedi ve ekledi. "Ben Mislina'yı birkaç dakikalığına senden çalıyorum. Görüşürüz."

Akif Selim neye uğradığını şaşırırken bir şey demeden sırasına yürüdü. Ne olduğuna ben de anlam veremezken Sevde vakit kaybetmeden beni köşeye çekip önümde durdu. "Anlat her şeyi. Çatlıyorum anlat çabuk."

"Sevde bir sakin olur musun?" diye sordum gülerek. Çok heyecanlı duruyordu, sanki işi gücü bırakmış da bu haberi bekliyordu. Aslında Sevde bizi en başından beri merak ediyordu. Onun heyecanını anlamamak elde değildi. Kolumu sarsarak, "Sakin olamam," diye fısıldadı, sabırsızdı. "Bak sınava gireceğiz ve ben bunu merak ediyorum."

"Ama sınav başlayacak."

"Ya sana destan anlat demiyorum ki," dedi düz bir sesle. "Azıcık ucundan *spoiler* ver bari. Çatlatma insanı."

"Sınavdan sonra konuşalım olur mu? Zaten okula da zar zor yetiştik."

"Sabah indi değil mi tren?"

"Evet."

"İyi madem ama her şeyi anlatacaksın. Bilmek istiyorum."

"Tamam tamam."

"Sınav başlayacak birazdan. Oturma listesine baktım. Benim arkamda oturuyorsun." Gözlerim Akif Selim'e kayarken gözlerinin elindeki telefonunun ekranında olduğunu gördüm. Kafamı hafifçe sallayıp Sevde'yi onaylarken içeri Berat girdi. Yanımıza gelip "Nasılsınız?" diye sordu.

"İyidir senden?" diye cevaplayıp peşi sıra sordu Sevde.

Berat omuz silkip "Fena değil," dedi. Bana döndü. "Mislina sende yarınki sınavın notları var değil mi? Benim biraz eksik, rica etsem verir misin?"

"Yanımda değil, eve gidince telefondan çekip atayım olur mu?"

Güldü. "Aman tost makinesi gibi çekme de."

Gülümsedim. "Yok merak etme, güzelce çekerim."

Bunun karşılığında eliyle kolumu usulca sıvazlayıp geri çekildi. "Sağ ol. Vallahi Hızır acil gibisin. Gerçekten sağ ol."

"Ne demek," diye gülümsemeye devam ettim. "Başarılar."

"Sana da."

Sınav başlamadan Akif Selim'le de birbirimize başarılar dileyip yerime geçtim. Sevde kalemine uç takarken arkasını döndü. "Çok çalıştın değil mi yine? Sahi çalışabildiniz mi o yolculukta?"

"Çalıştık çalıştık," diye konuştum güven veren bir sesle. "Dönüşümüzün çoğunluğu çalışmakla geçti zaten."

Sol kaşı imayla kalktı. "Gidişiniz pek öyle olmamış anlaşılan?"

Utanarak bakışlarımı kaçırdım ve yanağımı avucumun içine hapsederek kaçırdığım bakışlarımı önümde duran kaleme kilitleyip gülümsemeye başladım. Sevde bu tavrımdan derhal bir sonuçlar çıkarırken kulağıma doğru yükselip çabucak fısıldadı. "Öpüştünüz biliyorum. Salak salak sırıtmandan belli."

Kendini geri çektiğinde kocaman olmuş gözlerimle onu susturdum. "Hayır yok öyle bir şey. Vallahi olmadı."

"Nasıl ya?"

"Ne demek nasıl ya?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Olmadı sandığın gibi bir şey. Ya anlatacağım diyorum hem. Az bekler misin lütfen?"

"İyi tamam ya," diye baktı ters ters önüne dönerken. Güldüğünü görmüştüm. Alayla kafamı sallayıp ben de güldüm. Birkaç dakika içinde Şerif Hoca ve Gülseren Hoca içeri girdi. Klasikleşmiş sınav öncesi kontrolleri geride bıraktıktan sonra vakit kaybetmeden sınav başladı. Sakin ve ferah bir halde sınav sorularını yanıtladım. Bu yaklaşık kırk dakika sürmüştü. İçime sinen bir kâğıtla yerimden kalkıp onu Gülseren Hoca'ya teslim ettim.

Yerime geçerken Akif Selim'in de elinde sınav kâğıdıyla kürsüye yürüdüğünü gördüm. Gözlerime baktı ve omuzlarımızı temas ettirerek yanımdan geçip gitti. Kafamı öne eğdim ve gülüşümü sakladım.

Sınav bittiğinde Akif Selim yanıma geldi. "Güzel geçti değil mi?"

Kafamı salladım. "Güzeldi. Senin nasıldı?"

"Güzeldi."

O esnada Sevde sırasının üzerindekileri çantasına doldurup bana baktı. "Kantine gidelim mi Mislina?" Ardından kaş göz işareti yaptı. *Yok yok, az daha belli et olmadı bu!*

Kısacık bir an boşluğa düşer gibi olduğumda elimi saçlarıma götürdüm. Akif Selim ellerini siyah kabanının ceplerine koyarken duru bir sesle konuştu. "Ben de bir öğrenci işlerine uğrayacağım zaten. Sonra görüşürüz."

"Tamam o halde," diyebildim bekletmeden. Az sonra yanımızdan ayrıldı, biz de Sevde ile kantine indik. İki kahveyle boş bir masa bulup karşılıklı oturduk. "Hadi başla," dedi Sevde arkasına yaslanırken. "Giriş ve gelişmeyi az çok biliyoruz. Sonuç önemli. O trende neler oldu?"

Kahve bardağımı dudaklarıma taşırken güldüm. "Ya Rabbim. Ay Sevde ne olabilir Allah aşkına?"

Aranın soğumasına müsaade etmeden karşılık verdi. "Ya beni delirtmesene. İki gün diyorsun. Bu çocuk seni hâlâ fark edemediyse gitsin bir gözlük alsın kendine. Taş olsa çatlar be kızım. Zaten elle tutulur bir şeyler vardı aranızda, ee?"

"Elimi tuttu."

Gözleri parladı. "Sonra?"

"Ben de onun elini tuttum."

"Yani?"

Kıkırdadım. "Kutu kutu pense oynadık."

Durdu. Baktı. Donuklaştı. "Yalnız sen bu mizahını, onun yanında da gösteriyorsan vallahi iyi sabrediyor. Bu arada gülüyor mu ya hiç?"

Gözlerimi devirdim. "Yok Sevde gülmüyor. İnsan değil çünkü o."

"Güldüğünü görmedim hiç, ne yapayım yani?"

"Bir şey etmene gerek yok ki... Gülüyor yani. Çok güzel gülüyor."

Kahvem bardağımla oynamaya başlarken Sevde meraklı ve ilgili tavrını benden esirgemeden dudaklarını araladı. "Ee? Başka bir şey olmadı mı yani? El ele tutuştunuz sadece bu mudur?"

Onunla paylaşacaktım ama heyecanım o kadar tazeydi ki önce kendi içimde hazmetmem gerekiyordu. Buna inanıyordum lakin onun bu üs-

lubuna daha ne kadar direnebilirdim bilmiyorum. Omurgalarımı usulca doğrultarak kendimi masaya doğru ittim. "Aslında bir şeyler oldu ama bilmiyorum Sevde. Yani..." Kısık sesle devam ettim. "Alnımdan öptü."

Gözleri bu sefer gösterişli bir avize gibi parladı. "Oha!" dedi tepkisine ayak uydururken. "E bu resmen helalimsin demek."

"Ne?" diye çattım kaşlarımı bir anda. "Ne diyorsun sen?" Geri çekilerek gülmeye başladım. "Sevde, manyaksın."

"Ne manyağı?" diye sordu bana ciddi bir tavırla. "Kızım sen anlamıyorsun galiba bu işleri. Alnında öpmüş alnından... Öylesine biri değilsin işte, değerlisin onun için kıymetlisin." Gözlerini kararttı. "Vay be, helal olsun Akif'e. Bayağı kıyak bir enişte olma yolunda sağlam adımlarla ilerliyor."

Kalbimin içindeki ritim değişime uğrarken gülümsemeden edemedim. Birkaç dakika kaş göz işaretleriyle iletişim kurmaya devam ettik. Ta ki Kadir yanımıza gelip oturana kadar. Sandalyesini çekti ve masanın diğer boş kısmını da o doldurdu. "Nasılsınız hanımlar?" Bana döndü. "Nasılsın Mislina?"

"İyiyim sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," derken Sevde pürüzlü bir ses tonuyla Kadir'in ona bakmasını sağladı. "Mislina'ya ayrı bir selam demek? Bozuksun yani hâlâ bana Kadir, öyle mi?"

"Yok değilim," dedi Kadir dümdüz bir sesle. "Ben sana bozuk atamam Sevde çünkü sen bana ağzımın payını bir güzel verirsin. Sen bana bozuk atarsın, atar yaparsın, kızarsın... Ben sana kızamam, kıramam." Yutkundu. Sesi bir taşın altında ezilmişti. Sonra bir cesaret son kelimeyi de söyleyiverdi. "Kıyamam da."

Nutkum tutuldu.

Öylece ikisine bakakaldım. Sevde'ye çevirdim yüzümü ve yüzünün alacağı şekli merak içinde bekledim fakat Kadir buna zaman tanımadı sanki kurduğu cümle yanlıştı, sanki bir mayının üzerine basmıştı ve patlamaması için çaba sarf ediyordu. "Ben Mislina'ya da kıyamam," dedi gözlerinin ucuyla gözlerime bakarken. Koyu kahverengi bakışlarında gördüğüm şey koskoca bir acıydı. Dokunsam hissettiği acıdan benim bile canım yanardı. Dudağının kenarı sancıyla kıvrıldı. "Siz benim arkadaşımsınız sonuçta."

Sevde dudaklarını nemlendirip durgun bir sesle Kadir'in gözlerine baktı. "Kadir, ben o gün sana sert çıkmak istemedim. Gerçekten sana

kızmak, seninle kavga etmek beni üzüyor. Biz seninle önceden çok yakın iki arkadaştık ve hâlâ da öyleyiz, tabii son zamanlarda işler pek yolunda gitmese de yine ben seni çok seviyorum, çok değerli bir dostsun benim için. Kaybetmek istemem seni inan bana."

Kadir, "Eskisi gibi değiliz Sevde," diye konuştu. "Bunu sen de ben de çok iyi biliyoruz. Sen o çocukla tanıştığın andan beri aramız eskisi gibi olmadı. Bozuldu bir şeyler. Bunu biliyorsun, yalan mı?"

"Değil ama ne yapabilirim ki?" dedi Sevde hızla savunmaya geçerek. Daha doğrusu kendini ifade ederek. "Hayatımda biri var ve haliyle ona da vakit ayırmam gerekiyor. Üstelik bunu sen başlattın. Bana ilk ters gelen sensin. Bu yalan mı peki?" Kadir'e cevap hakkı tanımadan ekledi. "Hem sen söylesene. Hayatında bir kız olsaydı, sevdiğin biri olsaydı bizimle bu kadar zaman geçirir miydin? Kendini kandırma lütfen ve bunun için kimse seni suçlamaz da."

Haklıydı ama Kadir'e üzülüyordum.

"Yalan değil," dedi Kadir düz bir sesle. "Kimse kimseyi suçlayamaz ama ortada belli bir gerçek var. Eskisi gibi de olamayız sen de bunu biliyorsun..." Sevde söylediklerine anlam veremezken Kadir toparlanmaya başladı. "Ya neyse ben gördüm sizi bir hâl hatır sorayım dedim." Ayaklandı ve önce bana sonra Sevde'ye bakıp veda etti. "Görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ardından bakarken.

Sevde, "Böyle bir gün kilitleyeceğim bir odaya, bağlayacağım bir koltuğa derdi neyse öğreneceğim ha!" diye homurdandı. "Bir karın ağrısı var belli."

"Önceden daha çok vakit geçiriyordunuz ya, ona üzülüyor işte biraz."

"İyi de ben zaten bağımızı koparmadım ki," dedi kuru bir sesle. "Burak var..."

Sevde'nin sözleri Burak yanımıza gelince yarıda kaldı. Sevde onu görünce ayaklandı ve birkaç saniye sarılıp ayrıldı. Burak oturmadan bana bakarak "Merhaba," dedi. Sesi oldukça tok ve sakindi. Tebessüm edip başımı hafifçe eğdim. Tekrar Sevde'ye döndü. "Sınavın nasıl geçti?"

"Fena sayılmazdı."

"Güzel. Benim diğer sınavıma iki saat var daha ne yapalım? Ya da siz bir şeyler yapıyorsanız ben bölmeyeyim."

"Yok siz rahatsız olmayın, benim de işlerim var zaten," dedim. Çantamı omzuma takarken Sevde'ye bakıp gülümsedim ve birkaç göz işaretiyle yanlarından ayrıldım.

Akşam saatlerine yakın okuldan Akif Selim ile ayrıldık. İkinci sınavımız ilk sınavdan iki saat sonra olmuştu. Sınavlar bitince kütüphaneye gidip ertesi gün gireceğimiz sınav için çalıştık. Bu haftayı da kaza bela olmadan geride bırakırsak rahatlayacaktık fakat tam rahatladım derken bu sefer Akif Selim ile ayrılacaktık. Reva mı bu şimdi?

Otobüsten bir durak evvel inmiştik. Hava soğuktu ama biraz yürümek istemiştik ikimiz de. "Abinle konuştun mu bugün Akif Selim?"

"Konuştuk," dedi. Elleri cebindeydi. Adımlarımız yavaş ve endişesizdi. "Ona bana gelmesini söyledim ama bu sefer de o istemedi, ben de üstelemedim. Öyle."

"Aranızın düzelmesine sevindim," deyip toparladım. "Yani en azından iyisiniz sanki? Yanlış mıyım?"

Suratına bana çevirdi. "Doğrusun."

Bakışlarını adımlarına odaklarken sesi başka bir notaya dokundu. "Şimdi sen Bursa'ya gideceksin ya, bir ay da yoksun... Acaba o Salih denen çocuk gelir mi seni görmeye? Yani gelmez değil mi? Gelmesin."

Gülümsedim. Ama öyle böyle değil.

"Hem kim ki o Salih? Sen tanıyor musun? Annenler seviyor mu peki onu?"

"Ben tanımıyorum, annemler de sever ama iyi biriymiş yani öyle dedi annem," diye açıkladım dürüstçe. "Ama gelmez beni görmeye. Ben onu istemiyorum ki zaten. Annemler de beni zorla baş göz edecek değil, öyle biri değiller yani. Sadece beni Salih'e uygun görmüşler."

"Ama olmaz ki öyle," dedi tok bir sesle. Tavrı usulca sivrileşti. "Sen tanımıyormuşsun hem olmaz yani. Yok olmasın..." Gözlerimle buluştu. "Olmasın değil mi Mislina?"

Benden izin istiyordu, gönlümü istiyordu sanki. Ona ters gitmememi istiyordu oysa zaten bunu istemesine bile gerek yoktu. "Olmayacak Akif Selim," dedim sıcak bir şekilde, sesim onu ısıtmışa benziyordu. "Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Duraksadı ama adımları değil kalbinin atışı. "Biliyorum," dedi içimden akıp giderken. "Sadece emin olmak istedim."

Bir şey diyemedim. Kafamı öne eğdim ve gülümseyerek adımlarımızı izledim. Birkaç dakika boyunca yalnızca gülümseyerek iletişim kurduk. Bu bize ait bir dildi. Ne zaman konuşamasak, gözlerimize bakamasak dil değil kalp devreye girmiş olurdu.

"Hüseyin amcaya uğrayalım mı?" diye sordum ilerideki dükkânını görünce. "Uzun zamandır gitmedim onu özledim."

"Gidelim tabii," dedi yumuşak bir sesle. Birlikte oraya vardık. Akif Selim kapıyı tıklatarak içeri girdiğinde, "Selâmün aleyküm Hüseyin amca," dedi. Peşinden girdim ve kapıyı kapattım. "Nasılsın?"

Sobanın başında oturuyordu ve yanında hanımı vardı. Ayşe teyzem.

Hüseyin amca oturduğu yerden kalkarken Akif Selim yanına gidip "Yok amca rahatsız olma," deyip onu durdurdu. Ardından ellerinden öptü. Bir şiir dinler gibi onu izledim. Ardından ben de gittim yanlarına ve önce Ayşe teyzenin sonra da Hüseyin amcanın ellerinden öptüm.

Ayşe teyze bize bakıp gülümsedi. "Evladım ayakta kalmayın, şuradaki tabureleri çekin oturun haydi." Sobanın etrafa yaydığı sıcaklık damağımda eriyen şeker gibiydi. Akif Selim üst üste olan tabureleri ayırıp ikisini yan yana koydu. Yan yana oturduk.

Ayşe Teyze, "Çay mı içersiniz yoksa ıhlamur mu?" diye sordu ton ton bir sesle. "İçiniz ısınır bir güzel."

Akif Selim ile göz göze geldik. "Ihlamur olabilir," diye söyledim fısıltı gibi çıkan sesimle. Akif Selim, "Ben çay içeyim," dediğinde ayaklandım. Ayşe teyze beni duraksatırken onu kibarca engelledim. "Ben hallederim Ayşe teyze, lütfen rahatsız olma."

"İyi madem," deyip köşedeki küçük rafta duran iki bardağı uzattı. Bir bardak çay ve bir bardak ıhlamur ile yerime geçip oturdum. Akif Selim ellerinin arasındaki çay bardağını kavramış, gözlerini zemine sabitlemişti.

Ihlamurumdan bir yudum aldıktan sonra Ayşe teyzenin kucağındaki örgüye baktım. Mavi renkli bir hırka örüyordu, bebek hırkası. "Çok güzel görünüyor," dedim hırkaya bakarken. Hırkanın örülmüş kısmını gösterip gülümsedi. Öyle güzel gülümsedi ki bu gülüşü ömrüm boyunca unutamayacağını anlamıştım. Burnunun kemerine kadar inmiş gözlüklerinin altından bana bakıp, "Benim küçük kızın bebeği oldu, ona örüyorum. Beğendin mi?"

"Çok beğendim," dedim hayran kalırcasına. "Hayırlı olsun bu arada, Allah nazarlardan saklasın."

"Âmin kızım," diye baktı gözlerime.

Akif Selim çay bardağını ağzından çekerken Hüseyin amcanın bakışları onu hedef aldı. "Akif Selim, nasıl gidiyor evlat?" Bana baktı sonra. "Her şey yolunda mı Mislina? Okul yoruyor sizi galiba bak akşam olmak üzere ama daha yeni geliyorsunuz."

"İdare ediyoruz Hüseyin amca," dedi Akif Selim nazikçe. "Siz iyi misiniz asıl? Sağlığınız yerinde değil mi?"

Ayşe teyze gülerek kafasını salladı. "Tosun gibi maşallah, tosun."

İkimiz de gülümsedik. Hüseyin amca, hanımına bakıp, "İlahi sen de hanım," dedi. "O kadar da değilim yahu."

Akif Selim gülerek, "Maşallahın var Hüseyin amca," dedi. "Ayşe teyze haksız değil bu konuda."

Ayşe teyze keyiflenerek gülmeye devam etti: "Bak gençleri de aldım yanıma gördün mü Hüseyin Efendi?"

Hüseyin amca bize düz düz baktı ama o kadar tatlıydı şu an, keşke biri bizi bu âna hapsetmiş olsaydı. Tam şu ânı aylarca yaşayabilirdim. Samimiydi, sıcaktı, huzurluydu. Her şeyden önce bizden yaşça büyük olmalarına rağmen onlarla bu kadar iyi anlaşıyor olabilmek çok özeldi. Bana yıllar sonra sahip olmak istediğim aileyi anımsatıyordu. Akif Selim ve beni... Bir kış günü, bir sobanın etrafında onunla ıhlamur içmek... Koca koca hayallere gerek yok, şu kadarını minicik kalbime sığdırsam yeterdi.

Elimizdekileri bitirdikten sonra ayaklandım. Ayşe teyze onları alıp tepsinin üzerine koydu. Daha sonra bir bana bir Akif Selim'e baktı. Bakışlarındaki ima utanacağım cinstendi. "Sizin okulunuz güzel gidiyor değil mi çocuklar?" diye sordu sevecen bir sesle.

"İyi diyelim iyi olsun," dedim ellerimle oynarken.

"Kaç seneniz kaldı?"

"Bu seneyi saymazsak, iki."

"Sonra ne yapacaksınız?" dedi. "Biz yaşlıların bu soruları hiç hoşunuza gitmez biliyorum ama başka anlamda soruyorum ben. Burada mı kalacaksın Mislina?"

"Bilmiyorum," dedim ellerimle oynamaya devam ederken. "Ben Bursalıyım biliyorsunuz, annemler de orada. Okul bitince ne olur ne yaparım çok düşünmedim. Burada iş bulursam burada kalırım."

"Sen peki oğlum?" diye sordu bakışlarını Akif Selim'e yöneltirken. "Sen burada yaşıyordun değil mi?"

"Evet. Ben de burada kalırım herhalde. Uzun vadeli hayallerim yok."

"Neden?"

"Bilmem," dedi eskimiş bir gülüşle konuşurken. "Hayat çok ani çok kısa. Elbette bir sonraki günü düşünüyorum ama daha ilerisi olmuyor benim için. Yaşadığım anın kıymetini biliyorum ben."

Hüseyin amca ağır sesiyle oturduğu yerde hafifçe toparlanarak bize baktı. Kırışmış cildinde kaç acı birikmiş, kaç hüzün değmiş geçmişti kim bilir... "Altmış yaşı devirdim ve inanın ne yaşadığımı anlamadım. Sanki dün hayata gelmiş gibiyim çocuklar, zaman öyle hızlı akıyor işte... Fakat ben de şanslı bir ihtiyar sayılırım. Günlerimi şükrederek geçirdim, her gün Allah'a şükrettim. Önce güzel bir insan çıkardı karşıma sonra onunla güzel bir ömür... Bundan daha güzel bir şey olabilir mi?"

Gözlerim doluverdi. Ayşe teyzeye baktım usulca. Onun da gözleri kızarmıştı, yüzünde bir bahar vardı lakin bu bahar onu duygulandırmıştı. Sonra ikisi de birbirine baktı. Hüseyin amca, hanımına öyle güzel baktı ki bunun tarifi nasıl edilir bilemedim.

Bir minnet vardı gözlerinde, bir özlem vardı. Bir ömür vardı.

Onları izlerken Akif Selim gözlerime baktı. Konuşamadım ve kızarmış gözlerimle ben de ona baktım. Tebessüm etti. Gözlerinde bir şey vardı. Belki hasret, belki de bir minnet.

İnsan insana daima hasrettir oysa,

Yapılan iyilikler, karşısındakine ömrü boyunca kalınan bir minnettir.

Ömrüm boyunca minnet kalacağım sana, öyle bir his işte...

Yarım saat daha yanlarında oturduktan sonra eve geldik. Bir durgunlaşmıştım ama iyi sayılırdım da. Çakır beni karşılarken eğildim ve ona sarıldım. "Canım benim," dedim onu severken. "Canımsın sen benim." Eğlendik birbirimizle. Ardından salonun ışıklarını yakıp Kumru'nun yanına gittim. Kafesine tıklattım. "Hu-hu! Komşu ben geldim!"

Minicik kafası hareket halindeydi. Gülerek devam ettim. "Çok özlendiniz Kumru Hanımcığım. Anlatacak çok şey var ama önce içerideki eşyalarımı toplamam gerek. Onları toplayayım, hemen geleceğim."

Çakır ve Kumru'nun ihtiyaçlarıyla ilgilendikten sonra odama gidip kıyafetlerimi çıkardım ve daha rahat bir şeyler giyindim. Ardından sabah bıraktığım çantaları boşaltmaya başladım. Yiyecek tabaklarını tezgâhın üzerine çıkarıp onları bir güzel yıkadım. Halimden memnun gibiydim, sonuçta aklımdaki anılar yüzümdeki gülümsemelere sebep oluyordu. Kötüye yoracak bir şey yoktu.

İki saatin ardından Ezgi biraz geciceğini belirtti. Akşam yemeği için onu beklemek istedim. Telefonumla birlikte salona girdim ve pencere kenarında dikildim. Ayaktaydım ve şehri izliyordum pencereden. Tabii Kumru'yu unutmamıştım. Sokağı izlerken bir yandan da onunla sohbet etmeye başladım. "Aslında nereden başlayacağımı bilmiyorum

Kumru. Çok özeldi, her şeyiyle o kadar özeldi ki biri bir yıl önce bunları yaşayacağımı söylese 'dalga geçiyorsun herhalde' derdim." Güldüm. "Öyle güzel bir insan ki... Her seferinde, onu her gördüğümde iyi ki diyorum. Şükrediyorum."

İç çekerek onu anlatmaya devam ettiğimde Kumru'ya baktım. Beni dinlediğini biliyordum çünkü o benim arkadaşımdı. Anlamıyordu ama ben anladığını da biliyordum. Öylesine alışmıştım işte, öyle düşünüyordum. Ne zararı gelirdi ki bunun bana benden başka.

Yüzüme yansıyan karanlıkla başımı öne eğdim. Sırıttım. "Çok seviyorum Kumru. Bir insan en fazla ne kadar severse o kadar seviyorum onu..." Karanlık gökyüzü ruhuma sinmeye başladığında yorgun ama huzurlu bir şekilde iç çektim. "Biz onunla..."

Duraksadım. Gözlerime bir ateş dokundu, bir kıvılcım sıçradı buraya.

Kafamı kaldırdım, ateşin geldiği yere baktım.

"Hayır," dedim ellerim titrerken, gözlerim çabucak dolarken. "Hayır olamaz..."

Gözyaşlarım saklı kaldığı yerden süzülmeye başladı sabırsız bir istekle. Her şey çok hızlı gelişiyordu, kalbim acıyor ruhum feryat figan ediyordu. Ellerimi buz gibi pencereye koydum ve bağırdım. Sesim delirmiş gibi titredi. "Hüseyin amca..."

Dükkânı yanıyordu.

Yanan bir dükkân değil, bir ömre sığdırılan minnetti.

VII

"Gitmeler Gelmeler İçindir"

SLEEPING AT LAST- HEARING

Gözlerimden akan bu yaşlar, şimdiye dek kalbimin içindeki yangına düşseydi söndürür müydü oradaki ateşi?

Hissettiğim acıyı, hüznü, bir türlü kabuk bağlayamayan bu yarayı iyi edebilir miydi?

Hayat insanların başrolünde olduğu bir sahnedir aslında. İyiler ve kötüler vardır, kazananlar ve kaybedenler olur lakin herkesin rolü son nefesini verene kadardır. Doğum ve ölüm bizler içindir. Yaşar ve ölürüz, herkes gibi. Ölümler ani gelir, ölümler üzer, ölümler acı verir.

Tıpkı gördüğüm şeyle kalbime oturan, orayı kocaman bir deprem alanına çeviren olay gibi.

Ayşe teyzem ve Hüseyin amcam...

Ellerim ve ayaklarım tabiri caizse birbirine dolanmıştı. "Allah'ım," dedim göğsüm sıkışa sıkışa. Nefes alamıyordum âdeta. Sanki bir ameliyat masasındaydım ve o masadan kalkamayacağımı biliyordum, öyle çaresizdim ki...

Zangır zangır titremeye başlayan bedenim Çakır'ı da huzursuz etmişti, telaşla paçalarıma dolanmaya başlayarak benimle konuşmaya çalışıyordu. Yutkundum ve arkamı dönerek doğruca koridorun ışığını yaktım. Odama koşarak montumu sırtlandım ve ne halde olduğumu umursamadan evimin kapısını açtım. Titreyen ellerimle birlikte ayakkabılarımı giymeye başladığım vakit apartmandan sesler işitmeye başladım. Evet, bu telaşlanmalar onlar içindi. Hüseyin amcam ve canım Ayşe teyzem için...

Dairelerin kapıları açılmaya devam ediyor, merdivenlere dokunan adım sesleri artmaya başlıyordu. Botlarımın bağcıklarını bağlamadan Çakır'a bakıp, "Bekle beni tamam mı?" diye konuştum acele acele.

Çakır'a kapımı kapattıktan sonra ayağa kalktım. Ayağa kalkmamla birlikte Akif Selim'i en az benim kadar telaşlı bir halde merdivenlerden inerken gördüm. Onu böyle korkmuş bir şekilde görmek gözyaşlarımın hızını arttırmıştı. "Mislina," diye baktı gözlerime. "Ne oluyor?"

"Bilmiyorum" Konuşamadım. Onu görünce daha kötü olmuştum. Hıçkırıklarım boğazıma dizilince vakit kaybetmeksizin yanıma geldi. "Tamam. Sakin ol bir bakalım gel hadi."

İkimiz de aceleyle indik bu merdivenlerden. Dışarıya çıktığımız zaman kocaman bir kalabalıkla karşılaştık. İnsanların seslerini işitiyordum, telaşlı ve meraklı hallerini. Akif Selim'le beraber onların yanına vardığımızda yanmaya devam eden dükkâna baktım. Ellerimi ağzıma götürdüm ve gözlerimi dehşetle büyüttüm. "Hüseyin... Hüseyin amca..."

Akif Selim beni hafifçe geriye çekerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Feridun abiyi gördüm sonra köşede ve hemen yanında birkaç adamı. İçeriye girmeye çalışıyordu. Akif Selim yanlarına giderek, "Abi içerideler mi?" diye sordu. "Görebiliyor musun onları?"

Feridun abi yüzüne yansıyan sıcağa aldırış etmeden kafasını iki yana salladı. "İçeri girmemiz lazım. Ambulans ve itfaiyeyi bekleyemeyiz."

İnsanlar telaşla bir şeyler yapmaya çalışıyor, herkes bir işin ucundan tutmak için can atıyordu. Ellerinde su dolu kovalarla yardıma koşanlar içerideki ateşin kuvvetini azaltmaya çalışıyordu. Apartmanın penceresine çıkanlar ve olanları korkuyla izleyenler sanırım içinde bulunduğumuz durumun üçüncü bir kişi tarafından anlatılanı okumak gibi bir şeydi.

Akif Selim bunu olumlu karşılarken, "Tamam girelim o zaman," dedi. Gözlerim irileşirken bir adım öne çıktım. Bana bakmadı. Bakamazdı da şu durumda zaten.

Feridun abi, birkaç adam ve Akif Selim içeri girmek için hazırda bekliyordu. Bu çok tehlikeliydi ama kaybedecek zaman yoktu. Kalbimin atış hızı anında iki katına çıkarken yaprak gibi titreyen bedenim bu felaketin içinde yerle bir olmaya hazırlanıyordu.

Derin bir nefes aldılar.

Akif Selim'e nefesimi de verebilirdim. Onunki ona yetmezdi, belki ben yetirirdim.

Birkaç saniye içinde içeri girdiklerinde dinmeyen gözyaşım şiddetlenerek iri iri olan gözlerime dokunmaya başladı. Alevler şiddetlenmeye başladığında, "Akif Selim!" diye bağırdım. Acının dibine vurmuştum, yokluğa gidiyordum. Çıkan yoktu, kimse çıkmıyordu dışarı. "Feridun abi Akif Selim!"

Ben telaşla bağırmaya devam ederken arka arkaya sağlık ekipleri geldi. İtfaiye bizleri geri çekerken ambulansın arka kapıları açıldı. Sedyeler hazırlandı. Görevliler yanan dükkâna yaklaşmaya başladığında kapının orada birileri belirdi. Önde Feridun abi ve en üst katımızda oturan Mehmet amca kucaklarında Hüseyin amcayı taşıyordu. Hüseyin amca gözleri kapalı bir halde onların kucağında dışarı çıktığında nefesim boğazıma dizildi. O saçlarına düşen kırlar kömür rengiyle boyanmıştı. Feridun abiler öksürük sesleriyle onu hali hazırda bekleyen sedyeye koyarken sağlık ekipleri derhal müdahaleye başladı.

Gözlerim dükkânın kapısında nöbet tutmaya devam ederken Akif Selim çıktı dışarı. Sırtında Ayşe teyzeyi taşıyordu.

Nutkum tutulurken dinmeyen gözlerimin yaşı çenemi yıkamaya devam ediyordu. Akif Selim ise deli gibi öksürüyordu, sağlığını ve canını hiç saymıştı. Feridun abiler ve sağlık ekipleri ona yardım ederken direkt koştum ve ona baktım. "İlacın nerede?" diye sordum zar zor. Hıçkırığım sesimin önüne taş koymuştu. Akif Selim kendini geriye çekerken onunla gittim. Duvar dibine yaslanarak derin derin nefes almaya başladı. Eli telaşla montunun cebine giderken ona yardımcı olarak, "Dayan biraz," dedim ağlayarak. "Lütfen dayan tamam mı?"

Elini iki yana bıraktı. Gökten yere düşen dolu gibi titriyordu bedenim, öylesine endişeli ve şiddetli. Hızla cebindeki spreyi çıkardım ve ellerine uzattım. Siyahlar içinde kalmış elleriyle ilacını kavrayıp iki dudağının arasına yerleştirdi. Gözlerini kapattı ve spreyini sıktı.

Akif Selim bunu birkaç kez belki daha fazla tekrarladı ve spreyi dudaklarından çekip derin derin soludu. "Ambulans burada," diye konuşabildim öylece. "Gel baksınlar, oksijen versinler sana da." Yüzüm küçüldü, ellerimin içine düştü gözyaşlarım. Dudaklarım acıdı, dilim konuşamaz oldu ağladım yine. "Akif Selim..."

Yutkundu. Yutkunamıyordu daha doğrusu.

Omuzlarıma dünyanın bütün acıları düşmüştü, sırtım her candan bir dert alınış gibi eğrilmiş ve bu dünyanın altında ezilmeye başlamıştı. Üşüyen bedenimi üşüten gözyaşlarım Akif Selim'in sıcacık ellerini ellerimde hissedene kadar sürdü. "Mislina," diye seslendi beni kendine çevirirken. Gözlerinde birikmiş binlerce acı vardı ve sayamayacağım kadar çok hüzün vardı. Ama bu kararmış yüzünde bir ışık vardı. *Onun karanlığı bile beyazdı.* Gözlerini kapattı, açtı. "Ağlama lütfen."

Hıçkırdım.

Doğruldu ve ne olduğunu anlayamadığım bir anda bana hızla sarıldı. "Şş," diye fısıldadı kulağıma doğru. Yüzüm kabanına saklanırken

gözlerimi yumdum. Kirpiklerim birbirine yapışmıştı. Gözlerimde bir türlü dinmek bilmeyen yağmur vardı. "Ağlama," diye devam etti sonra bedenim gibi titreyen sesiyle. Elimde değildi, buna son veremiyordum. Çaresizce tekrarladı, mumların bile üşüdüğünü hissediyordum. "Lütfen ağlama daha fazla güzelim benim."

Ellerini saçlarıma götürmeden sırtımı sıvazlamaya devam ettiğinde kendimi geri çekmeye başladım çünkü sonsuza kadar burada duramazdım. Çok isterdim ama yapamazdım. Başımı öne eğdim ve burnumu çekerken gözlerine baktım. Omuzlarımdan kavrayarak koca bir karmaşanın içinde annesini arayan bir çocuk gibi baktı bana. Telaşla ve merakla. Elleri yüzüme doğru uzanırken buna mâni olarak dokunmadı. Dokunamadı. "Yaşıyor," dediğim vakit ince bir sesle hıçkırdım. "Yaşıyorlar mı?"

"Yaşayacaklar," dedi hızla. "İyi olacaklar tamam mı?" Gülümsemeye çabaladı. "Bana güveniyorsun değil mi? Şimdi gidip bakacağım, soracağım durumlarını."

Birlikte ambulansa gittik. İki ayrı ambulans, birinde Ayşe teyze diğerinde Hüseyin amca vardı. İkisi de sedyeye uzanmış öylece yatıyordu. Direkt oksijen tüpüne bağlanmışlardı. Hüseyin amcanın olduğu ambulansa yaklaştık. Sağlık görevlileri telaşlı bir halde çalışmalarına devam ederken Akif Selim kolunun içine öksürerek yaklaştı. "Nasıl durumu?"

Sarı yelekli kadın açtığı damar yolunu yerine sabitlerken, "Vücudunun belli yerlerinde yanıklar var ve haliyle oksijeni düşük," dedi. "Siz yakını mısınız?"

"Evet," dedi Akif Selim düşünmeden.

"Hastaneye gidiyoruz. Biz elimizden geleni yapacağız siz de oraya gelin lütfen," diyerek bizlere baktı ve ambulans dakikalar içinde sirenleri açıp acı sesiyle şehri inleterek hastaneye doğru koyuldu. Peşinden Ayşe teyzenin ambulansı da hareket etti.

Ortam o kadar alevliydi ki her an her şey olabilirdi. Ben susturmaya çalıştığım hıçkırıklarıma mücadele içine düşerken Akif Selim çabucak bana döndü. "Sen eve git ben hastaneye gideceğim."

"Olmaz," dedim onu reddederek. "Ben de geleceğim seninle."

"Mislina lütfen," diye mırıldandı yorgunca. Elini koluma koydu ve beni durdurdu. Beni kendinden, bu ateşten sakındı. Darmadağın olmuş saçlarına bile yanmayan kıvılcımlar düşmüştü. "Azıcık hatırım varsa eve gider beklersin beni."

Rüzgâr soğuk soğuk tenime sokulurken karşıdan koşarak gelen Ezgi'ye baktım. Gözleri iri iri olmuştu ve korku üzerinden akıyordu. Beni buldu ve nefes nefese yanıma geldi. "Ne oldu? Mislina ne oldu?"

Cevaplayamadım. Akif Selim'e döndü. "Ne oldu diyorum size. Bu yangın... Kim?"

Akif Selim hızlı davranarak Ezgi'ye bir şeyler söyledi. "Ben hastaneye gidiyorum şimdi. Sen de lütfen Mislina'yı al eve götür. Sakinleştir onu. Benim gitmem gerekiyor."

"Tamam," diye kabul etti Ezgi büyük harflerle. "Tamam ben götürürüm onu ama ne olduğunu anlamıyorum."

"Ezgi," dedi Akif Selim onu duraksatırken. "Sadece Mislina'nın yanında ol ve sakın yalnız bırakma. Senden başka bir şey istemiyorum."

Ezgi beni eve götürürken dişlerimi vura vura söndürülmeye çalışılan dükkâna baktım. Ölüyordum sanki nefesim de küle dönüyordu bu karmaşanın içinde. O merdivenleri nasıl çıktığımı bilemediğim bir şekilde eve geldik. Çakır koşarak üzerime atladı fakat şiddetli değil meraklıydı. Onu acıyan bir gülümsemeyle karşılarken eğildim ve sarıldım. Kollarını omuzlarıma koydu. Ağlamaya başladım tekrar. Buna son vermek neden bu kadar zordu? Acı anlık değil miydi? Çakır ben ayrılana kadar benden ayrılmazken kıpkırmızı olmuş gözlerime melül melül bakarak kuyruğunu sallamaya başladı. Benimle ilgilenmek istiyordu. Bana tekrar sokulduğunda gülümsedim. Ağlarken gülümsedim.

Bilirsiniz bu hissedilen en büyük çaresizliktir.

Ezgi kapıyı kapatırken, "Mislina hadi içeri geçelim," diye seslendi. "Ağlamayı de bırak lütfen. Bak hiç sevmem beni de ağlatacaksın yeter ama."

Burnumu çekip toparlandım. "Elimde değil."

Montunu çıkarmadan beni salona götürdü. "Bak ağlarsan seninki gelir bana kızar. Beni onunla papaz etme."

Yüzümü pencereye doğru yaklaştırdım. Kalbim ince ince sızlıyordu. Ezgi yanımda belirdi. "O insanlar yaşıyorlar mıydı acaba?" diye sordu itfaiyenin söndürdüğü dükkâna bakarken. "Allah'ım korusun."

"Yaşayacaklar," diye fısıldadım güçsüzce. "Nasıl bu hale geldi, nasıl oldu birdenbire anlamadım."

"Ölüm anlıktır."

"Ölmeyecekler," dedim tekrarlarken. Elimi yüzüme götürdüm ve kendimi orada saklamak istedim. "Hüseyin amca ve Ayşe teyze ölmeyecekler. Allah'ım lütfen ölmesinler."

Ezgi koluma dokunarak elimi yüzümden indirdi. "Mislina kime diyorum ben ya? Ağlama artık. Teselli cümleleri kuramıyorum zaten beceremem lütfen zorlama beni. Ağlama."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı belli belirsiz sallayarak sönmüş dükkâna baktım. Bitmiş yani şimdi her şey? Tek bir âna mı bakıyordu bu kül olup yok olmalar?

Üzerimizdeki montları çıkardıktan sonra telefonuma sarıldım. Akif Selim'i aramam gerekiyordu. Rehberde yazan adına tıkladım ve derin bir nefes alıp vererek kendimi yeniden pencerenin önüne attım. İçim üşüdü aniden, bir fırtına koptu göğsümdeki kemiklerin içinde. Kalbim sıkışırken telefonu açmasını bekledim ve şükür ki bu çok uzun sürmedi. "Mislina," diye konuştu direkt.

"Akif Selim," dedim yutkunarak. "Nasıllar? İyiler mi? Sen iyi misin? Ben de geleyim mi yanına?"

"Dur bir sakin ol," diye yumuşattı beni hemen. "İyi olacaklar. Vücutlarında yanıklar varmış. Oksijen dengesini ayarda tutmaya çalışıyorlar şimdi. Tam bilemiyorum ama iyi olacaklar."

"Peki nasıl olmuş bu?"

"Bir anlık sıçrama sanırım. Sobadan çıkan bir kıvılcım her şeye yetmiş. Çıkamamışlar dışarı, kapana kısılmışlar." Devam etti. "Sen iyisin ama değil mi? Şayet ki geldiğimde kızarmış bir göz görürsem... Görmeyeyim lütfen."

"Ne zaman geleceksin?" diye sordum kısık sesimle.

"Bilmiyorum, Feridun abi var yanımda," dedi sakince. "Bugün burada kalacaklar sanırım. Ne zaman çıkarlar emin değilim. Zaten kızları da geldi şimdi, yalnız değiller."

"Yalnız değiller," diye tekrarladım gülümseyerek. Onun da gülümsediğini düşünüyordum. Kalplerimiz arası bir titreşimdi bu sanki. "Ben kapatıyorum şimdi tamam mı? Sen de üzme daha fazla canını, bak her şey güzel olacak inan."

"İnanıyorum," diye nefes alıp verdim. "Seninle konuşmak çok iyi geldi."

Bir şey diyemedi. Telefonlarımızı kapattık. Ezgi meraklı gözlerle kapının orada dikilerek, "Ne dedi?" diye sordu. "İyi haberler verdi mi?"

"Daha iyi olacaklar."

"Ya," diye sevindi kocaman bir gülüşle. Gözlerimin ışığı parlarken büyük adımlarla yanıma gelip bana sımsıkı sarıldı. "Şükürler olsun kızım be," dedi sırtımı sıvazlarken. Bir yandan gülüyor diğer yandan duygusallıktan yeniden ağlamamak için dudaklarımı ısırıyordum. Geri çekildi ve yüzüme baktı. "Rahatladı içimiz. Sen de üzülme daha fazla. Allah'ın sevgili kullarıymış ikisi de."

"Öylelermiş," diye tebessüm ettim içim bir anda içim içime sığmazken.

"Tamam hadi bir şeyler yiyelim o zaman," dedi Ezgi kolumdan çekiştirirken.

"Canım hiçbir şey istemiyor."

"Bak çarpacağım ağzının ortasına bu sefer acıdan ağlatacağım seni," diye kızdı. Ciddiydi.

"Ezgi vallahi canım istemiyor zorlama," dedim ve kollarının arasından sıyrılıp koltuğun kenarına sinerek yüzümü pencereye döndüm. "Ben Akif Selim'i bekleyeceğim. Sen ye."

Huysuzca kollarını yukarı kaldırıp indirdi. "Hay ben senin... İyi be."

Ezgi arkasını dönüp mutfağa giderken kollarımı göğsümden topladım ve kafamı koltuğun sırtına yatırıp öylece dışarıyı izledim lakin baktığım yerler sönmüş ama acısı taptaze bir yangındı. Nasıl olurdu? Nasıl biterdi her şey kolayca?

Sessizce izlediğim yollarda Akif Selim'i beklemeye devam ettim. Gökteki ay ışığı yüzüme vurdukça ben kaçmak istiyordum ondan çünkü bu odada görünmez olmayı ilk defa benimsemiştim. Ezgi ışıkları yakarken gözlerim kamaştı ve gözlerimi kıstım. Elinde getirdiği tepsiyi bana uzatarak kucağıma bıraktı. "O çorbayı içmezsen seni, seninkine çok pis şikâyet ederim. Aranız açılır oh."

"Akif Selim bana çorba içmedim diye küsmez," dedim kısık sesimle.

"Ama sana üzülmemen gerektiğini söylemişti öyle değil mi?" diye sorup kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sen ne yapıyorsun şu an?"

"Akif Selim'i bekliyorum," diyerek derin bir nefes alıp verdim. "Neyse içeyim biraz. Teşekkür ederim."

Ezgi karşımdaki tekli koltuğa otururken elinin altına oturan Çakır'la ilgilenmeye başladı. Bir parça ekmeği ısırıp ardından bir kaşık çorbayı ağzıma götürdüm. Mideme sıcak bir şeyler inerken sakin sakin çorbamı

yudumlamaya devam ettim. Odanın içi epey sessizdi ve Ezgi de konuşmuyordu.

Aradan yaklaşık beş dakika geçti. Kaşığımı ağzımdan çekerken zil çaldı. İrkildim ve kucağımdaki tepsiyi derhal sehpanın üzerine bırakıp koşarak kapıyı açtım. Akif Selim gelmişti. Nefes nefese kalmış bir vaziyette ona bakarken, "Hoş geldin," dedim. Yüzü gözü tertemizdi. Gülümsedi. "Hoş buldum. İyi olup olmadığını gözlerimle görmek istedim."

"İyiyim ben," dedim kafamı sallayarak. "Sen de iyisin değil mi?"

"Önemli olan ben değilim zaten. Onlar ve sen iyi ol yeter."

"Ben iyiyim, onlar da çok iyi olacaklar." Yüzüne baktım derinden. "Olacaklar değil mi? Bir gelişme var mıydı peki?"

"Bana pek bir şey söylemediler ama iyi olacaklar Mislina," dedi. "Zamana ihtiyaçları var ikisinin de. Birkaç gün gözetim altında kalacaklar sanırım."

"Yarın onları ziyarete gideceğim," diye söyleyiverdim.

"Gideriz beraber."

Gülümsedim. Ezgi yanımda belirirken, "Geçmiş olsun tekrar," diye konuştu. "Her şeyin yolunda olmasına sevindim."

Akif Selim usulca kafasını öne eğerken kapıyı biraz daha aralayarak onu içeri davet ettim lakin kabul etmedi. Ezgi yanımızdan uzaklaşırken ona bir adım yürüdüm. Omzum kapının sırtına yaslanırken o da bana yaklaşmayı ihmal etmedi. "Çorba var, sıcak sıcak iyi gelir."

"Karnım aç değil," diyerek gözlerime baktı uzun uzun. "Duş almam lazım hem." Elini saçlarına götürerek homurdandı. "Yarın da sınav vardı değil mi? Tamamen çıkmış aklımdan."

"Hallederiz," diye söylendim koluna dokunup geri çekilirken. "Hüseyin amca ve Ayşe teyze iyi olsun da inan gözümden sınavmış notmuş yok."

"Neyse ben yukarı çıkayım. Sen de üşüme daha fazla burada. Sonra mesaj atacağım sana tamam mı?"

"Tamam."

Kapıyı kapattığım vakit Ezgi'nin bana seslendiğini işittim. "Mesaj atana kadar da uyumazsın sen şimdi."

Gözlerimi devirerek salona yürüdüm. "Bizi dinlemen çok ayıp ama."

Kıkırdadı. "Aman ne büyük ayıp!"

Gülümsemeye çalıştım ve bunu az çok başardım. Kafam kazan gibiydi ve bir türlü tam anlamıyla iyi hissedemiyordum. Odama gittim. Elimi saçlarıma götürdüm ve kendimi yatağımın üzerine öylece sırtüstü bırakıverdim. Ellerim karnımdaki yerini alırken derin bir nefes alışverişi göğsüme oturdu. Gözlerimle tavanı izlemeye başladım. Hissiz olmak istiyordum. İlk kez o tavana baktığımda bir şey düşünmek istemiyordum.

Birkaç dakika boş gözlerle bomboş tavanı izlerken çalışma masamın üzerine duran telefonum titremeye başladı. Elimi uzattım ve telefonuma kavradım. Gelen mesajın Akif Selim'den olduğunu görünce toparlanarak saçlarımı geriye doğru attım. Ah şu asla değişmeyen hallerim...

Akif Selim: *Uyudun mu?*

Akif Selim: *Uyursan mesajıma nasıl yanıt vereceksin ki zaten?*

Akif Selim: *Az önce kendi kendime laf attım, fark ettin mi?*

Mesajlarını okurken yüzümde kocaman bir tebessüm meydana geldi. Çevrim içi olduğumu fark edince yazmaya devam etti.

Akif Selim: *Mesajımı okuyup yazmadığına göre 'ya bu adam ne diyor?' diyorsun ya da benim gibi gülüyorsun... Hangisi?*

Mislina: *Bana iyi geliyorsun.*

Akif Selim: *Bana çok iyi geliyorsun.*

Mislina: *Gülücük.*

Akif Selim: *Bir dünya güneş sana.*

Mislina: *Sınav öğleden önce on bir civarında. Sabah erkenden uyanır bakarım bir şeylere sonra Hüseyin amca ve Ayşe teyzeye gideriz değil mi?*

Akif Selim: *Gideriz.*

Akif Selim: *Kötü bir gece geçirdik birlikte, yorgunsun da zaten fark ediyorum. Şimdi güzelce uyu ve sıkı sıkı ört yorganını üzerine tamam mı? Sabah da artık erkenden kalkar çalışırsın. Ama önce uyku.*

Mislina: *Sabah kahvaltıyı birlikte yapalım mı?*

Ne?

Biraz da şu tarafa doğru uçalım...

Akif Selim: *Tamam, bunu severek yerine getiririm.*

Mislina: *Ben de çok sevinirim.*

Akif Selim: *O zaman seni çok tutmayayım. Güzel geceler.*

Mislina: *Çok güzel geceler.*

Saatler sonra alarmdan uyanan bir insan tanesi olarak gözlerimi ovuşturarak yatağımın içinde öylece bekledim. İçerisi aydınlanmamıştı ama günün en sevdiğim vakitlerindeydim şu an. Daha fazla tembellik etmeden doğruldum ve doğruca lavaboya gidip yüzümü yıkadım. *Su buz gibiydi, oh ne de güzel açıldı uykum.*

Titreye titreye odama girdiğimdeyse üzerime kalın bir hırka geçirip ders kitaplarımı çalışma masamın üzerine çıkarıp başına oturdum. Kısık sesimle bir yandan kendime ders anlatıyor diğer yandan mühim yerlerin altını çiziyordum. Elimdeki kalemi kitabın üzerinden kaldırıp çizdiğim yerlere baktım. "Ayıp olmasın diye sayfa numaralarını da çizeyim bari. Maşallah maşallah."

Elimi enseme götürdüm ve oraya oturmuş küt ağrıyı ovarak yok etmeye çalıştım. Kitabımın kapağını kapatıp yerimden ayaklanırken esneyerek odamdan çıktım. Ezgi'yi montunu giyerken gördüm. "Günaydın," diye mırıldandım elimi ensemden çekerken.

"Günaydın," diyerek montunun içinde kalmış saçlarını oradan kurtardı ve askıda duran çantasını boynundan aşağı doğru sarkıtarak, "Çıkıyorum ben," dedi. "Bir şeye ihtiyaç var mı? Gelirken alayım?"

"Yok," dedim sakince. "Dikkat et kendine."

"Ederim," deyip ayakkabılarını aldı ve gülümseyip evden çıktı. Ben de salona yürüyerek perdemi hafifçe bir araladım. Gördüğüm manzara içimi ekşitiyordu. O dükkân şimdi bir harabeye dönmüştü. Aslında dışarıdan çok da kötü görünmüyordu ama içini tahmin etmek o kadar zor değildi ki... Derin bir iç çekişle ellerimi perdeden indirdim. Sonra saf bir tebessümle sardunyalarımın yapraklarına dokunarak onları sevdim. "Güzellerim benim."

Buradan ayrılmadan evvel onları sulayıp Çakır ve Kumru'yla da ilgilendim. Akif Selim bana kahvaltıya gelecekti ve ben ne yapacağıma henüz karar vermemiştim bile. Önce güzelce bir çay suyu koydum ardından buzdolabının kapağını açıp domates ve salatalık çıkardım. Çay suyu kaynayana kadar bir hızla yatağımı toparlayıp üzerime öylece bir şeyler geçirdim ve saçlarımı yapmadan mutfağa tekrar girdim. Çayı demleyip hemen kahvaltıyı hazırlamaya başladım. Bir on dakika sonra güzelce düzeni oturtarak sofraya baktım. Kahvaltılık bir masaydı işte...

Demlenen çayın altını kısarken zil çaldı. Akif Selim gelmiş olacaktı. Tatlı bir telaşla mutfaktan çıkıp askılığın oradaki boy aynasından kendime baktım. Saçlarım kendine ait bir devlet kurmuştu ve benim şu an onları düzeltme şansım yoktu. Elimle birkaç dokunuşu gerçekleştirip kapıyı açtım. "Günaydın," deyiverdim yüzüne bakarken.

"Günaydın," dedi sıcacık bir sesle. Elindeki kâğıt kâseyi göstererek, "Fırına gittim," diye konuştu. "Poğaça aldım."

"Ne zahmet ettin?" diye mırıldandım. "Ekmek kızartacaktım ben."

"Olsun," dediğinde onu daha fazla kapıda beklemeden içeri davet ettim. Birlikte mutfağa girdiğimizde elindeki kâseyi tezgâhın üzerine bırakıp kabanını çıkardı. "Asayım ben," dediğimde bunu reddetti. "Ben asarım."

Bir şey diyemezken o koridora çıktığından ben de sıcacık olan poğaçaları tabağa koyarak sofranın ortasına bıraktım. Akif Selim yanıma geldiğinde yutkundum fakat bunu belli etmedim.

"Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordu ayakta dikilirken.

"Hayır otur lütfen," deyip çaydanlığı elime aldım ve bardaklarımızı doldurmaya başladım. Biraz sonra ben de masadaki yerimi alarak çayıma attığım şekeri karıştırarak gülümsedim. Akif Selim, "Sabah fırına giderken Hüseyin amcanın dükkânının önünden geçmek çok üzdü," dedi. "Hep ondan alırdım ekmeğimi."

"Dükkânın durumu nasıldı peki?" diye sordum hüzün dolu bir sesle. "Kül mü olmuş her şey?"

"Bir şeyler kurtarılmış ama eski haline dönemeyecek halde de değil," dedi düz bir sesle. "Düzelir inşallah. Yeter ki onlar iyi olsunlar da..."

"İnşallah," dedim kafamı iki yana sallarken. Sonra elimi saçlarıma götürüp güldüm. "Bu arada ben hazırlanamadım henüz bu halim için kusura bakma."

"Kusura bakılacak bir hal göremiyorum," diye söyledi. "Gayet güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Sakin sakin kahvaltımızı bitirdikten sonra telefonumdan saate baktım. Ayaklanarak, "Buraları bir toplayayım sonra da saçlarımı toplayıp çıkalım olur mu?" diye sordum.

Elimdeki reçel tabağını tezgâhın üzerine bırakırken hemen peşim sıra Akif Selim de ayaklanıp beni duraksattı. "Ben hallederim sen hazırlanmana bak." Arkamı usulca döndüğüm vakit onunla yüz yüze geldim. Boylarımız arasındaki mesafenin azlığı onun gözlerine daha dik ve derin düşmemi sağlarken aralık kalmış dudaklarımı kapattım. "Ayrıca," diye ekledi kısık sesiyle güzel elini saçlarımın uçlarına götürürken. Kalbimin içi ve dışı yer değiştirmeye başladığı vakit yüzü, yüzüme usulca eğildi. Mavi gözleri denizden bir parça güzellik bırakın avuçlarıma. "Saçlarını açık bırakmalısın. Öyle bir başka güzelsin."

Dudaklarımı sıkarken soluduğum havanına altında ezilmeye başladım sanki. Elimi uzatsam yüzüne dokunabilirdim, sevebilirdim ama yapamadım ki. Gülümsedim çiçek gibi. O da gülümsedi ve kendini yavaşça geri çekip elini bir anda ensesine atarak kaşlarını çattı. "Tabii senin fikrin yine de ben öyle söyledim diye sen de yapmak zorunda değilsin."

"Saçlarımı açık bırakmayı severim," deyiverdim.

"Peki madem ben de burayı toplayayım," diye karşılık verdi.

Kafamı sallarken gülerek mutfaktan çıktım ve doğruca odama gittim. Hafif telaşlı bir halde aynamın karşısına geçip yüzüme hafif tonlarda bir şeyler sürüp kirpiklerimi yine hafif bir rimel ile destekledim. Dudaklarıma tenime yakın tonlarda bir ruj sürerken saçlarımı açık bırakıp onları özenle taradım. Birkaç dakika içinde hazırlığımı tamamladım ve gerekli şeyleri çantama doldurup odamdan çıktım. Akif Selim mutfaktaki işlerini bitirirken koridorda karşılaştık. "Teşekkür ederim Akif Selim," diye konuştum gözlerine bakarak.

"Rica ederim," deyip beni gülen gözleriyle cevapladı. Ardından kabanlarımızı giyindik ve az sonra evden ayrıldık. Dışarı çıktığımızda olduğum yerde Hüseyin amcanın dükkânına baktım. Birileri vardı ve orayı kontrol ediyordu.

Kafamı hüzünlü bir ifadeyle önüme çevirdim. Çok geç olmadan Akif Selim'le birlikte okula geldik. Sınavın başlamasına on dakika ya vardı ya da yoktu. Nihayetinde sınıftan içeri adım attık. Herkes burada sayılırdı. Akif Selim, "Başarılar," diye baktı seslendi.

"Sana da başarılar."

Yerime geçtiğimde Sevde'yi nefes nefese kalmış bir şekilde sınıf kapısından içeri girerken gördüm. Kaşlarımı çatıp ona baktığımda öfkeyle kaşlarını çatıp "Ben böyle otobüsün var ya," diye homurdandı. "Sürünerek gelsem vallahi daha iyiydi ya."

"Ne oldu?" diye güldüm haline bakarak.

"Hayır bir de bir durak sonra indirdi beni," diye ekledi. "Şoför de ben olayım bari."

"Melahat abla," dedim gülmeye devam ederken. Soğuk soğuk nefesiyle çantasını boynundan çıkardı. "Geç kalacağım diye korktum," dedi kabanını da çıkarırken. "Sabaha kadar ders çalıştım bunu kaçırırsam önce o şoförü sonra da kendimi boğardım galiba."

"Halledersin sen halledersin," deyip gülümsedim. Birkaç dakika sonra herkes yerine aldığında Filiz Hoca ve diğer gözetmen hoca ellerinde

kâğıt ile sınıfa giriş yaptı. Klasik sınav düzeni ve hazırlığı bittikten sonra ise sınav başladı. Sıkıntılı bir kırk dakikanın ardından bildiğim ne varsa yazdım ve kâğıdımı hocaya teslim ettim.

Akif Selim de kâğıdını vermek için ayaklanırken yanımdan geçerken, "Ufak bir işim var onu halledip çıkalım tamam mı? Dün öğrenci işlerindeki işimi halledemedim bugün tekrar uğrayacağım."

"Tamam haberleşiriz," dedim düz bir sesle. Sırama doğru ilerlerken Sevde çantasını aceleyle toparlamaya başladı. "Sana ne oluyor?" diye sordum hayretle. "Şeytan karışacak işine yavaş."

"Bankada bir işim vardı unuttum ya," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Oradan da Ayşenur'la buluşacağım. Şimdi kesin gelmiştir, bir ton küfrediyordur."

"Etmez etmez," diye güldüm sakince. Gözlerini devirerek aksini kanıtladı. Çantasını boynundan aşağı sarkıtırken bana bir dosya uzattı. "Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabii."

"Geçen hafta Mümtaz Hoca'ya teslim etmem gereken dosyanın bugün son tarihi, zahmet olmazsa bırakır mısın Mislina?"

"Tabii bırakırım," deyip dosyayı elime aldım. Gülümsedi ve bana sarılıp veda etti. Sersem gibi olmuştum iki dakika içerisinde. Sakin bir şekilde Mümtaz Hocanın odasına yürüdüm. İki kat aşağı inerek sağ köşedeki odasının önünde durdum ve kapıyı tıklatıp içeri girdim.

Lakin odada olan tek kişi Kenan Çakırca'ydı.

Onu masanın başında bir şeylerle ilgilenirken görmek beni hafifçe sarsarken, "Merhaba," diye konuştum. "Teslim etmem gereken bir dosya var da. Mümtaz Hoca gelmedi mi?"

"Derste," dedi tok bir sesle. "Buraya bırakabilirsin ama."

"Peki," deyip nedensiz bir tedirginlikle dosyayı masanın kenarına bırakıp doğruldum. Kenan Çakırca'nın gözleri üzerimdeydi. Bu beni çok da rahatsız etmiş sayılmazdı zira bana garip garip bakmıyordu. Beni uzun zamandır tanıyormuş gibi bakıyordu.

"Akif burada mı?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Evet burada. Öğrenci işlerinde."

"Sınavınız vardı sabi," diyerek sırtını koltuğuna yaslayıp elindeki kalemi dikkatimi dağıtmadan döndürmeye başladı. Bir şeyler söyleyecek gibi bir hali vardı. Onu bekledim çünkü konu Akif Selim'e uzanacaktı, bundan emindim. "Onun hayatında mısın Mislina?"

"Bu size ne gibi bir fayda sağlayacak ki?"

"Kardeşimin hayatında birinin olduğunu bilmek beni mutlu eder," dedi. "Vakti zamanında hatalar yaparak ona hak etmediği bir yalnızlık verdim. Onu üzdüm ama şimdi mutlu olduğunu bilmek istiyorum. Onunla konuşamıyorum, ne halde olduğunu bilmiyorum sadece mutlu olsun istiyorum."

"Onunla aramdaki durumu size anlatacak değilim ama şayet ki merak ediyorsanız o gayet iyi, en azından ben iyi yanını görüyorum," dedim direkt bir savunmayla. "Ayrıca onunla konuşabilirsiniz, size sırt çevirmez. O Akif Selim, kimseyi kırmaz."

Sözlerimi dinlerken sanki kardeşini yeni yeni tanıyormuşçasına baktı bana. "O Akif Selim," diye tekrar etti. "Onu güzel tanımışsın, Mislina."

Karşısında susup beklemekten başka bir şey yapamadım. Sırtını yasladığı koltuktan çekip, "Tamam ben seni daha fazla tutmayayım," dedi. "Görüşürüz."

"Görüşürüz," diyebildim öylece ve arkamı dönüp odadan çıktım. Yüzümde saniyelik bir mimik meydana gelirken aynı hızla yok oldu. Akif Selim'i merak ediyordu ve samimiyetine inanmıştım. Ben insanları kolayca çözümleyebilen biriydim ve Kenan Çakırca'nın kardeşine olan merakını sahte bulmamıştım. Bulsam ne olacaktı ki sanki? Benim haddime miydi?

Üst kata çıkarken Akif Selim aramaya başladı. Ağır adımlarla yukarı çıkarken telefonumu açıp "Bitti mi işin?" diye sordum direkt.

"Bitti, neredesin sen?"

"Alt kattayım."

"Tamam bekle beni, birazdan oradayım."

"Tamam," dedim telefonu kapatıp çıktığım merdivenleri yeniden indim.

Akif Selim saniyeler içinde yanımda belirdiğinde, "Geldim hadi gidelim," dedi. Birlikte okuldan çıktık. Hastaneye gidiyorduk. Akif Selim, "Çiçek götürelim mi ikisi için?" diye sordu.

"Olur ama hastanede solmasınlar," diye telaşa kapıldım yersizce. "Bence bir ara evlerine gidelim ve saksıda bir çiçek götürelim. Hem solmamış olurlar hem de suladıkça bizi hatırlarlar."

"Ne güzel düşündün öyle," diye baktı yüzüme sıcacık bir tebessümle.

"Düşündüm işte," dedim gözlerimi kaçırmadan. Yan yana yürüyerek durağa gittik ve on dakika içinde hastaneye geldik. Onları gözlem odası-

na almışlardı ve aynı odada kalıyorlardı. Bize söylenen buydu. Kalbimde belli bir sıkışma ile hastane koridorunda ilerlemeye devam ettim. Heyecanlıydım ama mutluydum da. Ailemden biri olmuşlardı artık, onları öyle benimsemiş ve sevmiştim ki...

En sondaki odaya yürüdük ve sakince içeri girdik.

Onları gördük.

Biri bir yatakta biri de diğer yatakta yatıyordu. İkisinin de kollarında serum ve bedenlerinde birkaç kablo vardı. Bizden başka insanlar da vardı ve muhtemelen kızlarıydı. Ellerimi çantamın kemerine koydum ve adımlarımı olduğum yerde sabitleyip Ayşe teyze ve Hüseyin amcaya baktım.

Bizi görünce ikisinin de gözleri doldu ve o nahif o minnet dolu bakışları yüzlerinden eksilmedi. "Geçmiş olsun Hüseyin amca," dedim kısık sesimle. Ağlamak istemiyordum ama öyle bir bakışı vardı ki ikisinin de gözlerimin dolmaması için hiçbir sebep yoktu. "Ayşe teyzem," dedim ardından. "Çok geçmiş olsun."

"Sağ ol güzel kızım," dedi Ayşe teyze daha sonra öksürmeye başladı. Kızı ona yardım ederken dudaklarımı ıslatıp onlara baktım. Akif Selim, Hüseyin amcanın yanına ilerleyip yatağının başında dikildi. "Korkuttunuz bizi Hüseyin amca ama daha iyisiniz maşallah. Allah korudu."

"Öyle oldu evladım," dedi Hüseyin amca yorgun bir sesle. Yüzünde ve ellerinin üzerinde yanıklar vardı. "Şükür, bize bir şey olmadı. Şükür ki Ayşe'ye bir şey olmadı be Akif. Gerisi önemli değil."

Akif Selim, Hüseyin amcaya sıcacık bir gülüş sunarken Ayşe teyzenin eşine nasıl baktığını gördüm. Nasıl güzellerdi, nasıl özellerdi, ah ki ah...

"Daha iyi olacaksınız inşallah," dedim ellerimi önümde birleştirerek. Ayşe teyze gözlerini kapatıp açarken onları yormak istemedim çünkü yüzlerinde ağırlık vardı. Yaralar vardı lakin o tatlı ve insani halleri daima onlarlaydı. Ayşe teyzenin kızı bana bakıp "Söyle oturun isterseniz," diyerek boş koltuğu gösterdi.

"Yok biz gidelim," dedim kibar bir dille. "Hem hasta ziyareti de kısa olurmuş derler. Nasip olursa hastaneden çıktığınız zaman geliriz evinize Ayşe teyze."

Ayşe teyze gözlerini kapatıp açarken gülümsedi yaşlı yaşlı. Hüseyin amcaya baktım. "Dikkat et kendine Hüseyin amca. Sen bize lazımsın bak daha." Onu gülümsetmek istemiştim.

"Siz de dikkat edin kuzularım benim," diye baktı bize. Gerçekten içim titriyordu.

Onlarla vedalaşarak hastaneden çıktık. "İçim ferahladı," dedim. "Daha iyi olacaklar."

"Çok daha iyi olacaklar," dedi Akif Selim bana güven vererek. Kafamı sallayarak adımlarıma baktım. Hastanenin bahçesinde yürümeye devam ederken Akif Selim boğazını temizleyerek, "Üç gün var gitmene öyle mi?" diye sordu.

Durdum ve ona döndüm. "Evet."

"Bu üç gün hiç bitsin istemiyorum Mislina," diye itiraf etti. Ardından dudağının kenarıyla gülüverdi. "Zamanı durdurmanın bir yolu yok mu acaba?"

Dişlerimi göstererek sırıttım. "Sanırım yok."

"O zaman biz de bu üç güne bir sürü şey sığdıralım. Yetsin bana. Yetmez ama yetiyormuş gibi olsun en azından."

"Ya Akif Selim."

"Ne?" diye utandırmaya çalıştı bilerek. Halimden deli gibi keyif alıyordu bunu görüyordum gözlerinde. Yanaklarım pembeleşirken kaçacak bir yerimin olmaması işimi daha da zora sokmuştu. Akif Selim, "Bir şeyler yapalım mı?" diye sordu.

"Ne gibi mesela?"

"Bilmem. Maksat zaman geçirmek sadece. Seninle birlikte. Tabii yarınki sınava çalışmana mâni olmayacaksa," diye kızdırdı beni. Cidden keyif alıyordu benimle uğraşmaktan.

Gözlerimi devirerek sırıttım. "İçim dışım sınav oldu vallahi kusacağım artık. Yani çok affedersin."

"Espri yaparken bile kibarsın Mislina," diye baktı yüzüme, gözlerime, dudaklarıma.

"Espri yapmadım ki."

Afalladı. "Kusacak mısın?"

Güldüm. "Bence bu konuşma çok ilginç yerlere gidecek. Midem ilgi çekici bir diyalog malzemesi değil. Başka şeylerden konuşalım."

"Peki," dedi ellerini iki cebine koyarken. "Gözlerin güzel bir malzeme ama yani konuşmak için. Saatlerce konuşurum usanmadan."

"Utanmadan bir dakikadan fazla bakarsam yüzüne bu mümkün olur tabii," diye söyledim hemen.

İç çekip sağ omzunu silkti. "Sen bana bakmadan da konuşurum ki

nasıl olsa kazındın hafızama artık gözlerime bakıp bakmaman inan sorun değil."

Ama nasıl bakamam ki sen böyle söyledikten sonra...

Bakarım vallahi, çok utanırım ama çok da güzel bakarım.

"Ezgi'nin yanına gidelim mi?" diye sordum aniden. "Hem bir şeyler yeriz belki onu da görmüş olurum."

"Olur," dedi sakince konuşurken. Hastanenin bahçesinden çıktık ve yine bir durağa giderek Ezgi'nin çalıştığı yere gittik. Akif Selim ile pastaneye geldiğimizde içeri girdik ve boş bir yer bakındık. Cam kenarında, caddeye bakan tarafta bir yer bulurken oraya gittik. Çantamı masaya koydum. "Ben bir Ezgi'ye bakayım olur mu?"

Gözlerini kapatıp açarken yanından ayrılıp doğruca mutfak bölümüne girdim fakat burası epey kalabalıktı. Dikkat çekmemek için görünmez olmaya çalışırcasına köşeden Ezgi'nin yanına girdim. İçeri girdim ve boynunda önlük ile pencere kenarında dikilerek sigarasını içerken gördüm onu. Kapının kapanmasıyla irkilerek sigarayı saklamaya çalıştı. "Dur benim benim," diye güldüm.

Gözlerini devirip toparlandı. "Aklımı aldın kızım ya, manyak mısın?"

"Ne bileyim, korkuttum mu sahiden?"

Arkasını dönüp kalçasını gösterdi. "Bak bakayım işemiş miyim?"

"Of Ezgi," dedim ben de sahiden kalçasına bakarken.

Gülerek önünü döndü. "Hoş geldin de niye geldin, bir şey mi oldu?"

"Yok," diye karşılık verdim sakince. "Bir gelelim dedik."

"Dedik?" diye kalktı kaşları yukarı. "Ha ikinci çoğula geçildi nihayet."

"Bak ya," dedim gülerek.

"Lise terkim ama unutmamışım bir şeyleri," derken gözlerini kırpıp sigarasını dudaklarına yerleştirdi. Dumanı içine çekip pencereden dışarı üflerken, "Neyse sen git hadi üstün başın kokmasın," diye söylendi.

"Yok bir şey olmaz," dedim omuz silkerken. "Yardım edilecek bir durum var mı?"

"Ay Mislina süzme misin sen ya?" diye kızdı ciddi ciddi. "He gel giriş Allah ne verdiyse. Git diyorum sana Akif Selim'in yanına. Bu benim işim."

"Ay ne kızıyorsun sen de ya hemen?"

"Döverim de bak."

İkimiz de güldük ardından. "İyi tamam," dedim. "Akşam görüşürüz evde. Kolay gelsin sana."

Sigarasını dudaklarının arasına yeniden koyarken bana el salladı. Yanından ayrılıp Akif'e gideceğim sıra kapıda Kaan ile karşılaştım. Beni görünce kocaman bir şok geçirdi. "Mislina," dedi şaşkınlığını bir hayli belli ederken. Kapının ağzında duruyorduk. Müşteriler çok rahat bizi görüyordu, tabii Akif Selim de öyle. Gözleri buradaydı.

"Hoş geldin," dedi Kaan. "Nasılsın?"

"Hoş buldum," diye konuştum düz bir sesle. "İyiyim sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedi kafasını sallarken. "Seni gördüğüme sevindim. En son senden numaranı istemiştim ama..."

"Kaan..."

"Mislina burada ayaküstü konuşulacak şeyler değil," diye ifade etti kendini. "Yalnız mısın? Yalnız mı geldin? Şayet ki yoksa biri iki dakika konuşsa..."

İçim kötü olsa da konuşmak zorundaydım. "Yalnız değilim Kaan."

"Hayatında biri var mı Mislina?"

Kafamı aşağı yukarı salladığımda yüzündeki renk değişimine şahit oldum ama doğru bildiğim şeyi yaptığım için gönlüm ferahlamıştı. "Ben kimse üzülsün istemiyorum," dedim. "Seni de suçlamıyorum haddim değil, sadece insan kime karşı bir şeyler hissedeceğini bilemiyor. Lütfen anla beni."

"Ben seni hiçbir şey için zorlamam ki," diye gülümsemeye çalıştı acıyla. "Sen iyi bir insansın, belki de bu yönüne kapıldım. Ama nasip... Umarım çok mutlu olursun. Hak ediyorsun."

"Sen de öyle," diye gülümsedim dostça. "Mutlu ol. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

O işinin başına dönerken ben de Akif Selim'in yanına döndüm. Sandalyemi çekip otururken ellerini masaya koyarak parmaklarını ovalamaya başladı. Sıkıntılı halini görünce gülümsedim. "Kaan," diye mırıldandım içindeki merakı söndürmek istercesine. "Burada çalışıyor."

"Yok ben bir şey demedim zaten."

"Ha tamam o zaman," diye gülümsemeye devam ettim çaktırmadan. Önümüze koyulmuş menünün sayfalarını çevirirken Akif Selim dayana-

madı ve hafifçe üzerime eğilerek gözlerime baktı. "Ne sordu ki sana? Ne konuştunuz yani? Özel mi?"

"Kaan benden uzun zaman önce numaramı istemişti ben de vermemiştim. Ona ümit vermek istemedim. Hem ona karşı bir şey hissetmiyorum hem de hayatımda sen varsın."

Bu her şey için net bir cevap olmuştu. Abartmadık ve gereksiz kıskançlığa girmedik. Kalp yönetilemezdi ve biz de akışına bıraktık.

Üç gün sonra.

Bavulumun fermuarını çekerken Ezgi mutfaktan seslendi. "Dört tane poğaça yeter mi koyayım mı daha?"

"Çok bile," diye ses ettim. "Zaten aç değilim ki. Sabaha yakın ineceğim."

Otobüsüm saat on birdeydi ve evden çıkmam için yirmi dakikam vardı. Akif Selim ile gidecektik. Beni gara bırakacaktı. İçim buruktu ama mutluydum da. Ondan gitmeden ona gelmenin heyecanına kapılmıştım öylece. Anne ve babamı göreceğim için ne kadar mutluysam buradaki ailem ayrı kalacağım için de üzgündüm ama gitmeler gelmeler içindi.

Bavulumu koridora çıkardıktan sonra şarj aletimi, diş fırçamı ve tarağımı da kendi özel çantama koydum. Kar küremi almış mıydım? Evet bavulun içinde duruyordu, kırılmasın diye kıyafetlerimin arasına saklamıştım onu.

Odamdaki işim nihayet bittikten sonra salona gittim. Kumru yine benimle gelecekti lakin Çakır ve sardunyalarım Ezgi'ye emanetti. Sardunyalarımla vedalaşarak Çakır'a sımsıkı sarıldım. "Ben yokken uslu duruyoruz tamam mı?" Tüylerini okşadım sıcak sıcak. "Seni çok seven bir Mislina olduğunu da sakın ama sakın unutma."

Onunla konuşurken Ezgi kapının orada belirdi. "Ah şu Çakır'ın bir dili olsa da konuşsa."

"Keşke," diye güldüm toparlanırken. "Ama beni anlıyor biliyorum."

"Ona ne şüphe zaten," dedi gülerek. Kapının oraya yaklaştım ve koridordaki askıda duran kabanımı giyinmeye başladım. Ezgi hazırladığı kutuyu çantama koyarken, "Seni bırakacak değil mi?" diye sordu omzunu duvara yaslayıp ellerini göğsünde toplarken.

"Evet. Bu saatte bir de asla bırakmaz beni."

"Onu da biliyoruz annem," diye gülümsedi beni utandırma çabası içine girerken. Alayla kafamı sallayıp derin bir nefes alıp verdim. Saçlarımı omuzlarımdan aşağı düşürürken kafama kırmızı beremi geçirdim.

Hazırlandıktan sonra omuzlarımı kaldırıp indirdim. Ezgi'ye dönerek "Gideyim artık, buralar sana emanet," dedim. "Çok dikkat et kendine."

"Merak etme sen," dedi yanıma gelip bana sarılırken. İkimiz de birbirimizin sırtını sıvazlarken gülümseyerek ondan ayrıldım. "Belki erken dönerim çok özlersem."

"Bizi mi yoksa yukarıdakini mi özlersen dönersin acaba?" diye sordu sahte bir sitemle.

"Onu da sizi de," dedim sakince. "Hele bir gideyim de bakalım."

"Tamam çok geç kalma," diye konuştu ardından. "Leyla teyze ve Hikmet amcaya bolca selam götür benden olur mu?"

"Başüstüne."

Çantamı boynumdan aşağı sarkıttım ve bir elime bavulumu diğer elime Kumru'yu aldım. Hava soğuk olduğundan kafesinin üzerini onu sıcak tutacak bir şeyle örtmüştüm. Evden çıkmadan evvel kapı çaldı sakince. Akif Selim'in geldiğini biliyordum ve kapıyı açmamla onu görmüş oldum. "Hazır mısın?" diye sordu direkt. Kafamı sallayarak onu onayladım. Bavuluma uzandı elleri. "Sen onu bana ver."

"Ben taşıyabilirim ağır değil zaten."

"Mislina lütfen tekrar ettirme," dedi ve bavulumu elimden aldı. Gülümsedim. Ezgi elini ağzının üzerine koymuş arkamdan sinsi sinsi gülüyordu hatta bir ara koluma vurmuştu hafifçe. Ne diyebilirdim ki...

Botlarımı giyinip Ezgi ile yeniden vedalaşarak apartmandan ayrıldım. Dışarı çıktığımızda bizi epey keskin bir rüzgâr karşıladı. Akif Selim güzel yüzünü bana çevirip "Taksi çağırmıştım," dedi. "Biraz gelir."

"Otobüsle giderdik," dediğim vakit, "Böylesi daha iyi," diye karşılık verdi. Hemen sonra bavulumu elinden bırakıp bir adım yanıma gelerek kabanımın yakalarını düzelterek gözlerime baktı. "Üşüme."

"Üşümüyorum," diye fısıldadım gözlerine bakarken. Ellerini tutmak istedim gitmeden evvel, yüzüne dokunmak, belki yanağına bir buse bırakmak istedim öylece. Kalbimin sesini dinlemek istedim çünkü bana en doğru olanı o söylüyordu. Kalbim benim yönümdü, çizelgemdi. Ben bir ona inanırdım duygularımla hareket ederken lakin yapamadım çünkü taksi hemen gelmişti.

Birlikte taksiye bindik. Çok geçmeden de gara indik. Otobüsün kalkmasına on beş dakika vardı. "Geçen sefer geldiğimizde çay içmiştik," diye konuştum gülümseyerek.

Akif Selim gözlerini omzunun üzerinden aşırıp, "Bir daha içelim öyleyse," dedi.

Bize iki çay alırken bu sefer dışarıdaki banklardan birinde oturduk. Bir yandan çayımı yudumluyor diğer yandan saf saf gülümsüyordum. Az sonra ona veda edecek olmanın verdiği burukluk içimi acıtsa da bu mutluluğuma gölge düşüremiyordu.

"Isındı mı için?" diye sordu Akif Selim ılık bir sesle.

"Evet."

"Birazdan kalkacak otobüs," diye ekledi ardından daha kısık bir sesle. "İstersen otobüste bekle hem Kumru da üşümemiş olur."

"Üşümez o," dedim Kumru'ya bakmak için üzerindeki pamuklu tülü kaldırırken. Gülerek kapattım ardından. "Burada senin yanında geçireyim kalan zamanımı."

Elinde tuttuğu bardağı usulca yere bırakırken kabanının düğmelerini açtı. Kaşlarım hafifçe çatılırken içinden bir kitap çıkardı. Sersemleştim. Rüzgâr saçlarımın uçlarını dalgalandırırken önce elinde tuttuğu kitaba ardından bana baktı. "Kitapta der ki; *Yüreğimizi neden dinlemeliyiz?*" Gözleri küçüldü ve bakışları derinleşti. "Ve cevap verir: *Çünkü yüreğin neredeyse hazinen de oradadır.*"

Elimde tuttuğum bardağı farkında olmadan gevşettim tıpkı ipleri sökülmüş kalbim gibi.

"Belki bu yolculukta arkadaşın olur sana," dedi ve daha geniş gülerek Kumru'ya baktı. "Tabii Kumru Hanım alınmazsa."

Gülüverdim aniden. "Alınmaz." Duraksadım ve ona hayranlıkla bakıp bardağı onun bardağının yanına bıraktım. Sonra da bana uzattığı kitabı aldım ellerimin içine. *Simyacı*, kitabın adı buydu. Kitaba birkaç saniye baktıktan sonra Akif Selim'i beni izlerken gördüm. Yüzümü önümden kaldırdığım vakit gözleri düştü gözlerimin önüne. Belli belirsiz yutkundum ve gözlerimi kapatarak yanağına bir öpücük kondurdum.

Onu öptüm.

Sanki kalbini kalbime bağlamıştım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ne yapacağımı bilemez bir halde ayaklanıverdim. "Ben..." Gitmek istemiyorum. "Gideyim artık. Vakit geldi."

Ayaklandı benim gibi. Kumru bankın üzerinde duruyordu. Elimde yalnızca bana verdiği kitap vardı. Göz gözeydik. Yaklaştı ve ellerini yüzüme uzatıp beni avuçlarının arasına aldı. Yüzüm avuçlarının içindeydi.

Öleceğim...

Parmakları yüzümü ipeksi bir dokunuşla sardığında mavi gözleri geceme güneş diye doğmuştu. "Kendine dikkat et tamam mı?" diye sordu kısık sesiyle. Gözlerimi kapatıp açtım. "Merakta koyma beni de." Yeniden gözlerimi kapatıp açtım.

Gülümsedik. Yüzüme doğru yaklaştı. "Mislina," diye fısıldadı gözlerinin içinde kaybolmama müsaade ederken. "Seni özleyeceğim."

Gözlerim kızardı ve doldu fakat bunu görsün istemedim ve çabucak gülerek dikkatini dağıttım. Elim beline gittiğinde, "Ben de seni özleyeceğim," dedim. Şu an tam şu an olduğum yere, zamana hapsolmak istiyordum. Gitmeler gelmeler içindi ama ben daha gelmeden ondan gidemiyordum bile.

Ellerimi yüzümden çekerken sanki benden kopmaktan çekinirmişçesine sarıldı bana. Sımsıkı sarıldı bu sefer. Sımsıkı sarıldım ona. Ayrıldığımızda otobüsün bavulları yerleştirdiğini gördüm. Akif Selim, "Göz göre göre kaçırma otobüsü," diyerek bavulumu eline aldı. Ben de Kumru'yu aldım. Akif Selim bavulumu otobüs görevlisine verirken yeniden karşı karşıya geldik. "Hoşça kal," dedi sakince.

"Hoşça kal," dedim. "Sen de çok dikkat et kendine olur mu?"

"Olur," diyerek tebessüm düşürdü dudağının kenarına. Birkaç adım geri geri gittim ve arkamı döndüm. Arkamdan baktığını biliyordu zira gözleri sırtıma dokunuyordu. Sonra bir şey oldu ve ben durdum. Bir şey beni durdurdu. Ona döndüm, karşısında durdum. Kaşlarını çatarak yüzüme baktı, bu ufak bir meraktan ibaretti.

Elimi kafamdaki bereye götürdüm ve onu oradan alıp Akif Selim'e uzattım. "Neden bilmiyorum ama sende kalsın istedim."

Şaşkınca ona uzattığım beremi kavradı. Ona baktı, ardından bana. Bir şey söylemedi. Bir şey söyleyemedim. Otobüs hareket etmek için beni beklerken son kez gülümsedim ve ona hasretle bakıp yanından ayrıldım.

Akif Selim'i ardımda bırakırken otobüse binip cam tarafına yerleştim. O dışarıdaydı ben de buradaydım. Elimi cama koydum ve ona dokunurmuşçasına parmaklarımı hareket ettirdim. Otobüs kapılarını kapattı ve hareket etti.

Elini kaldırdı usulca ve gülümseyen gözlerle bana veda etti. Elini salladı. Elimi salladım ona.

Başımı cama yasladım yola koyulduğumuzda.

Gitmeler gelmeler içindir Akif Selim fakat bilmelisin ki bu yürekten bir gidiş değil çünkü sana uğradığım günden beri çıkamıyorum oradan.

VIII

"Düşün İçinde Bir Düş"

JAMES BAY - LET IT GO

10 gün...

Onsuz geçen koskoca bir on günü ardımda bırakmıştım.

Özlüyordum hem de çok özlüyordum. Ara ara konuşuyorduk, sesini de duyuyordum lakin yetmiyordu işte. İnsan sevince böyle oluyormuş meğerse, dakikaların bile önemini anlıyormuş fakat bu seferki çok başka, bu sefer yalnız değilim. Biliyorum çünkü Akif Selim'in hayatındayım. Belki kalbindeyim ya da orada değilim fakat onda bir yere sahibim çünkü gülüşünü duyuyorum yerli yersiz konuşurken ve kalbimi bu kadar yerinden çıkaracak gibi gülmesi alelade biri olmadığımı hissettiriyor, fark ediyorum.

Belki de çok sevdiğimden böyle hissediyorum, bilemem ki...

"Mislina!" diye seslendi annem, odamda çamaşırlarımı katlarken.

"Efendim anne?" diye karşılık verdim ona elimdekileri bırakmadan.

"Çarşıya çıkıyorum annem, bir şey istiyor musun?"

Elimdeki çamaşırları yatağımın üzerine koydum ve odamın kapısını açıp annemin yanına gittim. Kabanının düğmelerini ilikliyordu. "Yok anne," dedim sakince. "Ne alacaksın ki zaten?"

"Akşam için sebze alacağım pazardan," deyip gözlerime baktı. "İstersen gel beraber gidelim."

Keyifsiz bir şekilde omzumu silktim. "Ben bu sefer gelmeyeyim anne ama yapılacak bir şey varsa yapayım. Çamaşırları katladım."

Askıya elini uzattı ve çantasını kavrarken, "Yok kızım bir şey, baban gelir zaten birazdan," deyip onu koluna götürdü. "Hadi Allah'a emanet ol." Ses etmedim ve onu kapıdan geçirip odama girdim.

Birkaç dakikaya çamaşırlarımı dolabıma özenle yerleştirdim. Sıkılıyordum hem de deliler gibi. Akif Selim çalışmaya başlamıştı ve meşguldü. Vakti olduğunda benimle konuşabiliyordu ama şey...

Biz gecenin geç vakitlerine kadar da konuşuyorduk onunla.

Ertesi gün işe gidecek olduğunu bildiğimden çok kıyamıyordum fakat beni öyle bir bağlıyordu ki kendine, ben gitmek istesem bile o geliyordu peşimden.

Canımın içi.

Derin bir nefes alıp kendimi yatağımın üzerine bıraktım. Elim yastığımın üzerinde duran telefonuma uzandığı vakit yüzümde iri bir tebessüm meydana geldi çünkü mesajım vardı. Toparlandım ve yüzümde çiçekler açtıran bu mesajı açıp okudum.

Akif Selim: *Mislina, müsait misin?*

Dudaklarımı çabucak ıslatıp çekerken, saçlarımı da kulağımın arkasına ittim. Şu istemsiz hareketlerimin asla son bulacağını sanmıyordum.

Mislina: *Evet. Bir sorun mu var?*

Akif Selim: *Hayır. Benim biraz vaktim var, sadece sesini duymak istedim.*

Akif Selim: *Aslında biraz çekiniyorum ama rahatsız olmazsan seni görebilir miyim? Görüntülü arayayım mı?*

Akif Selim: *Müsait değilsen inan bana sorun değil.*

Akif Selim: *Sadece güzel yüzünü göresim geldi.*

Mislina: *Ha şey...*

Mislina: *Müsaidim ama yüzüm biraz solgun da yani tipim şey biraz...*

Akif Selim: *Benden çekinmene gerek yok, her halinle hoşsun.*

Mislina: *Peki. Tamam konuşalım.*

Sırtımı yatağıma verdiğim sırada Akif Selim'in çağrısı ekranda belirdi. Telefonu yüzümün önüne getirip "Allah'ım ne olur salakça bir şey yapmayayım," diye mırıldandım. Elim ayağım birbirine dolanmıştı.

Onu daha fazla bekletmeden çağrısını kabul ettim. Karşımda duruyordu, ellerimin arasındaydı yüzü ve aramızdaki bu somut mesafeler şu anki gerçekliği bile görmezden gelmemi sağlıyordu. Dudaklarım yanağıma doğru tırmanırken yanaklarımın alev aldığını hissetmeye başladım.

Gülümsüyordu, ben de gülümsüyordum ve ikimiz de konuşamıyorduk.

Sadece birbirimize bakıp gülümsüyorduk.

Ona fark ettirmeden bir iç çektim. "Nasılsın?" diye sordu sakince. Arkasında kocaman bir kitaplık vardı ve tavandaki ışık sağ yüzüne vuruyordu hafifçe.

Bacaklarımı bağdaş kurmuş öylece yatağın üzerinde oturuyordum. "İyiyim," diye gülümsedim içim içime sığamaz bir halde. "Sen nasılsın? Çok yoruluyor musun Akif Selim?"

Kulağındaki kulaklığı düzeltirken, "Hayır," diye karşılık verdi. "Çoktan alıştım. Biraz vaktim vardı ve bunu seni arayarak değerlendirmek istedim." Güldü. "Şükür ki müsaitsin. Bu arada," diye devam etti hafif bir sabırsızlıkla. "Tipin diyorum..." Telefonu yüzüne doğru yaklaştırıp fısıldadı. "Hiç de şey değil."

"Ne değil?"

"Sen nasıl hissediyorsan öyle değil," dedi. "Ben nasıl görüyorsam öylesin Mislina."

Göğüs kafesimin zonklamasıyla kendimi tutamadım ve sordum. "Nasıl görüyorsun Akif Selim?"

"Dalından koparmaya kıyamadığım bir çiçek gibi."

Kalakaldım öylece. Evet sahiden böyleydim çünkü artık kalbimin ipleri onun boynunda asılıydı ve ben nereye çevirsem yüzümü onu görüyordum. Birkaç saniye tepki veremedim ve zaman kazanmak için elimi kulağıma götürüp oradaki birkaç tutam saç telini kulağımın arkasına ittim. Zaten itecek bir saçım yoktu ama ona dümdüz bakamıyordum.

Mahcubiyetten ısınan yanaklarımla ona bakmaya devam ederken, "Nasıl geçiyor günlerin? Aslında bunu da biliyorum ama yine de tekrar sormak istedim," dedi dudaklarını birbirine bastırıp geri çekerken. Bu esnada sağ gözü küçüldü. "Liseden arkadaşlarınla buluşuyor musun ya da birileri geliyor mu seninle konuşmaya... Salih'ten bahsetmiyorum bu arada."

Güldüm. "Salih aklıma gelmemişti bile."

"Sevindim," dedi sanki zor bir duruma düşmüşçesine. "Yani aklına gelmemiş olmamasına."

"Aklıma yalnızca sen geliyorsun Akif Selim," deyip toparladım. "Ha Ezgi, Sevde, Çakır, sardunyalarım ve Kadirler de geliyor. Tabii Hüseyin amcalar da öyle."

Of be kızım!

Bana öylece bakarken devam ettim. "Liseden görüştüğüm pek arkadaşım yok. Herkes bir yere dağıldı ve beni de merak eden birileri yok. Onun dışında her gün evdeyim." Gülümsedim. "Annemle dışarı çıkıyoruz bazen, pazara. O da oraya gitti ama bu sefer ben evde kaldım. Kitap okuyorum, hatta üçüncü kitabıma başladım. Dizi izliyorum, Kumru'yla muhabbet ediyorum. Sonra..."

"Sonra?" diye kaldırdı kaşlarını yukarı doğru. Beni büyük bir istek ve merakla dinliyordu.

"Sonra," dedim yutkunurken. Kaybedecek bir şeyim yoktu ve ben artık susmak istemiyordum. Söyleyiverdim. "Sonra seni özlüyorum."

Söylemiştim. Ona ne hissettiğimi ve kalbimin içinde kat be kat büyüyerek çoğalan bu hissi ona söylemiştim. Neden söylemeyecektim ki sanki? Ondan başka kaçacak kimim vardı, ondan başka gidecek yerim yokken.

Duraksadı ve sadece gözlerime baktı. Aramızda mesafeler vardı ama bu ona bakarken hissettiğim şeyleri zayıflatmıyordu bile. Kalp atışlarım yine nabzıma tur bindirirken bir şey söylemesini bekledim ve usulca dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. Gülümsüyordu, zaten güzel yüzünde daima görmek istediğim tek şey bu ifadeydi. Gülümsemesi.

Gülümsemeye devam ederken hiçbir şey konuşmaması beni de gülümsetti ve ona, "Ne?" diye sordum. "Kötü bir şey mi söyledim?"

"Kötü bir şey söylemiş olsan neden güleyim ki?"

"Bilmem," diye silktim omzumu. "Belki hoşuna gitmemiştir."

Kaşlarını çattı ama bu sahici bir davranış değildi zira kaşlarını çatarken gülebilmek de ayrı bir maharet isterdi. "Belki çok hoşuma gitmiştir Mislina? Çünkü," deyip sakince soluklandı. Tavrı silikleşti ve dalgasız bir deniz gibi serildi. "Uzun zaman sonra özlenmek... Değer verdiğim biri tarafından özlenmek farklı hissettirdi."

"Ya," diye mırıldandım kedi gibi. *Hayır, bu tepkiyi içimden vermem gerekiyordu!* "Şey yani," dedim toparlarken. "Buna sevindim. Aslında her insan biri tarafından özlenir ve birini özler öyle değil mi?"

"Öyle," dedi çabucak. "Bu çoğu zaman karşılıklı bir olaydan ibarettir. Şu anda olduğu gibi." Zihnim parlayıverdi bir anda ve bakakaldım gözlerine. "Ben de Mislina. Ben de seni özledim."

Ellerimin içi terlemeye başladı ve parmaklarım kavradığım telefonu düşürecek gibi oldu. Gülümsemekle yetindim çünkü biz konuşurken koca koca satırlar yazmıyorduk, bir başlık atıyor ve devamını birbirimi-

zin gözlerine bakarak yazıyorduk, elimizde kalemle değil yüreğimizde sevgiyle.

Aradan birkaç saniye daha geçtiğinde saçlarını hafifçe düzeltti ve ellerini kafasından çektikten sonra yeniden gözlerime bakıp daha rahat bir şekilde bakıp, "Sonuçların da iyi geldi, nasıl daha rahat mısın peki?" diye sordu. "O kadar kahve içip sabahları etmene değdi ama."

"Değmeseydi ne yapardım bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

"Ne yapardım?"

"Kahve tüketimini artırırdın."

"Akşama yemeğin var mı Akif Selim?" diye sordum bir anda böyle bir soru sorma hevesiyle.

"Ben aç kalmam," dedi hoş bir sesle. "Dün biraz çorba yapmıştım, yanına da salata yapar yerim."

"Sen böyle konuştukça ben bir tuhaf oluyorum," diye itiraf ettim. "Yani senden beklemediğimden değil, kabul seni böyle biri olarak düşlemek de zordu ama... Ne bileyim yemek yapman, her şeye yeteri kadar vakit ayırman beni mutlu ediyor açıkçası."

"Yemek yapmam seni neden mutlu ediyor?"

Ne?

Elimi boynuma götürdüm ve kaşınmayan yeri ufak dairelerle kaşımaya başladım. "Aç kalmaman beni mutlu eder tabii. Etmesin mi?" diye kaldırdım kaşlarımı yukarı.

O da benim gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Etsin mi?"

"Bence etsin."

"Seni mutlu edecekse ben hep yemek yapayım o halde."

"Yap o halde."

Birkaç dakika daha onunla muhabbet ettikten sonra işinin başına geri döneceğini söyledi. Toparlanırken, "Akşam erken uyumazsan yine sana mesaj atarım olur mu?" diye sordu.

"Ben zaten erken uyumuyorum pek ama sen yoruluyorsun. Bence sabah konuşalım sen de uyu ve dinlen."

"Sabah olmaz," dedi bir anda sözümü kesermiş gibi. Afalladım ve bir şey diyemedim. Sözünün üzerine bir söz daha eklerken, "Akşam da

konuşalım," deyiverdi. "Ben yorulmuyorum hem. Kitapların içinde yorulmak ne mümkün."

"Orası öyle tabii ama yine de dinlen işte."

Durdu ve aklına bir şey gelmişçesine kaşlarını çattı. "Yarın işim yok ki benim. Bak unutmuşum."

"Doğru ya," dedim sevinçli bir sesle. "Ben de unutmuşum tamamen."

"O yüzden," deyip ayaklandı ve derin bir nefes alıp verdi. "Akşama görüşürüz tamam mı? Dikkat et kendine."

"Sen de dikkat et, Akif Selim," dedim sıcacık bir ifadeyle. Yüzündeki o manidar tebessüm hemencecik yok olmazken güzel ellerini kulaklığına götürdü ve onları usulca çıkardı. Onu izledim öylece. Kulaklığını kulaklarından çektikten sonra omuzlarını kaldırdı ve indirdi. Göğsünün içindeki havayı boşaltmak değildi niyeti ve ben bunu anlamıştım. Birbirimize veda ettikten sonra aramayı kapattık.

Telefonu kalbimin üzerinde tutmaya devam ederken Kumru'ya bakıp kafamı hafifçe sola doğru devirdim ve salak salak gibi sırıtarak "Kumru," diye fısıldadım. Sanki sesimi yalnızca bu dört duvar arasına saklamak istermişim gibi. "Çok güzel. Akif Selim çok güzel biri." Dudaklarımı ıslattım. "Kapısındaki kutuya şiirler bırakıyordum ya bu bir ay hiç bırakamayacağım. İşin en garip yani onları fark etmemiş olması. Sahiden Kumru hiç mi fark etmiyor o şiirleri? Belki aldı ve okudu fakat benim yazdığımı bilmiyor. Bilsin istemiyorum bazen çünkü böylesi daha çok hoşuma gidiyor."

Yaklaşık bir yirmi dakika sonra kapı çaldı ve annem elinde birkaç poşetle karşımda belirdi. Hemen elindeki poşetleri aldım. "Hoş geldin anne," diye karşıladım onu. Yorgun bir tavırla içeri girerken botlarını çıkardı ve köşedeki minik ayakkabılıktan yünlü terliklerini önüne koydu ve onları giyerek içeri girdi. Ben de elimdekileri mutfak tezgâhına bıraktım.

Annem, "Her şey ateş pahası," diye söylendi kabanının düğmelerini çözerken. "İki kilo almaya gelmiyor hiçbir şeyi."

"Bir kilo yetiyor ya anne," dedim poşetlerin içindekileri çıkarıp dolaba dizmeye hazır hale getirirken. "Hem iki kilo alınca çürüyor."

"Ama yarın misafirimiz var," dediğinde domates dolu poşeti kenara doğru itekleyerek "Kimmiş?" diye sordum.

"Halime teyzen gelecek."

Buz kestim. "Ne?"

Tepkim bu kadarıyla da yeterli kalmamıştı, elimdekileri bıraktım ve doğruca mutfaktan çıkıp oturma odasına yürüdüm. Annem koltuğa bırakırken kendini ona tepeden bakıp, "Halime teyze neden gelecek ki buraya?" diye sordum. Sesim beklediğimden daha katı çıkıyordu. "Anne Allah aşkına hâlâ bitmedi mi o olay? İstemiyorum diyorum neden anlamak istemiyorsun?"

"Anneciğim bir sakin olur musun?" diye sordu annem gözlerime bakarken. "Pazarda karşılaştık sonra konu birden sana döndü, burada olduğunu öğrenince de gelmek istedi. Ne deseydim; yok gelme mi deseydim?"

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Çok ayıp."

"Ya anne," diye yakardım çaresizce. "Ben istemiyorum diyorum istemiyorum. Yarın gelip ne yapacak biliyorum. Yoksa beni neden görmek istesin ki?"

"Sohbet edecektir," dedi gülerken. Beni sinirlendirmeye çalışıyordu ve bunu başarıyordu. "Bir yarın olsun, dur bakalım ben de olsun demiyorum ya... Kadını kovayım mı yani? Sen zaten istemediğini belli edersin, ne yapacak zorla mı alacak Mislina?"

"Derdim yokmuş gibi bir de sen dert açıyorsun başıma."

"Ne derdin var senin?" diye sordu bir anda.

Söz gelimi ağzımdan çıkan bu söz beni köşeye sıkıştırdığında bundan derhal kurtularak geçiştirdim. "Öğrenciyim, dertsiz öğrenci olur mu? Olmaz."

Güldü ve eşarbının önünü açarak "Ben üzerimi değiştireyim bir," diye konuştu. Yerinden ayaklanırken bana baktı. "Baban da gelir birazdan. Dolapta çorba var zaten, yemek de var. Yanına da salata yapıver bugünümüzü de öyle savalım."

"Tamam yaparım," diye mırıldandım ve mutsuz bir şekilde arkamı dönerek mutfağa girdim. Bunu neden yaptıklarını bilmiyordum ve yarınki buluşma için hiç heyecanlı değildim zira istemiyordum.

Kaşıkları sofraya dizerken babam anahtarıyla kapıyı açıp eve geldi. Elimdeki kaşıkları sofraya çabucak dizdim ve onu karşılamaya gittim. "Hoş geldin baba," dedim elindeki ekmekleri alırken. "Dışarısı çok soğuk mu?"

"Şubat ayında bir sıcaklık beklemiyorsun değil mi Mislina?" diye sordu kapıyı kapatırken. İçeri giren soğuk da bunu garantilerken gülüm-

sedim. Babam üzerini çıkarırken ben de elimdeki ekmekleri tezgâha koydum ve birkaç tanesini dilimleyerek sofraya koydum. Ardından yemek için annemleri çağırdım.

Babam sofradaki yerini alırken çorba servislerine başladım. Babam, "İyice alıştık biz de," diye güldü kaşığını eline alırken. "Kaç gün var daha gitmene?"

Sakince cevapladım. "Yirmi gün kadar ama erken dönebilirim."

"O niyeymiş?" dedi annem oturduğu yerden gözlerime bakarken.

Gözlerine baktım. "Anne benim orada da bir hayatım var. Biliyorsun bir köpeğim, çiçeğim, evim var. Ezgi de yalnız kaldı zaten."

"Bıkmış, bizden bıkmış," dedi babam annemin kulağına doğru yaklaşırken.

"Ya hayır öyle demek istemedim," diye üzüldüm aniden ve sandalyemi çekip oturdum. "Ben sizden nasıl bıkabilirim ki? İnsan bu hayatta anne ve babasından da bıkacaksa neden yaşar ki zaten? Sadece bana ihtiyacı olduğunu bildiğim şeyler var, o yüzden öyle söyledim."

Babam üzüldüğümü anlayınca elini yanağıma götürdü ve oradan yavaşça bir makas alıp güldü. "Hemen de açıklama yapıyor bak bak."

Başımı öne eğip gülümserken babam sözlerinin devamını getirdi. "Biz şaka yapıyoruz sadece. Yoksa elbette gördük yaşadığın hayatı... Neyse hadi yemeğimizi yiyelim çorbalar soğumadan."

"Afiyet olsun," dedi annem ekmeğinden bir ısırık alırken. Sessiz ve gayet iştahlı geçen bir sofrayı da arkamızda bırakırken babam içeri geçti. Ben de ocağa çay için su koydum. Annem sofradaki tabakları toplarken, "Sabah erken kalkayım da poğaça yapayım," dedi. "Yanına da patates salatası yaparız. Yaprak sarmak için yaprak baktım ama doğru düzgün bulamadım, neyse böyle idare edelim..."

"Anne!" diye baktım sırtımı mutfak tezgâhına yaslarken. "Ciddi misin gerçekten?"

"Ne konuda?"

Memnuniyetten uzak bir ifadeyle güldüm. "Ne konuda mı?" Sesimi bir nebze azalttım. "Ben ne yapacağım o kadının yanında yarın? Gerçekten o kadar zor durumda bırakıyorsun ki beni!"

Annem elindeki tabaklarla doğrulurken, "Yavrum zor durumda kalacak bir şey yok ki," dedi. "Kadın bir de seninle konuşmak istedi bu kadar. Ben onay verdim mi sanki?"

"Ama ben onay versem sen dünden razısın değil mi?"

Kaçmadı. "Şimdi yalan yok, Salih'ten iyisini bulacak değilim. İşinde gücünde çocuk. Efendi de. Seni de üzmez."

"Kaç kez oturup konuştun peki anne?"

"Ne önemi var ki?" diye sordu düz bir sesle. "İnsan kendini dışarıdan belli eder. O çocuğun kumaşı kaliteli. Bak anneler görür her şeyi, kimsenin göremediğini görür hem de. Kötü biri olsa sana neden bunları söyleyeyim? Sana diyorum ki; alın götürün demedim sadece bir de sen konuş dedim. Kadına nasıl sert yapabilirim söyler misin anneciğim? Halime teyzen anlayışsız biri değil, olmaz dersin olur biter. Misafiri geri çevirmek olmaz."

Kendi kendime söylendim. "Keşke sadece normal bir misafir gibi gelse ama..." Musluğu kapattım ve elimdeki bezin suyunu iyice sıktım. "Tamam anne, dediğin gibi olsun. Yarın bu konuyu tamamen kapatacağım."

Bir şey söylemedi. Annem beni zorlamıyordu ama benden bir ışık görse koşa koşa tüm lambaları yakardı. Üzgünüm anne... Benim bir tane ışığım var ve onun sönmesine de izin vermeyeceğim.

Elimdeki çay tepsisini salona götürdüm önce babama sonra da anneme ikram ettim. Kendi bardağımı da ayırdıktan sonra köşeye oturdum. Biraz yanlarında duruyor ve öyle kapanıyordum odama. Annem çayını karıştırırken babama doğru, "Ee Hikmet Bey," diye konuştu. "Kızına doğum günü için bir şey aldınız mı bakalım?"

Doğum günüm?

Yarın benim doğum günümdü. O kadar aklımda değildi ki hiçbir şey.

Bunu annemlere belli etmeden sakince çayımı yudumladım. Yahu...

Babam gözlerini televizyondan ayırmadan anneme cevap verdi. "Siz aldınız mı peki Leyla Hanım?"

"Elbette aldım."

"Ben de aldım."

"Ne gerek vardı ki?" diye sordum aralarına girerek. "Zaten en büyük hediyesiniz benim için."

Babam yan gözle bana bakarken göz kırpıp "En büyük hediye benim ama değil mi?" diye sordu. Sersemce gülümserken annemin, babamın omzunu dürttüğünü gördüm. Babam, annemin bu davranışından sonra keyifle güldü ve aralarında tatlı bir sürtüşme meydana geldi. Onları iz-

lemekle kaldım ve iyi geceler deyip odama kapandım. Akif Selim henüz mesaj atmamıştı. Acaba o doğum günümü hatırlayacak mıydı? *Komik olma Mislina, sen bile kendi doğum gününü unuttun, onun hatırlamasını daha doğrusu bilmesini bekleme. Buna hakkın yok!*

Buna hakkım yok ve üzülmeyeceğim.

Tamam, belki biraz üzülebilirim.

Yok, biraz daha fazla üzüleyim.

Dolabımdan yarım kalan kitabımı çıkardım ve yatağın üzerine bıraktım. Akif Selim'in verdiği kitabı Bursa'ya gelirken okuyup bitirmiştim ve sanırım birkaç sefer daha okuyabilirdim. Hem o verdiği için hem de çok sevdiğim için. Pijamamı çektim ve bağdaş kurarak yatağıma oturdum. Aklıma iki gündür Ezgi ile konuşmadığım geldiğindeyse kitaba başlamadan onu aradım.

Telefonumu açar açmaz, "Ezgi," diye konuştum hemen. "Nasılsın?"

"İyiyim sen nasılsın?" diye sordu. Sesindeki durgunluk çabucak kulağımın içini doldururken kaşlarım kendiliğinden çatıldı. "Ben de iyiyim ama sesin biraz durgun geliyor. Bir sorun yok öyle değil mi?"

"Yok."

"Emin misin?"

"Hı hı."

"Ezgi emin misin?" diye ısrar ettim çünkü verdiği cevapların kendini bile tatmin etmediğini biliyordum fakat yine üstünkörü bir cevapla geçiştirdi. Bir şeyin üzerine düşülmesini ve üzerine gelinmesini istemezdi, sevmezdi. Ne kadar bunu istemesem de yapmak zorunda kaldım. "Dün konuşamadık ya bir arayayım dedim."

"İyi etmişsin Mislina," diye karşılık verdi. "Ben biraz yorgunum da sonra konuşsak olur mu?"

"Olur da..." Derin bir nefes alıp verdim. "Ezgi iyi değilsin, bana söyler misin neyin var?"

"Bir şeyim yok dedim ya," dedi gelişigüzel bir cevapla. "Sadece yorgunum, iş yoruyor. Dinlenirsem geçer merak etme tamam mı?" diye sordu güven vermek istercesine. "Bu arada doğum gününü kutluyorum şimdiden. Hediyeni sen gelince vereceğim."

"Ya bırak şimdi hediyeyi," dedim. "Sen iyi ol, mutlu ol ben hiçbir şey istemiyorum."

"Ben iyiyim, inan bana."

"Sana inanmak istiyorum Ezgi," diye belirttim sakınmadan. "Ama eğer bir durum var da bana söylemiyorsan..."

"Tamam dov."

"Ya bak!" diye kızdım bu sefer.

Diretti. "Mislina iyiyim diyorum ve kapatıyorum tamam mı? Leyla teyze ve Hikmet amcaya selam söyle. Çakır da sardunyalar da bana emanet zaten. Sonra konuşuruz. Öptüm."

Ve telefonu kapattı. Kalakaldım öylece. Kötü olmuştum ve bu gerçekten içimde bir yara haline gelmeye başlamıştı. O yalnızdı, birine, bana ya da ona iyi geleceğini inandığım bir şeye ihtiyacı vardı. Akif Selim'e diyemezdim ki; bir bakıp görsün. Ezgi çok kızardı. Göğsümdeki bu sıkışmayla bir müddet baş başa kaldım. Kafamı da zar zor toparladıktan sonra kitabıma döndüm. Bir iki sayfayı zar zor okuduktan sonra, "Of Ezgi," diye konuştum kendi kendime ve kitabın kapağını kapattım. "Anca merakta koy beni burada."

Başımı sıkıntıyla arkama yasladım ve gözlerimi tavana diktim. Her şey üst üste gelmişti âdeta. Bir yandan Ezgi diğer yanda Halime teyze... "Allah'ım güç ver," dedim elimi yüzümün üzerine götürürken. Ellerimi yüzümün üzerinde tutmaya devam ederken telefonumun bildirimlerinde hareketlilik sezdim. Hızla telefonumun kilidini kaydırdım ve mesaj sahibine baktım.

Bu Kadir'di.

Kadir: *Dünyanın en güzel arkadaşı, gördüğüm en güzel kalbe sahip insan doğmuş, iyi ki doğmuş.*

Kadir: *Biraz erken bir kutlama oldu ama yarın unutursam diye üzülmek istemedim.*

Kadir: *İyi ki doğdun Mislina! Bu Deli Kadir seni çok seviyor ve ne olursa olsun hep hayatında ol istiyor. Sen kimsenin kaybetmek istemediği bir insansın. İyi ki varsın.*

Kadir'in mesajıyla gözlerim kızarırken yüzümdeki ifadeyi görmek için aynaya bakmama bile gerek yoktu. Kalbim sıcacık oluvermişti. Bu günler insana sahip olduklarının kıymetini anlatıyordu. Kadir gibi bir dosta sahip olmak öyle güzeldi ki...

Ona cevap yazdım.

Mislina: *Kadir, çok teşekkür ederim. İnan bana beni hem mutlu ettin hem de çok duygulandırdın. Sen de benim hayatımda ol hep. İyi ki varsın.*

Mesajıma hemen görüldü atmazken birkaç saniye sonra Berat'ın da yazdığını gördüm.

Berat: *Mislina. İyi ki doğdun. Ben süslü cümleler kurmayı bilmem ama seni sevdiğimi bil olur mu? Nice mutlu senelere. Hep mutlu ol.*

Mislina: *Teşekkür ederim Berat. Çok hem de. Beni sevdiğini söylemen ya da doğum günümü kutlaman için süslü kelimelere ihtiyacın yok zaten. Ben biliyorum. Tekrar teşekkür ederim.*

Berat: *Rica ederim. Teşekküre de gerek yok.*

Mislina: *Olsun.*

Berat: *Peki, olsun.*

Mesaj kutumdan çıktıktan sonra Kadir'e yeniden döndüm.

Kadir: *İlk ben kutladım değil mi? Bari bu sefer bir şeyin ilki olayım...*

Mislina: *Üzgünüm...*

Kadir: *Tüh be.*

Kadir: *Ya iki?*

Mislina: *Evet. Sen ikincisin. Sıranı Ezgi'ye kaptırdın.*

Kadir: *Vay Ezgi Reis kapmış sırayı. Neyse sağlık olsun, seneye inşallah.*

Mislina: *Nasip...*

WhatsApp'tan çıktım ve üzerimdeki kazağı çıkarıp pijamanın devamını giydim. Saçlarımı da tepeden basit bir topuz yaptıktan sonra saate baktım. Onu geçiyordu. Akif Selim uyuya mı kalmıştı acaba? Umarım ki öyle olmuştur çünkü benimle konuşmasındansa uyuyup dinlenmesini isterdim.

Pantolonumu katlarken telefonum çalmaya başladı. Yersiz bir hevesle yerimde sıçrar gibi oldum ve arayanın Sevde olduğunu gördüm. Heyecanım minik bir balon gibi sönerken telefonu açtım ve kulağıma yasladım.

Sevde şarkı söylemeye başladı. "Çünkü sen geceme gündüz oldun... Çünkü sen canıma yoldaş oldun..."

Onu gülerek dinlediğimde sustu ve o da gülmeye başladı. "Kulaklarımın içine ettin Sevde aferin."

"O kadar kötü değildi be," diye gülerek konuştu. "Fena sayılmam."

"Harikasın harika."

"Neyse konu benim muazzam bir sese sahip oluşum değil. Bugün benim en yakın arkadaşım doğmuş, aslında yarın doğmuş ama ben sabırsız bir insan olduğum için çıkıverdim yumurtadan."

"Yumurtadan ilk çıkan sen değilsin maalesef," diye kızdırdım onu.

"Nasıl ya?" diye sordu aval aval. "Geç mi kaldım yani?"

"Birazcık."

Sustu ve toparladı. "Ama olsun en güzel ben kutladım bence. Şarkılı, türkülü. Sen gelince de kutlarız burada. Yok öyle kuru kuru."

"Gereği yok ki. Bu bile yetiyor da artıyor. İnan."

"Olmaz," diye kesti sözümü. "Bizde adet, hepimizin doğum günü kutlanır."

"Bir ay sonra Kadir'in doğum günü, onunla ikimizi bir arada kutlarız o zaman ben de o vakte çoktan gelmiş olurum."

"Ha olur bak öyle," dedi tatminkâr bir sesle. Başımı sallamakla yetinirken bir şeyler mırıldandım. Birkaç dakika daha bu konuşmayı uzatırken vedalaştık ve telefonu kapattım. Annemler henüz uyumamıştı ve benim de uykum yoktu. Hiçbir şey yapasım da yoktu. Belki yarım kalan dizinin devamını getirirdim. İnternetimi kontrol edip ne kadar kaldığını öğrendim ve bunun bana yeteceğini anlayınca ışıklarımı kapatıp yatağıma uzanarak yan döndüm, bacaklarımı kendime doğru çekerken telefonumu da yüzüme yakın bir yere koyarak diziyi başlattım.

Sanki öylesine izliyordum ve hiçbir şey anlamıyordum izlediğim şeyden. Bir ara esner gibi olduğum vakit saati kontrol ettim ve on biri geçtiğini gördüm. Akif Selim uyumuş olmalıydı, bundan emindim. Dizinin son sahnesini de izledikten sonra telefonumu kapattım ve şarja taktım. Uyumanın vakti gelmişti. Ellerimle gözlerimi ovdum ve ayaklanıp lavaboya gittim. Yüzüme krem sürdükten sonra odama tekrar girdim ve yorganımı kaldırıp içine girdim.

Bu sefer tavanı değil karşımdaki boş duvarı izliyordum.

Yatağımda kıpırdandım.

Penceremden içeri sızan ay ışığı duvarda hoş çizgiler bırakırken gözlerimi usulca kapattım. Yarına varmak istemiyordum ama bir yandan da bitsin gitsin istiyordum artık.

Bacaklarımı karnıma doğru çekerken yorganıma iyice sarıldım. "İyi geceler Kumru'm," diye fısıldadım gözlerimi kapalı tutmaya devam ederken. Dudaklarıma hafifçe tebessüm bulaşırken birkaç saniye sonra kapalı olan gözlerim köşedeki masanın üzerinde titreyen telefonumla aralandı.

Üzerimdeki yorganı ittim ve savsaklayarak telefonumun başında dikildim. Yüzüme çarpan ışık ve ekranda gördüğüm isimle aydınlandım.

Akif Selim arıyordu. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım ve telefonu şarjdan çıkardığım gibi yatağıma girip tavuk gibi tünedim.

"Akif Selim?" diye açtım telefonu. Sesim oldukça kısıktı çünkü annemler hemen yan odadaydı ve ben sürekli kısık sesle konuşmak zorunda kalıyordum.

"Mislina," dedi sesi geceme güneş gibi doğarken. "Uyandırmadım değil mi?"

Saklamadım. "Uyuyacaktım tam ama uyandırmadın."

"Ben sabah arayacağımı söylemiştim ya seni, arayamadım kusura bakma. Aklın kalmasın diye ses vermek istedim. Uyumadan önce de senin sesini duymak istedim."

Dudaklarım kıvrılırken salak gibi gülmeye başladım. "Ben de uyumadan önce senin sesini duymak isterdim ama aramayınca bir işin çıktı ya da senin uyuduğunu düşündüm ve rahatsız etmedim."

"Beni rahatsız etmezsin hiçbir zaman," diye düzeltti sanki yanlış şeyler söylüyormuşum gibi. "Bunu kafandan at gitsin. Beni dilediğin vakit arayabilirsin."

"Gece üç gibi de arayabilirim yani öyle mi?"

"Arayabilirsin."

"Peki."

"Peki."

"Nasılsın diye soracağım olmayacak," diye konuştuğunda güldüm. Bunu duydu ve ekledi. "Yarınki planın ne peki? Yine kitap okuyup, dizi mi izleyeceksin yoksa anneyle pazara mı çıkacaksın?"

"Yarın misafir gelecek," diye yakındım birdenbire fakat bunun Halime teyze olacağını söylemedim çünkü gerek görmedim. Yarın bu konuyu açılmamak üzere kapatacaktım. "Birkaç saat yanlarında oturacağım belki daha az. Sonra yine kitap okurum galiba."

"Akşam yemeğine mi gelecekler?"

"Hayır, öğleden evvel olur muhtemelen," diye karşılık verdim. "Neden sordun ki?"

"Akşam müsait olamazsın ya seni yanlış bir zamanda aramak istemem."

"Yok arayabilirsin," dedim gülümseyerek. "Telefonumu zaten odamdan dışarı çıkarmıyorum. Hatta sürekli sessizde duruyor. Annemler de uyudu, biliyorsun bir şey duysa hemen sorar..."

"Neyi sorarlar?"

"Kiminle konuştuğumu."

"Sen ne cevap verirsin peki?"

Duraksadım. Havasız, penceresi kilitli kalmış bir odanın içindeydim sanki. Doğru soruydu ama doğru cevabı nasıl verirdim bilmiyordum ki. Yutkundum ve daha da sessizleştim. Kelimeleri yutacaktım. "Aysel ile konuşuyorum derdim sanırım."

Kahkaha attı.

Kalbim...

"Aysel ile mi?"

Elimi boynuma götürdüm ve yaz ayında sinekler tarafından istila edilmiş gibi tenimi kaşımaya başladım. "Şey, çok saçmaydı kabul."

"Hayır hayır," diye düzeltti beni. Keyifliydi ve onu keyiflendirdiğim için keyiflenmiştim. "Ben sevdim bunu. Telefonunda da Aysel diye mi kayıtlıyım yoksa?"

"Hayır tabii ki," dedim elimi bacağımın arasına saklarken. "Ben peki?" diye sorarken buldum kendimi bir anda. "Haddim değil ama merak ettim. Ben ne diye kayıtlıyım senin telefonunda?"

"Mürsel."

"Mürsel mi?" diye tekrarladım yüzümü ekşitirken. Ardından güldüm ve bunun sesli olmasını önleyerek ağzımı kapattım.

"Evet Mürsel. Aysel kadar güzel değil ama fena sayılmaz sanki?"

"Bayıldım."

"Ben de."

"Gerçekten Mürsel diye mi kaydettin beni?" diye sordum ciddi ciddi.

"Bana inanmıyor musun?"

"Estağfurullah, elbette inanıyorum da..."

"Bir gün seni nasıl kaydettiğimi göreceksin Mislina," deyiverdi.

Dudaklarımı telefonun hoparlörüne yaklaştırdım ve ılık ılık mırıldandım. "O günü bekleyeceğim, Akif Selim."

"Seni çok bekletmeyeceğim, Mislina." Sustuk ve konuşan o oldu. "Ben seni tutmayayım daha fazla. Yarın müsait olduğunda beni arayabilirsin. Ben bazen ayarı tutturamıyorum da..."

İkimizin de aklına geçen gün annem odamdayken beni araması geldiğine emindim.

Güldüm sessizce. "Tamam. Seni arayacağım."

"İyi geceler."

İç çektim usulca. "İyi geceler."

Telefonlarımızı kapattık ve öylece kafamı yastığıma koydum. Tavana baktım çünkü onu görüyordum orada ve aynı tavana bakmak artık önemli değildi. Ellerimi yüzüme götürdüm ve nasıl cayır cayır yandığını hissettim. Bir yandan da... Doğum günümü hatırlasın isterdim. Yine de bunu bilmesine gerek yoktu. Ona bu yüzden kırılamazdım ama kendi içimde üzülürdüm.

İnsan yarayı açandan değil, açılan yarasına hesap sorabilirdi sadece çünkü açılan yaralar konuşamaz ve bir gün kapanır ama yarayı açanlar konuşur ve hiçbir zaman susmazdı.

Ya da öyle bir susar ki sen konuşsun diye yüreğini açar, oraya yara vermesini isterdin.

Ertesi gün elimde toz beziyle evin içinde tur atmaya başladım. Önce mutfaktaki işlerimi halletmiş sonra da temizliğe koyulmuştum. Gerçekten bir kişi için bu kadar özene gerek var mıydı anne? Sorsam sadece misafir diyor ama niyetini bildiğim için bu kadar suni kalamıyordum bu konu üzerinde. Televizyon ünitesinin tozunu alırken kapı çalmasıyla irkildim ve elimdekileri bırakıp sakince kapıyı açtım.

Karşımda bir kargo görevlisi vardı. Beyefendiyi görünce şaşkınca bakakaldım. "İyi günler. Mislina Farah'ın evi mi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Evet, benim."

"Paketiniz var," deyip elindeki kutuyu bana uzattı ve imza atmamı istedi. Ben ne olduğunu anlayamaz bir şekilde imzamı attım ve adamı uğurladım. Kapı kapanınca annem bulaşık elleriyle yanımda belirdi. "Kim gelmiş?"

"Biri bana bir şey göndermiş," diye baktım kutuya. Üzerinde herhangi bir notta yazmıyordu. Bunu ulu orta yerde açmak istemiyordum. "Odaya götüreyim de bakayım bir anne."

"Bana da söyle ama merak ederim."

"Söylerim."

Elimdeki kutuyla odama kapandım ve büyük bir merakla kutuyu açmaya başladım. Oldukça hoş bir pakete sahip olan kutunun kapağını

kaldırdığım vakit içinde gördüğüm şeylerle yüzümde kocaman bir ifade yer ediniverdi. Birkaç fotoğraf, biraz şeker, çikolata, kitap ve kalemler vardı. Eh tabii bir de ufak notlar.

Bu kutunun sahibi arkadaşlarımdı.

Kadir, Berat ve Sevde...

Yatağıma oturdum ve ilgiyle kutuyu karıştırmaya başladım lakin özenli davranıyordum, herhangi bir hataya yer vermek istemezdim. Hepimizin olduğu fotoğraflar vardı, sonra her birinin ayrı ayrı yazdığı notlar ve güzel bir saat... Kitap, kalemler ve şekerlemeler... Hepsi o kadar hoştu ki bu ânı yaşamak beni müthiş iyi hissettirmişti. Notları okudum, fotoğrafları inceledim uzun uzun ve biriktirdiğimiz anılarımızı hatırlayarak gülümsedim. Benim bir tane değil, birden fazla ailem vardı ve sanırım bu konuda oldukça şanslıydım. Sahip olduğum her şeyin en iyisiyle baş başaydım.

Birkaç dakika sonra sıcağı sıcağına gruba mesaj yazdım.

Edebiyatın İçine Düşen Tarih

Mislina: *Siz var ya...*

Mislina: *Ben diyecek bir şey bulamıyorum gerçekten.*

Kadir: *Ne yapmışız bacım, ne oldu?*

Mislina: *Teşekkür ederim her şey için. Gerçekten beni nasıl mutlu ettiniz bilemezsiniz. Çok sağ olun. Yani ben... İyi ki diyorum iyi ki.*

Kadir: *Benim fikrimdi, tüm teşekkürleri ben üzerime alınıyorum ve rica ederim Mislina.*

Sevde: *Nereden senin fikrin acaba? Beraber düşündük.*

Kadir: *Uzun zaman sonra beraber yapabildiğimiz tek şey buydu Sevde. Kutluyorum seni de.*

Sevde: *Ben de seni kutluyorum.*

Mislina: *Doğum günümde birbirinizi kutlayarak benden rol çalmak demek ha? Yazık...*

Kadir: *Ya sen bırak şu Sevde'yi. Beğendin mi şekerleri? Fotoğraflarda iyi çıktıklarımı koydum, hiç acımadan harcadım sizi itiraf edeyim.*

Sevde: *Bencil herif.*

Kadir: *He bencilim he.*

Mislina: *İki dakika didişmeyin.*

Mislina: *Ve tekrar sağ olun. Bu çok özeldi cidden.*

Sevde: *Rica ederiz canımın içi. İyi ki doğdun tekrar.*

Gülerek mesaj panosundan ayrıldım ve telefonumu bir köşeye koyarak yatağın üzerinde duran hediyeleri tekrar tekrar inceleyip kutusuna özenle yerleştirdim. Odadan çıkıp elime yeniden toz bezlerini alırken anneme hediyelerin kimden geldiğini de söyledim. Merak etmeden duramazdı. Aradan neredeyse yarım saat daha geçerken işlerimizi halletmiş ve üzerime düzgün bir şeyler giyinmiştim. Halime teyze evimize geldiğinde onu güzelce karşılamış ve hazırladığımız yiyecekleri servis ederek önüne koymuştum. Çay bardağını sehpanın üzerine bırakıp geldikten sonra koltuğun köşesine usulca sindim ve tabağımı dizlerimin üzerine aldım.

Halime teyze çayından bir yudum aldıktan sonra bana bakıp, "Nasılsın kızım?" diye sordu.

Gülümseyerek kadına baktım. "Allah'a şükür iyiyim, siz nasılsınız?"

"Hamdolsun," deyip beni uzun uzun süzdü. Mahcup bir ifadeyle gözlerimi tabağıma çevirdim. Kadın resmen bana alacaklı gözle bakıyordu ve bunu bilerek hiçbir şey yapamamak oldukça sıkıntıya düşürmüştü. "Okul nasıl gidiyor?" diye sordu ardından. "Çok var mı bitmesine?"

"İki buçuk senem var daha," dedim düz bir sesle.

"Maşallah maşallah," dedi Halime teyze ağzı dolu dolu. Konuşmak için sıramı bekliyordum sanki ve o konuya bir an önce değinmesi için dakikaları saydım. "Salih de biliyorsun askerden geldi, işini de kurdu... Nasip olursa bir de evlendirseydim rahata erecektik."

Sessiz kaldım.

Annem konuştu. "Hayırlısı hayırlısı."

"Sen ne düşünüyorsun peki okul bitince kızım?" diye yöneltti sorusunu Halime teyze bana karşı. "Çalışacak mısın?"

"Evet," dedim çabucak onaylarken. Elimdeki çatalı bırakmadan Halime teyze ile göz göze geldik. "Bir meslek sahibi olmak, kendi ayaklarımın üzerinde durmayı istiyorum tabii ki."

"Sen iş bulana kadar ömrün geçer be yavrum," dedi Halime teyze bana acır gibi. "Hem ne yapacaksın çalışıp evlen yuvanı kur. İşi sonra da bulursun. Bak bir düşün bu dediklerimi..."

"Halime teyze," diye kestim sözünü. "Özür dilerim sözünüzü kestim ama ben ne demek istediğinizi, nereye varmaya çalıştığınızı anlıyorum. Okulum var ve evliliği henüz düşünmüyorum. Salih..."

"Salih ile görüşmeni istiyorum Mislina."

Kısa bir anlığına nefesimi kaybetmiş gibi oldum, bunu beklemediğim için değil bir anda dilinden dökülüverdiği için. Elimdeki çatalı tabağımın köşesine yavaşça bıraktım ve Halime teyzenin bana karşı olan ciddi ve istekli bakışlarına nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. Saygısızlık yapmak istemiyordum ve olabildiğince kalp kırmadan bu işten kurtulacaktım. "Üzgünüm," dedim sakince. "Bunu yapamam. Ben istemiyorum."

"Kızım hemen kestirip atma," diye zorladı beni.

"Halime teyze olmaz. Ben gerçekten kalbinizi kırmak istemiyorum. Salih iyi bir insan olabilir ama onu tanımıyorum bile."

Annem soğukkanlı bir şekilde bizi dinlerken Halime teyze elindeki çay bardağını bırakıp dudaklarını ıslattı. "Tanırsın, tanışırsınız. Bu zamanda kız bulmak da zor erkek bulmak da. Seni epeydir tanır ve severim. Eğer bir gelinim olacaksa bu sen ol isterim, lütfen hemen kestirip atma."

"Halime teyze ben anlatamıyorum galiba," diye güldüm keyifsizce.

"Ben de hemen evlenin demiyorum ki kızım," diye girdi bu sefer cümleye. "Okulun bitmesine yakın yüzük takarsınız sonra da evlenirsiniz, bir düşün kızım."

"Yok," dedim derin bir nefes alıp vererek. "Ben düşünmeyeyim. Kimseye ümit vermek istemem ama halimden memnunum. Umarım Salih Bey de kendine uygun biriyle evlenir ve mutlu olur. İnanın zorla güzellik olmaz. Kırılmayın lütfen fakat sadece beni anlamanızı bekliyorum, umarım bunu denersiniz."

Halime teyze sözlerimin üzerine herhangi bir şey söylemezken bana sadece bakakaldı. Yanlış bir şey yapmamış ve söylememiştim. En doğrusu buydu. Dallandırıp budaklandırmanın bir manası yoktu. Ortamın hafif gergin havasından sıyrılmak için ayaklandım ve onlara dönüp, "Bir şey istiyor musunuz benden?" diye sordum. "İzninizle odama geçeceğim."

Annem, "Yok kızım," dediğinde kafamı eğdim ve tabağımı mutfağa bırakıp doğruca odama geçtim. Kapıyı kapattığım vakit Kumru'nun kafesinin önünde dikilerek ona su ve yem verdim. "Az önce büyük bir yükten kurtuldum," diye mırıldandım bir yandan da. "İnsan neden insanı anlamaz ki hiç. Ben mi anlatamıyorum derdimi yoksa insanlar sözünün geçmesini mi istiyor hep?"

Öyle ya da böyle rahatlamıştım. Umarım Halime teyze de kırılmamıştı söylediklerime çünkü daha nasıl sakince ifade edilir bilmiyordum.

Elimdeki vakti Kumru'yla değerlendirirken Halime teyzenin toparlandığını duydum. Odamdan çıkıp annemle onu uğurladım. Kapıyı kapattıktan sonra annem ban baktığında ondan evvel davrandım. "Hiç öyle bakma anne, ben olması gerekeni yaptım. Sen de ağzını açıp iki bir şey söylemedin hiç. Cümlelerimi nasıl çevireceğimi bilemedim resmen."

"Gayet iyi çevirdin."

Huzursuzca soluklanırken oturma odasındaki tabakları mutfağa götürdüm. Annem peşimden gelip "Ben yıkarım," diye konuştu.

"Hallederim ben anne," dediğimde bunu yapmama izin vermedi. Doğum günüm olduğu için bugün bana mesai vermişti. Etrafı toparlayıp yeniden odama kapandım. O sırada aklıma Ezgi geldi ve onu aradım lakin cevap vermiyordu. Belki de duymamıştı ama bu onu daha çok merak etmemi sağlamıştı. Bunu neden yapıyordu bilmiyorum ama umarım ki iyiydi.

Saate baktığımda öğleyi devirdiğimizi gördüm. İstemsizce esneyip elimi ağzıma götürdüğüm vakit telefonum çalmaya başladı. Sessizden çıkarmıştım.

Uykulu bir vaziyette elimi ağzımdan çektim ve ısrarla çalan telefonuma yöneldim. Arayan Akif Selim'di. Adını ekranda görür görmez gözlerime çökmüş geceyi yok edip uyandım. Çabucak aramasını kabul edip telefonu kulağıma götürdüm. "Akif Selim?" diye açtım telefonunu.

"Akif Selim mi?" diye konuştu sorguyla. "Aysel değil miydi benim adım?"

Beni güldürürken kapıyı kontrol edip yatağımın hemen ucuna oturdum. Güldüğünü işittim. "Ne yapıyorsun?"

"İyiyim, öyle odamdaydım. Sen ne yapıyorsun?"

"Ben bir şey yapıyorum Mislina," dedi ve düzeltti. "Daha doğrusu yaptım."

"Ne yaptın Akif Selim? Sen iyi misin?" diye sordum. Hızlı konuştuğumun ve endişeli olduğumun farkındaydım, bunu ona da fark ettirdim.

"Ben şu an," dedi usulca mırıldanırken. Cümlesini tamamlamasını sabırla bekledim. Cümlesinin devamı düşüverdi kalbimin içine. "Bursa'dayım."

"Ne..." deyip yutkunmamla oturduğum yerde kıpırdandım. "Nasıl yani?"

Gülümsediğini duyuyordum ve dışarıda olduğunu hissediyordum. Araba sesleri geliyordu ve sesinin soğuk havayla bütünleşmiş tınısı bunu kanıtlıyordu. "Buradayım Mislina, şehrindeyim. Seninleyim, güzelim."

Şekilden şekle girmeye başladım tabiri caizse. Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemez bir halde ayaklandım ve titreyen ellerim ve gözlerimle aynamın karşısında belirdim. Gözlerimin kenarının durduk yere kızardığını da gördüm. Akif Selim benden bir ses alamayınca şüpheyle, "Orada mısın?" diye sordu. "Mislina?"

"Bu-buradayım," diye kekeledim ellerim titremeye devam ederken. "Daha doğrusu şoktayım."

Güldü, öyle güzel güldü ki ayaklarım yerden kesildi.

"Ben de şoktayım," diye tekrarladı beni. "Buradayım işte. Sormadan etmeden geldim ama umarım kabalık etmemişimdir."

"Hayır hayır," dedim olanca gücümle onu üzmeden. "Deme öyle. Ben sadece... Ben..." Konuşamıyordum. Deniyordum ama yapamıyordum. "Ben sadece bunu beklemiyordum. Kaldım öylece. Ayna karşısındayım şu an ve halimi görmen gerek."

"Onun için geldim zaten," dedi. "Halini, seni görmek için."

Yanaklarımda dünyanın bütün güneşi toplandı ve orayı yakmaya başladı. Usulca kolumu çimdikledim çünkü rüyada olabilirdim. Bunu düşünmüştüm evet. Kolumun acısıyla yüzümü ekşitirken ardından bir tutam tebessüm sürdüm dudaklarıma. Hayır, bu gerçek bir düştü.

Akif Selim, "Vaktin varsa görüşelim mi?" diye sordu.

"Var vaktim," dedim çabucak. "Nasıl sana vakit ayıramam ki zaten? Görüşelim."

"Ben ilk kez geliyorum buraya ama bilmiyorum nereye gidilir. Sen adresi söyle, ben oraya geleyim. Sevdiğin bir kafe var mı? Böyle hoş bir yer."

"Evet evet," dedim başımı aşağı yukarı sallarken. "Sevdiğim bir yer var. Orası olabilir. Bize gel derdim ama annemler..."

"Seni zor durumda bırakmak istemiyorum, Mislina." Güldü. "Hem annenler Aysel adında bir erkeği karşılarında görürse hoş olmaz, öyle değil mi?"

Akif Selim Bey, sakıncası yoksa sizi yiyebilir miyim?

Gülerek "Haklısın," dedim. "Ben sana bir adres atacağım orada buluşalım tamam mı? Hemen geleceğim."

"Tamam, bekliyor olacağım."

Yemin ederim ki kalbim sıkışmaktan atmayı bırakacaktı az sonra.

"Tamam. Hoşça kal."

Telefonu kapattım ve kolumu düşürüp öylece aynaya baktım. Otuz iki diş sırıtkan bir halde elimi pır pır eden göğsümün üzerine koyarak Kumru'ya döndüm. Koşarak yanına gittim. "Burada," diye fısıldadım aceleyle. "O burada. Akif Selim geldi, Kumru."

Vakit kaybetmeden Akif Selim'e konum attım. Oraya gidiyordu. Annemle konuşmalı ve dışarı çıkmak için izin almalıydım. Ona yalan söylemek zorundaydım. Bunu yapmayı gerçekten istemiyordum ama mecburdum. Nefesimi düzene soktuktan sonra kapımı açıp doğruca annemin yanına gittim. Elindeki kumandayla televizyon kanallarını kurcalıyordu. Tam önünde durdum ve direkt konuya girdim. "Anne ben dışarı çıkıyorum."

"Ne demek dışarı çıkıyorum?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Hiç," dedim sakince. "Liseden arkadaşlarım doğum günümü kutlamak için bana sürpriz yapacaklarmış, gitmem gerek yani."

"Kızım sen liseden arkadaşlarınla görüşüyor muydun?"

"Hayır yani evet..." Küçük bir isyan çıktı dudaklarımdan. "Anne ne çok soru sordun ama. Sürpriz yapmışlar diyorum gitmeyeyim mi?"

Kaşlarını çattı. "Ay ne dedim sanki? İyi git."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Akşam olmadan dön bak. Daha benim pastamı yiyeceksin, karnını da doyurma çok."

"Tamam tamam," diye güleıek odama koştum ve kapıyı kapatıp hiç vakit israfı yapmadan dolabıma yöneldim. Elime ilk geçen güzel iki parçayı çıkardım. Kırmızı detaylı gömleğim ve pantolonum. Bir yandan üzerimi değiştiriyor diğer yandan yüzümden asla düşmeyen sırıtışlara ayak uyduruyordum. Kıyafetlerimi üzerime geçirdikten sonra aynamın karşısına geçip yüzüme bir şeyler sürmeye başladım. Makyajım bittikten sonra saçlarımı açıp bırakıp uçlarını büyük dalgalarla kıvırdım. Toplam on beş dakika sürmüştü her şey. Kabanımı ve çantamı da üzerime geçirdikten sonra Kumru'yu öpüp odamdan çıktım.

Annem beni süzerken, "Şu güzelliğe bakar mısın?" diye konuştu. "Halime Hanım seni istemeyecek de kimi isteyecek?"

"Ay anne," dedim gözlerimi devirirken. Dış kapıya doğru yürüdüm ve onunla vedalaşarak evden ayrıldım. Yol boyunca Akif Selim ile mesajlaşmıştık. O çoktan kafeye gelmişti ve ben ona gidiyordum. Şaka gibi... İki şehri tek bir sokağa indirgemiştik.

Tıpkı ayrı odalarda, aynı tavana bakıyormuşuz gibi.

Çok geç olmadan otobüsten indim ve gideceğim yere yürümeye başladım. Yüreğim göğüs kafesimin içinden taşarcasına yürürken nihayet gelebildim. Nasıl olacaktı? Ne diyecektim? Sarılacaktım değil mi hemen ona? Fark ettirmeden koklayacaktım boynunun kenarını ve onu hissedecekti kalbim? Bunları yapacaktım değil mi? Evet, yapacaktım.

Yapmalıydım çünkü keşkeler bırakmak değildi niyetim.

İki katlı kafeden içeri adımımı attığım an sıcacık ortamı üzerimdeki buzları eritmişti hemen. Buraya daha önce bir sene önce gelmiş ve çok sevmiştim. Usul usul yürümeye başladığımda ellerimi çantamın kemerine götürerek sağıma soluma bakındım fakat o baktığım yerde değildi. Bana baktığı yerdeydi. Tam karşımda, arkasında beliren şöminenin önünde duruyordu. Beni görünce ayaklandığı vakit yıllardır görmüyormuşum gibi vurdu kalbinin kıyısına tüm gülüşlerim.

Ellerimi çantamın kemerinden indirirken Akif Selim gömleğinin kollarını düzeltmeye başladı ama göz temasımızı bir an olsun bırakmadı. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım ve yanına gittim. Karşısında durdum. Tam karşısında. Gözlerime baktı, gözlerine baktım ve inanın bu hayatımın en güzel iki saniyesiydi. Hiç bitsin istemedim. Gülümsemeye başladık ama çok sırıtkan bir ifadeyle değil, olabildiğince sakin ve sessizce.

"Hoş geldin," diye konuştu ipek gibi sesiyle.

"Hoş geldin," dedim sesim titrerken.

Sarıl... Sarıl... Sarıl...

Birkaç saniye, belki daha uzun bir süre gözlerimizin içine bakarken yutkundum ve gözlerimi kapatıp açtıktan sonra kollarımı boynuna dolayıverdim. Ona sarıldım. Varlığımla, varlığına kavuşarak iç çektim.

Elleri çabucak sırtımdaki yerini alırken ellerimle boynunu sarmaladım iyice. Fark ettirmeden burnumu saçlarının dibine gömdüm ve kokladım güzel tenini. Göz kapaklarım titriyordu hasretten ve ben buna karşı koyamıyordum. İçimden çıkıyordu içim ve ben hep daha fazlasını istiyordum. Ona öyle sarılıyordum ki ömrü boyunca bırakacağımı düşünmesin hiç ve kaçmasın benden öte bir yana diye.

Bedenlerimiz avuçlarımızın içinden kayıp giden bir uçurtma gibi birbirinden uzaklaşırken titreyen halimi ondan sakınarak yüzüne baktım. "Otursana," dedi sonra ve eliyle hemen yanındaki koltuğu gösterdi. Oturdum ve çantamı kenara koydum. Sanırım mekânın en güzel yerinde biz vardık.

Karşı karşıya oturduk ve aramızda çok büyük olmayan bir masa vardı. Şöminenin içindeki odunlar yanıyor, sesi kulaklarıma vuruyordu. Üzerimdeki kabanı çıkarıp yanıma bırakırken gömleğimin kollarını düzelttim. Bu sırada Akif Selim'in gözleri daima benim üzerimdeydi. Gözlerim gözlerine takılırken gülümsemesi genişledi ve ellerimle yüzümü kapatıp, "Bak yapma şöyle," diye konuştum. Daha sonra ellerimi yüzümden indirerek bakışlarımı önümdeki masaya diktim.

Akif Selim, "Buraya masaya bakmak için mi geldin Mislina?" diye sordu. Sesi yumuşaktı.

"Yok," diye reddettim derhal ve gözlerine baktım. Kıpkırmızı olduğuma o kadar emindim ki. "Ben çok bakamıyorum, böyle içim bir hoş oluyor."

"Benim de içim bir hoş oluyor," dedi tane tane dizilirken kelimeler. "Bakınca sana."

Dudaklarım gülümsemekten titriyordu. Ellerimi masanın üzerine koydum ve parmaklarımla oynamaya başladım. O da öyle yaptı. Ellerini masanın üzerine koydu ve parmaklarıyla oynamaya başladı ama ben daha stresli ve heyecanlıydım, o daha sakin ve emindi kendinden.

İkimiz de masanın üzerinde duran ellerimize bakıyorduk.

"Nasıl oldu?" diye sordum birdenbire. "Yani buraya nasıl geldin?"

"Otobüsle."

Güldüm. "Yok, ondan bahsetmiyorum. Bana hiç söylemedin, çaktırmadın."

"Aslında dün ağzını biraz yoklamıştım ama..." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Çehresindeki tatlı ima beni derinden etkilerken ağzım hafifçe aralandı ve gözlerimi kısarak ona kötü kötü baktım. Bu oldukça yapaydı. "Müsait olup olmadığından emin olmak istedim sadece," dedi.

"Ben böyle olacağını tahmin edemedim yani senin kalkıp buraya benim için..."

"Senin için," dedi kafasını ağır ağır sallarken. "Senin için geldim."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum Akif Selim," diye baktım yüzüne minnettar bir halde ve ellerimi ellerine koşarken, ellerinin üzerine konarken buldum. Parmaklarım parmaklarını örterken beni kabullendi. "Beni çok mutlu ettin, inan bana şu an o kadar mutluyum ki..."

"Ben de," dedi yanağına buse bırakmam için beni zorlarken. "Ben de mutluyum. Senin de mutlu olduğunu gördüm ya o yeter de artar."

Saniyeler geçerken ömrümüzün sağ penceresinden biz sol penceresindeydik hayatın çünkü burada zaman ilerlemiyordu.

Birkaç dakika sonra Akif Selim yanımdan kalktı ve çok geçmeden geri geldi. "Bir şey mi oldu?" diye sordum. Kafasını iki yana salladı. Üstelemedim. "Nasıl geçiyor peki iş hayatınız Akif Selim Bey? Memnun musunuz?"

"Oldukça," diye onayladı düz bir sesle. "Sevdiğim işi yapmak iyi hissettiriyor."

"Sevindim."

Akif Selim yüzünü kapıya doğru çevirdiğinde hafifçe toparlandı ve baktığı yere baktım. Baktığı yere bakmamla bize doğru, elinde küçük bir pasta ve üzerinde birkaç adet yanan mumla gelen garsonu gördüm. Ağzım şaşkınlıkla aralanırken gözlerim de bundan nasiplenerek iri iri açıldı.

Garsonlar pastayı masanın üzerine koyduklarında şaşkınlığımdan çıkamadan ellerimi ağzımın üzerine götürdüm. Akif Selim'e baktım. Benim içindi. Bunları benim için yapmıştı. Masanın üzerindeki detaylar tamamlandıktan sonra dudaklarımı ıslattım ve kafamı iki yana sallayarak bir masaya bir Akif Selim'e baktım.

"Hadi üflesene," diye gülümsedi. "Mumlar eriyor."

"Akif Selim bu..."

"Mislina mumlar."

"Peki," dedim derince bir nefes alıp verip ağzımı mumlara doğru yaklaştırırken. Çikolatalı pastanın üzerinde minicik bir çiçek detayı vardı. Bu gülümsetmişti. Dilek tutmadan evvel gözlerimi kapatmalıydım, bunun için Akif Selim'in güzel yüzüne uzun uzun baktım. Sonra da gözlerimi kapatıp dileğimi diledim. Belki gerçek olmayacaktı ama ben dilemiş bulunacaktım.

Benimle kal, her yaşımda yanımda ol ve ben dilek tutmadan önce senin gözlerine bakayım sonra kapatayım gözlerimi... Bunu diledim Akif Selim, benimle olmanı istedim.

Dileğimi diledikten sonra gözlerimi açıp mumları sakince üfledim. Mumlar sönerken Akif Selim'in sözleri dokundu yüzüme. "İyi ki doğdun, Mislina. İyi ki doğmuşsun ve karşıma çıkmışsın. Hayatıma girmişsin. Bu yaşın sana tüm güzellikleri getirsin."

Ona bu kadar yakınken uzak kalamadım ve dayanamayarak oturduğum yerden kalkıp yanına gittim. Sarıldım, bir kez daha. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye kucakladı kolları.

"Ben doğum gününde yanında olmak istedim saçma gelecek belki ama iyi hissedeceğini düşündüm."

"Saçma değil," dedi hızla itiraz ederken. "Asla. Sen buradasın nasıl saçma olabilir ki?"

Hayatımın en güzel doğum gününü yaşıyordum. Bu vakte kadar yaşadıklarım çok güzeldi ama bu en özeliydi. Sevdiğim, delicesine sevdiğim adamın yanındaydım ve buraya benim için gelmişti. Garsonlar pastayı dilimlemek için geri götürdüklerinde yerime geçip oturdum fakat o sırada Akif Selim sırt çantasının içinden güzel bir ambalaj çıkardı. Bana hediye mi almıştı yani? Heyecanlanan kalbimi durdurmak zorlaşırken derin bir nefes alıp ellerinin arasında duran hediyeyi bana uzattı. "Senin için."

"Ben..."

"Sen ne diyeceğini bilmiyorsun ya da teşekkür ediyorsun ama gerek yok," diye güldü. "İnşallah beğenirsin."

Ona dik dik baktım, bu onu keyiflendirdiğinde ellerim titreyerek elindekini alıp açmaya başladım. İçinden iki tane çerçeve ve bir tane kutu çıktı. Kaşlarımı çatarken üstteki çerçevenin içinde kendi fotoğrafımı gördüm. Bu fotoğraf bizim Doğu Ekspresi gezimizde çekilmişti ve Akif Selim çekmişti. Onu ellerimin arasına alıp izledim. "Bu çok güzel," diye fısıldadım.

Öylece beni izliyordu.

Elimdeki çerçeveyi usulca kenara bıraktım ve altındakine baktım.

Baktım ve bir süre tepki vermeden kilitli kaldım.

Bu çerçevenin içinde ikimize ait bir fotoğraf vardı.

Yan yana olduğumuz, doğu ekspresinde çektiğimiz bir fotoğraftı. Çerçeveyi ellerim titreye titreye kavrarken yutkundum. Çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. O kadar güzel, öylesine hoştu ki... Çerçevenin kenarındaki detayların zarifliği ve beyaz oluşu beni mest etmişti. Dünyanın en güzel filmini izliyor gibi izledim avuçlarımın arasındaki cansız bedenleri. İkimizi. "Bu... Bu harika. Bu çok güzel." Gözlerim dolarken kafamı kaldırıp onun o uğruna ölümü göze alabileceğim gözlerine, mürekkep mavilerine baktım. "Sen çok güzelsin."

Bir şeyler söylemek için dudaklarını aralayacağı sıra bundan vazgeçti ve gülümsemekle yetindi. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Çok teşekkür ederim."

Elleri paketin içinden çıkan mavi renkli kutuya uzanırken onu usulca benim önüme itti. Açmamı istedi. Çerçeveleri özenle kenara koyarken zihnimin bir parçası tereddütler içinde yüzmeye başladı. Parmaklarım kutuyu sarmalarken gözlerimi Akif Selim'in yüzüne çevirdim. Bana sadece bakıyordu. Ne düşündüğünü ve hissettiğini anlama yetkimi kaybetmiş gibiydim.

Kutuyu açmamla içinde güzel bir kolye bulmam bir oldu.

Gözlerim büyürken dudaklarım aralandı. Gümüş rengindeki kolyenin ucunda minicik bir çiçek detayı vardı ve o kadar zarifti ki dokunmaya kıyamadım.

Akif Selim, "Bu kolye," dedi sesindeki sislerle. "Annemindi."

"Ne?" deyiverdim sessizce. "Ben bunu kabul edemem ama."

"Hayır," diye güldü acıyla. Dudağının kenarında toplanmış o sızıyı hissedebilmiştim, gözlerine yansımıştı ışığı. "Bu kolyeyi bir tek sana verebilirdim."

"Akif Selim..."

"Mislina," diye durdurdu beni. "Annem benim her şeyimdi, benim en kıymetlimdi ve onu kaybettim. Onu hatırlamam için başkasının üzerinde ona ait parçalar görmeme gerek yok çünkü o hep benimle ama sen... Sen annemden sonra değer verdiğim tek kadınsın. Lütfen tak o kolyeyi, eminim ki annem de takmanı isterdi."

"Bu çok fazla benim için," dedim zar zor. Her an şuraya düşüp bayılabilirdim. Artık titreyen tek şey ellerim değil göğsümün içindeki kelebeklerin kanatlarıydı. "Ben bunu hak etmiyorum."

Kaşlarını çattı ama bu uzun sürmedi. "Bunu hak ediyorsun."

Kocaman bir mahcubiyetle kafamı önüme eğdiğimde yanıma geldi ve elimdeki kutuyu alıp yüzüne bakmamı sağladı. "Bunu takar mısın?" diye sordu istekle. "Benim için."

"Peki," dedim güçlükle. O kolye çok değerliydi ve bu benim için fazlaydı. Kolyeyi kutudan çıkardı ve ellerinin arasına aldı. "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

"İsterim," deyip sakince arkamı döndüm ve saçlarımı sırtımdan kaldırıp ensemi açtım. Akif Selim kolyeyi boynumdan geçirirken ucundaki o detay gerdanıma dokundu. Nefes alamadım. Elleri tenimle temas ederken gözlerimi kapattım ve kolyenin ucunu bağlamasını bekledim. İşi birkaç saniye içerisinde bittiğinde saçlarımı serbest bırakıp elimi kolyeye götürdüm. Ona döndüm.

Dudaklarımı kemirmeye başlarken omuzlarımı kaldırdım. "Bu çok özel."

"Çok yakıştı."

Gülümsedim. Gözlerimin kenarı kızarmıştı. "Ona gözüm gibi bakacağım, Akif Selim."

"Senden hiçbir zaman şüphe etmem ki."

Kelimeler boğazımda toplanırken bir kez daha sarıldım. Ona sarılmak hiç bu kadar özgür hissettirmemişti. Beni itecek mi düşüncesinden sıyrılıp sırtımdaki elleri daha ne kadar güven verecek düşüncesine kayana dek yaşadığım bu zaman, bana her şeyin sabretmek ve gönül meselesi olduğunu hatırlamıştı. Zorlamadan, ilmek ilmek ördüğüm bu köprüde gezinen adımlarını saymak hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Yüzüm boynuna saklanırken saçlarımın üzerinde dudaklarını ve oraya bıraktığı öpücüğü hissettim.

Allah'ım, yoksa hayatımda yaşayabileceğim mutlulukların toplamı mıydı bu? Bütün anlarım birleşerek tek bir ânı mı inşa etmişti?

Birbirimizden ayrılırken, "Bir şey daha var ama onun için vakte ihtiyacımız var," dedi.

"Nedir?" diye sordum şaşkınca. Daha ne kadar sıkıştırabilirdi ki yüreğimi?

Gülümserken elini yüzüme götürdü ve saçlarımı kulağımın arkasına itti. Bana bebekmişim gibi davranıyordu. Öleceğim... Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında, "Zaman Mislina," dedi. "Sadece zaman. Zamanın var mı?"

Zamanım mı? Senin için saydığım o yıldızlı gecelere sor kendini, cevap veremezler belki ama biri kayarsa tuttuğum dileklerin sonucu sana çıkarsa anlarsın belki. Sana çıktı da zaten. Bin tane yıldız saydım belki ama bir tanesinin dokunması değdi kalbine. Zaman benim için alışkanlık. Beklemek, senin için beklemek benim için yeni bir şey değil.

"Zamanımı al, zamanının üzerine koy," dedim sessizce. Gözlerimiz diyorum... Gözlerimiz ne güzel bir detay birbirimiz için. "Şayet ki yetmezse ömrümden al çünkü hiçbir şey seni beklemek kadar güzel değil."

"Geldiğinden beri sırıtıyorsun," diye mırıldandı annem ben sofraya çatal ve kaşıkları dizerken. "Artık şu lise arkadaşların seni nasıl mutlu ettiyse?"

"Mutluyum anne," diye onayladım onu iç çekerek. "İyi geldi."

"Belli belli," dedi gülerken.

Akif Selim, otobüse kadar ona eşlik etmemi istememişti çünkü yalnız başıma geri dönme fikrim hoşuna gitmemişti. Saatlerce o kafede oturmuş ve muhabbet etmiştik. Öyle keyifli, öyle güzel bir sohbeti vardı ki insan konuşmaya kıyamıyordu onu dinlerken. Yer yer iç çekiyor ve hayallere sığınıyordum.

"Babana sabah olanlardan bahsetmeyelim," dedi annem. "Biliyorsun kızar şimdi."

Kafamı bıkkınlıkla iki yana sallarken, "Kapandı gitti artık bu mesele sen de bir daha açmazsan ben hiçbir şey demem," diye konuştum.

Ocağın altını kapatırken, "Kızım kadın senin niyetini öğrenmek istedi ve öğrendi," dedi. "Tamam bitti artık. Nasip."

Düşünmek istemiyordum bu konu hakkında hiçbir şey. Ben bir an önce yatağıma uzanmak ve delirene kadar bugünü kafamın içinde yaşayarak tekrarlamak istiyordum. Az sonra sofraya oturduk. Pastayı yemekten sonra kesecektik. Ben çoktan pastamı yemiştim ama annemin yeri apayrıydı elbette. Böreğimden bir ısırık alıp onu yemeye başladım. Gayet sessiz ve huzurlu geçen soframız kapının şiddetle çalınmasıyla bozuldu.

Annem, "Hayırdır inşallah," deyip eliyle yemenisinin önünü kapatırken şaşkınlıkla irkildim. Babam sakince ayaklandı. "Durun bir. Bakarım ben."

O önde biz arkada mutfaktan çıkıp doğruca dış kapıya yürüdük. Kapı ısrarla çalmaya devam ediyordu. Babam besmele çekip kapıyı aralaldığı vakit Halime teyze bir adım içeri girerek ekşimiş bir yüz ifadesiyle bana baktı ve tabiri caizse yüzüme tükürdü.

Ne?

Bir anda nereden geldiğimi şaşırdım ve kalbim korkudan pır pır etmeye başladı.

"Yazıklar olsun," dedi bana elini sallayarak. Gözlerim şaşkınlıktan ve korkudan koca koca olurken annem beni çabucak arkasına saklayıp önüme gerildi. Halime teyze, "Demek bunun içindi he?" diye sordu.

Ne yapmışım?

Boğazıma iri bir yumru yerleşirken babam, "Ne oluyor Halime Hanım?" diye sesini yükseltti. "Bu nasıl bir üslup, kim oluyorsunuz siz?"

Babamın ilk defa bu kadar sinirlendiğini görüyordum.

Halime teyze hiç vakit kaybetmeden anneme ve babama bakıp kafasını iki yana salladı. Sanki dünyanın en büyük suçunu işlemiştim ve bu suçun altında eziliyor gibiydim. "Size de yazıklar olsun. Demek evlenmeye niyeti yok, demek benim oğlumu istemiyorsunuz öyle mi?" Gözleri öfkeyle, nefretle gözlerimi buldu. "O zaman ne diye bir oğlanla baş başa, göz gözeydiniz?"

Halime teyze öylece karşımda dikilirken küçük dilimi yutmuş gibi ona bakakaldım. Anne ve babamın gözleri üzerimdeydi. Suratlarında kalbimin en ücra köşesinde bile varlığını hissedebildiğim bir acı vardı. Hayal kırıklığı...

"Mislina?" diye sordu annem kaşlarını yukarı kaldırırken. Yutkunarak anneme kaydırdım gözlerimi lakin öfke değildi gördüğüm, berrak bir endişeydi. Bu ürkütücü değildi ama hayatım boyunca ilk kez tanık olmuştum bu ifadeye ve beni asıl endişelendiren de buydu.

"Anne," dedim sesim kısık çıkarken. Kupkuru olmuş dudaklarımı ıslatıp çekerken Halime teyzenin gerginliği odayı âdeta inletiyordu. Neden? Neden diye sormak istedim bağıra çağıra. Saygım, hürmetim bile gözümde yoktu çünkü ben babamın gözlerindeki bakışta yitirmiştim bunu.

Annemle aramızda belirsiz birkaç saniye geçtiğinde Halime teyze üzerine giydiği hırs paltosunu silkeleyip, "Yazıklar olsun sizin gibi aileye de," deyip yüzüme iğrenircesine baktı. "Senin gibi kıza da. Ben de seni namus..."

"Orada dur bakalım hanım!" diye bağırdı babam. Sesi o kadar gür ve baskın çıkmıştı ki bir kâbustan uyanır gibi olmuştum. Halime teyze şaşkın bir çehreyle babama bakarken babam öfkesinden çatılmış kaşlarıyla ona döndü. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu hiç? Ne haddine gelip burada benim ailemi, karımı ve kızımı diline dolayarak namus meselesi haline getirmek? Siz kendinizi ne zannediyorsunuz? Bu nasıl bir cürettir böyle, bunu düşündünüz mü?"

"Üstüme iyilik sağlık," dedi Halime teyze beni şaşkınlığa uğratmaya devam ederken. Beni hedef gösterdi. "Senin kızın onu bunu yapsın suç bana mı kalsın?"

Gözlerim kocaman oldu. Kendimi tutamadım. "Ne diyorsunuz siz ya? Siz ne biçim konuşuyorsunuz benimle?"

Babam beni susturdu. "Sen bir dur Mislina." Daha dik bir hal ile devam etti. "Yaşından başından utan be kadın! Gencecik kızıma iftira

atmaya da mı utanmıyorsun hiç? Ne yapmış, söyle ne yapmış? Size ne bundan? Size neyin hesabını vermek zorundayız biz? Siz kim oluyorsunuz da benim kızımın ahlakına gölge düşürmeye çalışıyorsunuz?"

Halime teyze aceleci bir tavırla anneme döndü. "Daha bu sabah konuştuk, kızın oğlumu reddetti ve sen de sustun. Madem biri var ne diye bana dürüst olmadınız Leyla Hanım? Ayağınıza kadar geldik diye kendinizi bulunmaz Hint kumaşı mı sandınız yoksa?"

Annem, "Yahu siz ne diyorsunuz?" diye kızdı celallenerek. "Ne kumaşı? Benim kızım kimseye ümit vermedi, sizi yarı yolda bırakmadı, ortada verilmiş bir söz adı konmuş bir durum yok. Siz neyi bu kadar abartıp hakkınız olmayarak evimize bu kadar usulsüz girebiliyorsunuz Halime Hanım?"

Babam, annemi dinliyordu lakin çok öfkeliydi, anneme de öfkeliydi.

"Ortada bir durum varsa," dedi babam sabırsızca. "Ben sorarım hesabını. Babası sorar, anası sorar, dış kapının dış mandalı değil." Kapıyı açtı ve çatık kaşlarla kadına bakmadan konuştu. "Şimdi çıkın gidin evimden, akşam akşam bu kadar terbiyesizliğin lüzumu yok. Gidin!"

Halime teyze bana soğuk soğuk bakarken gözlerindeki bu anlam veremediğim kin kanıma dokunmuştu. Ne yapmış olabilirdim ki? Ben ona nasıl bir zarar vermiş olabilirdim de bana bu kadar düşman gibi bakmasına sebep olmuştum? Anlam veremiyordum.

Halime teyze bir şeyler söyleyecek gibi olurken dudaklarını büktü ve mesafeli bir sesle gerileyip "Yazık yazık," diyerek evden ayrıldı.

Babam, o kapıdan çıkar çıkmaz kapıyı öyle bir sert kapattı ki tüm bedenimle titredim. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. Gözlerim yanıyordu. Kalbim gibi. Annem elini ağzına götürerek "Allah'ın cezası kadın," diye homurdandı. "Ben bunu böyle bilmezdim."

"Sen hiç konuşma hanım," dedi babam fırsattan istifade. "Sen sardın bu kadını başımıza. Ne demek oluyor bu? Bu sabah bu kadın buraya geldi öyle mi? Benim haberim yokken üstelik..."

"Yok, Hikmet Efendi öyle değil..."

"Ne demek öyle değil?" dedi babam kafasını iki yana sallarken. Anneme ilk kez sesini yükseltiyordu, onu ilk kez anneme bağırırken görüyordum. "Biz bu konuyu seninle konuşmadık mı? Kapatmadık mı? Sen neyin peşindesin?"

"Ben hiçbir şeyin peşinde değilim," dedi annem kısılmış sesiyle. Yutkunmakta zorlanırken araya girerek bunu düzeltmem gerektiğini düşün-

düm. "Baba," diye attım kendimi öne. "Biz o konuyu kapattık..."

Babam buz gibi görüntüsüyle yüzünü bana çevirdi. "Sen asıl Mislina," diye konuştu sakince. Bu sakinlik beni müthiş ürkütmüştü. Bağırırken bile bu kadar korkmuyordum. "O kadının ne söylediği umurumda değil ama sen bize yalan söyledin. Annene yalan söyledin..."

"Baba ben..."

"Sen ne Mislina?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. "Bize söylediğin kaçıncı yalanın bu?"

Kalbim atmayı bıraktı.

Bundan daha kötü ne işitebilirdi ki bu en büyük korkularımdan birinin ailemin bana olan güvenini sorgulatacağım sözleri...

Üzülme, üzülmeye zerre hakkın yok senin çünkü buna sen sebep oldun. Sen istedin, sen yaptın, sen yalan söyledin. Üzülmeye hakkın yok!

"Ben yalan söylemedim baba, ben sadece..."

"O çocuk kim, Mislina? Bize yalanlar söylemene sebep olan o çocuk kim?"

"Kimse değil baba..."

"Bak hâlâ yalan söylüyorsun..." derken gözleri irileşti ve elini havaya kaldırdı. *Bana tokat atmak için...*

"Baba," diye döküldü dudaklarımdan tiz bir çığlık. Ellerimi yüzüme götürdüm kendimi korumak için.

"Hikmet Efendi," dedi annem benim önüme geçip kollarıyla bedenime geriye itterken. Sesi yüksekti, sesi o kadar yüksekti ki gözyaşlarımın sesini bile içime gömmüştüm, ağlarken titreyen dudaklarımı ses çıkmasın diye ısırırken. "Ne yaptığını zannediyorsun sen? Kızın o senin kızın! Nasıl kıyabiliyorsun ha?"

Göğsümün orta yerine düşen ateş her yerimi yakmaya başladığında avcum ve yüzümün arasındaki ıslaklıktan vermek istedim fakat yetersiz kalırdı, bunu biliyordum. Babam, "Bunu... Ben bunu yapacak biri değilim," diye fısıldadı acıyla. "Beni bile kendime düşman edeceksin. Kendime öfkeliyim kızım ve bunun hesabını bana sonra sor, çünkü hakkın... Ama söyle bana, doğru söyle Mislina."

Annem, arkasını dönerek ellerini sırtıma koydu. "Mislina," diye eğildi annem üzerime. "Anneciğim bak bana."

"Ben bir şey yapmadım anne," dedim kesik. "Yemin ederim kötü bir şey yapmadım."

Annem endişelendi. "Yavrum, biliyorum bir şey yapmadığını ama bak bana, babana bak ve doğruyu söyle. Hadi anneciğim."

Babam, "Yüzüme bak!" diye uyardı beni. "O çocuk kim?"

Babamın yüzüne baktım çekinerek. "Okul," dedim. "Okuldan bir arkadaşım."

"Adı ne? Kim?" dedi peş peşe. "Ben sana neden kızıyorum, ben sana neden böyle davranıyorum biliyor musun?"

Kafamı öne eğdim.

"Sana olan güvenimi yerle bir ettiğin için."

Kafamı yerden kaldırdım. "Baba ben..."

"Eve çıktın, biz seni yurtta biliyor sanırken ve bizi bir yıl kandırdın. Bunun üzerine basıp geçmek kolay olmadı ama sana güvenim sonsuzdu, kredin bitmezdi bende... Şimdi ise..." Yüzü ekşidi. "O kadının sözleri zerre umurumda değil ama sen benim umurumdasın Mislina. Beni bu kadar üzen şey çok rahat yalan söyleyebilmen. Bize güvenmemen, bize güven vermemen..."

"Ben size güveniyorum baba," dedim ona acıyla bakarken. "Ben sadece zorunda kaldım, biliyorum çok salakça ve pişmanım ama... Baba yemin ederim ben kötü biri değilim, kötü bir şey yapmadım."

"Kızım ben sana kötü birisin mi diyorum?" diye baktı yüzüme dik dik. Elini göğsüne vurdu. "Bana dürüst değilsin, annene dürüst değilsin, kendine bile dürüst değilsin sen. Sana ben nasıl güveneyim ha? Senin üzerine bu kadar titrerken kafamdaki "acaba" sorularıyla çakışmak ne kadar acı biliyor musun sen? Bu zamana kadar sana bırak elimi kaldırmayı, sesimi bile yükseltmedim ben çünkü sen bizim biriciğimizsin. Yüzümü kara çıkaracak bir insan olmadın, olamazsın da ama... Bak ama dedikten sonra bunların hiçbir önemi kalmıyor görüyor musun?"

"Özür dilerim, baba."

"İçim öyle acıyor ki sana elimi kaldırdığım için keşke kırılsaydı elim fakat bir anlık öfke beni canavara çevirdi ama bilmiyorsun Mislina, yaşadığım bu hayal kırıklığını bilmiyorsun. Sana güvendikçe peşinde getirdiğin bu yalanların bana ne kadar acı verdiğini bilmiyorsun. Beni ne kadar öfkelendirdiğini bilmiyorsun."

"Tamam Hikmet Efendi," diye araya girdi annem. "Olmuş olan, kız bir yalan söylemiş hem sen bilmiyor musun onu, nasıl böyle şeyler söylersin?"

"Sen bir karışma dedim sana hanım," dedi anneme yükselirken. "Ben burada onun iyiliği için konuşuyorum. Yalan üstüne yalan yakışıyor mu hiç? Neyi, kimi saklıyor bu kız bizden? Yalana tahammülüm yok, ben bu zamana kadar sizden hiçbir şeyi saklamadım, ama aynı tavrı göremiyorum maalesef. İleride anne, bana olunca anlar ne demek istediğimi, şimdi boş gelir hepsi haliyle..."

Gözlerimdeki nemi elimle yok etmeye çalıştım.

"Okuldan dediğin o çocuk?" diye sordu kuşkuyla. "Neyin oluyor, aranızda bir şey mi var? Kim o söyle bana, bak eğer yalan söylersen bu sefer cidden kendimi tutamam. Dürüst ol bana! Kim o? İt, kopuk, serserinin biri mi yoksa?"

"Hayır," dedim kendimi siper ederek. "Öyle biri değil, asla."

"Demek ki biri..."

Konuşamadım.

Annem, "Utanıyor, sıkılıyor kız," dedi babama karşı. "Nasıl konuşmasını bekliyorsun rahat rahat karşında? Biraz empati yap gözünü seveyim."

"Yıllarca rahat rahat yalan söyledi ama değil mi?"

"Aynı şey değil."

"Evet, o daha kötüydü."

Annem kafasını gergin bir biçimde salladığında babam yeniden beni odağına çekti. "Mislina, kim o çocuk? Böyle susmaya devam edecek misin karşımda?"

"Okuldan bir arkadaşım baba gerçekten," dedim yere bakarken. "Doğum günüm için bana sürpriz yapmak istemiş ve pat diye burada olduğunu söyledi arayarak ben de bir şey diyemedim."

"Annene neden yalan söyledin?"

"Çünkü biz arkadaşız ve yanlış anlamanızı istemedim."

"Böylesi daha mı iyi oldu yani?" dedi babam ağır ağır konuşarak. "O terbiyesiz kadının üzerimize gelmesi daha mı iyi oldu?"

"Ben böyle olacağını bilemezdim ki."

"İşte bak," diye mırıldandı babam. "Anne ve babaya yalan söylersen olacağı bu! Bu yüzden bu kadar öfkeleniyorum, kendimi kaybediyorum. Şimdi lütfen odana git!"

Kendimi sımsıkı tuttum, biri dokunsa avazım çıktığı kadar ağlardım belki de. Babamın dümdüz bakışlarını hayatım boyunca unutacağımı

sanmıyordum ve bu ânı daha da içselleştirmeden öylece koşar adımlarla odama girip kapımı kapatarak ışıklarımı yakmadan kendimi yatağımın içine attım. Yorganı üzerime çektim, kafamı içine gömdüm. Yok olmak istedim, ânı yok etmek istedim. Gözlerimi kapatıp ağlamaya devam ettim fakat sesimi duymasınlar diye yorganı öyle bir çekmiştim ki içime, gözyaşlarımı yorgan emiyordu, sesimle birlikte.

Ben gerçekten kimse üzülsün istememiştim. Halime teyze umurumda değildi. Babamın asıl kızdığı, bana asıl gönül koyduğu mesele güven problemi yaşamasıydı. Onlara yalan söylediğim için beni görmek istemiyordu. Ben... Beni görmek bile istemeyeceği kadar mı üzmüştüm onu?

Dudaklarım titrerken odamın kapısı sakince açıldı ama ışık girmiyordu gözlerime, sadece sesini işitmiştim. "Mislina," diye fısıldadı annem.

Yorganı kafamdan aşağı çekmek istediğinde ona müsaade etmedim. "Anne lütfen çık dışarı! Uyuyacağım."

"Mislina babana kızma anneciğim," dedi yatağımın kenarına otururken. "Hayatında ilk defa sana bu kadar sert konuştu, o da pişmandır ama..."

"Özür dilerim anne," dedim yutkunarak. "Özür dilerim."

"Şş," diye kaldırdı en sonunda yorganı üzerimden. Gözlerim uzun zaman sonra aydınlığı kucaklarken suratımı ekşittim. Kollarımla yüzümü kapattım. Annem koluma dokundu. "Benden, bizden özür dileme. Sadece bizden bir şey saklama biz senin ailenizz. Bize yalan söyleme."

"Anne ben gerçekten düşündüğünüz gibi bir şey yapmadım."

"Bak hâlâ ne diyor ya," dedi kafasını kolumun üzerine koyarak bana sarılırken. "Baban sana neden kızdı, neden bağırdı biliyorsun değil mi? O da memnun değil küçük bir çocuk gibi seni azarlamaktan ama onu da anla lütfen."

"Anne," diye fısıldadım tek canımla. "Lütfen beni yalnız bırak."

"Mislina..."

Hissizce gözlerimi duvara sabitledim. "Anne lütfen beni yalnız bırak, ben bunu hak ettim."

"Hayır," diye sevdi saçlarımı. "Hayır, o nasıl laf öyle? Baban şimdi kızar ama iki saate geçer..."

"Anne," dedim sesim titrerken. "Babam bana vursaydı, o tokat yüzüme inseydi acısı da geçer miydi?"

Ezgi... Tam şu an yüreğimin orta yerinde hissettim onu. Hayır, acılarımızı kıyasladığımdan değil elbette fakat ben bir tokadı bile kaldı-

ramazken peki ya o? Onun ruhu, bedeni, kalbi bu enkazdan nasıl sağ çıkabilmişti?

Canımı Ezgi'm. Benim kırık çiçeğim.

Gözlerime çivi batar gibi duvara sabitlemişken annem doğruldu ve yüzüme dokundu. "Baban pişman oldu, bak bunu kendi de söyledi. Bir anda patladı yoksa sana kıyabilir mi hiç? Lütfen üzme kendini. Hem daha bana hesap soracak beyefendi." Güldürmeye çalıştı beni ama başaramadı. "Ben ne diyeceğim asıl. O cadı kadının yüzünden."

İfadesizdim. Hislerim, mimiklerim çalınmış gibiydi.

Annem en nihayetinde yaptığı şeylerin boşa çıktığını anlayarak derin bir nefes aldı ve doğruldu. "Sil gözlerinin yaşını. Baban seni seviyor bunu biliyorsun ama anla işte Mislina, yalana tahammülü yok... Üstelik o çocuğu anlatacaksın bana. Babanı geçiştirdin tamam ama ben yemem. Bana o çocuğu anlatacaksın." Annem saçlarımdan öpüp geri çekilirken, "Bugün senin doğum günündü oysa, biraz uyu odana getiririm pastanı," dedi.

"Hiçbir şey istemiyorum."

"Mızmızlanma."

"Anne... Lütfen kapıyı kapat ve çık. Uyursam geçer belki. Lütfen çık."

Annem bir şeyler daha söyleyeceği sıra bundan vazgeçerek ışığımı kapatıp odadan çıktı. Kapkara odanın içinde kalakaldım. Gözlerim açıktı. Gözlerim görmüyordu, acıyordu kırıklıktan. Kırdıklarımdan, kırıldıklarımdan.

Bir süre sadece boş boş duvarı izledim. Kalbim böyle bir acıya ilk kez ev sahipliği yapıyordu ve pek misafirperver olduğunu söyleyemeyecektim. Maya tutmuyordu ruhum ama kabardıkça kabarıyordu sancılarım.

Yorganımı üzerime çekeceğim sıra yastığımın altında duran telefonum titremeye başladı. Onu elime aldım. Işık yüzüme nüfuz ettiğinde ilk defa adını görünce sırıtamadım. Aksine çaresizce ağladım.

Akif Selim: *Eve geldim ama sanki hep yanındaymışım gibi...*

Akif Selim: *Yanımda değilsin ama senden hiç gitmemişim gibi...*

Akif Selim: *Çok tuhaf... Niye böyle oluyor Mislina?*

Çevrim içiydi.

Ben mesajlarını hemen okuyarak mavi tiki basmıştım resmen. Yazmamı bekledi ama o kadar güçsüz ve dipteydim ki en sevdiğime bile

yazacak bir cümle bulamadım. Acıttım kendimi, acım ona da geçmesin diye kendime bıraktım acımı.

Akif Selim: *Mislina, orada mısın?*

Buradaydım. Sen yokken de seninleydim.

Akif Selim: *Mesajlarımı okuyorsun ama bir şey yazmıyorsun. İyi misin? Müsait değilsen söyle lütfen, ben beklerim ya da sen müsait olunca yazarsın.*

Dudaklarımı ısırdım ve yorganın altına saklanarak telefonuma öylece baktım. Sonra da hiçbir şey söylemeden mesajlaşmadan çıktım.

Telefonumu kilitledim ve sadece bir dakika sonra beni aramaya başladı.

Ekranda adı yazıyordu.

Telefonu sessize aldım. Sana bunu yapmaya hakkım yok ama yalnızlık diyorlar ya hani; insanın daima gidebileceği tek yermiş bunu anladım ve ben şu an buradayım.

Telefonum ısrarla çalmaya devam ettiğinde bu sefer mesaj attı. Üstteki bildirim panelini indirip okudum. Dayanamadım.

Akif Selim: *İyi misin Mislina?*

Akif Selim: *İstemeden, fark etmeden kalbini mi kırdım? Bir kabahatim mi oldu yoksa?*

Akif Selim: *Mislina lütfen bir şey yaz bana. Nokta bile koysan anlarım.*

Buruk bir tebessümle baktım ekrana. Mesajlarına dönmüyorum diye kendini suçluyordu, buna nasıl izin veriyordum ben? Zaten yalancıydım, bir tane daha yalan söylerdim ne değişecekti ki? Yine ağlamayacak mıydım sanki?

Mislina: *Biraz yorgunum Akif Selim. Kusura bakma lütfen.*

Anında yazmaya başladı.

Akif Selim: *Ne oldu? Hasta mısın? Üşüttün mü yoksa?*

Akif Selim: *Benim hatam, bu kışta seni evden çıkardım.*

Mislina: *Hayır alakası bile yok. Sadece biraz yorgunum hepsi bu. Gerçekten.*

Akif Selim: *Sana inanmak istiyorum çünkü sadece yorgun değilsin, başka bir şey var.*

Akif Selim: *Başka bir şey olduğunu bilecek kadar seni tanıyorum.*

Akif Selim: *Ne oldu? Annenler iyi mi peki?*

Mislina: *Biz iyiyiz.*

Mislina: *Yani onlar çok iyi.*

Yazıyor... Yazıyor...

Akif Selim, görüntülü aramayı kabul et!

Bir anda ne olduğunu anlayamadım ama kabul etmezsem onu daha çok endişelendirirdim. Işıkları yakmadan aramasını kabul ettim.

Evdeydi.

Yeni gelmişti.

Beni görünce daha doğrusu simsiyah bir ekranla karşılaşınca kaşlarını çatıp "Neredesin?" diye sordu. "Müsait değil miydin yoksa? Ben özür dilerim öyle pat diye aradım ama senin için endişelendim. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu."

Gülümsedim ve bunu göremedi.

"Mislina?" diye konuştu salonun ortasındaki koltuğa otururken. "Işığını yakar mısın?"

"Işığım yok."

"Nasıl yok?"

"Bu gece ışığım olmadan devam edeceğim," diye fısıldadım. Sesim pürüzlüydü. Akif Selim bunu fark etti ve ekrana yaklaşıp "Sesin..." dedi duraksarken. "Sesin iyi gelmiyor. Allah aşkına ne olduğunu söyler misin bana? Seni gerçekten merak ediyorum."

"Ben iyiyim gerçekten," dedim toparlarken. "Dediğim gibi sadece biraz yorgunum hepsi bu."

"Tamam, bir kere göreyim o zaman yüzünü ikna olacağım."

"Akif Selim ben..."

"Mislina maksadım seni zor duruma düşürmek değil ama bir kerecik göreyim yüzünü sonra hemen kapat olur mu?"

Doğruldum ve telefonu yatağımın üzerine koyup odamın ışığı açtım. Beni görmüyordu. Aynaya baktım. Of... Korkunç görünüyordum ve beni böyle görürse kaçarımı olmayacaktı ama zamanım yoktu. Gözlerimin altını elimle sildikten sonra yatağıma oturdum ve gülümseyerek telefonu elime aldım.

Yüz yüze geldik.

Gülümsedi fakat çok kısa sürdü. Çatık kaşlarıyla telefonu kendine doğru yaklaştırıp gözlerimin içine baktı. "Mislina gözlerin acımış. Sen," diye fısıldadı. "Sen ağladın mı?"

"Hayır," dedim çabucak kafamı iki yana sallarken. Gülmeye çalışıyordum ama bu onu kandırmamam yetmiyordu çünkü Akif Selim zeki bir adamdı ve beni hemen anlardı. "Gözlerim acıyor da ışığı kapatsam olur mu?"

"Mislina, ağlamışsın."

"Yok ağlamadım."

"Neden ağladın?"

"Ağlamadım ki Akif Selim neden böyle söylüyorsun? Sadece uykusuzum..."

"Saatler önce bana dünyanın en umut dolu gözleriyle bakan kız değilsin." Üzüldü. Yüzü düştü. "Ne oldu sana? Daha birkaç saat olmuştu oysa yanından gideli, ne oldu da söndü ışığın?"

Elimi yanağıma götürüp orayı kaşıdım. Bu kaçıştı ama kaçamadım. Gökyüzünün mavisinden bulaşmış gözlerinin bebeğinde öyle bir endişe, korku vardı ki sanki yanımdaydı ve bana sımsıkı sarılacakmış gibi hissettirmişti.

"Hiç," dedim yutkunarak. "Hiçbir şey olmadı, Akif Selim. Bana inanmıyor musun yoksa?"

"Sana inanıyorum elbette," diye açıkladı hemen. "Fakat gözlerin aklımı çeldiriyor ve saklamıyor gerçeği." One doğru çıkarken kafasını eğdi, sanki az sonra yüzümü avuçlarının arasına alacaktı. "Niye ağladın?"

Benden bir cevap beklerken suskunluğum ona derin bir nefes aldırıp verdi. Ayaklandı. Oturma odasının ışıklarını kapatıp birkaç saniyelik karanlığın ardından başka bir odaya geçti. Işıkları yaktığında beyaz rengin hâkim olduğu oda kalbimi aydınlattı sanki. Kapısını kapatırken diğer eliyle telefonu tutmaya devam ederken bana tepeden bakıp gülümsedi. "Ev turu yapayım mı senin için?"

Sersem sersem gülümsedim.

"Ya da yok," diye yüzünü ekşitti. "Buraya geldiğinde kendin gezersin. Aslında pek merak edilecek bir yanı yok ama..." Yeniden soluklanarak olduğu yerde yüzüme uzun uzun baktı. İfadesizdi. Öylece gözlerine baktım. Birkaç cümle bile beni gülümsetmek için onu tatmin etmişe benzemiyordu zira beni güldürmeye çaba sarf ettiğinin farkındaydım. "Mislina, bana neden ağladığını söyleyecek misin yoksa küseyim mi sana?"

Endişeyle kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Küser misin sahiden?"

"Ben bir küsersem bir daha barışmam. Kin tutan biriyim sen bilmiyorsun."

"Peki."

"Peki?" diye sordu şaşkınca. "Küseyim yani sana öyle mi?"

"Yok," dedim kısık sesimle. "Küsme."

"O zaman sen de bana her şeyi anlat," derken sakince yatağının üzerine oturdu ve telefonu ellerinin arasındaydı. Sırtını yatak başlığına yasladığında gülümsedi. "Burası da benim yatağım. Hemen şu köşede." deyip elini gözlerinin düştüğü yere uzattı lakin ekranı çevirmedi. "Çalışma masam var, duvarda asılı birkaç çerçeve ve bir de kıyafet dolabı. Bir de," dedi yüzüme dönerken. "Masamın üzerinde küçük bir çerçeve..."

"Merak ettim onu," diye mırıldandım tebessüm ederek.

Beni kırmadı ve hafifçe kıpırdanıp çalışma masasının üzerinde duran çerçeveyi gösterdi.

Ama bugün bana hediye ettiği çerçevenin aynısıydı.

İçinde ikimize ait bir fotoğrafın olduğu o çerçeve, masasının başköşesinde duruyordu.

Gözlerimin altı dolarken susarak izledim onu. Elindeki çerçeveyi yerine bırakıp eski yerini aldı. Kafasını hafifçe sağa doğru yatırdığında, "Uzanabilirsin Mislina," dedi. "Ben yerinden kaldırdım zaten seni."

"Yok estağfurullah," diye fısıldadım çekinerek. "İyiyim böyle."

"Mislina," dedi uyarır gibi. "Kafanı yastığa koy. Ben de aynını yapacağım çünkü."

Buruk bir tebessümle dediğini yaptım, kafamı yastığa koyup soluma döndüm. Kafasını yastığına koydu ve uzandı. İkimiz de yatıyorduk, yataklarımız ayrıydı, tavanlarımız ayrıydı ama baktığımız yerde birbirimizi görüyorduk ya işte gerisinin bir anlamı kalmıyordu.

Telefonumu yatağın üzerine koydum ve ekranını kendime çevirdim. Bir elimle onu tuttum, diğer elimi de kafamın altına koydum. O da aynını yaptı. Gözlerimize bakmaya başladık. Belki de yıllardır hayalini kurduğum bu anı yaşıyordum ama hissederken özgür değildim, kendimi bırakamıyordum, bir yanıma kar yağıyordu hâlâ. Bu ona büyük bir haksızlıktı fakat elimden bir şey gelmiyordu.

"Dinliyorum," dedi ağır ağır konuşurken. "Gözlerinin, yüzünün, halinin bu halde olmasının sebebini dinliyorum, Mislina."

"Babama ve anneme," diye başladım konuşmama ama o kadar sessizdim ki kendime bile sesim gitmiyordu sanki. "Yalan söyledim. Onları hayal kırıklığına uğrattım ve babamla ters düştük."

Kaşlarını çattı. "Ne yalanını söyledin?"

"Boş ver."

"Senden bir şeye söz vermeni istiyorum her şeyden önce bir dakika," deyip dudaklarını nemlendirdi. Onu dinledim. "Geçiştirme cevaplar vermek yok tamam mı? Şeffaf ol bana, ben seni anlarım."

"Peki," dedim çaresizce kabullenirken. "Kaçmayacağım." Burnumu hafifçe kaşıdım ve konuşmaya başladım. "Sen buraya geldiğinde ben anneme liseden arkadaşlarımla buluşacağımı söyledim ama yalanım ortaya çıktı. Babamla bu konu yüzünden tartıştık biraz ben de dayanamadım ve ağladım hepsi bu. Öyle endişe edilecek bir durum yok gerçekten."

"Ağlamana sebep olan benim," dedi. "O yalanı benim için söyledin ama eğer ki bilseydim buna müsaade etmezdim."

"Neye?"

"Yalan söylemene. Kendimi açık açık gösterirdim. Biliyorum saçma gelecek belki ama ben uydururdum bir şeyler, sonuçta kalbimden gidecek değildi ya."

Kalbimden götürmezdi ya söylediklerim... Ne güzel demişti.

Gülümsedim. İçim ısınmaya başladığında o da gülümsedi. "Çok kırılgansın," diye konuştu sessizce. "Seni kim nasıl üzülebilir? Sana kim nasıl kıyabilir?"

"Herkesi üzen birileri vardır," diyebildim. "Buna mâni olamayız ki."

"Keşke," dedi iç çekerken. "Seni hiç üzülürken görmesem. Ağlarken, hüzünlenirken, gözlerin uzaklara dalarken..." Elini yastığının altından çekti ve işaretparmağını usulca ekrana koydu. Ekrana dokundu sanki bana dokunuyormuşçasına. Bana dokunduğunu hissettiğimde gözlerimi kapattım, onun bana dokunması için tenini, tenimde hissetmeme gerek yok kalbim kendiliğinden titriyordu her seferinde o yetiyordu bile. "Sen benim görüp görebileceğim, bana yeniden bir şeyleri aşılayan tek şeysin."

"Sen de öylesin," dedim sessizce. Elini ekrandan çekti. "Bana en uzakken, en yakınıma düşen tek kişisin." Gülmeye çabaladım. "Baksana halime, gözlerim kızardı ve kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissediyorum. Sinir bozucuyum değil mi?"

Gülümsedi. "Şansına küs. Sinirlerini aldırmış biriyim ben."

"Beni kandırıyorsun."

"Evet, seni kandırıyorum."

"Neden?"

"İyi hisset diye çünkü elimden başka bir şey gelmiyor."

"Benim için çaba sarf etmen bile yetiyor ki," diye fısıldadım yorgun bir sesle. "İnan bana yetiyor."

"Söylememe gerek yok ama babalar evlatlarını sever Mislina. O sana sadece kırılmış ve bunu belli etmiş, ben eminim ki o da seni üzdüğü için üzülüyordur. Benim babam da öyleydi. Küçükken bana bağırdığında yüzü düşer, benimle konuşurken gözlerinin bebeği titrerdi çünkü severdi beni, tıpkı babanın seni çok sevdiği gibi... Sen kırılgansın, kendine kızgınsın ve bu yüzden ağlıyorsun, benim yüzümden ağlıyorsun hatta ama ağlama tamam mı?"

"Daha iyiyim. Teşekkür ederim."

"Teşekkür de ettiğine göre Mislina Hanım hayata geri dönmüş."

Dişlerimi göstererek sırıttığımda yüzümü yastığıma silip iç çektim. "Sen uyu tamam mı?" diye ekledi ardından. "Yarın gözlerinin içinin gülerek uyandığı bir sabah olsun. Sen hiç ağlama."

"Ağlamam."

"Hiç."

"Hiç ağlamam."

Birkaç saniye sustuk birbirimizi izlerken. Bu sevgi bir nimetti benim için, özeldi ve ben sanmıyordum ondan başkasını sevebileceğimi. "İyi geceler, Mislina."

"İyi geceler, Akif Selim."

Telefonlarımızı kapattık ve birbirimize veda ettik. Işığımı kapattıktan sonra sırtüstü döndüm ve ellerimi karnıma koyarak gözlerimi tavana diktim. Bir yandan gülüyor diğer yandan içimdeki güzün yapraklarını süpürmeye çalışıyordum.

Ertesi gün öğleye kadar odamdan çıkmadım. Babam evde yoktu ve annem de zorlamıyordu. Hasta değildim ama kendimi kırgın hissediyordum. Kumru'ya bakıp, "Çok kötü görünüyorum değil mi?" diye sordum. Sonra güldüm. Saçlarımı toplayıp üzerime düzgün bir şeyler geçirdikten sonra odamdan çıkıp doğruca lavaboya gittim. Kendime gelmeye çalışırken dış kapı çaldı. Annemin kapıyı açtığını duydum. "Salih?" dedi şüpheyle.

Lavabodan çıktığımda Salih'i kapının ağzında gördüm. Onu yıllar önce görmüştüm en son ve şimdi burada olmasına şaşırmıştım doğrusu. Esmer teninde, yüzünde mahcubiyet ifadesi görüyordum. Annem haline bakıp "Ne oldu evladım?" diye sordu.

Ellerini önünde birleştirdi ve bana bakmadan anneme dönerek "Leyla teyze dün annem buraya gelmiş size abuk sabuk bir ton laf etmiş onun adına özür dilerim," dedi. "Benim gerçekten haberim yoktu. Ben çok üzgünüm bunu yaşadığınız için."

Annem, "Senin bir kabahatin yok," dedi düz bir sesle. "Ama evet, annen çok büyük bir terbiyesizlik etti. Kızıma, aileme kötü laflar söyledi. Ben bir şey konuşmak istemiyorum artık senin bir suçun yok merak etme."

Salih tok bir sesle, "Annemin buraya geldiğinden haberim bile yoktu inanın," dedi. "Ben kimseyi zorlayamam üstelik. Kimsenin ne yaptığına da karışmam ama annem..." Kafasını eğdi sıkıntıdan. "Gerçekten onun adına özür dilerim. Hem sizden hem de kızınızdan."

"Neyse," dedi annem yeniden Salih'e dönerek. "Biz unuturuz bunları sorun değil. Burada sana anneni kötüleyecek biri de değilim. Sen sıkma canını."

"Peki öyle olsun," dedi Salih sakince. "Bunun için gelmiştim. İçim rahat etmezdi yoksa. Tekrar kusurumuza bakmayın. Ben fazla rahatsızlık vermeyeyim, iyi günler."

"İyi günler evladım," dedi kapıyı kapatırken. Bana baktı. "Bu çocuk, nasıl o kadının oğlu anlayabilmiş değilim."

"Ben de," diye itiraf ettim. "Neyse umurumda değil açıkçası anne. Gerçekten."

Odama gideceğim vakit beni durdurdu. "Kahvaltı yapmadın daha çık o odadan artık. Baban yok evde."

"Aç değilim."

"Mislina!" diye uyardı. "Buraya dön ve kahvaltını yap. Dünyan başına yıkılmış biri gibi davranma be kızım."

Dudaklarımı birbirine bastırıp arkamı döndüm. "Babam bana hâlâ kızgın mıdır anne?"

Gülüverdi. "Hayır."

"Ya," dedim gülümserken. "Emin misin?"

"Eminim." Başını salladı. "Hadi ye bir şeyler," diye çağırdı mutfağa beni sonra. Ağzıma birkaç lokma bir şey girerken annem kendine kahve

yapıp karşımdaki yerini aldı. Evet, bunun ne demek olduğunu biliyordum. Ben anlatacaktım o da dinleyecekti. Hadi bakalım.

"Ee?" diye baktı yüzüme. "Anne kız kaldık evde. Başlasak mı diyorum acaba anneciğim bir yerden."

"Hangi konuya başlayacağız?"

"Hangi konu olduğunu sen çok iyi biliyorsun," dedi kafasını sallarken. "O çocuğu bana anlatacaksın Mislina. Benden çekinmene gerek yok bunu biliyorsun."

Çay bardağıma uzanırken, "Anne sandığın gibi bir şey yok ortada," diye konuştum. "Biz arkadaşız."

Elini boynumdaki kolyeye götürdüğünde irkildim ve oraya çevirdim gözlerimi. "Bunu da o çocuk aldı değil mi? Hani şu dün eve geldiğinde ağzının sırıtmaktan ağrımasına sebep olan çocuk. Sadece arkadaşsınız bir de öyle mi kızım?"

"Evet arkadaşız." Annem elini kolyemden çekerken bana dik dik baktı. Omuzlarımı düşürdüm ve dilime gelenleri yalın bir şekilde süzgecimden geçirerek konuştum. "Yani bir şeyler var gibi aslında ama adı konmuş bir durum yok ama yemin ederim sandığınız gibi biri değil. O..." Sırıttım. "O çok iyi biri."

Üzerime geldi. "İşte bak, seni böyle deli gibi sırıttırıyor. Sen... Sen âşık mı oldun Mislina?"

Duraksayıp anneme çevirdim irileşen gözlerimi. Bunu fark etmişti. Bu vakitten sonra geri dönebilir miydim ki? Bir müddet öylece bana bakan yüzüne baktım. Annem, "Evet," diye gülümsedi. "Ben anlamam pek bu konulardan ama evet sen âşık olmuşsun anneciğim."

"Anne deme öyle," diye eğdim başımı öne. "Çok utanıyorum."

"Benden mi?"

"Yani böyle konuşmak, senin karşında bu konuları kolayca konuşmak beni utandırıyor."

"Bana en başından deseydin eğer tüm bunlara gerek kalmazdı. *Yüreğimde biri var anne, ben birini seviyorum* deseydin ne Halime'siyle uğraşırdık ne de başkasıyla. Bu yüzden kızıyoruz sana, bize açık olmadığın için."

"Anne kolay bir şeymiş gibi söylemesene Allah aşkına," dedim kaçarak. "Ortada bir şey yokken, durduk yere size ondan nasıl bahsedebilirdim? Söylemesi kolay geliyor şimdi ama bunu ben yaşadım. Ben yaşıyorum. Kolay değil, yemin ederim kolay değil."

Afalladı. "Nasıl yani? O çocuk seni sevmiyor mu?"

"Aslında ben onu çok uzun zamandır seviyorum, yani tek başımaydım anlasana. Sonra o da beni görmeye başladı. Öyle işte daha fazla utandırma beni."

"Kim peki bu çocuk?" diye sordu fırsatını kaçırmadan. "Okuldan mı sahiden? Adı ne? Sana sonsuz güvenim olduğu için soruyorum bunları, iki arkadaşmışız gibi konuş benimle tamam mı? Ben seni sıkmam," deyip elleriyle saçlarımı sevdi. "Bilseydim eğer kalbinin içinde kanat çırpan bir kuşun olduğunu, onu öldürmek ister miydim sanıyorsun?"

"Aslında biliyorsun," dedim anneme dönerek. Çekingen halimle fısıldadım. "Adı, Akif Selim."

Akif Selim, seni anneme söyleyeceğim günü getirmiştin.

"Akif Selim?" diye çattı kaşlarını boşluğa düşmüş gibi. Ellerini saçlarımdan uzaklaştırırken zihnini kurcalayan bu ismi tanımaya çalıştı. Zorladı ve o bulana kadar ben dokunmadım. "Akif Selim... Hani şu," deyip gözlerini irileştirdi. "Üst katında oturan çocuk mu yoksa? Çakır gözlü, güzel bir çocuktu."

Gülümsedim. "Evet, o."

"Aa," diye şaşkınlığını sürdürmeye devam ederken elini ağzına götürdü. "Demek sen onu seviyorsun, onunla buluştun?"

"Ya anne bilerek mi yapıyorsun gözünü seveyim?" diye kızdım. "Deşmesene işte."

"Sus bakayım," dedi çatık kaşlarıyla. "Bir de bana akıl veriyorsun." Kafasına sonradan bir şey gelmiş gibi şaşkınlığını sürdürmeye devam ederken kahvesinden bir yudum daha alıp gözlerini bir yere odakladı. "Yarı yolda bırakır mı bu çocuk seni?"

"Ne?" diye sordum yüzümü ekşiterek.

"Efendi birine benziyor uzaktan ama içini bilemeyeceğim. Üzer mi bu çocuk seni?"

"Bu konuları seninle konuşmayacağım anne," diye kalktım sofradan elime tabağımı alırken. "Adı konmuş bir şey yok diyorum sen mevzuyu nereye taşıdın?"

"Allah Allah," dedi arkamdan. "Hem böyle mecnun gibi dolan etrafta, hem de "adı konmuş bir şey yok" de. Bu çocuk için yalan söyle, gözyaşı dök sonra geçiştir. Ben yemem bunları söyleyeyim!"

"Ne yapmamı bekliyorsun anne?" diye döndüm çabucak arkamı. Sırtımı mutfağın mermer tezgâhına yaslayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne yapayım söyle o zaman?"

"Ankara'ya geldiğimizde bizi tanıştıracaksın."

"Ne?"

"Ne demek ne?" diye baktı dik dik. "Ben de tanıyacağım o çocuğu. Benim bir tane evladım var, kimmiş neymiş bilmem gerek. Sana şimdi boş gelir bu işler ama anne olunca anlarsın ne demek istediğimi."

"Ay bunaldım," dedim elimi boynuma götürürken. "Söylemez olsaydım ya. Gerçekten şimdiden daraltıyorsun beni."

Ayaklandı. "Anne olunca anlarsın."

"Tamam anlarım."

Gülmeye başladı. Gülmeye başladım. Omzuma vurdu hafifçe. "Sen yok musun sen? Bunca zaman nasıl da saklamışsın."

Gözlerimi devirirken arkamı döndüm. Duraksadım. Bunca zaman belki de uzağımda olduğunuz için göremediniz beni peki ya o? Dibindeyken bile fark edememişti onun için ağlayan yüreğimi.

Bir şey söylemeden mutfağı topladım. Birkaç saat sonra babam anahtarıyla kapıyı açtığında annem kaş göz işareti yapıp "Elini öp tamam mı?" diye fısıldadı. Kafamı aşağı yukarı salladım. Babamın karşısına geçip "Hoş geldin baba," dedim.

Bana gözlerinin ucuyla bakarken, "Hoş bulduk," diye karşılık verdi.

Üzerindeki paltoyu çıkarmasına yardımcı oldum. Babam elindeki ekmek poşetini elime tutuştururken mutfağa bıraktım ve burada böylece bekledim. Dudaklarımı kemirmeye başladım zira ne diyeceğimi, nasıl özür dileyeceğimi bilmiyordum. Bir müddet sonra içeriden sesini işittim. "Mislina!"

Elimi ağzımdan çekip doğruldum. Oturma odasının kapısında bekleyip "Efendim baba," diye konuştum.

Eliyle beni yanına çağırırken yanındaki yeri gösterdi. "Gel, otur şöyle."

Annem bana her şeyin yolunda olduğuna dair işaretler yollarken derin bir nefes alıp gözlerimle halının şeritlerini takip ederek babamın yanına geçip oturdum. Bacaklarımı birleştirdim, ellerimi de dizlerimin üzerine koyarak parmaklarımı bir araya getirdim.

"İyi misin?" diye sordu babam yüzüme bakarken.

Kupkuru kalmış dudaklarımı birbirine bastırırken sanki bir şeyleri kanıtlamaya ihtiyacım varmış gibi kafamı aşağı yukarı sallayarak sözlerimi tasdikledim. "Ben iyiyim, sen nasılsın baba?"

"Ben," dedi oldukça yorgun ve derin bir soluk alırken. "Özür dilerim kızım." Gözlerim bir anda gözlerine dolandı. "Elimi kaldırdım sana, o kadar pişman o kadar üzgünüm ki... Affet beni olur mu? Hakkım değildi sana elimi kaldırmak."

Sessiz kaldım. Bu bir cevaptı sanki ve o bunu anladı.

"Sinirliydim çok sinirliydim sana ve bir anda tutamadım kendimi. Sonra pişman oldum tabii ama elimden bir şey gelmedi. Senin gönlünü kırdıysam, affet."

Parmaklarımla oynamaya devam ederken mırıldandım. "Ben de özür dilerim baba. Seni hayal kırıklığına uğrattığım, sana yalan söylediğim için ama yemin ederim kötü bir şey yapmadım. Bu yalan değil."

"Mislina," dedi elimi tutarken. Avucu sıcacıktı, baba sıcaklığıydı bu biliyordum. Birbirimizin yüzüne baktık. "Benim sana neden kızdığımı, neden sinirlendiğimi biliyorsun değil mi? Ben sana özellikle sana yalanı yakıştırmıyorum. Güvenimi sarsıyorsun. Ben bu kadar üzerine titrerken senin bana yalan söylemen..." Cümlesine nokta koyamadı, başka bir parantez açtı. "Üstelik sana kötü bir şey yaptın demiyorum. Ne o kadın benim umurumda ne de bir başkası ama sen de bana dürüst olmazsan ben kimseye güvenemem."

"Biliyorum baba. Ben sadece kimseyi üzmek istemedim ve bu boyuta geleceğini düşünemedim. Evet yalan söyledim ve bu beni üzüyor ama maksadım sizi de üzmek, kırmak değildi gerçekten."

"Biliyorum."

Gülümsedim. Eline sarıldım sonra öpüp alnımın üzerine koydum. Bana sarıldı, sımsıkı. "Güzel kızım benim. Sadece senin iyiliğini düşünüyorum emin ol."

"Biliyorum baba."

Annemin ayaklandığını gördüm. "O zaman dün kesemediğimiz pastayı şimdi kesebiliriz."

"Ne?" diye güldüm babamın kollarından ayrılırken.

"Bu kadar duygusallık sonrası bir dilim hatta üç dilim pasta güzel olmaz mı?"

Babam sırtıma dokundu ve güldü. "Doğum günün bahane oldu, annenin canı pasta çekiyormuş baksana."

Annemin çatık kaşları üzerimizde belirdi, daha doğrusu babamın. "Sen hiç konuşma hele, daha benden de özür dileyeceksin."

"O niyeymiş?" diye sordu babam. "Sen kabahatlisin üstelik. O kadını başımıza sen musallat ettin hanım."

"Aman ne bileyim ben böyle olacağını," dedi omzunu silkerek. "İnsanların alnında mı yazıyor nasıl bir karaktere sahip oldukları."

"Annem son sözünü söyledi baba," deyip ayaklandım. "Bence daha fazla tatsızlık yaşanmasın ve biz pastamızı keselim."

Odanın içinde cıvıl cıvıl kuşlar ötmeye başladı. Yoktu ama var gibiydi işte. Aile, bir evladın sahip olabileceği en büyük servettir. Ailem, gönül zenginliğimdir benim.

Yirmi gün sonra...

Evime gelmiştim.

İkinci şehrime. Ankara'ya.

Birazdan otobüsten inecektik Kumru ile ve Akif Selim beni bekliyordu otogarda. Onu deli gibi özlemiştim. Aslında beni buraya bağlayan ne varsa özlemiştim. Insan uzak kalınca anlıyordu bazı şeylerin kıymetini. Bu ister bir ay sürsün ister bir yıl.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibiydi ve ben dudaklarımı kemirmekten alıkoyamıyordum kendimi. Yolu izliyordum, Kumru'yu izliyordum ve onunla konuşuyordum durmadan. Dudaklarım kıpırdıyordu sadece zira otobüstekileri rahatsız etmiyordum.

On dakika kadar sonra otobüs gara geldiğinde sıramın gelmesini bekleyip yavaşça indim. Muavin bey bagajdan bavulumu verirken onu kavradım ve arkamı döndüm. Bir elimde bavulum diğer elimde Kumru'm vardı. Bir de bana doğru yaklaşan, güzel yüzüyle bana doğru gelen bir can şenliğim.

Akif Selim hızlı adımlarla buraya doğru geldiğinde onu bekletmeyip aradaki mesafeyi kısalttım. Bavulumu ve Kumru'yu dikkatlice yere bırakıp o geldiğinde benim için açtığı kollarına sarıldım. Göğüs kafesine sığındım. Sırtımdaki kollarını hissettiğim vakit yüzüme çiçekler düştü baharın esintisinden zira baharı getirmişti bana.

Birbirimizden ayrılırken, "Hoş geldin," dedi. "İyi ki geldin."

"Hoş buldum," diye gülümsedim kalbim çarparken. "İyi ki geldin."

İnsanlar etrafımızdan geçip gidiyordu ama nasıl bir özlemdi anlatamazdı yüreğim bu suskunluğu, nasıl bir hasretti ona karşı kanmak bilmeyen bu susuzluğum...

"Mevsim değişti sen gelene kadar," diye gülümsedi tek gözünü kısarken.

"Evet," dedim sağıma soluma bakınarak. "Bahar gelmiş kış geride kaldı."

"Aslında," diye kaşıdı şakağını gözlerinin ikisini de kısarak gözlerime bakarken. "Ben senden bahsetmiştim. Burayı bilmem ama bana baharı sen getirdin."

Yanaklarım alev alacaktı kızarmaktan ve ben bu buz bile olmayan zeminde düşecektim yine fakat hayır, ben gözlerine bakmak istiyorum artık bakışlarımı kaçırmadan çünkü o bana böyle bakarken benim kendime yenik düşerek kaçmam adil değildi. "Buna sevindim," diyebildim. "Çünkü aynı şeyleri ben de yaşıyor ve hissediyorum."

Kafasını usulca eğdiğinde hayranlıkla onu izledim. Saatlerce izlenebilecek kadar güzel bir yüzü, zarif bir tavrı vardı. İnsanı usandırmazdı, bıktırmazdı hiç. Elini montunun içine attı ve oradan bir bere çıkardı. Bu... Bu benim beremdi. Bursa'ya giderken ona emanet ettiğim kırmızı berem. İki eliyle onu kavrarken gözlerime baktı. "Giderken bana vermiştin, döndün ve onu sana verme vaktim geldi." Sonra bereyi narince kafama geçirdi. Engel olamadım, aksine zamanı durmuş bir dünyanın içindeymişim gibi hissettim. Bereyi güzelce kafama taktıktan sonra saçlarımı düzeltti. Bunu yaparken ben sadece onu izledim. "İşte," diye gülümsedi saçlarımın bukleleri omuzlarımdan aşağı düşürürken. "Şimdi oldu."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Yarım saat sonra eve geleceğimiz otobüsten indik ve apartmana giden kaldırımda yürümeye başladık. Akif Selim bavulumu taşıyordu, ben de Kumru'mu. "Hüseyin amcalar daha iyiler değil mi?" diye sordum dükkânlarının önünden geçerken. Henüz boyanmamıştı ama eskisinden daha iyiydi.

"Evet," dedi Akif Selim onaylayarak. "Birkaç sefer uğradım yanlarına ve gayet iyiler."

"Yeniden açacak mı acaba burayı?"

"Sanırım açacak."

Gülümseyerek yüzüne baktım. "Onlara yardım ederiz değil mi?"

Gülümsedi gözlerinin bebeği. "Ederiz tabii."

"Peki."

"Peki."

Birlikte birbirimizin adımlarını seyrederek apartmana doğru ilerledik. Hava neredeyse kararmıştı ama nihayet evimize gelebilmiştik. Akif Selim bana öncelik verirken kapıyı açtı ve ardından kendi girdi. Ağır adımlarla merdiveni çıkmaya başlarken bir kat sonrası yukarıda garip bir telaş sezdim. Kaşlarımı çattım. "Bir şey mi var?" diye sordum kendi kendime konuşur gibi.

"Ne gibi?" dedi Akif Selim şüpheyle.

"Sanki..." Kalbim sıkıştı, biri boğazımı sıkmaya başladı. Gözlerim irileşirken yutkunarak hiç düşünmeden hızla basamaklara bastım. Akif Selim ne olduğunu anlayamadan beni takip ettiğinde evimin kapısının açık olduğunu bilakis anahtarının üzerinde olduğunu gördüm.

"Ezgi!" diye bağırdım korkarak.

Çok değil birkaç saniye sonra Akif Selim'in abisi, Kenan Çakırca belirdi karşımızda. Kollarında Ezgi'nin hareketsiz bedeniyle.

Nefes alamadım. Onu öyle görünce sendelediğimde Akif Selim belimden kavradı düşmeyeyim diye lakin bunu bile hissedemedim. Kenan Çakırca telaşla bize bakarken, "O," diye konuştu. Evet, Ezgi... "O, intihar etmiş."

IX

"Kalpteki Nesten"

LONDON GRAMMAR - NIGHTCALL

Birini karşılıksız sevmek, öldürmeyen bir intihar şekli.

Birini karşılıksız sevmek, öldürse bu kadar acı vermez demenin başka bir biçimi.

Belki öyle belki değil bilemem ama kalbim onu ilk gördüğü anda, ayaklarının altında tabure ve boynunda bir idam ipiyle hazırda beklemişti, onun için atan ilk ritimde ise ayaklarının altındaki tabure düşmüş, ip boğazına oturmuştu. Çok sevmek, belki çok sevmek de bir intihardı ve ben bunu hissedene kadar bilemedim.

Fakat Ezgi...

Ezgi çok sevmekten değil, hiç sevilmemekten intihar etmişti.

Onun hareketsiz bedeni Kenan Çakırca'nın kolları arasındaydı. Ben şok içerisindeydim. Bir süre bütün algılarım devre dışı olmuştu çünkü böyle bir şeyi hayatımda ilk defa yaşamıştım. Akif Selim, belimi sıkıca tutarken önce bana sonra da abisine bakıp "Ne?" diye sordu. Ben ise öylece bakıyordum, sanki bu yaşadığımız kâbusmuş gibi.

Kenan Çakırca acele ve telaşlı bir şekilde beklemeden merdivenlerden aşağı inmeye başladığında, "İntihar etmiş," dedi. "Hemen hastaneye yetiştirmemiz lazım. Ölecek yoksa."

"Öl..." diyebildim boğazımı acırken. Ezgi'ye baktım. Saçları darmadağındı, gözleri kapalıydı ama o güzel gözlerinin altındaki morluklar, yüzündeki yaralar ve hayattan bezmişliğin portresi yüzünde yer edinmişti. Bağırıyordu, o susarken bile acı acı bağırıyordu. "Ölmedi değil mi?"

"Hayır," dedi Kenan Çakırca. "Yani bilmiyorum ama hemen şimdi hastaneye götürmezsek her şey için çok geç kalmış olabiliriz." Akif Selim'e baktı. "Bir taksi çağır hemen. Hemen!"

Akif Selim elini belimden çekerken, bavulumu kenara koyarak hareketlendi. "Feridun abi! Feridun abinin arabasını alalım."

"Tamam neredeyse git iste adamdan," dedi Kenan Çakırca bir hayli telaşlı bir halde. Akif Selim çabucak yukarı kata yöneldiğinde titremeye başladım. Fakat bir an önce kendime gelmem gerekiyordu. Kenan Çakırca yüzüme bakarken, "Mislina," dedi. "Git arkadaşının kimliğini getir, çabuk ol!"

Ses vermedim.

Bağırdı. "Sana diyorum! Kendine gel ve arkadaşın için bir şeyler yap."

Yutkundum ve sesiyle irkilerek koşar adımlarla eve girdim. Kumru'yu salonun girişine bıraktığımda, salonun ortasında duran sehpanın üzerinde bir hap kutusu gördüm. Yerlere saçılmış birkaç hap daha vardı. Ardından Çakır'ın maması ve su kabının da dolu olduğunu gördüm. Bu her şeyi açıklamaya yetmişti. Gördüklerim beynimi sarsmaya başlarken Çakır koşarak bacaklarıma sarıldı. Ağlamaya başladım. "Şimdi değil," dedim ağlamam kuvvetlenirken. "Şimdi değil Çakır."

Ondan ayrılıp çabucak arkamı döndüm ve deli gibi koşarak askıda duran çantasını alıp içine baktım. Cüzdanını aldım. Çakır bir şeyler olduğunu biliyormuş gibi peşimde dolanırken bir yandan ağlıyor diğer yandan dua ediyordum. "Allah'ım lütfen, lütfen onu bağışla. Onu affet. Onu koru."

Askıdaki montunu da aldım ve kapının üzerindeki anahtarı çıkarıp evden ayrıldım. Kenan Çakırca ve Akif Selim aşağıya inmişti çoktan çünkü üst kattan sesler gelmiyordu. Kaç saniyede indiğimi bilmediğim bir zaman dilimini ardımdan bırakıp apartmandan çıktım. Havanın kararmaya yakın görüntüsü üzerimize kara bulut gibi çökerken Akif Selim ve Kenan Çakırca'nın Ezgi'yi arka koltuğa yerleştirdiğini gördüm. Yanlarına gittim. Akif Selim bana bakıp "Yanına otur Mislina," dediğinde gözyaşları içinde diğer kapıyı açtım ve yanına oturdum. Kenan Çakırca yanıma geldiğinde Ezgi'nin kafasını benim dizlerimin üzerine koydu.

Tir tir titriyordum.

Onun hareketsiz bedenini hissederken kanım çekilmişti.

Elimdeki cüzdanı ve montu kenara bırakırken Kenan Çakırca kapıyı kapattı ve beni onunla yalnız bıraktı. Çok geçmeden sürücünü koltuğuna geçtiğinde, Akif Selim de abisinin yanındaki yerini aldı ve direkt arkasını döndü. Ezgi'ye bakıp gözlerini bana çevirdi. "Ağlama, ağlama ona hiçbir şey olmayacak."

Konuşamadım çünkü gözyaşlarım yarım kalmış bir satır gibiydi.

Kenan Çakırca acele ederek arabayı çalıştırdığında Akif Selim önüne dönerek abisine baktı. "On dakika ileride bir hastane var, hızlı ol."

"Oluyorum," diye konuştu abisi sert bir sesle.

"Sen nasıl girdin içeri?" diye sordu sonra Akif Selim. Dikkatim tamamen Ezgi'nin yüzündeydi ama onları duyuyordum çünkü onun nasıl bu hale geldiğini merak ediyordum.

Kenan Çakırca dudaklarını ıslatıp çekerken bir elini direksiyondan çekip diğer eliyle Akif Selim'e yaşadığı şeyi anlatmaya başladı. "Ben sana gelmiştim ama evde yoktun. Sonra aşağı indiğimde kapının hafif aralık ve üzerinde anahtarın olduğunu gördüm. Bir boklar döndüğünü hissettim. Kapıyı tıklattım, seslendim ama beni karşılayan bir köpekti. Köpeğin kuyruğunu sallayarak bana bakmasıyla bir adım içeri girip sağa baktım. Sonra... Sonra salonun kapısına yakın yerde yatarken gördüm onu. Girdim içeri, baktım bir sürü hap... Sonrasını biliyorsunuz işte."

Akif Selim, abisini öylece dinlerken elimi Ezgi'nin saçlarına götürdüm ve dudaklarım titreyerek, "Niye yaptın?" diye fısıldadım. Bu çok sessizdi. "Neden kıydın kendine?"

Gözlerimi sımsıkı yumduğumda dudaklarımı sertçe ısırdım çünkü kendimi susturamıyor ve durduramıyordum. Kenan Çakırca devam etti. "Neden yaptı, hayatından vazgeçecek kadar ne yaşadı bilmiyorum ama umarım ölmez."

"Ölmek mi?" diye sordum korkuyla gözlerimi açarken.

Akif Selim hızla araya girdi. "Hayır hayır, ölmeyecek. Ölmeyecek güven bana."

"Kıza neden ümit veriyorsun?" diye sordu Kenan Çakırca dik bir sesle. "Her ihtimalin olacağını söylemek yerine."

Akif Selim sinirlendi ve kafasını iki yana sallayarak, "Sen ne diyorsun lan?" diye yükseltti sesini. "Şu durumda bunu mu söylüyorsun gerçekten? Ya kapat çeneni ya da daha hızlı sür!"

Kenan Çakırca, Akif Selim'e öylece bakarken onun bu yönüyle tanışmıştım. Şu durumda bu yaptığı neydi bilmiyordum ama insan şöyle bir durumda bile yalan olacağını bilse bile kandırılmak istiyordu fakat o böylesini doğru bulmamıştı. Akif Selim'den çok uzaktı. Nefesimi tuta tuta gözlerimi camdan dışarı çevirdiğime Akif Selim arkasını bir sefer daha dönerek yüzüme bakmaya çalıştı. "Mislina," diye uyardı beni gözlerine bakmam için. "Mislina bana güven tamam mı? Bana güven. Ezgi seni bırakmayacak."

Gözlerimi kapatırken yanağımdan çeneme doğru süzülen bu yaşların verdiği acıyı tarif etmem mümkün değildi. "Mislina lütfen," dedi kırılgan ve acı çeken bir sesle. "Lütfen ağlama daha fazla. Ezgi seni bırakmaz."

"Beni değil," diyebildim fısıltıyla. "Kendini bıraktı."

"Hayır," dedi reddederek. "Hayır yaşayacak. O güçlü biri, onu en iyi sen tanıyorsun. Beni de tanıyorsan sözlerime güveniyorsan inanırsın. İnanıyorsun bana değil mi?"

Yutkundum ve sözleriyle daha kuvvetli bastıran bu ağlama hissiyle derin bir nefes aldım. Ona inanıyordum ama ölüme daha çok inanıyordum. Gözlerim kapalıydı ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmeme engel değildi. Kafamı ağır ağır sallarken yaşlarla dolmuş gözlerimi açıp gözlerine baktım. Evet, bana bakıyordu. Ben gözlerimi açana kadar benden gitmemişti. Gülümsedi. Gülümseyemedim ama gözlerin filizlenmiş umudu bana göstermekten çekinmedi.

Biraz sonra hastaneye vardığımızda Kenan Çakırca çabucak arabadan inip kapıyı açtı ve Ezgi'yi kucaklamaya başladı. Diğer yandan Akif Selim hastanenin girişindekilerden sedye yardımı istedi. Ayaklandım ve cüzdanını kapıyı kapattım. Kenan Çakırca, Ezgi'yi kucakladığı gibi getirilen sedyeye onu yatırdığında gelen doktorlara aceleyle, "İlaç içti," dedi. "İntihar etti."

Doktor Bey hızla, "Hemen yukarı çıkarıyoruz," deyip sedye başındaki sağlık görevlilerini uyardı. İnsanlar bize bakarken burnumu çektim.

Akif Selim yanıma geldiğinde, "Kimliğini ver, hemen girişini yaptırayım," dedi. Cüzdanı ona verdim. "Sen git, ben hemen geleceğim, tamam mı?" diye sordu gözlerime bakarak.

Kafamı salladım.

Akif Selim danışmaya gittiğinde ben de onları takip ettim. Ezgi'yi çabucak yukarı çıkardılar. Ben de onları diğer asansörden takip ettim fakat ben yukarı çıkana kadar onu çoktan içeri almışlardı. "Ezgi," diye sağa sola koşturduğumda Kenan Çakırca beni durdurdu. "Midesini yıkayacaklar, sakin ol."

"İyi olacak ama değil mi?" diye sordum bir umutla. Bunu ona sormam çok mantıksızdı ama insan sokaktan çevirdiği bir insandan bile iyi şeyler duymak istiyordu. Kenan Çakırca gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp verdi. "Umarım."

Yüzüm düştüğünde birkaç adım geriye giderek duvar dibindeki sandalyeye yığılmış bir halde otururak kafamı öne eğdim. Hemen sonra

Akif Selim de burada belirdiğinde abisiyle olanları konuştu ama onları dinlemedim sadece yarım yamalak duydum. Kafamdaki bere saçlarımdan düşmek üzereydi ve onu hızla çıkarıp kendimi hiç umursamadan ağlamaya devam ettim. "Benim yüzümden," diye mırıldandım tüylerim ürperirken. "Benim yüzümden oldu."

"Hiçbir şey senin yüzünden olmadı," diye çöktü Akif Selim dizlerimin dibine.

Yüzümü kaldırmaya çalıştığında ona bakacak gücü kendimde bulamayıp kesik kesik hıçkırıklarla ağlamaya devam ettim. "Daha erken gelmeliydim ya da onunla her konuştuğumda bir şeyler olduğunu anlamalıydım." Nefesim kesildi. "Oysa anlamıştım... Ama..." Konuşamadım. Hıçkırdım. Omuzlarım titrerken Akif Selim saçlarımı düzeltti ve kafamı kaldırıp yüzüme baktı. Endişeliydi. "Ama ben onun canına kıyacağını bilemezdim ki..."

"Bilemezdin tabii," dedi bana çabucak sarılırken. "Bilemezdin, canımın içi."

Sarılmasıyla, sözleriyle ve endişeli haliyle ağlamam kuvvetlendiğinde kollarını daha sıkı sardı sırtıma, beni göğsüne sakladı âdeta. Çenem omzunun üzerinde sabitlendiğinde dudaklarım titriyor, gözyaşlarım dur duraksız akmaya devam ediyordu. Ellerini saçlarıma götürdü. "Ölmeyecek. Ona bir şey olmayacak. Sakın kendini suçlama, sakın."

Düşünmek istemiyordum, öldüğünü ve onu bir daha göremeyecek olmayı, onunla vedalaşmadan ayrılmayı aklıma dahi getirmek istemiyordum ama asıl canımı yakan da bu ihtimalin kafamdan asla çıkmayışıydı.

Akif Selim beni kendinden ayırdığında yüzümü ellerinin arasına alıp yüzüme yaklaştı. "Lütfen, bak lütfen ağlama çünkü elim kolum bağlı ve ben sana iyi gelemedikçe deliriyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ıslanmış yüzümle nefes almaya zorladım kendimi. Ellerimi yüzümde olan ellerinin üzerine koyarak kendimi birkaç saniye de olsa susturmaya çalıştım. Bunu başardığımdaysa, "Bana çok iyi geliyorsun," diye itiraf ettim.

Gülümsedi, gülümsetmeye çalıştı. "O yüzden mi durmadan ağlıyorsun? Sana iyi gelmiş halim buysa, vay benim halime."

Gülmeye çalıştım ve gülerken ağlamak... Ölmüş bir bedene kalp masajı yapmaya devam etmek gibiydi.

"Yok, sorun benim," dedim.

"İlk defa sorunun ben olmasını istedim."

Kaşlarım havalandı. "Senin yüzünden ağlamamı mı isterdin?"

"Hayır," diye reddetti. "Senin yerine de ağlamayı, senin çektiğin acıyı yalnızca ben çekmeyi isterdim. Sen acıma," dedi parmakları yanağımı severken. "Ben acırım."

Ona öylece bakakaldığımda ellerini daha sıkı tuttum ve kendimi sıkmaya devam ettim çünkü serbest bırakırsam daha çok ağlayacak ve sesler çıkaracaktım. Gücüm bittiği yerde gücüme koştum, ellerinde ayrılıp göğsüne sarıldım. Yüzümü bu sefer boynuna gömdüm çünkü burası beni kimsenin göremediği, acımı hafifletecek olan tek yerdi. Burası benim şifa bulduğum tek mahzendi. İnsan özgürken bile burada sonuna kadar tutsak kalmak isterdi.

Birkaç saat burada böylece çaresizce bekledik. Gözyaşlarım dinmişti ama içime akmaya devam ediyordu. O iyileşene kadar da akmaya devam edecekti çünkü bu hiç dinmezdi ve biz hiç onları dindirmeyi bilenlerden olamamıştık.

Başım Akif Selim'in omzundaydı.

Saatlerdir.

Bundan bir an olsun rahatsızlık duymamıştı. Kenan Çakırca bir ara aşağı inip geldiğinde Akif Selim'in yanına oturdu. Konuşmaya başladılar ama o kadar bitkindim ki hareket edersem düşüp bayılacaktım sanki. Kenan Çakırca derin bir nefes alıp verdiğinde kafasını duvara yasladı. Akif Selim sessizce, "Sen git istersen," dedi.

"Kız bir çıksın, iyi olduğunun haberini alayım da sonra giderim."

Akif Selim, "Sen neden gelmiştin bana?" diye sordu ardından. "Önemli bir şey mi oldu?"

"Kardeşimi görmeye geldim," dedi. "Bir sebebim mi olması gerek?"

"Hayır, sadece merak ettim."

Hafifçe toparlanmaya başladığımda Akif Selim ürperdi ve bana bakıp, "İyi misin?" diye sordu. Geçiştirme bir şekilde omzumu silktim. Ardından Kenan Çakırca'ya baktım. "Teşekkür ederim. Sen orada olmasaydın belki de çoktan gitmiş olacaktı ama şimdi ihtimalimiz var."

Doğruldu ve gözlerimin dikine bakarak, "Teşekküre gerek yok," dedi. "Ama oraya iyi ki gitmişim. Bu tesadüf değil kader belki de bilemem."

Konuşmadım. Gücüm yoktu çok. Bitkin bir şekilde iyice toparlanırken saçlarımı geriye doğru attım. O sırada bir doktor önlüğüyle dışarı çıktı. Onu görür görmez ayaklandım. "Ezgi," dedim telaşla. "İyi mi? Arkadaşım iyi mi doktor bey?"

Doktor beyin kahverengi gözlerinde sakinlik sezdiğimde gülümsedi. "Arkadaşınızın midesini yıkadık. Hayati tehlikesi yok ama gözetim altında tutacağız."

Oldukça derin bir nefes alıp elimi göğsüme koydum. Yüzümde soldurduğum tüm gülücükler dirilerek bana geri geldi. Akif Selim sevinçle beni kendine çektiğinde ona bakıp gülümsedim. Doktor bey, "Hastayı tam zamanında getirmişsiniz," dedi. "Aksi halde onu kaybedebilirdik."

Gözlerim Kenan Çakırca'ya kaydığında ona minnetle gülümsedim. Fazla belli olmasa da gülümsediğini gördüm. Ardından doktor beye tekrar döndüm. "Peki ne zaman çıkacak? Onu görebilir miyiz?"

"Her şey yolunda giderse yarın çıkarabiliriz. Onu henüz göremezsiniz ancak beş, altı saat sonra bu mümkün. Hemşire hanımlar size yardımcı olacaklar."

"Tamam, teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Geçmiş olsun," dedi ve gülümseyerek yanımızdan ayrıldı.

Kendimi bıraktım ve içim içime sığmaz bir halde Akif Selim'e bir sefer daha baktım. *Bana bir orman yangınındayken bile elinde bir bardak suyuyla gelmekten korkmayan umuduma.* "Kurtuldu ve daha iyi olacak," dedim sessizce. Gülümsedim ama gözyaşlarımın gözlerimin pınarına oturmuştu. "O yaşıyor."

"Evet," dedi gözleri gülerken. "Yaşıyor."

"Sevindim," diye konuştu Kenan Çakırca. "Umarım bir daha böyle bir şey yapmaz."

Umarım diye geçirdim içimden. Ona bunu her kim yaşattıysa bedelini ödemeliydi, o bu bedeli kendi ödemek istemişti ama başaramamıştı, iyi ki başaramamıştı ama artık ben buradaydım. Her kim onu üzdüyse cezasını çekmeliydi. "Ben gideyim öyleyse," dedi Kenan Çakırca mesafeli bir sesle. "Ama bir şeye ihtiyacınız olursa arayın beni."

"Ararım," dedi Akif Selim.

Koluna dokundum. "Sen de gidebilirsin. Ben bütün gece burada olacağım zaten. Hem yoruldun da."

"Yorulmak mı?" diye sordu Akif Selim. "Bir saat kafamı omzuna koymamdan bahsediyorsan eğer bu imkânsız. Üstelik seni burada asla yalnız bırakmam."

"Tamam o zaman," dedim sessizce.

Kenan Çakırca bizimle vedalaşarak hastaneden ayrıldığında ellerimi ağzıma götürdüm ve Akif Selim'e bakıp sevincimi saklayamadım.

"Yaşıyor," diye tekrarladım. "Yaşıyor, evet." Çünkü öldüğüne inanmaya yaklaşmıştım bir ara ve şimdi bu yaşadığım beni bambaşka bir ruha sokmuştu.

Gülümsedi ve bana sarıldı. Ona sarıldım ama bu sefer gözyaşlarım değil gülüşlerimle geldim ona. Akif Selim, "İstersen biraz uyu ya da acıktıysan sana bir şeyler getireyim," dedi. "Ezgi'nin yanına bu halde gidersen üzülür."

"Aç değilim ama uyuyabilirim sanırım. Sen de uyur musun benimle?"

"Uykum yok ama uyumuş gibi yaparım. Kızmazsınız değil mi Mislina Hanım?"

"Hayır, kızmam Akif Selim Bey."

Birlikte daha sessiz bir köşe bulduk. Burası epey sakindi ve bize yetecek kadar geniş, deri sandalyeler vardı. "Ayakkabılarını çıkarıp dizlerime uzanabilirsin," dedi Akif Selim. "Yoksa boynun acır o kadar saat."

"Sen peki?"

"Beni dert etme," diye gülümsedi.

"Peki," deyip ayakkabılarımı çıkardım ve kırmızı çoraplarımla beraber yan yana yapışık olan üçlü sandalyenin ikisine yerleştim. "Ama bu olmadı böyle," dedim dizlerine uzanmadan. "Ben çok oldum."

"Mislina," diye uyardı beni düz bir sesle. "Beni düşünme ve dizlerime uzan."

Dudaklarımı sıkıntıyla birbirine bastırdığımda omuzlarını düşürdü ve kafasını iki yana salladı. "Acaba o güzel kafanızı ne zaman dizlerimin üzerine koyarsınız Mislina Hanım?"

Bu beni gülümsettiğinde daha fazla direnemedim ve kafamı dizlerinin üzerine koydum. Kalbim atmaya kaldığı yerden devam etti. Üzerime Ezgi'nin montunu örttü. Montu kavradım ve buruk bir tebessümle gözlerimi kapattım. Ardından, "Rahatsız etmiyorum değil mi?" diye sordum. "Ağır mı kafam?"

"Çok ağırsın," diye dalga geçti. "Yani öyle böyle değil. Genç yaşta romatizma olursam sorumlusu sensin."

"Allah'ım ya," dedim gülerek.

"Hah!" dedi elleri saçlarıma gittiğinde. Duraksadım. Elleriyle saçlarımı düzeltirken yüzüme baktığını hissettim ama ben karşımdaki boş sandalyeye bakıyordum zira bu haldeyken ve bu küçücük alanda ona dönmek oldukça zordu. "İşte hep böyle gül. Sana gülmeler yakışıyor."

Elleri saçlarımda gezinmeye başladığında, "Uyu hadi," dedi. "Ben vakti geldiğinde seni uyandıracağım."

"Sen de uyu." Gülümsedim. "Ya da uyuyormuş gibi yap."

Güldü. "Uyuyormuş gibi yaparım. İyi geceler."

"İyi geceler."

Vakit geçerken gözlerimi kapattım ve biz yine onunla bir hastane köşesinde birbirimize kalmıştık. Çünkü insanı acı bir araya getirirdi ve biz bu yüzden hep acırdık.

Beş saat sonra Ezgi'nin yanına girdim. Akif Selim kapının dışında beni bekliyordu. Kapıdan içeri girdiğimde Ezgi'yi gördüm. Gözleri öylece tavana bakıyordu. Elleri karnının üzerindeydi, kollarında iğne ve kablolar vardı, başında da iki tane serum. Onu görür görmez yutkunarak gülümsedim. "Ezgi," diye fısıldadım yanına yaklaşırken.

İrkildi ve gözlerini tavandan ayırıp gözlerime baktı. "Mislina," dedi zar zor konuşarak. Gözleri doldu, gözleri kıpkırmızıydı.

Yanına gittim ve başında durdum. Gözlerine baktım, yüzüne. "Ezgi..." Konuşamadım çünkü bu seferki çok başkaydı ve ona 'iyi misin?' diye soramıyordum bile çünkü o iyi olmadığını bildiğinden kaçmıştı bu hayattan, bunu istemişti.

"Mislina buradasın," dedi ağlayarak. Gözyaşları süzülüyordu kirpiklerinin dibinden. "Buradasın."

"Buradayım," dedim ağlamamak için direnirken. Ellerim saçlarına gitti, onları sevdim. "Hep buradaydım."

"Ben özür dilerim sana bunu yaşattığım için," diye sızladı dudakları titrerken.

Onu durdurdum. "Hayır hayır, şimdi değil. Yorma kendini, ben nasıl olduğunu görmek istedim."

"Nasılım?" diye sordu ağlarken gülerek.

Gülümsedim. "Berbat."

"Hayır, bok gibiyim."

"Salak," dedim gülmeye devam ederken. Burnunu çektiğinde ellerimle gözlerinin yaşını silmeye başladım. Gözlerini kapattı. O gözlerini kapattığında haline baktım. Gerçekten kötü görünüyordu, neler olduğunu az çok kestirsem de asıl sebebini çok merak ediyordum fakat sırası değildi. Ellerimi gözlerinin altından çektiğimde ellerimi tuttu ve elleri buz gibiydi. "Bunu gördüğün için üzgünüm, sana bunu yaşattığım için çok üzgünüm."

Ellerime uzandığı ellerini kavradım sıkıca. "Beni düşünme," dedim. "Sadece iyileşmeye bak ve bir an önce toparlan." Bana minnetle baktığında gülümsemeye çalıştım. "Biz buradayız. Akif Selim ve ben. Seni bekliyoruz."

"O da mı burada?" diye sorduğunda kaşlarını yukarı kaldırdı. "Peki beni? Beni kim buldu o halde? Sen..."

"Kenan Çakırca," dedim çabucak. "Akif Selim'in abisi."

"Abisi mi?" diye çattı kaşlarını bu sefer.

"Evet," dedim onu onaylarken. "O eğer orada olmasaydı..." Dudaklarımı ısırdım ve kafamı iki yana sallayıp sıkıntıyla soluğumu dışarı verdim. "Neyse, şu durumda en son konuşulacak şeyler bunlar. Sen sabah uyandığında ben yine burada olacağım. Sana temiz kıyafetler getireceğim, başka bir şey istiyor musun peki?"

"Hayır," diye konuştu çekingen bir sesle. "Haddimden fazla yük oldum zaten."

"Kızarım bak!" dedim çatık kaşlarımla. "Gerçekten kızarım." Yumuşayarak iç geçirdim. "Sen iyi ol sadece. Seni çok sevdiğimi bil."

Duraksadı ve bal rengi gözleriyle bana baktı. O yeşil lenslerinden kurtulmuştu ve kendi gözlerinin rengi çok çok daha güzeldi. "Seni sevdiğimi bil," diye tekrarladı.

O, hayatı bırakmak istemişti ama hayatın ona vereceği güzel şeyler vardı ve onu bırakmamıştı belki de kim bilir...

Ertesi gün akşama doğru eve geldik. Ezgi daha iyiydi ama pek konuşmuyordu. Kolundan tutarak onu kendi yatağıma götürdüğümde, "Salonda yatabilirdim," dedi.

"Burada iyisin," diye konuştum hızla. "Sen iyileşmene bak, beni düşünmeyi bırak."

Bitkince güldü. "Ben artık sana diyecek bir şey bulamıyorum ki." Üzerindeki hırkayı çıkarmasına yardımcı olurken ekledi. "Neyse sen bırak şimdi beni. Seninki kapıda bekliyor hâlâ. Gitsene yanına."

"Bağırmasana!"

"Tamam bağırmıyorum," deyip bağırdı. "Mislina, seninki kapıda bekliyor, niye bekletiyorsun onu?"

Elimle ağzının üzerini kapattığımda gülmeye başladı. Bir yandan gülüyor, diğer yandan deli gibi kızarıyordum. Gözlerine baktım sonra, bu kadar hayat dolu bir insanın neden hayatından vazgeçeceğini düşün-

düm. Gözlerinin içinde gördüğüm bu ışığı neden bırakmak istemişti? Belki de güzel gülenler acıyı çekenlerdi. Belki de çok gülenler, en çok üzülenlerdi.

Ezgi beni kendinden uzaklaştırdığında onu parmağımla tehdit ederek arkamı döndüm ve koridora çıktım. Kapı aralıktı ve Akif Selim orada bekliyordu. Derin bir nefes alarak kendime çeki düzen verdim ve kapıyı biraz daha aralayıp karşısında durdum.

Muzipçe gülümsüyordu.

Kesin duymuştu.

"Ezgi işte," diye elimi attım saçlarımın arasından. "Bazen böyle saçmalar. Konuşur."

"Saçmalamak? Ben hiçbir şey duymadım."

"Duymadın mı?" diye kaldırdım kaşlarımı yukarı saf saf. "Hiçbir şey duymadın yani?"

Kafasını iki yana salladığında buna epey şaşırsam da sevinmeden de edemedim çünkü bu kaçıncı rezilliğimdi bilmiyordum. "Ha, iyi o zaman," diye geçiştirdim ben saçmalarken. Bana hayranlıkla bakıyordu, tıpkı benim ona sürekli böyle baktığım gibi. "Her şey için teşekkür ederim bu arada sana da çok yardımcı oldun."

"Bunu aşmayacak mıyız?" dedi omzunu kapının duvarına yaslarken. Yüzü usulca yüzüme doğru düştü.

Bismillahirrahmanirrahim.

"Neyi?" diye mırıldandım.

"Zaten yapmam gereken şeyleri sanki yabancı biriymişim gibi davranarak bana sürekli teşekkür etmeyi," deyiverdi.

"Ama teşekkür edilir yani bu durumda başka ne yapılır ki?"

"Bilmem," diye fısıldadı gözlerime iyice yaklaşırken. Hareket bile edemedim çünkü ona hapsolmuştum. Kaçacak yerim kalmamış gibiydi. Kaçmak istemediğimdendi. "Neyse," dedi sonra iç çekerken. O bu kadar yakınımdayken hareketlerim kısıtlanıyordu. Yürümeyi yeni öğrenen bebekler gibi oluyordum. Üzerime daha çok eğildiğinde kulağımın dibinde bitti dudakları. Kalbim ağzıma doğru yükseldiğinde gözlerimi kapattım.

Dudaklarını araladı. "Ben gideyim," diye fısıldadı. Sonra... Sonra yanağıma küçücük bir öpücük bırakırken şöyle dedi: "İyi geceler, benimki."

Bir tane daha Bismillahirrahmanirrahim.

Bir dakika...

Ne?

Robot gibi öylece kalakaldığımda, ellerim ve ayaklarımdaki kan akışı resmen durmuştu. Akif Selim kendini geri çektiğinde bana birkaç saniye baktı ve gülümseyerek arkasını döndü ve yukarı çıktı.

Ben... Ben az önce ne duydum ne duydum?

Hayır, sabaha kadar bunu soracağım kendime bir dakika...

Ben az önce ne duydum?

"İyi geceler," diye tekrarladım heceleyerek. "Benimki."

Elimi yüzüme götürürken kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yaslayarak elimi yanağımın üzerine koydum. Kalbim ağzımın içindeydi bilakis ağzımdan çıkıverecekti. Dudaklarım usulca yanağıma doğru çekilmeye başladığında gözlerimi kapattım ve olabildiğince derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımdaysa sırıtarak Ezgi'nin yanına gittim ve kolumu ona uzattım. "Beni bir çimdiklesene!"

"Ne?" dedi oturduğu yerden bana deli görmüş gibi bakarken.

İçim içime sığmazken kolumu biraz daha uzatıp salladım. "Ya hadi bir çimdik at lütfen."

"Manyak," deyip kolumu çimdikleyiverdi. "Al, deli."

Hafif bir acıyla kolumu ondan çektiğimde, "Şükür ki rüya değilmiş," diye gülmeye başladım.

"Ne oldu Mislina?" diye sordu merakla. "Evlenme teklifi mi etti yoksa?"

"Yok, hayır," dedim yüzümdeki garip ifadeyle. "Ya boş ver sen beni. Ben öyle her şeye mutlu oluyorum işte. Sen... Sen asıl Ezgi. Artık bir yerden başlasan mı? İyiysen anlat lütfen, yoksa ışıkları kapatayım da uyu."

"Kaparma," diye konuştu sakince. "Ben konuşmak istemiyorum ama boğulmak üzereyim de."

"Anlat," dedim anlayışla. "Anlat ki sana yardım edebileyim."

Kafasını önüne eğdi ve parmaklarıyla oynamaya başladı. Tırnağının kenarındaki sökülmüş etleri yolmaya başladı acımadan. "Ben," dedi zoraki bir sesle. "Ölmek istedim. Kendimi öldürmek istedim ve bunu denedim ama o kadar beceriksizim ki bunu bile beceremedim." Gözlerime bakmadan konuşuyordu. Onu engellemedim. "Güçlüyüm belki de kendimi güçlü sanıyorum ya da güçlüymüşüm gibi rol yapıyorum bilmiyorum ama artık ağır gelmeye başladı her şey... Ben dayanamaz

oldum. Ulan bu ağzına sıçtığımın hayatında insan yaşamak için tek bir neden bulamaz mı kendine?"

"Deme öyle," diye fısıldadım acıyla. "Seni aradığımda, ta Bursa'dayken kötü bir şeyler olduğunun farkındaydım ama işin seni bu raddeye getireceğini asla bilemezdim. Sen bunu yapacak en son insandın."

Güldü hafifçe. "Ben hiçbir şeyim."

"Hayır öyle değilsin. Sen çok şeysin sadece..." Sözlerimin devamını neyi koyarsam koyayım yarım kalacakmış gibiydi. "Seni kim bu hale getirdi? Yüzündeki morluklar ve yaralar babanın eseri mi?"

Duraksadı ve az sonra parmaklarıma gözyaşları düşmeye başladı. İrkildim ve telaşla ellerine dokundum. "Özgi," diye kaldırmaya çalıştım yüzünü. Gözlerime baktığında kan çanağına dönmüş bir ifadeyle rastlaştım. "Ben dayanamıyorum artık Mislina. Ben nefes alamıyorum."

"Canım benim," diye sarıldım ona çabucak. Ağlaması kuvvetlendi. Gözlerim kızardığında dolan gözlerimden yaş akmaması için direnmeye çalıştım ama ben de yenik düştüm fakat ona belli etmeden hemen yok ettim. Özgi omzumda sarsıla sarsıla ağlamaya devam ettiğinde saçlarını sevdim güzelce. "Geçecek, her şey geçecek."

"Geçmeyecek," dedi hıçkırıklarının arasından. "Bunu bildiğim için yaşamdan vazgeçtim korkakça. Bundan kaçtım. Ben kendime yenildim."

"Başaramadın Özgi," dedim. "Sen hayatı bırakmak istedin ama o seni bırakmadı."

"Keşke bıraksaydı."

"Şşt" diye kızdım sertçe, diğer yandan da ağlamaklı sesimi bastırmaya çabalıyordum. Bundan kaçmak kolay değildi. Onu kendimden uzaklaştırdığımda ellerimle yüzünü kavradım. "Bak bana ve ne olduğunu anlat. Sana yardım etmek istiyorum."

Sustu ve yüzünü ellerimin arasından kurtarıp kafasını tekrar eğdi. İçim acıyordu, onu böyle çaresizce gördükçe içim paramparça oluyordu. "Babam," dedi gözlerini sımsıkı yumduğunda. "Babam her şeyden pişmanlık duyduğunu ve benim yeniden eve gelmemi istedi. Ben de salak gibi kandım. Ama sadece gerçek olup olmadığını anlamak içindi. Sonra eve gittim ama hiçbir şey umduğum gibi olmadı. Paramı aldı. Beni bir odaya kapattı ve dövdü sırf sesimi çıkarmayayım diye. Sonra birkaç gün orada aç, susuz bekledim. Kapıyı kırmayı denedim ama başaramadım. Sesimi çıkaramadım..." Onu dehşetler içinde dinliyordum. "Sesimi çıkarsam da kimse duyamazdı zaten... Sonra beni bıraktı, yeniden sokağa

anı bir paçavraymışım gibi. Annemi aradım, beni görmezden geldi. Bununla konuşmak istemediğini, onu bir daha aramamamı söyledi. Ben..." dedi canı acıya acıya. "Onlardan sadece ufacık bir selam istedim ama değil. Sadece bir selamdı istediğim yemin ederim... Ama olmadı. Sanki kızları değilmişim gibi sanki onlar için bir düşmanmışım gibi davrandılar bana... Sonra artık bu kadar çabaya direnemedim. Günlerce işe gitmedim. Belki de artık bir işim yoktur bilmiyorum, umurumda da değil. Pes ettim Mislina. Belki sorun bendim ve ben ölersem her şey düzelecekti. Kendimi öldürmek istedim ve bunu yaptım."

Kelimeler ölmüştü çünkü insanlık artık konuşmaktan geçmiyordu.

Kuracağım, söyleyeceğim hiçbir şey onu iyi etmezdi, edemezdi çünkü o yaşamıştı ve hissetmişti bunu.

"Ben çok yalnızım Mislina," dedi gözleri hüznün sararmış yapraklarından beslenirken. "Ben çok yalnızım."

"Hayır değilsin," diye reddettim ellerini tutarak. İçim ağlıyordu ama o ağlamasın istiyordum. Gözlerindeki yaşları silmeye başladım. Gülümsedim. "Yalnız değilsin. Ellerini semaya açtığında, dua ettiğinde seni duyacak biri var. Allah'ımız var. O, kimseyi yalnız bırakmaz. Sonra ben varım, Çakır var Kumru var, Akif Selim var." Kafamı iki yana salladım. "Sen yalnız değilsin güzel Ezgi'm."

"Mislina ben..."

"Bana söz ver! Bir daha ne olursa olsun kendinden vazgeçmeyeceksin. Ne yaşarsan yaşa, kendin için yaşa. Kimse sen öldün diye rahata ermeyecek. Evet, biliyorum çok zor seni anlayamam çünkü sen benim tanıdığım en güçlü kadınsın. Fakat bir daha bunu ne kendine ne de bana yaşatma! Şimdi gözlerime bak ve bana söz ver aksi halde sana hakkımı helal etmem! Yemin ederim etmem."

Kafasını yeniden eğdiğinde derin bir nefes almasını bekledim çünkü söylediklerimi sindirmesini ve düşünmesini istedim. Birkaç saniye sonra kafasını kaldırdığında gülümsemeye çalıştı. "Vazgeçmeyeceğim." Ağlama hissiyle doldu taştı yüreğim. "Ben çok büyük bir hata yaptım, çok büyük bir günah işledim ama... Ama..." Burnundan nefes aldı sertçe. Dik durdu. "Buna değmezmiş bunu anladım. Vazgeçmeyeceğim, Mislina. Umarım ki Allah beni affeder. Ben kendimi affedemiyorum. Sen de beni affet tamam mı?"

"Ya sen bırak beni," diye geçiştirdim buruk bir gülüşle. "Söz ama değil mi? Asla bir daha asla Ezgi."

"Asla," dedi kafasını iki yana salladığında. "Bir daha asla."

"İşte sen busun," dedim ellerini daha sıkı tutarak. "Sen böyle birisin. Yılmazsın, yıkılmazsın da. Şimdi daha güçlüsün daha sağlam basacak ayakların yere ve gidip babanı şikâyet edeceksin. Bunu yapacaksın çünkü sana bunu yaşatan baba değil."

"Denedim ama tehdit etti, beni ölümle tehdit etti."

"Allah onu bildiği gibi yapsın," dedim kalbim korku ve nefretten kavrulurken. "Bu nasıl bir adam? Bu nasıl bir insan böyle?"

Omzunu silkti yenik bir zaferle. "Öyle biri işte... Öyle biri."

"Hayır olmaz. Sen gitmezsen ben gidip şikâyet edeceğim, bunu yapacağım. Şu yüzünün gözünü haline bak. Hadi bunu geçtim ya sen onun yüzünden canına kıydın canına! Utanmadan bir de tehdit mi ediyor? Bak elim ayağım titriyor. Ruh hastası herif."

"Mislina, sen karışma. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Saçmalamayı bırak. Sen de benim bir ailemsin. Sana zarar veren herkes bana da zarar veriyor. O adam artık yaşattıklarının bedelini ödemeli. Bir baba kızına, bir insan başka bir insana bunu yapma hakkına sahip değil!"

Canım babam geldi aklıma hemen. Bana elini kaldırdığı için, elinin kırılmasını isteyen sonra da gelip benden özür dileyen canım babam.

Ezgi artık benim de kız kardeşimdi ve babamın iki tane kızı vardı.

"Ben şimdi sana bir şeyler hazırlayacağım tamam mı?" diye ayaklandım usulca. "Sonra da ılık bir duş alır saçlarını tararım."

Söylediklerimin üzerine bana uzun uzun bakarken gülümsedi. Üzerin sıçrayan çamurlara rağmen çok güzel gülümsemişti. "Düşünüyorum da; sen o gün işe gelmeseydin ben senin gibi biriyle hiç tanışamayacaktım. Seni hiç bilemeyecektim çünkü ben hayatımda ilk defa senin gibisine rastlıyorum. Ben aslında çok şanslı bir insanım yemin ederim. Annem ve babam yok biliyorum ama bir kız kardeşim var. İyi ki var, iyi ki varsın."

"Sen de iyi ki varsın."

Birbirimize bakarken gözlerimizin dolduğunu fark ettik ve salak gibi gülmeye başladık. "Tamam sen bekle, ben sana sıcak bir şeyler getireyim de ye."

"Teşekkür ederim. Her şey için."

Oysaki hayat bizler içindir, bizler de birbirimize yardım ederek ruhlarımızdaki acıları ve yaraların sesini duyarak onları dindirmek içiniz.

Güneş yüzümüze gülüyordu.

Okul bahçesinde Akif Selim ile birlikte bir bankın üzerinde oturuyorduk günler sonra. Üç gündür okula gelmemiştim. Ezgi daha iyiydi ve her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Üzerimdeki çiçek detaylı ceketin kollarını düzeltirken gözlerimi kıstım ve krakeri ağzıma attım. Onu yerken gülümsemeden edemiyordum çünkü gülesim geliyordu işte.

"Çıkışta kitapçıya gideceksin değil mi?" diye sordum gözlerine bakarken.

"Evet," dedi kafasını ağır ağır sallarken. Kolunu bankın üzerine attığında elleri saçlarımın uçlarına uzandı ve onları sevmeye başladı. Güldü. "Hafta sonları boşum ama."

"Her gün aynı olmuyor ama değil mi?" diye sordum gözlerimi kısarken.

"Hıhım," dedi sessizce. "Yani dün üç saat çalışabildim, bugün beş saat olacak. Dengelemem gerekiyor." İç çekip hevesle gülümsediğimde, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç."

"Nasıl hiç?" deyip parmağını kıvrılan dudağımın kenarına koydu. "Kıvrıldı işte burası. Bir sebebi var ki gülüyorsun."

"Senin yanında gülümsememek mümkün değil ki," deyiverdim. Sonra da ambalajın içinden bir kraker çıkarıp onun ağzına uzattım. "Yemiyorsun ki sen."

"Canım pek istemiyor," dedi ama yine de beni kırmadı ve ona uzattığım krakeri ısırıp yedi. Önüme döndüm. Ağzıma bir parça daha kraker attım. "Biz de," dedim sonra gülmemek için dudaklarımı sıkarken. "Çıkışta bizimkilerle gezeceğiz biraz. Uzun zamandır hiç öyle bir araya gelip bir şey yapamamıştık da. Senin de gelmeni isterdim ama çalışıyorsun diye daraltmak istemedim."

"Nereye gideceksiniz?"

"Birkaç sefer gitmiştik, güzel bir yerdi. Neden sordun ki?"

Omzunu silkti. "Öylesine."

"Anladım."

"Ezgi daha iyi değil mi?" diye sordu derin bir nefes alıp verdiğinde. Kafamı salladım. "Evet. Her gün daha iyiye gidiyor durumu. Dün babasını şikâyet ettik. Adam ruh hastası resmen. Bunu öz kızına neden yapar bir insan hiç anlamıyorum. Korkunç."

"Babalar ve babalar," dedi iç çekerken. "Benim babam beni tanımıyor ama üzerime titrerdi, ara sıra beni hatırladığındaysa gözleri doluyor."

İçime bir şey oturduğunda yüzümü yavaşça yüzüne çevirdim. "Nasıl hissettiriyor, Akif Selim? Babanın seni hatırladığındaki o yüz ifadesi sana nasıl hissettiriyor?"

"Bunu anlatamam ki," diye konuştu gözlerime şefkatle bakarken. "Yaşamadan bilemez kimse. Tarif de edemem çünkü çok zor ama hatırladığı o birkaç dakika için ömrümden yıllarımı veririm. Sadece Allah'ım yokluğunu göstermesin yeter. O, benim babam."

Dayanamadım ve elimi yanağına götürüp orayı okşadım. Bana derin derin bakarken gülümsedim. "Sen çok güzel bir insansın, gerçekten. Kalbin, kendin, ruhun o kadar özel ve temiz ki insan imreniyor."

"İmrenme," dedi sakince. "Aynaya bak yeter."

Sırıttım. "Ama yani iki dakika güzel laf edemiyorum hemen üzerime katlıyorsun, beni geçiyorsun."

"Hayır," dedi o da gülmeye başladığında. Yanağında olan elimi tuttu ve elinin arasına aldı. "Sen bana böyle bakarken ben ne söylersem söyleyeyim o bakışlarının üzerine geçemem, üzerine koyamam Mislina."

"Güzel mi bakıyorum sahiden?"

"Çok."

Bakışlarımı kaçırmadan gözlerine baktım ilk defa utanmadan. *Vay canına bunu yapabilmiştim sahiden ama yanaklarımın ısınmasını engelleyememiştim.* Onun da bana bu kadar güzel bakıyor olmasını değiştirmezdi tabii. Birkaç saniye bu böyle devam ettiğinde az sonra ileriden geçen Kenan Çakırca bize baktı. Akif Selim, elini hafifçe kaldırıp abisine selam verdiğinde Kenan Çakırca selamını aldı ve uzaklaştı.

"Onunla aranız daha iyi sanırım," dedim sakince. "Bu güzel bir şey."

"Düşman değildik," diye karşılık verdi.

Dudaklarımı ıslatıp çektiğimde yüzüm garip bir şekilde buruştu. "Ben ona nasıl hitap etmem gerektiğini hâlâ bilmiyorum." Güldüm. "Kenan mı desem yoksa Kenan Çakırca mı desem? Kenan Çakırca diyorum ama çok uzak biriymiş gibi geliyor, yani yakın değil ama sonuçta senin abin."

"Kenan diyebilirsin," diye güldü keyifle.

"Tamam," dedim gülerek. "Şu an büyük bir yükten kurtuldum."

"Mislina," dedi daha keyifli bir halde güldüğünde. "Gerçekten çok şirinsin."

Elimle yüzümü kapatırken bu sefer utanmamayı başaramadım. Buna bir son verdiğimizde ayaklandık ve derse girdik. Artık adres sormadan ya da herhangi bir çekincem olmadan onun yanında oturmaya başlamıştım. O kadar mutluydum ki bunu hiçbir şeyin bozmasını istemiyordum.

Çıkışta Akif Selim ile vedalaştık. O kitapçıya gitmişti çalışmak için ve işi eve, okuldan daha yakındı. Ben de bizimkilerle birlikte bir kafeye gelmiştim. Hava iyi olduğundan bu kez terasa çıkmıştık. Çantamı sandalyemin arkasına bıraktığımda Kadir ilgili bir halde konuştu: "Birkaç gündür gelmedin ama iyiydin değil mi Mislina?" diye sordu.

"Evet," dedim çabucak. "Sadece halsizdim."

Onlara Ezgi'nin durumundan bahsetmek istemedim çünkü Ezgi bunu kimse bilsin istememişti. Ben de zaten onlara söylemezdim.

Sevde telefonunu masanın üzerine koyarken etrafına bakındı.

Kadir de ona bakıyordu.

Daha sonra bir dal sigara yaktı.

"Yemek yemeden niye içiyorsun oğlum?" diye sordu Berat düz bir sesle. "Bir sipariş verseydik önce."

"Aç değilim biraderim," dedi Kadir gözlerini kısarak sigarasını içmeye devam ettiğinde. Sanırım etrafımda sigara içen tek erkek oydu. "Siz söyleyin bir şeyler."

Sessizce garsonun gelmesini bekledik. Hava her ne kadar güzel olsa da soğukluğunu bir nebze olsun belli ettiriyordu. Ellerimle üzerimdeki ceketi düzeltmeye başlarken Kadir bana bakıp, "Bir şal isteyelim size," dedi. "Üşüyorsunuz."

"Olabilir," diye cevapladığımda Kadir, oturduğu yerden kalktı ve sigarasını kül tablasının kenarına bırakıp bize şal istemeye gitti. Kadir'i bir başka seviyordum. Gerçekten sevilmeye değer biriydi. Birkaç dakikaya elinde iki tane şal ile geldiğinde ikimize de onu nazikçe uzattı.

Sevde şalı alırken, "Teşekkür ederim," dedi.

Kadir, "Rica ederim," deyip yerine geçerken Berat'a bakıp güldü. "Sana da getireyim mi lan?"

Berat, "He getir," diye dalga geçti. Sonra da derin bir nefes alıp kollarını göğsünde topladı. Kadir sigarasını kaldığı yerden içmeye devam ettiğinde Sevde gülümseyerek bize baktı. "Ay özlemişim böyle hep bir arada oturmayı. Vallahi çok özlemişim."

"İlginç," dedi Kadir sigarasının külünü dökerken. Üzerinde bir ciddilik ama aynı zamanda alay hâkimdi. "Hiç öyle durmuyorsun uzaktan be Sevde."

"O ne demek?"

"Boş ver."

"Yok yok söyle ne demek," diye zorladı Sevde. Gözlerimi kapatıp açtığımda Sevde'ye baktım. Doğrularak ondan hakikati duymanın peşine düşmüştü. "Erkek arkadaşımla geçirdiğim zamandan size zaman ayıramadığımı mı söylüyorsun yani?"

"Başlarım senin erkek arkadaşına!"

Kadir bir anda parlarken kaşlarımı çattım. Bunu beklemiyordum fakat anlamaya çalışıyordum çünkü yaşadığı ve savaşmak zorunda olduğu şey çok zordu. Sevde de onun bu öfkesine mana veremezken, "Ne diyorsun sen ya?" dedi. "Ne biçim konuşuyorsun?"

Berat, "Sakin olun lan," diye uyardı. "Kavga edecek yer mi burası?"

Etrafıma bakındım ama kalabalık olmaması resmen içimi ferahlatmıştı çünkü Kadir gerçekten sinirliydi. Sevde onu dinlemezken, "Sen bir karışma lütfen," dedi. "Ben sadece bana açık olmasını istiyorum. Allah aşkına bir bakın bize, biz önceden böyle miydik?"

"Bunu sen mi söylüyorsun, Sevde?" diye sordu Kadir gülerek. "Ya hadi, ya hadi!"

"Kadir!"

"Sevde tamam sırası ve yeri değil," dedim koluna dokunarak. "Lütfen yapmayın."

"Ben bir şey yapmıyorum," diye konuştu gözlerime bakarak. "Ben artık bir cevap istiyorum tamam mı? Bir insan bir anda bu kadar değişemez." O sırada Kadir'in sinirle sigarasını içtiğini gördüm. İçim acıyordu delice ve ben bu gerçekleri bildiğim halde susarken daha kötü ölüyordum, konuşacağımdan değildi elbette sadece bildiğimden. "Sanki ben bir canavarım sanki ben yabancı biriyim. Ne olduysa ben Burak ile tanıştıktan sonra oldu ama anlamıyorum neden? Benim bir erkek arkadaşımın olması seni neden bu kadar kızdırsın ya da benden soğutsun..."

"Sen var ya," dedi Kadir, Sevde'nin yüzüne yaklaşarak. Gözleri ateşti ama şefkati ve merhameti de görüyordum. Onu öyle seviyordu ki... "Sen koca bir aptalsın kızım."

Yolun sonuna mı gelmişti yoksa?

Berat gözlerini şaşkınlıkla araladığında, "Kadir iyi misin oğlum?" diye sordu. "Kız ne dedi şimdi?"

Sevde, "Bence kafası gayet güzel," diye konuştu buz gibi bir sesle. "Artık kafasında ne varsa?"

"Sen varsın."

Kadir bir anda dudaklarından firar eden bu iki kelimeyle masadaki herkesi suspus ettiğinde kalbim deli gibi atmaya başladı. Nefes alamadım. Gözlerimi kapatıp açtığımda dudaklarımı sertçe ısırdım. Sevde duyduğu şeyle şok olmuştu ve onun yüzündeki ifadeyi görmem için gözlerine bakamama gerek yoktu. Üzerinden akıyordu durumu ve ben bu haldeyim diye bağırıyordu. Berat arkasını yaslanıp gözlerini masanın üzerinde sabitlerken o da bu şaşkınlıktan nasibini almıştı.

Sevde, "Kadir sen..." diye mırıldanmaya başladığında Kadir müsaade etmedi ve kendini geri çekip hızlı hızlı kafasını salladı. Yüzüne bakmaya korktum çünkü artık acısı dışına taşmıştı ve ben onda kendimi görmeye korktum. Ama o ben değildi, o başkaydı. Herkesin acı kendineydi.

"Çıkmıyorsun anladın mı?" diye konuştu telaşlı bir şekilde. Sanki birileri gelip onu susturacaktı ya da acelesi vardı. Belki de yorulmuştu ve bundan kurtulmak istiyordu. "Kafamın içinden çıkmıyorsun, Sevde. Bir buçuk yıldır oradasın sen, bir buçuk yıldır seninle yatıp kalkıyorum. Gecemi gündüzümü unuttum bu hisler yüzünden. Tabii ben korkağın tekiyim, uzaktan sevdim seni uzaktan gördüm içinin o güzelliğini, doya doya bakamadım gözlerine çünkü anlarsın diye korktum ama..." Buruk bir tebessüm. "Sen beni hiç görmedin, Sevde. Denemedin. Evet seni suçlayamam evet sana kızamam ama ben yapamıyorum kızım. Seni unutamıyorum, yok sayamıyorum deniyorum ama bu siktiğimin kafasından çıkaramıyorum. Sonra o Burak denen..." Sustu... Sözlerini nefessiz söylemişti onu nefessiz dinlemiştik. Sevde... Onun neler hissettiğini asla bilemezdim. "Bu yüzden anladın mı? Bu yüzden uzaklaştım senden çünkü sen başkasını seviyorsun ben de aptal gibi seni. Bunun bana nasıl hissettirdiğini asla bilemeyeceksin. Asla."

Bir gün hislerini ona açacağını biliyordum ama böylesini mi yoksa bu haldeyken mi bunu yapardı hiç tahminim olmamıştı. İşi daha zordu belki de çünkü artık Sevde biliyordu ve o bunu bilirken ikisi artık göz göze gelirken acı çekecekti. Sevde de çekecekti. Elinde olmadan.

"Bilemeyeceksin çünkü benim gibi sevmedin. Seni umutsuzca bekledim, niye bekledim bilmiyorum ama sana hislerimi anlatırsam benden kaçacağını düşündüm ve seni kaybetmek istemedim. Arkadaştık biz, daha doğrusu senin arkadaşındım ben ama sen benim sevdiğimdin. İlk

görüşte vuruldum ben sana, ilk gördüğüm anda kafamın içine girdin ve hâlâ oradasın. Yapamıyorum, yapamıyorum yemin ederim. Deniyorum, çok uğraşıyorum ama çıkmıyorsun." Gözleri acıyla yakardı. "Yardım et bana, çıkar seni kafamın içinden. Ben beceremiyorum."

"Kadir ben..." Sevde donmuştu.

"Ya da unut gitsin söylediklerimi," dedi Kadir. "Ben sadece bunu taşımaktan yorulduğumu, bu hislerle mücadele etmenin ağır geldiğini düşündüm o kadar. Ama o kadar salağım ki; senden gelen acıya bir başka âşığım."

Sevde'nin çökmüş omuzları ve titreyen elleri dikkatimi çektiğinde gözlerinin dolu olduğunu gördüm. Bu çok ağır gelmişti ve ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Kafamı yerden kaldırıp Kadir'in güzel yüzüne baktım.

Sol gözünden belli belirsiz bir damla düştü hızla ve onu elinin tersiyle yok edip sildi.

"Hiçbir şey beklemiyorum. Maksadım şerefsizlik yapıp kanına girmek ya da seni mutsuz etmek değil sadece bir açıklama istemiştin ben de sana açıklama yaptım."

Sevde dudaklarını ısırıp serbest bıraktığında gözlerine baktım. Bana baktı. Bir şey diyemedim. Yüz ifademi gördüğünde gözleri irileşti. "Mislina sen?"

Kadir hızla araya girdi. "Mislina biliyordu evet ama sakın ona tavır alma çünkü o geldi sordu bana, o gördü benim hislerimi. Ben de ondan, bunu sana söylememesini istedim. Sakın bu kıza tavır alma Sevde."

Sevde ile birbirimizin yüzüne baktık uzun uzun. Diyecek bir şeyim yoktu, aslında çok vardı ama hangi tarafa koysam eksik kalırdı. Ağır basar ya da hafif kalır taşardı.

Kadir elindeki sigarayı hızla söndürüp kendini masanın üzerine doğru ittiğinde Sevde'nin yüzüne derin derin baktı. Allah'ım ben artık buna dayanamıyordum. Kadir'e de Sevde'ye de içim gidiyordu. "Sen mutlu ol, Sevde. Beni siktir et! Ama eğer ki o herif seni üzer, sana bir yanlış yaparsa yemin ederim onu mahvederim."

Sevde kendini tutamazken gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Kadir neden bunca zamandır sakladın içinde? Neden acı çektirdin kendine?"

Kadir güldü. "Çünkü güzel gülüyordun ve ben içimde yaşattığım seni, sana söylediğimde gülüşlerini öldürmek istemedim."

Sevde ellerini kafasının üzerine koyduğunda Kadir ona öylece baktı. *Bir aşk vardı, karşılıksız bir aşk ama ne kazanan ne de kaybeden vardı. Sadece hiç olmuş kalpler ve yok sayılmış umutlar dışında.*

Kadir dağılmış ruhunu masadan topladığında geriye çekildi. Sustu ve bekledi. Bu ona acı veriyordu. Ayaklandı sonra. Berat onu durdururken, "Kadir nereye oğlum?" diye sordu.

Omzunu silkti. "Kafam dolu bu ara, bırakın bir süre daha öyle kalsın ama sana söz Sevde; unutacağım seni, bunu yapacağım çünkü seni üzmeye hakkım yok. Git ve mutlu ol, olur mu? Benim bu hayattan bir beklentim yok. Sen mutlu ol sadece." Masanın üzerinde duran cüzdanını alıp, "Sonra görüşürüz," dedi ve öylece çekip gitti.

Ruhunu dağıttı, kalbini çıkarıp masanın üzerine koydu ve onu oradan almadan öylece çekip gitti.

Bir kalp sadece bir kalbi sevmek istemişti, nereden bilebilirdi yolun sonunda öleceğini...

Gün ağardığında eve geldim. Sevde konuşmamıştı ama bana dargın değildi. Yine de o kadar zor bir andı ki bir an öldüğümü düşünmüştüm. İşin muhatabı olmadığım halde canım bu kadar acıyorsa Kadir'i düşünemiyordum. Kim bilir şimdi nerede ne yapıyordu?

Anahtarımı askıya asarken Ezgi mutfaktan seslendi: "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diye mırıldandım yorgun bir sesle. Yanına gittim. Salata yapıyordu. Bu beni gülümseten güzel bir detaydı çünkü gülümsemeye ihtiyacım vardı. "Ne oldu?" diye sordu yüzüme bakarak. Bir şeyler olduğunu fark etmişti.

"Kadir," dedim sandalyeyi çekip otururken. "Bugün Sevde'ye olan hislerini açtı."

"Ne?"

"Hem de öyle böyle değil."

"Nasıl oldu? Anlat hemen!"

"Biz bir kafeye gitmiştik sonra ikisi yine tartışmaya başlarken Kadir tutamadı kendini döktü saçtı içini..." Derin bir nefes alıp verdim. "Çok fenaydı ya! Yani Kadir'in gözlerinden akan o damla beni bitirdi."

"Ya," diye içi ezildi Ezgi'nin. "Ağladı mı?"

Kafamı salladım. "Sevde de ağladı. Yani öyle işte. Çok zordu, zor bir andı ikisi için ve hiç beklemiyordum bunu."

"Bence Kadir o kadar zaman yine iyi tuttu içinde."

"Belki," dedim çaresizce konuşurken. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip serbest bıraktığımda ayaklandım ve ocağa baktım. "Sen neler yaptın?" Tencereyi kaldırdığımda mercimek çorbasına bakıp gülümsedim. "Oh be! Nihayet hayata döndün Ezgi."

"Sayende."

Koluna dokunarak güldüğümde kapı çaldı. "Ben bakarım."

Mutfaktan çıkıp kapıyı açtığımda Kenan karşımda belirdi. "Merhaba," dedi düz bir sesle. "Ben Akif'e gelmiştim ama gitmeden arkadaşının durumunu bir sorayım dedim. Daha iyi mi?"

"Evet daha iyi," diye cevapladım. "Çağırayım mı?"

"Yok yok," dedi kafasını sallarken. "Ben rahatsızlık etmeden gideyim. İyi olmasına sevindim. İyi akşamlar."

"Sana da iyi akşamlar," deyip dudaklarımı sarkıtarak kapıyı arkasından kapattım. Ezgi'nin yanına gittiğimde, "Kimmiş?" diye sordu.

"Kenan Çakırca, Akif Selim'in abisi yani," diye hatırlattım. "Nasıl olduğunu merak etmiş. Bence onunla bir konuşmalısın evet çok garip bir durum ama böyle de pek olmadı sanki bilemedim."

"Ne yapabilirim?" diye sordu ciddiyetle. "Ona teşekkür mü etmeliyim?"

"Ha?"

"Ciddi ciddi soruyorum bak ona ne demeliyim bilmiyorum." Güldü. "Sağ ol ya hayatımı kurtarmışsın işte... Of Mislina, ne sorunlu bir insanım ben ya."

"Bak bu konuda haklısın."

Bana kötü kötü baktığında telefonuma mesaj geldi. Yüzümde çiçekler açtı çünkü ondan gelmişti.

Akif Selim: *Bu akşam bir şeyler izleyelim mi?*

Ezgi, "Ne diyor?" diye sordu.

Gülümsedim. "Bir şeyler izleyelim mi diye sordu."

"İzleyin."

"Ama seni yalnız bırakamam ki."

"Mislina günlerdir başımdaydın zaten, okula bile gitmedin. Ben iyiyim, ben turp gibiyim tamam mı? Lütfen düşünme daha fazla beni." Gülümsedi. "Geri çevirme onu, izleyin."

"Peki," dedim hevesle ve oturduğum yerden kalkıp odama gittim. Ona cevap verdim.

Mislina: *Olur, izleyelim.*

Akif Selim: *Ben mısırlarımızı hazırlıyorum o zaman. Aç mısın peki?*

Mislina: *Ezgi hazırlamış bir şeyler, yer gelirim.*

Akif Selim: *Tamam öyle olsun o halde. Bekliyorum seni.*

Mislina: *Görüşürüz.*

Telefonu kapattığım gibi üzerimi değiştirdim ve doğruca Ezgi'nin yanına gittim. Sofrayı kurmuştu. Kollarımı sıvayıp ekmekleri dilmeye başlarken, "Kumru'nun suyunu verdin mi Ezgi?" diye sordum. "Bugün bakamadım."

"Merak etme hepsine gözüm gibi baktım," dedi içimi rahatlatırken. "Sen hadi hızlıca bir şeyler ye de git. Bekletme seninkini."

"Şunu söyleyip durma," dedim gülerken.

"Ya sen onu boş ver de," diye geçiştirdi kaşıkları dizerken. "Siz şimdi nesiniz?"

Derin bir nefes alıp verirken sandalyemi çekip oturdum. "Bilmiyorum. Bir adımız yok ama kalbindeyim, bunu biliyorum, hissediyorum Ezgi çünkü hissettiriyor. Yoksa bana böyle güzel bakamaz, kulağıma hoş sözler söylemez..."

"Seni film izlemeye çağırmaz."

Sırıttım. "Yani onun gibi işte. Biz biliyoruz bizi, bu kadar."

"Sen biliyorsun sizi?" diye kaldırdı kaşlarını. "Tamam anneciğim siz olmuşsunuz o ho... Nikahına beni çağır sevgilim, istersen şahidin olurum seni."

"Of sus ya," dedim gülmeye devam ederken.

Yemeğimizi yedikten sonra telefonumu aldım ve Ezgi'ye veda edip yukarı çıktım. Kalbim küt küt atıyordu. Kapısının önünde durduğumda iki kez tıklattım ve çok geçmeden bana kapıyı açtı. Gülen yüzü gözlerimin içine doğdu. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," deyip ayakkabılarımı çıkarıp kenara koydum.

Akif Selim geçen verdiği terliği ayaklarımın dibine yaklaştırdı. "Seni beklediler."

Gülümsedim. "Biraz beklettim."

"Ama geldin sonuçta."

"Geldim," diye onayladım terliklerimi giydikten sonra. Akif Selim kapıyı kapatıp beni salona davet ettiğinde ortamı hazırlamıştı. Bilgisayarını sehpanın üzerine koymuştu. Ortadaki büyük bir mısır kâsesi ve içecekler vardı. Kola ve meyve suyu. Akif Selim eliyle gösterip çekerken "Sen ne içersin bilemedim," dedi. "Ama başka bir şey canın isterse hemen hallederim."

"Hayır hayır," diye durdurdum onu. "Her şey çok güzel. Ellerine sağlık."

"Ne demek," diye iç çekti ve beni ayakta tutmadan yer verdi. "Sen de ayakta kalma daha fazla. Ben de geliyorum birazdan."

Yerime geçip oturduğumda kollarımı göğsümde toplayıp evini tekrar tekrar süzdüm. Buraya üçüncü gelişimdi ama her seferinde hayran kalıyordum kitaplığının düzenine ve güzelliğine, özellikle de cam kenarındaki o büyük tekli koltuğuna. Sanırım vaktinin çoğunu orada geçiriyordu. Ben odasını süzmeye devam ederken Akif Selim odadan içeri girip, "Işıkları kapatayım mı?" diye sordu.

"Olabilir," dedim kafamı sallarken.

Işıkları kapattığında bilgisayarın ve ayın ışığıyla baş başa kaldık. Yanıma oturduğunda ellerini bilgisayarın üzerine koyarak hafifçe öne doğru eğildi. Onu izledim. Gülümseyerek ve hayranlıkla. "Aslında film değil ama uzun zamandır seninle birlikte izlemek istediğim bir dizi var, onu izleyelim mi?"

"Adı ne? Yani merak ettim."

"11.22.63."

Güldüm. "Çok tuhaf ama ilgi çekici."

"Seveceğimizi düşünüyorum," dediğinde tekrar bilgisayara yöneldi.

"Tamam ben de içecekleri koyayım. Ne içersin?"

"Kola," dediğinde ikimizi de kola doldurdum ve bardağını ona uzattım. Arkasına yaslandı ve omuzlarımız birbiriyle temas etti. Dizi başlarken fısıldadım: "Ama bu dizi ya hani, tek bir gecede bitiremeyiz değil mi?"

"Yok," diye fısıldadı, o da sanki burada bizden başka birileri varmış gibi. "Ama senin için sıkıntı olmazsa dizi bitene kadar beraber izleyebiliriz."

"Hayır, olmaz."

"Peki o zaman," diye mırıldandı sessizce. Jeneriğin kulağımıza vurduğunda dikkatimizi birbirimizden ayırdık ve dizüye koştuk. Bir yandan dizi izliyor diğer yandan mırıldanıyorduk. İtiraf etmeliyim ki dizi su gibi akıyordu ve saniye bile sıkılmıyordum. Ara ara Akif Selim'le göz göze geliyor, utanarak bakışlarımızı kaçırıyorduk ama ayıp şeyler olduğundan değil belki de yan yana geldiğimizden de bilemezdim.

Dört saate yakın bir süre zarfında üç bölümü devirdik çünkü bölümler biraz uzundu ve on dakikalık ara vermiştik. Üstelik dizi yalnızca sekiz bölümdü ve şimdiden bitecek olmasına üzülüyordum. Bu üç saat beni rahatlattığında gözlerimin açıklığı yok olma derecesine geldi. Kafam istemsizce Akif Selim'in omzuna düşmüştü. "Mislina?" diye fısıldadı Akif Selim yüzüme dokunurken. "Mislina uyuyorsun."

"Ha!" diye irkildim bir anda gözlerimi ovuşturarak. "Yok uyumuyorum sadece içim geçmiş. Hem diziyi bitirdik mi biz?"

"Hı hı bitirdik, sekiz bölümü de sen uyurken izledim ben."

"Oha," dedim şaşkınca. "O kadar saat mi uyudum? Vallahi inanmam."

Güldü. "Hayır, sadece son birkaç dakikasını kaçırmış olmalısın ama ben sana anlatırım merak etme."

Gülümseyerek omuzlarımı düşürdüğümde bir kez daha irkildim. "Saat kaç? Benim gitmem lazım çok geç olmuştur kesin." Telefonuma baktığımda saatin on biri geçtiğini gördüm üstelik Ezgi mesaj atmıştı.

Kimden: *Ezgi.*

"Sakın eve gelme bu gece, ben çoktan uyudum. Anahtarını da almamışsın zaten oh. Kal sevdiceğinle bu gece. Ay ne kötüyüm :')" (22.57)

"Ne?" diye tepki verdim dışımdan. "Ezgi ne diyorsun?"

"Ne diyor?" diye sordu Akif Selim merakla.

Yazdığı mesajı okudum ama bir yere kadar. Sonra aklım başıma geldi ve ayaklandım. "Yok ben gideyim Akif Selim. Şaka yapıyordur kesin o."

"Mislina bir sakin olur musun lütfen?" diye ayaklandı peşimden. "Bir şey olmaz ki. Kal bu gece burada."

"Ama ayıp olur yani olmaz."

"Neden olmasın?" diye güldü sevimli sevimli. "Ben insan yemiyorum sonuçta."

"Estağfurullah ben öyle demek istemedim de şimdi çok şey olur. Yok ben gideyim vallahi."

"Mislina gerçekten bir şey olmaz," dedi gülmeye devam ederken. "Hem beraber uyuruz..." Sustu ve hemen toparladı. "Yok öyle demek istemedim. Beraber uyumayız, yani neden beraber uyuyalım ki? Sen benim yatağımda yatarsın ben de burada yatarım."

"Hayır seni yatağından alıkoymam."

"Yok ben alınmam."

"Ama Akif Selim..."

"Ama Mislina..."

Bir anda ikimiz de elektriği kesilmiş ışığa döndük. Söndük ama bir tek birbirimize bakınca yandık. Konuşmadık bir müddet ve nefesimizi tükettik daha güçlü bir nefesle gözlerimize bakabilmek için. Gülümsedik, utandık ama konuşmadık. Ta ki o konuşana dek. "Mislina, benimle uyur musun?"

"Aynı yatakta mı?"

"Aynı yastıkta."

"Olur," diye sırıttım gizleyemeden kendimi. Kalbim davul çalıyordu ve ben elden ayaktan düşecektim artık çünkü bununla nasıl baş edebilirdi ki benim gibi aklı fikri onunla dolmuş taşmış biri.

Buraları topladıktan sonra Akif Selim'in odasına geçtik. Gözlerim direkt masasının üzerinde duran çerçeveye kaydı. Orada duruyordu öylece. Çok güzeldi. "Burası da benim odam," dedi elini arka cebine koyarak tanıtırken. Sonra masanın üzerinde duran çerçeveyi gösterdi. "Orada da sen varsın."

Yanaklarım yandı. Konuşamadım.

"Ben yatağı açayım," dediğinde ellerimle oynamaya başladım. Kalbim iki taşın arasında kalmışçasına sıkışmış gibi acıyordu. Karnım zaten ağrıdan kıvranıyordu ama bu ağrıyı sevmiştim çünkü sebebi oydu.

Akif Selim yatağı açtığında bana baktı. "Rahat bir şeyler vereyim mi üzerine?"

"Yok," deyip bacaklarıma baktım. "Yani bu da eşofman gibi rahatsız etmiyor pek."

"Peki öyleyse," dedi ve afalladı. Ben de öyle. Elini ensesine atıp "Uyuyalım o zaman," diye mırıldandı. Sesindeki çekingenlik tavrıyla dengeliydi. Parmaklarımla oynamayı bıraktım derin bir nefes alıp yavaş adımlarla yatağa geçtim. Allah'ım kalbim çıkacaktı şimdi... Böyle çok tuhaftı. Biz beraber uyuyacaktık.

Akif Selim arkasını dönüp dolabının kapağını açtığında içinden bir tişört ve eşofman çıkardı. "Ben bunları giyinip geleyim," dedi ve kapıdan çıktı. Ardından baktım. Elimi kalbimin üzerine koydum. "Mislina, bugün de ölmezsen unutma ki sana hiçbir şey olmaz kızım."

Birkaç dakika sonra Akif Selim içeri girdi ve ışıkları kapattı lakin gece lambasını yaktı hemen. Ellerim ayaklarım titriyordu. Bunu umarım belli etmiyordum ona yoksa kafayı yediğimi düşünebilirdi.

Haklı çıkardı tabii.

Az sonra ikimiz de uzandık, aynı yatağın içinde ve aynı yastığa baş koyduk onunla ama aramızdaki mesafe oldukça belliydi. Üzerimizi örttü. Elim kafam ve yastığın arasındaydı onun da öyle. Birbirimize baktık. Gözlerimizi bile kırpmadan seyrettik yüzümüzün her detayını.

"Hiç konuşmadan saatlerce seni izleyebilirim," diye fısıldadı.

"Ben de," dedim itiraf ederken. "Ben de öyle."

"Susalım o zaman."

Gülümsedim. "Zaten konuşmuyorduk."

"Doğru," diye gülerken elini yüzümden çekip yastığının altına sakladı. Çok yakın değildik ama kalbimin nasıl deli gibi çarptığını hissettiğini düşünmeden edemedim.

Saniyeler geçiyordu, dakikalar belki de biz hipnoz olmuşçasına birbirimizi izliyorduk. Ömrümün en güzel dakikalarıydı bu. Keşke fazlasını saklama şansım olsaydı. Dakikalar geçmeye devam ederken bir şey söyledi: "Mislina, benimle birlikte babamı görmeye gelir misin?"

X

"Sessiz Bir Melodi"

SEZEN AKSU - SON SARDUNYALAR

Aynı kitabın içinde iki şiiriz yan yana,
Fakat şairlerimiz bir değil.
Benim ruhumu sen yazmıştın
O gün, seni ilk gördüğüm gün
Oysa mürekkebi olan sendin
Fakat ben ruhumu boyadığınla kaldım
Sen ise mavilerinle
Bana bakarken.

Kirpiklerimin uçlarına dokunan ince bir ışıkla irkildim usulca ve gözlerimi araladım. Sakindim, huzurluydum ta ki Akif Selim'in yatağında uyuduğumu fark edene dek. Kaşlarımı çatıp başımı yastığımdan kaldırdığım sıra nerede olduğumu sorguladım sanki hiçbir şey hatırlamıyormuşum gibi fakat bu ilkti benim için, insan gerçekliğini sorgulayacak hale geliyordu. Tıpkı şu anda yaptığım gibi. Odanın içinde benden başka kimsenin olmadığını gördüm iyice uyanırken ve sakince soluklanıp gözlerimi Akif Selim'in yastığına çevirdim. Burada değildi ama tebessüm etmeme de mâni değildi.

Gülümsedim. Onunla aynı uykunun içinde kalmıştık tüm gece. Babasıyla ilgili bir soru sorduğunda ona 'evet' dememin ardından hiç konuşmamış vaktin bizi alıp götürdüğü diyarlarda ruhumuzu dinlendirmeye gitmiştik. Bu diyarlar birbirimizin gözleriydi çünkü insan bir oraya alıp gidiyordu içini. Ben onun gözlerine teslim etmiştim kendimi onu ilk gördüğüm anda. Başka yer neresi bilmezdim o yüzden.

Üzerimdeki pikeyi usulca ittim ve hafifçe toplanmış eşofmanımın uçlarını düzelterek yataktan çıktım. Odadan çıkmadan evvel yatağı güzelce toplamaya başladım. İçim o kadar hoş ama o kadar garipti ki sanki bu ben değildim. Akif Selim'in odasındayım, onun yatağını topluyordum, birlikte uyuduğumuz bu yatağı topluyordum ve o neredeydi hiç bilmiyordum. Belki de salondaydı. Bunu görmem gerekti.

Yatağı topladıktan sonra penceresini usulca açıp içeri temiz havanın girmesini sağladım daha sonra da odasından çıktım ve koridorda ilerlemeye mutfaktan gelen sesle duraksadım. Akif Selim mutfaktaydı. Kapının ağzında durdum ve gözlerimin görebildiği, beni göremeyeceği kadar onu izledim.

Kızarmış ekmekleri masaya koymuştu. Şimdi de çayları dolduruyordu.

Öylece olduğum yerde onu izlemeye devam ederken çay bardaklarını doldurduktan sonra doğruldu ve arkasını dönerken mırıldandı: "Orada öylece kedi gibi beni izlemek hoşunuza mı gidiyor, Mislina Hanım?"

Yakalandım.

Zaten bu ara her şeyde yakalanıyordum.

Şaşkın ve ürkek bir halde kapının arkasından çekilip mutfağın başında dikilirken Akif Selim'in gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Parmaklarımla oynamaya başlarken, "Ben seni izlemiyordum," diye söylendim sessizce. "Yani aslında seni rahatsız etmek istemedim."

"Bu beni izlediğini kabul ettiğin anlamına geliyor o halde," diye tatlı bir inatla kaşlarını yukarı kaldırdığında kafamı öne eğdim ve gülümsedim. "Tamam, izleyebilirsin. Kedi gibi hem de."

"Bak ya," dedim kafamı kaldırıp gözlerine gülerek bakarken. İrislerim irileştiğinde o da benimle aynı tepkiyi verdi ve sıcacık gülümsedi. Akif Selim gözlerini sofraya çevirirken, "İstersen çayını soğutma," dedi ardından yine gözlerimi buldu. "Yoksa saatlerce bakabilirim gözlerine."

"Tamam ben bir elimi yüzümü yıkayayım," dedim arayı çok uzatmayıp utanıp sıkılmadan. Ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa girdim. Çok sakin ve ferah bir mutfağı vardı. Sandalyemi çekip oturduğum sırada şeker tabağını önüme yaklaştırırken, "Meyve suyu da var dolapta istersen eğer," dedi.

"Yok teşekkür ederim," dedim mahcubiyetle. "Aslında zahmet etmişsin böyle."

Kaşlarını çarttı, bu sefer ciddiydi fakat ürkütmemişti. "O kadar zahmet ettim ki, inekten gidip süt sağdım, onu pişirip yoğurt yaptım sonra da peynir diye sofraya koydum. Çayı da Karadeniz'den getirdim. Çok yordunuz beni Mislina Hanım."

Elimi yanağımın kenarına koyarak içtenlikle gülümsediğimde Akif Selim omzunu düşürdü ve iç çekerek ekledi. "Uzun zamandır hiçbir sabaha bu kadar güzel uyanmamıştım, Mislina. Sanki benim güneşim sensin. Sanki ben hep başkalarının güneşiyle uyanmışım."

Devam ettim yarım kaldığını varsaydığım cümlesinden sonra. "Sanki ben hep seninle geceyi beklemişim gibi."

Gülümsedi. Bu sıralar hep gülümsüyordu. Birbirimize bakarken irkildim ve dudaklarımı ısırıp serbest bıraktım. "Saatin kaç olduğundan haberim yok. Ezgi çoktan uyanmıştır belki de." Çaresizce sağıma ve soluma baktım. "Telefonumu salonda mı bırakmıştım?"

Akif Selim sakin bir halde koluma dokunup beni durdururken mavi mavi baktı. "Mislina bir sakin ol önce. Saat sekiz buçuk. Bugün ders on birde başlıyor. Yani o vakte kadar hazırlanırsın herhalde öyle değil mi?"

"Yok ondan değil, Ezgi'yi merak ediyorum biraz da."

"Bir sorun mu var?" diye sordu kaşları yukarı kalkarken.

"Yok. Yanında olmam gerek sadece. Biliyorsun işte," dediğimde bakışlarını kaçırarak mırıldandı. "Ezgi, dün gece seni yanında istemedi ama olsun."

Kaşlarımı çattım ona gülerek bakarken. "Hoşuna mı gitti?"

"Hı-hım."

Zorlamadım. Çayımdan bir yudum alırken aniden, "Ben horlamıyordum değil mi?" diye sordum.

"Ne?"

"Böyle ağzım da balık gibi değildi, değil mi?" dedim ciddiyetimi korurken. "Annem uyurken komik göründüğümü söyler de."

Kafasını iki yana sallarken masanın üzerinde duran parmaklarına baktım nedensiz. "Hayır, çok güzelsin," dedi bir anda. "Uyurken de öyleydin. Hep güzeldin."

"Beraber uyuduk sanıyordum oysa. Benden sonra mı uyudun?"

"Evet," dedi onaylarken. "Sen uyurken seni biraz izledim. Sonra ben de uyudum ama dört saat sonra uyandım ve salona geçtim. Uyku tutmadı. Biraz kitap okudum."

"Neden uyku tutmadı?"

"Ben çok uyuyan bir insan değilimdir zaten," dedi sakin bir sesle açıklama yaparken. "Seni de rahatsız etmemek için direkt salona geçtim."

Dudaklarımı mahcubiyetle birbirine bastırırken derin bir nefes alıp verdim. "Beni rahatsız edemezsin hiçbir zaman. Bundan emin olabilirsin, Akif Selim." Hiçbir şey söylemezken dudaklarımı ıslatıp çektim ve

oturduğum yerden kalkıp sandalyemi hafifçe çektim. "Ben artık gideyim. Her şey için teşekkür ederim. Çok güzel bir vakit geçirdim seninle."

"Ben de öyle," dedi o da ayaklandığında.

Telefonumu aldım ve Akif Selim beni kapıya kadar karşıladı. "Giderken kapını çalarım," dedi omzunu kapının sırtına bir kez daha yaslarken.

"Peki," diye kıvrıldı dudaklarım.

Çabucak aşağı indim ve kapıyı çaldım. Ezgi uykulu gözlerle kapıyı açtığında sersem sersem gülerek beni içeri aldı. "Gelmiş bizimki. Hoş geldiniz Mislina Hanım, geceniz nasıldı?" Beni durdurdu ve ağzıma baktı. "Bıyıkların da yok, aferin. Demek ki rezil olacağın bir durum olmadı."

"Beni sen rezil ettin Ezgi," diye baktım saf saf. "Neydi o mesaj öyle?"

"Ya bırak," dedi dalga geçmeye başladığı vakit. "Sizin ilişkinizin köklerini sağlamlaştırıyorum işte, sen de laf söylüyorsun. Ayıp insan bir teşekkür eder."

Gözlerimi devirdim ve gülerek salona gittim. Peşimden geldiğinde kendini tekli koltuğa bıraktı ve kollarını arkaya doğru açarak esnedi. "Ee?" diye sordu ben Kumru'nun yanına ilerlerken. "Ne oldu, anlatsana?"

"Ne olabilir?" diye sordum bu sefer. Ellerimi Kumru'nun kafesine götürüp birkaç kez tıklattım ve kıkırdadım. "Kumru'm," diye fısıldadım onunla eğlenirken. "Nasılsın?"

Ezgi fırsatı kaçırmadan, "Ve Kumru cevap verir: cik cik cik," diye dalgasını geçti.

Arkama döndüm ve Ezgi'ye boş boş bakıp, sevimsizce tebessüm ettim. "O beni anlar."

"Belli belli," dedi Ezgi kollarını önünde toplarken. "O seni anlar."

Ezgi bir şeyler daha söylerken yeniden Kumru'ya dönerek onunla ilgilendim. Sonra da sardunyalarımı suladım. Ezgi mutfağa gitmişti ve kendine aperatif bir şeyler hazırlamıştı. Ben de vaktimi yeterli kullanarak hazırlamaya başladım. Artık mont giymiyordum ama havalar henüz incecik şeyler giyeceğim kadar ısınmamıştı.

Kısa bir vakitte hazırlanıp odamdan çıktım. Ezgi salondaydı ve bilgisayarımla uğraşıyordu. Koridorun oradaki aynadan bana bakıp bir ıslık çaldı. "Üf. Yaktın."

"Abartma," dedim gülerken. "Her zamanki halim."

"Bu mütevazılık fazla değil mi ya?"

"Sadece keyfini yerine getirmeye çalışıyorum. Ben de sevmiyorum bu kadar saçma konuşmayı," deyip salonun kapısında dikildim. "Iyisin değil mi?"

"İyiyim merak etme. Tüm gün bilgisayar başında dizi izliyorum. Sıkıldım da biraz. Bir an önce toparlanıp çalışmam gerek."

"İyi olmadan bir şey yapmak yok," diye uyardım onu. "Kimse bir yere kaçmıyor. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi buruk bir gülüş sinerken dudağına. O sırada kapı çaldı. İrkildim ama kimin geldiğini biliyordum. "Ben okula gidiyorum. Bir ihtiyacın olursa lütfen ara tamam mı?"

"Beş yaşındaymışım gibi davranma bana, yeter Mislina," dedi gözlerini devirip bilgisayara odaklanırken. "Hadi geç kalma. Görüşürüz."

Omuzlarımı yükselttim ve ciğerlerimi hava ile doldurup serbest bıraktıktan sonra arkamı döndüm ve ayakkabılarımı alıp kapıyı açtım. Akif Selim karşımda duruyordu. Gülümsedim ve ayakkabılarımı sakince yere bırakıp kapıyı kapattım. Ayakkabılarımı giydikten sonra toparlandım ve gözlerine baktım. "Hazırım."

"Gidelim o zaman," dedi sakince. Birlikte aşağı indik ve karşı kaldırıma geçtik. Hava çok güzeldi. Uzun zamandır kışı yaşadığımızdan sanki hiç kuşların sesini işitemeyecekmişim gibi geliyordu şimdi ise kuş sesleri işitir gibiydim. Öyle olduğunu varsayıyordum. Durakta birkaç kişi vardı. Durağın dışındaki alanda bekledik ikimiz. Gözlerim karşı tarafta duran Hüseyin amcanın dükkânını buldu. "Boyanınca eski haline dönmüş," diye tebessüm ettim. "Ama hâlâ içi boş."

"Hüseyin amca toparlasın iyice kendini, her şeyi yoluna koyacaktır."

"Umarım. Öyle alışmışım ki ona, dükkânının kapısını kapalı görmek tuhaf hissettiriyor," diye söylendim mırıldanırken. Akif Selim sessizliğini korurken yutkundum ve başımı öne eğip konuştum. "Babanın yanına ne zaman gideceğiz, Akif Selim?"

"Yarın senin için uygun mu?"

"Yarın?" dedim ani bir tepkiyle kafamı kaldırıp güneş değmiş tenine bakarken. İstemediğimden değildi bu tepkim sadece şaşkınlığımdandı. Çekiniyordum ama öyle de çok istiyordum ki babasını görmeyi, babasıyla Akif Selim'i derin derin izlemeyi... "Tamam olur. Bir anda söyleyince şaşırdım sadece. Gidelim."

"Teşekkür ederim, Mislina. Gerçekten bu çok özel bir şey benim için."

"Teşekkür edilecek bir durum yok ki," dedim kısık sesimle, sanki biri bizi dinliyormuş gibiydi. "Ben mutlu oldum. Baban çok kıymet verdiğin biri ve sen beni onunla tanıştıracaksın. Beni onun yanına götüreceksin. Asıl özel olan bu. Özel hissettirdin kendimi."

"Çünkü zaten öylesin," dedi yanağımı örten, hafifçe dağılmış saçlarımı omzundan geriye sırtıma doğru aşırtırken. "Özelsin. Benim için çok özelsin."

"Sen de benim için özelsin," diye itiraf ettim. "Hem de öyle böyle değil."

Artık her şey daha şeffaftı.

"Babanın adı neydi, Akif Selim?"

"İlhan," diye cevapladı.

Duraksadım ve bu ismi zihnimin en güzel köşesinin yanına koydum.

Zeliha ve İlhan Çakırca.

Akif Selim'in, anne ve babasının adı.

Cevabı karşısında konuşacak bir şey bulamazken kafamı sallamakla yetindim. Zaten o sırada da otobüs gelmişti. En son biz binmiştik. Ayakta kalmıştık ama yan yanaydık.

On beş dakika kadar süren yolculuğun ardından otobüsten indik ve okulun bahçesinden içeri girdik. Bahçe kalabalık sayılırdı çünkü insanlar artık kendini dışarı atmıştı havaların güzelliğinden. Yan yana yürümeye devam ederken az ileride tek başına, bankta oturan Kadir'i gördüm. Onu öylece otururken görmek içimi ezerken Akif Selim'e bakıp, "Kadir'i gördüm ileride, onunla konuşmam gerek," dedim. "Sen sınıfa çık istersen olur mu?"

Akif Selim'in gözleri Kadir'i bulduğunda ona bakarken, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Tam olarak değil," dedim düz bir sesle. "Onunla konuşmam gerek. Yanında olmam gerek."

"Mislina eğer yapabileceğim bir şey varsa söyle bana."

"Yok," dedim kafamı iki yana sallarken. "Kimse bir şey yapamaz."

Gözleri gözlerimi bulduğunda bana şüpheyle baktı ama gülümsediğim anda şüphesi az da olsa kırılmışa benzedi. "Tamam," dedi sonra ılık bir tavırla. "Ben sınıftayım."

Gözlerimi kapatıp açarken kafamı yavaşça aşağı yukarı salladım ve derin bir nefes alıp Kadir'in yanına gittim. Yanına oturduğumda beni

fark etti anca ama gözlerime bakmamıştı. Sadece önümüzdeki karo taşlara öylece bakıyordu. "Nasılsın Kadir?" diye sordum sessizce. Merak ediyordum. Onu kırmadan, yormadan anlamak istiyordum. Niyetim zorlamak ya da acıtmak değildi canını sadece ona iyi gelmek istiyordum. Yanında olduğumu bilsin istiyordum. Az sonra Sevde'nin yanına gidip bunu yapacağım gibi.

Gözlerim yüzüne odaklıyken, yönünü çevirmeden kuru dudaklarını araladı ve belli belirsiz söylendi. "Bilmiyorum."

"O ne demek?" dedim alnım kırışırken.

"Bilmiyorum demek Mislina," dedi sesi aynı düzlükte sallanmaya devam ederken. Omzunu silkti sanki yaprak döküyormuşçasına. Yüreği döküyordu bu yaprağı oysa biliyordum. "Boşluktayım. Hiçbir şey kalmadı geriye. Yıllarca içimde besleyip büyüttüğüm her şey ortaya saçıldı düşen bir bilye kutusu gibi. Ben döktüm, ben saçtım ve nasıl olduğumu bilmiyorum. İşin garip yanı ne biliyor musun?" diye sordu sesi kırgın bir halde çıkarken. Yüzünü usulca sağına çevirdi ve yüzümü buldu. "O saçılan bilyeleri toplamak yine bana kaldı."

"Kadir," dedim koluna dokunduğumda... Dudaklarını ısırdı sertçe ve bakışlarını kaçırdı. "Hep böyleydi zaten. Tek başıma kurduğum bu aptal dünya sonunda yıkıldı üzerime ve altında kaldım. Bu kadar, sanırım ne hissettiğimi biliyorum. Koca bir hiç."

"Sen böyle olsun istemezdin. Sen de kırılmak istemezdin."

"Ama iyi ki söyledim artık diyorum," dedi düz bir sesle. Arkasına yaslanırken ellerini pantolonun üzerine koydu ve belli belirsiz bir şeyler çizmeye başladı. "Bitti gitti. O da öğrenmiş oldu. Tüm bu manasız çekişmelerin, kavgaların hepsinin sebebi belli oldu. Artık kendini suçlayamaz."

"Peki ya tam tersi olduysa?" diye sordum çekingen bir halde. "Sevde kendini suçlarsa ne olacak? Mutlu mu olacaksın?"

"Hayır," dedi buz gibi sesle reddederken. "Ben o herif yüzünden üzülürse bile buna katlanamam, düşünsene benim yüzümden üzülüp kendini suçladığını..." Sıkkın bir soluk aldı. Bunu hissettim. "Mahvolurum zaten ölüyorum."

"Ama gerçek bu," diye ekledim gözlerine cesaretle bakarken. Sözlerimin ardından gözlerime baktı bu kez. "Sevde'yi dün ağlarken görmedin mi? Neden ağlıyordu? Kendini suçlamıştı bir nebze de olsa. Kendini suçlamıştı."

"Onu tamamen kaybettim," dedi dibi görünmeyen bir kuyuya düşmüş da oradan kurtulmak için yardım bile istemeyen bir adam gibi. Yenilmişti, yenildiğini buram buram hissettiriyordu kendine. "Onunla bu saatten sonra ne arkadaş kalabilirim ne de başka bir şey. Bakamam gözlerine."

"Sevde böyle olsun istemez."

"Beni avutur diyorsun yani?" diye güldü keyifsizce.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, öyle söylemek istemedim bunu biliyorsun. Sadece Sevde böyle bitsin istemez. Evet öğrendiği şey sizi eskisi gibi bir arada tutamaz ama kolayca yok sayılmaz yaşanan onca anı. Bunu yapabilir misin sahiden? Onunla aynı ortamda olmamak için kaçıp duracak mısın sürekli?"

"Peki ya sen olsaydın ne yapardın?" diye sordu bir anda tüm oklar onu vurmadan usta bir ivmeyle kalkanlarını bana karşı kullanırken. "Düşünsene Mislina. Birini çok seviyorsun ama onun bundan haberi yok. Sonra sevdiğin adam başka birini seviyor ve sen onlara baka baka, bunu bile bile acı çekiyorsun. Ne yapardın?"

Akif Selim'in başka biriyle olma ihtimali...

Yaşarken ölmek.

"Bunu bilemem," dedim kısık sesimle. Kafamı öne eğdim ve tırnaklarımın kenarıyla oynamaya başladım. "Senin nasıl hissettiğini az çok anlayabiliyorum ama senin yerinde olsam ne yapardım bilmiyorum."

Aslında biliyordum. Kaçmazdım, yok sayardım. Unutmaya çalışırdım. Kalbi başkasına ait bir adamı sevmeye devam etmezdim. Tabii kalp bizim isteğimizle şekillenecek bir his organı değildi ama böyle yapardım. Belki de başıma gelmediği için böyle konuşması kolay geliyordu. Üstelik Kadir çok uğraşmıştı, Sevde'yi unutmaya çalışıyordu bunu görüyordum ama onunla her göz göze gelişinde içinde öldürmeye çalıştığı ne varsa arsızca diriliyor ve ona ümit aşılıyordu. Acıydı ama gerçekti.

"Boş ver," dedi Kadir gülümserken. "Benim aptallığım. Böyle bir soruyu sana neden soruyorsam sanki? Kusuruma bakma olur mu?"

"Hayır hayır," diye tebessüm ettim onun samimi gülümsemesine karşılık verirken. "Ben seni anlıyorum. Yani insan böyle durumlarda nasıl hissedeceğini bilemez ve kendiyle kaldığında boğulacakmış gibi olur. Seni çok iyi anlıyorum inan. Zamana bırak. Hep öyle olur ya zaten. Zaman. Sen de o da çok mutlu olun. Ne sen hissettiklerin için suçlusun ne de Sevde senin hislerine karşılık veremediği için suçlu. Sevgi böyledir zaten, acıtır."

Kadir duraksadı ve gözlerini bir şeyleri ararken bulmuş gibi kıstı. "Öyle bir konuştun ki bir an kör kütük âşık olduğunu düşündüm Mislina."

Kalbim ve ellerim Kadir'in sözleriyle buz gibi olurken yüzümde de bu etki meydana geldi. Tebessümüm esti kuzeye doğru ve ben güneydeyken bile üşümeye başladım. Sessizliğim Kadir'in kulağına gürültü diye dokunurken tavrı değişti. "Mislina yoksa..."

"Kadir..."

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Yok yanlış bir şey yapmadın," dedim kötü hissetmesini engellemeye çabalarken. "Neyse," diye uzaklaştım hızla geçiştirirken. "Derse gecikmeyelim. Senin dersin kaçtaydı?"

"Derse girmedim."

"Ama bu bir sonraki derse girmeyeceğin anlamına gelmiyor değil mi?"

Hissizce omzunu silkti. "Bakarım. Sen gecikme."

Derin bir nefes alıp omzuna dokundum ve ona burada olduğuma dair bir his verdim. O beni anlardı çünkü çok yakınımdaydı. Kadir o bankta tek başına oturmaya devam ederken onu arkamda bıraktım ve doğruca sınıfa çıktım. Sevde oradaydı. O da tek başınaydı. Yanına doğru yürürken Akif Selim'e baktım. Beni gördüğünde gözlerini açıp kapattı. Gülümsedim ve Sevde'nin yanına oturdum. Elindeki kalemle defterinin köşesine bir şeyler çiziyordu. "Sevde," diye mırıldandım yüzünü görmeye çalışırken. "Nasılsın?"

"Bilmiyorum."

"Kadir de aynı cevabı verdi," dediğim an kaşlarını çattı ve yüzüme baktı. Ondan evvel davrandım. "Bahçede oturuyordu da yanına gittim. Öyle işte. Sen peki? İyi misin?"

Hemen cevap vermedi belki de hislerini anlatacak doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Dudaklarını büktü ve gözlerini sıranın köşesine sabitleyerek daldı gitti. "Bunca zamandır onun böyle olduğunu göremedim. Ben nereden bilecektim ki onu bu kadar üzdüğümü? Bilemezdim Mislina. Şimdi hiçbir şey kalmadı geriye. Kadir'le arkadaş bile kalamayız artık. Onu kaybetmek beni o kadar üzüyor ki... Sana bunu anlatamam inan."

"Onu kaybetmedin," dedim Kadir'in sözlerinin tam aksini savunurken. Sevde de onunla aynı görüşteydi ama birini kaybetmek bu kadar kolay olmamalıydı. "Belki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ama..."

"O benim çok sevdiğim bir arkadaşımdı," dedi Sevde sözlerimi bölerken. "Ben ona arkadaşlıktan başka bir his beslemedim ve besleyemem de... Oysa şimdi arkadaşlığı bile kalmadı. Sence bu durumun suçlusu ben miyim?"

"Hayır tabii ki," dedim koluna dokunurken. "Ne sen suçlusun ne de o. Kadir çok acı çekti. Hâlâ çekiyor ama kimsenin elinden bir şey gelmez. Zaman gerek. Bunu ona da söyledim."

"Onun bana olan hislerini bildiğim halde gözlerine nasıl bakabilirim eskisi gibi? Bu kolay mı sanıyorsun?"

"Kolay olduğunu savunmadım ama yapacak bir şey yok."

"Of," dedi sitem ederek ellerini saçlarının üzerine götürürken. "Ben bunca zaman nasıl anlamadım? Nasıl göremedim onu?"

"Çünkü Burak'ı seviyordun."

Duraksadı ve gözlerime baktı. Bildiği bir şeyi benim ağzımdan duymak onu daha iyi hissettirmişe benziyordu. "Bu senin suçun değil," dedim kafamı sallarken. "İnsan birini sevdiği zaman kör olur ve ondan başkasını göremez. Kendini suçlama sakın."

"Yine de onu üzdüğümü bilmek canımı sıkıyor. Keşke böyle olmasaydı..."

"Burak peki?" diye sordum merakla. "Ona bu durumdan bahsedecek misin?"

"Hayır tabii ki," dedi Sevde çabucak konuşurken. "Burak'ın bilmesini gerektirecek bir durum yok ortada. Kadir'i seviyorum onun yeri apayrı ama onun hissettiği duygularla değil. Dostça ve arkadaşça seviyorum. Burak bunu bilse ne olur bilmese ne olur. Üstelik Kadir'in duygularına kızamam ki, onun kalbini aptal gibi orada burada da konuşamam, Mislina beni anlıyorsun değil mi?"

"Anlıyorum. Senin böyle hissetmen çok normal. Geçecek ama bunu da biliyorum. Üzülmeyin ikiniz de yeter."

Sessiz kaldı çünkü tersini söylemek onun için kolay değildi. Az sonra içeri Kenan girdi. Ona artık Kenan diyordum. Bu dilime pek oturmamıştı ama Kenan Çakırca derken de çok kasıntı geliyordu. Sevde kulağıma yaklaşıp "Sen git hadi Akif Selim'in yanına," dedi. "Boş ver beni. Sonra da konuşuruz."

"Yanında kalabilirim."

"Mislina, lütfen. Ben iyiyim."

Yavaşça soluklandım ve oturduğum yerden kalktım. "Peki. Sonra konuşalım." Gülümsedim. Ayağa kalktığımda Kenan gözlerime baktı. "Mislina Hanım? Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedim düz bir sesle. "Yerime geçiyordum ben de. Kusura bakmayın."

Kenan herhangi bir tepki vermediğinde Akif Selim'e baktığını gördüm. Akif Selim'e doğru yürüdüm ve yanına gidip oturdum. Çantamı sıranın üzerine bırakırken Akif Selim gözlerime bakıp mırıldandı. "Sahiden bir sorun olmadığına emin misin? Önce Kadir sonra da Sevde. İyiler mi?"

"Daha sonra konuşalım mı?"

"Olur."

Derse döndük. Abisinin ders işleyişi çok da sıkıcı değildi. Kendini dinlettirmeyi biliyordu. Neredeyse iki saat üst üste süren ders sonunda ayaklanabilmiştik. Dersi her ne kadar sıkıcı anlatmasa da iki saat hiç yerinden kalkmadan öylece oturmak her insanı sıkar ve yorardı. Kitaplarımı toparlamaya başlarken Akif Selim'e döndüm. "İşe gideceksin değil mi?"

"Evet," dedi sıranın üzerinde duran telefonunu alıp ekranına bakarken.

"Ben de geleyim mi seninle?" diye sordum bir anda. "Nasıl bir yer merak ediyorum. Tabii rahatsız edersem gelmeyeyim."

"Hayır etmezsin ama sıkılırsın," dedi telefonunu cebine koyup gözlerime derin derin bakarken. "Hem ben uzun saatler çalışacağım orada."

"Yok sıkılmam," diye konuştum sessizce. "Zaten biraz durup giderim. Sana mâni olmak istemem ki. Üstelik birkaç kitap alacaktım."

"Hım?"

"Hım."

"Peki," dedi yumuşacık bir sesle. "Gidelim o zaman."

Sıradan çıktığımda ben önde Akif Selim bir adım arkamda ilerlemeye başladık. Sevde de toparlanırken onunla göz göze geldim. Yanına gidip, "Yurda mı gidiyorsun?" diye sordum. "Ben Akif Selim'in yanında olacağım ama kötüysen..."

"Hayır kötü değilim," dedi Sevde koluma dokunurken. "Sen keyfine bak. Yurda gider uyurum herhalde biraz."

"Bir sorun olursa ara beni."

"Ararım," dedi tebessüm ederken. Onunla vedalaştıktan sonra bizi hemen kapının dışında bekleyen Kenan'ı gördük. Okuldakiler onların kardeş olduğunu bilmiyordu. Çantamı omzuma kadar çıkardığımda dudaklarımı yaladım ve başım öne eğik bir halde kapıdan çıktım. Akif Selim abisinin yanına gidip bir şeyler konuştuğu sıra ben de öylece onun konuşmasını bitirmesini bekledim. Ne konuştuklarını dinlemiyordum. Bu birkaç dakika kadar anca sürdüğünde sınıfın olduğu koridordan alt kata indik. Merdivenleri döndüğümüz sıra Işıl önümüze çıktı. Akif Selim ile beni yan yana görünce gözlerime şımarık bir bakış savurdu. "Vay vay vay," dedi. Gözlerimi devirdim. "Sinsi sinsi yaklaştın ve sonunda kaptın Selim'i. Aferin! Bayağı uyanıksın. Hiç de göründüğün gibi masum değilmişsin."

Ona boş gözlerle baktım. Bomboş. Ona ayna oldum.

Akif Selim onu yok sayarken, "Senin bu saçma sözlerine ayıracak vaktimiz yok," dedi. "Mislina'ya söylediğin bu aptalca sözleri aynanın karşısında tekrar edersen daha akıllıca olacaktır."

Işıl kaşlarını çatıp Akif Selim'e bir şeyler kanıtlama çabası içine girdiğinde derin bir nefes aldım ve saçlarımı geriye doğru attım. "Bu kız için beni yok saydın. Değdi mi yani? Benim neyim eksik söyler misin?"

Akif Selim buz gibi bir sesle konuştu: "Cidden sana açıklama yapacağımı mı düşünüyorsun? Öyleyse durumun kritik. Uzak dur ondan, bizden. Kalbini kırmamak için sarf ettiğim çabaya değmiyorsun. Çekil şimdi."

Akif Selim gözlerime bakarken onunla birlikte Işıl'ın yanından uzaklaştık. Sakindim çünkü Işıl bomboş bir kızdı. Her gördüğü fırsatta bize bir şeyler söyleyen beni aşağıladığını sanan ama kendini düşüren biriydi. "Onun sözleri seni incitmiyor değil mi?" diye sordu Akif Selim bahçenin kapısına doğru yürümeye devam ederken. "Ne alıp veremediği var bilmiyorum ama dikkate alma."

"Hayır almıyorum," dedim umursamaz bir tavırla. "O kız umurumda bile değil. Biz nasılsa biliyoruz içimizi."

Yürümeye devam ederken gözlerini gözlerime kaydırdı. Tatlı bir ifade belirdi çehresinde, güneş doğdu. "Biz biliyoruz."

Artık tek bir noktaydık. Yollarımız aynıydı. Açıkça söylemiyorduk ama biliyorduk içimizi. Ona bir gün içimi açtığımda içimi görmesini istediğim gibi. O gün gelecek Akif Selim ve ben bunca yıldır seni sevmenin yükünü sırtımdan alıp kalbime taşıyacağım tamamıyla.

Çok geçmeden birlikte kitapçıya geldik. Tek katlı ama nezih ve sakin bir yerdi. İçeriye girer girmez sarı tonların ağırlıkta olduğu ışıklar gözle-

rime dokunurken ruhum dinleniverdi. Akif Selim bana dönerken, "Ben çantamı arka odaya bırakıp geleyim," dedi. "Sen de alacağın kitapları seç istersen."

"Olur," dedim kafamı sallarken. Akif Selim iki büyük kitaplığın arasındaki koridordan ileriye doğru giderken ben de alacağım kitapların olduğu kısma gittim. Sahi? Ben kitap alacak mıydım ki? Elbette alacaktım, okuyacak kitabım kalmamıştı. Hatta şimdiden sene başında verilen kitapları bitirmeliydim fakat ben onları okulun kütüphanesinden alıyordum, bu seferki kendime ait bir hediye olmalıydı. Kendime hediye almalıydım. Ne güzel, insan kendine kitap alınca bir mutlu oluyordu.

Ağır ağır zamanımı Akif Selim'le değerlendirmek istercesine Dünya Klasikleri arasında gezinmeye başladım. Stendhal'ın, *Kırmızı ve Siyah*'ı ilgimi çektiğinde elimi kitaba götürdüm ve ilgiyle arka kapağını okudum. Kitap ilgimi çektiğinde bulunduğum kitaplığın arkasındaki bölmede bir kız gördüm. Saçları kıvırcıktı ve oldukça havalı duruyordu. Arkasının dönük olmasına rağmen onu böyle fark edebilmiştim. Gözlerim manasızca orada takılı kalırken Akif Selim karşıda belirdi ve bana baktı lakin o sırada kız, Akif Selim'in omzuna dokunup güldü. "Erkencisin."

Ne?

Akif Selim hiçbir şey söylemeden kızın gözlerine bakarken kendini bir adım geri çekti. "Dersim bitti, geldim."

Kız elini beline atarken yoğun ve kıvırcık saçlarını geriye doğru savurup konuştu. Tavrı biraz fazla samimiydi. "Yeni gelen kitapların sayımı yapılacak Akif, yardım et de beraber yapalım o zaman."

"Olur," dedi Akif Selim düz bir sesle. Daha sonra bana doğru geldi fakat adını bilmediğim kıvırcık saçlı kız arkasını döndü ve Akif Selim'e baktı ardından o kızla göz göze geldik. Bu göz teması çok uzun sürmezken Akif Selim elimdeki kitaba bakıp, "Bunu mu alacaksın?" diye sordu. "Güzel seçim, oku mutlaka."

Onu şu an duymuyordum.

Bana şey olmuştu, bir şey.

Evet, ondan işte.

"Mislina," diye dürttü kolumu Akif Selim beni uyandırmaya çalışırken. "İyi misin?"

"Evet iyiyim," dedim ipleri çok da salmadan. Elimdeki kitaba bakarken gülümsedim. "Bunu almayı düşünüyorum."

Akif Selim onu ellerimin arasından zarifçe aldı ve gözlerini kısarak tebessüm etti. "Yok, bunu ben alayım. Senin için."

"Olmaz, ben alırım. Hem sen de..."

"Hediye kabul etmiyorsun yani öyle mi? Bu bir kitapken hem de?"

"Ondan değil," dedim açıklama çabasına girerken. "Çalışıyorsun zaten, paranı..."

"Bu konular seninle hiç girmek istemediğim konular. İzin ver sana kitap alayım. Bu kadar basit anlaştık mı?"

"Peki."

Akif Selim bana kitabı aldı ve güzelce paketleyip elime uzattı. "Seve seve oku."

"Teşekkür ederim," dedim kitabı alırken. O sırada az önce gördüğüm kız Akif Selim'e seslendi. "Mesain başladı haberin olsun da."

Akif Selim kıza yanıt verdi: "Zaten çalışıyorum şu anda."

Kız bize baktı ve bir şey söylemeden arkasını döndü. Sıkıntıyla iç geçirip bir adım geri gittim. "Ben sana mâni oluyorum. Gideyim en iyisi. Sonra görüşürüz."

Akif Selim mahcubiyetle ellerini arka ceplerine koyduğunda dudaklarını sarkıttı ve yüzüme öyle baktı. Sanki bir şey söyleyecekti ama bunu yapmamıştı. Ondan evvel davranıp gözlerine baktım hiç temasımızı kesmeden. "Kolay gelsin."

Daha sonra da kitapçıdan çıkıp doğruca kaldırımda yürümeye başladım. Kötü hissedivermiştim bir anda kendimi. O kız orada çalışıyordu ama bakışlarından hoşlanmamıştım. Bu öyle basit bir kıskançlık da değildi, çok daha farklıydı ve o kızı bundan sonra da göreceğimi biliyordum.

Yaralarımız; insanı insan olduğuna hatırlatan yegâne duygularımız.

Herkesin yarası farklıydı. Kimininki elinde, kimininki gözlerinde kimininki ise dilinde olurdu fakat hepimizin tüm insanlığın ortak yarası ise yürekteydi. Ben inanıyordum ki ne olursa olsun herkesin kalbinde iğne deliği kadar bile olsa kapanmamış bir yara vardı çünkü insan sağlam bir yürekle yaşayamazdı. Acılar, bizi ayakta tutar bizi kim olduğumuza inandırırdı.

Günlerden cumartesiydi.

Akif Selim ile bakımevinin tam önünde duruyorduk.

Az sonra içeri girecektik ve ben babası ile tanışacaktım.

Akif Selim de babası ile tanışacaktı.

Akif Selim elindeki bir buket çiçeğe bakarken onu izledim. "Babama her gelişimde bir şeyler getirmeye çalışırım," dedi onları izlerken. "Ne olduklarını bilmez, unutur ama ben ona ne aldığımı bilirim."

Elimi çantamın kemerine götürürken iç çektim ve koluna dokundum. Yüzünü yüzüme çevirirken güzel mavileri küçüldü. Tebessüm birikti dudaklarında. "Onunla tanışacaksın. Aslında ona bir kez senden bahsetmiştim..."

"Ne?" dedim anlık bir boşluğa düşer gibi. "Benden mi bahsettin?"

"Korkma korkma," dedi sakince. "Çoktan unutmuştur."

"Ben o anlamda demek istemedim ki," diye düzeltiverdim hızla kendimi. "Şaşırdım sadece. Seni üzmek istemedim."

"Sen beni asla üzmezsin," dedi derin bir nefes alıp verdiğinde. Elleri ellerime uzandı sakince ama onları tutmadan evvel gözlerimin içine düştü gözleri. "Elini tutabilir miyim, Mislina?"

Sesi ve tavrı üzerimde ipeksi bir etki bırakırken dudaklarımın kenarları her daim onunlayken olduğunu yaptı ve kıvrıldı. Ona cevap vermeden parmaklarımızı tıpkı bir kelepçe gibi sardım. Parmak boğumlarımız birbirine ait yapboz parçalarıymış gibi birleştiğinde kalbimi de oraya koymak istedim. Çıkacaktı yerinden. Ellerimiz birleştiğinde Akif Selim ellerimize baktı ve gülümsedi sonra da ellerimizi ağzına doğru götürürken dudaklarının elimin üzerine bastırdı. Gözlerini kapatmıştı. Kirpiklerinin bile titrediğini görebilmiştim. Kalbim de böyle mi titriyordu yoksa ben onu göremezken?

Gözlerini açarken ona dalmış gitmiştim. Kendimi toparladığımda ellerimizi ayırmadan onu dudaklarından ayırdı. "Hadi girelim," dedi sonra sakince. Bir şey demedim ve biz el ele bakımevinin kapısından içeri girdik.

Daha önce hiç böyle bir yere gelmemiştim. Gözlerim beyaza olan açlığını doyuruyormuşçasına her yere dokunduğunda uzun bir koridoru sessizce gittik. Ellerimiz bir an olsun birbirinden ayrılmazken koridorun en sonundan bir önceki kapısının önünde durduk. Sanırım burasıydı. Akif Selim soluklandığında kapıyı iki kez çaldı ve epey sakin bir hareketle kapıyı araladı.

Kapı aralandığında yüzünü pencereye dönmüş, geniş ve tekli koltukta oturan bir adam gördüm. Saçları kırdı ve gördüğüm bu tablo kalbimde tahmin edilemeyecek kadar büyük şeyler parçaladı. Bunu şu andan itibaren hissetmeye başlamıştım.

Akif Selim elimi bırakmadan önce bana baktı. Ona baktım. İkimiz de ifadesizdik ama hislerimizi biliyorduk. Kapıyı kapattıktan sonra babasının yanına doğru yürüdük. Bu beni fevkalade heyecanlandırmıştı. Aynı zamanda nasıl bir şey olacağını bilmiyordum. Tanımıyordum ki onların arasındaki bağı, görmemiştim hiç ikisini yan yana oysa şimdi yanlarındaydım.

Akif Selim elindeki buketi kenara bıraktığında pencerenin oraya ilerledik ve babasının yanında durduk. Adamın düşünceli ve hareketsiz halini gördüm anında.

"Baba," dedi Akif Selim içimi titreten sesiyle.

Babası, İlhan Bey yüzünü ağır ağır bize çevirdi.

Gözlerini gördüm, tıpkı oğlunun gözleri gibi maviydi. Bakışlarını gördüm düşünceli ve bu dünyadan hiçbir keyif almıyormuş gibiydi. İlhan Bey öylece bize, Akif Selim'e baktığında Akif Selim gülümsedi. "Biz geldik." Beni tanıttı çabucak. "Mislina. Hani bir keresinde bahsetmiştim ya, o kız işte. Çiçek demiştim onun için."

Çiçek demiş, benim için...

Kalbim eziliyordu ikisinin arasında. İlhan Bey hiçbir şey hatırlamazken yorgun bakışlarla bana baktı, beni süzdü. "Çiçek mi?" diye sordu kısık sesiyle. Sesinde birikmişti dünyanın bütün yorgunluğu, yaşadığı ömrün anıları. "Çiçek mi getirdin bana?"

Ağır ağır yutkunmaya çalıştığımda Akif Selim ekledi: "Evet. Sana çiçek getirdim."

İlhan Bey gözlerini oğluna çevirdi. "Sen kimdin?"

Göğsüme bir kurşun sıktılar ama kanatmadı, kan akmadı dışarı. Düşündüm. Duraksadım ve dedim ki; bir babanın oğlunu bilmemesi, onu hatırlamamasından daha ıstırap verici ne olabilirdi ki bu hayatta? Akif Selim gibi yalnız kalmış bir ruhun bunun ne demek olduğunu bilmesinden daha acı ne olabilirdi? Akif Selim sessizliğini korurken birleşmiş olan parmaklarımın hareket edebildiği uçlarıyla tenini sevdim. Ona güç vermek istedim. "Ben," dedi Akif Selim babasının dizlerinin dibine çökerken. Elini bıraktım usulca. "Sana çiçek getiren adamım."

Sesi titremişti. Kalbi ne temiz, ne de güzeldi. Gözlerimin kızardığını bilakis yandığını hissediyordum. Acı bir su serpildi ruhumdan baş aşağı ve ben yandığımla kaldım. Onlar kadar olamasam da. Akif Selim'in arkasındaydım ama sağına düşmüştü yönüm. Ellerini, babasının ellerine götürdü. Elleri titriyordu babasına dokunurken. Biri beni iğneliyor gibi hissetmiştim.

Babasının ellerinden öptü, defalarca kez.

Yutkunamıyordum. Öyle güzel, öyle hoştu ki şu gördüğüm tablo bunu hiçbir şeye değişmezdim.

İlhan Bey öylece Akif Selim'e bakmaya devam ederken Akif Selim yüzünü kaldırdı ve babasının yüzüne baktı. Kendini hatırlatmak derdinde değildi, bunu görüyordum. O sadece, babasının yanında olduğunu hissettirmek istiyordu, ona burada olduğunu fark ettirmek istiyordu. İlhan Bey'in yüzünde bir gülümseme belirdi amansız bir anda. Dedi ki: "Baban kızmasın evladım, evine git hadi. Merak eder seni."

Ve tam şu anda gözümden bir damla yaş aktı.

Tutamamıştım ki. Buna mâni olamamıştım.

İlhan Bey'in gözlerinde gördüğüm o saf masumiyet Akif Selim'in yüzüne yansıdığında gözlerimi sımsıkı yumdum ve çabucak ıslanan yanağımı siliverdim. Gözlerimi açtığımda Akif Selim gülümsüyordu. Yüzünde hiç eskimeyen bir çerçeve vardı adeta ve onunla yaşıyordu. Orada ailesi vardı. Orada babası ve annesi vardı. "Kızmaz," dedi Akif Selim sessizce. "Benim babam kimseye kızmaz."

İlhan Bey her şeyden habersiz öylece bakıyordu Akif Selim'in gözlerine. Bu çok uzun sürmüş gibi gelmişti bana. Çok başka bir zamanın içindeydim ben. İlhan Bey yüzünü ağır ağır bana doğru çevirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ve kızaran gözlerimle gülümsedim. Bana baktı, beni gördü ama tek bir şey bile söylemedi. Kendimi kötü hissetmiyordum, kendimi nasıl hissettiğimi bile bilmiyordum. Sonra yaşlanmış, yılları görmüş mavileri boynumdaki kolyeye kaydı. Duraksadı. Gözlerini kırptı usulca. Bir şeyi bulmanın sevincini ama o bulduğu şeyin sevincinde saklı hüznünü yaşadı. "Zeliha," diye fısıldadı tüylerim diken diken olurken. Akif Selim çabucak arkasını döndüğünde nefes alamadım. "Zeliha'nın kolyesi mi o?"

Kendimi kocaman bir arazinin içinde yapayalnız hissetmiştim. Ayaklarım yalındı ve güneş tam tepemdeydi beni yakarken oysa ışığımı kaybetmiş gibiydim çünkü oğlunu hatırlamayan bir adamın boynumda taşıdığım kolyeden karısını hatırlaması beni derinden sarsmıştı. Beni mahvetmişti.

Akif Selim'e baktım titrerken hiçbir şey söylemedi. Dudaklarını birbirine bastırdı. İlhan Bey'in bir anda dolan gözleri canlı bir ölümü tattırdığında oğlunun yüzüne dokundu. "Annen burada mı? Geldi mi oğlum?"

Onu hatırlamıştı.

İçim giderken geri geri gönderdiğim gözyaşlarımla mücadelem başladı bu sefer. Akif Selim kafasını hafifçe babasının avucunun içine yatırdığında yutkunarak konuştu: "Yok, gelemedi."

"Ama gelecek demiştin, getireceğini söylemiştin."

"Sözümü tutamadım, özür dilerim."

Babalar ve oğullar... Bir hikâyenin başı ve sonu gibi.

Elimi ağzımın kenarına götürürken İlhan Bey'in dolan gözleri Akif Selim'i izledi. Onu hatırlamıştı ama şu anda da hatırlıyor olduğunu bilemiyordum. "Akif," dedi babası sessizce. Sonra konuşmadı. Akif Selim babasının avucunun içinden öpüp geri çekildiğinde kollarını babasının sırtına sardı. Onu sarmaladı sımsıcak.

İlhan Bey ağır bir hareketle nereden geldiğini bilemezken titreyen ve yorgun düşmüş bedeniyle oğlunun sarılışına karşılık verdi. Kafasını, oğlunun omzuna yaslarken gözlerinden birkaç damla yaş düştü. Ses çıktı tiz bir iniltiyle. Kendimi daha ne kadar böyle tutardım bilmiyordum. Akif Selim ellerini babasının saçlarına götürdü ve onu sevmeye başladı. Dizlerinin üzerindeydi, çökmüştü babası için. "Babam," dedi sonra Akif Selim, kuyunun en dibinden en yükseğine doğru bağırırmış gibi. Ulaşılamazken. "Babam benim." Sesi kaybolmuştu, belki de sesi bir damla gözyaşının içinde saklanmıştı.

Dudaklarım titrerken daha fazla mücadele etmenin manasız olduğunu fark ettim ve serbest bıraktım gözyaşlarımı ama öyle delicesine bir feryat değildi benimki, gayet aklı başındaydı. Sessizdi, sakindi ve sanki bitmeyecek bir melodi gibiydi.

İlhan Bey'in her şeyin farkında olan ama hiçbir şeyi bilmiyormuş gibi olan o tavrı yüreğimi ince ince yakarken Akif Selim babasından ayrıldı ve onun gözlerinin yaşını sildi. Elleriyle kuruladı gözlerinin altındaki yaşları. İlhan Bey ise buna müsaade etti, konuşmadı.

Birkaç dakika sonra İlhan Bey'in yüzünde yaş kalmamıştı ama o bir babaydı, gözlerinin dışında değil içinde birikirdi damlalar çünkü her zaman içeri akıtmak daha kolay gelirdi insana, en acısı o olurdu ama içeri atanlar kolayca çıkmazdı oradan.

Akif Selim toparlanmaya başladığında göz göze geldik. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Gülümsemeye çalışırken gülümsemeye çalıştım. Sonra da bir şey yaptım.

İlhan Bey'in elini tuttum ve öpüp alnımın üzerine koydum.

Bunu başta yapmam gerekiyordu ama durum sandığınız gibi değildi. Bu basit bir tanışmadan ibaret değildi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, o kadar hızlı atıyordu ki yavaşlaması için dua etmeye başlamıştım. İlhan Bey tepki vermeden gözlerime bakmaya devam ettiğinde kendimi geri çektim. Ne düşündüğünü bilmek isterdim ama hakkımın olmadığını biliyordum. Doğrulacağım vakit İlhan Bey, Akif Selim'e beni işaret ederken, "Bu kız senin eşin mi?" diye sordu.

İçi hava dolu bir balon gibi göğsüm şiştiğinde yutkundum ve çabucak doğrularak başımı öne eğip parmaklarımla oynamaya başladım. Akif Selim'in yüzüme baktığını hissettiğimde başımı kaldırmadan yüzümü soluma doğru çevirip onun güzel gözleriyle rastlaştım.

Tebessüm ediyordu. Akif Selim sakince babasına döndüğünde kafasını usulca salladı. "Evet baba, eşim."

Gözlerim irileşirken bu çok kısa sürdü ve kendimi saklayarak gülümsedim. Yüzümü Akif Selim'den sakındım çünkü aşırı gülümsüyordum. Bu çok fazlaydı benim için, bu mutluluk bana çok fazlaydı.

İlhan Bey kafasını aşağı yukarı sallayıp oturduğu yerden ikimize baktı. "Maşallah," dedi. Sesi kısıktı. Sonra da Akif Selim'e döndü. "Benim de senin yaşlarında bir oğlum var. Okuyor daha. Gelir görür beni."

Ah! Her tebessümün ardından iz süren acılar, sahiden bu kadar mı sabırsızsınız?

Fakat Akif Selim hiç bozuntuya vermeden babasına ayak uydurdu. "Ne güzel. Seviyordur sizi."

"Sever, ben de onu severim. Çok severim onu."

Dudaklarımı birbirine bastırırken Akif Selim'i gördüm tekrar. Yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Acıyordu ama bu acıdan şikayetçi değildi. O her şeyi kabullenmişti çünkü biliyordu, görüyordu. Babasını seviyordu, onun için her şeye değerdi. Az sonra içeri bir hemşire girdi. "Kusura bakmayın ama İlhan Bey'in uyku saati geldi. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

"Tamam," dedi Akif Selim. "Bize biraz daha müsaade verin."

"Peki," dedi hemşire gülümseyip odadan çıkarken.

Derin bir nefes aldım. Akif Selim eğildi ve babasının elini öptü. Ellerini babasının yorgun yüzüne götürdü, sevdi. "Ben gidiyorum ama geleceğim geri."

İlhan Bey ağır ağır kafasını salladı. "Annene selam söyle olur mu?"

"Olur," diye fısıldadı Akif Selim kırık bir sesle. İçim cız etti.

Babasının saçlarından öptü sonra. Doğruldu. Bu sefer ben eğildim ve bir kez daha öptüm İlhan Bey'in güzel kokan ellerinden. Gülümsedi bana baktı. "Bu çocuk seni üzerse bana söyle. Ben onu oğluma şikâyet ederim."

Gözlerimi kapatıp açtıktan sonra çantamı tuttum ve doğrulup gülümsedim. "Hoşça kalın, Allah'a ısmarladık."

Birkaç adım geriye gittim. İlhan Bey bizi izledi. Yalnızlık kötüydü, acımasızdı ve ben İlhan Bey'i böyle gördükten sonra yalnız olmadığımı anladım çünkü onun yaşadığı şeyi görüyordum. Onu öyle gördükçe kendi yaşadıklarıma üzülmek manasız geliyordu. Bu insanoğlu için de geçerliydi. Her şeyden şikâyet eden şımarık ruhlar, böylesi bir imtihanla yüz göz olmadıklarından bu haldelerdi. Kıymet bilmeyen kalpler ne bilsindi ki zaten varlığı, yokluğu ve asıl yalnızlığı... Yalnızlık dillere pelesenk olmuş basit bir söz değildi, onu yaşamak gerekirdi.

Tıpkı İlhan Bey gibi...

Onu arkamızda bıraktık ve hiçbir şey konuşmadan bakımevinden çıktık. Akif Selim ceketinin içindeki bölmeden ilacını çıkardı ve birkaç kez ağzına sıkıp onu geri yerine koydu. Derin bir nefes aldı. Onunla birlikte yaşadım bunu, yaşadığımı hissettim çünkü o yaşadıkça ben yaşıyordum.

Uzun, taşlı ve çiçeklerle dolu bahçeyi yürümeye başladık çıkışa doğru. "Babanı çok sevdim," diye itiraf ettim gülümserken. "Çok tatlı bir adam."

"Öyledir," dedi Akif Selim bana sakin bir sesle karşılık verirken. "Bu arada sana orada eşim dedim ama bu tamamen onun içindi, yani bilirsin aksini iddia edemem söylediği hiçbir şeyin... Hem unutmuştur bile çoktan."

"Benim için hiç sorun olmadı ki. Öyle demen gerekti nasılsa, bunu gördüm."

"Bunu gördün," diye tekrarladı ağır ağır. Başımı öne eğerken alt dudağımı hafifçe ısırdım. Akif Selim'in gözleri beni buldu onun da başı öne eğikken. Gülümsedik birbirimize. "Metroyla dönelim mi eve?" dedi başını kaldırdığında. "Tabii açsan bir şeyler yiyebiliriz."

"Aç değilim," dedim düz bir sesle. "Metroyla dönelim ama önce kartımı doldurmam gerek."

"Hallederiz."

On beş dakika kadar sonra kartımı da doldurmuş bir halde metroya indik. Uzun zamandır metroya binmemiştim ve bu ilk kez beraber bineceğimiz bir metro olacaktı.

Birkaç dakika sonra rayların ötesinden gelen hareketlilikle metronun geldiğini gördüm. Önümüzden geçti ve yavaşça duraksadı. Sarının ağırlıkta olduğu renkler gözlerime dokunurken açılan kapılardan birisine bindik. Şaşırtıcı bir şekilde epey oturacak yer vardı. Akif Selim beni kendine doğru çektiğinde boş iki koltuk bulduk ve yan yana oturduk. Herkes tamamlandığında kapılar kapandı ve metro hareket etmeye başladı.

Sanırım beş dakikamız vardı. Beş dakika sonra inecektik. Konuşmuyorduk. Yan yana oturuyorduk. Bir şey oldu ve ona bunu sormam gerektiğini düşündüm. Yoksa içim içimi yemeye devam edecekti. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye döndüm yüzümü Akif Selim'e.

"Sorabilirsin tabii," dedi sakince.

"Ama beni yanlış anlama."

Dudağının kenarını kıvırdı. "Şimdi daha da merak ettim. Buyur."

Tavrı içimi hoş ederken dudaklarımı ıslattım ve omuzlarımı düşürdüm. "Dün kitapçıya geldim ya, yanına. Orada bir kız vardı, kıvırcık saçlı böyle esmer..."

"Ee?" diye sordu niyetimi anlamış gibi keyiflenirken.

"Kimdi o kız? Arkadaşın mı?"

"Değil."

"İş arkadaşın mı?"

"Yani o da orada çalışıyor," dedi düz bir sesle.

"Adı ne peki?"

"Cansel," diye cevapladı çabucak.

Kaşlarımı havalandırdım. "Cansel?"

Beni gözleriyle onaylarken kaşlarını çattı. "Bir şey mi oldu? Neden sordun?"

"Hiç," diye silktim omzumu önüme dönerken.

Akif Selim dudaklarını kulağımın yakınına getirdiğinde ellerimle dizlerimin üzerine koyduğum çantama tutundum. "Bana sanki biraz kıskanmışsın gibi geldi ama bilemem tabii."

"Yok," dedim kısık sesimle. "Kıskanmadım, sadece merak ettim."

"Sadece merak ettin?"

"O kız benden güzel mi?" derken buldum kendi bir anda Akif Selim'in gözlerine bakarken bulduğumda.

Kendini geri çekti ve gözlerini kısarak duraksadı. Bunu ona sorduğuma inanamıyordum fakat tutamamıştım ki kendimi. Dökülüvermişti dudaklarımdan bir anda kelimeler. Akif Selim boş boş yüzüme bakmaya başlarken, "Bilmiyorum," dedi. "Yani ilgilenmiyorum. Senden başkasını güzel bulmuyorum, senden başkasına bakmıyorum, görmüyorum. O veya başka bir kız... Hiçbiri senin gibi değil ve asla olamaz. Bana bir daha böyle şeyler sorma olur mu?"

Gülümsedim. "Sormam."

Sonra da başımı öne eğdim ve çantamla oynamaya başladım. Akif Selim kolunu arkama attı, elleri boynumun yanına düştüğünde beni nazikçe kendine çekti. Başım göğsüne yaslandı. Kalbinin sesini duyuyordum. Kalbini çok iyi tanıyordum sanki çünkü benim kalbim gibi atıyordu. Boynumun arkasında duran kolunu oynatmadan parmaklarıyla saçlarımın uçlarını sevdi. Rüyada mıydım?

"Demek beni kıskandın," diye üzerime geldi fırsatını bulmuşken.

"Hayır kıskanmadım."

"Tamam, inanmış gibi yapıyorum."

Güldüm. Güldü. Gözlerimi kapattım sonra başım göğsünün üzerindeyken. Birkaç dakika sonra inecektik belki ama şu huzurun verdiği hissi hiçbir zamanla kıyaslayamazdım.

Akşam olduğunda Ezgi ile makarna yedik. O, günden güne daha da toparlıyordu ve bu beni epey mutlu ediyordu. Emindim ki her şey onun için yeni başlıyordu. Bir kez inancını yitirmiş ve yıkılmıştı ama bu bir sefer daha olmayacaktı. Söz vermişti, sözüne güveniyordum. Ona inanıyordum.

Odama kapanmadan evvel salona gittim. Ezgi bilgisayar ışığında dizi izliyordu. Beni görünce, "Ben bilgisayarına çöktüm ama bir şey izleyeceksen vereyim sana," dedi.

"Yok yok izle sen," dedim keyfini bozmadan. "Ben bu gece Kumru'yla uyuyacağım. Onunla konuşmuyorum uzun zamandır, anlatmam gereken şeyler var."

Gözlerini devirdi. "Sen tam bir delisin. Manyak ya!"

"He öyleyim biraz."

Ezgi gülerek derin bir nefes alırken Kumru'yu aldım ve kapıya doğru yürürken Ezgi'ye iyi geceler deyip odama gittim. Kapımı kapattım ve kafesini açıp onu avuçlarımın arasına aldım. Minik pençeleri avuçlarımı kaşındırırken gülümsedim ve minicik kafasına hassas bir öpücük bıraktım. Arkama yaslandım. Avuçlarımın içindeydi kalbi. "Nasılsınız bakalım Kumru Hanım? Sizinle dertleşmeyeli bir hayli oldu sanki."

Onu sıkmadan bunaltmadan severken başladım ağır ağır konuşmaya. "Sana onu anlattığım ilk günü hatırlıyorum da nasıl bir heyecan heves vardı içimde değil mi? Kalbim pır pırdı. Beraber beklerdik eve gelişini pencere önünde, beraber izlerdik onun adımlarını... Ben bir tek sana anlatabiliyordum onu çünkü korkuyordum işte, bir tek sen kırmazsın gibi geliyordu kalbimi... Ne zaman bir olay yaşasam soluğumu senin yanında alıyordum, o heyecanı nasıl da hissediyordum ve sanki sen de hissediyordun... Tamam saçma ama ben bunu kendime inandırmıştım çünkü sen beni dinliyordun... Kumru'm, canımın en içi... Akif Selim'i çok seviyorum, onsuz bir hayat düşünemiyorum ondan başka birini göremiyorum yanımda. Sanki biz birbirimize aitiz ve birimiz giderse yarım kalacağız... Bundan korkuyorum ama korkmak istemiyorum çünkü o Akif Selim beni üzmez, korkmak istemiyorum çünkü kendimi biliyorum, onu nasıl sevdiğimi biliyorum. Sen de biliyorsun... Hem biz şu an iyiyiz, hatta şu an çok iyiyiz. Elimi tuttu, beni öptü biliyor musun? Tabii ki biliyorsun, bunu sana anlatmıştım. Kalbim hâlâ ilk günkü heyecanla çarpıyor, onu düşünmeden duramıyorum, gözlerimi kapattığım anda yanımda yatıyormuş gibi geliyor... Gören deli der belki ama zaten böyle seven birinde akıl ne arar ki?"

İç çektim. Kanatlarını sevdim ve onu öptüm. "Şimdi senin de bir dilin olsa bana kesin deli derdin hatta daha fazlasını ama sen beni hiç kırmazsın, hiç üzmezsin biliyorum... İşte bu yüzden ne zaman bir şey olsa sana geliyorum ve yine geleceğim özür dilerim... Benden kaçış yok." Kıkırdadım ve yüzüne yaklaştım. "Çok yormayayım seni de gece gece."

Onu kafesine geri bıraktığımda masamın üzerine koydum. Yatağımı açtım. Işığımı kapatmadan evvel kafesine iki kez tıklatıp, "İyi geceler, en iyi arkadaşım," dedim. Sonra da uyudum.

Güneş doğdu saatler sonra. Gözlerimi araladığımda yüzüm duvara dönüktü. Ellerimi gözlerime götürdüm ve hafifçe kaşıdım. Bir müddet kendime gelmeyi bekledim ve sakince arkamı döndüm. Kafes masamın üzerindeydi, gülümsedim fakat bu kısa sürdü.

Doğruldum, sonra da Kumru'yu gördüm.

Kumru'm ölmüştü.

XI

"Kaldırım Kenarında Çiçekler"

EYLEM AKTAŞ - SÖYLEYEMEDİM

Acıyı hissediyorum.

Acıyı o kadar çok hissediyorum ki; ruhumda mutluluğa dair ne varsa alıp götürecekmiş gibi seziyorum.

Aslında buna nasıl bir tabir koyulur bilmiyorum. Acıyorum; saçları hiç taranmamış o küçük kız çocuğu gibi ve ben onun gözyaşları oluyorum. Acıyorum; elleri yazmaktan nasır tutmuş çaresiz bir yazar gibi ve ben onun yazamadığı satırları oluyorum. Acıyorum; hayata hiç yetişememiş bir insan gibi ve ben onun gecikmelerinde yaşıyorum. Ve ben acıyorum; acının ta kendisi oluyorum.

Kumru'yu kaybettim. Bu tarifi imkânsız bir yara çünkü o benim için; hayvanların insanlardan daha çok insan olduğunun kanıtıydı.

O benim en iyi dostumdu, en yakınım ama en uzağımdı. En yakınımı kaybetmek... Yaşamaya yarım devam etmek...

Saatlerdir odamda oturuyordum. Onunla vedalaşmak... Onunla vedalaşamamak kadar çok zordu. İnsan bu hayatta daima birilerini kaybederdi. Arkadaşını, eşini, sevgilisini, kalemini bile... Bu çoğu zaman aniden olur çünkü kayıplar birdenbire verilir; ölüm gibi. Kumru'yu bir gün kaybedeceğimi biliyordum ama onunla henüz veda konuşması yapmamıştım. Onu doya doya öpememiş, güzel kanatlarını sevememiştim. Ben... Ben en yakın dostumu kaybetmiştim.

Dizlerimi göğsüme çekmiş ve sırtımı da duvara yaslayarak masanın üzerinde duran boş kafese bakıyordum saatlerdir. Canlı olmak böyle bir şeydi işte. Bir varsın bir yoksun. Onun bendeki yerini kimse bilemezdi. Ben ona kendimi anlatmıştım, Akif Selim'i anlatmıştım hiç usanmadan aynı heyecanla ve o artık yoktu, olmayacaktı da. İçi boş bir kafes bıraktı ardında durmadan izleyeyim diye... Güzel Kumru'm seni şimdiden özledim.

Farkında olmadan iç çektiğim sıra odamın kapısı tıklatıldı: Ezgi'ydi. "Mislina, daha iyi misin?" diye sordu. "Senin için bir şeyler hazırladım, lütfen yer misin şunları?"

"Canım istemiyor," dedim kupkuru bir sesle. Bitkindim, yorgundum ve üzgündüm. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Saatlerdir yalnızsın zaten," dedi tok bir sesle. "Yanında olmama izin ver bari."

"Ezgi," dedim kısık sesimle. "Lütfen, yalnız kalmak istiyorum."

Duraksadı ve daha fazla zorlamadan bunu onaylayarak kapının ardından çekildi. Bu benim hayatımda şimdiye dek yaşadığım en büyük kayıptı. Annem ve babam hayattaydı, Akif Selim hayatımdaydı, arkadaşlarım yanımdaydı... Ama dostum burada değildi. Acı acı gülümsedim boş kafesine bakarken. Şimdi burada olsaydı minicik kafasını oynatır beni dinlerdi. Anlamazdı ama dinlerdi işte. Ben anladığını varsayardım hep.

Aradan on dakika kadar bir süre geçerken yatağıma uzandım ve gözlerimi kapatmadan o boş kafesi izlemeye devam ettim fakat kapım tekrar çaldı. Hissizce bekledim. "Mislina artık endişeleniyorum," dedi Ezgi meraklı bir ses tonuyla. "Şu kapıyı açar mısın?"

"Ezgi lütfen demiştim."

"Bir de kilitlemişsin ya!"

"Birkaç saat yalnız kalmak istedim sadece çok mu?" diye sordum ona ölü gibi bir sesle. "Merak edilecek bir halde değilim sadece acımı yaşıyorum çünkü ben dostumu kaybettim anlıyor musun?"

"Anlıyorum daha doğrusu anlamaya çalışıyorum ama böyle olmaz üstelik senin için endişelenen tek insan ben değilim," dediğinde birkaç saniyelik sessizliğin ardından ekledi. "Akif Selim burada, yanımda ve seni deli gibi merak ediyor."

Adı bir anda geçince içim titredi ve gözlerim kızardı çünkü Akif Selim bana Kumru'yu hatırlatıyordu çünkü Akif Selim bilmese de benim onu anlattığım bir dostum vardı. Sabırla, ilmek ilmek işlediğim bu aşkın dinleyicisiydi o ve artık yoktu. Önceden yalnızca o vardı ama şimdi Akif Selim vardı. Sanki bu garip bir bağlantıydı. Kumru bizim mutluluğumuza şahit olmuş ve ona anlattıklarımı dinledikten sonra gitmişti benden...

"Ezgi," diye konuştum kırgın bir ses tonuyla. "Ona biraz yalnız kalmak istediğimi söyler misin?"

O şu an bana iyi gelecek tek şeydi ama insan bazen yalnızlığa ihtiyaç duyardı.

Ezgi'den herhangi bir ses çıkmadığında kapının ardından ayrıldıklarını düşündüm ama bu Akif Selim'in sesini duyana kadar sürdü. Beni yanılttı. "Mislina," diye seslendi, sanki beni kırmaktan korkarmış, bana dokunurken canımı yakmaktan sakınırmış gibi. "Seni görmem gerek. Ezgi bana bir şeyler söyledi ama..." İç çekti sabırsızca. "Seni görmeme izin ver ve lütfen kapını aç."

Akif Selim'in sesini ve masum ısrarı içimde bastırmaya çalıştığım gözyaşlarının akması için beni zorladığında bunu yapmaktan kaçtım ve kendi ruhuma saklanarak yutkundum oysa ruhum beni saklayamayacak kadar dolmuştu. "Akif Selim, zor bir sürecin içindeyim ama geçecek. Sadece birazcık yalnız kalmak istiyorum. Lütfen anla beni."

Akif Selim, "Seni anlıyorum ama yalnız bırakmak istemiyorum ki," deyiverdi.

Dudaklarım titrediğinde gözlerimi sımsıkı yumdum. "Hayat böyledir. Birileri kalır birileri gider. Ben de çok sevdiklerimi kaybettim ama ben yalnız kalmaktan korkmuştum Mislina ve korktuğum şeyi yaşadım. Yapayalnız kaldım... Sen böyle olma. Tamam, ben yine gideceğim ama bir kez göreyim, bir kez sarılayım yeter çünkü Kumru'yu ben de seviyordum ve çok üzgünüm. Acını paylaşmak için geldim. Acımız ortak diye sana geldim."

Akif Selim sakin bir ninni gibi ruhuma dokundurduğu cümleleriyle beni büyülenmişçesine doğrulttuğunda toparlandım ve burnumu çekerek ayaklarımı zemine bastım, daha sonra da ellerimi güçsüzce kapının kilidine götürüp onu bir sefer sağa doğru büktüm. Kurumuş dudaklarımı nemlendirdikten sonra ne halde olduğumu umursamadan kapıyı açtım. Bana baktı anında ve gözlerinde elimle dokunsam hissedebileceğim bir endişe, bir çaresizlik gördüm. Boynumu büktüm ben de onun gözlerindeki duygulardan çalarken ve şöyle dedim: "Kumru artık yok ve ben o olmadan eksik hissediyorum..." Sözlerimi kesen şey boğazımı düğüm düğün eden ve yenik düştüğüm gözyaşlarım oldu fakat Akif Selim beni yalnız bırakmadı ve hızla sımsıkı sardı bedenimi kollarıyla.

Kollarını sırtımda hissettiğim anda ona o kadar sıkı sarılmıştım ki; sanki beni bırakırsa yok olup gidecektim ya da aşağı düşüp parampara olacaktım. Yüzümü boynunun girintisine sakladığımda dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp hıçkırıklarımı durdurmaya çalıştım ama Akif Selim buna mâni oldu. Sırtımdaki elleri saçlarıma doğru tırmandığında, "Lütfen tutma kendini ve ağla," dedi. Sesi şefkat doluydu. "Omzum senin için, gözyaşlarını kendine saklama canımın en içi."

Dudaklarından döktüğü harfler kalbime anlamlı satırlar bırakırken dediğini yaptım ve ağladım. Ona ağladım, onunla ağladım.

Beni incitmeden kendinden çekti elleriyle yüzümü kavrayarak başparmağıyla gözlerimin altındaki nemleri silmeye başladı. Gülümsemeye çabaladım ama bunu gülmeye çalıştığım an canımın acıyışından fark edip bıraktım. Hiç konuşmadan elleriyle gözlerimin yaşını sildikten sonra derin bir nefes alıp verdi. Bu onu zorladı. "İyisin değil mi?" diye sordu gözlerimin içine doğru.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "İyi olacağım."

Kapıyı kapattım ve birlikte yatağıma geçtik. Akif Selim sırtını duvara yaslarken ben de dizlerine uzandım. Ellerimi önüme aldığımda Akif Selim bir elini yanıma diğer elini ise saçlarıma götürdü. Saçlarıma dokundu, saçlarımı sevdi. Kalbim yumuşacık olmuştu ama orada hâlâ yumru gibi taşlaşmış bir acı vardı. Onun ne zaman oradan yok olacağını ise bilmiyordum. Bir müddet öylece sustuk. Sonra Akif Selim, "Senin için çok önemliydi değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım kısaca, sesim boğuk çıkmıştı. "Kumru benim en yakın arkadaşımdı. En başından beri yanımdaydı. Ben her şeyimi onunla paylaşırdım. Bir gün öleceğini biliyordum ama çok ani oldu."

"Ölüm zaten beklenmedik bir anda çalar kapımızı," diye ekledi sakin bir sesle. "Bir gün sevdiklerimize veda edeceğiz zaten."

"Bu çok üzüyor," dedim nasırlı bir sesle. "Birine veda bile edememek... Kumru'yla öyle çok anım ve sohbetim oldu ki hatırladıkça ağlama isteğini durduramıyorum. Yok edemiyorum ve o benden gideli saatler oldu daha."

"Alışacaksın ama," diye gezinmeye devam etti elleri saçlarımda. "Her acı seni buna alıştırır. Hem sen," dedi bir şeyleri sezmiş gibi. "Ne anlattın ki ona? Öyle bir konuşuyorsun ki; sanki o senin günlüğün olmuş ve sayfası bitmiş gibi."

Dudaklarım kıvrıldı beceriksizce. "Anlatacak daha çok şeyim vardı oysa..."

"Ne anlatmıştın Mislina?"

"Kendimi, ailemi, seni."

"Beni mi?" diye sordu duraksayarak.

Direnmedim ve ona doğruyu söyledim. Gözlerimi kısarak karşıdaki boş kafesi izlemeye devam ettim. "Seni gördüğüm zaman hissettiklerimi, seninle gün içerisinde yaşadığım bir anı sonra sadece seni ve bizi... Kumru seni çoktandır biliyordu Akif Selim."

Elleri saçlarımın arasında tökezledi. Hayır, niyetim ona şu an her şeyi anlatmak değildi. Bunu yapacak mıydım orası da muammaydı ama her

şeyi itiraf edeceğim o an çok özel olmalıydı. Bu halde, bir enkazdan farkım yokken konuşmak istemiyordum ama Kumru'yu bilmeliydi. Dediği gibi: Kumru benim günlüğümdü ve ben hiç usanmadan her günümü tıka basa ona Akif Selim'i anlatarak doldurmuştum. Fakat sayfam bitmişti...

Akif Selim... Sayfalarım bitmişti...

İç çektiğini duyabildim. "Benim seni anlatabileceğim bir Kumru'm olmadı ama olsun ister miydim bilmiyorum."

"Bu çok farklı bir şey. Seni duyuyor ve anlamıyor ama sen anlıyormuş gibi devam ediyorsun yoluna. Başta çok saçma ve gurur kırıcı geliyor olabilir ama sonra insanları tanıyorsun ve hayvanlar sana onlardan daha iyi geliyor." Boğazımı temizledim usulca. "Ama senin elinde olan bir durum değil ki zaten." Sesim kırıldı, sesimi içime gömmek istedim.

"Öyle," diye konuştu. Elleri yeniden saçlarımın üzerinde gezinmeye başladı.

Gülümsedim. "Ben böyle çok dibe vurmuş gibiyim ya; sen delirdiğimi falan düşünmüyorsun değil mi Akif Selim? Bazıları için çok kolay gelebilir ama..."

"Ben o bazı insanlardan olmadım hiçbir zaman."

"Biliyorum, sen hiçbir zaman herkes olmadın benim için."

"Ve," diye devam etti sözlerine. "İnsanlar sadece dışımızı görür ve aynı acıyı tatmayanlar başkasının yarasıyla alay etmeyi sever ama içimizi bilseler buna cesaret bile edemezler. Onların da ellerinde olan bir durum değil aslında çünkü tadılmadık bir duygu onlara daima yavan gelir." Aradan birkaç dakika daha geçtiğinde, "Ezgi senin için bir şeyler hazırlamış," dedi. "Hadi kalk ve onları ye."

"Canım istemiyor ki."

"İştahının olmamasını anlıyorum ama bir şeyler yemen gerek bunu sen de biliyorsun."

Başımı yavaşça dizlerinin üzerinden kaldırdığım vakit önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken kaşlarımı çatıp düzelttim. "Sen de işe gidecektin ben alıkoydum biliyorum."

"Bunu söylememiş ol," dedi hızla. "Hiçbir şey senden önemli değil ve olamaz. İş bekler ama ben bekleyemem. Ben seni burada bir başına, bu acıyla bırakıp gidemem."

Gülümsedim. Gözlerinde birikmiş bulutlar yavaş yavaş çekilmeye başladı yüzündeki gökte. Güneş doğuyordu yeniden ve ışık saçıyordu

benim yüzüme. İyileşmek, birini iyi etmek saf bir sevgiden ibaretti oysa. Ben iyi değildim ama iyi olacaktım çünkü karşımda hiç sönmeyecek bir güneş vardı ve ben ona bakarak ısınacak, yanacak ve aydınlanacaktım.

Zaman bir katildir çünkü beklettiren her şey öldürür.
Zaman bir kurbandır çünkü bekleyen sürünür.

Birkaç gün sonunda kendimi daha ferah ve mutlu olmasa da iyi hissediyordum. Yanımızda olanların artık olmayışına ve onları bir daha asla göremeyecek oluşumuz bizleri üzse de güzel anılar biriktirmişseniz bu yetiyordu. Sonuçta mutluluk hatırlandıkça iz bırakırdı ruhlarda. Ben de öylece okulun boş bankında oturmuş elimdeki kahveyle yeri izliyordum. Akif Selim birkaç gündür benden ötürü işe geciktiğinden daha erken gitmişti bugün ama yine de her saat başı arıyor ve sesimi duymak istiyordu. Canım benim.

İnsanlar geçip gidiyordu önümden ve ben hiçbirini görmüyordum. Saçlarım havadaki esintiden nem kaparken az sonra yanıma Sevde geldi ve oturdu. "Ne yapıyorsun burada tek başına?" diye sordu. "Akif Selim nerede?"

"Çalışıyor o, erkenden gitti," diyebildim. "Sen? Burak'ın yanında değil miydin?"

Sorumla birkaç saniyelik bir duraksama beni ona bakmaya itti. Dudaklarını büzerek omuzlarını kaldırıp indirdi. "Onunla şu sıralar biraz yani mesafeliyiz gibi bir şey ve bu benden kaynaklanıyor. Onu seviyorum ve devam etmek istiyorum ama Kadir'i öğrendikten sonra ne bileyim sanki yanlış demeyeyim de ben mutluyken onun benim yüzümden mutsuz olmasına dayanamıyorum Mislina. Bu çok ağır ve acımasız geliyor."

"Ama bu senin suçun değil, Sevde," dedim kafamı ağır ağır sallarken. "Seni anlamaya çalışıyorum evet ama böyle yaparak Burak'ı şüphelendirir onu da üzersin. Kendin de mutsuz olmaya devam edersin üstelik." Çaresizce soluklandım. "Bilmiyorum... Yani zor olmalı."

Beni onayladı. "Hem de çok zor. Kadir benim çok yakın arkadaşımdı ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmaz üstelik ortada böyle bir gerçek varken. Zamana ihtiyacımız var. Onun da mutlu olmasını o kadar çok isterim ki. Umarım onu gerçekten hak edecek biri çıkar karşısına."

"Onu üzdüğünün farkındasın ama bunu bilerek yapmıyorsun," diye devam ettim cümlelerime. "Kendini suçlama daha fazla. Kadir iyi biri, sen de öyle ve hayatlarınız da güzel olsun."

Bana susarak cevap verdiğinde kahvemden bir yudum alıp damağımı ısıttım. Ardından yeniden gözlerine odaklandım. "Doğum gününe gelecek misin peki?"

"Gelemem," dedi kuru bir sesle. "Günler öncesinden hazırlamıştım hediyesini ama onu sana vereceğim, benim yerime iletir misin?"

Bunu anında reddettim. "Hayır tabii ki. Bunu kendin yapmalısın. Siz düşman değilsiniz ki."

"Öyle ama biliyorsun ben yapamam ki... Lütfen Mislina," dedi çantasının içinden çıkardığı ambalajı bana uzattı. "Bunu ona ver ve mutluluklar dile."

"Sevde bu onu daha fazla incitecek," dedim ısrarla. "Küçücük bir doğum günü mesajını ondan esirgeme."

Beni duymak istemedi çünkü onunla yüzleşmekten ve Kadir'in gözlerine her baktığında o gözlerdeki hayal kırıklığında kendini görmekten korkuyordu. Hak veriyordum da çünkü kimse, kimsenin hayal kırıklığı ya da yaralarının sahibi olmak istemezdi, Sevde gibi.

Sevde hediye paketini elime tutuştururken zorla pes ettirildim ve bunu kabul ettim. "Beni anla lütfen," dediği vakit kafamı kaldırdığımda Kadir'in bize doğru yürüdüğünü gördüm. Gözlerimi derhal oradan çekip Sevde'ye mırıldandım: "Kadir geliyor."

"Ne?" dedi kaşlarını çatarak ve hediye paketini benim çantama tıkarak ayaklandı. "Ben gidiyorum. Seni çok seviyorum ve görüşürüz."

Sevde eli ayağına dolaşmış bir halde ayaklandığında Kadir, acı acı öylece gidişini izledi.

Ve bazıları, daima bazılarının arkasından bakan olur.

Ellerini ceketinin cebinden çıkarıp yanıma otururken, "Onu bu kadar acele ettiren şey benim buraya gelmem mi?" diye sordu. "Korkmasın, ben bir canavar değilim."

"Hayır," dedim şaşkınlıkla. "Böyle düşünme. Sadece seninle göz göze gelmeye hazır değil daha. Onu anlamalısın."

Derin bir nefes alıp verdi. Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra omzunu silkti. "Artık umurumda değil hiçbir şey. Ne hissedip hissetmediğimi bile bilmiyorum. Bu çok anlamsız ama öyle."

"Bu anlamsız değil ve sen kesinlikle bir şeyler hissediyorsun," diye üzerine gittim. "Sadece öyle olsun istiyorsun hepsi bu."

Kadir gülerek gözlerini kıstı ve yüzüme baktı. "Sen bayağı ilişki uzmanı kesildin he başıma benim. Ee? Var mı taktik doktor hanım, aşk acısı nasıl geçer?"

"Geçmez sanırım."

"Neden?" diye çattı kaşlarını. "Tecrübeli miyiz yoksa?"

Afalladım ve bakışlarımı kaçırarak, "Hayır," diye fısıldadım. Kadir şüpheli bakışlarını üzerimden çekmezken onu oyalayacak birkaç laf söylemek zorunda kaldım. Kahvemden bir yudum daha almak bana zaman kazandırdığında dudaklarıma bulaşan tadı dilimle emerek konuştum. "Yani izlediğim filmlerde öyle oluyor genelde. O yüzden öyle dedim."

"Ha," dedi ağzının içinde bir şeyler gevelerken ve o sırada telefonum çalmaya başladı. Arayanın Akif Selim olduğunu biliyordum ve bu yüzden telaş yapmadım ama kalbimin hızlanmaması için hiçbir engel yoktu. Çantamın ön fermuarındaki telefonuma ulaşmak için çaba sarf ederken Kadir elime uzandı ve kahvemi aldı. "Ben tutayım bunu, sen telefonuna bak."

"Teşekkür ederim," deyip telefonuma ulaşırken çabucak ekranı kaydırıp kulağıma yasladım. "Merhaba."

"Nasılsın Mislina? Okulda mısın hâlâ?" diye sordu ilgili bir sesle.

"Evet okuldayım ama çıkacağım birazdan. Sen nasılsın? Daha çok var mı mesainin bitmesine?"

"Birkaç saatim kaldı."

"Az kalmış."

"Evet öyle. İstersen buraya gel sonra bir şeyler yemeye gideriz olur mu? Hem kafan dağılır hem de mutlu olursun biraz. İyi gelir. Ne dersin?"

Gülümsedim. "Olur. Gelirim."

"Peki. Seni bekleyeceğim. Mesaj at ama yine de tamam mı?"

"Atarım. Kendine dikkat et, görüşürüz."

"Görüşürüz," deyip telefonu kapattık. Gülümseyerek telefonumu ters çevirdiğim sıra Kadir'den kahvemi aldım. "Tekrar teşekkür ederim Kadir."

Kahvemi elime aldığım gibi dudaklarıma götürdüğüm sıra Kadir şöyle bir soru sordu: "Akif'i ne zamandır seviyorsun, Mislina?"

Duyduğum bu sual beni müthiş bir yerden vurduğunda kahvemin yarısı boğazımda kaldı yarısı da ağzımın kenarına aktı. Kendimi öne çı-

karıp bardağı ağzımdan çekerken Kadir endişelenerek omzuma dokundu. "İyi misin?"

Kafamı hızlı hızlı salladım ve bardağı yere bırakıp çantamdan kuru bir mendil çıkarıp kirlenen yerleri temizlemeye başladım. Ellerim titriyordu zira bu soru beni sarsmış ve serseme çevirmişti. Az sonra toparlandığımda ellerimi temizleyip kahvemi yanımda duran çöp kovasının içine atarak derin bir nefes alıp verdim. Utanıyor bilakis Kadir'den kaçmak istiyordum. O ise sorduğu sorunun cevabını merak ediyordu. "Mislina?"

"Efendim Kadir?"

"Yok öyle bir şey bile demedin?"

"Çünkü yok öyle bir şey..."

"Lütfen kaçma!"

"Kaçmıyorum," dedim cesaretimi toplayıp yüzüne bakarken. "Çünkü yok öyle bir şey demeyeceğim, diyecektim."

Kaşlarını havalandırdı. Ondan bunu saklayamazdım artık çünkü o beni yakalamıştı. Farkındaydı. "Sen peki?" diye kıstım gözlerimi. "Nereden vardın bu kanıya?"

Kafası iki yana sallayarak güldü. "Yapma. Seni uzun zamandır tanıyorum ve az çok görüyorum. Bundan emin olmam gerekti ve az önce emin oldum. Sen onunlayken mutlusun, sürekli gülümsüyorsun. İnsan sadece çok sevdiği birinin yanında sürekli güler." Sesi kısıldı. "Tabii ben ve benim gibiler istisna."

"Uzun zaman önce ben de o istisna grubunun içindeydim."

"Nasıl?" diye çattı bir sefer daha kaşlarını. Anlamıştı ve buna karşı çıkmadım. Sakin ve anlayışlı bir şekilde gözlerimi kapatıp açtığımda yüzünde hayretlikten öte bir duygu vardı. Gözleri bir kaçıp bir geldiğinde kafasını sallayarak daha geniş güldü. Güldüm. Sersem gibiydik. "Anlatsana bana, ben sana anlatmıştım," dedi.

"Neyi anlatayım?"

"Askerlik anılarını falan... Ee nasıldı, zorlandın mı?"

Gözlerimi devirerek gülmeye devam ettim. "Kadir."

"Mislina o herif..."

"O herif değil o, Akif Selim."

"A-a! Lütfen kusuruma bakmayın hanımefendi, yanlış bir şey söyledim hemen düzeltiyorum. Nam-ı diğer Hayalet Bey olan sevdiğiniz Akif

Selim, artık soyadı neyse... Ona karşı ne zamandır bir şeyler hissediyorsunuz? Benimle konuşmanızı istirham ediyorum matmazel."

"Tamam zorlama," diye güldüm. Güldü. "Ne yapalım benden ancak bu kadar edebiyat çıkıyor."

"Edebiyat okuyanlar da sürekli böyle konuşmuyor ki."

"Biliyorum bizim Berat'tan."

Beni güldürmeye devam ettiğinde toparlandı. "Tamam saçmayalım. Hadi seni dinliyorum. Gerçekten merak ediyorum çünkü."

Dudaklarımı kemirirken parmaklarımla oynamaya başladım ve ben ne zaman böyle bir halin içine düşersem konuşmak zor gelir, cümlelerim birbirine girerdi. "Aslında seninle aynıyım. Ben de Akif Selim'i gördüğüm ilk anda sevdim, âşık oldum. Ne garip değil mi? Başından beri seninle aynıydık ama ikimiz de bunu sakladık, uzaktan sevdik."

Bir şey demedi.

"Onu ilk gördüğümde kalbime bir şey oturdu ve sana da olmuştur bu. Yaşadığımı hissettim, ellerim titremeye göğsüm sıkışmaya başladı. Ben hayatımda daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Daha önce hiç bu kadar sarsılmamıştım, Kadir."

"O yüzden masada onun adı geçince tepki veriyordun ve biz bunu anlamadık."

"Bilirsin işte; elimde olmadan onu korumak istiyor ve kötü söz değsin istemiyordum çünkü onu seviyordum çünkü onu biliyordum. Hatta sırf onun için yalan..."

"Yalan?"

Pes ettim. "Ben şu an yaşadığım eve onun için taşındım. Üst katımda oturuyor."

Kadir kocaman olmuş gözleriyle bana bakarken, "Mislina?" diye sorguladı beni. "Sen bayağı körkütük olmuşsun bacım. Sen bunu neden yaptın?"

"Birini bu kadar çok sevdikten sonra yaptığı şeyleri sorgulamak pek de akıl kârı değil." Omzumu silktim. "Yaptım işte. Keşke yalan söylemek zorunda kalmasaydım ama onunla olmak, ona ulaşmak ve yakınında kalmak... Öyle işte."

"Peki o bunları biliyor mu?"

"Hayır," dedim. "Ne onu en başından beri sevdiğimi biliyor ne de ona yalan söylediğimi." Dudaklarım sızladı, kalbim bundan nasibini

aldı. "Öğrenirse vereceği tepkiyi merak ediyorum. Sonuçta ona yalan söyledim ve bu, onu bana karşı soğutur mu bilmiyorum."

"Seni kaybedecek erkeğin aklına sıçarım," deyip düzeltti. "Pardon aklına kötü şeyler yaparım." Sersem bir şekilde gülümsedikten sonra ekledi. "Ama sonuçta siz, sizsiniz yani gördüğüm kadarıyla değil mi? Birliktesiniz?"

"Hayatındayım, hayatımda."

"Yalan yok o herif, pardon enişte beye ilk zamanlar ısınamıyordum çünkü soğuk bir tipti ama zamanla onu gördüm, seni gördüm ve ısınmaya başladım nedensizce. Üstelik senin gibi biri, bir adam seviyorsa o adamı sorgulamak bana yakışmaz. Direkt enişte diye bağrıma basarım."

Beni içtenlikle güldürdüğünde, "Deme şöyle ya!" diye söylendim. "Ve lütfen bunlar aramızda kalsın olur mu?"

"Hiç de bile şimdi bağıra bağıra herkese duyuracağım."

"Ya!"

"Ben böyleyim kusura bakma Mislina. Bir yerlerimde kurt var söylemezsem ölürüm."

"Kadir!" diye baktım ona kötü kötü.

Duraksadı ve gözlerini devirdi. "Sen benim sırrımı, sevgimi aylarca sakladın. Ben de seni saklarım çünkü aynı şeyleri yaşadık tabii senin adına mutluyum, karşılığını görebildin fakat ben... Neyse hiç drama çekemeyeceğim." Koluma dokundu. "Merak etme benden sır çıkmaz."

"Teşekkür ederim."

Gülümsedi. Elini saçlarına götürüp düzeltirken ona döndüm. "Yarın geliyorsun değil mi doğum gününe? Sürpriz olmayacak senin için ama orada olacaksın öyle değil mi?"

"Hiç doğum günü havamda değilim. Bu seneyi pas geçsek ya?"

"Olmaz. Berat ve ben o kadar uğraştık. Yani tamam o kadar şey olmadı ama aramızda küçük bir şeyler yaptık işte. Geleceksiniz beyefendi."

"Sen ve Berat... Sevde yok mu?"

Heyecanım havası boşalmaya başlayan bir balon gibi söndü. "O gelemiyor."

"Ben varım diye."

"Kadir ona biraz zaman ver! Kız daha bunu atlatabilmiş değil."

"Tamam canım bir şey demedim," diye geçiştirdi. "Üstelik gelirse ikimiz de mutsuz olacağız daha çok. Onu mutsuz görmek istemiyorum." Toparlanır gibi oldu. "Peki yarın geleceğim. Aslında buna gerek yoktu ama neyse... O zaman Akif'i çağır hatta Ezgi de gelsin. O iyi bir kız. Onunla arkadaş olduk sayılır."

"Söylerim," diye gülümsedim. "Gelmeyi ister umarım."

"Beraber olacağız ve bizi tanıyor zaten. Gelsin, kafa kız. Biraz eğleniriz."

Dişlerim göründü gülerken. "Tamam ısrar ederim."

Ayaklandı. "Ben derse gidiyorum o zaman. Herhangi bir şey olursa beni aramayı unutma. Yarın görüşürüz kendine iyi bak."

"Sen de. İyi dersler."

Bıkkınlıkla, "İyi dilekler ve acı gerçekler," diye homurdanarak uzaklaştı.

Ardından baktım ve bir şeyler düşündüm. Akif Selim'i öğrenmişti, belki de uzun zamandır farkındaydı ve bundan az önce emin oldu. Sahiden onunlayken sürekli gülümsüyor kendimi belli mi ediyordum? Sorun yoktu çünkü ben artık saklanacak bir şeyin içinde değildim. Bir gün bunu Akif Selim de bilecekti. Sonuçları ne olursa olsun ona her şeyi anlatacaktım. Onu kaybetmeyi göze alamazdım ama halı altına süpürdüğüm yalanların üzerine bastıkça gerçeklerimin canı acıyordu. Her şey yalan olmuş olabilirdi ama sevgim... İşte bu en büyük hakikatti.

Okul çıkışı sakin bir halde Akif Selim'in çalıştığı kitapçıya gittim. Sakince içeri girerek kapıyı ittim ve aynı sakinlikte kapattım. Akif Selim ortalıkta görünmüyordu ve içeride birkaç kişi vardı. Meraklı gözlerle sağıma ve soluma bakınırken hemen önüme geçen gün gördüğüm kıvırcık saçlı kız çıktı: Cansel. Elindeki bir miktar kitabı kucağına taşırken, "Akif'i mi arıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim tok bir sesle.

"Arka odada işi var, bekle biraz," dedi mesafeli bir ses tonuyla kitapları ilerideki raflara koyarken. Herhangi bir şey söylemeden omzumu silktim ve ilgimi çekebilecek kitapların olduğu bölmeye gittim. Kitapları incelemeye başladım. Cansel'in tip tip bana baktığını fark ediyordum. Bunu umursamamaya çalışıyordum.

Az sonra elinde birkaç kitap ile yanımdaki rafa gelerek kitapları dizmeye başladı. "Aynı okulda mısınız onunla?" diye sordu. "Ya da beraber misiniz?"

"Neden ilgileniyorsun?" diye sordum bir anda.

Güldü. Bu şımarık bir hareketti. "Merak ediyorum diyelim."

"Seni tanımıyorum ve beni tanımıyorsun o halde sokakta gezen herhangi birini çevirip; ona hayatında birinin olup olmadığını sor aynı şey sonuçta."

Cansel kendini geri çekti şaşkınlıkla. "Vay! Biraz hırçın bir çıkış oldu."

"Hayır ben gayet sakinim."

"Pekâlâ," dedi. "Seni tanımıyorum ama Akif'i tanıyorum."

Duraksadım fakat yüzümü hemen yüzüne çevirmedim. Birkaç saniye buz gibi bir ifadenin arkasında bekleyip ardından gülümseyerek kızın yüzüne bakmadan elime aldığım bir kitabın kapağını kaldırdım ve sayfalarını karıştırmaya başladım. Cansel gülmeye başladı. "Bir şey demedin?"

"Ne diyebilirim ki?" diye sordum. "Birini tanımak bu kadar kolaysa sana bir haberim var." Gözlerim gözlerine meydan okudu. "Az evvel seni tanıdım."

"Bu da ne demek?"

"Birini tanımak için iki saniye bile yetiyormuş demek."

Bana öylece bakakaldı ve gözlerindeki o küçümseyici ifadeyi gördüm lakin üzerime alındığımı söyleyemezdim çünkü bu bakışlarda pay sahibi değildim. Gözlerimi Cansel'in gözlerinden uzağa düşürerek elimdeki kitapla uğraşmaya devam ettim. Cansel kıvırcık saçlarını savurarak kitapları dizmeye devam ederek mırıldandı: "Beni tanımıyorsun," dedi.

"Sevindim o zaman," diye cevap verdim. "Tanımak isteyeceğim biri de değilsin."

Cansel'in yüzünde manidar gülüşler gölgelenirken elimdeki kitabı bıraktım ve arkamı dönerek başka bir rafa yürüdüm. O sırada Akif Selim sırtındaki çantasıyla bana doğru geliyordu. Beni görünce gülümsedi. Gülümsedim ve olduğum yerde yüzüne döndüm. "Ne zaman geldin?" diye sordu kısık sesiyle. "Çok beklettim mi?"

"Yok hayır," diye salladım kafamı iki yana. "Birkaç dakika oldu zaten geleli. Sen gelene kadar kitaplara baktım öyle."

Sağ omzundaki çanta askısını sağlamlaştırdığında Cansel, gülerek yanımıza geldi ve elini Akif Selim'in omzuna koyarak sol kaşını kaldırdı ve bana gülerek baktı. Bundan müthiş rahatsız olmuştum ve gözlerim Akif

Selim'in omzundaki ellerdeydi. "Çok güzel bir arkadaşın var Akif ama sanırım fazla hırçın ve evhamlı."

"Ne?" dedim yüzümü ekşiterek.

Akif Selim usulca kenara çekilirken Cansel'in eli havada kaldı ve bozuldu. Gülümsedim. Başımı öne eğip kaldırdığımda yanıma gelerek gülümseyerek gözlerimin içine baktı. "Mislina dünyanın en güzel insanıdır ve hırçın biri değil. Onu tanımıyorsun."

Kalbim küt küt olduğunda Cansel umursamadan devam etti: "Az evvel bana pek sıcakkanlı davranmadı. Sanırım benden hoşlanmadı."

"Yok," dedim düz bir sesle. "Ben insan severim aslında."

Cansel sustu.

Gözleriyle ve tavırlarıyla bir şeyleri ima ediyordu sanki ve bundan aşırı sıkılmıştım. Bu durumun içinde olmak istemiyordum. Akif Selim'e baktı. "Çıkıyor musun? Bitirdin mi işleri?"

"Evet," dedi Akif Selim. "Çıkıyorum."

"Ama daha yirmi dakikan var."

"Ama ben yirmi dakikalık molamı kullanmadım, bunu söylemiştim."

"Benim haberim yoktu," dedi Cansel bozguna uğrar gibi. Akif Selim kelimelerine bir yenisini daha eklemezken Cansel sıkıntıyla soluklanarak geri çekildi. "Neyse, öyle olsun. Görüşürüz Akif." Gözleri alayla gözlerimi buldu. "Görüşürüz Mislina. Memnun oldum."

"Kolay gelsin," demekle yetindim çünkü samimiyetsiz sözcüklerini buram buram hissedebiliyordum. Bu beni ona karşı samimiyetsiz olmaya itmişti ve ben, onun gibi olmak istemiyordum bu yüzden ona gerçekten iyi bir şeyler söyledim.

Akif Selim ile nihayet kitapçıdan ayrılarak hamburger yemeye gittik. Aslında karnım çok aç değildi ama maksat onunla zaman geçirmek olduğu için buna razıydım dünden. Pipetimin ambalajını açarken Akif Selim'in bana dikkatle baktığını gördüm. "Mislina iyi misin?" diye sordu bakışlarını vurgulayarak.

"İyiyim," diye cevapladım. "Ne oldu ki?"

"Bilmem," dedi gülümserken. "Kitapçıdan çıktığımızdan beri bir suskunsun. İçine kapandın sanki. Bir sorun mu oldu?"

Dudağımın içindeki eti ısırarak omuzlarımı düşürdüm ve pipetimi içeceğimin içine attım. Kalbimden geçen ne varsa bunu onunla paylaşmalıydım. "Bir sorun yok ama... Cansel'e pek ısınamadım. Tabii ısın-

mam ya da onu tanımam gerekmiyor ama yine de sana karşı olan tavrı sence de biraz rahat değil mi? Yani ben bile sana karşı bu kadar yakın değilim. Elini omzuna atmalar falan..."

"Haklısın," dedi çabucak. "Cansel dediğin gibi rahat biri ve hareketlerini ben kontrol edemiyorum. Zaten rahatsız olup kendimi çekiyorum da."

"Yok hayır, ben sana öyle olmak zorundasın demek istemedim sadece garip geldi işte. Sonuçta iş arkadaşın ve sanki seninle çok uzun yıllar boyunca arkadaşmış gibi." Sıkıntıyla iç geçirdim. "Belki ben abartıyorumdur ama o kızdan hoşlanmadım hiç."

Akif Selim'in yüzünde çarpık bir gülüş vardı.

O kızdan hoşlanmamam onu mutlu mu etmişti yani?

Bakışlarımı bir kaçırıp bir ona çevirirken yarım ağız söylendim. "Neden gülüyorsun ki?"

"Çok tatlısın çünkü," diye konuştu sakin bir ses tonuyla. "Hafif kıskanç hallerin ve bunu aktarışın. Sonra yanlış cümle kurmamak için kendinle olan mücadelen... Sen gerçekten benim karşıma çıkmamış olsaydın ne olurdu düşünmek bile istemiyorum."

Söylediği şeylerle hem kalbimin içindeki yangın alevlendi ve hem de yanaklarım. Bunu gizleyemedim, saklayamadım. "Sen benim hayatımda olmasaydın şayet ben ne olurdum bilmiyorum... Sanki seninle ne olursa olsun bir yerde karşılaşırmışız gibi geliyor bana. Bir tren istasyonunda, bankta, otobüs durağında... Aksini hayal edemiyorum."

Güldü. "Ya da sen elinde kitaplarla bana çarpardın ve tüm kitaplar yere saçılır beraber onları toplardık."

Güldüm. "Çok klişe ama yine de güzel."

"İçinde senin adının ve ruhunun geçtiği her şey güzel zaten, Mislina," deyiverdi ummadığım bir anda. Çalışmadığım yerden soru soran hocalar gibi kalbimi sürekli sıkıştırıyor ve beni önlenmesi zor bir heyecanın eşiğinde bırakıp gidiyordu. Fakat bu terk edişlerin en güzeliydi. İnsan böyle severken bile bu saf terk edişler minnet duygusuyla harmanlanıyordu.

Yemeğimizi yemeye başladığımızda konuşmuyor sadece arada gözlerimizi kesiştiriyor ve sersem gibi gülerek bakışlarımızı kaçırıyorduk.

İçeceğimden bir yudum alıp geri çekilirken, "Bu arada," dedim. "Kadir'in yarın doğum günü ve onu kutlayacağız. Sen de gel lütfen. Biz bize olacağız zaten hem." Kafamı sağıma doğru yatırıp ona gözlerimi kısarak sevimli sevimli baktım. "Gelirsin değil mi Akif Selim?"

O da tıpkı benim gibi kafasını soluna yatırdı ve gözlerini kısarak mırıldandı: "Ben pek o tür ortamları sevmem ama gelirim senin için fakat bir hediyem yok. Bunu halletmem gerek."

"Kadir'in böyle bir beklentisi olmaz ama tabii sen düşünceli biri olduğundan bunu atlamazsın," diye gülümsedim doğrulurken. "Bunu beraber halledebiliriz."

"Çok sevinirim," dedi ve gözleri kısıldı gülerken. Hava kararıyordu ama o gülünce en karanlık sokaklara bile güneş doğuyordu. Gözlerime doğduğu gibi. Sonra bakışlarıyla önümdeki patatesleri işaret etti. "Ama önce yemeğimizi bitirmemiz gerek öyle değil mi? Aslında bu sağlıksız şeyler yerine sana çorba yapabilirdim de..."

Dudaklarım kıvrıldı sabırsızca. "Buna hayır demezdim çünkü sen çok iyi bir aşçısın."

"O kadar da değilim," diye reddetti gülmeye devam ederken. "Sadece sana çorba yapmayı seviyorum. Daha doğrusu senin için bir şeyler yapmayı seviyorum. Niye bilmiyorum ama seni sürekli gülümsetmek, yüzündeki tebessümlerde azıcık da olsa pay sahibi olmak istiyorum, Mislina."

Daha fazlasısın oysa.

Onun bu gülen yüzünde kimsenin göremediği ya da kimsenin görmek istemediği şeyler vardı. Aslında Akif Selim de insanlara bu yönünü göstermekten kaçıyordu. Aşılamaz dağları gördüğüm güzel çehresinde, iki adımlık bir mesafe vardı oysa fakat marifet bunu bilmek değil o adımları kat edecek yüreğe sahip olmakmış. Herkes yürümeyi sevebilir ama herkes nerede yürüdüğünü bilemez. Ben doğru yolda, güzel adımlar atmıştım ona. Onu görmüş ve onu bilmiştim. Bir onu bilmiştim zaten. Bu yüzden onunla kat ettiğimiz yolların ve bu güzel bağın her detayına hayranlık duyuyor onu içimde karşı konulamaz bir hisle sevmeye devam ediyordum.

"Beni zaten mutlu ediyorsun, Akif Selim. Yüzümdeki tebessümlere baktığında kendini görmelisin çünkü sana aitler," deyip ekledim: "Üstelik ben de senin için bir şeylerle uğraşmayı seviyorum." Bakışlarımı kaçırdım. "Tabii benim çorbalarım seninki kadar güzel olmuyor ama..."

"Gayet de güzel çorba yapıyorsun." O da tıpkı benim gibi bakışlarını kaçırdı. "Tabii birkaç kez anca içebildim ama..."

"Bak ya," diye kızdım tatlı bir sinirle. Kendini tutamadı ve güldü. Yanaklarım ısındı ve zaten sıcacıktı. "O zaman müsait olduğumuz zaman ilk işimiz birbirimize çorba yapmak olsun mu?"

"Olsun," dedi sakin bir sesle. "Birbirimiz için çorba pişirmek... Var mı bundan öte hoş bir şey?"

Akif Selim Bey, bırakın çorbayı ben en iyisi sizi yiyeyim...

"Yok," diye fısıldadım gözlerinin mavisine dalarken. Sonra iç geçirdim kendimin duyacağı kadar... Zamanında kapına gelmiştim elimdeki birkaç mandalina ile ve titriyordu bedenim, çarpıyordu deli gibi kalbim. Hâlâ aynıyım tabii. Seni gördüğüm zaman titriyor bedenim, çarpıyor delicesine kalbim ama mandalina mevsimi geçti canımın içi. Her mevsim sen oldun artık. Her mevsime seni sığdırdı bu divane kalbim.

"Ya ben gelmesem mi acaba?" diye sordu Ezgi saçlarına şekil verirken. "Gerçekten bir yere gidesim yok, Mislina."

"Kadir gelmeni istedi ama Ezgi," dedim. "Zaten biz bizeyiz kimse yok ki."

Huysuzca soluklanırken masanın üzerinde duran rimeli kavradı ve kapağını açarak kirpiklerine götürdü. Ben hazırdım. Salona doğru yürürken Ezgi'yle konuştum. "Çakır'ın ve Kumru'nun mama..." Sözlerimin devamında kuramadığım onlarca cümlenin ölümüne şahit oldum. Alışamamıştım. Kumru'nun yokluğuna doğru düzgün alışamamıştım ve buna ne zaman alışırdım bilmiyordum.

Salona girdiğimde kendimi tanımadığım bir evin ortasında bulunmuş gibi hissetmiştim. Pencerenin kenarında dururdu kafesi ve onu görememek bana böyle bir şey aşılamıştı. Yutkunduğum vakit Çakır'ın paçalarıma dolanışıyla irkildim. Hüzün dolu bir tebessümle eğilerek onu sevdim ve ona sımsıkı sarıldım. Bana sarıldı. Zaten o da farkındaydı Kumru'nun yokluğunun ve benim yaşadığım acının. Benimleydi, halimden anlıyordu.

Sardunyalarımı suladıktan sonra Çakır ile de ilgilendim ve Ezgi'yle evden çıktığımızda anlık bir duraksama yaşadım. "Dün perşembeydi ve unuttum."

Ezgi, "Neyi?" diye soruverdi ilgiyle.

Akif Selim'e şiir bırakmayı...

Bu bana müthiş bir kırgınlık yaşattığında omuzlarımı düşürdüm. Ezgi benden bir cevap beklemeye devam ederken, "Boş ver," diye geçiştirdim ve birlikte aşağı indik. Akif Selim bizi aşağıda bekliyordu. Ezgi apartmandan çıkmadan evvel kendi haline güldü. "Yalnız sizinle ilk defa hastane dışında üçlü takılacağız gibi bir şey. Allah başıma taş yağacak."

Gülümsedim. "Deli misin nesin?"

"Kafam kırık kızım benim, bilmiyor musun?"

"Biliyorum tabii," deyip gülümseyerek apartmanın kapısını açtım. Akif Selim kaldırımın kenarında bizi bekliyordu, yanına gittik. "Çok bekletmedik değil mi?" diye sordum gözlerimi kısarken.

"Hayır," diye salladı kafasını iki yana.

Gülümsedim. "Peki. Gidelim o halde."

Yönümüzü gideceğimiz yere çevirdik. Akif Selim ve Ezgi'nin ortasındaydım. Sakin adımlarla ilerlerken Akif Selim ılık bir ses tonuyla bana seslendi. "Hava biraz kapalı ve yağmur yağacak gibi Mislina, sıkı giyindin değil mi?"

Ezgi gülerek kolumu dürttü.

Bak ya!

Kafamı aşağı yukarı sallayarak mırıldandım: "Yani şu an üşümüyorum. Yağmur yağarsa da..."

Ezgi atıldı. "Centilmen bir beyefendi sana yardımcı olabilir Mislina, dert etme lütfen."

Yüzümü Ezgi'nin zevkten dört köşe olmuş suratına çevirdiğimde oralı bile olmadı. Akif Selim ise bunu onaylarken tok bir sesle konuştu: "Elbette olurum."

Akif Selim'in içime dokunan sesi ve Ezgi'nin yüz ifadesi beni müthiş bir duygu karmaşası içine sürüklediğinde dudaklarımı ısırarak gözlerimi kapatıp açtım. "Elbette. Yani aslında..." Ezgi seni mahvedeceğim. Evet, eve gittiğimiz zaman saçını çekeceğim.

Akif Selim'in dudaklarının kıvrıldığını gördüm çünkü yüzünde bir ayna vardı ve ben ne zaman ona baksam kendimi görürdüm. "Yani... Yanilerimiz ve belkilerimiz... Hatırladınız mı Mislina Hanım?"

Pamuk gibi dokundu rüzgâr tenime ve o günlerden birkaç anı bıraktı ruhuma. Zaman ne çabuk geçmiş, zaman ne de güzel geçmişti böyle. Yürümeye devam ederken gözlerine kaydırdım gözlerimi. "Unutmam mümkün değil ki," diyebildim. "Hiçbir şeyi unutmam ben, Akif Selim Bey."

Ezgi kulağıma yaklaşarak fısıldadı: "Kızım sizin ilişkiniz hep böyle mi? Kendimi seksenler döneminde yaşıyormuşum gibi hissettim. Birazdan matmazel, bayım, prensimler de gelir mi acaba?"

Ezgi'yi üzerimden uzaklaştırırken sevimsizce gülerek kulağına yaklaştım. "Bilerek zor durumda kalayım diye yapıyorsun değil mi? Ayrıca evet, böyleyiz biz."

Kıkırdadı ve ağzının üzerini eliyle kapattı. "Aferin devam edin bu yolda."

Gözlerimi devirdim ve daha fazla bir şey söylemeden konuşmamı kestim. Karşı kaldırıma geçtiğimizde ilerideki büfeden sağa döndük ve Akif Selim'in abisi Kenan'ı bir lokantadan çıkarken gördük. Onunla karşılaştık. Bizi görünce bir hayli şaşırmıştı. "Merhaba," dedi direkt Akif Selim'e bakarken. "Nereye böyle?"

Akif Selim cevapladı: "Bir arkadaşımızın doğum gününe gidiyoruz. Sen peki?"

Derin bir nefes alıp verirken omzunu silkti. "Bir şeyler yedim öyle."

Akif Selim bir şeyler eklerken Kenan da ona karşılık verdi. Ezgi ve ben ise suskun kalmayı tercih eden taraf olmuştuk ta ki Kenan'ın gözleri Ezgi'yi bulana dek. "Merhaba. Daha iyi misin?" diye sordu Ezgi'nin gözlerinin içine bakarken. "O günden sonra seni göremedim ama haberlerini aldım Mislina'dan ve Akif'ten."

Ezgi, Kenan'ın gözlerine karşılık verirken düz bir ifadeyle dudaklarını araladı. "Evet daha iyiyim." Birkaç saniyelik duraksamanın ardından daha kısık bir sesle devam etti. Aslında ne konuşması gerektiğini bilmiyor bilakis ulaşmak istediği cümlelere hangi kitaptan gidilir onu bulmaya çalışıyordu. Ellerini önüne alarak dudaklarını ıslattı. "Aslında sizinle bunu konuşmak istemiştim de. O gün için..." Duraksadı ve geçmişin, hataların üzerine basarak bir çizik daha attı. O çizikte yara vermek istemediği tek şey kendisiydi. "Teşekkür ederim. Klasik ama doğru bir cümle de olsa; hayatımı kurtardınız. Ömrüm boyunca unutamam bunu."

Kenan kafasını iki yana salladı hızla. "Hayır bana teşekkür etmeyin. Bence kendinize teşekkür edin çünkü hayatınızdan vazgeçmemeyi kendinize öğretmişsiniz. Bu güzel bir şey."

Ezgi'nin usulca gülümsediğini gördü gözlerim.

Ezgi herhangi bir ekleme yapmazken Kenan belli belirsiz bir gülüşle kafasını eğerek, "Bu arada ben Kenan. Akif'in abisiyim."

"Biliyorum," dedi Ezgi sakince. "Ben de Ezgi."

"Memnun oldum Ezgi." Ezgi yine konuşmamayı tercih eden taraf olduğunda Kenan bana bakıp gülümsedikten sonra kardeşine döndü. "Neyse ben sizi tutmayayım. Sonra konuşuruz. İyi eğlenceler," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Yürümeye kaldığımız yerden devam ederken Ezgi'ye baktım. Bana baktı ve hiçbir şey söylemedi. Yüzünde de elle tutulur bir ifade yoktu.

Önüme baktım ve yer yer Akif Selim ile göz göze gelip gülümseyerek bu yolu sürdürdüm. Ezgi, sabah hediye işini hallettiğinden uğramamız gereken herhangi bir yer yoktu. Yaklaşık on beş dakika sonra mekâna geldik ve Berat buradaydı. Bizi görünce oturduğu yerden kalkıp, "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk," dedim gülümserken. "Nasılsın?"

"İyidir, senden?" diye sordu gülümseyerek.

"İyiyim. Teşekkür ederim."

Kolumdaki çantayı masanın üzerine bırakırken Berat'ın, Akif Selim'e elini uzattığını gördüm. "Sen de hoş geldin. Biz doğru düzgün tanışmadık ama Berat ben. Biliyorsundur az çok."

Akif Selim gayet soğukkanlı bir tavırla ona uzatılan eli tutarak kafasını salladı. "Hoş buldum. Biliyorum biraz. Akif Selim ben de."

Berat, Ezgi'yi de selamladıktan sonra birlikte dört köşeli masanın etrafına oturduk. Akif Selim ile yan yanaydık. Masada dört kişiydik ve az ileride canlı müzik vardı. Berat elindeki telefonu bırakmadan bana bakarak sorgulayıcı bir tavırla, "Sevde gerçekten gelmeyecek mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Israr ettim ama gelmeyecek."

Masada yeniden sessizlik hâkimiyet kurduğunda Berat toparlanarak, "Kadir geliyor!" diye irkildi. Ona mesaj atmış olmalıydı. "Zaten sürprizden haberi var ve konfeti tarzı şeyler istemedi. O yüzden direkt gelecek."

Bunu biliyordum. Kadir aslında böyle ortamları severdi ve eminim ki o da bir sürprizin içinde yer almak isterdi ama bir yanını buruk hissetmeye başladığı günden beri sevdiği ne varsa soğumaya hatta yok saymaya başlamıştı. Kendimizi toparladıktan sonra Berat görevliye giderek pastayı getireceği zamanı hatırlatmaya gitti. Birkaç dakika sonra ise Kadir o kapıdan içeri girdiğinde gülümseyerek bizi buldu. Yanımıza geldiğinde ayaklandık. İlk sarılan kişi Berat oldu. "Hoş geldin kardeşim," dedi Berat.

Kadir sıcak bir sarılma ve ifadeyle, "Sen de lan yer cücesi," diye dalga geçti.

Berat kendini çekip Kadir'in saçlarını bozduğunda Kadir geriye giderek ona parmağını doğrulttu. "Her şeyi yap ama saçlarıma dokunma!"

Bu bizi güldürdüğünde Kadir de gülmeye başladı ve Berat'a takılarak, "Şaka lan şaka yap hadi!" diye söylendi. "İki tel saç senden kıymetli değil."

Berat, Kadir'in saçlarını tekrar dağıtırken bu sefer fazla kaba olmamıştı.

Ardından Kadir'e sarılan ben oldum. Ona burada olduğumu hissettirmeye ve ne olursa olsun her zaman yanında olacağımı belli ettiren bir şekilde sarıldım çünkü ihtiyacı vardı. Ruhunun yapayalnız kısımlarını ben dolduramazdım ama çalardım kapısını yine de. O kapıyı açıp beni içeri davet etmek tamamen kendi tercihi olurdu. "Mislina," diye iç çekti Kadir. "İyi ki buradasın."

Sırtını sıvazladım. "Her zaman yanında olmaya çalışacağım Kadir."

Güldü. "Bu Deli Kadir senin gibi bir kız kardeşe sahip olduğu için dünyanın en şanslı insanı olabilir."

Sözlerine gülümseyerek karşılık verdim. Daha sonra Kadir kollarını benden çekip Akif Selim'e bakarak önce bana göz kırptı sonra da Akif Selim'e elini uzatarak gülümsedi. "Ve bir şanslı insan daha. Hoş geldin Akif."

Akif Selim, Kadir'in elini tutarken gülümsedi. "Hoş buldum. Sen de hoş geldin Kadir."

Kadir, "Eyvallah," dedi.

En son Ezgi'ye geldi sıra ve Kadir takılmadan edemedi. "Gelmiş bizim kızıl arkadaş. Hoş geldin Ezgi, sen ve saçların hoş geldiniz."

Ezgi gözlerini devirdi. "Sen ve dokunulmaz saçların da öyle Kadir."

"Saç kardeşliği bacım bizimki."

"Sensin bacım," diye güldü Ezgi kısık sesiyle. Kadir gülmeye devam ederken sandalyesini çekti ve Berat'ın yanındaki yerini aldı. Eksiktik ama elimizden bir şey gelmezdi. Kadir saçlarını düzeltirken kafenin penceresinden dışarıya bakarak homurdandı. "Yalnız o değil de çok fena yağmur geliyor benden söylemesi. Hava kararmaya başladı."

"Yağmuru çok severim," diye gülümsedim kendime pay çıkarırken.

Kadir gözlerime bakarak alay etti. "Yağmur ve kitaplar eşittir Mislina Farah ama ıslanmak sandığın kadar güzel değil."

"Bence güzel," diye baktım gözlerine bana baktığı gibi. "Özgürsün bir kere."

Kadir gülmeye başladı. "İki dakika seninle sohbet eden biri edebiyat okuduğunu anlar demiştim ve sözümün arkasındayım." Gözleri usulca Akif Selim'i buldu. "Öyle değil mi Akif? Sence de Mislina biraz şiir gibi konuşmuyor mu?"

"Hayır," dedi Akif Selim masaya farklı bir hava katarken. O konuşunca rüzgâr hep sıcak esiyordu. "Mislina zaten bir şiir."

Kalbimi elimin üzerine ya da onun üzerine üst üste bir şeyler koysam anca zapt edebilirdim bu delicesine atmayı. Ezgi masanın altından ayağını ayağıma vurduğunda hiçbir şey söyleyemedim çünkü şu an buna düşmekle meşguldüm. Kadir elini ağzına götürüp, "Siktir!" diye tepki verdi. "Ne güzel söyledin be!"

Akif Selim, Kadir'e tuhaf tuhaf bakarken Kadir kendini toparlayarak elini ağzından çekip kendini öne itti. "Şimdi siktir dedim affedersin sen alışık değilsindir böyle şeylere. Siktir 'vay anasını' falan demek oluyor Akif kardeşim."

Akif Selim gülümseyerek elini çenesinin altına taşıdı. "Beni bu kadar mühim bir konuda aydınlığa kavuşturduğun için teşekkürler."

"Rica ederim her zaman."

Aralarındaki diyalog hoşuma gitmişti ve ilk defa Akif Selim bizimleydi. Kadir ve Berat'la beraberdik. Zaman ilerlerken az sonra iki garson sofraya pastayı getirdi, üzerinde birkaç mum vardı. Kadir kafasını sağa doğru yatırırken bize bakıp güldü. "Şimdi ben şaşırmış gibi yapayım siz de buna inanın tamam mı?"

"Tamam," diye güldük hep birlikte.

Kadir birkaç saniye sonra hemen role girerek gözlerini irileştirdi ve ellerini ağzına götürerek şaşkın bir ifadeyle konuştu: "İnanmıyorum size! Unutmamışsınız ya!"

Berat da bu oyundaki yerini alarak alkışlarken güldü. "Unutur muyuz kardeşim benim? Mutlu yıllara. İyi ki doğdun."

"Ulan sen yok musun sen?" diye kafasını salladı Kadir ve Berat'a sarıldı. Ezgi ile bir yandan alkış tutuyor diğer yandan onlara gülüyorduk. Keşke... Keşke Sevde de burada olsaydı diye geçirdim içimden.

Alkış merasimi sona erdikten sonra Kadir mumları söndürdü ve pasta tabaklara konmak için garsonlar tarafından alındı. Biz de o esnada Kadir'e hediyelerimizi verdik. Ben onun için hoş bir tişört, Berat spor ayakkabı, Ezgi güzel bir güneş gözlüğü alırken Akif Selim de ona bir saat hediye etmişti. Kadir aldıkları karşısında bize bakıp güldü. "Pantolonum da olsaydı fiyakalı bir tip çıkardı ortaya sanırım. Belki Sevde de pantolon almıştır." Onun hediyesine yöneleceği vakit durdu. "Yok," dedi buz kesen sesiyle. "Bunu sonra açacağım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve onu izledim. Yüzünde herkesten gizlemeye çalıştığı o burukluk vardı. Sessizliği yine kendi sesiyle böler-

ken tekrar gülerek bize döndü. "Şaka bir yana, her şey için teşekkür ederim. Gerçekten gelmeniz bile çok önemli benim için. İyi ki varsınız ne diyeyim."

"Rica ederiz," dedim gözlerim hafiften dolduğunda. "Sen de iyi ki varsın ve hep mutlu ol."

Kadir minnet dolu çehresini bizden esirgemezken yerine oturdu ve biraz sonra içecek ve pastalarımız geldi. Akif Selim sessizdi ve bu alışkın olduğum bir durumdu. Üstelik ilk kez hep beraberdik ve bazı şeylerin zamana ihtiyacı olduğuna inananlardandım. Zaman bazen öldürse de çoğunlukla yaşatmayı tercih ediyordu. Beni bu vakte kadar hep yaşatmıştı.

Ağır ağır bir yandan sohbet ediyor diğer yandan içeceklerimizi içiyorduk. Vakit geçiyordu ve hakikaten içerisi kararmaya başlamıştı. Kafenin ışıkları yanarken dışarıdaki soğuğu bile hissetmeye başlıyor gibiydim ama bunu çok sevmiştim. İçeceğimden bir yudum alırken gözlerim nedensizce kafenin kapısından içeri giren Işıl ve yanındaki kız arkadaşıyla buluştu. Onları burada görünce kaşlarımı çatarak içeceğimi ağzımdan çektim. Işıl yüzünde küstah bir tebessümle bize doğru gelirken bakışlarımı ondan derhal uzağa çevirip hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım ama her şey o bu masanın başında dikilene kadar sürdü.

"Ooo!" diye güldü bize bakarken. "Kimin doğum gününü kutluyorsunuz?"

Kadir, "Benim," dedi mesafeli bir sesle.

Işıl sahte bir sitemle homurdandı. "Aşk olsun sana, aynı sınıftayız ve beni davet etmedin öyle mi?"

Kadir onunla göz teması kurmadan karşılık verdi. "Seninle aynı sınıfta olmamız bir şeyi değiştirmez, Işıl."

Işıl'ın yüzünde belli olur bir bozulma meydana geldi fakat yine her duygu değişimini hızlı yaşadığı gibi bunu da öyle yaşadı. Bu sefer yönünü bize dönerek önce Akif Selim'e sonra da bana baktı. "Siz de buradasınız demek? A-a! Unutmuşum o harika arkadaşlığınızı."

Oralı bile olmazken Ezgi kendini tutamadı ve Işıl'ın yüzüne baktı. "Sen hangi çöpün içinden çıktın peki?"

Işıl tek kaşını yukarı kaldırırken Ezgi'ye döndü. "Pardon? Sen kimsin?" Alayla güldü. "Ha! Kesin Mislina'nın sadık dostlarından birisindir. Ne de olsa Mislina dünyanın en iyi, en dürüst insanı olduğundan böyle dostları hak ediyor."

Ezgi bir şeyler ekleyeceği vakit onu durdurdum çünkü sözlerinde kanıma dokunan bir ima vardı ve bu zerre kadar hoşuma gitmemişti. Kaşlarımı çatıp Işıl'a baktım. "Ne demek istiyorsun sen? Bir şey mi ima ediyorsun?"

Işıl bana öyle bir baktı ki; sanki denize attığı oltaya takılmış bir balıkmış gibi hissettirmişti kendimi bana. İstediği buydu belki de ve ona istediğini vermiştim. Ne aptalım...

"Yok," dedi omzunu silkerken. "Neyi ima edebilirim ki? Yalan söylemiyorum sonuçta. Sen mükemmel birisin... "Akif Selim'e baktı bu sefer. "Öyle değil mi Selim? Mislina sence de harika değil mi?"

Masadaki enerji bir anda tam tersine dönüverdi çünkü ulaşmak istediği bir yer vardı ve bunu adım adım başarmaya gidiyordu. Ona istediğini vermek niyetinde değildim ama merak ediyordum. Maksadı neydi? Akif Selim kendinden emin bir şekilde Işıl'ın gözleri yerine önündeki masaya bakarken, "Onu burada konu malzemesi yapmam," dedi. "Sen konuştukça ben utanıyorum o yüzden lütfen git."

"Hayır hayır," dedi Işıl tavrını sürdürerek. "Bu ânı kaçıramam... Onu burada koruman takdir edilesi ve senden beklenen bir hareket ama koruduğun bu küçük meleğin sandığın kadar masum değil bilmeni istiyorum."

"Ne saçmalıyorsun?" dedim yüzümü ekşitirken. "Sen kim oluyorsun da bana böyle şeyler konuşma cesaretini kendinde buluyorsun?"

Ezgi'nin ayağa kalkmaya çalıştığını gördüğümde Kadir onu uyardı. Ezgi'yi biliyordum. O pek tartışma içine girmez sabırsız davranarak kaba kuvvete koşardı. Işıl bu durumdan öylesine haz alıyordu ki delirmek üzereydim. Akif Selim'in derin bir nefes almaya çalıştığını gördüğümde tekrarladı. "Işıl. Git buradan!"

"Hayır," dedi Işıl. "Hani ben kötüyüm, hani ben yalancıyım ya... Sorsana bakalım bir Mislina'ya o zaman şu an yaşadığı eve neden taşınmış? Seni ilk gördüğünde ne hissetmiş ya da sana bunca zamandır neden yalan söylemiş? Sor hadi!"

Işıl'ın dudaklarından dökülen her sözcük beynime ve kalbime çivi gibi saplandığında Kadir ve Ezgi gözlerini iri iri açmıştı. Ben ise kalbim ağzımda nefes almaya çalışıyordum oysa aldığım her nefes göğüs boşluğuma saplanıyor ve yaşamamı imkânsız hale getiriyordu. Işıl her şeyi biliyordu. O bunları nereden öğrenmişti peki? Dudaklarım kupkuru olduğunda bedenim bir titreme haline girdi. Bu beni öyle beklenmedik bir yerden vuran bir olay olmuştu ki devamının nasıl şekilleneceğini düşün-

meye korkuyor, şu kısacık zamanda bunu düşündükçe aklımı yitirecek gibi oluyordum.

Kadir durumu toparlamaya çabalarken ayaklandı. "Işıl defol git bu masadan. Ne saçmaladığının farkında bile değilsin sen."

"Bırak beni," diye çirkinleşti bir anda Işıl ve Akif Selim'e yaklaştı. "Gör bu kızın gerçek yüzünü. O bir yalancı. Sana yıllarca yalan söyleyen adi bir oro..."

"Kapat çeneni!" diye sesini yükseltti Akif Selim. Etraftakilerin gözleri bizim masamıza kayarken ben ise dünyadan kayıyordum. "Haddini öyle bir aştın ki sana ne söylersem az gelecek ve zerre utanmayacaksın, biliyorum! Söyleyeceğim hiçbir söz içindeki kötüyü iyi etmeyecek. O yüzden defol buradan!"

Ezgi'nin koluma dokunduğunu hissettiğimde yerimde sıçrar gibi oldum. Işıl gülerek yüzüme baktı. "Nasıl da role giriyorsun hemen. Seni sinsi yılan."

Kadir, Işıl'ın kolunu tutarak onu geriye çekti. "Kızım yürü git lan!"

"Bırak beni dedim sana," diye kurtuldu Kadir'in kollarından Işıl ve yeniden Akif Selim'e geldi. "Gideceğim tamam ama Mislina'nın gözlerine bak ve bunu sor. Ona güveniyorsun falan filan ayaklarını geç ve sor. Madem dürüst sana benim söylediklerimin aksini söylesin o zaman... Hadi Mislina, yapabilirsin. Beni de yalancı çıkar nasıl olsa artık profesyonelsin sen." Yüzüme tükürür gibi baktı. "Seni masum ayağına yatmış sahtekâr seni."

Ezgi hiddetlenirken oturduğu yerden kalkıp, "Seni mahvederim kızım," dedi. "O aptal yüz ifadeni dağıtır ayağımın altında çiğnerim."

Berat bize doğru gelen garsonlara olayı açıklıyordu ve ben ise oturduğum yerde başıma gelmiş bu depremden nasıl ölmeden ve öldürmeden sağ kalırdım onu düşünüyordum.

Işıl gülerek geri çekildi. "Zavallılar sizi ama en zavallınız Selim çünkü o bu oyunun içindeki tek masum."

Işıl buraya bir bomba bırakıp gittikten sonra arkasındaki enkazda ezilen tek kişi ben olmuştum çünkü yaşadığımı hissedemiyordum ve bunu açıkça belli ediyordum. Ezgi hızla yanıma geldiğinde saçlarımı geriye itti ve Berat bir bardak su uzattı. "Bu kız ne dediğini bilmiyor," dedi Berat. "Delirmiş."

İnsanları duyuyordum. Çalan müziği, tabak ve çatal seslerini. Gülüşler, kahkahalar ve saf sevgiler... Her şeyi duyuyordum ama hissedemi-

yordum. Uzatılan bardaktaki sudan bir yudum alıp çektim. Akif Selim yanımdaydı ve hiçbir şey konuşmadan kaşları çatık bir halde masaya bakıyordu... Onu yıkmış mıydım? Onu kırmış mıydım?

Kadir elini ensesine götürerek dişlerini sıktı. "Bu kız zaten hep böyleydi. Aptaldı... Tam bir geri zekâlı."

Ezgi de ekledi. "Bu ortamda olmasaydık affedersiniz ama onun ağzına sıçardım."

Kadir devamını getirdi. "Sende o potansiyeli gördüm zaten."

"Doğru söylüyor," deyiverdim bir anda masanın üzerinde duran yarım kalmış pastama bakarken. Her şeyin sonundaymışım gibi hissettim. Her şeyin başında olmamıştım ki zaten. Hayata hep yarım kalmış, hep birinin devamını tamamlamaya çalışmıştım. Masadaki sesler sustu, nefesler bile alınmadı sanki. Dudaklarım titrerken tekrarladım. Ağlamak üzereydim ama ağlamıyordum. "Işıl, doğru söylüyor." Ağlayan kalbimdi. "Ben bir yalancıyım."

Ezgi koluma dokunurken, "Mislina," diye fısıldadı.

"Ben..."

Akif Selim'in buz kesmiş bedeni bakamıyordum bile. Sonra... Bir şey oldu ve gözlerime bile bakmadan bu masadan kalkıp gitti.

"Akif Selim," diye baktım arkasından. Kapıdan çıkması saniyeler sürdü. Yerle bir olmuştum ve yerin içine doğru gömülüyordum. O kapı yüzüme tokat gibi inerken burada oturmanın yanağımdaki tokadı devamlı haline getirecek düşüncesiyle yüzleşmekten korktum ve ayaklanarak peşinden gittim. O kapıdan çıktım.

Akif Selim ellerini deri ceketinin cebine koymuş ilerliyordu. Hızla peşinden koşmaya başladım.

Gök gürledi.

Gök sanki bize seslenmişti.

Gözyaşlarımı silmeden peşinden koştuğumda ve onu yakaladığımda koluna dokunarak onu kendime çevirdim. Reddetmedi. Yeniden arkasını dönmedi ama gözlerime bakmıyordu. Kaçıyordu benden. Gözlerime bakmaması zaten ona giden tüm yolları kapatmış demekti. Kolundaki elimi titreyerek geri çektiğimde yutkunmaya çabaladım ama bu bana öyle bir acı vermişti ki; yüreğime eline sokup onu yerinden koparsa bu kadar acımazdı.

Gözlerindeydi gözlerim fakat o orada değildi ve ben yanında ilk defa üşüyordum.

Gök bir sefer daha gürlediğinde yağmur yağmaya insanlar telaşla korunacak bir yere koşmaya başlamışlardı. Biz ise bir kaldırımın tam ortasında telaşsızca bekliyorduk fakat benim telaşım kalpteydi. Kalbim deydi.

Saçlarıma yağmur değerken Akif Selim yere bakarak, "Üşüyecek ve ıslanacaksın içeri gir," dedi.

Gözlerimden damlalar süzülürken kafamı yenilmiş bir savaşçı gibi sola doğru eğdim. "Yağmuru seviyorum, bunu biliyorsun."

"Belki de bilmiyorumdur Mislina."

Saçlarım ıslanmaya tenim bu soğukta yanmaya başlarken yağmur gözyaşlarıma karıştı. İşte daha rahat ağlayabilir ve ona daha cesur bakabilirdim, o bana bakmıyorken bile. "Akif Selim... Sana yalan söyledim ama hiçbir şey sandığın gibi değil yemin ederim."

Bana bakmamakta ısrarcı davranıyordu. "Mislina..."

"Güveneni boşa çıkaracak biri değilim," dedim yutkunurken. "Işıl'ın söylediği o kötü sözler..."

Gözleri ateş gibi gözlerimi yaktı. Beni ilk defa, ilk defa bu kadar yakmıştı. "Onun söylediği hiçbir şeye inanmadım ve o kötü sözlerin hiçbirini hak etmiyorsun ama yalan... Yalan söyledim diyorsun Mislina. Yalan söyledim diyen birine hayır doğruyu söylüyorsun diyecek kadar benimsemedim ben hiç kimseyi fakat yine de inanmak istemiyorum... Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Kafamı sağa sola sallarken ona bir adım attım. Ellerine uzanmak istedim ama yapamadım. Buna hazır değildik çünkü beni reddedecekti. "Ben seni hep böyle bildim," dedim titrerken. "Sen de beni böyle bil. Bir oyun yaşatmadım sana, sen bir piyon ben bir şeytan değilim. Buna inanman beni kahreder ama..."

Ağladım defalarca. Gözlerimin içi kızarıyordu ve Akif Selim'in yüzünde gördüğüm bu hayal kırıklığına bulanmış bakışlarını görmemek için kör olmayı istedim. Başımı öne eğip çaresizce iç çektim. Çaresizlik oldum. "Akif Selim ben..."

"Mislina lütfen içeri gir, bunu sonra konuşuruz. Benim de senin de biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var ama hasta olmanı istemem. Lütfen içeri gir."

Başım öne eğik bir halde beklerken benden uzaklaşan adımlarını gördüm.

Arkasını döndü ve ellerini yeniden cebine koyarak yürümeye başladı.

Ağlamam kuvvetlendi. Bir yağmur olup yağmak istedim ama gözleri kuru kalmış bedenlerin değil benim gibi gözleri kuru kalmayanların üzerine.

Ardından gitmek istedim ama gidemedim çünkü vakti gelmişti. İşte tam burada zaman beni öldürmeye başladı. Şayet ki susmaya devam edersem asla dirilemeyecek öldüğümle kalacaktım. Dudağımın kenarında toplanmış damlaları umursamadım ve bir sefer daha kuvvetle yutkunarak dünyayı durdurdum. "Seni seviyorum."

Söylemiştim.

Duran tek şey dünya olmamıştı.

Kalbim, nefesim ve o olmuştu.

Akif Selim beni duymuş ve durmuştu.

Devam ettim. "Seni seviyorum Akif Selim." Sanki sokakta insan kalmamıştı ve biz yapayalnızdık. Bulutlar kapanmıştı üzerimize ve yağmur dinmesin diye uğraşıyorlardı sanki. "Kendime itiraf edeli yıllar oluyor ve ilk defa sesli söylüyorum bunu. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Seni delirecek kadar çok seviyorum ve delirdim de. Bir yalancı olabilirim ama ben seni kırmaya korkan biriyim. Senin için taşındım o eve, sana daha yakın olabilmek, seninle yan yana olabilmek için... Bu yüzden sakladım her şeyi ama yemin ederim kalbim yalan değil. Kalbim seni gördüğüm andan beri benimle bile değil..." Hıçkırdım. "Bir sen varsın ve hep sen oldun hayatımda çünkü benim kalbim bir sana ait olabildi, bir senin için atabildi."

Akif Selim öylece duruyordu arkasını dönmeden.

Beni dinlemişti ve ne hissettiğini nasıl hissettiğini delicesine merak ediyordum.

Anlatmaya, konuşmaya devam ettim. Güldüm ağlarken... "Kumru'ya seni anlatırdım hep. Evet, seni hep böyle anlattım ona. Sonra sardunyalarıma da söyledim ve bir gün umutla mürekkebe boyanacağını bekledim. Bekliyorum hâlâ çünkü sen o mürekkepsin ve beni yazacağın ânı bekliyorum. Sardunyalarımı boyayacağın ânı bekliyorum canımın içi... *Sen bir şairsin ve ben de senin şiirinim...* Sahiden yazabilir misin, sahiden okuyabilir misin beni?" Omzumu silktim. Yüzümde o acı gülüşle. "Olmaz dersen anlarım çünkü seni bildiğimden beri kendime hep en kötüsünü öğrettim ama sensizliği öğrenemedim, öğretmek istemiyorum da fakat eğer ki gidersen..."

Yağmur bana ağlıyordu. Sesimden çaldım, bulutlara yolladım. Fısıldadım: "Gitme."

Beni duymamıştı çünkü gitme diyemedim. Buna hakkım yoktu ama gitsin istemiyordum ki... Nasıl isterdim?

Başımı öne eğdim. Omuzlarımda dünyanın en güzel kuşu... Hayır, bu Kumru'ydu. Bana seslendi ve yanımdaydı. Kanatlarını açtı, ıslanmış kirpiklerime dokundu. Gidenler bir gün geri dönerdi. Kumru... Dönmemişti belki ama benden hiç gitmemişti.

Bacaklarımdaki güçsüzlük beni yere düşürecek gibiydi. Dengemi de almıştı benden aklımı aldığı gibi.

Kalbim verdiği mücadeleyle baş etmeye çalışıyordu. Kaldırım baştan aşağı ıslanmış, bedenim onunla yarışır olmuştu ama üşümüyordum ki; kalbim yanıyordu. Kalbim sıcacıktı.

Sonra bir adamın ayaklarını baktığım yerde gördüm. Bu adam Akif Selim'den başkası değildi.

Kafamı ağır ağır kaldırdığımda onun da benden farksız halde olmadığını gördüm. Islanmıştı ama umurumda değildi. Gözleri, gözlerime bakarken titriyordu. "Akif Selim..." diye açtım ağzımı güç bela ama beni susturan şey sırtıma doladığı kolları oldu.

Bana sımsıkı sarıldı.

Zaman beni yaşatmaya başladı.

Ellerim şaşkınlıkla sırtına tırmanırken bana öyle bir sarıldı ki; evet dedim bu adam benim sevdiğim adam, beni ne olursa olsun arkasında bırakıp gitmeyen adam... Bu Akif Selim Çakırca... Onu ilk gördüğümde kalbime güneş gibi doğan adam.

Bedenlerimiz bir olduğunda, kalp atışlarımız da bir oldu. Ne hissettiğini bilmiyordum, zihnini okuyamıyordum ama kalbi yalan söylemezdi. Gözler bile yalan söylerdi ama kalp ihanet etmezdi. Kaçmazdı sevgiden ve yağmura yakalanırdı.

Ona yakalandığım gibi.

Sonra usul usul birbirimizden ayrılmadan yere düşmeye başladık. Bacaklarımız kırıldı ve biz kırıldığımız yerden devam ettik. Kaldırımın kenarına oturduk. Kimseyi düşünmeden, kimseyi görmeden ve bilmeden. Yağmurun altındaydık. Yağmur bize yağıyor, bizim için dinmiyordu ve biz ıslandığımızla kaldık.

Biz, bu kaldırım kenarında yeniden tanıştık.

XII

"Geç Kalınan Bir Sevgi"

ERDAL GÜNEY - SAKLIMDASIN

Kalbi olan sevsin,
Ruhu olan bağlansın,
Elleri olan tutsun,
Dili olan konuşsun,
Fakat gözler, onlardan iki damla yaş akmasın.

Ama ben ağlamıştım. Değil iki damla yaş, onun için gözlerimden denizler akıp gitmişti. Tamam, bunu sadece ona yükleyemem ama yalan yok, ben o denizde onunla boğulmaya dünden hazırdım.

Peki ya o?

O da benimle hazır mıydı her şeye?

Bilmiyorum.

Bilseydim eğer, şu an o yukarıda ben yatağımda oturuyor olmazdım.

Islanmış saçlarımla birlikte öylece oturmuş masanın üzerinde duran kar küresine bakıyordum. Ezgi yanımdaydı ve bana söylenerek üzerimdeki ıslanmış kıyafetleri çıkarmaya çalışıyordu. Kendimi o kadar garip hissediyordum ki sanki yolun ortasına oturmuş ve arabaların beni ezmesini bekliyormuşum gibi ama kalbim öyle demiyordu. Kalbim deli gibi atıyordu, kalbim deli olmuştu ve onu da delirttiğim için beni asla affetmeyecekti ki, zaten benden intikamını bu kadar derince âşık olarak almıştı.

Ezgi kafamdan aşağı yünlü bir kazak geçirirken, "Mislina," diye homurdandı. "Ali Rıza Bey gibi oturmasana."

Gülümsedim. "Ezgi," diye fısıldadım. "Ben her şeyi söyledim."

"Evet," dedi kazağı kafamdan aşağı çekerken. "Sabahtan beri Akif'e olan aşkını itiraf ettiğini söylüyorsun delirmiş gibi. Ne oluyor sana böyle?"

"Bir şey olduğu yok," diye silktim omzumu. Üşüyordum. Titrerken kaşlarımı çattım. "Üşüyorum."

Bana kötü kötü baktığını hissettim. "Tenin buz gibi ve hasta olacaksın. Hayır, anlamıyorum neden bu kadar ıslandın ki?"

Kaldırım kenarı... Bizim için belki de her şeyin başladığı yerdi ya da bittiği... Bittiği mi? Kalbim bu ihtimali neden hissetmişti? Biz orada oturmuş, birbirimize sarılarak yağmurun altında ıslanmıştık ama tek kelime etmemiştik. Akif Selim bana sadece bakmıştı fakat güzel kafasının içinde ne vardı bilememiş, görememiş ve hissedememiştim. Sonra ıslak kıyafetlerimizle zar zor bir taksi bulmuş ve eve gelmiştik. Akif Selim yine hiç konuşmamıştı. Apartmana girdiğimizde yukarı çıkmış, evimin önünde durmuştuk. Birbirimize bakmıştık fakat yine konuşmamıştı. Onca şeyin ardından, ona okuduğum o kitabın ardından tek bir şey duymak istemiştim iyi ya da kötü ama yapmamıştı. O halde neden? Neden bana sarılıp benimle birlikte ıslanmıştı?

Belki yağmuru seviyordur.

Yo, Akif Selim sevmez ki pek yağmuru.

Ezgi kazağımın içine girmiş saçlarımı çıkarırken derin bir nefes alıp verdi. "Mislina," diye mırıldandı. "Sana ters bir şey mi söyledi?"

Kafamı iki yana salladım.

"E o zaman neden aklını kaybetmiş gibi oturuyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bana hiçbir şey söylemedi," deyiverdim. "Ne hissettiğini, duygularını ve sözlerime karşılık en ufak da olsa bir şey söylememiş olması..." Durgun bir halde Ezgi'ye baktım. "Benimle bir daha konuşmaz mı yoksa?"

Kaşlarını çattı ve hemen ardından güldü. "Sen kafayı yemişsin ya, salak kızım benim."

"Ben ciddiyim," dedim ısrarla. "Hiçbir şey söylemedi diyorum sana. O kadar şeyden sonra insan tek bir kelime etmez mi ya?"

"Mislina," diye uzattı Ezgi ellerini ıslak saçlarıma ve tebessümle baktı. Olmayan bir ablam gibiydi o, onu ablam yapan tek şey yaşının benden büyük olması değildi, kalbi ve ruhuydu. Gözlerimin içine bakıp konuşmaya devam etti. "O Akif Selim. Konuşmaz ki. Sen de bana onu öyle anlatmadın mı? Gözleri konuşur onun demedin mi? Ee?"

"Ben onu ilk gördüğüm andan beri bu anı bekliyordum. Tamam hayal ettiğim gibi her şeyi itiraf etmemiş olabilirim ama tek bir şey söyleseydi yeterdi. Şimdi yukarıda ve ne yapıyor, hakkımda ne düşünüyor bilmiyorum. Bu o kadar üzüyor ki beni."

"Seni neden üzsün ki bu?" dedi elleriyle saçlarımı sevmeye başlarken. "Akif Selim seni seviyor. Bunu hissedemiyor musun gerçekten?"

Gülümsedim. "Seviyor mudur sahiden?"

Gözlerini devirdi. "Bak hazır saçların da ıslak vallahi tek tek yolacağım ha!" Dişlerimi göstererek sırıttım. "Onun seni sevdiğini bilmen için iki kelimeye ihtiyacın yok. Hem sen onu bunca zamandır susarak sevmedin mi?"

"Evet," diye kabullendim öylece. Ezgi ellerini saçlarımdan çekerken devam ettim. "Ama bu çok farklı bir şey Ezgi. Ona her şeyi söyledim, bana arkasını dönüp gidiyordu. Sonra geldi sarıldı ve birlikte oturup ıslandık. Sonra ise ben burada o yukarıda işte. Böyle hissetmem normal değil mi sence de?"

"Bak," dedi Ezgi elini yatağımın üzerine koyup gözlerimin içine iyice bakarken. "Her şey bir anda oldu. Ben de oradaydım. O salak kız geldi ve abuk sabuk şeyler söyledi. Akif Selim zaten inanmadı, onu biliyoruz. Şimdi neden böyle davranıyor bilmiyorum belki de hâlâ şokta. Aslında düşünüyorum da bu, çok da şaşırılacak bir durum olmasa gerek." Gözlerini kısarak uzaklara daldı, pencereye baktı. "Biri beni benden habersiz böyle delicesine sevse ben de bunu öğrensem, ki bu insan benim sevdiğim biri olsa duraksardım. Sen de öyle yapardın. Ama bu yok saymak değil Mislina emin ol. Hele ki Akif Selim gibi bir adam, sana kıyabilir mi hiç?"

Sanki oyunu bitirmiştim. Kazanmış mıydım yoksa kaybetmiş miydim bilmiyorum ama bitmiş gibi geliyordu.

"Hem sen onu bunca zamandır beklemedin mi?" diye sordu kaşlarını yukarı doğru kaldırırken. "Biraz daha beklesen bir şey kaybetmezsin. Ben seni anlıyorum, seni o kadar iyi anlıyorum ki ama ona biraz zaman vermelisin. Kimse böyle bir itiraf karşısında düşünmeden yapamaz."

Ezgi benimle konuşmaya devam ederken titrediğimi fark ettim. Gülümsedim. "O da çok ıslandı. Umarım hasta olmaz."

Ezgi gülerek ayaklandı. "Sen önce kendine bir baksana ya. Suya düşmüş ördek gibisin." Bir şey diyemezken toparlandım. Ezgi ruh halinden sıyrılıp bana kötü kötü baktı. "Ayrıca o Işıl mıdır her ne boktur... Ben o kızı döverim!"

"Işıl öyle biri. Onu görmezden gelmek en büyük ceza onun için."

"Bunu sen yaparsın ama ben yapamam. Üstelik ben, bana söylediği şeyler için döveceğim onu." Islak gömleğimi alırken, "Gerçekten Akif

onunla bir şeyler yaşamadı değil mi?" diye sordu. "Eğer öyleyse vallahi helal olsun."

"Yok tabii ki," diye ekşittim yüzümü. "O, Akif Selim'le olmak istiyordu ama..."

"Ama," dedi Ezgi gülerken. "Akif Selim'in aklı da kalbi de seninle."

Dudaklarımın yanaklarıma doğru çekildiğini hissettim tıpkı kalbimin onun kalbine çekildiği gibi. Sanırım sabırsızdım ve çok düşünüyordum ama kim olsa böyle davranırdı tabii ben biraz farklı olabilirdim orası ayrı... Fakat yine de hiçbir şey söylememiş olması kötü konuşmasından daha iyiydi. Kötü konuşmak mı? Akif Selim ne olursa bana kötü davranmaz ki, ruhunu biliyorum ben onun. Yüreğinden tanıyorum çünkü.

Çamaşırlarımı topladıktan sonra onları sepete attım. Ezgi mutfağa girerken söylendi. "Makarna yapacağım. İyice öğrenci evi gibi oldu ama neyse, yarın yemek yaparım."

Banyonun kapısını kapatırken karşılık verdim. "Yarın dersim yok, ben yaparım Ezgi."

"Olur. Bol soğanlı bir şeyler yap, ağla şöyle oh."

Gülerek derin bir nefes aldım ve sardunyalarımın yanına gittim. Onları sularken yapraklarını sevdim. Gülümsedim. Yaşananları anlatacak bir Kumru'm yoktu artık fakat dostlarımın hepsini kaybetmemiştim. "Sizi biliyor," diye fısıldadım sakince. "Akif Selim bizi biliyor." Gözlerim küçüldü sözlerimin büyüklüğü karşısında çünkü ne zaman onlara Akif Selim'den bahsetsem kalbim büyür sözlerim küçülürdü ama şimdi tam tersiydi. Saklanacak bir şey kalmamıştı.

Sardunyalarımın başından çekildim ve odama gittim. Telefonuma baktım lakin bir bildirim bile yoktu. Beni geç, duygularımı geç ne halde olduğunu merak ediyordum. İyi miydi yoksa hastalanmış mıydı? Bunları bilmek istiyordum ama aksi bir şey olsa benden saklamazdı ki o. Söylerdi. Kendimi tutarak telefonumu kapattım ve cebime koyarak kuruttuğum saçlarımı toplayıp Ezgi'nin yanına gittim.

Mutfağın balkonunda sigara içiyordu.

Ocakta kaynayan makarnayı karıştırırken geldiğimi anladı ve sigarasını iki dudağının arasından çekip bana baktı. Güldü. "Senin gibi birine benim gibi bir ev arkadaşı ha?" diye sordu. Onu duyabiliyordum. "İçinden sövmüyorsun değil mi?" Sonra bir daha güldü. "Yani sövmek derken, en fazla aptal diyebiliyorsun sanırım değil mi Mislina?"

"Bilmem," dedim makarnayı karıştırırken. "Büyük küfürler etmedim ki hiç hayatımda. Salak, aptal falan işte."

Ezgi benimle alay etti. "Masum."

"Ağzıma yakışmaz ki. Bence kimsenin ağzına yakışmıyor."

Sigarasını dudaklarına götürmeden evvel gözlerini kısarak "Akif de küfretmiyor değil mi?" diye sordu. "Ana avrat söverken hayal edemiyorum onu."

"Ezgi," diye kızdım çok sert yapmadan. "Balkondasın ve Akif Selim seni duyabilir. Hem içeri girsene artık, bırak o elindekini de. Hasta olacaksın sen de."

"Seninki kalbinin sesini dinliyordur şimdi." Sigarasını nihayetinde bitirdiğinde içeri girdi ve beni güldürmeye devam etti. "Kalbi; Mislina Mislina diye atıyordur."

"Hâlâ bir şey yazmadı Ezgi," dedim makarna tenceresinin kapağını kapatırken. Niyetim karamsar olmak değildi, hatta bana geri dönüş yapmasını da göz ardı etmiştim fakat ne yaptığını merak ediyordum. "Ona mesaj atsam mı acaba? Sadece iyi olup olmadığını soracağım. Cidden."

"Biraz daha bekle," dedi Ezgi. "Uyumuş da olabilir."

"Ama o beni merakta bırakmaz ki."

"Mislina," dedi Ezgi bıkkınlıkla soluk alıp verirken. "Lütfen rahat olsana, sıkma çocuğu. Merak ediyorsun biliyorum, anlıyorum da ama o yukarıda. Seninle, burada. Sen bugün her şeyi itiraf ettin farkındasın değil mi? Mutlu olman gerekli."

"Ben zaten mutluyum," diye ısırıp bıraktım dudaklarımı. Kelimeler susuz kalmış bir toprak gibi içindeki tohumu çürütüyordu. Cümlelerimi kuramıyordum, kurduklarım da çok yaşamıyordu. Beklemeliydim. Kalbini değil, ondan gelecek ufacık bir haberi ve onu beklemek zaten en sevdiğim şey. En iyi yaptığım şey. "Neyse," deyip pes ettim sonunda. Sanırım beni benden başka kimse bilemezdi ve kimseye bunun için gönül koyamazdım, hele de Ezgi'ye asla. Arkamı döndüm ve buzdolabının kapağını açtım. "Ben salata yapayım."

Aradan saatler geçti. Ezgi ile bilgisayardan açıp bir film izledik ama iki saatlik filmin hiçbir sahnesini görmemiştim. Akif Selim bana bir geri dönüş yapmamıştı ve aklımdan çıkmıyordu. Elimi kalbimin üzerine götürerek gözlerimi kapattım. Ezgi patlamış mısırını ağzına atarken bana yan gözle baktı, bunu gözlerim kapalıyken bile hissedebilmiştim. "Mislina, Allah aşkına ara şu çocuğu da sen de rahatla ben de."

Gözlerimi açıp gözlerine baktım. "Saat kaç oldu Ezgi, bir şey yazmadı. Ben onu merak ediyorum sadece anlıyor musun?"

"Uyumuştur."

"Uyumuş mudur?"

"Hı."

"İyi ben de gidip uyuyayım o zaman," dedim ayaklandım. "İyi geceler."

"Oha!" dedi Ezgi nereden geldiğini şaşırır gibi. "Ne oluyor birden? Daha film bitmedi."

Dudaklarımda manidar bir tebessüm yer edindi. "Ben filmi çoktan bitirmiştim zaten."

Ezgi patlamış mısırını yavaşça ağzının içinde döndürmeye başladığında omuzlarını düşürdü ve kafasını ağır ağır sallayarak gülümsedi. Gülümsemeye çabaladım. "Güzel geceler, Mislina. Lütfen uyu ve sakın tavana bakıp kötü şeyler düşünme. On dakika sonra gelip kontrol edeceğim seni. Üzerini de iyice ört."

"Peki anneciğim."

"Oy annen kurban olsun sana yavrum."

"Manyaksın manyak," dedim sahici bir gülüşle arkamı dönüp salondan çıkarken. Odama girip pijamalarımı giydim ve dişlerimi fırçaladıktan sonra ışığımı söndürüp yatağıma kuruldum. Elimi masanın üzerinde duran kar küresine götürüp onun ışıklarını yaktım. Cam kutunun içindeki küçük taneler uçuşmaya başlarken huzur dolu bir nefesi ciğerlerime konuk ettim. Kar küresi yanı başımda yanmaya devam ederken kafamı yastığıma koyarak telefonumu elime aldım. Son görülmesi kapalı olduğu için en son ne zaman girdiğini göremiyordum. Ona mesaj atmam gerekti. Sadece iyi olup olmadığını bilmem için aksi halde bu geceyi kafayı yemeden nasıl geçirirdim bilmiyorum.

Derince bir soluk aldım daha sonra parmaklarımı tuşlara götürüp ona yazdım.

Mislina: *Ben, duramadım daha fazla. İyi misin Akif Selim? Saat biraz geç oldu ama merak ettim işte. Lütfen bunu görürsen bana geri dön olur mu? Nokta bile koysan anlarım, sahiden bak. Gecen güzel olsun Akif Selim.*

Mesajı göndermeden önce ve gönderdikten sonra kaç kez okuduğumu sayamadım. Gönderir göndermez ise sadece bir tik belirdi köşede. Aktif değildi ve bu gece bana geri dönmeyecekti, biliyordum.

Ama beklerim.

Bekledim de.

Ezgi'yi yok saydım ve tavana baktım. Onun geleceğini anladığım sıraysa üzerimi örtüp uyuma numarası yaptım. O gittikten sonraysa gözlerimi açtım ve tavanıma baktım. Ellerimi karnımın üzerine koyarak derin bir nefes alıp verdim. "Kumru," diye araladım ağzımı. Yanımda değildi ama yanımda olduğunu hissediyordum. "Akif Selim'e her şeyi söyledim ben. Beni biliyor, seni de biliyor artık." Gülümsedim. "O her şeyi öğrendi ama sen yoksun. Nasıl hissediyorum ben de bilmiyorum." Yüreğime bir ağırlık çöktü. Yutkunamadım ve gözlerimin kenarından bir damla yaş akıverdi. "Keşke yanımda olsaydın canım Kumru'm, beni yalnızca sen görüyordun çünkü."

Bu gece bitmesini hem istemediğim hem de bir an önce sabaha kavuşmak için can attığım bir gece oldu.

Ben hem nefes aldım hem nefes oldum. Onun için.

Gün, güneşine kavuştuğunda uyanır uyanmaz baktığım ilk şey elbette telefonum oldu fakat büyük bir hüsranla baktım ekrana. Görmemişti. Belki de ve uyuyordu hâlâ. Hem ne olabilir ki başka? Biraz daha bekleyeyim, olmadı çıkarım kapısına.

Ayaklanırken boğazımdaki kuruluğun canımı acıttığını fark ettim. Yüzüm ekşirken öksürdüm ama bu çok kısa sürdü. Sanırım üşütmüştüm ve bu zaten kaçınılmaz bir sondur benim için. Üzerime bir hırka geçirip odamdan çıktığımda Ezgi'nin ayna karşısında hazırlandığını gördüm. "Günaydın," dedim gözlerimi açmaya çalışırken. "Nereye?"

"İşe dönüyorum," diye cevapladı. "İyiyim artık ve zaten raporum da bitti. Sen niye ayaklandın ki? Dersin yokmuş zaten, akşama kadar uyurdum yerinde olsam."

Ona hiçbir şey söylemeden kollarımı göğsümde birleştirdim ve omzumu duvara yasladım. Gözlerim bir yere takılı kaldığında derince soluklandım. Ezgi derhal bana çekildi. Elindeki rujun kapağını açarken, "Ay Mislina," diye söylendi. "Çocuk sanki ölmüş de yasını tutuyorsun."

Yüreğim sıkıştı. "Demesene öyle, düşüncesi bile... Lütfen Ezgi söyleme bir daha böyle şeyler."

Ezgi hayretle kafasını sallarken, "Allah'ım zır deli bu kız," deyip ruju hafifçe üst dudağına sürdü ve alt dudağıyla birleştirip ikisini birbirine güzelce yedirdi ben de onu ruhsuzca izledim.

Hazırlandığında aynanın karşısından çekilmeden saçlarını düzeltti. "Aslında senin kadar ben de deliyim Mislina," diye mırıldandı. "Bir hafta önce hayatımdan vazgeçmiştim fakat şimdi aynaya gülümseyerek bakıyorum. Hayat gerçekten çok garip. Ben daha garip bir insanım." Ona

hiçbir şey söylemezken bana ters bir bakış attı. "Zaten ben de kime ne anlatıyorsam değil mi?"

"Özür dilerim aklım başka yerde."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Gülümsemeye çalıştım. "Kolay gelsin sana. Dikkat et kendine."

"Sen kendine dikkat et asıl," diye dokundu omzuma anne şefkatiyle. "Gün içerisinde seni arayacağım, Mislina. Sakın açmazlık yapma."

"Yapmam."

Ezgi evden ayrıldığında banyoya girdim ve sıcak suyla banyo yaptım. Üzerimdeki bu kırgınlıktan kurtulmak istiyordum. Tek sebebi Akif Selim değildi elbette. Hastalığı hissediyordum, kapımdaydı ve içeri girmeyi bekliyordu. Saçlarımı kurutup, kendime bir çay suyu koydum. O sırada Çakır'la ilgilendim ama zihnimin her köşesinde ondan gelecek bir bildirimi bekleyen şeyler vardı ama o bildirim hâlâ gelmemişti.

Tamam, biraz daha bekleyecektim ve olmazsa yukarı çıkacaktım.

Saat henüz erken olduğu için uyanmamış olabilirdi, evet. Çayım demlendikten sonra azıcık bir parça ekmeğin arasına peynir doldurdum ve onu tek başıma mutfakta yedim.

Dakikalar geçerken elime telefonumu aldım ve mesaj kutuma girdim. Akif Selim hâlâ aktif olmamıştı. Derin bir nefes alırken buna daha fazla müsaade etmedim ve üzerime bir hırka geçirerek yukarı çıktım. Onu gerçekten merak ediyordum. Daha önce hiç böyle olduğumu hatırlamıyordum. Beni bu kadar habersiz bırakmamıştı. Onun için delice endişeleniyordum. Kapısına vardım ve düşünmeden iki kez tıklattım. Adımlarımı geri çekerken ellerimi bir araya getirip parmaklarımla oynamaya başladım.

Kapıyı açmasını bekledim.

Açılmadı.

Kaşlarımı çattım ve göğsümde sabırsızca yuva kurmaya hazırlanan kötü düşüncelerle birlikte birkaç kez daha çaldım.

Yine açılmadı.

O neredeydi?

Akif Selim iyi miydi?

Hiçbir şey umurumda değildi. Benim kalbim, itiraflarım ve cevabı... Onu görmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekti. Şu an tek düşünebildiğim şey oydu.

Çaresizce evime indiğimde Çakır koşarak paçalarıma dolandı. "Neredesin Akif Selim?" diye konuştum kendi kendime kapımı kapatırken. Çakır benden ilgi beklerken ona samimi olmayan bir sevgi vermekten uzağa düştüm. Eğildim ve tüylerini okşayarak "Şimdi değil," dedim. "Tamam mı?"

Kuyruğunu sallayarak bana sokulmaya çalıştığında buruk bir tebessümle ona sarıldım. Kafasını göğsüme yaslamıştı. Sanki her şeyi görüyor ve anlıyordu da konuşamayacağı için bana böyle yardım ediyordu. Onu tanıyordum. Birbirimizden ayrıldıktan sonra köşesine gitti ve kıvrıldı.

Birbirimize baktık.

Zamanı tutamazken günün öğleyi geçtiğini fark ettim. Aklım tamamen ondayken yaptığım hiçbir işten keyif almıyor ve kendimi veremiyordum. Öylece oturuyordum odamda, yemek yapmam gerekti, aksi halde yine makarna yiyecektik, belki de yemeyecektik bilmiyorum. Her şeyi yiyebilirdik ve ben kafayı çoktan yemiştim. Sırtüstü uzandığım yatağımda gözlerimi kırpmadan tavanı izliyordum şimdi. Gündüz vakti, yatağımda uzanıp tavanı izliyordum. Kötü şeyler olmalıydı yaşanan ve bunu hissediyordum. Tam kalbimle hissediyordum hem de. Elimi oraya götürdüğümde sert bir ağrı vardı. Bu geçmiyordu. Bir ara nefes alamadığımı hissettim ve doğrularak penceremi açtım. Pencere kenarına oturup sokağı izledim. Yanımda Kumru'yu aradı gözlerim. Akif Selim'i beklerdim pencere kenarında onun birlikte ve çocuk gibi anlatırdım heyecanımı, şimdi ise her şey bitmiş gibi.

Ama biz daha başlamadık ki.

Anlatacak çok kalbim, dinleyecek bir tane kalbi var.

Elimi çenemin altına koyup sokağı izlemeye devam ettim bir süre. Saat kaçtı bilmiyorum ama güneşin sıcaklığını ve ışığını eskisi gibi hissedemiyordum. Telefonumu kontrol etmekten başım ağrımıştı. Dudaklarımı kemirmekten, ellerimle oynamaktan ve onu düşünmeyi bir saniye bile olsa yok sayamamaktan... Şayet ki acı çekmek dedikleri böyle bir şeyse evet, ben acı çekiyordum. Size bunu gösteremezdim, ispatlayamazdım ama susabilirdim. Susmak, acının bir gölgesiydi. Ben kendi gölgemde konuşamıyordum bile.

Ellerimi gözlerime götürüp ovuşturdum ve dudaklarımdan bir öksürük kaçtığında kaşlarımı çatıp pencereyi kapattım. Hastalığı o kapıdan kovmak yerine kapıyı aralık bırakmıştım resmen. Harika. Burnumun ucu kaşınırken orayı kaşıdım ve perdemi düzelttim. Ruhsuz bir halde bir kez daha telefonumu kontrol ettim ama hayır... Hayır yoktu.

Pes eder gibi telefonumun ekranını kilitledim ve onu çalışma masamın üzerine bıraktım. Yemek yapmalıydım. İçimde bir titremeyle arkamı dönüp kapıdan çıkacağım vakit bir şey oldu ve beni olduğum yere kilitledi.

Telefonum çaldı.

Gözlerim iri iri olurken telaşa düşerek arkamı döndüm ve telefonuma koştum.

Akif Selim arıyor...

Ruhumun içinde bir depremin ayak seslerini hissettiğim o an beklemeden aramasını kabul ederek derhal kulağıma yapıştırdım telefonu. "Akif Selim?" diye konuştum hızla. "Neredesin? İyi misin? Seni çok merak ettim."

"Mislina," dedi sesi çok kısık ve durgun gelirken. Göz bebeklerim bu ses karşısında irileştiğinde dudaklarımı araladım. "İyi misin sen?" diye sordum endişeyle. "Sesin iyi gelmiyor. Neredesin?"

"Evimdeyim."

"Sana gelmiştim ama yoktun."

"Yeni geldim."

"Neredeydin?"

Cevap veremedi ve ben bu suskunluğu karşısında onu nasıl anlayabilirdim bilmiyordum. Hızlanan ve sesini fazlasıyla duyabildiğim kalbimle ona gitmek istedim. "İyi değilsin," diye itiraf ettim. Belki biraz cüretkâr ve acımasızdı tavrım ama onun üzülmesini istemiyor ve sebebini bilmek istiyordum. Bunun sebebini bilirsem ona yardım edebilirdim. Yutkundum. "Yanına gelsem, sana sarılmama izin verir misin Akif Selim?"

Benim gibi yutkunduğunu hissettim. "Mislina, ihtiyacım olan tek şey sensin. Lütfen gel."

Söylediği şeyle beni ucu bucağı olmayan bir endişenin içine düşürmüştü. Ne olduğunu ve ne yaşadığını bilmiyordum lakin düşünmek zaman kaybetmekti ve ben ona gitmeliydim. Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım ve sadece birkaç saniye içinde evden ayrılarak üst kata çıktım.

Çoktan kapısını açmış beni bekliyordu.

Onu görünce, onu öyle solmuş bir yüz ifadesiyle görünce dudaklarımı kapattım. Duraksadım ve sarılamadım hızla. Bir şey söylemedi ve beni içeri davet etti. İçeri girdim, kapıyı kapattı ve bana döndü. Konuş-

muyorduk. Birbirimize bakıyorduk. "Akif Selim, sen," diye konuşmaya başladığım anda beni kendine çekmesi ve sarılması bir oldu. Bedenim bedeniyle kavuştuğunda, ruhlarımız aynı gökyüzünün altında parlayan yıldız gibi dolandı birbirine. Korkuyla irileşen gözlerim yerini usulca minnete bıraktığında burada olmasına şükrettim. Ellerimi saçlarına götürdüm. İlk kez ona bu kadar özgürce sarılmıştım. Ellerim saçlarının üzerinde gezinmeye başladığında, yüzünü omzumun kenarına gömdü. Nefesi omuzlarımdan aşağı dökülürken içim titredi. Nasıl titremezdi ki? O benim en kıymetlimdi.

Kendini benden çekerken, uzaklaşmasına müsaade etmek istemedim zira neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum. "Ne oldu?" diye sordum gözlerinin içine bakarken. Güzel gözlerinde mürekkep bitmişti ve yazamıyordu. Sönmüştü ışığı ve yanmaya ihtiyacı vardı. "Seni öyle çok merak ettim ki başına bir şey geldi sandım. Telefonlarıma bakmadın, çıkmadın... Bana tek bir kelime bir şey söylemedin. Sandım ki..."

"Babam fenalaştı," dedi söylediğim, hissettiğim ve düşündüğüm her şeyi tek bir cümleyle yok ederken. Bir bariyere çarpmış gibi olurken boğazımda kurumuş acı bir tat oluştu. "Dün eve geldiğimde telefonum çaldı ve babamın fenalaştığını söylediler. Nasıl çıktım evden, nasıl gittim oraya bilmiyorum, Mislina. Telefonumu evde bırakmışım farkında olmadan ve seni arayamadım. Özür dilerim seni merakta bıraktığım için..."

"Hayır önemi yok," dedim hızla. "Baban peki? İlhan amca nasıl, iyi mi?"

"Daha iyi," diye konuştu yüreğime su serper gibi. "Ama çok kötüydü. Yaşadığım şey bir kâbustu ve ben onu kaybetmekle karşı karşıyaydım. Dün geceyi nasıl geçirdiğimi sana anlatamam."

Elimi yüzüne götürdüm. Artık her şeyi biliyordu ve ona dokunurken karşısında gördüğü kişi sadece Mislina değildi, onu deli gibi seven bir kadındı. "Keşke orada olsaydım, senin yanında olsaydım Akif Selim. İnan bana o kadar üzgünüm ki."

"Özür dilerim," dedi elim yüzünde konuşmaya devam ettiğinde. "Seni böyle bir durumla baş başa bırakmak istemezdim fakat..." Konuşamadı. Konuşamadığı yerleri ben zaten yüreğimle tamamlıyordum. Onun sözlerinin bittiği yerde gözleri başlıyordu, ben de yüreğimle eşlik ediyordum. Elim yüzünde biraz daha kalmaya devam ettiğinde kaşlarımı çattım. "Senin ateşin var," dedim. Elimi yüzünün bölgelerinde gezdirdim. Alnına dokundum. "Akif Selim sen yanıyorsun."

"Sorun değil," dedi ruhsuz bir sesle. "Geçer."

"Olmaz ki," diye çektim elimi yüzünden. "Böyle olmaz. Lütfen bir doktora gidelim."

"Hayır," dedi buz gibi. "Hastane yüzü görmek istemiyorum daha fazla. Evde kalmalıyım."

"Ama hastasın."

"Mislina," dedi gözlerini yavaşça açıp kapatırken. Sesi kupkuruydu. "İyiyim. Iyi olacağım en azından."

"Sana yardım edebilir miyim peki?" diye sordum kısık sesimle. Bakışlarımı kaçırmak istemiyordum çünkü kaçacak hiçbir şey kalmamıştı. "En azından bir kâse çorba pişiririm ya da nane limon kaynatırım. Sen de o sırada güzelce duş alırsın ateşin azalır belki. Olmaz mı?"

Bu kabullenişti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Yanımda olduğun için."

Gülümsedim gözlerimin içi acırken. "Ben zaten hep yanındaydım, sen bilmesen bile."

Konuşacak onca şey vardı ama ona önce çorba yapmam gerekti. İlhan amcanın iyi olması gerekti, Akif Selim'in dinlemesi, iyi olması gerekti.

O banyoya girdiğinde ben de mutfağına gidip ona domates çorbası yaptım. Babam kalp krizi geçirdiğinde bana bir kâse domates çorbası getirmişti ve şimdi sıra bendeydi. Yirmi dakika sonra çorbanın altını söndürdüm ve biraz dinlenmeye aldım. Dolabının kapağını açıp limon baktım. Dolabı bile o kadar düzenliydi ki her şeye yetişiyor olmasına hayran kalıyordum. Akif Selim henüz banyodan çıkmazken odasına gittim, yastığını ve battaniyesini alıp salondaki koltuğuna yatak açtım.

Banyodan nemli saçlarıyla ve temiz kıyafetleriyle çıktığında, "Saçlarını kurut," dedim. "Daha çok hasta olursun."

"Kururum," dedi gülümsemeye çalışırken.

"Çorbanı pişirdim," dedim ellerimle oynamaya başladığımda. "İçeri yatağını da açtım, odanda sıkılırsın diye. Kötü mü ettim yoksa?"

"Hayır tabii ki," diye mırıldandı durgun bir sesle. "Teşekkür ederim."

"Çok sık teşekkür ediyorsun," dedim kendime mâni olamadan. "Lütfen etme. Ben kendimi kötü hissediyorum."

"Sen kendini kötü hisset diye teşekkür etmiyorum ki," deyip omuzlarını kaldırıp indirdi. "Gerçekten içimden geldiğinden. Benim için buradasın, bunu görüyorum, hissediyorum. Ne olursa olsun benimlesin Mislina."

"Ve ne olursa olsun seninle olmaya devam edeceğim," dediğimdeyse sınırı aştığımı fark ettim. Bu benim için fazla bir cümle olmuştu üstelik onun bana karşı herhangi bir yanıtını bilmediğim halde. Kendimi uzun zamandır sakladığımdan beri kurduğum her cümle bomba gibi geliyordu kalbime. Bakışlarımı kaçırdım sesim benden uzağa düşerken. "Neyse. Ben çorbanı hazırlıyorum. Sen de salona geç lütfen."

Akif Selim öksürerek salona geçtiğinde derin bir nefes alıp mutfağa girdim. Onun için bir tepsi hazırladım. Bir parça ekmek ve bir bardak suyu da yerleştirdikten sonra salona geçtim. Koltuğa oturarak sırtını yaslamıştı. O kadar bitkin görünüyordu ki içim eziliyordu haline baktıkça. Buradaydı ama değildi de. Bu hissi öyle iyi biliyordum ki bu yüzden ona hiçbir şey diyemezdim, diyemiyordum. Tek düşündüğüm onun bir an evvel toparlanmasıydı.

Tepsiyi sehpanın üzerine bıraktığımda, "Mislina," dedi. Gözlerine baktım. "Telefonum masanın üzerinde duruyor, rica etsem uzatır mısın?"

"Tabii," dedim ve telefonunu ona uzattım.

Tekrar teşekkür ettiğinde, "Abimi aramam lazım," diye konuştu. "O, babamın yanında."

Sessiz kalırken halsiz bir vaziyette telefonunu kulağına götürdü. Kısa bir sürenin ardından konuşmaya başladı. "Nasıl durumu?" diye sordu önce. Yüzüne bakmadım, öylece oturduğum yerde sehpanın üzerindeki tepsiyi izledim fakat onu dinliyordum. "Daha iyi mi?" Kenan'ı duyamıyordum. "Ben akşam geleceğim yine... Bir şey gerekiyor mu, söyle de gelirken alayım..." Akif Selim sözlerini sıralarken öksürdü. Kenan bunu fark etmiş olacaktı ki Akif Selim kendini savunma gereği duydu. "İyiyim ben iyiyim... Yok bir şeyim, abi."

Akif Selim onu güç bela ikna ettikten sonra telefonunu kapattı. Sabırsızca davranıp kafamı kaldırdım. "Nasılmış? Daha iyi olacak değil mi baban?"

"Umarım," diye konuştu Akif Selim zorlukla soluklanırken. Sıkkın ve utangaç bir şekilde elini boğazına götürdüğünde benden bir şey daha istedi. Utanıyordu da anlıyordum ben. "Kitaplığımın üzerinde ilacım olacak onu da getirir misin? Seni de yoruyorum ama..."

"Asla," dedim çabucak ayaklanırken. "Sakın düşünme öyle. Sakın." Karşıdaki kitaplığın üzerinde duran ilacını alıp ona uzattım. İlacı ağzına götürdü ve birkaç sıkıp yutkundu, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Onu beklerken gülümsedim ve tepsiyi kavrayarak, "Çorbanı ben içireyim mi?" diye sordum.

"Zaten çok zahmet ettin benim için, buna gerek yok," diye mırıldandı kısık sesiyle. İtiraz ettim. "Sen hastasın ve ben de seni iyi etmeye çalışacağım. Bu yüzden bu çorbayı sana ben içireceğim tamam mı?"

Kafasını sağa doğru yatırdı. "Tamam, öyle olsun o zaman."

Kalbim çorbanın üzerinde tüten buhar gibi sıcacık olduğunda tepsiyi kucağıma koydum ve yanına oturdum. Kaşığı usulca tabağın içine götürüp çıkardıktan sonra ellerimin titrememesi için dua ettim zira hem çorbayı döker hem de bu kadar heyecanlı olduğumu belli ederdim. Kaşığı Akif Selim'in ağzına götürdüğümde onu içti ve gözlerime baktı. Nefes alamadım. Nefesimi de içti sanki gözleriyle. Yutkunarak kaşığı ağzından çektiğimde, "Imm," dedi. Dudağının kenarını diliyle temizlerken gülümsedi. "Çok güzel olmuş. Normalde hasta insanlar hiçbir şeyden tat alamazlar ama bu başka."

Gülümsedim. "Teşekkür etsem ayıp olacak, bu da başka bir durum."

Gülümsedi.

Bir kaşık daha götürdüm. "Ekmek doğrayayım mı?" diye sordum sonra. İstemedi. Birkaç kaşık çorbayı içtikten sonra konuşmak istediğini gözleriyle belli etti, söyleyeceği şeyler vardı. "Seni çok endişelendirdim mi Mislina?"

Hayır dersem çarpılırdım.

"Biraz."

Ezgi olsaydı bana orta parmağını göstererek gülerdi.

"Yani aslında," dedim kafamı öne eğip çorba tabağının içindeki kaşıkla oynamaya başlarken. "Ben kendimi çok kötü hissettim. Dün o şeyden sonra bana hiçbir şey söylememen, eve geldiğimizde telefonlarıma çıkmaman... Tabii bu durumu bilmiyordum." Derin bir nefes alıp verdim. Kaçmak, saklanmak ve saklamak yoktu hislerimi. "Seni üzdüğümü, kızdırdığımı ya da korkuttuğumu sandım. Beni görmek istemediğini düşündüm. Akif Selim bunları düşünürken bile öldüm."

Gözlerine bakarsam asıl ölümü orada yaşardım. İnsanın kafasının içi her an demir alabilecek bir gemiydi ve istediği gibi gidebilir, gelebilirdi ama ben onun gözlerine bakınca sadece gidiyordum. Uzağa, çok uzaklara hem de. O uzaklar beni mutlu ediyordu ama şimdi ona bakarsam mutluluğu değil hüznü yaşayacağımı biliyordum. Hayır, buna hazır değildim. Gözlerim çorba tabağındayken elini sakince çenemin altına götürdü ve kırılgan bir bebekmişim gibi beni kendine çevirdi. Çenemi değil de kalbimi tutuyordu sanki. "Sana bunları hissettirdiysem özür

dilerim ama bilmeni isterim ki hiçbir şey böyle olmadı. Beni üzmedin, beni kızdırmadın... Seni görmek istememek mi?" Yüzünde acı bir gülüş. "Ben hep göreyim seni de sen bakma bana."

Bir mum gibi titriyordum karşısında.

"Sana hiçbir şey söylemedim çünkü ne söylersem eksik kalacaktı ve kendimi ifade edemeyeceğimi düşündüm. Sen bana öyle bir şey verdin ki ben ona nasıl sahip çıkacağımı bilemedim. Kalbini verdin bana Mislina, ben bir kalbe nasıl bakılır bilemem ki..."

"Seni ilk gördüğüm an kalbimi ruhuna teslim etmiştim zaten ama yapamadım ki... Söyleyemedim Akif Selim. Seni uzaktan sevdim, hiçbir şey diyemeden. Sonra Işıl'ı senin yanında gördüğüm her an beni istemeden de olsa yaraladığını hissettim ama vazgeçmedim. Senden asla vazgeçmedim." Gözlerim kızarmıştı bunu hissetmiştim. "Sonra buradayız işte. Öyle çok şey var ki içimde sana dair; değil bir dakika bir ömre sığmazsın."

Ona, onu anlatmak...

Bu hep hayalini kurduğum ve günü geldiğinde bunu yaşayacak olursam hesabını yapmadığım bir şeydi, tıpkı şu an yaşadığım gibi. Nereden başlarım, nasıl bitiririm ah...

Akif Selim elini çenemin altından çekerken kafasını sakince koltuğun sırtına yasladı ve bana öyle bakmaya başladı. Ben de öyle yaptım. Kucağımdaki tepsiyi sehpanın üzerine bırakıp hemen yanına koydum kafamı. Aramızda iki nefeslik mesafe vardı. Ellerimi yüzüne götürmek istedim ama yapamadım. Bir şey tuttu beni. Gözlerim konuşuyordu ama. "Sana bir daha hiç böyle bakamam zannettim," dedim. "Gözlerin çekiyor beni kendine. Şimdi bunları böyle rahat rahat konuşabilmek benim için bir lütuf ama sana sustuğum şeyler için özür dilerim. Buraya senin için taşındım, sırf sana daha yakın olayım diye. Yurtta kalıyordum başta ama kavga edip de ayrılmadım oradan."

Gülümsedi, uyuklar gibi. "Buna kendimi inandırmak çok zordu."

Gülümsedim. "Fakat bu bir yalandı."

"Sen bir yalancı değilsin," dedi itiraz ederken. "Ne Işıl ne de bir başkası kimse umurumda değil. Seni görüyorum, seni yaşıyorum ben. Bana her şeyi itiraf ederken nasıl hissettiğimi bilsen... Bunu tarif bile edemiyorum. Oysa sen, beni görüyordun ama ben senden bihaberdim. Ne kadar salakmışım."

"Hayır hayır," dedim bir anda kendimi tutamadan ellerimi yüzüne götürdüğümde. Gözlerini kapattı ve kirpikleri titredi kalbim gibi. "Şu an

burada olmak ve senin her şeyi biliyor olman... Akif Selim ben bir mucizeyi yaşıyorum. Sen benim için bir mucizeydin ve ben onu yaşıyorum..."

"Ailem dışında kimse beni senin sevdiğin gibi sevmedi," diye konuştu bir anda gözlerini sakince açarken. Kilitlendim bakışlarına. "Ben hiç böyle sevilmedim. Senin dilinden iki satır dökülmese de olurdu, ben zaten seni hissediyordum ama bu yaptıkların. Benim için hayatını değiştirecek dereceye gelmen... Bu beni başka bir şeye sürükledi. Bunun adı; korku."

"Korku mu?" diye çattım kaşlarımı. "Seni korkuttum mu?"

"Hayır," diye güldü. "Bu korku o korkudan değil. Kimi sevsem onu kaybediyorum ve bu kadar sevilmek... Sana bakarken, bu kadar içim giderken korkmamak elde değil."

"Ama sevgi var."

"Ama hayat bana sevgiyi ölümle cezalandırmayı öğretti. Annem, daha dün babamı kaybedebilirdim ve korkuyorum Mislina. Bir kalbi hissettiğimde, o kalbi durdurmaktan korkuyorum."

"Bana bir kalbim olduğunu hatırlatan tek kişisin sen," dedim gözlerine derin derin bakarken. "Kalbimin içinde yalnızca sen varsın ve bu seni korkutmamalı çünkü sen bana istesen de zarar veremezsin, sen beni asla üzemezsin."

"Neden böyle emin cümlelerle konuşuyorsun? Ya üzersem elimde olmadan ya incitirsem o güzel kalbini?"

"Olsun," dedim yenilgiye ramak kalmış omuzlarımı düşürürken. "Üzdüğün yerden severim seni ben de. Hem sevgi böyledir, bir insanı yalnızca seni mutlu ettiği için seversen bunun adı sevgi değil menfaat olur çünkü ondan iyilik beklersin ama benim kalbim sana sonuna kadar açık. Üzsen de bilirim ki; bilerek üzmedi ve geçecek."

"Beni ne kadar derin tanıyorsun, Mislina."

Gözlerimi kapatırken kendimi ona yaklaştırdım, bana yaklaştı ve alnıma yasladı alnını. "Sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki; bilmem dinler misin beni?"

İç çekti. "Senden başka kimseyi duymak istemiyorum."

Bazı satırların ömrü sayfayı tamamlamaya yetmez. Noktalar cellat olur ve kâğıtlar kefen.

Buradaydım. Onunlaydım hâlâ ve o çok hastaydı. Ateşi düşmüyordu, düşsün diye alnına ıslak bez koymuştum. Her iki dakikada bir

bezi yeniden ıslatıyordum. "Akif Selim bu böyle olmayacak hastaneye gidelim lütfen," dedim bezi katlayıp alnına özenle yerleştirirken. Gözleri kapalıydı ve kalp atışları çok yavaştı. Kalbi benim kalbimin yarısı kadar atıyordu. "İyiyim," diye fısıldadı kurumuş dudaklarıyla. "Sen varsın ya yanımda."

Hüznü pay ettim dudaklarıma. "Benim yüzümden bu haldesin ama. Dün o yağmurun altında kalmasaydık sen hasta olmayacaktın bu kadar."

Ben de kırgın hissediyordum kendimi ama Akif Selim hissetmenin ötesindeydi, o bunu yaşıyordu. Elime uzandı, elimi tuttu gözleri kapalıyken. Teni kavruluyordu. "Dün o yağmurun altında yaşadığımız ânı hiçbir şeye değişmem. O an beni bırak hasta etmeyi, öldürse bile hakkıdır."

"Demesene öyle," dedim hemen yere otururken. Kafamı göğsünün kenarına koyabilirdim. Elimi elinin üzerine götürdüm. "Üstelik bu halde babanın yanına gidemezsin. Ben gideyim mi?"

"Hayır," diye karşı çıktı. "Ateşim biraz dinsin ben gideceğim."

"Bu halde ateşinin düşmesi çok zor."

"Bana nane limon kaynatır mısın o halde?"

"İçmek istemediğini söylemiştin," dediğimde gülümsedi. "Yük olmak istemedim."

Kaşlarımı çattım. "Sen aklını mı kaçırdın acaba? Burada ateşler içerisindesin ve benim elim ayağıma dolanmış senin için. Akif Selim..." Ona kızdım ve ayaklanarak elimi usulca elinden çektim. "Beş dakikaya geliyorum. Uyuma sakın."

"Uyumam."

Onu arkamda bırakırken vakit kaybetmeden nane limonu yapmaya başladım. Yaklaşık beş dakika sonra salona girdiğimde ise onu uyurken buldum.

Omuzlarımı düşürerek elimdeki nane limon bardağını sehpanın üzerine koydum ve ses çıkarmamaya özen göstererek alnındaki bezi suyla yeniden buluşturup alnına koydum. Ateşi düşmüyordu. Yanına oturdum ve sessizce kafamı koltuğun kenarına yaslayarak onu izledim. Yüzündeki hastalığı gördüm. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama ıslak bezi ve su kovasını birçok kez değiştirdiğimi hatırlıyorum o uyurken. Bezi yeniden değiştirirken masanın üzerinde duran telefonu çalmaya başladı. Merakla telefonuna baktım ama dokunmadım.

Cansel Koçak arıyor...

Duraksadım. Bu kız kitapçıdaki kız olmalıydı. En azından bildiğim tek Cansel bu kızdı. Telefon çalmaya devam ederken Akif Selim hafif bir hareketlilik göstererek gözlerini açtı. "Kim arıyor?" diye sordu kırgın bir sesle.

"Cansel Koçak diye bir kız."

"Bugün işe gitmedim," dedi. "Onun için arıyordur. Telefonumu uzatır mısın?"

Telefonu uzattığımda kavradı ve ekranı kaydırıp kulağına götürdü. Cansel'in sesini işittim. "Neredesin Akif?" dedi direkt. Akif Selim kısık ve halsiz bir sesle ona yanıt verdi. "Kusura bakma bugün gelemeyeceğim, hastayım."

"Neden haber vermedin peki?"

"Benim hatam."

"Bu işleri aksatmamalısın," diye konuştuğunda gergin bir soluk aldım. Akif Selim ona herhangi bir açıklama yapma gereği duymazken Cansel'in bir şeyler daha geveledeğini duydum. Kız, sinirlerimi bozuyordu. Dayanamadım ve Akif Selim'in kulağında emanet duran telefonu alıp kendi kulağıma yaslayarak konuşmaya başladım: "Merhaba. Mislina ben. Akif Selim çok hasta ve ateşi var. Haber vermemesi belki bir sorumsuzluktur sizin için ama bu tavrınız vicdansızlıktan başka bir şey değil. Onun mesaisini ben kapatırım sakın endişelenmeyin. İyi günler."

Telefonu bir hışımla kapattıktan sonra Akif Selim'in bana hayretler içerisinde baktığını gördüm.

Öfkem kabarmıştı ve kendime engel olamamıştım işte. "Nasıl bir şey bu ya?" diye homurdandım kendi kendime, telefonu kapatıp sehpanın üzerine koyarken. "Burada canınla uğraşıyorsun, o gelmiş bir geçmiş olsunu esirgiyor. Onu da geçtim sanki çok büyük bir suç işlemişsin gibi laf söylüyor. Haklıyım ben bu kızı sevmemekte."

"Mislina," diye uyardı beni Akif Selim muzip bir gülüşle izlerken.

"Efendim Akif Selim?"

"Biraz sakin olur musun?"

"Ben zaten sakinim ki," dedim sakin bir sesle. "Fakat sen gördün işte. Anlayışsız olmak ne kadar kötü bir şey."

"Kimse bir sen değil ki."

Gerginlikten hızlanan kalp atışlarım yerini farklı bir sebebe bıraktığında kafamı öne eğdim ve derin bir nefes alıp, "Sana nane limon kaynatmıştım," dedim. "Ama soğudu."

"Uyuyakalmışım," diye mırıldandı yorgun bir sesle. "Özür dilerim seni yok yere yoruyorum. Hem ben iyiyim de istersen sen aşağı in. Çakır merak etmiştir."

"Çakır her şeyi bilir," dedim çabucak bir açıklama yaparken. "Hem sen iyi falan değilsin. Ateş fışkırıyor yüzünden."

"İyiyim ben," diye ayaklanmaya çalıştı bir anda ve ben de irkilerek doğruldum. Kolundan tuttum onu, alnından bez düşmeden evvel. "Ayaklanmaman gerek. Uzanır mısın biraz daha?" Elimin tersini yüzüne götürdüm. Hissettiğim sıcaklıkla gözlerim kocaman oldu. "Ateşin var. Düşmemiş bile. Allah aşkına uzan şuraya da ateşin düşsün."

"Babamın yanına gitmeliyim," dedi itiraz ederken. "Ben önemli değilim, onu düşünmem gerek."

"Bu halde onun yanına gidemezsin ki."

"Sorun yok," dedi beni ikna etmeye çalışırken. Gözlerine dik dik baktığımda güldü ve öksürmeye başladı. Elinin tersiyle ağzını kapatmaya çalışırken kafasını diğer tarafa çevirdi. Hızla cam sürahiden bir bardak su alıp ona uzattım. Akif Selim uzattığı suyu alırken ellerimi birbirine geçirip, "Ben şu nane limonu tazeleyip geliyorum," dedim. "En azından daha iyi olmana yardım eder ve sakın uyuma!"

Bardağı ağzından çekerken derin bir nefes alıp gözlerime baktı. "Uyumam. Söz."

"Hemen geliyorum," diye gülümsedim ve koşar adımlarla mutfağa gidip nane limonu tazeledim. Çok kısa bir süre içinde elimde nane limonla içeri girdiğimde yanına giderek bardağı ona uzattım. Akif Selim bardağı kavrarken, "Aç mısın?" diye sordum. "Senin için bir şeyler hazırlayayım mı?"

Kafasını iki yana salladı bardağı ağzına yaklaştırırken. Bir yudum almadan önce de bana bakıp, "Sen yedin mi peki bir şeyler?" diye sordu.

"İştahım yok," dediğimde kaşlarını çattı. "Sen de mi hastasın yoksa? Öyle değilsen bile kesin benim yüzümden hasta olacaksın."

"Sen de benim yüzümden bu haldesin, konuşma hakkım yok," deyip sehpanın üzerindeki dağınıklığı toplamaya başladım. Akif Selim yorgun bir halde bardağındaki içeceği bitirmeye devam ediyordu. Telefonuna ulaşıp önce saate baktı sonra da Kenan'ı arayıp birazdan geleceğini söyledi. Babasının yanında olmasını elbette istiyordum ki olmalıydı da ama bu haldeyken bir yere gidemezdi. "Akif Selim ben gideyim mi babanı görmeye?" diye sordum gözlerine derin derin bakmaya başladığımda. "Sen böyleyken nasıl gideceksin ki zaten?"

"Mislina," diye durdurdu beni sakince. "Teşekkür ederim düşündüğün ve her an yanımda olmaya çalıştığın için fakat benim kolum da kopsa babamın yanında olmalıyım. Belki bir daha olamam, bu son da olabilir. Anlatabiliyor muyum?"

Sonlardan bahsetmek onun diline o kadar uzak duruyordu ki birine veda etme ihtimalini bile aklına getirip dilinden düşürmesi kalbimi dağlıyordu. "Peki," diyebildim kısık sesimle bunu kabullenirken. "Ama seninle geleceğim şayet ki buna da itiraz edersen bir daha seninle konuşmam."

Duraksadım.

Kaşlarını havalandırıp bana sevimli sevimli bakmaya başladı.

Utandım ve kafamı öne eğip mırıldandım: "Yok bu fazla oldu."

"Bence de fazla oldu," dedi beni onaylarken. "Benimle konuşmazsan ben nasıl iyi olabilirim?"

"O zaman ben hep konuşayım seninle, sen de hep iyi ol," diye kaldırdım kafamı yerden gözlerine düşerken. "Konuş benimle hep," dedi gözlerini kapatıp açarken. Elindeki bardağı sehpanın üzerine koyarak toparlanmaya kalktığında kolundan tuttum ve doğrulmasına yardımcı oldum. "Ben üzerimi değiştireyim," dedi elini başına götürüp orayı hafifçe ovarken. Bile bile kendini bu şekilde zorlamasına rağmen ona kızamıyordum ama söylediği şeylerden sonra ona kıyamıyordum da.

"Ben de buraları toplarım öyle inerim aşağı," diye konuştuğumda kafasını iki yana sallayıp, "Ben sonra hallederim," dedi. "Lütfen zahmet etme."

"Ne zahmeti?" diye güldüm. "İki dakikada halleder, iki dakikada giyinirim hiç merak etme. Sen düşünme bunları."

"Elimde değil," deyip aralık olan ağzını kapatıp ileriye doğru yürümeye başladı. Ona bir süre destek olduğumda nazikçe kolumdan sıyırarak banyoya girdi. Kapıyı kapattığında bir müddet onu bekledim ve dinledim. Aksi bir durum olduğunda hemen koşup yardım edebilirdim fakat korktuğum başıma gelmemişti. Akif Selim banyodan çıkana kadar ortalığı topladım, zaten bir şey yaparken hemen toplama huyum olduğundan geride pek dağınık bir ortam bırakmazdım. Battaniyesini katlayıp koltuğun kenarına bıraktıktan sonra ilacını masanın üzerinde görebileceği yere koyup salondan çıktım. Akif Selim odasındaydı. Kapısına gidip tıklattım. "Ben ortalığı topladım, aşağı iniyorum. İlacını masanın üzerine koydum onu sakın unutma ve lütfen dikkatli giyin."

"Teşekkür ederim, Mislina."

"Rica ederim. Birazdan görüşürüz tamam mı?"

"Tamam, görüşürüz."

Vakit kaybetmeden aşağı indim. Ezgi gelmemişti ve ona da haber vermeliydim. Çakır'ın tabağını doldurduktan sonra koşarak odama gittim ve birkaç parça bir şey çıkardım yatağımın üzerine. Bu esnada dudaklarımdan öksürüp kaçarken bunu yok sayıp üstüne bastırdım. Hiç yeri ve zamanı değildi bunun o yüzden biraz daha dayanabilirdim. Kıyafetlerimi giyindikten sonra aynamın karşısına geçip ölü bedenimi canlandırmak için yüzüme bir şeyler dokundurdum. Telefonumu hoparlöre alıp Ezgi'yi aradım. "Mislina," diye karşıladı direkt telefonu açarken. "İyi misin?"

"Iyiyim. Ben hastaneye gidiyorum."

"Neden?" dedi endişeyle. "Bir şey mi oldu yoksa? Hastalandın mı?"

"Akif Selim'in babası rahatsız, onun yanında olmam gerek. Şey... Yemek yapamadım lütfen kusura bakma olur mu?"

"Hay Allah'ım ya," diye azarladı beni ciddi ciddi. "Tek derdim de buydu ya benim. Neyse, sen bana hastanenin adını, konumu falan atsana uğrarım ben de."

"Gerek yok ki gelmene," dediğinde beni durdurdu. "O çocuk beni bile sabaha kadar beklemişti hastanede, ki bu tek sefere mahsus değil. Yanında olmak istiyorum, ne bileyim insana iyi gelir böyle şeyler."

"Tamam," dedim itiraz etmeden. "Sana konumu atarım birazdan. Ben de evden çıkacağım şimdi. Gelirsen görüşürüz."

"Görüşürüz, dikkatli ol sen de," deyip telefonu kapattı. Ben de saçlarımı toplayıp aynamın karşısından çekildim. Mutfağa gidip iki dakika içinde bir şeyler atıştırdıktan sonra üzerime mevsimlik ceketimi giyindim. Gündüzler sıcak olabilirdi ama akşamları hava kış ayını aratmıyordu bu ayda. Çantamı boynumdan sarkıtırken kapım çaldı. Hiç bekletmeden kapıyı açtım. Onu daha önce hiç görmediğim yorgun gözlerle bana bakarken, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," deyip anahtarımı kapının kilidinden çıkarıp çantamın içine attım. Ayakkabılarımı elime alıp kapının dışına çıktığımda Akif Selim, "Taksi aşağıda bekliyor," dedi. Kafamı belli belirsiz sallayıp ayakkabılarımı giymeye devam ettim. Ayakkabılarımı giydikten sonra birlikte aşağı indik.

İkimiz de taksinin arka koltuğuna oturduk. Akif Selim adresi söyledikten sonra taksi hareket etmeye başladı. Hava henüz tam anlamıyla ka-

rarmış sayılmazdı ama biz hastaneye gittiğimizde bu mümkün olacaktı. "Daha iyi misin?" diye fısıldadım gözlerine bakarken.

"Bilmem," dedi dürüst bir şekilde. "Bakar mısın var mı ateşim?"

Gülümsedim ve elimi yüzüne koydum. "Var daha," diye konuştum elimi bu sefer alnına götürürken.

Kafasını usulca omzumun üzerine koyduğunda, "İyi ki yanımdasın Mislina," diye fısıldadı benim duyabileceğim yükseklikte. "İyi ki buradasın, Kar Çiçeğim."

Kar Çiçeği... Onun Kar Çiçeği olmak ve bana çiçeğim demesi...

Elimi yavaşça yüzüne götürdüm ve çenesinin kenarını okşadım. Bir kediyi, bir bebeği, Akif Selim'i sever gibi. Buna asla itiraz etmedi bilakis ona iyi geldiğimi delicesine hissettirdi.

"Sen istediğin sürece her zaman da yanında olacağıma emin olabilirsin, Akif Selim."

Güldü, uykuya dalmadan birkaç saniye önce. "Hayatımın sonuna kadar yani."

Güldüm, gözlerimi kapatmadan birkaç saniye önce. "Yani."

Hastaneye vardığımızda ücreti ödeyip indik. Onun koluna girdim. Akşamları hastaneye gelmek her zaman daha ürkütücü oluyordu çünkü gece kötü şeyler yaşamak için ayarlanmış harika bir zamandı ama bu olmayacaktı, ben inanıyordum. İlhan amcanın durumu düne göre daha iyi olsa da hiçbir hasta kolayca gözden çıkarılmazdı, bunu bildiğimizden, Akif Selim'in çok iyi bildiğinden buradaydık ya zaten!

İçeri girip asansörle üst kata çıktık. İlham amca özel bir odada kalıyordu. Üst kata vardığımızda Kenan'ı odanın olduğu koridordaki deri koltuklarda otururken bulduk. Bizi görünce ayaklandı ve direkt bir endişeyle Akif Selim'in karşısında dikilip "Ne oldu sana?" diye sordu. "Hasta hasta buraya neden geldin?"

"Babam nasıl?" dedi Akif Selim çabucak kendini es geçerken. "İyi mi?"

"İyi olacak," diye konuştu Kenan. "Ama sen hasta hasta buraya neden geldin merak ediyorum. Bu gece de burada kalacağım. Git yat oğlum, dinlen biraz."

"İyiyim ben," dedi Akif Selim bu durumdan sıkılmış gibi. Koluna dokundum, kolundan çıkmadan. "Hazır hastanedeyken insek ya acile, bir iğne falan yaparlar ateşin de düşer belki."

"Gerek yok."

Kenan kızdı. "Kız doğru söylüyor. Hemen in ve ateşini düşürecek serum, ilaç falan versinler. Şu haline bak, ölü gibi geziyorsun ayakta lan!"

"İyiyim diyorum ya!" dedi Akif Selim bu durumdan kaçmak isterken. Kenan onu dinlemedi ve söyledikleri umurunda bile olmadı. "Yürü," diye zorladı onu. "En azından doktor bir ilaç yazar, gidip alır gelirim. Canın dayak istiyor."

Akif Selim halsizce gülümsedi. "Abilik mi yapacaksın bana?"

Bu söz Kenan'ın yüzüne soğuk su gibi çarptığında duraksadı ama kısa sürdü. "Onu hiçbir zaman yapamadım."

Akif Selim bilmediği bir şeyi duymazken birlikte aşağı indik. Doktor onu gözlem odasına alırken ateş düşürücü bir serum taktılar koluna ve başında bekledim. "Mislina," dedi Akif Selim yattığı yerden bakarken. "Bünyemin bu kadar hassas olması o kadar üzüyor ki beni."

"Neden?" diye sordum kısık sesimle.

"Ne zaman yağmur yağsa çıkıp seninle o yağmurun altında ıslanmak isteyeceğim ama günün sonunda böyle sümüklü bir adama dönüşmek kurduğum hayallerin karizmasını çizdiriyor."

"O zaman biz de," dedim içimi sıcacık ederken. "Yağmur yağıyormuş gibi yaparız olmaz mı?"

İki kişilik hayaller kurmak... Bu benim gibi bir insanın geldiği en uç noktalardan biri ve ben bunu yaşıyordum.

Elime uzandı serumlu koluyla. Elimi tuttuğunda yüreğimi tutmuş kadar hissettim. "Hasta yatağındayken bile beni bu kadar iyi hissettirmeyi nasıl başarıyorsun?"

Elimi elinin üzerine koyarken mavi mavi bakan gözlerine bir kâğıttan sandal bıraktım kalbimden. Derinlere kadar yüzebilsin de kimse onu bulamasın diye. "Çünkü seviyorum."

Çok seviyorum ve bu yeni bir şey değil.

Çok seviyorum ve sanırım bu sesli dile getirmek bambaşka bir boyut.

Ona söylediğim şeyden sonra elimi aldı ve dudaklarının üzerine götürüp öptü. Bu da onun bana bir cevabıydı. Biliyordum, hissediyordum.

Bir saat içinde serum bittiğinde doktor birkaç ilaç yazdı. Kenan onu eczaneye almaya gittiğinde biz de hastanenin kafeteryasına indik ve burası çok sakindi. Sakin olan her yeri çok seviyordum. Kalabalık beni ürkütüyordu. "Çay içer misin?" diye sordum yüzüne bakarak. "İçin ısınır."

Gözlerime baktı. "İçim sana bakarken hep ısınıyor zaten."

Gülümsedim utanırken. "Hasta halinizle bile beni utandırmayı başarıyorsunuz Akif Selim Bey."

"Bu işte bir marka olduğumu söylediğimi hatırlıyorum Mislina Hanım."

"Doğru hatırlıyorsunuz," dedim kendimi saklamadan bu kez. Ayaklandım. "O zaman ben iki çay alıp geleyim hemen. Bekle sen."

Gidip iki tane çay aldım. Çayları masaya bırakırken Akif Selim'in karşısındaki yerimi alarak çayıma şeker atıp karıştırdım. Bardağı ağzıma götürdüğüm sıra Akif Selim'in beni izlediğini fark ettim. Bardak öylece ağzımda kalırken yutkunarak kafamı öne eğdim çünkü buna alışmak kolay değildi. Karşımda ruhumu gören, bilen bir adam vardı ve ona her baktığımda beni biliyor oluşu utandırıyordu ki bu hep böyleydi de zaten. "Seninle konuşmak istiyorum Mislina," dedi derin bir sesle.

Bunun ne anlama geldiğini elbette biliyordum.

"Konuşalım," dedim dudaklarımı ıslatırken.

"Her şeyi bilmek istiyorum. Başından sonuna kadar ne hissedip yaşadıysan anlat istiyorum."

"Anlatacağım."

"Benim de sana anlatacağım çok şey var."

"Dinlemek istiyorum."

"Ama burası uygun bir yer değil."

"Ne zaman ve nerede istersen," dedim gözlerine bakarken. Zaman aramızdaki görünmez ipleri bir kördüğüm haline getirerek bizi bize yaklaştırmaya başlamıştı. "Fakat beni dinlerken sıkılırsan şayet bu benim sorunum değil ya da benim sorunum." Kafamı eğip güldüm. "Böyle sürekli saçmalayacağım. Güzel bir hikâye yazamayacağım sanırım."

"Sorun değil," diye mırıldandı sesiyle beni tekrar kendine kavuşturduğunda. "Hikâyenin içindeki esas kız çok güzel."

Gözlerimin gördüğü, kulaklarımın işittiği her şey o kadar gerçekti ki bir an hayal olmamasını düşünerek ona dokunmak istedim. Gülümsedim. "Hikâyenin içindeki esas erkek de çok güzel."

Sen ve ben...

Bir romanın ilk ve son satırı. Bir ömrüm başlangıcı ve bitişi. Ağlayarak doğmak fakat ne şekilde öleceğini bilememek gibi...

Çaylarımızı içmeye devam ederken, "Sen acıkmadın mı hâlâ?" diye sordu bana ilgiyle. "Evden çıkmadan bir şeyler atıştırmıştım," dedim çabucak. "Aç değilim. Sen?"

"İştahım yok."

Kafamı kafeteryanın giriş kapısına çevirdiğimde Kenan ve Ezgi'nin içeri girdiğini gördüm. İkisini yan yana görünce kaşlarımı hafifçe çatmış olsam da nihayetinde gelecekleri yer burasıydı. Ezgi gözleriyle beni bulunca Kenan'a bir şeyler söyledi ve yanımıza geldiler. Kenan elindeki ilaçları ve bir şişe suyu Akif Selim'e uzatırken Ezgi sandalyesini çekip "Geçmiş olsun Akif," dedi. "Hem senin için hem de baban için."

"Sağ ol," dedi Akif Selim, Ezgi'ye bakarken.

Kenan içmesi gereken bir ilacı kutusundan çıkarırken, "Şundan al bir tane hemen," dedi.

Akif Selim derin bir nefes alıp gönülsüzce ilacı içerken Kenan, Ezgi'nin karşısındaki sandalyeyi çekip otururak, "Doktorla konuştum," diye baktı Akif Selim'e. "Babamın durumu daha iyiye gidiyormuş. Şimdi değil ama yarın onu görebiliriz."

"Ben bu gece buradayım," dedi Akif Selim ilacını içtikten sonra.

Kenan karşı çıktı. "Oğlum sen kafayı mı yedin ya? Git evine dinlen." Bana baktı kıstığı gözleriyle. Benden yardım istedi. "Mislina sen bir şey de bari şu çocuğa."

Yanaklarımda derhal bir ısınma söz konusu olurken, "Diyorum ama..." diye geveledim cümlenin sonunu getiremezken çünkü ben ne söyleyebilirdim ki? "O nasıl iyi hissediyorsa öyle kalsın."

Kenan kaşlarını çatıp Akif Selim'e döndü yeniden. "Babam gözlerini açtığında seni bu halde görürse ne olacak o zaman?"

"Merak etme," dedi Akif Selim alışılmış, dudağına yuva kurmuş o acı tebessümle abisinin gözlerine bakarken. "Babam gözlerini açtığında beni tanımıyor olacak."

Bu cümle masadaki herkesi susturmayı başarmıştı. Akif Selim'i bile. Kenan, onun gözlerine bakmaya devam ettikçe kaybettiği ve vazgeçtiği bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı çünkü yüzü geriliyordu. Bundan kurtulmak için geriye çekildi. "Neyse ben bir sigara içeyim," deyip elini cebine attı ve dudaklarını sıktı. "Ateşim yok, şuradan bir çakmak alayım. Siz oturun burada..."

"Bende çakmak var," dedi Ezgi düz bir sesle Kenan'ı durdurmaya çalışırken. Çantasından çıkardığı çakmağı Kenan'ı uzattı. Kenan birkaç

saniyelik tereddüdün ardından çakmağı kavradıktan sonra, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

Ezgi, "Önemli değil," derken Kenan kafeteryadan çıkıp sigarasını içmeye gitti. Yeniden Akif Selim'e odaklandı bakışlarım. "Abin senin için çok endişeleniyor ve haklı da. Dinlenmeden iyi olamazsın ki."

"Mislina sen yapma lütfen," dedi yumuşak bir sesle. "Bu gece burada kalayım. Siz de çok geç olmadan gidin. Evde bekleyen biri var biliyorsunuz." Gülümsediğinde Ezgi ile ona eşlik ettik. "Bir şey olursa zaten hastanedeyiz merak etme."

"Bak durduk yere beni endişelendiriyorsun," diye kızdım ona.

Ezgi kafasını sallayarak, "Allah aşkına şu kızın aklına şöyle şeyler sokma, evde bir görsen sen bizimkini," dedi konuşmaya başlarken. "İki dakika senden haber alamayınca kayıp ilanı falan verecek dereceye geliyor. Sen düşün artık."

Söylediği şeyle ayağımı ayağına vurdum ve onu uyardım. Akif Selim tatlı bir şaşkınlıkla söylenilenleri dinlerken yutkundum. Ah! Ezgi, bu sefer kesin çekeceğim saçını. "Yok öyle bir şey Akif Selim," dedim olayı toparlamaya çalışırken. "Ezgi abartmayı sever de biraz."

"Hiç de abartmıyorum hatta az bile söylüyorum."

Ezgi'yi gözlerimle dövmeye başlarken yani birkaç tırmık atarken bana göz kırparak karşılık verdi. Akif Selim de tıpkı benim gibi diyecek bir şey bulamadığında konuyu nasıl başka yöne çektik bilmiyorum ama bunu da yine Ezgi başarmıştı. Bu akşam nasıl bitmişti bilmiyorum ama İlham amcanın daha iyi olacağı bir sabah için hepimiz uykularımızdan almaya hazırdık.

Günler sonra Ankara'da daha sakin ve güneşli bir hava vardı. Sardunyalarımı penceremin önüne koyma zamanım gelmişti. Salondaki perdeleri hafifçe aralarken odanın sağına düşen alana baktım ve Kumru'yu orada göremeyince acısını hissettiğim bir ağrıyla karşılaştım çünkü gidenler geri gelmiyordu ve kim gelirse gelsin yeri dolmayacaktı.

Penceremin önünden çekildim ve diğer odaları da havalandırmaya başladım. Kollarımı sıvayıp mutfaktaki çöpü aldığım gibi kapının önüne koyduğumda gözlerim duvardaki kutudan gözüme çarpan minik kâğıda ilişti. Mavi renkli bir not kâğıdıydı. Elimi uzattım ve kâğıdı alıp okudum.

Şöyle yazıyordu;

"Şiirler seni bana getirmiş ama ben şairi görememişim,
Gözlerim yakını görmez olmuş, bilememişim.
Ihlamurlar olmuş, sardunyalar maviye dönmüş,
Geç kalınmış bir sevgiye yüreğimi vermişim."

XIII

"Evsiz Kalpler"

TOYGAR IŞIKLI - SARDUNYALAR

Günler geçiyordu. Belki de bu günler sadece birkaç günden ibaretti ama ben onunlayken vakti hep arkamda bırakıyordum. Sabah olsun istemiyordum sırf geceleri daha uzun konuşabilmek için ama sabaha ermek de istiyordum sırf yüzünü görebilmek için. Güneşi ve ayı aynı anda hem sevdirmiş hem de birbirine düşman etmişti. Aşk buydu işte, sevgi buydu. Yakarken yanmak...

Dersteydik,

Fakat biz Akif Selim ile arka sıraya oturmuş birbirimizin defterinin ucuna yazılar yazıyorduk.

Artık yazmaktan sakınmıyordum çünkü saklayacak bir şey kalmamıştı. Belki de en başından biliyordu o şiirleri benim yazdığımı çünkü o kadar çok ders çalışmıştık ki muhakkak yazımı görmüş ve anlamıştı ya da o kutudaki şiirleri hiç bilmemiş, görmemişti.

Elimdeki kalemi bırakmadan, Akif Selim'in yazısını bekledim. Kalemini usulca geri çektiğinde yazdığını okudum, okurken gülümsedim. *"Sanırım bundan sonra daha sık defter kullanmam gerekecek."*

Ben de ona şöyle yazdım: *"Kendime bunun için ayrı bir defter alacağım."*

Sınıf kalabalıktı ve ders açıkçası zordu ama bizim dikkatimiz tahtada değil birbirimizdeydi. Mümtaz Hoca tahtada konuyu anlatırken bir yandan onu dinlemeye de çalışıyordum elbette ama Akif Selim'le beraberken bu pek de yolunda gitmiyordu. Kalemini sakince çektiğinde yazdığını tekrar okudum. Okurken kendime mâni olamazken güldüm ama bu sesli bir şekilde olmamıştı, derken Mümtaz Hoca'nın dikkatini çekmeyi başardım. Gözlüklerini burnunun kemerine kadar indirip bana, bize baktı. "Mislina?" diye seslendi. Afalladım ve önüme döndüm. Tüm sınıf susuyordu. Ah! Berbat bir ânın içindeyim. "Az önce tahtaya yazıp sildiğim gazeli oku!"

Kendimi havası alınmış bir fanusun içindeymişim hissettim. Sınıftaki birçok öğrencinin gözleri üzerimdeydi. İşin kötü yanı ise şu vakte kadar hiç böyle bir anla karşı karşıya kalmamıştım. Yutkunarak ellerimi ovuşturmaya başladığım sıra Mümtaz Hoca, Akif Selim'e döndü. 'Sen oku Akif!"

Akif Selim de benim gibi boşluğa düştü.

Mümtaz Hoca bizden bir yanıt beklerken ona istediğini verememiş olmak canımı sıkmıştı. Aslında gazeli hatırlıyordum ama oku deyince okuyamazdım ki hemen. Mümtaz Hoca, "Sabahtan beri dikkatimi çekiyorsunuz," dedi. "Normalde karışmam ama bu dersin ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz! Dönem sonu benden not istemeye geldiğinizi gördüğümde bugünü hatırlatırım."

Akif Selim sakince konuştu: "Hiçbir hocadan not istemeye gitmedim şu vakte kadar."

Sınıftakiler mırıldanmaya başlarken Mümtaz Hoca bunu bir küstahlık olarak algıladı. Oysa ben böyle düşünmüyordum. Mümtaz Hoca kaşlarını çatarak, "Dönem sonu görüşeceğiz o zaman," dedi.

Akif Selim tekrar yanıt verdi: "Hocam sizin dersinizden kalmadım ama dönem sonu görüşeceksek bu benim başarısızlığım olmaz, sizin bana bir cezanız olur."

Mümtaz Hoca aldığı yanıtlar karşısında gerilmeye başlamıştı ama burada herhangi bir terslik göremiyordum çünkü Akif Selim doğru konuşuyordu. Evet dersi dinlememiz bizim hatamız olabilirdi fakat kimseyi rahatsız etmiyorduk. Ben etmediğimizi düşünüyordum. Sınıfta ölüm sessizliği meydana gelirken Mümtaz Hoca, Akif Selim'e ve bana okkalı bir bakış savurarak, "Geçen hafta giremediğim dersin telafisini yarın yapacağız ve dersi ikiniz anlatacaksınız," dedi. "İki saat boyunca. Çalışıp gelin." Ardından kürsüye ilerleyerek kitaplarını kapattı ve onları kolunun altına alıp, "Ders bitmiştir," deyip hızla çıkıp gitti.

Tüm sınıf, ben dâhil öylece Mümtaz Hoca'nın arkasından bakakaldık.

Sınıftakilerin gözleri direkt bizi hedef alırken Taha oturduğu yerden bize bakıp elini kaldırdı. "Allah kurtarsın gençler."

İlk defa böyle bir şeyi yaşıyordum ama garip bir şekilde memnundum.

Akif Selim son derece soğukkanlı bir şekilde soluklanarak arkasına yaslanarak, "Biz kimseye bir saygısızlık yapmadık," dedi. "Bununla bizden hınç mı almaya çalışıyor? Alsın."

Dudaklarımı ısırırken ona döndüm. "Yarın iki saat boyunca dersi biz anlatacağız, nasıl olacak?"

Mavi gözleri gözlerime tutundu. Gülümsedi. "Çalışacağız Mislina. Eve giderken unutturma da bir kutu kahve alayım."

Gülümserken dirseğimi masaya koydum ve sıkıntıyla soluklandım. "Ama bu çok saçma. Dersi dinlesem bile o gazeli hemen nasıl ezberleyebilirim ki? Sanki herkes dersi dinliyormuş gibi bize patladı resmen."

"Neyse bizden ne istediyse onu yerine getireceğiz." Güldü. "Bu dersi de pek sevmem ama aynı tahtayı seninle paylaşma fikri oldukça güzel."

Gözlerine uzun uzun bakarken bu dersin son ders olduğunu hatırladık tabii. Masanın üzerinde duran kitaplarımı toplamaya başlarken Sevde gülerek yanımıza geldi. Ona her şeyi söylemiştim. O günü ona elbette anlatmıştım ve bu yüzden bize bakarken ve bizimle konuşurken daha cüretkâr davranıyordu. Tabii biz Akif Selim'le henüz şuyuz diyecek duruma gelmemiştik. Ne diyebilirdik ki sanki? Kime neyi kanıtlayacaktık? İnsan yüreğinin içindekini etrafa yayarsa yüreğinin içindeki o boşlukta boğulmaz mı?

Sevde çantasının kolunu gevşetirken yanıma sokularak, "Ne yapıyordunuz da hoca size takıı kafayı?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye cevapladım. "Çok gereksizdi bu tepkisi."

Kendini geri çekerken, "Aslında evet öyleydi," dedi. "Sanki çaprazımda oturan Müge çok ders dinliyordu, kız kikir kikir gülüyordu. Onu görmedi sizi mi gördü?"

Bıkkınlıkla soluk verip kitaplarımın birkaçını çantama koydum, sığmayanları elimde taşıyacaktım. "Bilmiyorum. Mümtaz Hoca disiplinlidir ama anlam veremedim işte."

"Adam profesör, şimdi onunla laf dalaşına girince bir de," deyip Akif Selim'e göz ucuyla bakıp sustu. Akif Selim ise halinden gayet memnundu çünkü o kendine yakıştıramadığı bir şey için üzgün olur ve hatasını telafi etmek için çaba sarf ederdi. Deri ceketimi üzerime geçirirken ayaklandım ve ceketin içinde kalan saçlarımı oradan kurtardım. Sevde, "Yarına kadar o kadar konuyu nasıl çalışacaksınız?" diye sordu. "Ben olsam otururr ağlardım ya da yarına kadar ölmeyi beklerdim."

"Deme şöyle şeyler."

"E yalan değil yani."

Akif Selim ayaklandığında onunla göz göze geldik. Suratında aksi bir ifade yoktu ve bu rahat tavrı benim üzerimdeki gerginliği almaya çalışı-

yor gibiydi. Birlikte sınıftan çıktığımızda Sevde kulağıma doğru yaklaşıp, "Sabaha kadar ödev çalışma bahanesiyle yan yana hiç ayrılmazsınız artık," diye kıkırdadı.

Gözlerimi devirirken sessizce konuştum: "Aynen, kesin yaşanır bu."

"Yaşanır tabii."

Sevde omzunu silkerken derin bir nefes aldım ve kafamı iki yana salladım. Alt kata indiğimizde Kadir'i merdivenlerden çıkarken gördüm. Onunla rastlaştık. Gülümsedi. "Merhaba," diye selam verdi bize ardından gülümseyen yüzünü Sevde'ye çevirdi ve içinde tekrar bir şeyleri öldürdü. Bunu onun gözlerinde görmek beni üzmüştü. Bir şey diyemedi oysa konuşacak çok şeyi olduğuna yemin edebilirdim fakat çaresiz ve sahipsiz bir aşkın dinleyicisi yalnızca ona sahip olan kişi olabilirdi.

Akif Selim, "Derse mi?" diye sordu.

"Maalesef," dedi Kadir gülmeye çabalarken. "Siz çıkıyorsunuz galiba?"

"Evet," diye cevapladı Akif Selim.

Kadir bu cevabın üzerine şunu da ekledi gülerken. "Peki, çıkıyor musunuz sahiden?"

Akif Selim de tıpkı benim gibi yapılan imayı direkt algılarken susmayı tercih ettik. Kadir gülmeye devam ederken elini alnına vurdu. "Ya çok affedersiniz, çıkmak ne ulan? Nereye çıkıyorsunuz? Edebiyat okuyan birine çıkıyor musunuz diye sorulur mu?"

"Kadir," diye koydu elini Akif Selim, onun omzuna. "Anlıyorum."

Gülmemek için kafamı yere eğdim. Hayır, gülüşümü saklamak için yapmıştım bunu. Kadir durumu toparlarken gözlerinin ucunu Sevde'ye değdirmemeye çalışıyordu. Bunu fark etmek öyle yüreğimi burkmuştu ki. Kadir bir şeyler diyeceği sıra Burak'ın sesini işittik. Bu yöne doğru geliyordu. "Sevde," diye geldi yanımıza Burak, Sevde'nin yanına gelip onun gözlerine bakarken. "Bitti değil mi dersin? Hadi gidelim öyleyse."

Sevde zoraki bir tebessümle gülümserken Kadir'in yüzüne bakamadım bile.

Kadir derin bir nefes alıp verdiğinde, "Neyse ben geç kalmayayım derse," deyip gözlerini bana ve Akif Selim'e çevirdi. "Görüşürüz."

Sonra da yanımızdan geçip gitti öylece.

Acıtan bir sessizliği bizimle baş başa bırakırken Sevde'nin nasıl hissettiğini de anlamam mümkün değildi çünkü sevdiği arkadaşını kay-

betmişti ve istemeden de olsa ona acı verdiğinin farkındaydı. Kim acı çektirdiği birinin gözlerine cesurca bakabilir, saf kahkahalarla gününü geçirebilirdi ki?

Bu sessizliği bozan kişi Sevde oldu çünkü buna sebep olanın kendisi olduğunu düşünüyordu. Bizimle vedalaşıp sakince uzaklaştılar. Akif Selim ile birbirimize baktık ve bir şey söylemeden merdivenlere yöneldik. Beş saattir neredeyse aralıksız ders işliyorduk ve beynimin içinin ağırlaştığını söyleyebilirdim. Son ders kendimizi salmıştık biraz ve o da Mümtaz Hoca'ya denk gelmişti. Okul bahçesinden çıkışa doğru yürürken çiçeklenen ağaç dallarına kaydı gözlerim. Derin bir nefes alıp temiz havanın kokusunu içime çektim. "En sevdiğim mevsim kış ama çiçekleri çok seviyorum," diye mırıldandım ağır ağır yürürken.

"Ben de," dedi Akif Selim nazikçe yüzünü yüzüme odaklarken. Gözlerinde bir mana saklıydı ve onu görmem için kendini benden hiç sakınmadı. "Ben de çok severim çiçekleri, özellikle sardunyaları."

Ama sardunyaların var...

O günden bugüne ne çok şey değişti hayatımızda. Aslında biz aynıydık, hayatımızdaki insanların yeri aynıydı fakat bir şeyler olmuştu işte. İyiye giden ve bizi iyi eden şeyler. Güzel şeyler, güzel gelenler.

Onun gözlerine uzun uzun bakmaya alışıyordum. Artık kaçmıyordum çünkü hislerimi ve kalbimi ona çoktan kaptırmıştım ve o da bunu biliyordu. Bildiği şeyleri ondan sakınmama ne gerek vardı?

Saçlarımı kulağımın arkasına saklayıp elimi gövdemin yanına bıraktığım sıra parmaklarımda bir sıcaklık hissettim. Kalbimde sert bir atım meydana gelirken gözlerimi elime kaydırdım. Akif Selim nazikçe parmaklarını parmaklarıma geçirmişti. Ellerimiz bir olmuştu, elimi eline ev diye belletmişti. Dudaklarım kıvrılırken Akif Selim'in gözlerimde olan gözlerini, kafamı kaldırıp ona baktığımda fark ettim. "Ellerim," dedi bana bir ninni okurmuşçasına uykuya dalarken. "Ellerini beklemiş bunca zamandır tutmak için. Çiçeklerin açması için baharı beklediği gibi."

Benim seni sabırla beklediğim gibi.

Ellerimizi daha sıkı kenetledik ama bu somut bir sıkmadan ibaret değildi, bu hislerle alakalıydı. Kendimi onunlayken güvende hissetmek, yere düştüğümde beni ayağa kaldırmasını beklemektense benimle yere düşeceğini bilmek gibi. Onu yaşamak gibi.

Okuldan çıktığımızda durağa doğru yürüdük. "İşe gitmeyecek misin?" diye sordum.

Akif Selim sakince bunu reddetti. "Hayır. Hafta sonu fazla mesai yapacağım."

"Bir sorun olmaz değil mi?"

"Olmaz."

"Peki," deyip sustum tekrar. Üstelik vakit de akşama doğru yol alıyordu. Ellerimizi bırakmadan gözlerime baktı, yönünü tamamıyla bana döndü. Duraklar bizim ikinci evimiz sayılırdı ve ben bu evin içinde uzun zaman sonra tek başıma yaşamamaya başlamıştım. O da buradaydı. "Aç mısın?" diye sordu.

Gülümsedim. "Biraz."

Gülümsedi. "O zaman eve kadar biraz sabret, sana güzel bir yemek hazırlayayım."

"Ne?" diye gülerken çarttım kaşlarımı şaşkınlıkla. Gülümsemeye devam etti derinden. Ne deli gibi güldü ne de delirtecek kadar öldürdü beni. Ekledi sonra. "Yapmamı istediğiniz özel bir şey var mıdır acaba Mislina Hanım?"

"Hayır," diye tebessümlerimi sürdürdüm. "Yani ben zahmet vermek istemem ki. Üstelik bize mi geleceksin yoksa sana mı geleyim?"

"Bana gelebilirsin," dedi usul usul. Bunu kabullenerek gözlerimi kapatıp açtım. "Pekâlâ." Sonra daha neşeli sırıttım. "Ama yemeği beraber yapalım olur mu? Birlikte."

"Birlikte," diye tekrar etti. "O halde bir durak önce inelim, alışveriş yapmam gerek."

"Eğer ki şeyse..."

"Şeylik bir durum yok," dedi gözleri kısılırken. "Birkaç kutu kahve alacağım daha. Bu gece senin yolundan gideceğiz Mislina."

"O kadar şeyi nasıl halledeceğiz bir gecede?"

"Halledeceğiz göreceksin," diye güven verdi bana hem varlığıyla hem de bakışlarıyla. "Eğer ki zorlanırsan sana düşen kısımları da sırtlanırım merak etme. Çok iyi bir anlatıcı sayılmam ama senin için bunu yaparım."

"Biraz sahne fobim var aslında," dedim bunu itiraf ederken. "Ne bileyim heyecan yapıyorum, elim ayağıma dolanıyor ve insanların gözleri önünde..." Bunları dile getirirken bile yorulduğumu fark edip pes ettim. "Öyle işte."

Akif Selim içimde yaşadığım ve dışıma yansıttığım heyecanımı dikkatle izlerken bir anda cümlelerimi kesip duraksamamla kalakaldım.

Noktanın ucuna basmıştım ve o da buradaydı iki nokta daha ekleyip cümleye devam edebilmek için. "Güzel bir sunum olacak inan bana. Güven."

"Senden yana bir şüphem yok ben kendime..." Devamını duymak istemedi. "Bunu da senden duymayayım Mislina. Lütfen."

"Tamam duyma," dedim sessizce. Sustuk, bakıştık ve gülüştük. Kısacık âna kocaman bir anı sığdırdık.

Beş dakika sonra otobüs geldiğinde ayakta kalarak bir yolculuk geçirdik. Bir durak evvel indiğimizde gökteki bulutların karası artmaya başlamıştı. Birlikte bir markete girdik ve küçük bir alışveriş sepeti aldık. Sepeti Akif Selim taşıyordu. Gerekli birkaç malzemeyi aldıktan sonra yiyecek reyonuna gittik. "Çikolata seversin değil mi?" diye sordu.

"Severim."

"En çok hangisini?"

"Sütlü olanları."

Bana sütlü bir çikolata aldı. Kendine ise hiçbir şey. Sevmiyordu belki de ya da tuzluyla arası daha iyiydi. Birkaç kraker ve şekerleme tarzı şeyler aldıktan sonra bu sefer tatlı reyonunun önünde durduk. Akif Selim sakince dolabın kapağını açtı ve bir paket de tatlı alıp sepete ekledi. "Bu gece ders çalışırken aynı zamanda kilo da alacağız," diye mırıldandım.

"Senin için alıyorum bunları, kilo alan yalnızca sen olacaksın."

Gözlerimi irileştirdim. "Çok kötüsün!"

Güldü. "Sen de çok güzelsin."

Gözlerim küçülürken havası alınmış balon gibi sönüverdim. "Sen de," dedim ağzımın arasından kaçan kelimelerin peşinden gitmezken. "Sen de öylesin."

"Güzel miyim yani?" diye sordu gülerken.

"Yani."

Gözlerimiz buluştu. "Belki."

Unutmuyordu, o da benim gibi unutmamıştı hiç. Unutulmaya değer görmeseydi de unutmazdı zaten. Alışverişimizi yaptıktan sonra marketten çıktık ve sakin sakin yürüyerek eve vardık. Apartmana girdiğimizde benim katımın orada durduk. "Ezgi gelsin ben geleceğim tamam mı?" diye konuştum. "Birazdan gelir o da zaten."

"Olur," dedi saf bir sesle. "Ben yukarı çıkayım o zaman."

"Tamam."

Akif Selim ellerinde poşetleriyle merdivenleri çıkarken gözden kayboldu ama sesini duyuyordum. Öksürüyordu. Kalbimde bir ağrı oluştu amansızca ve elimi kapının kolundan çekmeden öylece bekledim ve Akif Selim onu dinlediğimi anlayınca aceleci davranarak kapıyı hemen açtı ve içeri girdi. İşin aksi yanı ise öksürüğü o içeri girene kadar zinhar kesilmedi.

Göğüs kafesimde toplanmaya hazır sıkışmalar peyda oldu anında. Hasta olduğunu biliyordum, yani tam iyileşmiş sayılmazdı ama insan gözüyle gördüğü fakat görmek istemediğini inkâr etmedikçe rahata ermiyordu ki bir türlü. Gözlerimde parlayan ışığın aydınlığı azalırken omuzlarımı düşürerek eve girdim.

Çakır geldiğimi fark edince koşarak paçalarıma sarıldı. Gülerek ona baktım ve çantamı kolumdan çıkarıp eğildim. Ona sımsıkı sarıldım. Bazen anlık geliyordu bu hisler. Bazen öyle oluyordu. Hayatınızda olanların kıymetini her an bilmemiz gerekiyordu. Hâlâ hayattayken onlara sarılmalı, onları duymalıydık. Çakır, kafasını boynuma yaslarken tüylerini sevdim. "Yarın Sezer seni dışarı götürecek," diye mırıldandım sanki beni anlıyormuş gibi. "Bu sana çok iyi gelecek. Vaktim oldukça da beraber çıkacağız tamam mı güzel Çakır'ım benim?"

Çakır bir insan olsaydı şimdiye kadar benden bıkıp gitmişti.

İnsanları sıkan biriydim. Öyle olduğumu düşünüyordum nedensizce.

Bugün çok karamsardım.

Çakır'ın suyunu ve mamasını verdikten sonra üzerimi değiştirdim. O sırada Ezgi geldi. Kapıyı kapattığında bana seslendi. "Mislina burada mısın?" Yanan ışıkları gördü. "Tabii ki buradasın. Kafam bin beş yüz."

"Ne oldu?" diye çıktım odamdan üzerime hırka geçirirken.

Çantasını askıya asarken, "Her zamanki işler boş ver," deyip gözleri beni bulduğunda alacaklı bir halde bakıp söylendi. "Sen bir yere mi yolcusun?"

"Evet," dedim çabucak. "Akif Selim ile ödev yapacağız."

Gözlerinde o imalı bakışlar ve kıvrılan dudaklar... "Sadece ödev mi yapacaksınız?"

"Yarın dersi biz anlatacağız. Çok çalışmamız gerek ve gece biraz geç dönebilirim eve ama bu sefer geleceğim. Geçen seferki hainliğini unutmadım."

Alayla güldü. "Hainlik mi? Kızım ben sana iyilik ettim iyilik, sen de anca salağa yat!"

"Ne ya?"

"Aman iyi demedim bir şey," deyip mutfağa girdi. "Çok açım bir şeyler hazırlayalım gel."

"Biz beraber yiyeceğiz onunla," dedim peşinden giderken. Sesim çekingen bir hal aldı. "Ayıp olmaz değil mi sana Ezgi?"

Ezgi çatık kaşlarıyla bana döndü. Suratı sertleşmişti. "Dünyanın en büyük ayıbını işliyorsun, bir de utanmadan karşımda konuşuyorsun. Defol git gözüm görmesin seni. Bir daha böyle ayıplarla gelme bana!"

"Hayda!" diye açtım kollarımı iki yana. "Ne dedik şimdi?"

Ciddi değildim ama ona böyle karşılık vermek kanaatindeydim. Ezgi çattığı kaşlarını gevşetirken kafasını sağa doğru hafifçe yatırdı ve omuzlarını düşürerek, "Mislina" diye sordu. "Sen salak mısın anneciğim?"

"Biraz."

"Aferin, bu dürüstlüğünü seviyorum senin."

"Ben de seni."

"Tamam git, bu itirafı bir de yukarıdakine yap!" Durdu ve ekledi. "Gerçi yapmıştın. Ee? Hâlâ bir geri dönüş olmadı mı? Konuşmadı mı sana açılmadı mı bu çocuk? Neyi bekliyor Mislina, evlenme teklifi etmeni falan mı?"

"Elimi tuttu," deyiverdim.

Beni saf saf alkışladı. "Bravo. El ele tutuşmak... Neyse hayal kurmayalım şimdi."

"Sen bugün bir keyiflisin sanki?" diye sordum kollarımı göğsümde toplarken. Üzerindeki enerjiyi sevmiştim ve onun bu hallerini hep seviyordum. Moralim bozukken bile beni gülümsetmeye çalışıyor ve bunu başarıyordu. Omzunu silkerek buzdolabının kapağını açtı. "Hayır. Sadece sana takılmak hoşuma gidiyor. Beni ciddiye almaman ve boktan yere trip atmaman harika bir özellik. Saçma insanların arasından sıyrılıp günümü burada noktalamam da keyfimi yerine getiriyor. Ailem yok ama ailemin yanındaymışım gibi."

"Ezgi," diye yasladım omzumu kapının kenarına. Beni duydu ve durakladı. "Ailemsin sen benim. Bunu unutma."

"Neyse hiç dramatize edemeyeceğim hayatımı," dedi ve derin bir nefes alıp dolaptan domates ve peynir çıkardı. Onları tezgâhın üzerine

koyarken, "Ekmek arası bir şeyler yapar dizi izlerim," diye söylendi. "Sen de çık artık yukarı. Hadi!"

"Tamam çıkacağım," dedim gülümserken. "Görüşürüz."

Ezgi kafasını sallarken sandviçini hazırlamakla meşgul olmaya başladı ben de o esnada ders kitaplarımı hazırladım. Üzerimdeki hırkayı değiştirmeden içimdeki gömleğin yakalarını düzelttim ve aynada kendime bakıp gülümsedim. Evet, artık yukarı çıkabilirdim. Kitaplarımı, telefonumu ve anahtarımı alıp evden ayrıldım. Az sonra Akif Selim'in kapısına vardığımda kapıyı iki kez tıklattıktan hemen sonra açtı ve beni içeri buyur etti. "Kitapları salona bırakabilirsin," dedi sakince. Kitaplarımı salona bırakıp mutfağa geçtik.

O zaten çoktan bir şeyler hazırlamaya başlamıştı.

Bir kâse ıslatılmış pirinç ve tavuk vardı tezgâhın üzerinde. "Biraz daha mı erken gelmeliydim?" diye sordum gülümserken. Kollarımı hafifçe sıvadım bu esnada.

Akif Selim pirinç kâsesini musluğun altına götürürken gülümsedi. "Yok. Sadece açız hepsi bu."

"Ya," dedim kafamı sağa doğru yaslayıp gülümsemelerime eklemeler yaparken. Akif Selim pirinci yıkamaya devam ederken ben de tavukları onun bana verdiği tavaya dizmeye başladım. Mutfakta sadece ikimiz vardık ve işin garip yanı sanki yıllardır onunla aynı mutfağı paylaşıyor gibiydik. Tavukları soslayıp ateşin üzerine koyduğumda Akif Selim de pilavı yapmaya başladı. Ben de o esnada salata malzemelerini yıkadım. Birlikte güzel bir uyum sağlamıştık. Domatesleri doğradıktan sonra salatalığın kabuğunu soydum. O sırada Akif Selim de pirince su ekledi ve pişmesi için tencerenin kapağını kapattı.

"Çorba yok ama içecek var," dedi buzdolabının kapağını açarken. "Olur," diye mırıldandım sakince. "Ben de sofrayı hazırlayayım."

"Ben hazırlarım."

"Birlikte hazırlayalım," dedim elimdeki bıçağı usulca bırakırken. Akif Selim ile göz göze gelmenin ardından yüzlerimizdeki tebessümleri birbirimize ait kıldık. Biraz sonra da sofrayı kurduk ve karşılıklı oturduk. Mutfağının penceresinden içeri karanlık bir ışık süzülüyordu. Akşam olmuştu ve ışıklarımızı yakmıştık. Pilavdan bir kaşık aldıktan sonra Akif Selim'in bana baktığını gördüm. Ağzımdakini bitirir bitirmez gülümseyerek, "Abartmıyorum o kadar güzel olmuş ki," dedim. "Bazen benim yaptığım pilavlar lapa ya da çiğ oluyor ama senin yaptığın... Ellerine sağlık Akif Selim."

"Afiyet olsun Mislina," deyip içeceğinden bir yudum aldı. "Ama kendine haksızlık etme. Elinin lezzeti gayet güzel."

"Teşekkür ederim."

"Etme."

Bu boşluğuma denk geldiğinde kafamı eğerek güldüm. Onun da bana eşlik etmesi beklediğim ve içimi sürekli hoş eden bir tavırdı. Yemeğimizi yemeye devam ederken Akif Selim su bardağını masaya koyarak, "Mislina," diye sordu ciddi bir şeyler soracakmış gibi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii," dedim yüzümü yüzüne çevirdiğimde.

Hemen konuşmadı ve bir süre gözlerime benden izin istermiş gibi baktı. Elimdeki kaşığı bırakmadan onun bana söyleyeceği şeyi bekledim ve nihayetinde konuştu: "Aslında sadece merakımdan soruyorum ya da... Sen Bursa'ya gittiğinde Salih dediğin o çocuk seninle konuştu mu? Seninle evlenmek istediğini söylemiştin ya o yüzden soruyorum."

Söylediği şeyle yüzümde belli olur bir tepki meydana gelmedi ama Akif Selim'in bu cümleyi tamamlayana kadar verdiği mücadele gözlerinin içinden bile belli oluyordu. Denizden çıkmışçasına derin bir nefes alıp verdiğinde onu daha fazla bekletmemek adına omuzlarımı düşürerek dudaklarımı ısırıp serbest bıraktım. "Aslında Salih benimle evlenmek istemiyor. Annesi Halime Hanım benimle konuştu ve oğluna uygun gördü. Konuştuk ve ben de ona olmayacağını söyledim."

O günlerde yaşadığım ve yaşattığım acıların hissini hâlâ hissediyor gibiydim.

Akif Selim duyduğu cümlelerden sonra kaşlarını çattı. "Seninle ne konuştu peki? Yani Salih'le evlenmen için seni zorladı mı?"

Biraz.

"Hayır," dedim bu konulardan kaçmak istercesine. "Ben istemediğimi belirttim o da anlayışla karşıladı."

Ne anlayış ama...

"Peki ben sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Tabii."

"O sabah kapıdaki kutuya bıraktığın şiir çok güzeldi, Akif Selim. Sanırım benim sana yazdığım şiirleri gördün de cevap verdin fakat merak ediyorum ne zamandır farkındasın?"

İç geçirdi ve sessizce, "O kutunun varlığından bile haberim yoktu," dedi açıkça. "İçine ne koyulduğunu bile umursamam ama geçen gün bir şey fark etmemle kutuyu açtığımda içindeki notları gördüm ve hepsini okudum. Neler hissettiğimi tahmin bile edemezsin."

Yüzüm ısındı. "Her perşembe akşamı sana şiir bırakıyordum, sevdiğim şairlerin şiirlerinden birkaç satır. Bunu çok uzun zamandır yapıyor sayılmam ama sana çok şiir bıraktım."

"Gördüm," diye salladı kafasını. "Daha erken görmeyi isterdim fakat görsem bile senin yazdığına ihtimal vermek çok zor olurdu."

"Neden?"

"Bilmem," dedi. "Ruhuna yakıştıramadığımdan değil senden haberim yokken bile bana şiirler bırakmaya değer gördüğün bir insan olmayı aklıma koyamadığımdan."

"Hayır," diye aksini iddia ettim. "Sen uğruna şiirler yazılacak bir insansın. Bunu sana o gün de söylemiştim. Hem bir zararı yoktu."

"Asla! Şiirler ruhu temizler Mislina, sen de benim ruhumu temizledin. Okudum ya onları, kendimi sana bir kez daha gelirken buldum. Geç de olsa geldim ve yüreğimi sana verdim."

Kalbim doğru kişi içindi,

Ben de onun.

Tabağımdaki kanat kemiğini gördüğümde gülümsedim ve onu elime alıp Akif Selim'e uzattım. "Lades yapalım mı?"

"Ne?" dedi bir anlık dalgınlıkla. Ona hevesli bir gözle bakarken elindeki çatalı bırakıp, bana biraz yaklaştı ve parmaklarıyla kemiğin diğer ucunu tutarak gözlerimin tam içine baktı. Gözlerimin içinde başlayan yangına odun taşıdı daha çok yakmak için. "Nesine?"

"Bilmem," diye mırıldandım öylece. "Nesine olsun?"

Durdu ve göğüs kafesindeki havayı boşaltarak güzel gözlerini kısarak, "Bunu kazanan, kazandığı zaman belirlesin," diye cevapladı.

"Hım?" diye düşündüm sesli bir şekilde. "Olabilir."

"Olsun o zaman," deyip güldüğünde parmaklarımızın ucunda tuttuğumuz kemiğe baktık. Bir ucunu o diğer ucunu ben tutuyordum. Sakince soluklandık ve kemiği ortadan ikiye ayırmaya başladık. Gülerek kemiği kırdığımda Akif Selim şaşkınca gözlerini açıp, "Bu zarif ve narin duruşunun ardında güçlü bir hanımefendi çıktı," diye konuştu, açtığı gözlerinde çiçekler belirirken.

Kırılan kemiği tabağımın kenarına koyarak, "Yok yok kemik inceydi," dedim.

Güldü. "Şu mütevazı hallerine bayılıyorum."

"Bayılmak mı?" dedim boş bulunarak. Alışkın değildim ki onun bana bayılmasına.

"Hı-hım," diye gözlerini kapatıp açtı. "Her şeyin özen ve düzen içinde. Karakterinden tut yüzündeki çizgilere kadar öyle, Mislina."

Bana söylediği bu güzel cümleler karşısında zor durumda kaldığımı bildiğinden beni bu durumdan kurtardı ve ayaklanarak, "Tatlını ders çalışırken yemek istersin değil mi?" diye sordu. "Hem biraz sindirirsin. Ben de kahve yaparım uykumuz gelmesin diye."

"Evet öyle olur," diyerek ayaklandım ve tabakları toplamaya başladım sofradan. Birlikte yine etrafı topladık. Ben masanın üzerini silerken Akif Selim de bize kahve yaptı. Onunla sanki şey gibiydik...

Evli bir çift.

Hayali öyle güzeldi ki. Sonuçta insanlar ruhlarının adayabileceği ve onunla bir ömür boyu aynı koltukta oturmak isteyeceği biriyle evlenmek isterdi. Ben de Akif Selim ile yaşlanmak ve onunla evlenmek istiyordum. Aynı evin içinde yaşamak ve en basit şeye bile dakikalarca gülerek bunu onunla paylaşmak istiyordum. Hayallerimi yaşamak bu dünya için belki fazla cüretkâr bir adımdı ama ben onu gördüğüm vakit mucizenin ortasına doğmuştum ve şimdi ise o mucizeyi yaşıyordum.

Mutfağın ışıklarını kapatıp salona geçtiğimizde kahve bardaklarımızı masanın üzerine koyduk ve çalışacağımız kitapları öne çıkardık. Sandalyelerimizi çekip yan yana oturduktan sonra Akif Selim, kitabın sayfasını araladı ve eline kalemini alarak derince soluklandı. Gözlerim ilacını aradı, kitaplığının ikinci rafında durduğunu gördüm. Bize yakındı ve hemen alıp ona uzatabilirdim ama buna şimdilik gerek yok gibi görünüyordu. "Şimdi," dedi Akif Selim adapte olmuş bir halde. Elimi çenemin altına yerleştirdim ve onu izlemeye başladım. "Önce bir konunun taslağını oluşturalım."

"Oluşturalım," dedim hayranlıkla ona bakmaya devam ederken. Artık beni ve kalbimi bildiği için kendimi uzakta tutamıyordum. Bunca vakittir ona uzatmaya çalıştığım ellerimde, görünmez bir kelepçe olduğu için şimdi ona bakmak bile özgür hissettiriyordu. Defterimin temiz bir sayfasını açarak beraber bir taslak oluşturmaya başladık. İki saatlik bir dersin anlatımını nasıl yetiştirecektik bilmiyorum ama epey çalışacağımız konusunda şüphem yoktu.

"Beraber mi yürüteceğiz yoksa ilk ders sen, son ders ben mi anlatayım?" diye sordum konuları yazarken.

"Beraber olsa daha güzel olmaz mı?" dedi duraksayıp gözlerime baktığında. "Yani bir konuyu sen hemen diğerini ben anlatırım. Takıldığımız yerlerde birbirimizi tamamlarız."

Dudaklarım yanaklarıma doğru yükselirken bunu kabullenerek gözlerimi yumdum. "Olur."

Fikirlerimiz belli bir çerçeve içinde toplanırken zaman akıp gidiyordu ve biz çoktan taslağımızı oluşturmuş, konu için notlar alıyorduk. Yabancı olduğumuz bir konu değildi ama bizi biraz zorluyordu. Tatlımdan bir parça alıp akabinde suyumu yudumladıktan sonra Akif Selim'e dönerek, "Sen neden yemiyorsun?" diye sordum. "Sevmiyor musun yoksa tatlı?"

"Pek aram yok," dedi düz bir sesle. "Sen seviyorsan tamamdır."

"Ben seviyorum ama sen de sev."

"Seviyormuş gibi yaparım o zaman," diye kıvrıldı dudağının kenarı beni kırmak istemeyen bir beyefendi gibi. İçimde ilkbaharın kuşları kanatlanırken dudaklarımı kemirip yazdığımız notlara baktım. "Bir de şimdi bunları defalarca kez okuyacağız değil mi?"

"Yorgunsan ben okurum senin yerine."

"Yok değilim," diye düzelttim hemen. "Çok tembelleştim şu sıra ama heyecanlanacağım diye korkuyorum."

"İleride öğretmen olduğunda da bir sınıfa, bir okula ve daha büyük topluluğa sesleneceksin Mislina," dedi Akif Selim sırtını dikleştirirken. Elini masadan çekmezken bileğinde takılı duran saate baktım. O saat babasınındı ve benim de boynumda bir kolye vardı, bu kolye de annesinindi. Başkalarına ait eşyalar taşımak aynı göğün altında, bir buluttan damlayan yağmurda ıslanmak gibiydi. Biri acı çekiyordu ama bundan hepimiz nasipleniyorduk ya da biri çok seviyor diğerleri de o sevgiye sahip çıkıyordu. Gözlerimi saatinden ayırıp gözlerine odaklarken ekledi: "O zaman da mı heyecanlanacaksın yoksa?"

"Bunu zamanla aşabilirim aslında," diye ifade ettim kendimi. "Hem öğretmen olmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum ki. Sen istiyor musun?"

"Hayır," dedi öylece. Kaşlarım havalandı. "Ben sadece okumak ve anlamak istiyorum."

Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordum, bu dümdüz bir okuma anlamadan ibaret değildi. "Üstelik," diye güldü kendi haline gü-

lüyormuşçasına. "İnsan ilişkilerinde pek de iyi sayılmam. Benim gibi soğuk ve düz bir adam için kalabalık bir gruba hitap etmek onlar açısından verimli olmayabilir."

Söylediği şeyi reddedercesine oturduğum sandalyede ona döndüm ve ellerimi bir anda yüzüne götürdüm. Yüzü avucumun içinde bir kuş yuvası gibi toplandığında kalbimin sıkışarak hızlı atmaya başlaması muhtemel bir olay olarak gelişti. Akif Selim titreyen göz bebeklerinde kendimi görmek istemeden sadece ona odaklandım. "Sen öyle biri değilsin. Şayet ki düz biri olsaydın hiçbir şey böyle olmazdı. Sende kimsenin göremediği şeyler var. Ruhun öylesine eşsiz ki..." Dudaklarımı ıslatıp çektim, sesim de içime çekilirken. "Belki de bu yaşıma kadar bir kalbimin olduğunu bana yalnızca sen hissettirdiğin için böyle söylüyorum ama gerçek bu. Sen dümdüz bir ruhun sahibi değilsin. Sen gerçekten çok özelsin Akif Selim. Bunu gözlerimden fark edebilirsin."

"Senin gözlerine baktığımda kendimi değil yalnızca seni görmek istiyorum," diye tuttu, yanağının üzerindeki elimi ve avucumun içine narince bu bir öpücük bıraktı. Avuç içlerime güneş doğduğunda perdeleri kapatmadan evvel gözlerimizi yeniden bir araya getirerek, "Belki de bunca zamandır beni sevdiğini anlayamadım," dedi. "Ben hiç böyle bir şey yaşamadım."

"Seni sevmek," diye nefesimi verdim usulca dışarı. "Hayatım boyunca yaptığım tek doğru ve akıllıca şey olabilir."

Çekimser bir halde gülümsedi. "Kendimi şanslı hissetmem gerekirken bundan korkmam normal mi?"

Kaşlarımı çattım ama bu endişeden kaynaklı değildi. "Normal değil diyemem çünkü ben her anımı seni kaybetme korkusuyla yaşadım. Beni görmediğinde, bana bakmayıp yolunu ayırdığında seninle asla olamayacağımızı sandım ama kalbim bir şekilde seninle olmak istiyordu. *Sen giderken beni de yanında götürüyordun farkında değildin çünkü insanın kalbi kimdeyse evi de oradadır.*"

Son cümlem onun kalp atışlarını yavaşlatırken yüzünde olan avuç içimi ısıtmaya başladı. Yutkundum. Akif Selim elimi yavaşça yüzünden indirdiğinde ona doğru döndüm çünkü bana doğru dönmüştü. Elleriyle şakaklarımı kavradığında kalp atışlarımı nasıl hızlandırdığını bilmiyordu. Derin bir okyanusu andıran gözlerine bakarken orada boğulmayı değil onunla ucu bucağı görünmeyen bir yolculuğa çıkmak istedim. "Evimsin," dedi kısık ve derinden gelen bir sesle. "Sen benim evimsin, Mislina."

Gülmek ve ağlamak arasında kalınmış bu araf noktasındaydım. Kalbim heyecandan çok hızlı atarken diğer yandan da tarifsiz bir ağrıyla cebelleşiyordu.

Ona ne diyeceğimi bilemedim. Gözleri bir küçüldü bir büyüdü. Kalbim sanki ellerinin arasındaydı. Bana usulca yaklaştı ve yanağıma yumuşacık bir öpücük bırakıp sımsıkı sarıldı. Kolları sırtımı kafeslerken ellerimi saçlarının dibine götürüp gözlerimi kapattım. "Eğer ki," diye fısıldadı. Sesi titriyordu. "O evin kapısı bir gün kırılırsa onu yok et çünkü o kapıyı kırarsam tamir etmeye hakkım olmayacak."

Şaşırtıcı bir şekilde gayet başarılı geçen bir sunumun ardından Akif Selim ile birbirimizi kahve içerek ödüllendirmiştik. Hava güzel olduğunda okulun arka bahçesindeki banklardan birine oturmuş ağaç dallarının yerde çizdiği gölgelere bakarak sohbet ediyorduk. "Mümtaz Hoca belli etmedi ama sunumu çok beğendi," diye gülümsedim. "Hele bize sürekli sorular sorması ve bizim hiç teklemeden cevap vermemiz... Bunu beklemiyordu."

"Bir saatlik uykuyla duruyoruz Mislina," dedi keyifli bir sesle. "Bunu yapmazsak ayıp ederdik."

"Hâlâ deli gibi uykum var," diye mırıldandım. "Eve gider gitmez uyuyacağım."

"Uyumalısın da zaten," dedi kahvesinden bir yudum alırken. "Gözlerinin acıdığını ben bile hissediyorum."

Yüzümü yüzüne çevirip ona tuhaf bir bakış attım. "Sanki sen farklısın. Bir de çalışmaya gideceksin." Gözlerimi kaçırdım. Tadım kaçar gibi oldu. "Cansel buna biraz tolerans gösteremez mi? Bildiğim kadarıyla orada epey söz sahibi."

Kafasını iki yana salladı. "Hayır. Uykum var diye bana tatil verecek değil."

"Bundan bahsetmiyorum," dedim. "Sadece çok yorgunuz ve öğrenciyiz. Sen fazla mesai bile yapıyorsun ama o kız bunu görmüyor bunu umursamıyor bile. Sürekli gelmeni ve çalışabildiğin kadar çalışmanı istiyor."

Duraksadı. "Mislina iyi misin?"

Şaşkınca yüzümü ekşittim. "Elbette iyiyim ama bunları görmezden gelemeyiz ki. Daha geçen gün sen ateşler içinde yanarken hesap sordu. Kontrolü elinde tutmak istiyor, bu bana güzel enerji vermiyor. Yine kı-

zacak ve abarttığımı düşüneceksin belki ama Cansel'in bir yerde sorun çıkaracağını düşünüyorum."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum ama hislerim..."

Sözümü kesti. "Hislerinle böyle şeyler kurarsan nasıl es geçebilirim söylediklerini? Cansel benim iş arkadaşım ve onunla yüz göz olan benim. Evet farklı biri ama kötü biri olduğunu sanmıyorum. İnsanlara bu kadar kolayca kılıf uydurman hafife alınacak bir durum değil. Sen bu kadarına karışamazsın..." Sustu. Dudaklarını sertçe birbirine bastırırken boğazımda oluşan yumrunun varlığı canımı acıtmaya başladı. Gözlerini açıp kapattığında, "Ben öyle söylemek isteme..."

Bu sefer sözünü ben kestim. Kalbini kırmak istemiyordum ve kendimi usulca geri çektim. "Sorun değil," dedim kırıldığı on metre öteden anlaşılan sesim ve halimle. "Haklısın bu kadar ileri gitmemeliydim."

"Mislina," diye dokundu koluma ve hayatım boyunca yapmayı asla düşünemeyeceğim bir şeyi yaparak kolumu sakince geri çektim. "Ben iyiyim. Dediğim gibi sen haklısın Akif Selim. Bu kadarına hakkım yok ve olamaz da." Gözlerindeki endişeyi gördüm, pişmanlığı da. Gülümsedim acı acı. "İnan bana sorun değil." Derin bir nefes alıp bırakırken bacaklarımdaki halsizliği hissettim, ayağa kalktığımda yere düşmemek bir yere tutunmak gerekebilirdi. Kahve kutumu yanımdaki çöp kutusuna atıp çantama dokundum. Kafam eğikti. "Benim Sevde'ye not vermem gerekiyordu, unutmuşum. Malum iki haftaya vizeler başlıyor..." Ayaklandım. Ağlayacaktım ama yapmadım. Beni bu denli üzen şey ilk kez böyle olmamızdı. Daha önce hiç tartışmamıştık ki, insan çok sevdiği tarafından kırılınca böyle oluyor işte. Ayağa kalktığımda ayağa kalkmaya yeltendi ama onu durdurdum. "Sonra görüşürüz olur mu?"

Cevabını bile duyamadan buradan ayrılmak istedim ama arkamdan defalarca kez seslendiğini işitmiştim.

Onu ilk kez ardımda bırakmıştım ama ondan vazgeçtiğim için değil onun yanında bana bakarken gözlerimde kırgın bir bakış görmesini istemediğim içindi.

Ben bu kadar hassas bir insan olmasaydım böyle olmazdı ama kalbim ilk defa bu kadar kırılmıştı. Işıl'a sarıldığında bile bu kadar dağılmamıştım. Haklıydı aslında ben çok ileri gitmiştim, Cansel iyi bir kızdı ve Akif Selim'in iş arkadaşıydı, onun hayatındaydı bir şekilde ve onunla zaman geçiriyordu. İnsan arkadaşının kötü biri olduğunu söyleyebilir mi? Hiç sanmıyorum.

Akif Selim haklıydı, ben onun hayatına karışamazdım.

Ama elimi kalbimin üzerine koyduğumda bu kadar can yakmasının sebebi neydi? Benim hayatım ondan ibaretken canımın yanmaması nasıl ondan öteye gidemezdi. Yürüdüğüm yolda puslu puslu baktığım yerdeydim şimdi. Gözyaşlarım akmak içindi ama ben onları tutmak için susturmuştum kendimi, ta ki Kadir ile karşılaşana dek. "Mislina?" diye durdurdu beni sesiyle. "İyi misin?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. Kaşlarını çattı bana bakarken. "Bir şey mi oldu yoksa? Yüzün bembeyaz olmuş."

Gülümsedim. "Kansızlıktan."

"Her zaman böyle değildin," diye reddetti cevabımı. "Bak bir sıkıntın varsa lütfen konuş benimle. Ben senin dostunum ve gözlerinde gördüğüm bu buğuyu tanıyorum. Benim gözlerimde de sık sık meydana geliyor." Güldü. "Aynaya bakmayı çok sevdiğimden biliyorum kendimi."

"Kadir," diye güldüm sessizce. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından omzumu silktim. "Gerçekten iyiyim. Bir saatlik uykuyla duruyorum ve başım ağrıyor o yüzden. Sevde'ye not verdikten sonra eve gidip biraz uyuyacağım."

"Sevde hâlâ not tutmuyor mu?"

"Tutuyor ama benim kadar değil," dedim. "Yetişemediği konular var, onlar için."

"Anladım," dedi uzatmadan ve bir adım yaklaşıp bana öyle baktı. Bakışlarındaki güveni görüyordum. Kadir benim için yeri çok farklı biriydi ve onun boşluğunu kimse dolduramazdı. O bendi bir kere, benim gibiydi çoğu yerde. "Eğer ki bir şey olur ve beni aramazsan çok pis bozuşuruz haberin olsun. Sen çok değerli bir insansın benim için bunu sakın unutma."

"Sen de öylesin," diye tebessüm ettim.

Gülümsedi. "Neyse ben seni tutmayayım daha fazla. Dikkat et kendine."

"Ederim, görüşürüz."

Sevde'ye notlarımı teslim edip ona birtakım şeyler uydurduktan sonra doğruca eve geldim ve kıyafetlerimi çıkarmadan kendimi yorganımın altına soktum. Yalnız kalmak istiyordum. Akif Selim beni defalarca kez aramıştı, defalarca kez mesaj bırakmıştı ama ona deri dönüş yapmamıştım. Sadece yalnız kalmak istiyordum işte. İnsan bazen buna ihtiyaç duyuyordu. Yalnızlık insanın ruhunu doyuruyordu soğuya karşı ama ben kıyafetlerimle ve bu yorganın altında bile üşüyordum.

Üşümeyi sevdiğimden değil iyi bildiğimdendi.

Ne kadar süre bu yorganın altında ve uyuyakalmıştım bilmiyorum ama gözlerimi araladığımda odama dolan ışığın ağırlaştığını gördüm. Belimde ufak bir ağrı hissettiğimde yüzümü ekşiterek toparlandım ve yorganımı üzerimden ittim. Telefonuma uzandım ve bildirimlere baktım. Birçok cevapsız çağrı ve mesaj birikmişti ve hepsi Akif Selim'dendi.

Akif Selim: *Lütfen telefonlarımı aç. Seni kırmak istemedim. Mislina yemin ederim seni üzmek istemedim.*

Akif Selim: *Endişeleniyorum. Yalnız kalmak istediğini bildiğimden üzerine de gelmek istemiyorum ama bir dönüş yap bana. Lütfen.*

Akif Selim: *Umarım uyumuşsundur.*

Akif Selim: *Uyandığın zaman beni ara.*

Akif Selim: *Berbat bir haldeyim. Seni kırmak istemedim Mislina. Akşam eve geldiğimde lütfen beni görmek iste. Benimle konuş. Geceyi sabah edemem.*

Ve daha devamı gelen mesajlar. Yüreğim yazdıklarını okurken incindiğinde yutkundum ve ekranı kilitleyip yataktan kalktım. Üzerimi değiştirmem gerekti ve akşam için yemek yapmam. Ezgi gelmeden bir şeyler hazırlamalıydım. Akşam olduğunda ise Akif Selim ile konuşacaktım. Kırılmıştım ama bunu uzatacak değildim. Ben sadece ilk kez yaşadığımız bu ufak krizi kendi içimde halletmek istemiştim hepsi bu. Duygularım bana bunun daha doğru olduğunu savunmuştu.

Birkaç saat sonra güzel bir yemek hazırladım Ezgi ve benim için. Şehriye çorbamın altını kapattıktan sonra sofrayı hazırlamaya başladım. Ruhsuz ve bitkindim ama iyi olacağını umduğum şeyler için daima atan bir kalbim vardı. Onu öldürmemiştim.

Salata tabağını masaya koyduğumda Ezgi kapıyı açarak içeri girdi. "Ben geldim!" diye duyurdu kendini. Neşeliydi. Gülümsedim. Onun neşesi yeterdi.

"Hoş geldin," dedim gülmeye çalışarak. Ezgi, "Mutfaktan güzel kokular geliyor," deyip bana doğru yöneldi ve sofraya baktı. "Kaynanam seviyormuş he!" Sonra kendi haline güldü. "Kaynanam mı? Delirdim sanırım."

"Gördüğüm en akıllı delisin."

"Bak laflara, bak laflara," deyip üzerindeki ceketi çıkarmaya başladı. "Ellerimi yıkayayım geliyorum. Vallahi çok açım. Bu sıralar sürekli acıkıyorum zaten. Midem doğurdu sanırım."

Söylediği şey beni gülümsettiğinde çorbaları servis etmeye başladım. Ezgi ellerini yıkadıktan sonra sandalyesini çekip oturdu. "Yarın maaşımı alıyorum, istediğin bir şey var mı ya da ihtiyacın olan bir şey alayım?"

"Gerek yok buna," dedim ben de karşısına otururken.

"O maaş bana fazla be Mislina," diye silkti omzunu. "Seninle paylaşayım işte. Mesela yarın kız kıza sinemaya gidelim mi? Oradan çiğ köfte yemeye götürürüm seni. Ben ısmarlayacağım bak söz."

"Ezgi," dedim gülerek çorbama kaşığımı daldırdığımda. "Sahiden para harcamana gerek yok."

"Tabii bunları Akif Selim'le yapman daha mantıklı," diye homurdandı salata dolu çatalı ağzına götürürken. "Siz hiç gittiniz mi sinemaya falan?"

"Hayır," dedim kısık sesimle. Sesimden ve tavrımdan bugün yaşadığım kırgınlığı anlasın istemiyordum ve bunu ona belli etmemek için verdiğim çaba görülmeye değerdi. Sesimi kendime saklarken sakince çorbamı yudumladım. Ezgi halimden bir şey anlamamıştı, belki de anlamıştı ama üzerime gelmemişti.

Çakır da biraz rahatsız olduğu için bu akşam benim odamda duruyordu. Orası daha sıcaktı ve uyuması için ona güzel bir yer açmıştım.

Yemeğimizi bitirdikten sonra ertesi gün dersimin geç saatlerde başlayacağını hesaba katarak film gecesi yapmak istedik. Ama Akif Selim'le henüz konuşmamıştık.

Ezgi mısır kâsesini kucağına alıp salona yürürken bana seslendi. "Kola bardaklarını da getirsene Mislina."

Elime iki bardak alıp mutfağın ışıklarını kapattığımda, "Aldım," dedim. Bu sırada evin kapısı çaldı. Akif Selim olmalıydı. Bardakları sağ elimde topladım ve kapıyı açtım.

Karşımda kır saçlı ve pos bıyıklı bir adam duruyordu.

Kaşlarımı çattım. "Buyurun?"

"Nerede o?" diye sordu anlam veremediğim öfkesiyle.

İrkildim. "Kim nerede? Kimsiniz siz?"

Adam sorularımın cevabını vermedi ve beni hızla iterek içeri girdi. Elimdeki bardaklar yere düşerken kırılan camlar etrafa buz gibi dağıldı. Depremin içine düştüğüm şu anda bir zelzele oldu bedenim. Ayaklarıma cam parçalarının battığını hissettiğimde bunu umursamamaya çalıştım çünkü adam salona girdi. Salona girdiği vakit yere dökülen mısır taneleri

kan lekesi gibi sıçramaya başladı her yere. Ezgi'nin çaresiz ve şaşkınlık içine düşmüş ses tonuyla sıkışan kalbim anın içinde nefessiz kalmaya başladı. "Baba?"

Baba mı?

Bu adam Ezgi'nin babası mıydı?

Ezgi'nin bu canını yakan tek kelimesinden sonra okkalı bir tokat sesiyle çınladı tüm oda. Ezgi yere düştü. Ellerimi korkuyla ağzıma götürdüğümde ayaklarıma batan cam kırıklarını umursamadan salona yürüyerek ona koştum. "Ezgi," diye eğildim yanına. "Ezgi iyi misin?"

Ezgi'nin dağılmış saçları ve üzerimizde canavarı andıran bir gölgeyle kalmıştım. Adam beni kenara itmeye kalktığında ona direndim. "Dokunma ona!"

"Sen kimsin lan?" diye sordu ateş saçan gözleriyle. "Sen kim oluyorsun? Beni de sen şikâyet ettin değil mi polise? Ha?" dedi kan kusturan kelimeleriyle.

Ayağa kalkıp karşısında durdum. "Evet ben şikâyet ettim! Sen bunu hak ediyorsun! Şimdi defol git evimizden!"

Söylediğim hiçbir şey onun yüreğine dokunmayacaktı. Kalbinde kurşungeçirmez bir kalkan vardı ama benim kurşunlarım kelimelerdi ve kelimelerim ona asla ulaşmıyordu. Adam beni görmezden gelircesine köşeye savurduğunda sendeledim ve ayağımın altındaki cam kırıkları daha da dibe battı. Canım müthiş bir acıyla inlerken buna dayanmam gerektiğini biliyordum. Benim canımın acısı Ezgi'nin ruh sancısının yanında bir hiçti. Fakat Ezgi patlamış dudağıyla ayaklandığında babasının karşısında durup, "Bir daha sakın dokunma kardeşime," diye bağırdı.

Babası, Ezgi'nin söylediği şeyle bana baktı ve güldü. Eliyle beni göstererip, "Bu mu senin kardeşin?" diye sordu. "Buna mı yamadın kendini? Paraları buna mı yediriyorsun lan sen?"

"Sana ne lan sana ne?" dedi Ezgi benim önüme geçerken. "Benim ailem o kız. Anam da o, babam da kız kardeşim de. Sen kimsin ki hesap soruyorsun bana?"

Ezgi dağılmış saçı ve kan olmuş ağzıyla güçlü duruşundan bir nebze olsun bir şey kaybetmezken babasının öfkesini dindiremedi. Babası merhametten uzak bedeniyle Ezgi'nin yüzüne bir tokat daha indirdi. Bu öyle büyük ve kuvvetliydi ki Ezgi'nin yere düşmemesine ihtimal bile veremezdim. Düşmüştü de. Ellerimle ağzımı kapattığımda hemen yanına eğilerek, "Ezgi'm," dedim ona sarılırcasına. "Canım benim... Lütfen... Lütfen bırakma kendini."

Ezgi'nin ağlamamak için kendiyle verdiği mücadele öyle büyüktü ki onu alıp göğsümde uyutmak istedim.

Kalbim titrercesine ellerimle saçlarına dokunmaya kalktığımda babası üzerimize eğildi. Varlığı kara bir bulut gibi varlığımızı yok etmeye çalıştığında kendi gücümün yettiği kadar şimşek oldum ve doğruldum. Gözlerimden ateş çıkıyordu, yanıyordum sinirden ve ağrıdan. "Kızın o senin kızın! Nasıl vurmaya kıyabiliyorsun? Nasıl dokunabiliyorsun? Hiç mi canın acımıyor? Hiç mi için gitmiyor elini uzattığında?"

Gözleri kısıldığında beni kenara itmek istedi ama buna mâni oldum. "Çekil kenara!"

"Ona dokunma sakın," dedim dişlerimi sıkarak. "Ona bir daha dokunmayacaksın!"

"Sen kimsin lan?" dediğinde yanağımda okkalı bir tokadı hissetmem zor olmadı.

Hayatımda yediğim ilk tokattı.

Tokadın şiddetiyle kendimi hemen Ezgi'nin dibinde bulduğum vakit bedenimde keskin bir ağrı filizlendi. Bu ağrı beni çepeçevre sardığında Ezgi'yle göz göze geldik. Ezgi ürkek bakışlarının içinde yatan öfkeyle çabucak ayaklanıp babasını hızla geri ittirdi. "Adi herif! Siktir git lan hayatımdan! Defol!"

Babası, Ezgi'nin yakarışlarını ve ona karşı direnme gücünü çok rahat ekarte ettiğinde Ezgi'yi duvara itti ve kızın boynuna sarıldı. "Ezgi!" diye kalktım oturduğum yerden.

İçeriden Çakır'ın sesini duyuyordum. Endişeyle havlıyordu.

Ellerimi adamın, Ezgi'nin boynunda olan ellerine götürdüm ve ağlayarak orayı açmaya çalıştım. Ezgi debeleniyordu ama çaresizlik bizim adımız olmuştu. Ta ki o esnada içeri giren Kenan ve Akif Selim'e kadar.

Kenan bir adım önde içeri girdiğinde iri iri olmuş gözleriyle bize koştu. "Lan!" diye inletti tüm odayı. Ardından adamın Ezgi'den kurtardı ve iki yakasından tutup ona okkalı bir kafa geçirdi. "Ne oluyor lan burada? Ne yapıyorsun sen bu kızlara şerefsiz!"

Kenan'ın yumrukları birbiri ardına geldiğinde Akif Selim beni kendine çevirdi, delirmiş gibi bana bakan suratıyla karşılaştım. "Mislina?" diye sordu ne konuşacağını ne söyleyeceğini bilmeyen bir ses tonuyla. En az o da benim kadar korkmuştu. Elleri yüzüme gittiğinde titreyen ve buz kesmiş teninden tanıdım onu. "Mislina..." Konuşamadı. Kendini bana çekip vakit kaybetmeden çabucak sarıldığında yüzümü boynuna

gömdüm ve ona sımsıkı sarıldım. Gözyaşlarım akmak için müthiş bir zamanlama ve yer bulmuştu kendine. Kalbi çok hızlı atıyordu, kalbinde bir patlama meydana gelmişti. Elleri sırtımda, saçlarımda ve belimde gezindi. Sanki çok sevdiği birini kaybetmiş ve onu yıllar sonra bulmuş gibi davranıyordu. "Buradayım. Buradayım. Buradayım."

Gözlerim ıslak ıslak olduğunda dudaklarımı ısırdım ağlarken.

Sarsılıyorduk ikimiz de.

Sarılıyorduk hiç ayrılmayacakmışız gibi.

Kalp atışlarımın acısı ve hızı normale inmezken yüzümü göğsünden çektim. Vakit kaybetmeden elleriyle yüzümü kavradı. Dudağımdaki yarayı hissedebiliyordum keza ayağımın altındaki camları da ama hiçbiri ruhum kadar sancı vermiyordu.

"Sen nasıl..." dedi konuşamazken. Dev bir telaşın içindeydi. Bir yandan gözlerimin altındaki yaşları siliyor diğer yandan dudağımdaki yaraya bakıp dişlerini sıkıyordu. Ağlamak ve ağlayamamak arasındaydı ama ağlasın istemiyordum.

Fakat Ezgi'yi gördüm.

Duvar dibine oturmuş öylece Kenan'ın elindeki babasına bakıyordu.

Sanki donmuştu bedeni de gözlerinin içindeki ışıklar sönüvermişti bir anda.

Akif Selim'in kollarından sakince ayrıldığımda Ezgi'nin yanına koştum. Dizlerimi yere koyarak önünde durdum ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Yüzü acımıştı, yüzü çok acımıştı. "Ezgi?" diye dokundum ona hıçkırık seslerimden kaçmaya çalışarak. Burnumu çektim dağılmış saçlarımın arasından. "Ezgi burada mısın güzelim? Ezgi bana bak lütfen! Ezgi!"

Ezgi donuk yüz ifadesiyle babasını izlemeye devam ederken kuru kelimeler düştü susuz kalmış dudaklarının arasından. "Söyle ona vurmasın daha fazla! Çünkü canı ne kadar yanarsa canımı o kadar çok yakıyor. Dursun!"

Akif Selim, Kenan'a müdahale etmeye çalıştı. "Tamam bırak artık. Polise götürelim şu herifi. İçeri tıkılana kadar rahat vermeyecek."

Kenan onu umursamazken Ezgi'nin babası yerde neredeyse baygın bir halde yatıyordu. "Bırak lan beni!" diye bağırdı Kenan hırsla. "Şu kızların haline bak! Geberteceğim bu piçi, geberteceğim."

"Herif zaten ölmüş, içi çürümüş görmüyor musun? Bir yumruk da ben atayım mı? İnan bana senden daha öfkeliyim ve onu paramparça etmemek için kendimi zor tutuyorum..."

"Durdurma o zaman beni," diye bağırdı Kenan.

Kapı açıktı ve neredeyse tüm apartman kapımızın önüne toplanmıştı. Nuray Abla bize koştu. "Kızlar," diye baktı gözlerimize. "İyi misiniz güzellerim? Hadi kalkın oradan, hadi."

Apartmandaki erkekler Kenan'ı geri çektiklerinde bir anda kalabalıklaşan ve evimden uzak olan bu huzursuzluğun ortasına düşmüştüm. Kurtulmak istiyordum bu durumdan: Kaçmak ve uzaklaşmak. Birkaç adam, Ezgi'nin babasını buradan çıkarmaya başladıklarında Kenan ve Akif Selim işi bırakmadı. Akif Selim, "Abi bırakmayın sakın bir yere," diye uyardı ve telefonuna sarıldı. "Polisi arıyorum şimdi!"

Nuray Abla başımızda beklemeye devam ederken ona döndüm. "Nuray Abla biz iyiyiz. Yani toparlayacağız emin olun. Lütfen gidin. Lütfen."

"Ama kızım siz bu haldeyken..."

"Nuray Abla, Allah razı olsun sizden ama lütfen evinize gidin."

Nuray Abla ve diğer kadınların bizi anlamasını bekledik ve anladılar. Birkaç dakika içinde burada kimse kalmamıştı. Akif Selim ve Kenan, Ezgi'nin babasının başındaydı ama geleceklerdi. Polisler buraya gelmeden onlar yanımıza da gelecekti. Emindim. Öyle de oldu. Kenan ve Akif Selim salona tekrar girdiğinde Akif Selim dizlerinin üzerine çöktü. "İyi misin?" diye sordu elinden başka bir şey gelmiyormuş gibi.

Onu cevapsız bıraktım.

Akif Selim, Ezgi'ye baktığında Kenan ondan hızlı davrandı ve ellerini onun kanayan yüzüne götürdü ama dokunamadı. "Hastaneye gidelim," dedi Kenan hızla. "Hastaneye gidiyoruz hadi."

"Gitmek istemiyorum," dedi Ezgi sakince. "Hiçbir yere kıpırdamak istemiyorum."

"Mecbursun buna," diye diretti Kenan onun gözlerinin içine baktığında. "Bak..." Ona dokunamıyordu. Bir şey onu tutuyordu sanki ve kendini her seferinde geri çekiyordu. "Bak bu böyle olmaz tamam mı? Hastaneye gideceğiz ve yaralarınıza bakacaklar sonra da o herifi hapse tıkmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Ezgi güldü baygın bakışlarıyla sakat kalmış ruhuyla. Kenan ve biz şaşkınca ona bakmaya başladığımız sıra Ezgi'nin gülüşündeki solgunluğu gördüm. "Yaralarımıza mı bakacaklar?" diye sordu yeniden. "Hangi birine?"

Bu sözler bize konuşma hakkı tanımadığında Ezgi yüzünde emanet durmuş ama onun asıl sahibi olan tebessümü dudaklarından uzaklaş-

tırarak kafasını aşağı yukarı salladı. "Ama yine de teşekkür ederim. Bir kez daha hayatımı kurtardın." Sonra bana ve Akif Selim'e baktı. "Bir kez daha hayatımızı kurtardınız. Bu böyle sürüp gidecek sanırım..."

"Hayır," diye reddetti Kenan. "Bu böyle sürmeyecek. Bu seferki çok başka. Bu seferki başka..."

"Her türlü ölüm işte."

"Değil," dedi Akif Selim beni kendine çekerken. "Bu ölüm değil. Ölüm bu olsaydı..." Yutkundu ve saçlarıma hasret dolu bir buse bıraktı. Sanırım bir cevap almıştım, almıştık.

Kenan ayaklandı. "O herif bir daha sizi rahatsız edemeyecek. Bunu bilin tamam mı? Ve lütfen kalkın bir hastaneye gidiyoruz."

"İstemiyorum diyorum!" diye toparlandı Ezgi çabucak. Ağrıları nedeniyle acı bir inilti firar etti dudaklarından. "Polise gidip ifade vereceğim. Elimi yüzümü yıkarım ama Mislina..."

Ayaklandım. "Ezgi ben sen kadar değilim ama Kenan haklı, lütfen bir hastane..."

Sözümü kesti ve sol gözünden bir damla aktı usulca. Bana sarıldı bambaşka bir şekilde. "Özür dilerim. Benim yüzümden oldu her şey. Bunu yaşamak zorunda değildin özür dilerim."

"Ezgi," diye sarıldım ona sımsıkı içime sokarcasına. "O bizim babamız değil ama biz kardeşiz."

Bazı insanlar birbirini sonradan bulur bazıları ise birbiri için doğmuştur. Ezgi ve ben, birbirini sonradan bulmuş iki kız kardeştik.

Birkaç dakikaya Akif Selim ve ben odaya geçtik. Çakır'la Kenan ilgileniyordu ve polisler gelmek üzereydi. Dudağımdaki kanı temizledikten sonra çıplak ayaklarıma baktım. Parmaklarımda kan lekeleri kurumuştu. Akif Selim dolabımdan bir kazak çıkarıp bana döndüğünde, "Bunu giydirmemi ister misin?" diye sordu.

Kafamı salladım.

Bana doğru yaklaştığında kaşlarını çattı ve duraksayıp ayaklarıma baktı. Elindeki kazağı yatağımın kenarına bıraktığında, "Mislina," diye titredi sesi ve yere çöktü. "Mislina ayakların..." Ayaklarıma dokundu. "Cam parçaları mı battı yoksa?"

"Önemli değil," dedim kısık sesimle.

Ayaklarıma narince dokunurken, "Çok acıyor mu?" diye sordu ve onları usulca kaldırıp ayak tabanlarıma baktı. "Parça kalmış olabilir. Hastaneye gideceğiz tamam mı? Itiraz yok. Kabul etmiyorum."

"İyiyim," dedim gülümserken.

"Özür dilerim," diye yöneldi yüzüme perişan bir halde. "Bugün olanlar için, seninle daha erken konuşmaya gelemediğim için. Her şey için özür dilerim."

Gülümsedim ve elimi çenesine götürdüm. Onu sevdim. "Geçti. Sen buradasın ve ben buradayım. Her şey geçti tamam mı?"

Bunlara doymuyordu ve kendini yetersiz hissediyordu sanki. Gözleri kıpkırmızı kesildiğinde onu kendime çektim. Yüzünü göğsüme yasladım. Ellerini belime doladı. Ağlıyorduk ama kendimizden geçerek değil, damlalar dökerek değil, içimizden ağlıyorduk ve biliyorduk ki bu en zor olanı, bu en kahır vereni aslında. Ellerimi saçlarına götürdüm ve saçlarından öptüm. "Hiçbir şey için geç değil Akif Selim. Ölüm daima kapımızda duruyorken yaşamak için geç değil."

Belki çok üzüleceğim, belki çok gözyaşı dökeceğim ama ruhum bir başka baharı görmek için döktüğü o yapraklardan asla vazgeçmeyecek.

Iki hafta sonra...

Okuldaydım ve ders bitmişti. Akif Selim bugün benimle değildi ve ona ulaşamamıştım. Aslında son zamanlarda bir garipti ya da ben öyle hissediyordum, emin değildim. O yokken kendimi çölün ortasında susuz ve aç kalmış gibi hissediyordum. Baktığım yerde onu göremeyince içim kötü oluyordu. Çantamı omzuma doğru taşırken Kenan'ı gördüm. Elindeki bilgisayar çantasıyla bana doğru geliyordu. "Merhaba Mislina," diye sordu karşımda dururken. "Nasılsın?"

"İyiyim teşekkür ederim, sen nasılsın?"

"Ben de öyle. Ezgi daha iyi mi?"

"Toparladı çoktan," dedim düz bir sesle. "Babasının mahkemesi var yakında."

"O herifi içeri tıkacağız emin ol," diye baktı gözlerime dik dik. Kenan karşısındaki insanla konuşurken gözlerinin öyle bir içine bakıyordu ki bakışlarımı kaçırmak mümkün değildi. Bu onda gözlemlediğim birkaç şeyden yalnızca biriydi. "Umarım," dedim kısık sesimle. Sonra dudaklarımı ıslattım. "Akif Selim'i gördün mü acaba bugün?"

"Hayır," diye çattı kaşlarını birdenbire. "Bir sorun mu var?"

"Sabah aradım ama açmadı, evde de değildi ve bugün okula da gelmedi. Merak ettim."

"Babamın yanına gitmiş olabilir."

"Ama haber vermeden gitmez ki o."

"Kardeşimi senin kadar iyi tanımıyorum haklısın," diye söylendi ama sözlerinde herhangi bir ima yoktu. "Bir şey olduğunu sanmıyorum. Mühim bir şey olsa muhakkak haber verirdi. Onu arayayım bir."

"Az evvel aradım ama telefonu kapalı."

Duraksadı. "Allah Allah," diye mırıldandı ağzının içinden hayretle. "Yani bilemiyorum aslında ne olmuş olabilir ama kötüyc yorma hemen tamam mı?" Gülümsedi... Daha doğrusu gülümsemeye çalıştı. "Ona ulaşırsam seni arayacağım."

Ona yalan söylemek istemiyordum ve bunu yapmadım. Sözlerine karşılık yaptığım tek şey boş boş bakmak oldu. Kenan derin bir nefes alarak sağına bakıp, "Ben derse geç kalmayayım," dedi. "Sonra görüşürüz Mislina."

"Görüşürüz," diye fısıldadım, yanımdan geçip gittiğinde.

Okuldan çıktım ve insanların arasına karıştım ama bu kalabalığın içinde yapayalnızdım. Gökten kar yağıyordu sanki ve ben o düşmeyen taneydim. Kendimi hiçbir yere konduramıyordum. Bu son günlerde böyleydi, özellikle de bugün. Onunla konuşmam gerekti. Soruyordum ama anlatmıyordu. Aslında iyiydik, her şey ikimiz açısından güzel gidiyordu ama... İşte bu cümleyi tamamlayamadığım her an mahvoluyordum.

Doğruca eve geldiğimde bir şeyler yedim ve kitap okudum. Kafamı dağıtmanın en mantıklı yanı buydu. Akif Selim'e ulaşamıyordum. Ona kızgındım aslında ama yaşadığım merak ve özlem bunu bastırıyordu.

Birkaç saate Ezgi eve geldi ve bir şeyler atıştırdıktan sonra salona geçtik. Yüzümü pencereye dönmüştüm çünkü onun yollarını gözlüyordum ve bu yeni bir şey değildi. Sadece onu heyecanla beklerken, bunu paylaşacağım Kumru'm yanımda değildi. O kafes ilelebet boş kalmıştı. Derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde topladım. Sokaklar kararmıştı ve ama ışıklar sokaklar içindi. Ezgi bana bakarak, "Mislina bir şey olsa haberin olurdu zaten," dedi. "Endişelenme."

"Ama böyle yapmazdı hiç," dedim silik sesimle. "Kenan da ona ulaşamadı. Üstelik birkaç gündür garip davranıyor..." Dudaklarımı ısırıp ona korkuyla baktım. "Yoksa beni görmek mi istemiyor artık?"

"Delirdin iyice," diye kızdı. "Bunu neden yapsın ki?"

"Aklıma başka bir şey gelmiyor Ezgi," dedim sitem edercesine. "Kendimi onun yanında bile yalnız hissediyorum artık. Birkaç gündür yani..."

"Belki de sana anlatamayacağı bir şey olmuştur, olamaz mı?"

"Olabilir tabii ama..."

"Tabii bu sana böyle davranma hakkını vermiyor. İnsan bazen, bazı anlarda yalnız kalmak ister bunu biliyorum ama etrafımda benim için deli olan insanlara bunu yapmaya hakkım yok. O sana yalnız kalmak istiyorum dese sen koluna mı yapışacaksın sanki?" Durdu ve düşündü. "Yani konu sen olunca çok da şey etmemek lazım ama ne bileyim."

Gözlerimi devirdim ona bakarken. "Elbette böyle bir şey yapmam." Sıkıntıyla soluklandım gözlerimi tekrar sokağa çevirdiğimde. "Neredesin Akif Selim, neredesin?"

"Yukarıda uyuyor bile olabilir."

"Kaç kez çıktım bugün yukarı."

"Ben pes ediyorum," diye ayaklandı oturduğu yerden. "Kahve yapacağım ister misin?"

"Hayır," dedim bitkin bir halde. Sınavlarımız bu hafta başlayacaktı ve benim içimden tek bir çizik bile atasım gelmiyordu. Kollarımı göğsümde toplarken sehpanın üzerinde duran telefonum titredi. Ben de yerimde sıçradım âdeta. Çabucak telefonuma sarıldım: Oydu. Parmaklarım ve kalbim aynı titremenin altında toplandığında mesajını açıp okudum.

Akif Selim: *On dakikaya aşağıdaki banka gelir misin, Mislina?*

Kaşlarımı çattım yazdığı şeyi okurken ve düşünmeden direkt cevapladım.

Mislina: *Gelirim. Sen iyi misin? Neredesin?*

Akif Selim: *On dakikaya geliyorum.*

Mislina: *Peki.*

Akif Selim'in yazdığı mesajdan iyi bir his alamamıştım ama sonunda onu görebileceğim için mutluydum. Telefonumu çabucak kapattım ve koşar adımlarla odaya gittim. "Ezgi ben aşağı iniyorum!" diye seslendim üzerime mevsimlik montumu geçirirken.

Ezgi odaya geldi. Kollarını göğsünde topladı ve güldü. "Geldi mi seninki?"

"Evet," dedim aceleci bir tavırla. O bana on dakika demişti ama ben hemen çıkmak ve onu aşağıda beklemek istiyordum. Saçlarımı montumun içinden kurtarıp Ezgi'ye döndüm. "Çok kötü görünmüyorum değil mi?"

"Güzelsin güzelsin."

Gülümsedim ve saçlarımı düzelterek odamdan çıktım. "Görüşürüz."

"Sen dışarı mı çıkıyorsun ya?"

"Evet ama aşağıdayız hemen."

"Niye ki?"

"Bilmiyorum," diye sarkıttım dudaklarımı ayakkabılarımı giyerken. "Neyse ben gidiyorum. Anahtarımı aldım yanıma." Ayakkabılarımı giyene kadar başımda bekledi. Doğruldum ve hevesle Ezgi'nin yanağından öpüp güldüm. "Gittim ben."

"Ay hadi git su dökeceğim arkandan yoksa," dedi gülerken.

Merdivenleri seke seke indim ve dışarı çıktım. Ellerimi montumun cebine koyarken şehrin tenimi ısıran havasından korunmak için montumun yakalarını kaldırdım. Hava çok soğuk değildi ama yine de akşamları hissedilir bir kırgınlık vardı. Kalbim de kozasından çıkmaya çalışan kelebeklerle birlikte gidip o banka oturdum. Sokak lambasının altındaydım. Burası bizimdi, bize aitti sanki.

Ellerimi cebimden çıkardım ve bacaklarımın üzerine koyarak parmaklarımla oynamaya başladım. Acaba ne konuşacaktı benimle? Kötü bir şey olmamasını ümit ediyordum ve bundan kaçmak istiyordum. Kafamın içinde çiçeklerle yaşamıştım ben, onları çürütmeye hazır değildim ve olmayacaktım da.

Birkaç dakika öylece vaktin peşinden sürüklendim ve sonra buraya gelen Akif Selim'i gördüm. Onu görünce kalbim atmaya başladı. Bir hevesle yanıma gelmesini beklediğimde yanıma geldi ve oturdu. "Neredeydin?" diye sordum direkt. Gözlerime baktı ama bir şeyler olduğunu fark edecek kadar onu tanıyordum. Yorgun görünüyordu. Elimi koluna koydum. Endişelenmiştim. "İyi misin sen?"

"Çok beklettim mi?" diye sordu. "Üşümedin değil mi?"

"Hayır üşümedim," dedim çabucak. "Fakat sen..."

"Benimle dans eder misin, Mislina?"

"Anlamadım?" diye sordum afallarken.

Sakindi ama bu sakinliği sevmemiştim. Onunla konuşmak hatta ona doyasıya sarılmak istiyordum fakat bu şu an için doğru olmayabilirdi çünkü ona ulaşmaya korkuyordum. Gözlerime baktı, gülümser gibi oldu ama bunun hakikatli bir tebessüm olduğundan emin değildim. "Dans edelim mi?"

"Burada mı?" diye sordum.

Gözlerini kapatıp açtı.

Gülümsedim. "Müziğimiz yok ki."

Cebinden telefonunu ve kulaklığını çıkardı. "Var."

Gülümsemeye devam ettiğimde ayaklandı ve elini uzattı. Elini tuttum. Ayağa kalktım ve yine bir kaldırımın üzerindeydik. Sokak lambası bizim için yanıyordu sanki. Onun altında parlıyorduk. Akif Selim telefonunda çoktan takılmış olan kulaklığının bir ucunu bana uzatırken bir ucunu kendine taktı. Ne olup bittiğini bilmiyordum ama delirmiş olmalıydık. Hadi ama... Onu gördüğüm ilk an akıllı biri olmadığımı kanıtladığım ilk gündü.

"Ne dinleyeceğiz?" diye sormamın üzerinden birkaç saniye bile geçmeden o şarkıyı açtı. Bu ona aitti ama zamanla bize ait olmuştu.

To Blossom Blue...

Şarkı kulağıma ve yüreğime dokunmaya başlarken Akif Selim telefonunu ceketinin cebine koydu ve ellerini belime yerleştirdi. Ellerimi omuzlarına götürdüm ama hayır böyle olsun istemedim. Ellerimle boynunu sardım, kırmadan ve incitmeden. Gözlerini kapattı. Gözlerinden öpmek istedim tam da şu anda fakat yapamadım.

Usul usul hareket etmeye başladık olduğumuz yerde ama yaptığımız tek şey ritim tutmaktı. Gözlerimi kapattım ben de çünkü ondan başka kimseyi duymak ve görmek istemiyordum. Beni kendine çekti ve alınlarımızı birleştirdi. Kalbinin ağrıdığını hissetmeye başladım çünkü Akif Selim'i tanıyordum. Bir elimi boynundan aşağı indirip yüzüne götürdüğümde gözlerimi açmadan fısıldadım: "Neredeydin Akif Selim?"

"Önemi yok," dedi. "Şimdi buradayım."

"Bir şey mi oldu?" diye sordum yüreğimde es geçemeyeceğim bir sızlanma tomurcuklanırken. "Sanki... Sanki bir şey var da benden saklıyormuşsun gibi."

Duraksadı ve gözlerini açtı. Birbirimize baktık ama ona ürkek baktığımın farkındaydım. Aksine gülümsüyordu. "Ben kazandım," dedi.

"Neyi?" diye sordum kaşlarımı çatarken.

"Ladesi."

"Ne?" dedim anlamayarak sonra güldüm. "Bunca gün geçti ve tamamen çıkmış aklımdan... Nasıl ama ya?"

"Benimle dans etmeyi kabul ettin."

Ona kötü kötü baktım. "Peki ne istiyorsun benden?"

"Bunu söyleyeceğim," dedi ama ellerinin bel çukuruma sabitleyerek beni biraz daha kendine çekti. Hafifti ve ona çekildikçe kalbim uçuşuyordu. "Ama biraz daha dans edelim olur mu? Sana biraz daha yakın kalayım."

Gözlerimi kapatarak ona sokuldum. Bu sefer sarıldık. Sarılarak dans ettik. Neyi yaşadığımızı bilmiyordum, şu an burada neden bunu yaptığımızı da bilmiyordum ama mutluydum çünkü o buradaydı ve benimleydi bundan daha özel ve güzel bir an olamazdı.

Vaktin ne kadar uzağına gitmiştik bilmiyorum ama şarkıyı birçok kez başa alarak dinlemiş ve birbirimizden ayrılmadan, sarılarak dans etmiştik. Yüzümü göğsünün içinden çekerken gözlerimize baktık. Gözleri kanlanmıştı. Gözleri yorgundu. Duraksadım ve ellerimi yüzüne koydum. "Uykun mu geldi yoksa?"

"Hayır," diye gülümsedi kırgın bir halde ve yüzümden olan elimi tutarak parmaklarımdan öptü. "Sadece biraz yorgunum ama geçer."

"Akif Selim," dedim ona bakarken. Sesim kısıktı. "Bir şey olmuş işte, bana söylesene ne olduğunu. Belki bir faydam dokunur." İrkildim. "İlhan amcaya mı bir şey oldu yoksa?"

"Hayır hayır," diye durdurdu beni. "Babam gayet iyi. O çok iyi hatta."

Rahatladım ama bu kısa sürdü. "O zaman sorun ne?"

"Mislina ben..."

Ellerim ellerinin arasındaydı. "Evet sen?"

Tekrarladı. "Mislina aslında ben..."

"Evet Akif Selim, sen?" diye bekledim sabırsızca dudaklarından dökülecek iki üç kelimelik şeyi belki de başka bir şey söyleyecekti ne biliyordum sanki. Gözlerinde gördüğüm ifade bana istediğimi verecek gibi durmuyordu ama bekledim işte. Bir ölünün canlanmasını bekler gibi bekledim onu.

Yutkundu. Bu süreçte nefes bile alamadığına emindim. Dudakları titremeye başladı. Elleri üşüyordu. Ellerimize baktım. Teni kasılmıştı. Sonra onu duydum. Dünyamı durdurdu. "Mislina ben yapamayacağım."

"Ne?" diye çıktı ağzımın içinden tek bir kelime. Gözlerimi ellerimizden ayırıp gözlerine diktim. "Ne... Ne-neyi..." Konuşamıyordum bile. Boğazımda bir kılçık vardı. Adı acıydı. "Neyi yapamayacaksın?"

"Özür dilerim," dedi kısık sesiyle. Bedeni titriyordu. Gözleri küçülüyor ve kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerine vuruyordu. Sesi durgundu ama beni paramparça edecek kadar hırçındı da. "Özür dilerim ben yapamam."

"Neyi yapamazsın?" dedim gülümserken. Ah bu gülümsemeler...

"Mislina ben bunu sana yapamam..." Gözleri doldu, gözlerinde gözlerimi gördüm. Kalbimi hissetmiyordum çünkü neyi kastettiğini biliyordum. Nefesim kesiliyordu, nefesimi kendi elleriyle kesiyordu ama heyecandan değildi bu yaşadığım. "Seni mutlu edemem ki ben. Sen bana bir kalp verdin ama ben onu hak etmiyorum, ben ona bakacak gücü kendimde bulamıyorum. Ben kendi kalbimi bile iyi edemezken seninkine..."

Ellerimi dudaklarının üzerine götürdüm ve dudaklarımı ellerimin üzerine koydum.

Gözlerim yaşlandı. Ağlamam an meselesiydi. "Hayır hayır hayır..." Sabaha kadar bunu tekrar edebilirdim. "Hayır bunlar doğru değil. Hayır böyle değil. Ben seni seviyorum tamam mı? Ben seninle çok mutluyum..."

Kendini geri çekti. "Sana güzel bir hayat sunamam, bunun için yetersizim."

"Değilsin," dedim inatla. "Yemin ederim değilsin."

"Mislina lütfen anla..."

"Bir şey mi yaptım sana? İstemeden kalbini mi kırdım yoksa soğudun mu benden?" Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Delirmiş gibiydim. Hareketlerim çok hızlıydı ve söylediklerini duymamış gibi davranmak için sürekli konuşmak istiyordum. "Yoksa gözün mü korktu benden? Seni bu kadar çok sevmemden mi korktun? Senin için her şeyi yapabilecek biri olmamdan mı korktun?" Kafasını iki yana sallarken gözünden bir damla yaş düştü. Neden ağlıyordu? "Tamam, söz korkutmam seni bir daha... Söz kalbini kırmam. Bak söz veriyorum sana! İstersen bir süre konuşmayalım da... Yani birkaç gün... İstersen birkaç günden daha çok... Ya da sen ne kadar istersen işte..."

Dudaklarını ısırdı gözünden damlalar düşerken.

Ağladım.

"Niye ağlıyorsun Akif Selim?" diye sokuldum yüzüne. Ellerimi yüzüne koydum. "Lütfen söyle, lütfen söyle bana da bileyim."

Parmaklarıma onun gözünden düşen damlalar sindi. Artık ikimiz de ağlıyorduk. Kalbimde öyle derin bir acı vardı ki şimdi biri gelip onu ora-

dan almaya kalksa dur demezdim çünkü bu acı beni yaşatacak kadar hafif değildi ve ben ölmek üzereydim. Burnumu çektiğimde kıpkırmızı olmuş gözlerine dokundum. Parmaklarımla sildim gözlerinin yaşını. Buna mâni oldu. "Özür dilerim, ben çok özür dilerim... Seni hayal kırıklığına uğrattığım için sana hayallerindeki adam olmadığımı gösterdiğim için... Sen öyle güzel öyle harika bir insansın ki ben sana bunu yapamam."

"Akif Selim lütfen daha fazla konuşma," dedim nefesim yetmezken kelimelere. "Bak ben seninle mutluyum. Hem ben seni beni mutlu et diye sevmedim ki, öyle olmuş olsaydı yıllarca gözler miydim yolunu hiç? Ben seninle her gün ağlamaya hazırım ama yanında olmama izin ver... Tamam yanında da olmam ama gitme olur mu? Bak ben senden başkasına gidemem..."

"Mislina lütfen yapma bunu..."

"Ben bir şey yapmıyorum ki," dedim gülerken. Güldüm evet. Sanırım aklımın benden gittiği anlardaydım. Ciddi bir gidişti bu. "Hem niye böyle oldu ki şimdi? İki haftada ne değişti de böyle oldu?"

"Sen bir şey yapmadın..."

"O zaman ne oldu söyle!" diye ısrar ettim gülmeye devam ederken. Gözyaşlarım kurumamıştı ama ben gülüyordum.

Akif Selim ise bana acı acı bakarken gözyaşı dökmeye devam ediyordu.

Geceyi ve gündüzü yaşıyor gibiydim.

"Eğer ki gidersen şimdi," dedim bir anda buz keserken. Diyemedim ona, sensiz ölürüm, sensiz nefes alamam, sensiz yaşayamam diye... Ama diyebilirdim ona, sen olmadan bunların hiçbir anlamı olmaz diye... "Gidecek misin Akif Selim? Seni bu kadar çok severken beni bırakacak mısın? Zorla tutamam yanımda ama sana gitme desem de kalmayacak gibi bakıyorsun gözlerime... Niye öyle bakıyorsun bana, Akif Selim?"

Gözlerini yumdu ve elleriyle yüzünü kapattı. Ağlıyordu.

Yine ve yeniden ağlıyordu.

Ağladım.

Yine ve yeniden ağladım.

Sonra ona sarıldım. Ellerini yüzüne saklamıştı ben de onu kendime sakladım. Sardım onu sıcacık. "Biz bırakamayız ki birbirimizi," dedim kesik kesik harflerle. Kelimelerin bir canı olsaydı şimdiye onlar için toplu bir cenaze töreni yapmış olurduk. "Hem sen sakın üzülme, ben sana

bakarım. Hatta sen hiç üzülme, ağlama da... Bir şey varsa söyle ben yaparım tamam mı? Hem ben seni ağlarken görmeye dayanamıyorum. Böyle göğsümün içinde bir acı var ki... Ona dokunmaya kalksan oradan elini öyle bir çekerdin ki, canının acımasını istemezdin daha fazla."

İçini döktü ama onu toplamam için fırsat tanımadı bana. Kendini benden çektiğinde gözlerini ovuşturarak gözyaşlarını sildi.

"Gözlerinin içindeki ışığı sakın söndürme," dedi bana. "Bu beni öldürür."

"Beni öldürdün farkında değilsin."

Sustu. Derin bir nefes aldı güçlükle. Devam etti buna mecburmuş gibi. "Ben senin şarkılarındaki adam değilim. Ben senin gülüşlerindeki o adam da değilim... Ben senin sardunyalarını boyamamam, onları kuruturum... Ve şimdi ben..."

Yenildim. Omzumu silktim kahırla. "Ve şimdi sen gidiyorsun." Güldüm. "Beni terk ediyorsun. Terk ediliyorum öyle mi? Sahiden terk edileceğim ben... Hatta edildim... Edildim mi?"

"Sana bunları yaşattığım için üzgünüm," dedi zar zor. Dokunsam ağlayacaktı. Kendini öyle sıkıyordu ki ona vurmak istedim. İlk defa ona vurmak istedim fakat boş gözlerim bunu denemedi bile.

Ona ölü ölü baktım. Bu yaşadığım en acı şeydi. Bu yaşamaktan en çok korktuğum şeydi. Ona kavuştum sanırken ona veda etmek mi? Ölümlerin en ansızı, her ölüm gibi ansız geleniydi. "Sen bambaşkasın ve mutlu olmayı hak ediyorsun, Mislina."

"Senden sonra mutlu olacağımı sanıyorsan beni asla tanıyamamışsın, Akif Selim."

"Seni," deyip tekrar sustu. Diline kadar gelip de oradan dökülemeyen her sözcük bizi boğmaya başlamıştı. Bundan vazgeçti. Gözleri yeniden dolduğunda bana yaklaştı ve gözlerimin tam içine baktı. Ne hissettiğimi biliyordum. Ağlayamayacak kadar ölü, gülemeyecek kadar yaşamıyordum. Gözlerim açıkken gözlerini kapattı ve geldi hemen dudağımın kenarına yumuşacık bir öpücük bıraktı. Gözlerim hızla kapandığında dudağımın kenarında bir damla ıslaklık hissettim. Bu benim değil onun gözyaşıydı.

Kendini geri çekti. Gözlerini hemen açmadı. Ne yaşıyordum ben? Ben nasıl yaşıyordum şu ânı?

Akif Selim, mürekkep mavilerine sinmiş kırmızı lekelerle gözlerime baktığında gözyaşları oluk oluk akmak için sırada bekliyordu... "Bu bir veda öpücüğü müydü?" diye sordum kısık sesimle ağlarken.

Yutkundu. "Hayır, bu ladesi kazandığım içindi."

"Fakat bilmelisin ki bu sana ödülken bana verdiğin en büyük ceza oldu."

"Ben hiçbir şeyi kazanamadım, Mislina."

"Seni kaybettim."

"Sen başıma gelmiş en güzel şeydin."

Tekrar ettim. "Seni kaybettim, Akif Selim."

Geri çekildi. Gidiyordu. Yollar onu nereye götürecekti bilmiyorum ama gidiyordu işte. Durduracak gücüm yoktu bile. Dur desem kalacak yüreği yoktu. "Hoşça kal," diye fısıldadı son kurşunu kalbime sıkarken. Gözlerimin önünde onu kaybetmeye başladım. Hayatım ellerimin arasından kayıp gidiyordu ve ben izliyordum öylece. Yapayalnızdım. Saçlarım rüzgâra karışmıştı. Bedenim savruluyordu bu zifiri yoksunlukta. O gidiyordu.

Arkasını dönmeden önce bana öyle bir baktı ki üzerimize kar yağdı.

Sonra ellerini cebine koydu ve gitti.

Demiştim ona: *Giderken beni de yanında götürüyorsun farkında değilsin çünkü insanın kalbi kimdeyse evi de oradadır.*

Gitmişti,

Ve ben artık evsizdim.

XIV

"Sonuna ve Sonsuza Kadar"

EMRE AYDIN - BENİ UNUTMA

Yüreğim sen öldün ya şimdi, içindeki de öldü mü?

Ölmesin. Buna izin verme çünkü ben ölmediğim müddetçe yaşatmaya devam edeceğim onu. Belki çok acı çekeceğiz seninle belki nefesimiz kesilecek yaşayamamaktan ama ölmeyeceğiz. Onun bana gelişiyle yaşadık biz, o bizden gitti diye ölecek değildik ya...

Kalbimin içindeki öldü diye sevmekten vazgeçecek değildim ya...

Hayır.

Hayır kendimi kandırıyorum.

Akif Selim neredesin, seni arıyorum.

Burada kalbi paramparça olmuş, sana deli gibi âşık bir kız var, neredesin canımın içi beni bulmanı istiyorum.

Yaşadığım bu şey; kışın ortasında incecik bir hırkayla kalmak gibiydi. Sokağın buz gibi olmuş duvarları sarılmıştı bedenime ve ben soğuktan ölmek üzereydim. İnsanın bedeni tir tir titrer de onu ısıtacak bir şey arar ya hani, öyleydim işte. Titriyordum. Her zerremle, her şeyimle titriyordum. Acı olan şu ki; beni ısıtacak hiçbir şey yoktu, bulamıyordum. Kalbim mi?

O daha önce hiç tatmadığı bu mahvedici acıyla yüzleşiyor, onunla konuşamıyorum şu sıra...

Canım kalbim, oysa her şey onu görmekle başlamıştı. Onu gördüğüm an atmıştın, o benden gittiği an atmayı bırakmıştın... Söylesene Akif Selim? Beni terk ettiğin gibi kalbimi de benden alıp gittin, ben ne edeyim şimdi?

Aynanın karşısında kendime uzun uzun baktım. Hiçbir şey söylemiyordum. Günlerdir aynamla sadece bakışıyorduk ve başka hiçbir şey olmuyordu. Elimi makyaj malzemelerime götürmüyordum bile. Sadece saçlarımı topluyordum o kadar. Depresyonda değildim.

Terk edilmiştim.

Ruhsuz bir halde birkaç kitabı elime alarak odamdan çıktım. Ayaklarım sanırım benden kurtulmak istiyordu çünkü onlara da acı çektiriyordum. Bu bedende olmak istemediklerini biliyordum. Kupkuru olmuş boğazımı ıslatmadan askılıkta duran ceketime uzandım. Ufak sesler yapınca Ezgi telaşla mutfaktan çıkıp bana baktı. "Çıkıyor musun Mislina?"

Kafamı aşağı yukarı salladım.

Beni engellemek için sesini arttırdı ama anlayışlıydı. "Bir şeyler hazırladım, onları ye öyle git. Hatta bugün okula gitme."

"Sınavım var," diyebildim kısık sesimle. "Aç da değilim."

Yüzüne bakmıyordum. Ceketimi sırtlanacağım vakit yanıma gelerek yüzümü hızla kaldırıp gözlerimin içine baktı. Umursamadım. Kaşlarını çatarak, "Bu halde mi okula gideceksin?" diye sordu. Sesi çok baskın ve ağırdı. "Ölü gibisin ölü! Deli edeceksin sen beni, yemin ederim deli edeceksin!"

Gülümsedim. Bilirsiniz bu gülümsemeyi. Nasıl da içtendir! "Bir eve iki deli fazla."

"Fazlayım biliyorum."

"Kendimi kastetmiştim."

Sıkıntıyla solurken çenemi serbest bıraktı ve hızla dudaklarını ısırıp serbest bıraktı. "Mislina! Sence de yetmez mi güzelim? Bak kaç gün ol..."

"Bugün bir hafta oldu."

"Bir de sayıyorsun değil mi?"

Omzumu silktim. "Elimde değil."

Ezgi, elini alnına vurarak yeniden sıkıntıyla soluklandı. O, yaşadıklarımızı biliyordu. Bir haftadır içinde bulunduğum süreci de biliyordu ve bu halimle onu yoruyordum ama elimde değildi ki; ben onu üzmek istemiyordum. Ben sadece... Sadece çok sevmiştim hepsi bu...

Ezgi, "Mislina lütfen sana iyi gelecek bir şeyler söyle bana da yapayım?" diye sordu. "Ben seni böyle görmeye ne alışığım ne dayanabiliyorum. Bir haftadır sınavlara giriyorsun ama nasıl hallediyorsun bilmiyorum."

"Çalışıyorum," diye mırıldandım gözlerimi yerdeki terliğe odaklarken. "Sen beni görmüyorsun ama ben odamda çalışıyorum."

"Bok çalışıyorsun," dedi bana kızarak. "Sen bir haftadır uyumuyorsun bile. Sen eline doğru düzgün kalem bile almıyorsun, Mislina. Ben

biliyorum seni; her gece o yatakta için dışına çıkana kadar ağlıyorsun. Şu gözlerine bak. Gözlerindeki ışık nerede? Nerede bu gözlerindeki ışık..." Burnundan soludu. "O Akif Selim söndürdü. Yaptı bir şerefsizlik..."

Hızla sözünü kestim. "Deme öyle."

Bana hayretle baktı. "Sen geri zekâlısın ya! Sen cidden salaksın da! Kızım çocuk seni bir haftada öldürdü lan öldürdü. Yaşamıyorsun sen farkında mısın? Evde misin, yanımda mısın, nefes alıyor musun belli değil ve kahretsin ki elimden hiçbir şey gelmiyor... Mislina," dedi ona bakmamı ister gibi. Ona baktım ve dudaklarımın titrediğini hissetmeye başladım. "Lütfen bunu kendine yapma. Değmeyecek biri için..."

Yine sözünü kestim ve bu çok yalvarır gibi olmuştu. "Söyleme öyle Ezgi... O her şeye değer. Ben biliyorum onu. O beni bilerek bırakmaz ki... Hem o... O iyi biri... Ben sana anlattım ya, biz bir keresinde onunla kumpir yemiştik... Çok güzeldi var ya! Sonra kestane de yedik... Biz onunla çok şey yemişiz..."

"Sen onunla kafayı yedin, Mislina!" diye tokat gibi çarptı yüzüme sözlerini.

Duraksadım. Bunu fırsat bilerek ekledi. "O seni terk etti. Seni yüzüstü bıraktı ve defolup gitti. Nerede? Nerede şimdi? Yanlış tanımışız. Seni kırmaya korkan adam seni bu hale getirdi... Değmez, değmez canımın içi değmez."

Ezgi konuştukça ağzından çıkan her söz kalbimi deşiyordu. Beni kahredici bir acının ortasına bırakıp gidiyordu. Bu nasıl bir acıydı Allah'ım, çaresi yok muydu?

Ezgi, "Akif Selim şöyle Akif Selim böyle... Hani, hani nerede o?" dedi öfkesini içinde tutamazken. "Nerede Mislina söyle nere..."

"Ezgi ben dayanamıyorum," dedim hazırda bekleyen gözyaşım hızla çeneme doğru aktığında. Ezgi'nin sözleri ve bakışları aynı düzlem üzerinde buz kesip durduğunda sesim titrerken hıçkırdım ve omzumu silktiğimde titreyen dudaklarımla ağlamam kuvvetlendi. "Özür dilerim ama ben dayanamıyorum... Ölüyorum sanki, ben çoktan öldüm belki de..." Dişlerimi dudaklarıma geçirip gözlerimi yumduğum vakit Ezgi bana çabucak sarıldı. Bana öyle bir sarıldı ki; annemin göğsünün içindeydim sanki.

Elleriyle sırtımı kavradığında, saçlarıma dokundu. "Canım benim," dedi bana bir şeyler söylemeye başlarken. "Canımsın sen benim."

Gözlerimi yumdum. "Çok yoruldum," diye itiraf ettim gözyaşlarıma yoldaş olmuş kelimelerimle. "Bir hafta değil, kırk yılı arkamda bırakmış

kadar yoruldum... Ben nefes alamıyorum, ben yaşayamıyorum Ezgi. Yaşamak bu değil çünkü biliyorum."

Öyle içimden geçiyordu ki yaşadığım tüm hatıralar, eteğimin ucundan düşmesin diye onları sımsıkı kavramak istiyordum. Kalbim nasıl da feryat figan atıyordu böyle, ben daha öncesi böyle bir acının kapısına bırakılmamışım gibi. Ezgi saçlarımı sevmeye başlarken, üzerindeki kazağın kollarını sıktım farkında olmadan. Sanki o da beni bırakıp gidecekti de ben ondan kopmak istemiyormuşum gibi. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı ısırdım. "Nasıl geçecek bu? Ezgi lütfen bir şey söyle bana... Kandır beni ama bir şey söyle."

"Geçecek," diye konuştu aceleyle. "Sana söz geçecek her şey."

Ağladım hiç durmadan. "Geçmeyecek. Biliyorum ben, kandır beni ama ben kendimi kandıramam ki... Bu hissettiğim her neyse geçmeyecek."

"Mislina lütfen daha fazla harap etme kendini," dedi Ezgi saçlarımı sevmeye devam ederken. "Dünyanın sonu değil ya güzelim..."

Ezgi'nin söylediği şeyle kendimi ondan çektim ve başımı öne eğip deliler gibi inip kalkan göğsümü hiçe sayarak tırnaklarımın uçlarıyla oynamaya başladım. Onları zaten mahvetmiştim. Ezgi buna mâni olarak ellerimi birbirinden ayırdı. "Ellerini de mi parçalıyorsun sen ya?" diye kızdı öfkelenerek. "Bak yemin ederim döveceğim seni artık."

Onu duymuyordum.

"Şu haline bak! Gül gibi kızdın ama kurudun iki günde."

Onu duymuyordum.

"Mislina," diye dokundu koluma sakin bir tavırla. İçinde çok büyük öfke vardı hem bana karşı hem de ona karşı... Gözlerime bakmaya çalıştı. "Hasta edeceksin kendini böyle devam ederse..."

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtığında yaşlı gözlerimle Ezgi'nin gözlerine baktım. "Sen," diyebildim dudaklarıma cam kırıkları batmış gibi acırken canım. "Sen nasıl dayanabildin, Ezgi?"

Sustu.

O, sevdiği adamı kaybetmişti. Bu hakikatli bir ölümdü ve geri dönüşü yoktu ama çok güçlüydü. Ben nasıl eskisi gibi gülecektim? O benden giderken yalnızca kendini değil, beni de alıp götürmüştü. Çatısı, duvarları, balkonu, ufacık bir koltuğu bile olmayan bir evin ortasında terk edip gitmişti beni.

Ezgi'nin gözlerinde daima sakladığı o ışık yeniden yandı. Gülümsedi. Kendimi gördüm bu tebessümde çünkü yaralı ve kırık kızlar ancak böyle gülebilirdi. "Dayanamadım ki," diye itiraf etti cesurca. "Sadece alıştım."

"İnsan birinin yokluğuna nasıl alışır ki?"

"Zamanla."

"Zaman onun yokluğuna alışmam için çok zor bir yol... Ben ölsem alışamam onsuzluğa."

"Ama o seni terk etti Mislina," dedi Ezgi gözlerindeki perdeyi kaldırırken. "Akif Selim seni bıraktı ve gitti. Eşek gibi biliyordu bu hale geleceğini ama umursamadı öyle değil mi? Senin onu deli gibi sevdiğini bildiği halde arkasına bakmadan çekip giden bir adam için değmez... İnan bana değmez."

"Öyle değil," diye kafamı iki yana salladım inatla. Ben hâlâ haklı bir sebep arıyordum. Kimseye inanmak istemiyordum çünkü benim gibi sevenler terk edildiklerinde bile suçu yalnızca kendilerinde arardı. Sevmeyin bu kadar... Sonunda ölüyorsunuz. "Bir şey oldu biliyorum. O bana bunu yapmaz. O da beni seviyor Ezgi... Ben biliyorum içini. O beni bırakmaz ki..."

"Bıraktı!" diye sesini yükseltti Ezgi. "Akif seni bıraktı ve gitti. Bunu anla artık. Sen yanlış bir adamı sevmişsin. Senin doğrun Akif değilmiş. Bunu aşacaksın."

"Bir haftadır görmüyorum onu," dedim iç çekerek. "Nerede ve ne yapıyor bilmiyorum. Kenan'a da sordum bir sefer ama..." Ellerimle yüzümü kapattım gözyaşlarım yeniden boşaldığında. Ezgi dayanamadı ve yüzümü kendine çekerek göğsüne yasladı. Omuzlarım sarsılıyordu.

Ezgi, "Geçecek tamam mı?" diye mırıldanmaya başladı. "Ben seni anlamaya çalışıyorum hatta seni benden daha iyi kimse anlayamaz ama yapma böyle... Canına yazık. Bak sınavlarına bile doğru düzgün hazırlanmıyorsun Mislina."

Akif Selim beni bırakamaz ki...

Bırakamazdı ki...

Ama bırakmıştı...

"Ya bir şey olduysa," diye çektim kendimi tekrar. Dağılmış yüzüm ve saçlarımı hiçe sayarak baktım gözlerine. "Bir haftadır aynı soruları soruyorum kendime... Ya bana söyleyemeyeceği bir şey varsa ya benden sakladığı kötü bir şey varsa..." Yutkundum acıya acıya. "Beni öyle bir bıraktı ki; ağlaya ağlaya gitti Ezgi. Gördüm gözlerinin içini, kalbim gibi kıpkırmızıydı. Böyle bir adam nasıl terk edebilir ki?"

Ezgi dudaklarını ıslatıp çekerken, "Onun yüreği senin yüreğini taşıyamadı Mislina," dedi. "Senin onu bu kadar çok sevmeni kaldıramadı. Ne olursa olsun sana bunu yapmaya hakkı yoktu. Tamam ben de onun hakkında ağır konuştum belki ama yaptığı şerefsizlikten başka bir şey değil. Şayet ki bir durum varsa bunu seninle paylaşmalıydı. İnsan, sevdiği birinden bir şey saklamamalı."

"Ben de ondan bazı şeyler saklamıştım..."

Hızla sözümü kesti ve dişlerini sıktı. "Aynı şey mi salak? O seni terk etti, sen onun için geldin buraya! Anlıyorsun değil mi ikisi arasındaki farkı?"

Burnumu çektiğimde, "Daha çok üzüleyim diye mi söylüyorsun bunları?" diye sordum.

Bakışları katılaştı. "Hayır. Kendine gel ve toparlan diye söylüyorum. Sen burada kendini harap ediyorsun onun için ama o... Kim bilir ne yapıyor?"

Ne olursa olsun mutlu olduğunu sanmıyordum. Beni neden bu ayrılığa mahkûm bıraktığını bilmesem de bedeninin de ruhunun da acı çektiğini biliyordum. İçi içinden çıkarak ağlayan bir adam, gözyaşlarını saklamak için elleriyle yüzünü kapatan bir adamın hiçbir şey olmamış gibi yaşadığını sanmıyordum.

Ben Akif Selim'i tanıyordum.

Beni bana bırakmamıştı belki ama ona kötü söz söyleyemiyordum.

"Şimdi git ve dinlen içeride," dedi. "Zaten girdiğin sınavları bile nasıl yapıyorsundur Allah bilir."

"Gitmem gerek" diye fısıldadım. "Gideyim belki..."

"Belki okula gelir ve sen de onu görürsün değil mi?" dedi cüretkâr bir sesle. Cevabı ona gözlerim pekâlâ verdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana uslanmaz bir çocukmuşum gibi baktı. "Ah Mislina! Sen nasıl bir sevdaya düştün güzel kızım benim? Ben görmedim böylesini, ben göremem senin gibisini."

Hiçbir şey diyemediğimde derin bir nefes alarak bana bir sefer daha sarıldı. Zaten o da bir haftadır benimle ilgilenmeye çalışıyordu tabii ben kendi kabuğuma çekildiğim için buna fırsatı da olmuyordu. "Sende kimsenin taşıyamayacağı bir yürek var, bunu görüyorum. İnsanlar bazı durumlar karşısında farklı tepkiler verebilir. Ben senin yerinde olsam gider onun ağzına sıçardım ama sen... İşte senin kalbin başka. Sen başkasın. Yine de lütfen biraz kendini düşün. Beni seviyorsan kendini düşün Mislina."

"Seni çok seviyorum, Ezgi," diye çektim kokusunu içime.

"Ben de seni," dedi sakince sonra güldü. "Tabii salaklık yapmadığın zamanlarda daha çok."

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim bile. Yutkunarak kendimi geri çektiğimde ne halde olduğumu bile umursamadan kitaplarımı kavradım. Ezgi, "Yüzünü bir toplasaydık bari," dedi. Umursamadım. "Boş ver. Ben gideyim. Görüşürüz."

Kapıyı açtı bana. "Dikkatli git. Bilmediğin adamların arabasına binme. Sana şeker uzatan amcalardan uzak dur. Adam görünümlü şahıslara âşık olma... Tüh onu çoktan yaptın!"

Gözlerimi devirerek baktım. Beni güldürmeye çalıştı fakat başaramadı. Kendi de bunun farkına vardığında, "Anlaşıldı," dedi. "Seni güldürmem şu süreçte imkânsız gibi duruyor, neyse. Akşam için sana ıspanaklı börek yapacağım. Bir haftadır su ile beslendiğinden miden sana küsmüş olabilir ama börekle midenin gönlünü alabilirsin."

Ayakkabılarımı giydikten sonra doğrularak ona baktım. "Görüşürüz."

Gülümsedi. "Dikkat et kendine yeter."

"Peki."

Ezgi ben aşağı inene kadar evin kapısını kapatmadı. Apartmandan ayrıldığımdaysa pencerenin önünde dikilerek bana el salladı. Birkaç gündür yaptığı gibi.

Bitkin bir halde otobüs durağına yürüyerek ilerledim. Durakta kimse yoktu. Yalnızdım ama sanki Akif Selim karşıdan gelecekti ve yanıma oturup bana gülümseyecekti. Duraktaki küçük banka oturduğumda yanımdaki boş yere baktım. Gülümsedim. *Niye böyle olduk? Niye burada yoksun?* Diye sordum kendi kendime.

Cevap bulamadım.

Bunu ona da sormuştum ama bana elle tutulur bir cevap vermemişti. Klişe birkaç laftan başka... *Sen daha iyisini hak ediyorsun, ben seni mutlu edemem...* Sanki ben onunla sonsuz bir mutluluğun hayalini kuruyordum da? Anlayamamış mıydı onunla en kötü geceleri bile sırtlayacağımı, hissedemedi mi yüreği onun için yangının içine girip bir damla suyu bulana kadar çıkmayacağımı içeriden? Ah Akif Selim... Sen beni hiç tanıyamadın?

Birkaç dakika sonra otobüs geldiğinde ayaklandım ve bindim. Boş bir koltuk görüp sakince gidip oturdum. Sonra da telefonumu çıkarıp kulaklığımı taktım. Müzik dinlemeyi onun kadar sevmiyordum ama

şimdi neden bu kadar çok müzik dinlemek istediğimi daha iyi anlamıştım. Başka bir dünyaya üç dakika kadar misafir olmak kendi dünyanda ilelebet müebbet kalmaktan daha iyiydi.

Listeme eklediğim bir parçayı açtığım anda tüylerim ürperdi. Şarkının içindeyim.

Şöyle diyordu:

Bilirsin karşılıksız sunmuştum sana kalbimi

Bir gülüşün yeterdi kurmama o sonsuz hayalleri

Şimdi kim avutacak, kahır dolu kalbimi

Şimdi kim tutacak elimden senin gibi

Parçayı dinlerken kendimi tutamadım ve dişlerimi sıktım sırf ağlamayayım diye. Kaçtığım her ne varsa beni bulup yakalıyordu yüreğimden ve 'hayır bu acı yeterli değil' diyordu. Daha fazlasını hak ediyormuşum gibi davranıyordu evrenin içindeki her şey.

Peki.

On dakika kadar bir zamanın ardından otobüsten indim ve ağır adımlarla okula yürüdüm. Hava güzeldi ama benim içim kötüydü. Yorgun adımlarla bahçeden içeri girdim. Telefonum çalmaya başladı ve arayan Sevde'ydi. Aramasını kabul ederek konuştum. "Efendim?"

"Mislina geldin mi okula?" diye sordu merakla. "Kantine gel geldiysen."

"Geldim ama sınıfa çıkacağım."

"Daha sınavın başlamasına var, kantine gel ya da ben geliyorum tamam yanına."

"Yok sen gelme," dedim kısık sesimle. "Ben geliyorum tamam."

Telefonu kapattım ve az sonra kantine gittim. Sevde beni görünce elini hafifçe kaldırdı. Yanına ilerleyip masaya vardığımda kitaplarımı bıraktım ve sakince sandalyeyi çekip oturdum. Sevde yüzüme korkuyla bakarken, "Sen iyice soldun," dedi. "Yapma böyle."

"Sevde boş ver," diye mırıldandım. "İyiyim ben."

Huysuzca güldü. "İyisin öyle mi?" Kafasını iki yana sallayarak dişlerini sıktı. "Akif Selim'i gördüğüm yerde boğazına sarılıp hesap soracağım ve seni bu hale getirdiği için onu kıracağım. Bir haftadır neyi yaşadığını gözlerimle gördükçe deliriyorum. Üstelik sınavların da kötü geçiyor çünkü doğru düzgün yazmadan verip çıkıyorsun kâğıdını. Akif Selim dedik bağrımıza bastık, ağzına etti gitti çocuk."

Yorum yapmak, onun hakkında daha fazla şey söylemek istemiyordum. Ayaklandım. "Ben bir kahve alayım kendime. Sen de içer misin?"

"Yok," dedi düz bir sesle.

Arkamı döndüm ve kahve almaya gittim. İnsanlar yüzümdeki bu kırgınlığı fark ediyor gibiydi. Onlarla göz göze gelmemek için gözlerimin bebeğinin kapısını kapatmıştım. Kantin sırasına girip bir bardak kahve almak için beklemeye başladım. Sıra ağır ilerlerken bir arkamda duran çocuk sessizce bana seslendi. "Senin adın Mislina mıydı?" diye sordu. Kaşlarımı çattım ve bana seslenen çocuğa baktım. Kumral tenini tamamlayan küçük koyu kahverengi gözleriyle yüzüme bakıyordu. "Evet," dedim ruhsuz bir sesle.

Gülümser gibi oldu. "Sanırım birkaç ay önce seni kütüphanede çalışırken görmüştüm ve kitap almıştım."

"Olabilir," deyip yüzümü yüzünden uzaklaştırdım.

"Ama artık çalışmıyorsun orada galiba?"

"Hayır."

"Anladım," dedi benimle konuşma çabasını fark etmemi sağlayacak kadar. Az sonra nihayet sıra bana geldi ve kahvemi alıp ücretimi verdim. Elimdeki kahveyle sıradan çıkacağım vakit çocuğun bakışları üzerimdeydi ama onu umursamadan doğruca yerime geçtim.

Sevde elindeki telefonu bırakıp bana odaklandığında hissizce kahvemden bir yudum aldım ve gözlerimi masanın üzerinde duran kitaplarıma odakladım. Kafamın içinde ondan başka hiçbir şey yoktu ve ben sınav kâğıdına bile onun adını yazacağım diye korkuyordum çünkü beni o dereceye kadar itmişti. Sevde, "İyisin değil mi gerçekten Mislina?" diye sordu. "En azından birazcık da olsa iyi olmana umut var mı?"

"Umut mu?" diye sordum dalgın dalgın. "Öyle bir şey yokmuş ki."

"Var," dedi. "Bunun en büyük örneğisin sen. Sen hiçbir zaman umutsuz olmadın. O seni bilmiyorken bile ona tutundun sen Mislina..."

"Ama ben terk edildim Sevde," diye mırıldandım gözlerimi diktiğim yerden ayırmadan. "Beni kendine bağladı, beni sevdiğini hissettirdi sonra da bırakıp gitti. Bunun nasıl hissettirdiğini bilemez ki kimse."

"Neden böyle bir şey yaptı bilmiyorum," diye ekledi Sevde derin bir nefes alıp verirken. "Akif Selim'e çok kızgınım ama insan sorgulamadan duramıyor. Okula da gelmiyor bu çocuk."

"Bir şey var," dedim kendimden emin bir sesle. "Bir şey var ve bunu benden saklıyor. İki hafta önce bana evimsin diyen bir adam iki haf-

ta sonra benden vazgeçtiyse muhakkak bir şey var ama aklıma o kadar saçma ve mantıksız şeyler geliyor ki; mantıklı gelenlerin canımı acıttığı kadar bunlar yormuyor beni."

Sevde duraksayarak gözlerime temkinle yaklaşarak "Seni aldattığını falan mı düşünüyorsun yoksa?" diye sordu.

"Asla," dedim tavrım net bir halde. "Evet beni terk etti ama ben yüreğinden tanırım onu. Hayatında ben varken değil başkasıyla olmak ona bakmaz bile... Sadece aklıma kötü şeyler geliyor işte."

"Ne gibi şeyler?"

"Astım hastası biliyorsun," dedim yutkunurken. "Belki başka bir şey çıktı ve beni bırakmak zorunda kaldı. Belki ileride üzülmemi istemedi ya da..." Sıkıntıyla soluklanarak pes ettim. "Bir haftadır o kadar çok düşündüm ki bunları artık konuşmak mahvediyor beni. Öldürüyor."

Sevde, "Eğer ki böyle bir şey varsa senden kaçmamalıydı," dedi. "Üzülmemen için seni bırakan bir adam, seni öldürdüğünün farkına vardığında ne yapar acaba?"

Tepki vermedim. Kafamı sağıma çevirdiğimde gözlerim onu aradı ama bulamadım. Yine yoktu ve gelmemişti. Umutsuzca omuzlarımı aşağı düşürerek soluklandığımda az evvelki çocukla göz göze geldim. Bana gülümsedi ve bir şeyler yapmamı bekledi sanki. Bir tepki yahut gülüşüne sade bir karşılık... Fakat samimiyetsiz iletişimlerin insanı değildim ve o bana gülümserken ölü gözlerle onu uğurlayıp önüme döndüm.

Birkaç dakika sonra sınav için sınıfa doğru yol aldık. Kenan'ı ileride-ki sınıftan çıkarken gördüm. Beni fark edince Sevde, "Buraya geliyor," dedi. "Umarım bu sefer nerede olduğunu sana söyler. Ben sınıftayım."

Sevde yanımdan uzaklaştığında olduğum yerde kaldım. Kenan karşımda durarak, "Merhaba," dedi. "Nasılsın Mislina?"

"Cevabı bildiğinden eminim."

Dudaklarını sıktı. "Akif nerede bilmiyorum sadece iyi bir halde ve kafa dinlemeye ihtiyacının olduğunu söyledi."

Gülümsedim. "İyi bir halde yani öyle mi?"

Bunu sormam hoşuna gitmemiş gibi baktı gözlerime. Zorla yutkundum. "Peki. O iyi olsun gerisi önemli değil."

"Mislina aranızda ne yaşandı bilmiyorum ama Akif..."

"Boş ver," diye kestim sözünü. "O iyiyse zaten konu kapanmıştır. Sınav başlayacak birazdan."

"Biliyorum, gözetmen hocanızdan biriyim."

"Anladım," dedim başımı öne eğip Kenan'ın yanından geçip gittim ama kendimle verdiğim bu mücadele beni derinden etkilemişti. Hak etmedim ki bunu. Bunu kendime yapmayı da hak etmedim ama elimde değil yemin ederim. Elimde olmayan o kadar çok şey var ki...

Doğruca sınıfa girdim ve yerime geçip oturdum. Dümdüz geçen bir aranın ardından sınav kâğıdımı elime alıp kafamın içinde kalmış ne varsa yazdım ve sınav kâğıdını ilk teslim eden yine ben oldum. Kenan, kâğıdımı aldığında bana uzun uzun baktı. Sonra da kafasını iki yana sallayıp kâğıdı kürsünün üzerinde duran dosyanın üzerine koydu. Eşyalarımı toplayıp sınıftan çıktım. Yarın da iki vizem vardı ondan sonra bitecekti. Sonra da yine birkaç haftalığına Bursa'ya giderdim. *Benim de kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı.*

Sınavdan sonra Sevde ile haberleşip eve geldim. Ezgi birkaç gündür işe gitmiyordu, izin almıştı. Sırf benim için. Bana kapıyı araladığında, "Şükür tek parçasın," dedi.

"Öyleyim."

Ezgi arkamdan kapıyı kapattı. "Hemen salona geçiyorsun. Harika börekler yaptım vallahi. Bir film açıyor ve karnımızı doyuruyoruz. İçecek de aldım senin için. İtiraz edersen yemin ederim küserim sana."

"Sen de mi küsersin?"

"Küserim ama ertesi gün barışırım. Merak etme seni ardımda bırakmam ben."

"Sağ ol," dedim kuru bir sesle. Ezgi gülümserken içimi ısıtmaya çalıştı. Bunu azıcık başarmıştı. Elimdeki notları bir kenara bıraktım ve üzerime rahat bir şeyler geçirerek salona geçtim. Çakır yattığı yerden bana bakarken Ezgi elinde iki bardakla içeri girdi. "Yemek yedikten sonra dışarı çıkalım mı?" diye sordu. "Çakır'la gezeriz."

"Hiç havamda değilim ki."

"Seni havaya sokmak için zaten," diye konuştu bardakları sehpanın üzerine koyarken. "Merak etme seni yormayacağım çok. Sadece için açılır biraz. İnan, sana iyi gelecek."

İstemeye istemeye kabullendim. Ezgi ona yardım etmemi engelleyerek az sonra çok güzel bir sofra kurdu buraya. Bilgisayardan eğlenceli bir film seçti fakat eğleneceğimi sanmıyordum ama ona mâni olamıyordum ne de olsa bunları ben iyi hissedeyim diye yapıyordu. Böyle gelen birine git diyemezdim ya.

"Yesene hadi şu böreklerden," diye işaret etti gözleriyle tabağıma koyduğu ıspanaklı börekleri. "İlk kez yaptım biliyor musun? Kendim yaptım diye söylemiyorum ama on numara olmuş."

Gülümsemeye çabalarken börekten ufacık bir ısırık aldım. İştahım yoktu ve günlerdir yediğim şeylerin tatlarını hissedemiyordum. Ağzıma aldığım her şey yavan geliyordu tıpkı bir saman gibi. "Olmuş mu?" diye sordu Ezgi gözlerime hevesle bakarken. Kafamı aşağı yukarı salladım. "Ellerine sağlık."

"Burada beş tane börek var, hepsi bitecek hepsi."

İtiraz ettim. "Elimdekini zar zor yiyorum zaten, yiyemem o kadarını."

"Yiyeceksin!"

"Yiyemem."

"İyi ben yerim."

Ezgi beni zorlamadı daha fazla. Hissizce böreklerimizi yedik. Ağzımın tadı o kadar yoktu ki neyi yiyip içtiğimi ayırt edemiyordum bile. İzlediğimiz film benim açımdan tam anlamıyla hiç olurken oturduğum koltukta yönümü pencereye çevirdim ve bacaklarımı toplayıp kollarımı onların etrafına sardım. Kafamı da koltuğun başlığına yaslayarak gözlerimi içinde onun adımları olmayan sokağa diktim. Bir zamanlar hevesle yollarını gözlediğim adamın şimdi unuttuğum ayak izlerinin hasretiyle yanıyordum.

Ne kadar süre böyle kaldım bilmiyorum. Ezgi filmi kapatırken, "Çok güzeldi film değil mi Mislina?" diye sordu.

"Evet," dedim gözlerimi pencerenin dışından içeriye sokmazken.

Ezgi sıkıntıyla soluklandı. "Tamam hadi kalk. Biraz hava alalım."

"Ezgi ben gelmeyeyim," diye fısıldadım gönülsüzce. "Uykum var biraz."

"Geleceksin," dedi otoriter bir sesle. "Ben şuraları bir toplayayım sen de kalk üzerine bir şey al çıkıyoruz. Hem ben daha maaşıma doğru düzgün dokunmadım bile. Seninle bir şeyler yaparız, yeriz. Kahve içelim mi?"

"Ezgi..."

"Elinin körü!"

"Tamam içelim," dedim sesimdeki kırılganlık ve bezginlik bir hayli belli olurken.

Ezgi yanımdan kalkarken sofrayı toplamaya başladı, ben de ona yardım ettim. Birkaç dakika içinde ortalığı düzene soktuktan sonra üzerimize bir ceket aldık. Ezgi, Çakır'ı hazırlarken telefonuma baktım. Hiç kimseden, hiçbir şeyden bir bildirim yoktu. Kadir'in mesajını görene dek.

Kimden: *Kadir*

"Mislina iyi misin? Birkaç gündür görüşemiyoruz ve merak ediyorum seni." (14.02)

Derin bir nefes alıp Kadir'e mesaj yazdım.

Kime: *Kadir*

"İyiyim." (14.36)

Telefonumu cebime koyduğum gibi çalmaya başladı. Kaşlarımı çattığımda arayanın Kadir olduğunu gördüm. Birkaç saniyelik bir duraksamanın ardından aramasını kabul edip telefonu kulağıma yasladım. "İyi değilsin yani?" diye sordu acelesi varmış gibi. "Bir şey olduğunun farkındayım Mislina. Ne oldu?"

"Iyiyim Kadir," dedim inatla. "Sınav haftası ya ondan bu kırgınlık. Biraz zor geçiyor."

"Seni tanıyorum," diye itiraz etti. "Sınav haftalarında sadece uykusuz olursun, böyle ruhsuz değil. Neredesin? Yanında olmak istiyorum, endişeliyim."

"Buna gerek yok," dedim dudaklarımı ıslatırken. "Yani endişelenmene gerek yok."

Diretti. "Neredesin diye sordum Mislina?"

Ezgi ile göz göze geldiğimizde omuzlarımı düşürüp cevap verdim: "Ezgi ile dışarı çıkacağız. Kahve içeceğiz."

"Tamam. Bana konum at bir beş dakika uğrarım yanına. Biraz emrivaki oldu ama bana başka bir şans bırakmıyorsun."

"Kadir..."

"Mislina sen atmazsan Ezgi'ye sorarım biliyorsun. O da seve seve verir adresi."

"Peki tamam," dedim gözlerimi kapatırken. "Dışarı çıktığımızda haber vereceğim sana."

"Bekliyorum."

"Görüşürüz."

Kadir ile telefonlarımızı kapattık. Ezgi bana dik dik bakarken ceketimin düğmelerini ilikleyerek telefonumu cebime attım. Ezgi, Çakır'ı hazırladıktan sonra evin kapısını açtım ve onları beklemeden aşağı indim. Merdivenleri inerken kafamı boşluğa kaldırdım belki ona dair herhangi bir sese rastlarım diye. Fakat rastlayamadım. Ellerim cebimde sokağa indiğimde havanın hafif sert dokusu tenime sinmeye başladı ama bundan hoşlanmıştım. Ezgi biraz sonra apartmandan çıktığında, "Bizi beklesen ya biraz," diye konuştu.

Olduğum yerde durdum ve onlara bakmadan onları bekledim.

Çakır dışarı çıktığı için çok mutlu görünüyordu. İstemsizce tebessüm ettim ama bu gelip geçici bir uğramaydı dudaklarıma. Yan yana geldiğimizde yürümeye başladık. Nereye gidiyorduk bilmiyordum fakat yürümeyi seviyordum. Sadece o yanımdayken daha çok seviyordum.

Apartmanla aramıza mesafe koymaya başlarken az sonra sokak lambasının altından geçtik. Oturduğumuz bankı geride bıraktık. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve derin bir nefes aldım. Bu bana sadece acı vermişti.

Ezgi rahat bir sesle, "Ona kızgın mısın değil misin anlayamıyorum," diye konuştu. "Şu an karşında olsa ona ne söylerdin Mislina?"

Fısıldadım sesimi kimsenin duymasını istemiyormuşum gibi. "Günün birinde terk edeceğini bilseydim kendimi sensizliğe alıştırırdım, derdim."

"Buna alışabilir miydin?"

"Kendimi kandırmayı severim, Ezgi."

"Ama yaşadığın şey gerçek ve sen kendini kandırma yaşını çoktan geçtin."

"Yaşımın bir önemi yok," diye mırıldandım ayakkabılarımın uçlarına bakarak yürürken. "Dokuz yaşında da olsam doksan yaşında da olsam insan bir yerde avutmalara aç bırakıyor kendini. Gerçek şu ki; Akif Selim yanımda yok ve yine gerçek şu ki; hakkım kalmamasına rağmen onu çok özledim."

"Buna neden hakkın yok ki?" diye sordu şaşkınlıkla.

Dalgın bir sesle konuştum. "Benden gitti ya sanki ona karşı içimde ne varsa yaşayamazmışım gibi geliyor. Onu özlemek, onu hâlâ çok sevmek haddim değilmiş gibi geliyor."

Sinirle güldü. "Asıl haddin olan ne biliyor musun? Sana bunu yaşattığı için gidip yüzüne tükürmek." Bana baktı ve gözlerini devirdi. "Tabii konu sen olunca bu o kadar imkânsız ki."

"Bunu yapmam ve yapamam," diye itiraf ettim. "Ezgi sanki her şey bir kâbusmuş gibi... Yani ben anlamıyorum inan bana. Daha önce hiç böyle olmamıştım ki. Şimdi gitti ve ben burada kaldım. Sonra ne olacak? Ondan başkasına nasıl bakarım ki? Ondan başkası nasıl sevilir bilmem. Sevemem de."

"Günü geldiğinde belki her şey çok daha başka olur. Belki karşına daha iyi biri çıkar. Seni gerçekten seven ve anlayan biri."

Sersemce gülümsedim. "Bunları konuştuğumuza o kadar inanamıyorum ki..."

"Konuşturan utansın."

İçime gömdüm akıtmaktan usandığım gözyaşlarımı. Hiçbir haber yoktu ondan. Ne bir mesaj ne bir bildirim ne de bir adres. O öylece beni terk ettiyse ve ulaşılmamak için çaba sarf ediyorsa mutlaka bir şeyi vardı. Bundan emindim ama diyemiyordum bunları çünkü o yoktu. Ben bir başıma kalakalmıştım.

Biraz daha ilerledik. Ezgi güzel bir kahveci bulduğunda az ileride Akif Selim'in çalıştığı kitapçıyı fark ettim. Buraya o günden beri sadece bir kez uğramıştım ama onu görememiştim. Ezgi karşı kaldırıma geçerken, "Sen git ben geliyorum," dedim. "Bir yere uğramam gerekli."

"Nereye?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bir kitap alacaktım ders için, şimdi hatırladım. Geliyorum beş dakikaya."

"Tamam bekliyorum seni."

Kafamı belli belirsiz bir hareketle salladıktan sonra üzerinde bulunduğum kaldırımdan ayrılmayarak yolu takip ettim. Birkaç dakika içinde kitapçıdan içeri girdiğimde epey sessiz bir ortamın içine düştüm. Aslında burada olmamın pek de mantıklı bir yanı yoktu ama onu görebilme umudumun ufacık bir kısmına tutunmuştu işte ellerim. Kapıyı kapattıktan sonra ağır ve temkinli adımlarla rafların oraya yöneldim. Boştu.

İlerledim.

Her an bir yerden çıkacakmış gibi geliyordu.

Fakat bu ihtimal köreldikçe kalbim de köreliyordu.

Adımlarım bir bebeğin adımları gibi sallantılıydı ve her an yere düşebilirdim. Gözlerim ufak bir endişeyle ileriyi görmeye devam ettiğinde durdum ve gözlerimi kapatıp bundan vazgeçtim. Maksadım sadece iyi olup olmadığını gözlerimle görmekti. Kafa dinlediğini söylemişti Kenan

ama bu her ne kadar doğru olma şansını barındırsa bile bir yanım böyle olmadığını bağırıyordu. Onu duyuyordum ve peşinden gidiyordum.

Akif Selim'in varlığı beni burada da karşılamazken arkamı döndüm. Ta ki o sesi işitene dek. "Akif'i mi arıyorsun?"

Bu Cansel'di.

Kaşlarımı çattım ve arkamı dönerek yüzüne baktım. Yüzünde çok rahat bir ifade vardı. Kendinden emin bir duruşla adımlarını bana doğru sürmeye başlarken, "Hayır," dedim. "Bir kitaba bakmıştım ama bulamadım."

"Kitabın adı ne?"

"Bulamadım zaten, önemli değil."

Arkamı yeniden döndüğümde beni sesiyle tekrar durdurdu. "Bir süre çalışmayacak ama onunla konuşuyoruz."

Söylediği şeyle olduğum yerde buz kestim. Onunla konuşuyor muydu sahiden? Ben ondan bihaberken onlar iletişim halinde miydi? Belki de yalan söylüyordu, belki sadece iş içindi ya da bilmiyorum işte... Aklımı hep en kötüsünden sakınıyordum. "Şakalaşıyoruz hatta."

"O, insanlarla şakalaşmaz."

"Yalan mı söylüyorum yani?"

"Yüksek ihtimalle," dedim sertçe yutkunarak.

Adım seslerini duydum. Buraya doğru geliyordu ve ben hareketsiz bekliyordum. Yan dönerek elini bir kitaba kaldırdı. Onu rafından ayırırken, "Sanırım hayatına sıkıcı insanlar dahil olmuş," dedi. "Bu yüzden bu yönünü fark edememişsin."

Güldüm. "Amacın ne senin?"

Sahte bir şaşkınlıkla karşılık verdi. "Ne gibi bir amacım olabilir?"

"Buraya onu sormaya gelmedim. Kaldı ki onu sakın bana anlatmaya kalkma, altında kalırsın." Dudaklarımı ısırarak gücümü topladım ve arkamı dönüp Cansel'in gözlerine dik dik baktım. "Söylediklerini duymak zorunda değilim, inanmak zorunda hiç değilim. Maksadın neyse benden uzak dur."

Tepkisi sürdü. "Sen iyi değilsin. Kafanda ne kurdun bilmiyorum ama..."

Sözünü kestim. "Sakın aptalı oynama bana! Kendi küçük dünyanı bizimle renklendirmeye çalışma sakın. Benden uzak dur!"

Cansel sözlerime herhangi bir yanıt veremezken hızlanan kalp atışlarımla birlikte arkamı dönerek dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Kapıya doğru yürürken yeniden seslendi ve bu artık çok zorlama bir tavır olmuştu. "Selamını iletirim, Mislina!"

Ne dediği ve komik imaları umurumda olmadan kitapçıdan derhal ayrılarak çabucak karşı kaldırıma geçtim. Onun söyledikleri canımı çok sıkmamıştı ama bununla bu kadar kolay üzerime gelmesi ve beni bilerek acıtmaya çalışması hoşuma gitmemişti. Kalbimi böyle kolay kıracağını falan mı sanıyordu?

Bunu bir tek Akif Selim başarabilirdi ve başarmıştı da.

Ondan sonra kimsenin bana yaptığı kötülükler koymazdı.

Az sonra kahveciye vardım. Çakır, hayvanlar için açılmış olan kısımdaydı. Uzaktan gülümsedim ve derin bir nefes alarak kahveciden içeri girdim. Birkaç saniye sağıma soluma bakındığımda Kadir ve Ezgi'nin bana baktığını gördüm. Kadir çoktan gelmişti. Yanlarına gidip oturduğumda Ezgi yüzüme baktı. "E hani kitap almamışsın?" diye sordu.

"Bulamadım," dedim düz bir sesle.

O sırada Kadir'le göz göze geldik ve beklemeden konuştu. "Gözlerimle görmek istedim ne halde olduğunu. Görmez olaydım." Durdu ve ekledi. "Üzerinden tır mı geçti senin?"

Buruk bir tebessümle gülümsediğimde Ezgi arkasına yaslanarak kollarını göğsünde topladı. "Adı lazım değil Akif Selim geçti desek doğru olur."

Kaşlarımı çatarak hızla Ezgi'ye baktım ve ona masanın altından ayağımla vurdum. Omzunu silkti. Kadir olanları bilmiyordu. Beni biliyordu ama onunla ne olduğunu bilmiyordu. Bilmediği bir durum olduğunu fark ettiğinde üzerime gelerek, "Anlamadım?" diye sordu. "O... O herif sana bir şey mi yaptı?"

Ezgi cevapladı: "Kızın ağzına etti."

"Ezgi lütfen," diye susturmaya çalıştığımda Kadir pes etmeden kendini öne çekti ve endişelenerek yüzüme öyle baktı. "Ne demek bu Mislina? Ne yaptı o sana? Söylesene!"

"Kadir boş ver," dedim bu konuları gerçekten arkamda bırakmak isterken. "Kimse bir şey yapmadı bana."

Ezgi soğuk soğuk gülerken o sırada garson geldi ve önümüze menü bırakıp gitti. Menüye uzanacağım sıra Kadir beni durdurdu ve gözlerime derin derin bakarak "Mislina her ne olduysa bana da anlatacaksın öyle değil mi?" diye sordu. "Yoksa biliyorsun her halükârda öğrenirim ben."

Ezgi'yle göz göze geldi.

Bıkkınlıkla soluklandım. "Tamam. Önce bir siparişlerimizi verelim."

Siparişlerimizi kısa bir süre içinde hallettikten sonra Kadir onunla konuşmamı büyük bir merak ve telaşla bekliyordu. Ellerimi birbirine geçirerek parmaklarımla oynamaya başladım. Gözlerim masanın üzerinde duran kahve bardağındaydı. "Konuşacak ya da anlatacak bir şey yok. Her ilişkide olduğu gibi..." Duraksadım. Bizim onunla adı konulmuş bir ilişkimiz var mıydı? Düzelttim. "Yani bilirsiniz bu hayatta daima sorunlar olur ve yaşanır. Herkes payına düşeni yaşar ve ben de bunu yaşıyorum."

"Bunu sana yaşatan o belli ki," dedi Kadir kafasını sallarken. "Kalbini mi kırdı?"

"Kalbimi öldürdü," diye cevap verdim gözlerimi kahve bardağının üzerinden ayırmazken.

Kadir, "Mislina açık konuşur musun biraz daha?" diye sordu sabırsızca. "Aldattı mı seni? Kandırdı mı? Ne yaptı?"

Gözlerimi Kadir'in gözlerine kavuşturdum. Gülümsedim. Dudaklarıma acı sürülmüş gibiydi ama ben ağlamak yerine gülmeyi tercih etmiştim fakat ağlasam canımın bu kadar yanacağını sanmazdım. "Terk edildim."

"Ne?" dedi Kadir şaşkınlıkla kalakalırken. Gülümsemeye devam ettiğimde bir tepki daha verdi ama bu seferki öfkeliydi. "Onun ben ta... Seni terk etmek? Seni terk ediyor öyle mi? O kafayla çok yaşamaz söyleyeyim."

Bir şey diyemedim. Ezgi devam etti ona destek olurcasına. "Mislina'nın bile terk edildiği bir dünyada bizi harcarlar çatır çatır."

"Nasıl yapabiliyor bunu benim hâlâ aklıma almıyor," dedi Kadir dudaklarını yalarken. "Seni sevmiyor muymuş? Neden terk etti? Senin onu deli gibi sevdiğini biliyordu bunu nasıl yapabildi?"

"Kadir lütfen sorma daha fazla bir şey," dedim yerimde kıpırdanarak. "Ben de bilmiyorum çünkü. Neden böyle olduğunu bilmiyorum. Nasıl bu hale geldik onu da bilmiyorum. Sorma lütfen daha fazla işte."

Ardından kahvemden bir yudum alıp bıraktım yavaş yavaş. Kadir içi hiç rahat olmayan bir şekilde arkasına yaslandığında gözlerime bakmaya devam etti. Konuşmak istiyordu ama biliyordu ki konuşursam canım daha çok yanacaktı. Ben artık sustuklarımın da boğazıma dizilmesinden yorulmuştum. Ben artık sustuğum her satırda boğulmak üzere olduğumu fark etmekten usanmıştım.

Kadir, "Sınavların nasıl gidiyor peki?" diye sordu. "Kafanın içi rahat değil farkındayım ama bu sınavlarını da etkiliyorsa..."

Ezgi benim yerime konuştu yine. "Berbat bir halde tabii ki. Bir sürü ders bırakacak alttan."

Kadir burnundan soluyarak, "O herifi gördüğüm ilk yerde sana bunu yaptığı için mahvedeceğim," diye konuştu. "Oysa iyi birine benziyordu, seni üzmeyeceğinden emindim Mislina."

"O zaten iyi biri," dedim saf bir tebessümle. İşte! Bu sefer çok içten bir gülüştü bu ve kanım kaynamıştı uzun zaman sonra içimde sıcacık dolaşırken. "Ayrıca herkes bir gün herkesi üzer. Kimse sonsuza kadar birini mutlu edemez."

İkisi de bana sadece bakınmakla yetindi.

"Akif Selim... Onu benim kadar kimse tanıyamaz. Ben onu yüreğinden sevdim, içinde gördüm kendimi ve bağlandım ona. Beni acımasızca arkasında bırakmadı, giderken beni de yanında götürdü. Geri gelecek biliyorum. Bana değil ama kendine. Lütfen onun hakkında kötü şeyler konuşmayın. Akif Selim'i bilmiyorsunuz çünkü o kötü biri değil."

Ne olursa olsun onu seviyordum ve ona bağlıydım. Zaten bendeki bu sevda anlık bir heves değildi. Öyle olmuş olsaydı kalbimi kalbinin içine yuva diye bırakmazdım. Onun ruhu da yüreği de çok başka. Bir şeyler var ve ben bunu öğreneceğim. Yine çok üzüleceğim belki ama olsun, mutlu olmak için sevmedim ben onu.

Akşam olduğunda kendimi yine odama kapattım. Ağlayacak değildim ama gülmüyordum da. Zaten göz pınarlarım kurumuştu ağlamaktan. Yatağımın üzerine kurulmadan evvel masanın üzerinde duran kar küremi aldım ve oturdum öylece. En son Kumru'yu elime alıp sevmiştim burada ve ertesi gün ölmüştü... Şimdi yine aynısı yaşar mıydım bilmiyorum ama ben zaten ölmüştüm.

"İnsan," dedim sessizce kar küreme bakarken. "Birini sevdiği zaman her şeyi göze alabilmeliymiş meğerse. Şimdi uzaktan şaka gelir başkasına yaşadıklarım ve hissettiklerim ama görseler cayır cayır yanan kalbimi, dokunsalar yüreğime hayret ederler... Çok sevmekten oluyormuş bu sadece, çokça değer vermekten... Gerçi ben seni hâlâ deliler gibi seviyorum. Ben sana ilk gördüğüm günkünden daha çok âşığım. Sadece kırıldım, sadece vuruldum ama seviyorum işte. Ölene kadar da bu böyle sürecek. Büyük konuşuyorum Akif Selim, çok büyük konuşuyorum ki senden başkasını böyle sevemeyeceğim. Senin gibi birine asla rastlayamayacağım. Gitmeler gelmeler içindir demiştik, öyle olacak. Bana gelme

tamam ama gönlünden de itme beni. Rahatsız etmem söz, söz dokunmam sana ama itme beni senden ırağa..."

Kendi kendime konuşmuyordum aslında, hayali bir günlüğüm vardı ben de ona içimi döküyordum.

Kumru'm benim günlüğümdü ve sayfalarım bitmişti ben de yenisini almak yerine hayaliyle avutmaya başlamıştım kendimi.

Elimdeki kar küresine uzun uzun bakmaya devam ettim ve kendimi usulca yatağıma doğru devirdim. Kafamı yastığımın üzerine koydum. Gözlerim masamın en güzel köşesinde duran çerçeveye kaydı. Ellerim titreyerek ona uzandığımda çerçeveyi yanıma koyarak uzun uzun izledim onu ve bizi. Bazen insan bir fotoğraf karesinde yaşamak istiyordu. O âna hapsolmak ve kendini daima o anda bırakmak istiyordu. Keşke mümkün olsaydı.

"Bir nedeni var biliyorum," diye mırıldandım güzel yüzüne bakarken. "Bu gidişinin bir nedeni var. Sana hep inandım çünkü ben. Sen beni arkasında koyup gidecek bir adam değilsin, Akif Selim. Eğer ki ben de sana inanmazsam yaşanmaz bu dünyada. Şayet ki senden bile vazgeçersem şu kalbim ömrüm boyunca atmaz bir daha." Yutkundum ve gülümseyerek fısıldadım. "Ne olursa olsun kalbinin benden olduğunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Elimi tuttuğunda hızlanan kalbinden tanıyorum seni. Bana bakmaya kıyamayan, doyamayan gözlerini biliyorum... Nasıl inkâr ederim görüp de hissettiklerimi?"

Beni seviyordu. Akif Selim benim onu sevdiğim kadar beni sevmese bile yüreğinde ben vardım biliyordum. Öylesi bir adamın dudaklarından dökülen o cümleler yok yere değildi. Belki benden, kendinden kaçmıştı ama yüreğinden kaçamazdı.

Çerçeveyle uzun uzun bakışmaya devam ettik. Onu olduğu yere bıraktım sonra, ait olduğu yere. Masamın en güzel köşesine.

Ertesi gün son sınavlarımı da verip eve geldim. Ezgi bugün işe gitmişti ve ben düne sanki bir gram daha iyi hissediyordum ya da böyle olduğuma kendimi inandırmak için zorluyordum.

Banyodan çıktıktan sonra saçlarımı kurutup oturma odasına geçtim. Yerimi aldım yine koltuğumda yönümü pencereye çevirdim. Hava çok güzeldi ama gözlerim nedense hep bir kar tanesi arıyordu. Kış bana onunla geçirdiğim o güzel günleri hatırlatıyordu. Banka baktım ve gülümsedim. Sokak lambasının altında bizi gördüm sonra hayal ettim.

"Masalların sonunda hep sonsuza kadar mutlu yaşadılar derler ya," diye sordu bana. "Buna inanıyor musun Mislina?"

"Sen?"

"Ben sonsuz bir mutluluk olduğunu sanmıyorum."

"Mutsuz olmak için sebep yoksa neden olmasın ki?"

"Her şey için bir sebep vardır."

"Peki, sonsuz bir mutsuzluğa inanıyor musun?"

"Sonsuzluk..." Bekledi ve gözlerini kapattı. "İnsanın asıl sonsuzluğu kalbinin içinde yaşattığı insanı her saniye hissettiği andır."

"Kalbinin içinde bir sonsuzluk var öyle mi?"

"Var. Adı da sensin. Bizim için sonsuza kadar nasıl yaşadılar diyeceklerini bilmiyorum ama birbirlerinin sonu olduklarını diyeceklerini biliyorum, Mislina."

"Biz birbirimizin sonuyuz öyle değil mi Akif Selim?"

"Hem de sonsuza kadar."

Hayalim bitti ama ben hayatın içindeydim. O da öyle. O halde hayaller yaşanmak içindi.

Sonuna kadar ve sonsuza kadar birbirimizin olabilmek için.

Dalgın dalgın kurduğum hayali yaşadığımı düşünerek besledim ruhumu. Gülümsediğimin farkında bile değildim. Çakır bacaklarıma sarılmaya geldiğinde irkilerek ona baktım. Gülümsedim yorgun bir savaşçı gibi. "Yanımdasın sen değil mi?" diye sordum ona sanki beni anlıyormuş gibi. "Hep yanımda ol tamam mı? İnsanın en zor zamanlarında sağlam dostlara ihtiyacı oluyor. Sen bambaşkasın."

Çakır zıplayarak yanıma geldiğinde kıkırdadım. "Dur dur," dedim. Bir haftadır işittiğim bu ses sanki kulağıma yabancıydı. Sesli bir şekilde gülmüştüm. Bu sahiden olmuştu. Çakır ile şakalaşmaya devam ederken gözlerim bir anlık pencereden dışarı odaklandı. Duraksadım. Kalakaldım.

Akif Selim'i gördüm.

Ağır adımlarla buraya doğru geliyordu.

Onu gördüğüm anda hızlanan kalbim, titreyen ellerim ve her an ağlayacak gözlerime dur bile diyemeden ayaklanarak "Akif... Akif Selim," diye fısıldadım. Ayağa kalktığımda sarsılan dengem beni koltuktan destek almaya kadar itmişti. Akif Selim'in başı önde eğik olan yürüyüşü kalbimi acıtırken apartmandan içeri girdiğini gördüm.

Kupkuru olmuş dudaklarımla olduğum yerden ayrılarak çabucak kapının oraya gidip gözetleme deliğinden gelmesini bekledim. Kalbim...

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Karnımda beni delik deşik eden bir ağrıyla baş başaydım.

Gözlerimi kapatıp açtım o gelene kadar ve işte... Merdivenden çıktı sonra kapımın önünde durdu. Kapıya uzun uzun baktı. Yüzünü gördüm. Yüzünü gördüğüm an kendimi unuttum. Elimi kilide götürsem ve açıp sarılsam diye bekledim öylece fakat yapamazdım ki... Akif Selim'i kapıya öylece bakışında gördüm kendimi. Niye öyle bakıyordu? Neden içi acıya acıya bakıyordu kapıya? Omuzları çökmüştü, gözleri küçülmüştü sanki.

Nefesimi tuttum.

Çünkü şu saniyelerde onunla yaşamak değil ölmek isterdim.

Elimi kapının koluna götürdüğümde birkaç adım geriledi ve yutkunarak arkasını döndü sonra da üst kata çıktı.

Elim havada kaldı.

Akif Selim yukarı çıktı.

Kendimi geri çektim ve kapıya baktım. Hissettiğim tek şey onu deliler gibi özlediğimdi, ona sımsıkı sarılmak istediğimdi. Şimdi yukarı çıksam bunu yapsam kızar mıydı? Yapamazdım ki, o beni terk etmişti. Ben ona sarılamazdım artık. Ama... Ama merak ediyordum halini, gidip bir merhaba desem kalbimi tekrar kırar mıydı?

Hem küçücük bir merhaba, bize yeniden vedaları getirmezdi ya...

Tamam çıkacaktım yukarı ve gözlerine bakacaktım. Sadece ona nasılsın diye soracaktım ve daha fazlası olmayacaktı.

Bekledim. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama bekledim.

Hazırdım nihayet. Kalbimin içindeki sancıyı hafifletmeye hazırdım. Anahtarımı aldığım gibi kuvvetli bir soluk çektim içime sonra da evden çıktım. Adımlarım beni onun kapısına götürdüğünde hızla yükselip alçalan göğsümün üzerine elimi koydum ve dua edip gözlerimi açtım. Sonra da kapısını çaldım.

İki kez.

Iki adım geride durduğumda ellerimi önümde toplayıp yutkundum. Akif Selim kapıyı açar açmaz gözlerimiz kesişti. Gözlerimiz birbirine kavuştu, ben de ona. Nasıl hissedeceğimi, nasıl düşüneceğimi tam anlamıyla bilmiyordum ama gözlerine baktığım tam şu anda kendime mâni olmak o kadar zordu ki, gidip boynuna sarılarak kokusunu içime çekememek mahvedici bir ölümdü. Akif Selim elini kapının kolundan çekmeden donup kalmış bir çehreyle yüzüme bakmaya başladı. Gözle-

rinin rengi solmuştu sanki, cildi kurumuştu karanlıktan ve saçları incinmişti acıdan. Eskisi gibi değildi, eskisi gibi görünmüyordu. Gözleri aynı bakıyordu ama aynı gözlerin adamı değildi. Ellerim, dudaklarım titrerken boğazımdaki yumruyu yok etmek istercesine, "Ben," dedim. Sesim kırılıyordu. "Geldiğini gördüm. Sadece nasıl olduğunu merak ettim... Aslında... Aslında ben seni merak ettim işte... İyi... İyi misin Akif Selim?" Gülümsedim ağlamaya ramak kala. "Ben pek iyi değilim de... Ama umarım sen iyisindir."

Buraya çıktığım için pişman değildim. Onunla konuştuğum için gurursuz da değildim. Sadece kalbim bana neyi yapmamın doğru olduğunu söylüyorsa onun peşinden gitmiştim.

Akif Selim elini kapının kolundan çekerek, "Mislina," diye konuştu. Adımı söylediği anda gözlerim kıpkırmızı oldu ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne diyecekti? Ne söyleyecekti bana? Yorgun görünüyordu. Sanki ona vursam yere düşerdi ve bir daha oradan kalkamazdı. "Sen buradasın... Sen neden..."

Sözünü kestim cümleleri kalbimi daha fazla yakmadan. "Yok yok yanlış anlama. Ben sadece seni merak ettim. Yoksa biliyorum biz diye bir şey yok. Aslında bunu biraz da kendim için yaptım. Belki bastırırım içimdeki duyguyu seni gördükten sonra. İyi misin Akif Selim? Daha iyi misin?"

"Değilim Mislina," dedi ağır ağır. "Ben hiç iyi değilim."

Kaşlarımı çattım endişeyle. Bir adım öne çıkacağım vakit kendimi durdurdum. Hayır bunu yapamazdım. "Ne oldu?" diye sordum elim ayağıma karışırken. "Bir şey mi oldu?"

"Ama sen... Sen lütfen çok mutlu ol."

"Şunu söyleyip durma," dedim ona. "Dalga mı geçiyorsun benimle anlamıyorum. Görmüyor musun halimi? Nasıl mutlu olabilirim ki? Nasıl çok mutlu olabilirim? Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Benimle konuşmayı denemiyorsun bile. Sadece aynı şeyleri yüzüme söylüyorsun. Ben mutlu olmak istemiyorum Akif Selim. Ben sadece ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir şey olmadı sadece..."

"Benden sakladığın bir şey var biliyorum," dedim gözlerine cesurca bakarak. Akif Selim gözlerini kaçırmak yerine kan oturmuş gözleriyle baktı bana. Bu bir cevaptı. Direttim. "Söyle o zaman. Söyle bana da bileyim. Söyle de çözelim her neyse. Tamam yine beni terk et ama en azından neden böyle olduğunu anlayayım. Benimle olmak istemiyorsun

onu da anladım zaten zorlamam seni merak etme. Sadece bana bir şey söyle Akif Selim..." Duraksadım ve konuşmaya yine ben devam ettim. "Herkes bir şey söylüyor ama ben hiç konuşmayan sana inanıyorum. Niye? Sence niye Akif Selim? Çünkü seviyorum ben seni. Sen sevmezken, sen benden vazgeçerken bile seviyordum. Şu anda da seviyorum. Yarın da ondan sonraki gün de seveceğim. Bir arada değiliz, belki de hiç olamayacağız ama bana bir şey söyle de en azından anlayayım ne olduğunu... Lütfen bana bir şey söyle!"

"Konuşacak çok şey var belki ama bu gücü kendimde bulamıyorum. Böyle olsun istemezdim fakat elimde değil," dedi zar zor cümleleri bir araya getirirken. "Sana bunları yaşattığım için özür dilerim."

Hayretle gülümsedim. Gözlerimin kenarında bir nem vardı. "Sadece basit bir özür mü söylüyorsun bana?"

Hiçbir şey konuşamadı. Gelmek ve gitmek nasıl bu kadar zor olabilirdi. Elimi uzattığım an kavuşacaktım ona ama aramızda görünmeyen binlerce kilometre vardı. Bunu hissetmek korkunçtu.

Kulaklarımı sağır edecek birkaç dakika öylece baktık birbirimize. Ben elimden geleni yapmıştım ama onda aynı gayreti gördüğümü söyleyemezdim. Akif Selim bizi susarak bizden kaçarak bitirmişti her şeyi. Benim kadar olamamıştı.

"Peki," dedim kısık sesimle gözlerimdeki yağmurları yağdırmadan evvel. "Sen öyle diyorsan öyle olsun. Nasıl olduğunu merak ettiğim için buradaydım ama bir önemi... Her neyse... Sınavlarına da girmedin, nasıl toparlayacaksın bilmiyorum... Benim sınavlarım çok iyi geçiyor. Yine kahvelerle yatıp kalkıyorum." Elimi saçlarıma götürdüm ve adımlarım geriye savruldu. Gülümsedim acıyla. "Neyse işte öyle... Ben gideyim. Sen de umarım daha iyi olursun. Görüşürüz, Akif Selim."

Gözlerine son bir kez bakamadan arkamı döndüm. Sonra aynı hızla sesiyle duraksadım fakat akmıştı o bir damla yaş gözlerimden. Duyduğum son cümle ise beni bu merdiven boşluğunda boğmaya yetmişti. "Buradan taşınıyorum."

Kulaklarım bana bir şeyler getirirken dişlerimi farkında olmadan sıktığımı hissettim çünkü yutkunamamıştım. Ne demek buradan taşınıyorum? Nasıl? Nasıl gidebilirdi ki? Arkamı dönmeli ve ona bunu sormalıydım. Bunu kendim için yapmalıydım. Saniyeler saydım ve o her saniyede biraz daha gücümü topladım. Dizlerimin bağı çözülüyordu ama ben ayakta durmak zorundaydım. Bu apartman boşluğunda yapayalnız olmuşken, kıpkırmızı olduğuna inandığım gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak titreyen dudaklarımı ıslattım. Gülümsedim. Acı acı gülümsedim.

Sonra,

Gözlerimi açtığım gibi arkamı dönerek hızla Akif Selim'i içeri ittim ve kapıyı kapatıp onu kapının sırtına yasladım.

Bunu yaptım.

Hissettiğim tek şey üzüntü değildi, bundan emindim. Çok daha fazla şeyi hissediyordum.

Akif Selim bana şaşkınlıkla bakarken elimi onun kollarından çekip başımı öne eğerek yutkundum. Bunu başardım. Soluğum hızlıydı, kalp atışlarım zaten daima soluğumla yarış içindeydi. Kafamı kaldırıp Akif Selim'in üzerimde olan bakışlarına sabitledim. Güzel gözlerinde tanık olduğum tek şey şaşkınlık değildi artık, hüzündü. Hayatını ve kalbini başkası yönetiyormuş gibi davranıyordu. Buna neden izin veriyordu?

Kelimeler ikimizin arasında bir uçurumu oluştururken ilk konuşan o oldu, uçurumun büyümesine izin vermedi sanki bunu kendi elleriyle inşa eden o değilmiş gibi. "Mislina..."

Sözlerini kestim çünkü konuşma sırası bendeydi. Komik, o zaten hiç konuşmuyordu. "Neden?" diye sordum sesimin kırılmaması için zorlarken. "Neden? Benden kaçmak için mi? Zaten kaçtın, zaten gittin hayatımdan daha ne kadar gideceksin? Daha ne kadar uzağıma düşeceksin, Akif Selim?"

Sırtını kapıdan çekti yavaşça ve bana çökmüş omuzlarıyla bakmaya devam etti. Boy farkımız pek olmadığı için gözlerimizi yakalarken zorlanmıyorduk, en azından ben ondan kaçırmadığım müddetçe fakat şu kısımda bir saniye bile kaçıracak gözüm yoktu ondan. Dudaklarını araladı ama kelimeler öyle bir saklanmıştı ki içinde, ışık yaksam emilirdi o zifiri karanlıkta. "Söyle," dedim inatla üzerine giderken. "Lütfen... Neden gidiyorsun? Benim yüzümden mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır." Sesi bilmediğim bir adama aitti ama bildiğim adamdı o. "Seninle bir ilgisi yok inan bana. Sadece..."

"Sadece ne?" dedim gülümserken. "Sadece ne Akif Selim?"

Ikimiz de sustuk fakat susmamalıydı bana verecek bir cevabı olmalıydı.

Ben konuştum, ben direttim. Ne de olsa artık kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. "Ben," dedim göğüs kafesime zehir gibi sinerek orayı ağrıtan havayla. "Buraya senin için taşındım. Ben buraya senin için taşındım! Anlıyor musun beni? Anlıyor musun?" Bunu defalarca kez tekrar edebilirdim, hiç yorulmadan. "Ve sen şimdi gideceğim diyorsun bana. Hiç mi değerim kalmadı, hiç mi inanmadın sen benim kalbime?"

Çabucak itiraz etti ellerime dokunmak isterken, uzattığı ellerini bir türlü ellerime ulaşamazken. "Hayır öyle değil. Öyle değil yemin ederim. Ben sana değer veriyorum. Sana her şeyden çok değer veriyorum, Mislina."

"O zaman bunca ayrılık, acı niye?"

Gözleri de dili de aynı şarkıyı söylüyordu. İkisi de aynı paragrafın cümlesiydi ama biri başı biri sonuydu. Gözleriyle beni yaşatıyor, dilinden dökülenlerle yaralıyordu. Üstelik tozlu tozlu görüyordu beni, ben onu öyle görüyordum. Çökmüştü sanki bir şeyler olduğunu anlayacağım kadar kırılmıştı bedeni. Ona gitmek istedim, yine giden ben olmak istedim çünkü bu seferki *son*du.

"Sana bunu yapamam ki," diye konuştu. "Sana bunları yaşatmaya hakkım yok. Günah değil mi sana?"

"Beni sadece korkutuyorsun," dedim, nefesim artık ciğerlerime batıyordu. "Ben zaten yaşadım yaşayacağımı ama gerçek bir şey söyle bana. Bir şey var biliyorum, sende bir şey var, Akif Selim..." Konuşamadı yine. Ne zaman bir şeyler söylemeye uzansa o ipi kesiyordu ve düğüm atıp kaldığı yerde duruyordu. O düğümü çözen hep ben oluyordum. Aramızdaki mesafe çok azdı ve benden kaçamazdı.

"Ne oldu?" diye uzattım ellerimle yüzünü kavrarken. Çekinmedim, gücenmedim ya da pişmanlık duymadım. Sevdiğim birine dokunurken neden bunları hissedecektim sanki? Ellerim titriyordu, yanağına konduğunda. Avuçlarımın içi buz gibi olmuştu teninin soğukluğundan. Akif Selim bana bir yangının içindeymiş gibi bakarken onu oradan kurtarmamı istemiyordu. Fakat itiraz etmedi ne kendini çekti ne de buna mâni oldu. Ona bir adım yaklaştım ya da bir adımdan daha azdı bu. Bilmiyorum işte, hesap yapamıyorum. Fısıldadım bir ninni gibi gözlerinde kaybolurken. "Neyin var? Bana anlatamayacağın hiçbir şey olamaz. Bunu biliyorsun değil mi? Sen belki beni görmüyorsun, belki yalan geliyorum sana ama ben seni görüyorum, Akif Selim. Bir şeyler olduğunu anlayabilecek kadar görüyorum seni..." Mavi mavi bakan gözleri beni denizlere itti ama limanımı da rotamı da ellerime değil kalbime verdi. Kalbimdeydi. Nefes almıyor gibi bakıyordu, sanki bir şey daha söylesem ağlayacaktı. Tekrar ettim ve ona sokulmak istercesine fısıldadım: "Lütfen, Akif Selim... Bana bir şey söyle artık..."

"Seni seviyorum," deyiverdi.

Kalp atışlarımı tümüyle durduran bu iki kelime dudaklarından fırar ettiğinde, ruhumun daha önce hiç bu kadar acıdığını hissetmedim. Bu saf bir acıydı. Neden acımıştı kalbim bilmiyorum ama acıyordu işte.

Baktığı yerde acıyordum, gözleri acıyordu çünkü dudakları acıyordu, kelimeler acı saçıyordu. Fakat bu iki kelime bana acının da güzel yanlarını göstermişti. *Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum...*

Akif Selim, beni seviyordu.

Akif Selim, bana beni sevdiğini söylemişti.

Tüylerim ürperdi sanki üşümüşüm gibi ama artık avuçlarımın içi yanıyordu. Buz gibi teninde yanıyordum ben, artık onun yangınının içindeydim. Peki, bunca ateş sarmışken etrafımızı o kapı deliğinden içeri giren soğuk da neyin nesiydi?

"Uzun zamandır," diye ekledi sesi ruhuma bıraktığı bir mükâfatken. Gözleriyle bakıyordu bana beni anlarken. Nasıl hissediyordum, nasıl da delicesine çarpıyordu yüreğimin içi böyle? "Uzun zamandır kalbimdesin, Mislina... Her şeye bu kadar geç kalmışken bunu söylemeye de geç kalmak istemedim... Belki bir anlamı yok belki artık iş işten geçti ama..."

"Beni terk ettin ve bana seni seviyorum diyorsun..." Ellerimle yüzünü sarsmak istedim fakat bunu yapmak yerine ellerimi yüzümden indirdim lakin Akif Selim birini tuttu ve onu avuçlarımın içine alarak kafes gibi hapsetti. Ellerimize baktı. "Sana hep inandım, inanacağım da. Bu gözlerde yalan olamaz, bu ellerin bu kadar sıcak olamaz ama..." Derin bir nefes alıp verdiğinde avucunu açtı sonra da elimi alıp tam kalbinin üzerine koydu.

Elimi oraya öyle bir koydu ki, ben çekmek istesem de o gelecekti bu sefer peşimden.

Yutkunarak başladı sözlerine. Veda ediyormuş gibi baktı gözleri. "Benim kalbim de yalan değil, sana yalan gelmedim hiçbir zaman. Fakat bazen..."

"Bazen öyle şeyler oluyor ki önünde bir engel yok sanıyorsun ama engelin ta kendisi oluyorsun değil mi?" diye sordum onun yarım kalmış cümlesini tamamlarken. "Ağlayarak arkasını dönüp giden bir adam için fazla tecrübesiz bir ayrılıktı bizimki, Akif Selim." Kendimi toparladım ve derin bir nefes aldım. "Şimdi bana gerçeği söyle, tamam mı? Neden? Neden gittin?"

Söyleyecekti biliyorum.

"Kalbim nasıl atıyor, Mislina?" diye sordu bana.

"Çok güzel ve çok hızlı," dedim. "Benim kalbim gibi."

Gülümsemeye çalıştı ama sadece dudağının kenarı azıcık kıvrıldı. İçimden ağlamak geliyordu fakat aynı zamanda gülmek. "Şimdilik," diye konuştu sonra beni bir duvara iter gibi. "Şimdilik, Mislina."

"Anlamadım?" dedim sersemleyerek. "Nasıl şimdilik?"

Gözleri gözlerimi buldu, hayır oradan hiç gitmemişti ki. Konuşmadık ve bu ne kadar sürdü bilmiyorum. Bu suskunluk beni korkutmaya başlarken, "Akif Selim?" diye sordum, elim kalbinin üzerinde, elinin altında durmaya devam ederken.

Birkaç saniye bekledi ve gülümsedi. Bu gülümseme... Bu acının kardeşi olan gülümseme... Tanımak istemediğim kadar biliyorum seni. "Kalbim yavaşlıyor, Mislina. Kalbim yok oluyor, kalbim benden gidiyor..." Öylece kaldım, dünya durdu ve ben nefes alamadım. Sesli bir şekilde güldü bu sefer. "Seni görünce bile heyecanlanmayan, elini tutunca, gözlerine bakınca dâhi hızlı hızlı atmayan kalbi neyleyeyim ki?"

"Akif Selim..."

"Seninleyken her an duracak, her an yok olup gidecek bir kalbi daha ne kadar sevebilirsin ki? Benim gibi aciz bir adamın bunu sana yaşatmaya hakkı var mı? Korkağım, ilk fırsatta arkamı döndüm, yalnız bıraktım seni, yok saydım... Bak bir de kalbim ölüyor işte... Beş para etmez bir adamı sevmeye devam edebilir misin? Ben buna izin veremem ki, kıyamam sana... Kıyamam Mislina."

Söyledikleri, gözleri, dili, kelimeleri... Hepsi kulağımı sağır ediyordu. İnkâr ederek kafamı sağa sola salladım. "Hayır bunlar doğru değil... Hayır hayır hayır..."

"Bunlar doğru," diye durdurdu beni. Sarstı bedenimi. "Baksana bana bir! Yetersizim ben senin için. Bir hiçim! Ölüyorum ben Mislina. Bugün, yarın, belki de sonraki gün. Bir gün ama o gün uzakta değil. Seni kendime alıştırdıktan sonra yanından ayrılmak... Ben kimim de bu hakkı kendimde görüyorum?"

"Benim adıma kararlar alamazsın," dedim gözlerimi kalbine odaklamışken. İrislerim bir büyüyor bir küçülüyordu. Kafamdan aşağı döktükleri bir kazan suydu ve ben o suda boğulmamak için debeleniyordum. "Benim kalbimi düşünmüyorsun sen..."

"Senin kalbini düşünüyorum," diye kesti sözlerimi bir anda elimi bırakıp elleriyle yüzümü kavrarken. Bana yakın yakın bakıyordu. "Seni düşünüyorum. Geleceğini, seni ve kalbini... Yok olup giden bir kalbi daha ne kadar sevebilirsin?"

"Seninle yok olana kadar."

"Bu değil..."

"Tam olarak bu," dedim inatla fakat kırılacaktık birazdan. Birazdan ikimiz de ya deli gibi sarılıp ağlayacaktık ya da dağıldığımızla kalıp ka-

pıları yüzümüze kapatacaktık. Bu yaşanacaktı ama ikincisinin olmasına izin vermeyecektim. "Tam olarak bu Akif Selim." Yüzümdeki ellerini indirdim ve gözlerine daha cüretkâr baktım şayet ki bunu yapmasaydım hüngür hüngür ağlayacaktım, aslında şu an kendimi saklıyordum ondan. Duygularımı arkama almıştım. "Beni düşünseydin bunları yapmazdın. Hem nereden biliyorsun ki; belki senden önce öleceğim, belki yarınım olmayacak belki seninle geçireceğim birkaç gece daha... Nereden biliyorsun? Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?"

"Konu bencillik değil!"

"Konu bu!" diye sesimi yükselttim çıkmasını istemediğim hıçkırıklarımı boğmaya çalışırken. "Konu tam olarak bu! Asıl ben kimim ki seni sadece sağlığında sevecek kadar nankör biri olacağım? Bir insan birini sevdiği zaman onunla her şeye evet der. Ben seninle her şeye evet dedim en başından ama sen bunu görmedin. Bana mı inanmadın yoksa kendine mi?"

"Kendi nefesini bile kendi alamayan bir adamım," dedi düz bir sesle. "Baştan aşağı hastalıklı bir bedenin sahibiyim. Korkağım, bencilim, güven vermiyorum sana... Böyle birini mi seveceksin sahiden?"

"Sen yaşadıklarına karşı daima şükreden bir adam oldun," diye devam ettim. "Şimdi de öylesin sadece beni kendinden soğutmaya çalışıyorsun. Bunun farkındayım!"

"Başaramıyorum değil mi?" diye verdi en sonunda pes edercesine nefesini. "Seni kendimden soğutamıyorum değil mi Mislina?"

"Hayır," dedim saklamadan. "Sana çok kızıyorum hatta öyle çok kızıyorum ki, yüzüne bir yumruk atasım geliyor ama soğuyamıyorum senden, Akif Selim... Soğuyamam da. Bana evimsin diyen bir adamın bu sahte sözlerine kanamam çünkü kalbinin gerçek olduğunu savunurken bu sözlerle beni avutman... İnandırıcı olamıyorsun, üzgünüm."

"Seni kendimden soğutmam için ne gerekiyor?" diye sordu ciddiyetle. "Benden nefret etmen için, beni silmen için ne yapmam gerekiyor, Mislina?"

Bunu bana nasıl sorardı? Bu sözleriyle bile beni kendinden soğutamıyordu çünkü bunları söylerken bile benden izin alıyordu. Ona dik dik baktım. "İstesen de beni kendinden soğutamazsın! Baksana, senden soğumam için benden taktik istiyorsun. Sen aslında beni bırakmak istemiyorsun, benim seni bırakmamam için bir neden arıyorsun."

Sustu.

Doğruydum.

"Bu kalp sana istediğini veremez," dedi. "Bak iki hafta içinde mahvetti beni, bizi çok üzecek... Çok ağlayacağız, benim gibi bir adam seni yok yere ağlatacak. Buna değmem inan bana, ben buna değmem."

Kafamı iki yana salladım. "Uğraşma boşuna!"

"Ömrünün en güzel yıllarını benimle hastane köşelerinde mi geçireceksin? Bu mu senin hayalin? Bu bataklık mı?"

"Sen," dedim parmağımı kalbine sertçe bastırdığımda. "Kaçak dövüşen birisin. Bunları söylemek istemiyorsun biliyorum. Seni, senden daha iyi tanıyan bir kadın için sakın bana bu kuru cümlelerle gelme."

Gözlerindeki sisleri kaldırdı. Kalbinin üzerinde duran parmağımı çekmedim ve oraya baktım. "Benim evim burası çünkü. Sen de biliyorsun, inkâr etme. Çok üzülüyorsun, üzülüyorum ama atlatabiliriz. Biraz olsun, biraz olsun inancın varsa bunu atlatabiliriz. Ben seninle ölmeye de yaşamaya da hazırım. Bunun farkında olman için ne yapman gerekiyor? Benim bu aptal kalbim daha ne kadar kendini ispat etmek için hızlı hızlı atmak zorunda?" Sesimi yükselttim tekrar. "Yarın benim de bir hastalığımın çıkmayacağı ne malum? Sana bunun garantisini kim verdiriyor? Ne durumda olduğun umurumda ama bana ve duygularıma karışamazsın! Seninle olmam ama senden nefret edemem. Şayet ki gidip kalbimi kıracak bir şey yapsan bilerek yaptığını bilirim... Ama kırılırım, nefret edemem. Bunu benden neden sakladın ki? Sen şimdi, ölüyorum tut elimden desen bir saniye bile düşünmem tutarım ellerinden... Çünkü sevgi böyle bir şey. Acıtıyor. Ama ayrı ayrı acıtmasın, tek bir yara olup aynı yerden kanayalım."

"Mislina," diye uzandı ellerime. Bu sefer kalbi hakikaten yavaşlıyordu, sesindeki ve gözlerindeki uyuşmadan anlamıştım. "Sana vaat edeceğim hayat bu değil özür dilerim. İsterdim ki güzel bir geleceğimiz olsun. Ben bunların hayalini bile kurmazdım ki... Geleceğimde hiçbir şey yoktu sadece yaşıyordum ama seni kalbime aldıktan sonra tavanlarla barıştım ve sersem sersem hayaller kurdum. Ne bileyim..." Gülümsedi ama kırgındı işte. Baştan aşağı yaralıydı. "Mezun oluruz, yurtdışına gideriz, birlikte eğleniriz... Sonra evleniriz ve çocuklarımız olur... Çok saçma değil mi? Benim bir çocuğum olabilir mi? Kendine bile yetemeyen bir adam sana ve çocuğuna bakabilir mi? Nefret ettim kendimden, kendimden soğudum çünkü hayallerimi de seni de kaybedecektim. Bu işe yaramaz kalbim, bu işe yaramaz ciğerlerim... Baştan aşağı çürüttü hayallerimi. O yüzden sana bunları yaşatamam. İster saçma de ister ağzına geleni söyle... Ama devam edersen benimle yarım kalacaksın, güzelim. Yarım kalacağız."

Bana öyle bir konuştu ki... Her şeyimi götürdü her şeyimi. Bana sadece onu verdi. Yüzündeki bu ölü ifade gözlerindeki ümitsizlik bana öyle dokundu ki gıkımı çıkaramadım. Kurduğu hayalleri anlattıkça içime içime ağladım. Öleceğim diyordu... Sanki yarına kadar yaşayacağımızın bir garantisi varmış gibi... Kızamıyordum da... Kıyamıyordum da... Ne olursa olsun kapıyı çarpıp çıkamıyordum.

"Yarım kalalım," diye fısıldadım sesim incecik çıkarken. "Biz de yarım kalalım ne olacak ki? Sonuna kadar mutlu olmayız ama biz de birbirimizin sonu oluruz. Asıl şimdi veda edersek yarım kalırız Akif Selim..." Derin bir nefes alıp verdiğimde gözlerimi yumdum ve ona biraz daha yaklaşıp öyle devam ettim. "Öleceğim diyorsun ya..." Gözleri doldu, doluydu zaten. "Böyle yaparak beni öldürüyorsun... Hem ben hastane kokularını çok severim. Çorba yapmayı da, eczaneye gitmeyi de... Ya da ne bileyim," deyip bakışlarımı kaçırıp öyle güldüm. "Kalbin yavaşlıyor diye ölecek değilsin ya. Benimki de çok hızlı atıyor o zaman ben de ölümsüz müyüm bu durumda?"

Gülümsedi ve gülümsediği anda kıvrılan dudağına doğru yolculuğa çıkan o bir gözyaşıyla tanıştım.

Şimdiye kadar kendini tuttuğu kabahatti, şimdiye kadar kendimi iyi tutmuştum ben de.

Boğazım düğüm düğüm olurken gözlerinin altındaki nemi sildim. Parmaklarım ıslandı ama kururdu. "Bunun için benden gitmiş olman... Neden hemen pes ettin ki? Gerçeği söyleseydin ne değişecekti? Böyle olunca kahraman mı oldun sanki? Beni kendinden kurtaran bir kahramansın öyle mi?" Dudaklarımı ıslatıp çektim gözlerimi irileştirirken. "Biz masalın içinde yaşamıyoruz Akif Selim, benim kahramana değil sana ihtiyacım var. Senin kurtarılmayı bekleyen bir prensese değil, bana ihtiyacın var. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz ama sen kaçıyorsun."

"Ben seni başka türlü ne olursa bırakırım sanıyordun ki? Seni bırakmak mı? Asıl ölümü o an yaşarım... Ne senden gidebilirim ne de seni incitebilirim ben. Bunun için gittim çünkü senden gitmem için başka bir sebebim yoktu, olamazdı da."

Yutkunamadık.

"Benimle," dedi zar zor konuşurken. Ağlıyordu. O ağlarken ben kendimi tutamıyordum. Gözleri ağlayan bir adamın ruhu nasıl kuru kalabilirdi? "Ölecek misin, Mislina? Seni bırakıp giden bir adama tekrar güvenebilecek misin? Ellerini bırakan bir adamın ellerini yeniden tutacak mısın? Benim yapamadığımı yapacak mısın? Çünkü kim olsa güvenmez, sen de..."

"Ben Mislina'yım," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp yüzünü usul usul severken. "Başkası değilim. Sen değilim, o değilim, bu değilim... Benim kalbim başka, benim duygularım başka. Herkesin kalbi başka işte. Herkes ne yapar bilmem ama ben Mislina'yım. Anladın mı beni?"

Akif Selim gözleriyle konuştu ağlarken. "Sen benim, Mislina'msın."

Gülümsedim, gözlerimden bir damla yaş düşerken. "Ben senin, Mislina'nım." Daha geniş gülümsedim ve bu bana daha geniş bir hüzün verdi. "Ben senin Kar Çiçeğinim."

"Kar Çiçeğim," diye tekrar etti sesi titrediğinde.

Ellerimi yüzünden çektim yavaşça ve birbirimize sarıldık. Birbirimize sarıldığımız anda ağlamaya başladık. Sarsılarak ve mahvolarak...

Kalplerimiz bu kadar kırılgan ve hassas olmasaydı daha güçlü olabilirdik ama bu dünya ve yaşananlar bizi çaresiz bırakıyordu. O, sonunun olmadığını düşünürken beni o arafta bir başıma bırakıp gitmekten korkmuştu. Hâlâ da korkuyordu fakat yalnızlık onun kalbi için de benim kalbim için de zehir... İnsan asıl ölümü kalbi yalnız kaldığında yaşar.

Fakat ben ölmek istemiyorum ben yaşamak istiyorum, onunla beraber... Şayet ki bizi bekleyen bir ölüm varsa ölürüm de onunla beraber.

Ne kadar süre bu sancının içinde birbirimizi dinledik bilmiyorum ama birbirimizden ayrıldığımızda kızarmış gözlerimiz, o mahcup o korku ve endişenin bir arada olan duruşunu gördük. Kaybetmek, işte bizi korkutan buydu. Kafamı inatla sağa sola salladım ve hâlâ ağlıyordum. "Geçecek tamam mı? İyi olacaksın, ölmeyeceksin. Doktora gideceğiz ve seni asla yalnız bırakmayacağım. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım, Akif Selim."

Kızarmış ve ıslanmış güzel gözleriyle bakmaya devam ettiğinde elleriyle çabucak yüzümü kavrayarak alnını alnıma yasladı. Telaşla konuştu sanki acelesi varmış gibi. "Bana kızma, benden nefret de etme ama ileride bunlardan bıkarsan, pişmanlık yaşarsan... İşte asıl o zaman ölürüm çünkü bundan sonra beni başka bir hayat bekliyor Mislina. İlaçlar, tedaviler, dikkat etmem gerekenler... Bunlar seni sıkarsa ya... Ya bıkarsan ya bunalırsan benden?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedim inkâr ederek. "Ben başkasıyla bir ömür boyu sağlıklı yaşamaktansa seninle savaşmayı her şeyden çok isterim. Lütfen bana bir daha bunları sorma, biliyorum vicdan yapıyorsun ama sana yemin ederim olmayacak. Stresten uzak durman gerekiyor ilk başta ama sen kendini ateşe atıyorsun. Gör bak, iyiye gidecek her şey.

Kalbin yavaş atsın, kalbin hızlı hızlı çarpmasın sorun değil. Biz de koşmayız, küçük adımlar atarız, korku filmi izlemeyiz ya da gökyüzünden aşağı bakmayız... Ben sana hep uyarım, sen yeter ki kaçma ne kendinden ne de benden." Yutkundum ve alnını alnımdan çekerek gözlerini gördüm. "Hem senin annen, babanı bir an olsun yalnız bıraktı mı? Peki ya benim annem, babamı bir an olsun bir başına koyup gitti mi? Bazı hayatlar iki kişiliktir Akif Selim, biz de onlardanız..."

Akif Selim hasta bir anne, babanın evladıydı. Kendisi de hastaydı ama hastalıklar peşinde başka sorunları da getirmişti. Kalp yetmezliği... Bu çok riskli bir hastalıktı ama üstesinden gelebilirdik. Ben inanıyordum. Akif Selim de inanmak istiyordu ama pes etmiş gibi duruyordu. Onun kendine olan inancını verecektim. Bu ne kadar sürerse sürsün böyle olacaktı.

"Bir şeyler olduğunu anlamıştım," dedim yutkunurken. "Çünkü tanıyorum seni. Durduk yere gitmezdin. Hastalığı getirdim aklıma ama bunu benden saklamazsın diye düşündüm ve yok saydım fakat şimdi..."

"Beni mahvetmek istedin değil mi?"

"Hayır," dedim omzumu silkerek. "Ben bir sana inandım, sadece sana inandım fakat bundan sonra ne olursa olsun bana söyleyeceksin. Her şeyi. En gereksiz şeyi bile. Saklamak yok tamam mı? Bundan sonra hiçbir şeyden kaçmak da yok."

"Söz," dedi gülümsemeye çalışırken. Gülümsedim.

Akif Selim derin bir nefes aldı, almaya çalıştı fakat bunu görmemem için bana sımsıkı sarılarak "Özür dilerim," dedi. "Seni üzdüğüm, ağlattığım, kırdığım için. Sana veda etmek zorunda kaldığım için." Elleri sırtımı kafesledi. "Sana karşı içimde beslediğim bu his giderek artıyor ve ben ileride daha çok üzülmemek için onu yok etmek istedim ama olmadı, olmuyormuş. Sensiz geçirdiğim bu günlerde bir an olsun çıkmadın aklımdan. Tek düşündüğüm şey sendin."

"Peki, taşınacak mısın?"

Bekledi. Bekledim. Sabırla konuşmasını ve bana bir cevap vermesini bekledim. Kalbinin ritmini duyamıyordum. "Dünya'nın diğer ucuna da gitsem anladım ki, seni de yanımda götüreceğim... Çünkü..."

Ben devam ettim. "Çünkü insanın kalbi kimdeyse, evi de oradadır."

Gülümsedim. Gülümsediğini hissettim. Elleri benden yavaş yavaş uzaklaşırken ayrıldık birbirimizden. Akif Selim beni bırakmadı. Bir elini yüzümün sağ köşesine koyarak parmağıyla tenimi sevdi. "Bir başkası

olsa, bunca yaptığımdan sonra beni asla affetmezdi. İnanmazdı hislerime..."

"Ben bir başkası değilim, Akif Selim," diye tekrar ettim. "Kırıldık kabul ama hangi insan başka bir insanı kırmaz ki? Sonsuz bir mutluluk mümkün mü sence? Ben o gece beni terk eden adamı da o sokak lambasının altında dans ettiğim adamı da çok seviyorum. Sana inanıyorum."

Elbette ona inanıyordum, kimse inanmazken bile. Ben de inanmazsam kalbimin ne önemi kalırdı ki?

"Peki derslerin ne olacak?" diye sordum üzülerek. "Vizelere bile girmedin."

"Senin vizelerin nasıl geçti?"

"Çok iyiydi."

"Emin misin?" diye sordu inanmayarak.

Pes ettim. "Değilim. Kötü geçti çünkü çalışamadım doğru dürüst ve hepsinden kalmış olabilirim."

Kendine kızdı. "Bak, tek hasarım ruhsal değilmiş... Bunu nasıl da düşünemedim."

"Birlikte bütlere kaldık," dedim ikimizi de güldürmeye çalışırken. Buna gerçek anlamda o kadar ihtiyacımız vardı ki. Gülmeye çalıştı. "Finaller var daha, tabii yine geçemeyiz ama bütlerde toparlarız. Toparlamasak da olur biz de alttan ders veririz dünyanın sonu değil ya."

"Sana bile bunları söylettirecek kadar delirtmişim seni."

"Beni delirttin evet." Birkaç saniye sonra ekledim. "Ama akıllıyken bile bir işe yaramayan biz, delirelim işte..."

Zamanı yine durdurduk çünkü birbirimize bu kadar hasretle, bu kadar derin bakarken zamanın nasıl aktığını umursamıyorduk, hissedemiyorduk bile. Elini, buz gibi olmuş ellerine yüzüme tekrar koyduğunda, "Sen öyle bir insansın ki," dedi bana. "Bana rağmen hâlâ benimlesin. Bu hayatta bir seni bir de babamı üzmekten korkuyorum ve seni üzdüm ama söz bir daha olmayacak Mislina. Kırdığım, acıttığım her yeri düzelteceğim. Belki eskisi gibi de olmayacak ama bunun için uğraşacağım inan bana."

Yanağımda olan elini kavradım ve orada sabitleyip gözlerimi hafifçe kısarak ona özlemle baktım. "Kırgınlıklar geçer Akif Selim. Bunların hepsi geçer yeter ki biz birbirimizden geçmeyelim."

"Senden bir daha geçebilir miyim ben?"

Gülümsedim. "Sen beni terk ederken bile benden gitmemiştin ki..."

Gülümsedi ve utandı. "Beni bu kadar iyi tanıyor olman..." Gözlerini kapattı ve soludu. Soluğu yorgundu. "Ben artık gideyim," diye indirdim ellerimizi yüzümden. "Sen de dinlen güzelce tamam mı? Evde sıcak yemeğin var mı? Bir haftadır yoktun ve olduğunu da sanmıyorum."

"Dert etme hallederim," dediğinde ona kötü bir bakış savurdum. "Sana sıcak bir çorba getireceğim."

"Mislina inan bana gerek yok."

"Akif Selim!" diye uyardım onu.

"Tamam bakma öyle korkuyorum," dedi saf saf.

Gülmemek için kendimi zor tuttuğumda gülümsedi ve devam etti. "Vizeler bittiğine göre Bursa'ya gideceksin değil mi?"

"Evet," dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. "Ama daha bilet almadım."

"Ben alırım."

"Yok, gerek yok buna."

"İki kişilik."

"Ne?" diye çattım kaşlarımı. "Nasıl yani?"

"Seninle daha önce hiç Bursa'ya gitmedim. Bu sefer yolcu etmeyeceğim Mislina. Seninle geleceğim fakat hemen dönüş biletimi alacağım merak etme."

Şaşkınlık ve mutluluk dört bir yanımı sardığında bunu iyice anlamaya çalıştım. "Akif Selim... Yani neden böyle bir şey yapasın ki? Gitmek ve gelmek seni yorar."

"Yormayacak Mislina," dedi kafasını iki yana sallarken. "Hem boş ver bunu. Dört saatlik bir yolculuk... Seninle, aynı yerde ve yan yana... Sensiz geçirdiğim bu bir hafta bile yıllar gibi gelmişken o dört saati hiçbir şeye değişmem. Yetmez bile ama..."

Bunu diyen bir adamın beni terk etmesi... Terk ederken bile gidememesi... Ona kızamazdım. Bana bu kadar güzel bakarken nasıl kızabilirdim ki?

"Peki," diyebildim sessizce. Gülümsedi. "Ama en kısa zamanda doktora birlikte gideceğiz tamam mı? Hatta ben hep senin yanında olmak istiyorum. Geceleri ben uyurken bile aklım sende kalıyor, kalacak Akif Selim. Ne olursa olsun saat kaç olursa olsun beni ara olur mu? Sakın ama sakın çekinme. Koşarak geleceğim yanına."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi sakince. Sonra da bırakmak istemiyormuşçasına yutkundu. "Sen aşağıya in istersen artık."

"İneceğim ama sonra sana çorba getireceğim," diye konuştum. "Yarın da..."

"Yarın da birlikte olacağız," dedi hızla. "Yapamadığımız ne varsa yapalım olur mu? Sinemaya gitmek ister misin? Oradan da direkt gara gideriz."

"Olur," diye gülümsedim. "Sonra yine kumpir yer miyiz?"

"Yeriz tabii," dedi sıcacık bakarken. Gözleri, cildi, bakışları üşüyordu ama bana bakarken ısındığını hissediyordum. Akif Selim her şekilde hasta olduğunu dışarıdan belli ediyordu ama geçecekti işte. Biz bunu birlikte aşacaktık. Ne de olsa imtihanlar bizler içindi biz de mutlu ya da mutsuz ne olursa olsun birbirimizin sonu olacaktık.

"O zaman ben sana çorba getireyim," dedim geri çekilirken. "Bekle tamam mı?"

"Peki," diye kapıyı açtı usulca ve ben de dışarı çıkıp çabucak aşağı indim. Ezgi gelmişti. Ezgi benim geldiğimi görünce, "Neredeydin sen?" diye sordu. "Merak ettim."

Hızla mutfağa girdiğimde peşimden geldi. Dolabın kapağını açtım ve çorba tenceresini çıkardım. Ezgi, "Mislina," dedi. "Sana bir soru sordum!"

Rafların birini açıp tabak alırken Ezgi'ye baktım. "Yukarıdan geliyorum."

Şaşırdı. "Yukarıdan? Akif Selim'in yanından mı?"

"Evet," diye salladım kafamı aşağı yukarı.

"Nasıl ya?" dedi şaşkınlığı büyürken. "Siz konuşuyor musunuz?"

"Ezgi sana her şeyi anlatacağım ama birazcık vakit ver bana."

"Mislina neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Ezgi söz beş dakikaya konuşacağız."

Ezgi durdu ve bu olanlardan hiçbir anlam çıkaramadan arkasını dönerek içeri gitti. Ben de hızlı hızlı Akif Selim'e bir tabak çorba ısıttım. Sonra yanına iki dilim ekmek koydum. Elimdeki tepsiyi özenle yukarı götürerek kapısını çaldım. Kapı saniyeler içinde açıldığında ona tepsiyi uzattım. "Soğumadan iç lütfen. Sonra da güzelce dinlen ve ilacını da oturduğun ya da yattığın yere yakın koy, koy ki alırken zorluk çekme. Gece bir şey olursa beni ara tamam mı Akif Selim?"

Ona uzattığım tepsiyi alırken iç çekerek gözlerime baktı. "Tamam Mislina. Teşekkür ederim."

"Önemli değil, sen iyi ol da."

Bir şey diyemedi ama gözlerinde delicesine bir mahcubiyet gördüm. Bunu çok yere çekebilirdim fakat yapmadım, yapamadım. Akif Selim'i çok iyi tanıdığım için gözlerine dokunamadım. Birbirimize iyi geceler dedikten sonra ben aşağıya indim. Kalbim sakindi ama huzurluydu da. Aslında içimden ağlamak geliyordu çünkü birini sevdiğim zaman ve o sevdiğim kişi böyle bir sınava tabi tutulduğunda insan ne hissederdi ki? Akif Selim, yaralı bir adamdı. Annesi yoktu, babası vardı ama yok gibiydi. Kendisi zaten yalnızdı ve rahatsızdı... Onu seviyordum ve yanındaydım. Yanında olacaktım.

Derin bir nefes alıp içeri girdiğimde Ezgi'nin beni sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaştım. "Otur şöyle," diye işaret etti bakışlarıyla beni yerken. Sanki annesi yokken evde türlü türlü haltlar yemiş çocukmuşum gibi davrandı şu saniyeler içinde.

Tam karşısındaki koltuğa geçip oturduğumda yüzümü ona döndüm.

"Anlat," dedi Ezgi. "Her şeyi."

"Biz biziz, Ezgi," dedim tebessümle.

"Nasıl?"

Bunları ona ne detaylı şekilde anlatacaktım. Gözlerimi kapattım ve bir süre bekleyip öyle devam ettim. "Akif Selim hasta. Astım hastasıydı ama şimdi bir şey daha çıktı, çıkmış. Kalbi ölüyor Ezgi. Kan dolaşımı yavaşlıyor günden güne. Bana böyle anlattı. Bunu benden sakladı, bunu bana anlatmadı bile. Beni üzmemek için gitti. Şimdi sana böyle sakin anlattığıma bakma, görseydin gözlerini, görseydin titreyen ellerine üzülürdün Ezgi. Demiştim sana; Akif Selim beni bilerek bırakmaz."

"Barıştınız mı?"

"Biz zaten küsmemiştik ki."

"Mislina seni mahvetti," dedi Ezgi dümdüz bir sesle. "Seni bu kadar kolay terk ederken nasıl hemen siz oldunuz?"

Afalladım. "Ezgi, bunları nasıl söylersin?"

"Bak seni çok seviyorum ama ilk fırsatta giden bir adam için..."

"Bunu kendi de söyledi," diye konuştum çabucak. "Akif Selim ondan nefret edip soğumam için bile benden yardım istedi ama yapamam ki... Nasıl yaparım Ezgi? O bu haldeyken onu nasıl yalnız bırakırım? Sevgi

böyle bir şey mi? Beni terk etti, evet. Ama bana bağırmadı, ihanet etmedi, aldatmadı... O benden giderken bile gidemedi ki. Ben asla ama asla ondan geçemem. Onu tanımıyorsun daha, o bile kendini benim kadar iyi tanımıyor ama ben biliyorum onu. Hem," dedim buruk bir gülüşle eklerken. "Bana bunları acı çeke çeke söylerken 'oh iyi olmuş, bana bunları yaşattın, beter ol mu?' deseydim? Ben bunu diyebilir miyim sahiden? Ben günlerce ağlayayım da yeter ki onun canına bir şey olmasın Ezgi."

"Mislina," diye yanıma oturdu Ezgi. "Bak ben seni çok seviyorum bir tanem, Akif Selim'e karşı bir kinim yok ama... Ne bileyim bunu senden saklamamalıydı. Ya ileride daha kötü şeyler olursa?"

Gülümsedim. "Bunu söyledi. İleride her şey kötüye gittiğinde hâlâ bu adamı sevebilecek misin? Olmasını istediğin hayat mı bu mu diye sordu. Seni üzmek için söylemiyorum ama sen de Emre'yi sevmedin mi? Doğrusuyla ve yanlışıyla? Beni anlaman gerek Ezgi."

Maksadım asla onu incitmek değildi lakin olaylara yalnızca kendi çerçevesinden bakıyordu, düşündüğü tek şey bendim bunu biliyordum.

Ezgi'nin gözleri durgun bir suyu andırdığında devam ettim ve elini tuttum. "Üstelik her insan birbirine benzemez ki. O hatasız ya da kusursuz bir adam değil, ben de değilim. Başkasıyla olmaktansa onunla mutsuz olurum. Bunu en iyi sen bilirsin. Lütfen beni anla."

Ezgi kırık biz kızdı. Sevdiğini kaybetmişti. Babası ve yaşananlar... Onun tek ailesi bendim ve birbirimize sahip çıkmak, birbirimizi anlamak zorundaydık. O sadece duygusal olamıyordu. Olmaktan kaçıyordu.

"Özür dilerim," dedi çekingen bir sesle. "Seni üzmek istemedim sadece senin kadar derin düşünemiyorum."

"Konu derin düşünmek değil; konu Akif Selim, konu çok sevgi. Düşünsene, ne olacaktı? Ben hayatıma devam edecektim, o okulu bırakacaktı belki sonra hayatıma birini almak istesem bile alamayacaktım. Ondan haber gelmeyecekti... Daha bir sürü buz gibi düşünceler. Benden çekindiği için, beni üzmek istemediği için gitti ama ben bırakmadım onu. Umudunu yitirmesine asla müsaade etmeyeceğim."

"Şayet ki, Akif Selim seni durduk yere bırakmış olsaydı onu süründürmen için senin aklına türlü türlü şeyler sokardım. Tabii sen de tam Ferhunde kılıklı bir karaktere sahip olduğun için bunları yapardın ama..."

Hafifçe gülümsedim. "Yine diyorum; o beni durduk yere bırakmaz. Emin ol bu terk edişin ardından boş bir sebep çıksaydı böyle olmazdı. Kabuğuma çekilirdim ama öyle değil işte..." Sabırsızca iç çekerek heye-

canlandım. "Benimle evlilik hayali kurduğunu söyledi. Bunu bana söyledi inanabiliyor musun? Ama sonra bu şey çıktı işte ve o hayallerinden vazgeçti... Ben onun beni sevip sevmediğini düşünürken; o benimle evlilik hayali kuruyormuş... Bu adam mı beni yüzüstü bırakıp gidecek?"

"Hadi seni geçtim de Akif'in evlilik hayali kurması..." Ezgi hayretler içinde kalırken güldü. "Bu çocuk küfretmeden bile benim ağzımın payını vermeye devam ediyor."

"Ezgi," diye vurdum ellerine hafifçe. Güldük.

Ezgi, "Ona karşı ağır ithamlarda bulundum ama erkek milleti işte aklıma hep böyle şeyler geliyor," dedi. "Senden özür diliyorum. Yarın da ondan özür dileyeceğim. Saklamayacağım bunu."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Tabii ki yapacağım," diye diretti. "Hem ben nereden bileyim ki; kız tarafıyım kızım ben. Olaylara senin kadar şey yaklaşamıyorum. Ama her şeye rağmen o kadar şanslı bir adam ki, yanında senin gibi biri var. Ne olursa olsun yanında olacağını biliyor."

"Senin gibi işte," dedim cümlemin devamını getirmezken. O anlamıştı çünkü. Ezgi'nin de sevdiği çocuk uyuşturucu batağındaydı ama Ezgi onu bırakmamıştı bilakis Emre'yi kurtarmak istedi, Emre bunun için savaştı. Kurtuldu... Ama bu savaştan canlı çıkan bir kişi bile olmadı.

Yine de insan uğruna savaş verdiği şeylerin sonunda ne olacağını değil de o savaşta var olmayı her şeyden çok istiyor.

Ezgi ile akşam yemeğini yedikten sonra odama çekildim. Akif Selim'i merak ediyordum. Çorbasını içmiş miydi? Telefonuma uzandığım vakit kapı çaldı. Direkt oturduğum yerden kalktım ve koşar adımlarla kapıyı açtım. Akif Selim gelmişti. Elindeki tepsi ve tabağı bana uzattı. "Teşekkür ederim Mislina. Ellerine sağlık. İçi dolu bir tabak vermek isterdim ama bugün olmadı. En kısa zamanda tamam mı?"

"Bunu sorun etme sakın," dedim tebessümle uzattığı tepsiyi alırken. "İyi misin biraz daha?"

"Sanırım," diye geçiştirdi. "Birazdan duş alırım sonrası bakarız..."

"Sıkı sıkı giyin ama bak!"

Kafasını eğdi. "Başüstüne."

Tebessümüm dinmedi. O sırada Ezgi yanımızda belirdi ve derin bir nefes alıp vererek Akif Selim'in yüzüne baktı. "Akif Selim direkt konuya giriş yapacağım. Özür dilerim."

"Anlamadım?" dedi Akif Selim şaşkın bir çift gözle. "Ne için?"

Ezgi, "Mislina'yı terk edip gittiğin için arkadan bayağı salladım, hatta küfür de ettim yalan yok ama bu kız o kadar kötü bir hale gelmişti ki seni söverek dövmeyi düşündüm," diye konuştu.

Gözlerim iri iri olduğunda Ezgi'ye baktım fakat tavrı son derece netti ve bana inatla bakmıyordu. Akif Selim, Ezgi'ye tebessüm ederken, "Özre gerek yok," dedi. "Asıl ben özür dilerim. Hem kim olsa aynı şeyleri söyler ve düşünürdü. Yani Mislina dışında tabii... Yoksa o..."

Ezgi çabucak Akif Selim'in sözlerini kesti. "Evet. Ona senin hakkında türlü türlü şeyler söylediğimde bile asla inanmadı, hatta bana kızdı. Bu kızı bu kadar iyi tanıyorken onu bir daha üzme. Sen de üzülüyorsun biliyorum. Ve geçmiş olsun Akif. Ne olursa olsun ben de yanındayım. Sakın çekinme, daima burada olacağım. Fakat eğer ki bu kızı bir daha ağlatırsan... Bu sefer yüzüne karşı küfrederim."

Akif Selim mahcubiyetle, "Bir daha öyle bir şey olmayacak," dedi. "Buradasın. Kimseye bir şey kanıtlama mecburiyetinde değilim ama ben Mislina'yı üzmeyeceğim. Teşekkür ederim, Ezgi."

"Tamam, böyle ol canımı ye!"

Ne diyeceğimi asla bilemiyordum. Ah Ezgi!

Ezgi geri çekilerek, "Neyse ben gideyim de Mislina bu ânı toparlasın," deyip kıkırdadı ve içeri geçti.

Arkasından tuhaf bir bakış savurduğumda derince soluklandım ve kafamı kaldırıp onun durgun durgun bakan gözlerine odaklandım. "Ezgi işte." Elimi ayağımı dolaştırdım karşısında. "O bazen..."

"Haklıydı," dedi çekinmeden direkt. "Ezgi söylediği her şeyde haklıydı ve sorun yok. Ben bunu hak ettim. Hatta inan bana sen bana böyle baktıkça gözlerimin önünden gitmiyor o an." Hangi andan bahsettiğini biliyordum.

Birkaç adım öne çıktım. Ellerimi önümde birleştirdim. "Bak, bir şeyler yaşadık ama bunu aşmak zorundayız. Senin için ve bizim için. Bundan sonra sen ve sağlığın var. Stresten uzak durman gerekiyor sürekli bunları düşünmen değil. Ben unutmak istiyorum ve unutacağım. Sen de böyle yapacaksın. Yapmalısın. Kendini suçlayıp durma artık."

Bekledi. Sadece gözlerime susarak bekledi. Belki söyleyecek çok şeyi vardı ama o susarak konuştu benimle. İkimiz de her şeyi anlamıştık. Her şeyi.

"Ben gideyim sen de kapat kapıyı da içeri daha fazla soğuk girmesin," dedi Akif Selim. "İyi geceler."

"Sen de dikkatli ol," diye mırıldandım hafif bir merakla. "Güzel geceler."

Gülümsedik. Yavaş yavaş adımlarımız uzaklaştı birbirinden. Elim kapının koluna gittiğinde iç çektim. Akif Selim hâlâ arkasını dönmemişti. Elim her an kapının kolunu bırakacak gibiydi. Dudaklarım biraz daha geniş kıvrıldığında Akif Selim omuzlarını düşürdü ve hızla öne doğru gelerek bana sarıldı zira ben de çoktan öne savrulmuştum.

Bana sımsıkı sarıldı.

O telaşlı, minnet dolu, özlem dolu hissini ruhumun tümüyle hissedebiliyordum. Ellerini saçlarıma taşıdığında onları sevdi. Ağır ağır sevdi.

Gözlerimi kapatıp onu uzun uzun içime çektikten sonra birbirimizden ayrıldık. Akif Selim sükûnetli bir soluğun ardından yanağıma küçücük bir öpücük bırakıp geri çekildiğinde, "Güzel geceler," dedi ve geri geri giderek gülümsedi. Ardından eliyle işaret ederek, "Kapa kapıyı kapa," diye fısıldadı.

Sırıttım.

Daha keyifli güldü.

Kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yaslayıp derin bir soluk aldım. Elimi kalbimin üzerine koydum sonra dudaklarıma götürdüm. Heyecandan titreyen dudaklarım kalbim gibi tir tir titriyordu.

Ezgi salonun kapısına yasladığı omzuyla bana bakarken, "Ay gitti çocuk alo!" diye seslendi.

"Bir kendime geleyim Ezgi izin ver," dedim gözlerim kapalı kalmaya devam ettiğinde. Elimi göğsümden indirdim. Sahi? Akif Selim bana *seni seviyorum* demişti. Bu basit bir iki kelime değildi ki. Bu kalbimin karşılığını aldığı, bu kalbimin dengini bulduğu bir satırdı. Dudaklarından seni seviyorum diye dökülmese de olurdu, baktığı yerde gülüyordu ya gözlerinin içi yeterdi de artardı.

Az sonra gözlerimi açıp Ezgi'ye döndüm. "Bir şey diyeyim mi?" dedi saf saf. "Asıl hasta olan sensin. Kafadan hem de."

Kıkırdadım. "Biliyorum."

Beni alkışladı. "İdeal bir çift."

"Tamam sen yine de bunun dalgasını geçme," dedim Akif Selim için konuşurken. "Onun moralini bozmamak için asla hasta olduğunu hissettirmeyeceğim. Lütfen sen de bana bunu hatırlatma. Aklımın bir köşesinde hatta aklımın her yerinde bu olacak ama ben yine de iyi olacağına

dair umutlarımla yaşayacağım. Ömür boyu bununla mücadele edecek belki ama yanında ben olduktan sonra ağrılarını pay edebiliriz."

Ezgi, sözlerime öylece bakarken derin bir iç çekip arkasını döndü. "Akif Selim olsam o evlilik hayalini bir gün bile aksatmam, yaşarım anasını satayım."

Ezgi'nin arkasından bakakalırken gülümsedim. Ona ve Çakır'a iyi geceler deyip odama geçtim. Yatağıma uzanmadan evvel minik bavulumu hazırladım. Pazar akşamı gidecektim, Akif Selim de ona göre ayarlayacaktı kendini. Daha doğrusu gidecektik, birlikte. Birkaç kıyafet, kitap ve kişisel bakım ürünlerimi koyduktan sonra bavulumu kenara koydum. Arkamı döndüğümde boy aynamla yüzleştim. Karşısında durduğumda boynumun kenarından görünen o gümüş zincir parladı. Akif Selim'in annesinin kolyesiydi ve benimdi. Ama ben benim olarak görmüyordum. Bu kolye Zeliha Çakırca'nındı, ben sadece onun kolyesini taşıyordum.

Boy aynasının karşısından çekildim ve ışıklarımı kapatıp yatağıma uzandım. Kar küremin ışıklarını yaktım sonra. Kürenin içindeki kar taneleri hareket ederken sakin bir tebessümle izledim hareketlerini. Sonra telefonumu elime aldım.

Annemleri arayacaktım.

Doğrulup annemleri aradım. Birkaç arama sonrası açıldı. "Mislina?" dedi annem direkt bir endişeyle. Halbuki saat de geç değildi. "Ne oldu?"

"Dur anne bir şey yok," diye sakinleştirdim onu. "Ben bir sesinizi duyayım dedim. Yarın gece geleceğim."

"Normalde hep cuma günü çıkışları gelirdin," dedi. "Bir şey mi oldu yoksa?"

"Yok anne anca denk geldi," diye açıkladım.

"Anladım kızım," dedi annem rahatlayarak. "Sınavların güzel geçti mi? Bak en son konuştuğumuzda sesin hasta hasta geliyordu, iyileştin mi?"

"İyiyim," dedim gözlerimi kapatıp açarken. "Daha iyiyim merak etme."

"Dikkat et anneciğim kendine," dedi annem içimi sıcacık eden ses tonuyla. "Yarın börek açacağım, yaprak da saracağım. Başka bir şey istiyor musun? Mislina, Ezgi'yi de getirsene buraya."

"Çok isterdim anne ama hastayım diye başımda bekledi birkaç gün, bir de bir süre daha gitmemişti işe, şimdi yine izin vermezler. Kız işinden olur. Ama söz bir dahaki sefere birlikte geleceğiz."

"İyi madem," dedi annem derin bir nefesle. "Selam söyle ama ona çok. O da dikkat etsin kendine. Ben onu arayıp konuşuyorum zaten ara sıra."

Gülümsedim. "Ara sıra değil bunu daha sık yap anne, lütfen."

"Kızım yaparım da kız çekinmesin diye böyle davranıyorum. Utanır, sıkılır."

"Yok yok sıkılmaz o emin ol."

"İyi madem öyle olsun," dedi annem gülerek. Gülümsemeye devam ettim. "Neyse," diye konuştum sonra. "Ben yatacağım zaten, uyumadan bir arayayım hem de geleceğimi söyleyeyim dedim. Yarın bir aksilik olmazsa görüşeceğiz anne. Babama selam söyle, kocaman öptüm ikinizi de."

"Biz de seni annem," dedi bana sarılır gibi. "Hadi uyu güzelce. Dinlen bol bol. Yarın, görüşürüz."

"İyi geceler," deyip tebessümle kapattım telefonumu. Şükrettim varlıklarına. Varlığına şükrettiğim biri daha vardı elbette. Akif Selim...

İnternetimi açtığım sırada direkt bir mesaj geldi. Gülümseten bir mesajıydı bu.

Akif Selim: *Uyudun mu?*

Mesajı okurken yatağıma uzandım ve sırıtarak ona cevap yazdım.

Mislina: *Hayır. Kar kürem ve ben uyumadık.*

Akif Selim: *O kar küresini sana sokak lambasının altında vermiştim, şimdi ne zaman oraya gitsek sana ve bana kötü şeyleri anımsatacak.*

Mislina: *Ama öyle güzel şeyler de oldu ki, ben onları unutamam.*

Mislina: *Lütfen sen de daha fazla üzülme. Ben iyiyim. İnan bana.*

Mislina: *Peki yarın biz hangi filme gideceğiz?*

Akif Selim: *Bir yer biliyorum. Yeşilçam filmlerinin gösterimi yapılıyor. Hatta biletleri aldım bile. Daha önce hiç izlemedim neden bilmiyorum ama seninle izlemek istedim. Senin izlediğini düşünüyorum ama...*

Akif Selim: *Selvi Boylum Al Yazmalım.*

Mislina: *Çok sevdiğim, çok ağladığım bir filmdir. Akif Selim... Beni ağlatmaya ne hakkın var? Çok duygusaldır o.*

Akif Selim: *Ben hesap edemedim özür dilerim.*

Akif Selim: *İptal edeyim mi? Hababam Sınıfı da vardı.*

Mislina: *Dur dur hemen şey etme öyle. Ben şaka yaptım. Yani çok duygusal ama sen ağlatmayacaksın sonuçta beni değil mi? Çok güzel bir film seçmişsin, çok çok güzel.*

Akif Selim: *Ne bileyim sen öyle yazınca... Seni üzmek beni de üzüyor.*

Mislina: *Beni üzemezsin artık.*

Onu bu konulardan derhal uzaklaştırmam gerekiyordu.

Mislina: *Hani biz bir dizi izliyorduk ya. Adı sayılı bir şeydi.*

Akif Selim: *11.22.63 :')*

Mislina: *Ha tamam şimdi hatırladım :')*

Mislina: *Biz bu diziyi bitirmedik henüz değil mi?*

Akif Selim: *Hayır ama merak etme bize Bursa yolculuğunda eşlik edecekler.*

Mislina: *Sahiden mi?*

Akif Selim: *Sahiden :')*

Mislina: *Çok sevindim.*

Mislina: *Yalnız senin bu kadar planlı olman beni çok şanslı biri kılıyor.*

Akif Selim: *O kadar da şanslı sayılmazsın aslında, yani benden ötürü.*

Mislina: *Bak ya! Beni kızdırmaya çalışıyorsun ama kızmayacağım merak etme.*

Akif Selim: *Başaramıyorum ki zaten :')*

Mislina: *Bir şey fark ettim. Biz ilk defa gülücük koyuyoruz birbirimize.*

Akif Selim: *:')*

Mislina: *:')*

Akif Selim: *Saat geçiyor. Uyumalısın. Uyu güzelce tamam mı?*

Mislina: *Sen de uyu hemen. Dinlenmen gerek.*

Akif Selim: *Uyuyacağım. Ricanız benim için bir emirdir!*

Mislina: *:')*

Akif Selim: *:')*

Bu bizim birbirimize *seni seviyorum* deme şeklimizdi. Artık biliyordum.

Mesajlarımızı baştan okudum hatta abarttım epey üstlere çıktım. Bu benim en sevdiğim aktivitelerden biriydi. Her seferinde yüzümden düşmeyen bu gülümse beni onun kalbinden çıkaramıyordu işte.

Ve asla çıkaramayacaktı.

Ertesi gün, günün erken vakitlerinde uyandım. Hafta sonu olduğu için Ezgi işe gitmemişti. Yatağımı toplayıp yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa gittim. Ezgi uyanana kadar kahvaltıyı hazırladım. Ardından ekmekleri kızartması için makineye koydum. Sonra da gidip sardunyalarımı sulamaya başladım. Yaprakları sertti ama çiçekleri solmuyordu. Bir şeyler mırıldanarak onları sulayıp severken Ezgi üzerindeki pikeyi kaldırıp gözlerini ovuşturmaya başladı. Kıkırdadım. "Koğuş, kalk!"

Sersemce güldü. "Komutanım beş dakika daha!"

Gülümseyerek ona bakarken aklıma ekmekler geldi ve koşarak mutfağa gittim, şükür yanmamışlardı. Çayın altını kapatıp bardakları doldururken Ezgi toparlanıp sandalyesini çekti. Uykusu vardı hâlâ. "Ya bugün cumartesi, saat kaç daha?"

"Dokuz."

"Ha, çok da geç değilmiş ama uykumu alamadım."

"Tamam, kahvaltını yap sonra dilediğin kadar uyursun," dedim çaydanlığı ocağın üzerine bırakırken. Çayıma bir küp şeker atıp karşısındaki yerimi aldım. "Biz bugün sinemaya gideceğiz, oradan da gara."

"Seni uğurlayacak mı?" diye sordu.

Gülerek kafamı salladım. "Hayır, benimle gelecek."

"Ulan," dedi Ezgi gülerken. "Büyülü bu çocuk. Bir gün öncesine kadar üzerine toprak atmadığı kalmıştı, şimdi yüzünde çiçekler açtırıyor... Var mı bir tane daha bundan?"

"Kenan var," diye dalga geçtim.

Ezgi bana boş boş baktı.

"Şaka şaka," dedim göz kırparak. "Yani abisi ya o yüzden öyle dedim ama kötü biri değil Kenan. İlk başta buz gibi gelmişti fakat konuştukça ve bize karşı olan ılımlı tavrını gördükçe ön yargılarım dağılmaya başladı. Ha! Kimse bir Akif Selim olamaz orası ayrı tabii."

"Zaten herkes Akif Selim gibi biriyle yapamaz bence," diye itiraf etti Ezgi. "Çünkü o çok sakin, hassas ve durgun biri, ben sıkılırdım."

Omzumu silktim. "Dışarıdan öyle görünüyor ama onunla konuştukça ve anlaştıkça bazı çocuksu yönlerini fark ediyor insan."

"O da bir sana nasip olur zaten çünkü insanlar kendi benliklerini yalnızca çok sevdikleriyle paylaşır ve kendilerinin farkına o zaman varır."

Duraksadım. "Ne güzel konuştun."

Umursamadı. "Aman boş ver işte, öylesine bir şeyler."

Ezgi kahvaltısına geri dönerken bir şey diyemedim ve ben de ona eşlik ettim. Sonra da gidip hazırlandım. Çantamı sırtlandım ve elime de küçük bavulumu aldım. Odamın kapısını kapattıktan sonra Ezgi'yi, Çakır'la oynarken gördüm. Beni görünce ayağa kalktı. "Gidiyor bizimki, Çakır."

"Ama geleceğim biliyorsun."

"Hele bir gelme," diye üzerime yürüdü Ezgi sonra da sıkı sıkı sarıldı. "Otobüse binince ara tamam mı ya da mesaj at. Akif yanında olacak ama ben merak ederim işte."

"Tamam haber ederim," diye gülümseyip eğildim ve Çakır'ı öpüp onunla vedalaştım. "Görüşürüz Çakır Bey."

Yumoş yumoş olan tüylerini sevdikten sonra derin bir soluk alıp doğruldum. O sırada kapı çaldı. Ezgi kaş göz yaparak "Geldi seninki," dedi.

Kapıyı açtım. Gelmişti, benimki...

Yüzündeki o kendine has tebessümüyle karşıladı beni. İçim ısınıverdi.

"Hazır mısın?" diye sordu sakince. Kafamı aşağı yukarı sallayıp ayakkabılarımı alıp yere koydum. Ben ayakkabılarımı giyerken o da Ezgi ile merhabalaştı. İşim bittiğinde Ezgi'ye bir kez daha sarılarak onunla vedalaştım.

Aşağı indiğimizde Akif Selim elimdeki küçük bavulu aldı. İtiraz edeceğim sıra, bavulu sağ elinden sol eline verip elime uzandı. Ellerimizi birleştirdi. Kalbim avuçlarının arasına alınmış gibi hissettiğimde gözlerime bakıp, "Belki eskisi gibi ısıtamam ama soğumasın diye uğraşacağım Mislina," diye konuştu.

"Soğumayacak ellerim," dedim gülümseyerek. "Ellerin, ellerimdeyken aksi mümkün değil ki."

Gülümsemedi ama suratını da asmadı ve ben bunun ne olduğunu biliyordum. Bu bakışı bana ezberletmişti. İçinde kırıkların olduğu, içinde mahcubiyetin ve pişmanlığın olduğu şeylerdi. O hâlâ kendini affedemiyordu...

Yarım saat sonra Akif Selim'in dediği yere geldik. Gösterimin başlamasına on dakika vardı. Salon küçüktü ama şirindi. Koltukların hepsi de dolu değildi. Kendi yerimizi bulup oturduk. Akif Selim bana mısır almıştı, ben de kendime peçete. Bir yandan yerken bir yandan da gözyaşı silmek kolay iş değil tabii...

"Aslında çok bilindik bir filmdir bu," diye fısıldadım çok ses yapmamaya özen gösterirken. "Nasıl izlemedin ki?"

"Pek tarzım olmadığı için," dedi açıkça. "Romantik filmleri ve dizileri seninle izliyorum. Hatırlıyor musun Edebiyat ve Patates Turtası Derneği'ni?"

Sırıttım. "Unutmam imkânsız. Çok güzeldi, çok."

"Evet bence de öyleydi, benim tarzım değildi ama sevmiştim."

"Bu iyi bir şey mi?"

Güzel yüzünü, yüzüme çevirdi. "Çok iyi bir şey bu."

Gözleri her bana baktığında beni sevdiğini anlayacağım kadar derin bakıyordu. Ufacık bir tereddüt ya da sahtelik yoktu, asla da olamazdı. Zaman yine bizden başkasında yaşarken film başladı ve ışık yüzlerimize vurdu. Sonra önümüze döndük. Akif Selim'e mısır uzattım. Birkaç tane aldı, daha da alacağını sanmıyordum.

Filmin sahneleri başlarken tebessümlerim yüzümdeki yerini hemen aldı, sanki benden çok uzağa gittiği varmış gibi. Defalarca kez izlememe rağmen aynı yerlerde aynı heyecanı yaşamak çok sevmektendi galiba...

Film devam ederken arada gözlerimi Akif Selim'in yüzüne götürüyordum ve onun da derin derin izlediğini görüyordum, özellikle filmin son yarısına geldiğimizde kısım da... Ah o sahneler. İlyas'ın, Asya'ya yaptığı o vefasızlık, Asya'nın oğlu ile bir başına yollara düşmesi ve Cemşit ile karşılaşmaları. Sahneler akarken gözlerimdeki yaşlar da birikmeye başladı çünkü ağlayacağımı biliyordum. Yine ve yine ağlayacaktım.

Öyle de olmuştu. Gözlerimden damlalar düşerken Akif Selim endişeyle yüzüme döndü ve bana birkaç saniye bakıp parmaklarının uçlarıyla sildi gözyaşlarımı. İtiraz etmedim, edemem ki zaten.

Tüm hissiyat göğüs kafesimin içine toplanırken film bitti. Ben de bittim. Şunu anladım ki; sevgi, aşkı yeniyormuş. İlk izlediğimde Asya'ya İlyas'ı seçmediği için kızmıştım ve hüngür hüngür ağlamıştım ama büyüdüğümde fark ettim ki Asya doğru olanı yapmış. İnsan ne kadar delicesine sevse de yapılanlara unutamıyor ve ona emek veren bir adamı seçiyor.

Sevgi neydi?

Sevgi emekti.

Filmden çıktığımızda üzerimdeki burukluk Akif Selim'in dikkatini çekti. "Bu kadar dağılacağını bilseydim başka bir film için bilet alırdım."

Güldüm. "Yok artık alıştım ama her seferinde içim kötü oluyor işte." Ona baktım. "Sen sevdin mi?"

"Sevdim ama çok dokunmuyor bana," dedi.

Sessiz kaldım. Bana soru sordu. "Peki, Asya'nın yerinde olsan kimi seçerdin Mislina?"

Derin bir iç çekerek sorusunu cevapladım: "Cemşit'i." Buna şaşırmadı. "Ben aşkın sevgi kadar kuvvetli bir his olduğuna inanmıyorum. Önemli olan sevgi değil mi sence de? O çiçeğin tohumunu toprağa atmak mı yoksa o çiçeği soldurmadan yetiştirmek mi daha önemli?"

"Çiçeği yetiştirmek," diye cevapladı Akif Selim sakince. "Çünkü herkes bir tohumu toprağa bırakabilir ama herkes o çiçeği soldurmadan yaşatamaz ve sen bunu yapabilirsin Mislina. Ben sana baktıkça sevmenin, sevginin adını, ne olduğunu görüyorum. Sen benim için emeksin. İlmek ilmek işlediğin o çiçeği koparmadan yaşatacak tek kişisin."

Kalbimi ısıtıyordu. "Sen de öylesin Akif Selim." Bu sefer elini tutan ben oldum. "Bir çiçeği kırmadan, soldurmadan koklayacak kadar zarifsin."

Buna pek emin olamadı çünkü son yaşadığımızı silemiyordu. Ne zaman ona iyi bir şey söylesem bunu kendinde hak göremiyordu ama yanlıştı. O benim tanıdığım Akif Selim'di, ben de onun Kar Çiçeği'ydim.

Zaman geçerken film sonrası bir şeyler yemeye gittik. Sakindik ama neşeliydik de. Her şeyin üzerine öyle iyi gelmiştik ki birbirimize, sonunda ne olursa olsun birbirimize bakarken gülen gözlerimiz olduğu müddetçe tüm zorluklara karşı göğüs gerebilirdik. Yorulduğu yerde onunla durur, onun yerine nefes alabilirdim. Yeter ki beni incitmemek için seçtiği yollarda ayrılık olmasın...

Hava kararkdığında birlikte gara geldik. Bavulum çok büyük olmadığı için onu ayaklarımın altına koyacaktım. Birlikte otobüse bindik ve ben cam kenarına oturdum, Akif Selim de hemen yanıma oturdu. Onunla ilk kez Bursa'ya gidecektim. "Sen gece gece dönebilecek misin sahiden?" diye sordum yine de bir yanım buna üzülerek.

"Bunu dert etme sakın," diye gülümsedi yüzüme. "İnan bana bu yolculuğu hiçbir şeye değişmem. Sen dışında."

Hafif bir utançla kafamı öne eğdiğimde birkaç dakika sonra kapılar kapandı ve otobüs Bursa'ya doğru hareket etmeye başladı. Akif Selim, "Bilgisayarımı getirdim, izlemek ister misin dizinin kalan kısmını?" diye sordu.

"Olur," dedim sessizce. Bilgisayarını açtı ve önümüze koydu. Sığabildik. Bir kulaklığı kendine, bir kulaklığı bana verdi. Son iki bölüm kal-

mıştı zaten. Birbirimize doğru yaslanarak diziyi açtık ve kaldığı yerden devam ettirerek izlemeye başladık.

Bugün bu duygusallık bize fazlaydı ama arsızca hep daha fazlasını istiyorduk. Dizinin son sahnesine gelene kadar kendimi tuttum ağlamamak için ve ağlamadım da. Sadece gözlerimin içindeki nehrin kapısını iyi kilitlemiştim yoksa içimde denizler dalgalanıyordu.

Neredeyse iki saatten fazla süren diziyi bitirdiğimizde ikimizin de üzerine bir ağırlık çöktü. Esneyeceğimi anlayınca kafamı diğer yana çevirdim ve elimin tersiyle ağzımın üzerini kapattım fakat bu konuda yalnız değildim.

Akif Selim de esniyordu.

Gülümseyerek ona baktım. "Uykun mu geldi?"

"Biraz."

Oturduğum yerde hafifçe toparlandım ve ona biraz yaklaştım. "O halde omzuma koy başını."

"Senin uykun gelmedi mi?"

"Hayır," dedim saklayarak. "Hem boş ver." Sabırsızca kafasını omzuma koymasını bekledim. "Lütfen koy başını omzuma, hadi."

Narin dudakları usulca kıvrılırken soluklandı ve ağır ağır başını omzumun üzerine koydu. Gözlerimi kapattım ve göğsümün içindeki kuşun kanat çarpmasına müsaade ettim. Kafamı çok hafif onun kafasına doğru yatırdım. Kucağımda duran elime uzandı ve parmaklarıma dokundu. Gülümsedim. Uykuya dönük bir gülümsemeydi bu. Yorgun ama en güzel anların adı gibi. Akif Selim parmaklarıma dokunmaya devam ederken kafasını hafifçe oynattı, bu sefer nefesi boynuma çarpmaya başladı. İrkildim. Sıcak, yuva gibi içimi hoş eden soluğundan döküldü kelimeler. "*Mislina... Beni evimden içeri buyur eder misin?*" diye sordu. Kalbim amansız bir ağrıyla inledi. Çarptı. Acıdı. Sorduğu şeye birçok anlam yükleyebilirdim ama birinin sonuna nokta koyduğumu biliyordum. Kalbimi istiyordu. Kalbim zaten onundu. Ellerimize bakıyordum öylece, yerli yersiz titreyen parmaklarını gördüm bana dokunurken. Kalbi de böyle mi titriyordu? Nefes alışı yavaştı, belki de içinde kopan fırtınalara direnç gösteremediği için böylesi bir sakinliğin onunla olmasına izin veriyordu... Fakat hayır; Akif Selim'in sesi titredi. Korkarak ama severek giderek ama gelerek... Dudaklarını boynumun kenarına dokundurduğunda gözlerimi kapattım. Yutkunamadım. Bedenim uyuşmuş gibiydi. Yumuşacık olan dudaklarını saniyeler sonra boynumdan çekerken kulağıma bir şeyler fısıldadı, ben birkaç gözyaşıyla mutluluğa doğru yürürken: *"Benimle evlenir misin?"*

XV

"Onunla Acımak

SYML - WHERE'S MY LOVE

Bir rüyanın içindeydim ama uyumuyordum aksine o rüyayı yaşıyordum.

Bir şey olmuştu ve ben bunca zamandır emek verdiğim kalbimin hak ettiğini aldığını görmüştüm. *Akif Selim'i...*

Ve şimdi onunla Bursa garında oturmuş birer bardak salep içiyorduk.

Hava sıcak değildi ama buz gibi de değildi fakat biz salep içmeyi severdik, aslında salep bahaneydi biz birbirimizi izlemeyi seviyorduk. Artık cümlelerimi kurarken onu da dahil ediyordum işin içine çünkü olması gereken buydu. Akif Selim beni seviyordu, beni nasıl seviyordu bilmiyorum ama gözlerime bakarken, gözlerinin bebeğinin bile titrediğini gördüğüm bir adamın nasıl sevdiğini şekillendirmem pek de doğru gelmiyordu. Yüreğindeydim, asıl doğrusu buydu.

Akif Selim bana evlenme teklifi etmişti. Evet, asıl meselemiz buydu.

Delirdim sanırım ya da o uykuya dönük olduğu için mi mırıldanmıştı bunları? Bilemem ki... Ama hayır, uyumadan evvel boynumdan öpmüştü sonra da bana bu soruları sormuştu: *Beni evimden içeri buyur eder misin? Benimle evlenir misin?*

Hayatımda ilk defa cevabından deliler gibi emin olduğum bir soruyla karşı karşıyaydım.

Gülümsedim.

Akif Selim, elini salep fincanına götürdüğünde kafasını eğerek gülümsedi. Öyle güzel gülümsüyordu ve öyle hoştu ki... İçimdeki kelebekler artık içime sığmıyordu. "Üşümüyorsun değil mi, Mislina?" diye sordu kafasını kaldırıp güzel gözleriyle gözlerime bakarken.

Kafamı iki yana salladım yavaşça. "Hayır, üşümüyorum."

"İstersen bir bardak salep daha alabilirim," dediğinde onu engelledim. "Yok yeterli bu, teşekkür ederim."

Bir şey diyemedi fakat bir şeyler dememi bekliyordu. O andan itibaren kelimeler bizi yalnız bırakmıştı ve biz otobüsten inene kadar konuşmamıştık. Hevesle, heyecanla yüzlerimizi okurken aynı anda isimlerimizi söyledik. Sonra da güldük. "Sen söyle," diye mırıldandı Akif Selim nazik bir şekilde.

"Sen ne diyecektin ki?" diye sordum kaşlarımı havalandırarak.

"Ben..." deyip duraksadı ve derin bir nefes alıp dudaklarını birbirine bastırdı. Onu bekledim. Gözlerini kısarak hafifçe üzerime eğildi. "Otobüsteyken sana bir şey sordum ya... Onu duydun mu ya da hatırlıyor musun?"

Saf saf şaşırdım. "Ne sormuştun ki?"

Yüzü düştü. "Hatırlamıyor musun?"

"Neyi hatırlamam gerekiyor?"

Gözlerime bakmaya devam ettiğinde kendini geri çekerek kafasını eğdi ve fincanıyla oynamaya devam etti. Gülmemek için dudağımın içini ısırarak dirseklerimi masanın üzerine koydum. "Ne sormuştun, Akif Selim?"

Kafasını kaldırdı ve küçülen gözbebekleriyle öyle bakmaya başladı. Bozulmuştu ama utanıyordu da. Onu gerçekten duymadığımı düşünüyordu, bunu görebiliyordum yüzündeki ifadede. "Ha!" dedim kısık bir sesle. "Sanırım evimden içeri girmek için benden izin istemiştin... Öyle bir soruydu değil mi?"

Kaşlarını çattı ama kızgınlıktan değil, soruyu hatırladığımı bilakis uyumadığımı anladığı için. Daha fazla dayanamadım ve gülümsedim. Önce şaşırdı sonra o da güldü. Kafasını iki yana salladığında gülümsemesi genişledi ve ellerini salep fincanından çekip ellerimi tuttu. İki elimi de sardı elleri ve ruhumla beraber ısıttı tenimi. "Mislina," dedi cümlelerine heyecanlı fakat derinden bir giriş yaparken. "Biliyorum seni üzdüm, hem de çok üzdüm. Hak ettiğin şeyler değildi bunu da biliyorum. Sana şimdi bunu sormam seni şaşırtmış olabilir çünkü iki hafta önce seni terk eden bir adam iki hafta sonra sana böyle bir teklifle geliyor... Kim olsa şüphe eder, kim olsa iki değil iki bin kez düşünür..." Ellerimi daha sıkı sardı. Yutkundu. "Hayalindeki gibi bir teklif de olmadı bunu da biliyorum. Yani sana bir yüzük bile sunamadım ya da sana güzel bir ortam da hazırlayamadım ve hemen cevap vermeni de beklemiyorum sadece..."

"Evet," deyiverdim bir anda.

Afalladı. Sıkı sıkıya sardığı ellerim, ellerinin içinde bollaştı ama asla bırakmadı. Yüzündeki o şaşkın ama görülmeye değer ifade beni bir hayli gülümsettiğinde, "Evet?" diye sordu. "Ne... Ne için evet?"

"Sana evet, bize evet," deyip ellerini sıkarak baktım güzel yüzüne. "Bizim için evet, Akif Selim."

Kalbinin daha hızlı attığını hissettim. Kalbi yavaşlıyordu ama kirpikleri bile bu halde delicesine titrerken kalbinin yavaş attığını savunamazdı. Akif Selim'in cümlelerinin devamını bekliyordum ama benim konuşma sıramdı. "Hem bunları söyleme bile sakın. Ben senden başka hiçbir şeyin hayalini kurmadım, kurmam da. Parmağıma bir yüzük takmasan ne olur ki, yüreğimizi birbirine bağladıktan sonra ne önemi var ya da o dev organizasyonları yapmasan ne olur..." Güldüm. "Öyle tatlı bir andı ki o an, hiçbir teklif bu kadar sıcak olamazdı. Ve lütfen beni üzdüğünü söyleyip durma çünkü geride kaldı. O hakikatli bir terk ediş değildi bunu biliyoruz ikimiz de. Onu aşacağız, birlikte aşacağız."

Akif Selim'e karşı içimde zerre kadar şüphe yoktu. İçimde ona karşı zerre kadar kırgınlık bile yoktu. Her şeyimdi o benim, içimdi, dışımdı, kalbimdi... Onun canı birazcık üzülse benimki mahvolurdu.

"Hem unuttun mu?" dedim gülerek. Gözlerinin akı kızarmıştı ve bu soğuktan değildi. "Ben başkası değilim, ben senden asla şüphe etmem ben senden asla vazgeçmem. Ben senin, Mislina'nım. Senin o adını verdiğin Kar Çiçeğinim işte. Tanıyorsun ya beni... Yüreğimden tanıyorsun."

Öylece dinledi beni, öylece sustu kelimeler dudaklarındaki görünmez mühürde.

"Mislina," dedi bir elimi bırakıp diğer elimi iki avucunun arasına hapsedip dudaklarına götürerek. Gözlerini kapattı ve elimi öptü. Yutkundum. Birkaç saniye ılık dudakları elimin üzerinde durduğunda o da yutkundu ve soluklanarak elimi usulca indirdi ve diğerini de kavrayarak devam etti gözlerimdeki yolculuğuna. *"Ben sana âşığım."*

Boğazım kurudu.

Çabucak devam etti. "Bu ne zaman oldu, ne ara oldu bilmiyorum ama dile getirebiliyorum artık, sana söyleyebiliyorum çünkü senden başka gidecek kimsem yok. Duygularımdan kaçamadığım gibi senden de kaçmamın bir manası yok... Âşığım işte, sana..." Kafasını sağa doğru yatırdı ve gülümsedi usulca. "Çok."

Sersemleştim. "Çok?"

"Hıhım," dedi belli belirsiz bir sesle. "Çok."

Bazı anlar vardır ya hani, avazınız çıktığı kadar bağırmak ve boş sokaklarda çılgınlar gibi koşarak hissettiğiniz tüm duyguyu açığa vurmak istersiniz... Evet şu an tam da o anların içinde olmak istiyordum ama

halimden de asla şikayetçi değildim. Burada göz göze onunla olmak bile, koşarak sevgimi dökemediğim tüm o boş sokaklara bedeldi.

"Çünkü salak olan benim," dedi gülerek. Dişleri göründüğünde dişlerim göründü. "İnsan senin yanındayken sana nasıl âşık olmaz ki? Sen sevilmeyecek biri değilsin, sen çok başka birisin. Ben anlatamıyorum sana hislerimi yani çok daha fazlası var içimde ve ben seni yaşamak istiyorum, Mislina. Seninle yaşamak ve seninle yaşlanmak."

"Seni yaşamak ve seninle yaşlanmak, Akif Selim."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kapatıp açtı. "Ama bir acelemiz yok öyle değil mi? Ben bunu uzun zamandır düşünüyordum zaten ve kaybedecek neyim olabilir ki senden başka? Beklerim seni, istediğin kadar beklerim."

"Tabii annemlere söylemem gerek" diye güldüm. "Gerçi şu an bile bunları konuşuyor olmak çok başka bir şey. Sanki gerçek değilmiş gibi ama çok da gerçek."

"Gerçek sensin," dedi. "Sen bana mümkün olmayan her şeyi gerçek kıldın zaten."

"Sen de bana," diye tekrarladım onu hislerimle. "Seninle aynı evde yaşamak, aynı sabaha uyanmak, aynı geceye kalmak..."

"Seninle bir ömür, Mislina."

"Seninle bir ömür, Akif Selim."

Ne kadar ömrümüz vardı ya da bize ne kadarı kalmıştı bilmiyorum ama yaşayacaktık. Hiçbir şeye geç kalmadan ve hiçbir şeyden geri kalmadan bunu yaşayacaktık, yaşamalıydık.

"Okulumuz var belki bekleyebiliriz," dedi Akif Selim sakince. "Ben seni anlarım. Annenler ne der hiç bilmiyorum."

"Onlardan sakın çekinme," diye konuştum içini rahatlatmak isterken. Güldüm. "Babam biraz tepki verir ama o da senin yüzünden değil, okulu bitirmemi ister belki... Yoksa asla korkulacak biri değildir."

"Yok korktuğumdan değil, seni düşündüğümden. Benim yüzümden başın ağrısın istemem."

"Böyle bir şey olmayacak merak etme."

"Olmasın," diye gülümsedi güzel yüzündeki o canlı ruhu bana gösterirken. Uzun zaman sonra ilk defa çok mutlu görünüyordu. İçindeki ölüyü bilmiyordum ama yüzündeki ölüler burada değildi. Gözlerindeki o ağır renk kaybolmuştu. O solgun cilt rengi yerini bahara bırakmıştı sanki. İnsan gerçekten başka bir insanın ilacıymış, bunu anlamıştım.

Akif Selim, kolundaki saate baktığında, "Baban ne zaman gelecek?" diye sorduğunda, "Gelmez daha," dedim. "Yani senin otobüs saatine kadar bekleyeceğim ya, ona otobüs saatimi biraz rötarlı söyledim."

"Ufak tefek yalanlar," diye gülüştük o bunu söylerken. Gülerken ellerimizi asla bırakmadık ama sonra öyle bir şey oldu ki kafamı kaldırdığım anda küçük lokmalarım boğazıma dizilir gibi oldu. Babam, buradaydı. Hatta şu an tam olarak Akif Selim'in arkasında duruyordu.

Yüzümdeki tebessüm yerini kocaman bir boşluğa bıraktığında babam önce bana sonra masanın üzerinde duran ellerimize baktı. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladığında derin bir nefes alarak Akif Selim'e fısıldadım: "Akif Selim, panik yapma tamam mı?"

"Ne?" dedi afallarken.

"Babam," diye konuştum sessizce gözlerimle babamı işaret ederken. "Tam arkanda."

"Ne?" dedi bu sefer daha büyük bir şaşkınlıkla. Sonra çabucak toparlandı. Ellerimi, ellerinden çektim ama bu Akif Selim'i bıraktığım için değil babamın karşısında böyle durmamın pek de hoş olmayacağını bildiğim içindi.

"Mislina?" dedi babam, Akif Selim'in arkasından çekilip karşımızda dikildiğinde. Akif Selim'e ters bir bakış attığında Akif Selim'in o şaşkın ve çekingen haline içten içten güldüm ama şu an açıklama yapmam gereken bir durum vardı.

Ayağa kalktım. "Efendim baba?"

"Kızım senin otobüsün geç gelmeyecek miydi?"

"Peki, sen neden erkenden geldin baba?"

"Önce ben sordum," dedi babam düz bir sesle ama kızacak gibi bir hali yoktu. Normal bir tepki vermişti. Bu beni ferahlatan bir konu olduğunda dudaklarımı ıslatıp çektim. "Otobüs," dedim aklıma aniden bir fikir gelirmişçesine. "Otobüs öyle hızlı geldi ki biz de anlamadık hiç."

"Siz?" diye kaldırdı kaşlarını bir bana bir Akif Selim'e bakarken.

Kafamı salladım. Akif Selim ise ne diyeceğini bilmiyor ya da sırasını bekliyor gibiydi. "Arkadaş kim?" diye sordu babam gözleriyle Akif Selim'i süzmeye devam ederken.

Ona açıklamaya yapacağım vakit Akif Selim ayaklandı ve elini babama uzatarak, "Merhaba Hikmet Bey," dedi. "Akif Selim ben."

Babam birkaç saniye tereddüt ettikten sonra ona uzatılan eli geri çevirmeden tuttu. "Akif Selim demek." Akif Selim kafasını salladı. "Seni daha önce hiç görmedim. Belli ki kızımın..."

"Kızınızın," dedi babamın sözlerini bölerek. "Kusura bakmayın sözünüzü kestim ama izah etmeme izin verin." Babam bir şey demedi. Akif Selim, "Mislina benim kız arkadaşım," diye konuştu. "Biliyorum böyle bir giriş pek hoşunuza gitmemiş olabilir yani Mislina'nın babasısınız sonuçta beni de tanımıyorsunuz... Ama yalan söyleyecek bir durum yok. Ben onun elini tutan kişiyim."

Akif Selim'in söylediği sözler beni tam anlamıyla şoke ettiğinde babamın gözlerindeki ifadeyi görmekten kaçındım ama dev bir tepki vermedi aksine sakince, "Gördüm," dedi. "Kızımın elini tutuyordun."

Ne?

O an Akif Selim'le göz göze geldiğimizde babama bir şeyler söylemek mecburiyetinde olduğumu hissettim. "Baba biliyorum kızacaksın belki ama sana yalan söylemek istemiyorum, istemiyoruz. Belki hiç böyle de hayal etmedin ama Akif Selim..." Neden konuşamıyordum? Neden doğru düzgün cümle kuramıyordum? "Baba biz..."

"Mislina tamam, anladım," dedi babam beni susturarak. "Delikanlı zaten söyledi ne olduğunuzu ama bu öylesine tamam diyeceğim bir mevzu değil."

"Nasıl yani?" dedim.

Akif Selim'e baktı. "Bu saatte buradasınız ve berabersiniz. Şu an istediğim konuşmayı yapamam çünkü buna hazırlıklı değilim." Soluklandı. "Bak delikanlı benim bir tane kızım, bir tanecik evladım var ve o benim gözümün bebeğidir. Bu vakte kadar onu biriyle görmedim, onun hayatındaki hiçbir erkekle tanışmadım. Gerçi buraya gelmesem bunu da öğrenemeyecektim... Velhasıl seni dinlemek istiyorum, Akif Selim. Mademki kızımın elinden tuttun ve bunu bana söyleme cesaretinde bulundun seninle konuşmak istiyorum."

Ay, vallahi düşüp bayılacağım şimdi.

"Konuşalım," dedi Akif Selim tereddüt etmeden. "Siz nasıl istersenız konuşalım elbette."

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Yok, ben Ankara'da yaşıyorum."

"Burada ne işin var?"

"Mislina'ya eşlik ettim," diye cevap verdi. "Bir mahsuru olacağını düşünmedim açıkçası."

"Haberim yoktu," dedi babam bana dümdüz bakarken. "Ben kızımın tek geleceğini hatta daha geç saatte geleceğini umuyordum ama neyse."

"Özür dilerim, baba."

Babam çok sert durmuyordu. O sadece beni anlamak istiyordu. O, beni gerçekten anlamak istiyordu ve bu yüzden asıp kesmek yerine bizi dinlemeyi tercih etmişti. Benim babam böyle bir adamdı. Her şey bir yana geçen sefer yaptığı hatayı tekrar etmek istemiyordu belki de.

"Dönecek misin hemen?" diye sordu babam, son derece sakin bir sesle. Akif Selim ağzını aralayarak, "Evet yarım saat sonra otobüsüm var," dedi.

Babam gözlerini kısarak, "Anladım," dedi. "Bu seferlik böyle olsun o zaman. Ben seni gerçekten tanımak istiyorum delikanlı. Kızımın hayatındaysan eğer bu benim en doğal hakkım. Ayaküstü bir konuşma yapmak değil niyetim bunun farkındasındır umarım."

"Tabii," dedi Akif Selim hızla. "Tabii farkındayım."

"Güzel," diye tatmin oldu babam. Bize daha doğrusu Akif Selim'e uzunca bir müddet baktıktan sonra derin bir nefes alarak "Ben bir içeri geçeyim," dedi. "Sonra da gideriz Mislina."

"Tamam baba."

Babam yanımızdan ayrıldığında elimi kalbimin üzerine koyarak Akif Selim'e bakakaldım. Her şey o kadar ani ve beklenmedik bir şekilde gelişmişti ki, sanki nefesimi tutmuştum ve bir anda bırakmıştım. Akif Selim bana gayet sakin bir halde bakarken birkaç adım yanıma gelerek kulağıma eğilerek gözlerimin içine baktı. "Sence beni sevdi mi?"

Gülümsedim. "Sen sevilmeyecek biri değilsin."

"Sen sevdiğin için böyle diyorsun," diye mırıldandı geri çekilerek.

Kafamı iki yana salladım. "Seni tanımıyor daha ama seninle konuşmak istedi Akif Selim." Ellerimle ağzımın üzerini kapattım. "Biz şu an tarihi bir an yaşadık farkında mısın? Babam buraya geldi, bizi gördü ve hiçbir şey demedi üstelik seninle tanışmak, konuşmak istedi. Hiç böyle hayal etmemiştim ki..."

"Nasıl hayal etmiştin ki?"

"Bilmem," dedim ellerimi indirirken. "Daha farklı şeyler düşünmüştüm."

Ellerimin heyecandan titrediğini fark eden Akif Selim olduğunda gülümsedi ve elime uzanarak yüzüme baktı. "Mislina," diye fısıldadı gözlerime bir şiir okur gibi. "Canımın içi... Bundan aylar öncesine kadar hiçbir şeyin hayalini kurmayan ben şimdi sevdiğim kızın babasıyla tanıştım, Bursa garında üstelik. Hayatım boyunca böylesi bir anın içinde olamayacağımı düşünürdüm ama bak kendimi nerede buldum? Senin yanında. Ben hiç anlamam ki bu mevzulardan, bakma sen bana," diye güldüğünde güldüm. "Bundan sonra ne olacak, bizi nasıl bir yol bekliyor inan bilmiyorum... Yani bu tür meseleler işte... Ben bir seni biliyorum Mislina." İç çekti. "Ben bir seni görüyorum, gerisi yok."

Ona hayranlıkla baktım.

Ona hayranlıkla bakmamak elde değildi.

"Akif Selim," dedim tuttuğum eli daha sıkı sararken. "Bu gerçek değil mi? Yani bu an ciddi ciddi yaşandı ve sen bana böyle şeyler söylüyorsun?" Yüzüm kızardı. "Lütfen biraz yavaşla çünkü kalbim daha fazlasını kaldıramayacak. Bu mutluluk fazla..."

"Hayır," dedi inat eder gibi. Elini yüzüme koyduğunda gözlerimi kıstım. "Hayır bu fazla değil, bu mutluluk sana az bile. Ben, elimden değil bu çaresiz, hastalıklı kalbimden geldiği kadar mutlu edeceğim seni. Seni öyle çok seveceğim ki, bana bakarken seni göremediğim her gün için ömrümden vereceğim."

"Lütfen söyleme öyle," diye fısıldadım sesimi yalnızca ona duyurmak istercesine. "Lütfen kurduğun cümlelerde kendini heba etme." Yüzümdeki eline dokundum. "Beni çok sevmen önemli değil, sen beni ömründen veremeyeceğin kadar sev ben buna razıyım. Hem," dedim çocuksu bir hevesle. "Biz çok iyi olacağız değil mi? Çok mutlu günlerimiz olacak öyle değil mi?"

"Öyle olacak," dedi gözlerini yavaşça kapatıp açarken. Sonra güldü, daha sahici bir şekilde. "Tabii babanın sınavından geçebilirsem."

"Babam kimseyi sınavda bırakmaz," diye güldüm ben de ona eşlik ederken. "Hatta sen bu sınavı geçmiş bile olabilirsin."

"Yok canım, hemen mi?"

"Hıhım."

Dudaklarını büzdü. "Kendimi şanslı hissediyorum."

"Böyle hisseden tek kişi olmadığını bil öyleyse."

Konuşmak yerine bana sıcacık bir tebessüm vermeyi tercih etti. Sonra da içeriye göz atarak, "Baban gelmeden," diyerek derin bir nefes aldı ve bana dönerek, "Sana sımsıkı sarılayım olur mu?" diye sordu.

Durmayan gülüşlerim, hiç yorulmayan kalp atışlarım...

Kafamı aşağı yukarı salladığımda Akif Selim kollarıyla bedenimi öyle bir sardı ki, sanki beni birilerinden koruyor beni birilerinden saklıyordu. Küçücük değildim ve o da iri bir bedene sahip değildi ama kendimi onun kollarının arasındayken minicik hissediyordum. Burnunu saçlarımın dibine gömdüğünde gözlerimi kapattım. Onu hissettim. Onun sayılıydı sarılmalarımız ama her defasında ilk kez hissi oluşturuyordu. İlklerimi onunla yaşıyordum ama yaşadığım bu ilkler birbirini öyle güzel tekrarlıyordu ki, her şeyi en başından hissettiriyordu. Bir müddet onunla sarıldığımızda birbirimizden ayrıldık ama uzağa düşmedik, gözlerimize baktık. Akif Selim iki eliyle benim yüzümü avuçlarının arasına aldı. Çok sahiplenici değildi, nazikti. "Bir hafta sonra seni Ankara garında bekliyor olacağım."

"Bir hafta sonra Ankara garında senin beklediğin yerde olacağım."

Parmakları usulca yanaklarımı severken ateşimizi harladı. Ah! Bu içimdeki yangını bir görse oraya dokunmaktan geri kalır mıydı? Ellerini yüzümden indirdiğinde, "Eve gidince mesaj at tamam mı?" diye tembih etti. "Sonra da hemen uyu."

"Sen de öyle yap," dedim. "Gerçi yol çok yoracak seni."

Kafasını iki yana salladı. "Yormaz merak etme. Zaten Ankara'ya vardığımda önce babama gideceğim."

"Ya," dedim kırgın bir sesle. "Sonra yine birlikte gideriz değil mi?"

"Tabii gideriz," diye ekledi. "Onunla yeniden tanışırsın."

İç çektim. "Ben onunla her gün tanışırım, yeter ki iyi olun ikiniz de."

İç çekti. "Mislina," diye uzandı tekrar elleri saçlarıma ve onu yavaşça kulağımın arkasına itti. "Sana geç kalmadım ben değil mi? Çok mu beklettim seni?"

"Hayır Akif Selim," dedim sakince. "Sen bana gelmesen bile ben seni beklerdim ki çünkü konu sensin çünkü konu benim kalbim."

Güldü. Elini saçlarımdan çekmemişti. "Şimdi ben gözlerimi her kapattığımda senin güzel yüzünü göreceğim ve seninle ilgili hayaller kuracağım ya, konu benim kalbime dönecek." Acının tatlı tebessümü sesine kıvrıldı, gözlerindeki yerde yerini yadırgadığında. "Kalbim giderek çürüyor ama sen orada bir çiçek bahçesi inşa ediyorsun. Bu nasıl mümkün oluyor bilmiyorum ama oluyormuş işte... Kurumuş bir kalbin toprağına filizlenmesi için bir çiçek tohumu ekiyorsun."

"Peki, o çiçek büyüyecek mi?"

Ağır ağır kafasını sallarken, yutkundu. Gözlerinin kenarı kızarmıştı. "O çiçek hiç solmayacak."

"Hiç solmasın," dedim, susarsam ağlardım ama konuşunca da gözyaşlarım akmayacak değildi ya. Ellerini saçlarımdan indirdiğinde, "Bak ilaçlarını dikkatli kullan ve sakın ihmal etme," dedim. "Bol bol dinlen. Sakın uyumamazlık yapma. Aç bırakma kendini, odanı aydınlat ve pencereni aç... Lütfen gözümü arkada bıraktırma Akif Selim. Senden sadece bunu istiyorum."

"Merak etme," dedi yumuşacık sesine eşlik eden bakışlarıyla. "Seni asla merakta bırakmayacağım. Dediklerini de yapıyorum ve yapacağım da. Ben iyiyim Mislina."

"Sen iyisin," diye konuştum ona güç vererek. "Sen çok iyisin bunu biliyorum."

Sustuk. Konu yine yüreğimize geldi.

O sırada babamı gördüm ve ellerimizi ayırarak aramıza birazcık mesafe koyduk. Akif Selim boğazını temizlediğinde babam karşımızda durarak, "Mislina, hadi geç oldu artık gidelim annen de bekliyor," dediğinde ses etmeden kafamı salladım. Sonra babam Akif Selim'e dönerek ona elini uzattı. "Sen de kendine dikkat et delikanlı. Seninle sonra nasip olursa konuşacağız."

Akif Selim babamın elini kavrarken, "Sağ olun Hikmet Bey," dedi.

Elleri ayrıldığında babam gözleriyle beni işaret ederek önüne döndü ve kenardaki küçük çantamı alarak ilerlemeye başladı. Ben de masanın üzerinde duran çantamı koluma taktım ve Akif Selim'in karşısında durarak sessizce mırıldandım: "Dikkatli git ve otobüse bin lütfen. Üşüme."

"Üşümem," dedi tebessümle. "Hadi bekletme babanı, yoksa ben veda edemeyeceğim sana."

Sırıttım ve ona olduğum yerde el salladım. "Hoşça kal."

Sırıttı ve o da bana olduğu yerde el salladı. "Hoşça kal."

Onu arkamda bıraktığımda adımlarımı hızlandırarak babamın yanında durdum fakat arkamı hızla dönerek Akif Selim'e baktım. Bana yeniden el salladığında gülerek önüme döndüm ve kafamı öne eğerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Seni epey gülümsettiğine göre ona çok değer veriyor olmalısın Mislina," diye konuştu babam. Bir anda kafamı kaldırdım ve irileşen gözlerimden kaçamadığım gibi ondan da kaçamadım. Konuşamadım. Babam da bunu anladı. "Sana hesap soracak ya da sana kötü konuşacak değilim. Hem bu halde bunları konuşmamız doğru olmaz. Sabah konuşuruz."

"Tamam baba."

Bir şey merak etmiştim ve duramadım.

"Peki sen," diyebildim kısık sesimle. "Akif Selim'i nasıl buldun? Onu gördün ya muhakkak bir şeyler uyanmıştır aklında öyle değil mi? Merak ediyorum baba. Şu anda sana bunu sorduğum için biraz utanıyorum ama... Onu sevecek misin?"

"Dur bakalım henüz onu tanımıyorum," dedi babam dürüstçe. "Ama efendi ve temiz bir çocuğa benziyor."

Gülümsedim çocuksu bir hevesle. "Evet öyledir."

Babama bana dik dik baktığında kendimi susturdum ve eve gidene kadar hiç konuşmadık. Yarım saat sonra eve geldiğimizde annem kapıyı açtı ve direkt bana sarıldı. "Anne bu saatte neden ayaktasın acaba sen?" diye sordum gülerek. "Sabah sarılırdık."

"Sus," dedi. "Kaç zamandır burnumda tütüyorsun haberin yok tabii."

"Ya deme öyle."

"Dedim bile."

Babam kapıyı arkamızdan kapattığında çantamı bir kenara bıraktı. "Neyse hadi uyuyalım. Sabah konuşursunuz, konuşuruz."

Annem sırtımı sıvazladı. "Yatağını açtım ben zaten. Hadi geç uyu."

"Tamam anneciğim, teşekkür ederim," diyerek çantamı kavrayıp babama baktım. "İyi geceler size."

"Sana da," dedi annem ve onları arkamda bırakıp odama girdiğim gibi kapıyı kapattım. Üzerimi çıkarmadan direkt Akif Selim'e mesaj attım.

Mislina: *Ben eve geldim. Sen bindin değil mi?*

Ondan cevap beklerken üzerimi değiştirmeye başladım fakat bu beklenti fazla uzun sürmedi.

Akif Selim: *Bindim, yeni çıktık biz de.*

Mislina: *Tamam. Uyu güzelce tamam mı?*

Akif Selim: *Sen de hemen uyu ve dinlen.*

Mislina: *Anlaştık.*

Akif Selim: *:')*

Mislina: *:')*

Sonra mesaj kutusundan çıktım. İçim içimden taşarken üzerimi değiştirdim ve çabucak pijamalarımı giyerek yatağıma girdim. Ellerimi karnımın üzerine koyduğum gibi otuz iki diş tavana baktım. Sonra da sanki beni dinleyen biri varmış gibi deli gibi konuştum. "Akif Selim ve ben evleneceğiz. O ve ben. Karı ve koca... Eşim olacak... Ben nasıl yaşıyorum ki hâlâ?" Kıkırdadım ve yüzüme kadar pikeyi çektim. "Sus salak sus."

Sen sus artık, *kalbin yeterince konuşuyor.*

Sabah annemin sesiyle uyandım. Biraz geç uyuduğum için sabah pek erken kalktığım söylenemezdi. Üzerime temiz bir şeyler geçirdim ve ellerimi yıkayıp sofraya geçtim. Annem çayları doldururken, "Günaydın. Anne uyandırsaydın ya beni de," dedim. "Yardım ederdim sana."

Annem, "Yorgunsun zaten Mislina," dedi. "Ben hallettim bile."

"Peki, ellerine sağlık," dedim çayıma şeker atarken. Babam yemek yerken konuşmayı pek sevmezdi ama bana detayları soracağını bildiğim için tüm kahvaltım gergin bir halde geçmişti. Ayağa kalkıp babamın çayını tazelediğimde yerime geçip oturdum. Ekmeğimin son kısmını da ağzıma attıktan sonra soluklandım. Babam oturduğu yerde bana bakarken çayından bir yudum aldı ve başladı konuşmaya. "Evet Mislina, seni dinliyorum kızım."

Annem şaşkınlıkla, "Ne oldu ki?" diye sordu.

Babam sakince cevapladı: "Anlatacak şimdi."

Annemin gözleri gözlerimi bulduğunda, "Neyi anlatacaksın?" dedi. Anneme baktım ve sıkıntıyla yükselen omuzlarımla birlikte ağzımı araladım. "Akif Selim'i..."

"Akif Selim?" diye duraksadı annem ve saniyeler sonra üzerime gelerek fısıldadı. "Hani şu çakır gözlü çocuk mu?"

Gülme hissi bastırdığında babam ima dolu bakışlarla, "Çakır gözlü çocuk demek?" diye sordu. "Bakıyorum da her şeyden haberin var hanım?"

Annem geri çekildiğinde, "Yok yahu," dedi. "Çocuğu biliyorum. Üst katında oturuyor Mislina'nın."

Babamın gözleri irileşti. "Ha bir de üst katında oturuyor?"

"Evet," diye kabullendim. "Baba bak ben bu konuşmayı yapmaya hazırlıklı gelmedim ama mademki artık söylemem gerekiyor evet Akif Selim benim hayatımda."

"Ne?" dedi annem çığlığı basarken. "Senin hayatında mı? Nasıl hayatında?"

"Bir dur hanım," diye susturdu babam annemi. Ellerimi bacaklarımın arasına soktum ve ovmaya başladım. Babamın gözlerine tümüyle bakamıyordum, çekiniyordum. "Akif Selim ve ben aynı sınıftayız ve aynı apartmanda kalıyoruz. Yani nasıl anlatırım bilmiyorum ama inanın bana seveceğiniz biri. Ben hayatımda ilk defa böyle hissediyorum baba. Çok mutluyum. O beni çok mutlu ediyor ve bana çok değer veriyor. Tanısanız, onunla bir konuşsanız siz de bana hak vereceksiniz."

Annem, "Ya ne oluyor?" diye sordu. "Anneciğim, sen o çocuğu seviyordun değil mi?"

Utançla mırıldandım: "Anne susar mısın lütfen?"

Babam, "Kim peki bu çocuk?" diye sordu. "Annesi, babası ne iş yapar?"

Dudaklarımı nemlendirerek üzücü cevaplarımı sıraladım. "Annesini yıllar önce akciğer kanserinden kaybetmiş, babası yaşıyor ama o da Alzheimer hastası ve bakım evinde kalıyor. Abisi var, Kenan. O da bizim okulda öğretmenlik yapıyor ve iyi biri."

Babam bir şey söylemezken annem kısık sesiyle, "Allah rahmet eylesin," dedi. "Vah güzel çocuğum, nasıl dayanıyor bunlara Mislina?"

Gülümsedim. "Anne o öyle biri işte. Mesela o astım hastası ama senden, benden daha şanslı hissediyor nefes aldığı için. Şükrediyor her şey için. İnanın ondan daha iyisi yok." Utanarak öne eğdim başımı yine ve öyle güldüm. "Yani utanmasam akşama kadar anlatırım onu, öyle güzel bir insan."

Canım benim o.

Babam ve annem sessizliğini bir müddet korumaya devam ettiklerinde bunu bozan ilk kişi babam oldu. "Ne zamandır peki? O Halime denecek kadın buraya geldiğinde bahsettiği çocuk oydu ve sen onunlaydın değil mi?"

"Evet oydu," dedim hızla. "Ve bunun bir zamanı yok baba. Bir süredir diyeyim."

Ellerimi ayırdım ve masanın üzerine koydum. Babam bana onlarca soru sormak istiyordu ama o sormadan ben her şeyi anlatayım der gibi bakıyordu. "Baba şu an ne düşünüyorsun bilmiyorum ama inan bana gönlünü ferah tut. Ben ne size bir yanlış yaparım ne de Akif Selim bana. Hem biliyorsunuz ilk defa oluyor."

"Peki geleceğini görüyor musun bu çocukla?"

Bana evlenme teklifi etti...

Kafamı salladım. "Evet baba. Akif Selim'le bir geleceğim olacağına inanıyorum. Bunu açıkça dile getiriyorum size."

Annem, babama dönerek "Sen konuştun mu hiç onunla?" diye sordu.

Babam düz bir sesle karşılık verdi. "Konuşmaz olur muyum? Beyefendi, kızımıza eşlik etmiş birlikte gelmişler."

Annem hızla bana baktı. "Mislina?"

Gülümsedim. "Anne?"

Babam ekledi. "Sonra geri gitti tabii... Tanıştık şimdilik. Bakalım eli yüzü düzgün, efendi bir çocuğa benziyor ama oturup iyice konuşmamız lazım. Bana *kızınızın elini tutan kişiyim* dedikten sonra bu lafların havada kalmasını bekleyecek bir adam değilim. Hem okulun devam ediyor değil mi Mislina?"

"Evet baba," dedim. "Devam ediyor."

"Güzel," diye konuştu. "Ve teşekkür ederim bana karşı dürüst olduğunuz için. Gerçi sizi o halde gördükten sonra yalan söylemeniz pek de doğru olmazdı ve ben inanmazdım."

"Ben teşekkür ederim asıl baba," diye minnet ettim. "Kızmadığın, esip gürlemediğin için. İnsan anlaşıldığında mutlu oluyor, teşekkür ederim."

Gülümsedi. Buna ihtiyacım vardı. "Söylemedim ama gözlerinin içi parlıyor, kızım. Gözlerinin içini böyle parlatan biri, kim bilir kalbinde nasıl bir yere sahiptir?"

Vallahi ağlayacağım.

Annem elime uzandı bana destek olmak istercesine. "Sana asla kızamayız ve kızmayız. Sen sadece mutlu ol gerisi önemli değil. Akif Selim'i biliyorum ben de az çok ve iyi bir çocuğa benziyor. Sen sevdiysen zaten bize söz düşmez ki."

"Ya anne demeyin öyle kendimi çok garip hissediyorum."

Babam biraz sonra sofradan kalktığında annemle baş başa kaldık. Annem sandalyesini hafifçe yanıma doğru çekerek benim gözlerimin içine baktı. "Mislina anneciğim," dedi. "Mutlusun değil mi? Akif Selim seni hiç üzmez değil mi?"

"Hayır anne," dedim kafamı iki yana sallarken. "O beni asla üzmez."

Anneme onun hastalığından ve evlilik teklifinden bahsetmeli miydim?

Evlilik teklifinden olmasa da hastalığını söyleyebilirdim. Destek olurdu belki elimizden bir şey gelirdi. Bunu bilirdi en azından.

"Anne," dedim kırgın bir sesle. "Akif Selim hasta."

"O ne demek?" diye duraksadı. "Astım hastası değil miydi?"

"Evet ama kalbi de hasta," diye devam ettim. "Kalp yetmezliği." Annemin gözleri irileştiğinde ekledim. "Ama iyi olacak. İlaçlarını kullanırsa doktor sağlıklı bir insanın ömrü gibi devam edeceğini söylemiş. Ben de araştırdım tabii. Kalbi yavaşlıyor anne. Bunu benden saklamıştı sırf üzüleceğimi bildiği için ama öğrendim her şeyi ve biz olduk. Onunla olmalıyım anne, ona ondan daha yakın olmalıyım. İyi gelmeliyim, onu iyi etmeliyim anne. İnsanlar bunun için birbirini sevmekten vazgeçmemeli değil mi? Ben onu çok seviyorum. Ben onu o kadar çok seviyorum ki, onunla her gece ağlamaya bile razıyım ve sana bunları anlattım diye..."

Annem sabırsızca sözlerimi kesti ve saçlarımı severek konuştu: "Anneciğim, güzel kızım benim. Kalbin öyle berrak öylesine temiz ki eminim ki içine koyduğun da öyle. Akif Selim bizim de bir evladımız sayılır artık. Sen onu böyle anlattıktan böyle sevdikten sonra onun tek yapması gereken şey gelip elimizi öpmek olur."

Kalbim sıkıştı gözlerim dolu dolu olduğunda. "Sahiden mi? Yani bu olacak öyle değil mi?"

"Herhalde olacak," diye güldü. "Çocuk oyuncağı değil ya bu işler."

"Ne bileyim inanamıyorum da geldiğimiz evreyi hayal edince." Derin bir nefes alarak annemin yanağından öptüm. "Teşekkür ederim. İyi ki benim annemsin."

"İyi ki benim kızımsın," diye karşılık verdi.

Kalbim bu sabah da olması gerektiğinden daha hızlı attığında ayaklandım. Ben bulaşıkları yıkadım annem de sağı, solu topladı. Sonra da odama geçerek kapıyı kapattım. Yatağıma otururak direkt Akif Selim'i aradım. Telefonu çalıyordu ama açmıyordu. Kötüye yormadım ve uyuduğunu hesaba katarak onu fazla yormadan telefonu kulağımdan indirdim.

İnternetimi açtığımda sınıf grubundan gelen mesajları okudum.

AÜ Edebiyat

Murat: *Yeni ve Eski Türk açıklanmış.*

Taha: *Bu notlar ne abi ya? Adımı yazıp çıksam daha çok verirdi hoca.*

Murat: *Kaç almışsın?*

Taha: *Biri 35, biri 40.*

Murat: *Adam olana çok bile.*

Taha: *Konuştu sınıf birincisi.*

Daha sonra direkt kendi notlarıma baktım. Yeni'den kıl payı geçmiştim fakat Eski'den kalmıştım. Sebebini biliyordum. Üstelik diğerlerinin de böyle olacağından adım kadar emindim.

Telefonu elimden düşürmediğimde Sevde'nin aradığını gördüm. Bekletmeden açtım. "Efendim Sevde?"

"Mislina gittin mi Bursa'ya? Bir de notlarına baktın mı? Geçebildin mi?"

"Eski'den kaldım ama dert değil. Sen?"

"Ya," dedi üzülerek. "Olacağı buydu ama sen düzeltirsin. Ben ikisinden de geçtim şükür."

"Sevindim," diye gülümsedim.

"Peki daha iyi misin?"

Daha geniş gülümsedim. "Sevde sana anlatmadım ama biz barıştık. Akif Selim'le biz barıştık."

"Ne?" diye bağırdı kulağıma. "Oha! Ay ne zaman anlat çabuk!"

"Bir iki gün oluyor ama sana detayları telefonda anlatamam. Gelince yüz yüze konuşuruz olur mu? Hatta sana başka bir şey daha söyleyeceğim ve bunu telefondan söylemek istemiyorum."

Bana kızdı. "E attın bombayı kaçtın ama sen de. Nasıl dayanacağım ben? İyi bir şey mi?"

"Evet," dedim içim içime sığmazken. "Lütfen beni gaza getirme."

"Gaza getirmek benim işim bacım, yanlış kayaya çarptın."

"Ya kapatıyorum bak!"

"Tamam tamam," deyip soluklandı. "Ne yapalım ortadan ikiye çatlasak da bekleyeceğiz artık. Bu arada Kadir'den haberin var mı?"

"Ne olmuş ki Kadir'e?"

"Dün Burak'la alışveriş merkezine gitmiştik de onu gördüm bir kızla."

"Haberim yok," dedim sakince. "Mutlu olmasını istiyorum Mislina. Ben mutluyum ve o da mutlu olsun istiyorum."

"Ben de öyle olsun istiyorum Sevde," dedim kalbimden geçenleri dilime dökerken. "Umarım öyle olur."

"Umarım," dedi. "Neyse annem çağırıyor daha doğrusu içeriden bağırıyor. Ayşenur Hanım bulaşıkları yine üzerime yıktığı için iş bana kaldı. Sonra konuşuruz olur mu?"

"Olur tabii. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonlarımız kapattıktan sonra Kadir'e mesaj atma isteği hissettim çünkü merak ediyordum onu. Sevde'nin gördüğü şeylerin gerçekliğini ve ilerisini öğrenmek istedim çünkü biz onunla sırdaş sayılırdık. Biraz bekledikten sonra dayanamadım ve yazdım.

Mislina: *Kadir?*

Kadir'in çevrim içi olmasını beklerken Berat'tan bir mesaj geldi. Ay bugün ne bolluk böyle?

Berat: *Mislina?*

Mislina: *Efendim Berat?*

Berat: *Nasılsın?*

Mislina: *İyiyim teşekkür ederim, sen?*

Berat: *Ben de iyiyim. On gün sonra ablam nişanlanıyor ve sizi de davet etmek istedik. Kadir, Sevde ve gelirse Akif Selim de tabii... Hatta Ezgi'yi de. Burada olmadığınız için davetiyeleri veremedik çünkü yeni bastırdık kusura bakma olur mu? Gelirseniz çok mutlu oluruz."*

Mislina: *Elbette gelmeyi çok isterim. İsteriz. Akif Selim'e ve Ezgi'ye söylerim. Çok sevindim.*

Berat: *Ne demek. Ben de çok sevinirim gelirseniz.*

Berat: *Peki sen iyi misin? Son zamanlarda bir durgundun ya o yüzden soruyorum.*

Mislina: *Evet çok daha iyiyim teşekkür ederim.*

Mislina: *Sen peki? Seninle uzun zamandır pek sohbet edemiyoruz ve umarım bana kırılmıyorsundur.*

Berat: *Saçmalama istersen? Neden kırılayım ki? Ben de iyiyim, iyi olmaya çalışıyorum işte.*

Mislina: *Bir sorun yok öyle değil mi?*

Berat: *Yok merak etme.*

Mislina: *Peki. Yine de bir şey olursa yaz lütfen. Belki elimden bir şey gelir.*

Berat: *Unutmam.*

Konuşmamız bu şekilde sonlandığında ellerimi gözlerime götürerek onları ovdum. Akif Selim henüz bir geri dönüş yapmadığında beklerdim ve biri arıyordu ama Akif Selim değil Kadir'di. Olsun. Telefonunu açarak konuştum. "Mislina?" dedi ilk. "Bir şey mi oldu?"

"Yok," dedim sakince. "Öyle bir sormak istedim. Nasılsın?"

Rahatladı. "Ben de bir şey oldu sandım... İyiyim ben sen nasılsın asıl? İyi misin, toparlandın mı yoksa Akif Selim'in acısını çekmeye devam mı?"

Gülümsedim. "Biz barıştık. Yani çok iyiyim Kadir."

"Hadi lan!" dediğinde öksürerek toparladı. "Lan ne lan? Bak ya! Kusura bakma Mislina bazen öküzleşebiliyorum."

Kıkırdadım. "Sorun değil Kadir, nasıl konuşmak istiyorsan öyle konuş."

"Nasıl barıştınız? Bu herif seni terk etmedi mi?"

"Öyleydi ama... Yani biz olduk işte. Sonra anlatırım sana." Kadir bir şey söylemezken dudağımın içini ısırıp serbest bıraktım. "Ben sana kızmazsan bir şey sormak istiyorum."

"Ben ve sana kızmak? Yok daha neler?"

"Olsun yine de."

"Tamam sor hadi!"

"Sevde aradı da beni. Alışverişteyken seni bir kızla görmüş. Hayatında biri mi var Kadir?"

Kadir sözlerimin üzerine ölüm gibi bir sessizliğe büründü sanki ama bundan hoşlanmayarak toparlandı ve vazgeçti. "Hayır yok ama olabilir."

"Kız kim? Okuldan mı?"

"Evet. Bir alt sınıftan."

"Hım," dedim kendi kendime konuşur gibi. "Sevde doğru anlamış o zaman."

"Sana ne söyledi ki?"

"Bunu söyledi işte. Başka bir şey söylemedi. Yani mutlu olmanı istiyor."

Kadir buz gibi bir şekilde gülerek, "Korkma korkma, onun beni kıskandığını düşünecek kadar kafayı sıyırmadım henüz," dedi. "Sağ olsun. Bakalım belki bir gün mutlu oluruz."

"Beni yanlış anlamanı istemem ama lütfen Sevde'yi unutmak için karşısındaki insanı kırma olur mu? Biliyorum sen asla böyle biri değilsin, asla yapmazsın ama aşk insanı farklı şeyler yaptıracak kadar şaşırtıyor. Sadece mutluysan ve içinden geliyorsa yap Kadir."

"Mislina," dedi Kadir çaresiz bir ses tonuyla. "Ben Sevde'ye hâlâ aşığım. Bunu senden saklamam bunu kendimden de saklamam ama bir gün bitecek, bak yemin ederim bitecek biliyorum. Geriye sadece bana hissettirdiği o güzel duygular kalacak. O benim ilk aşkımdı ama son olmayacak. İnsan bu hayatta kaç kez âşık olur deme... Tamam, belki hayatıma giren birine onun kadar çok âşık olmayacağım ya da çok daha fazlası olacak bunu da bilemem ama Sevde'nin yeri hep farklı olacak ve bunu ölene kadar sadece ben hissedeceğim. Hayatıma birini alacağım zaman onun gözlerine baktığımda Sevde'yi görmeye devam ediyorsam zaten bu iş olmaz. Beni anlıyorsun değil mi? Ben bir şeyleri aşmaya çalışıyorum. Karşımdaki kıza bunları yaşatmaya hakkım yok."

"Biliyorum," dedim düz bir sesle. "Sen öyle biri değilsin, beni yanlış anlamadın değil mi?"

"Asla," diye güldü. "Peki, kendimi düzgün anlatabildim mi?"

"Fazlasıyla."

"Süper," diye gülmeye devam ettiğinde onunla birlikte devam ettim. Birkaç dakika sonra da telefonlarımızı kapattık. Oturduğum yerden kalkıp annemin yanına gittim. Akşam için pirinç ayıklıyordu. Yanına oturdum ve onunla sohbet etmeye başladık fakat az sonra kapı çaldığında Halime Hanım karşımızda belirdi. Annem derhal beni arkasına sakladığında kaşlarımı çatarak baktım kadına çünkü onun yüzünden çok acımıştık. "Ne işin var senin burada?" diye sordu annem katı bir ifadeyle.

Halime Hanım mağdur bir şekilde bize bakarken, "Leyla," dedi anneme. "Ben helallik istemeye geldim."

"Ne için?"

"Sana, size ve Mislina'ya hak etmediği şeyler söylediğim için."

"Biraz erken olmadı mı?" diye sordu annem. "Helallik bir durum yok hadi git buradan."

"Leyla lütfen hakkınızı helal edin. Ay sonu Umreye gideceğiz Davut Bey'le ama herkesten helallik alarak gidiyoruz. Ben de çok kaba davrandım size affedin. Çok ağır konuştum."

"Allah kabul etsin," dedi annem geçiştirir gibi. "Bizi geç, Mislina'yı çok üzdün ve çok kırdın. Ona neler dedin unuttun mu?"

"Biliyorum," dedi Halime Hanım karşımızda küçülmeye devam ederken. "Pişmanım. Lütfen Mislina," diye baktı gözlerime. "Sana söylediklerim için affet beni. Ben Salih'imi bir senin yanına yakıştırmıştım ama onun gönlünde başkası varmış, senin de gönlünde Salih yokmuş. Hata ettim affet beni."

Derin bir nefes alarak ağzımı araladım. "Ne diyebilirim ki? Ne söyleyeyim istersiniz?"

Halime Hanım öylece sustuğunda kafamı iki salladım. "En başından beri bunları görseydiniz bu raddeye gelmeyecekti olaylar. Ben unuttum gitti inanın. Bir hakkım yoktur ama helal olsun. Kimseyle bu borçların arasında kalmak istemem fakat rica ediyorum benden uzak durun. Size karşı elimden yalnızca bu kadarı geliyor. Daha fazlası yok."

"Peki kızım," dedi Halime Hanım kısık sesiyle. "Yine de sağ ol."

Konuşmadım ve anneme bakarak, "Ben odamdayım anne," diyerek odama geçtiğim gibi kapıyı kapattım. Hiçbir şey hissetmemiştim. Ne iyi ne de kötü hiçbir his yoktu Halime Hanım'a karşı içimde fakat rahatlamıştım. Sanki sırtımda bir kambur vardı ve ben ondan kurtulmuştum. Tuhaftı ama böyleydi işte.

Manasızca ayakta gezinmeye devam ettiğimde nihayet beklediğim telefon geldi ve Akif Selim beni aradı. Masamın üzerinde çalmaya devam eden telefonumu elime aldım ve direkt açarak kulağıma yasladım. "Akif Selim?"

"Efendim Mislina? Aramışsın ama geç dönebildim."

"Evet. Seni merak etmiştim. İyi misin? Neredesin?"

"Sabah direkt babama gittim. Onunlaydım. Sonra da abim geldi. Şansıma şarjım da bitmişti ve şimdi görebildim üzgünüm."

Gülümsedim. "Yok ben sen üzül istemem. Sadece seni aradığım zaman ulaşamayınca yersiz kuruntular oluşturuyorum işte. Peki baban nasıl?"

"Babam işte," dedi Akif Selim, sesi çok yorgun geliyordu. "Aynı. Sağlığı da fena değil gibi..."

"Sesin çok yorgun geliyor, Akif Selim. Uyumadın mı hiç?"

"Birazcık uyudum."

"Ama bu birazcık uykunun sana yetmeyeceğini biliyorsun."

"Ama ben geçtiğim yollarda seni hayal etmek istedim, Mislina."

İç çekerek yatağımın ucuna oturdum. Ona güzel bir şeyler söylemek istedim. "Annem ve babamla konuştum. Tabii evlenme teklifini söy-

lemedim henüz... Sadece seni anlattım onlara. Şimdiden seni sevdiler. Hatta annem elini öptürmeye bile hazır."

"O kadar mı?" dedi şaşırdı. "Dur çok ani oldu sanki bu." Güldü hemen sonra.

Ben de güldüm. "Sen evlilik teklifi ederken ani nedir düşünmedin sanırım?"

"Ben beni bu kadar kolay kabulleneceklerini tahmin etmemiştim sadece. Bilirsin işte, pek sıcakkanlı biri sayılmam."

"Onların özellikle de babamın seni sevmesi için sıcakkanlı olmana gerek yok," dedim. "Babam seninle oturup konuşmak istiyorsa tamamdır bu iş."

"Ne?" dedi gülerek. O güldükçe içim içime sığmıyordu. "Şey mi olacak yani sonra?" Sanki utandı bu kısımda. "Seni istemeye mi geleceğiz?"

Kendimi tutamadan kahkaha attım.

Umarım annem duymamıştır.

"Ya dur hemen değil," dedim. "Hem babam önceliğin okul olsun demeye getirdi."

"Ne bileyim sen böyle deyince ben de elimde çiçek, çikolata kapında olurum sandım."

"Akif Selim..." diye güldüm.

"Mislina..." diye güldü.

Birbirimizin gülüşlerini dinledik ve bu yaşadığımız âna öyle bir hapsolmak istedik ki ne bir adım sonrası ne bir adım ötesine gitmek istedik. Sadece bu ânı yaşadık çünkü her ne kadar zamanın ötesine geçmek istesek bile bize neler getireceğini bilmiyorduk.

Bir hafta sonra.

Bugün Ankara'ya dönecektim. Akif Selim'le en son dün gece konuşmuştum ve bugün çalışacağını bildiğimden aramamıştım. Gerçi hâlâ orada çalışacağını sanmıyordum zira bunu kendi de biliyordu. Çantamı hazırlarken annem elinde birkaç şeyle içeri girdi. "Bak burada iki kavanoz reçel var. Birini size, birini Akif Selim'e koydum. Börek de koyacağım daha."

"Anne ne zahmet ettin ki?" diye mırıldandım. "Hem Akif Selim pek reçel sevmez."

"Benim reçelim başkadır," dedi. "Bak bunu bir yesin sevmezse gel yüzüme söyle."

"O kadar iddialıyım diyorsun yani?"

"O kadar iddialıyım evet."

"Sen öyle diyorsan," dedim gülerek. Annem yaptığı börekleri de çantama koyduğunda pek fazla ağırlık yapmadan çantamı kapattım. Vakit yavaş yavaş vedaya geldiğinde üzerimi giyindim. Babam da hazırlanıyordu zira beni gara o bırakacaktı. Montumun düğmelerini iliklerken annem gözlerime bakarak, "Akşam olacak sen Ankara'ya gittiğinde," dedi. "Yalnız başına gidebilecek misin eve?"

Babam pürüzlü bir sesle yanıtladı: "Hanım, sen bilmiyor musun onun bekleyeni var."

"Baba," dedim kısık sesimle.

Babam güldü. "Tamam utandırmak istemiyorum. Eve Akif Selim'le gitmen yalnız gitmekten daha iyi en azından. Gözüm arkada kalmaz."

Annem, "Dikkat et tamam mı?" dedi saçlarımı düzeltirken.

"Anne çocuk değilim ki. Ederim merak etme."

"İstersen kırk yaşında ol ben yaşadığım müddetçe bu hep böyle olacak, hanımefendi."

"Peki," diyerek ağzıma fermuar çektim. "Susuyorum."

Aramızdaki muhabbet annemle sarıldığımızda son bulduğunda onunla vedalaştım. Babamla garda vedalaşacaktım. Evden ayrıldık ve gara geldik. Otobüsümün kalkmasına yirmi dakika kadar vardı ama babam benimle bir bardak çay içmek istemişti. Karşıma geçerek şekerini karıştırmaya başladı. "Seninle uzun zamandır baba kız gibi konuşamıyoruz Mislina. Hele de bu son yaşananlardan sonra bu ihtiyaç daha da arttı. Bilesin ki, seni bu kadar sıkmıyor ve seni daraltmıyorsam sana çok güvendiğim içindir. Babalar, kızlarının kalbindeki adamı pek sevmezler çünkü kız çocukları babalar için daha kıymetli olur ya hani, onu paylaşmak istemezler fakat Akif Selim adı dönmeye başladığından beri bende tam tersi oldu. Seni ona emanet edeceğimi düşünüyorum. Onu tanımıyorum, onunla oturup konuşmadım ama içimden bir his ve bu ilk kez başıma geliyor o delikanlının benim başımı yere eğdirmeyeceği."

"Baba beni kimseye emanet etmene gerek yok ki," diyebildim. "Sen varsın ya."

"Kızım dünya hali işte bu, bir şey olur ya da olmaz Allah bilir ama gözümle görüyorken seni içimde kalmasın."

"Baba beni üzüyorsun ama," dedim yutkunurken. "Bak birazdan otobüse bineceğim ama aklım sende kalacak."

Gülümseyerek elime dokundu. "Yok güzel kızım benim, ben gerçekten çok iyiyim. Sen üzül diye de söylemiyorum bunları sadece içini ferah tut diye konuştum seninle. Ben şükürler olsun çok iyiyim."

"Sen böyle şeyler pek konuşmazsın da o yüzden..."

"Sayende," dedi babam. "Benim bir tanecik gözümün bebeği bir oğlanı sevmiş ve ben o oğlanı tanıyacağım. Bu benim için çok başka bir his, sen anlamazsın."

"Anlayamam," diye kabullendim. "Ama çok sevindim. Yani senin beni anlamana sevindim."

Ellerimi usulca sevdi ve baba sıcaklığına boğdu beni. Özlemini daima hissettiğim anın içindeydim.

On dakika sonra otobüse binmek için ayaklandık. Babamın elini tuttum ve öpüp alnıma koydum. Sonra da ona sımsıkı sarıldım. Bana sımsıkı sarıldı. İçim baştan aşağı huzur doluydu. Elimdeki küçük çantayla otobüse bindim ve cam kenarında olan yerime geçip oturdum. Babam aşağıda bana el salladığında ona el sallayarak eve gitmesini söyledim. Güldü ve birkaç dakika sonra beni yolcu ederek evin yolunu tuttu.

Otobüs hareket etmeye başladığında ben de Akif Selim'e mesaj attım.

Mislina: *Ben bindim. Saat sekiz gibi inerim Akif Selim.*

Mesajı gönderdikten sonra önce biraz kitap okudum sonra da müzik dinlerken uyuyakaldım. Uyandığımda otobüsün içi karanlıktı çünkü hava da kararmıştı. Ben epey uyumuş olmalıydım. Oturduğum yerde toparlanarak gözlerimi irileştirerek pencereden dışarı baktım: Ankara'daydık. Telefonuma baktığımda henüz bir geri dönüş olmadığını gördüm. Çatık kaşlarımla mesaj atmak yerine onu aradım lakin ulaşamadım. Bu beni iyiden iyiye huylandırırken kalbime de kötü hisler bırakmayı ihmal ettirmemişti.

Telaşımı bastırmaya çalışarak kalan yolun bitmesini bekledim. Ama inanın bu hiç kolay olmadı. Bir an evvel otobüsten inmek ve ona sarılmak istiyordum. Onu görmek, onu hissetmek istiyordum. Bu özlemden ziyade onun iyi olduğunu görmek istediğimden kaynaklıydı.

Otobüs yavaş yavaş gara giriş yaptığında herkesten evvel ayaklanmaya başladım. İyice sabırsızlanmıştım. Çantamı kavradım ve otobüsün kapıları açılır açılmaz aşağıya indim. Sağıma ve soluma bakındım ama kimseyi göremedim. Dudaklarımı ısırarak ilerlemeye başladığımda Ezgi'yi beni ararken buldum. Beni gördüğü an elini kaldırdı ve hızlı adımlarla karşımda durarak bana çabucak sarıldı. "Hoş geldin."

Afalladım. Ellerim havada kaldığında soluduğum hava ciğerlerime batmaya başladı. Ezgi, benden ayrıldığında yüzüne öyle bir baktım ki, benden sakladığı her neyse bunun büyümesine izin vermedi. "Ezgi," dedim korkarak. "Ezgi, Akif Selim nerede?"

"Mislina..."

Boğazımda bir zehir var oldu sanki ve her yutkunuşumda canım yandı. "Ezgi o nerede? Bir şey... Bir şey mi oldu yoksa?"

"Dur dur," diye dokundu kollarıma. "Dur bir eve gidelim önce."

"Yok ben biliyorum kesin bir şey oldu," dedim inatla. "Söyle hadi." Kalbimdeki bu arsızca hızlı atma hevesi Akif Selim'in kalbinin yanında çok fazlaydı. Buna hakkım var mıydı? "Lütfen ona bir şey olmadığını söyle. Nerede? Nerede o?"

Kelimeler ağzımın içinde dönüp duruyordu kör biri gibi ve ışık görse bile göremeyecekti. Ezgi sakin kalmaya çalışarak bana baktı ama çok da başarılı sayılmazdı. Kurduğu cümlelerden öncesine kadar aksini bekledim, aksini bekledim çünkü biz mutlu olacaktık onunla ama Akif Selim bana, benimle mutsuzluğa hazır mısın diyemeyip gözlerini benden her kaçırdığında neyin bizi beklediğini biliyordum. Bundan sonra hiçbir şey kolay olmayacaktı. Onunla çok acıyacaktık. Çünkü duyduğum sözler şunlardı: "Sen telaş yapma diye seni Ankara'ya varana kadar aramadık... *Akif ciddi bir rahatsızlık geçirdi, Mislina ve bunu atlatmış değil.*"

XVI

"Şehrin Sönmüş Lambaları"

KODALINE - ALL I WANT

Çok sevdiğin birinin ölümüne şahit olmak mı yoksa ölmek mi daha az canımı yakardı?

Gözlerimin önünde çok sevdiğim birini kaybetmek mi beni üzerdi? Yoksa onun ellerinden tutup onunla birlikte ölüme yürümek mi? Her geçen gün biraz daha hissediyordum bunu. Bir yanım deli gibi mutlu olurken diğer yanım ise saatli bir bomba gibi kalbimin içinde beni hüzne boğuyordu. İnsan gülerken bile üzülür müydü? Üzülüyormuş. Bunu fark edeli uzun zaman olmadı ama bunu yaşayalı çok az zaman geçti.

On bir saat olmuştu. Hastaneye gelmemin ve onu göremeyişimin üzerinden tam on bir saat geçmişti.

Ne halde olduğumu biliyordum ama kendimi zerre umursamıyordum. Keşke yanında olabilseydim, keşke Bursa'ya hiç gitmeseydim ve keşke yaşadığı acıyı kendime pay edebilseydim. Birazını alsaydım omuzlarından, kendi omuzlarıma yükleseydim. Belki daha az acırdı, belki daha az acırdım.

Ezgi sakin adımlarla elindeki bir bardak kahve ile yanıma gelip oturdu ve o bardağı bana uzattı. "Mislina, hadi iç şunu canım benim."

Kafamı iki yana sallamaya bile gücüm yoktu. "İstemiyorum Ezgi."

Sıkıntıyla soluklanarak bardağı iki eliyle kavrayarak bacaklarının üzerinde tutmaya başladı. "Saatlerdir uyumuyorsun, tek bir şey bile yemedin. Gözlerinin altına bakamıyorum korkudan."

"Bunu bana söylemeliydiniz," diye mırıldandım buz gibi bir sesle. "Bunu benden saklamaya hakkınız yoktu."

Ezgi, "Sen otobüse bindiğinde biz onu çoktan buraya getirmiştik," dedi. "Bunu sana daha kaç kez söyleyeceğim? Otobüsteyken ne yapabilirdin? Otobüsü durdurup koşarak mı gelirdin? Yoksa otobüsten inene

kadar kafayı yemeden nasıl durabilecektin? Akif Selim de böyle olsun isterdi. Senin iyiliğin için..."

Sözlerini hızla kesip yüzümü yüzüne çevirdim. Ona tam anlamıyla dağılmış bir ifadeyle bakıyordum. "Bıktım artık bundan. Senin iyiliğin için, senin iyiliğin için, senin iyiliğin için..." Soluklandım. "Kimse benim iyiliğimi düşünmesin. Farkında değil misiniz siz, ne zaman biri benim iyiliğimi istese sonunda yıkıcı bir şeyle karşılaşıyorum. Ben buna katlanamıyorum Ezgi. Kimse benim iyiliğimi istemesin."

Ezgi'nin beni anladığı ve niyetinin iyi olduğunu elbette ki biliyordum ama insan böyle zamanlarda hem kendine hem de suçlayacak birine kızıyordu. Onun kalbini kırmak istemiyordum. Dudaklarımı çabucak ıslatıp geri çektiğimde devam ettim. "Saatlerdir içeride yatıyor. Uyutuyorlarmış bilmem ne? Ya uyanmazsa? Ya onu bir daha göremezsem?" Sesim öyle bir titredi ki, altında ezildim kelimelerin. "O zaman benim iyiliğimi istemeniz neye yarayacak?"

Ezgi sabırsızca elindeki kahveyi kenara bıraktığında öfkemin aslında kocaman bir gözyaşına dönüşeceğini biliyordum. Bu saf bir öfke değildi, bu hüznün doğacağı bir kalkandı. Ellerini ellerime götürdüğünde gözlerime baktı. "Ona bir şey olmayacak bunu biliyorsun. Bu geceyi atlattı işte. Uyuyor ama uyanacak. Sabah olmadı daha. Güneş bile doğmadı neredeyse. Sen umut etmenin manasısın. Biliyorum içinde binlerce duygu var ve haklısın da. Hissettiklerin ve söylediklerin için sonuna kadar haklısın ama inan bana başka türlüsü olmazdı."

"Elimden hiçbir şey gelmiyor," diye konuştum sanki kimsenin beni duymamasını istermişim gibi. "Elimden ufacık da olsa bir şey gelmiyor."

Gülümsedi. "Onun için buradasın ve gözlerini açtığında ilk gördüğü yüz senin yüzün olacak ya, işte o zaman elinden geleni değil, kalbinden geleni yapmış olacaksın. Sen ona dünyaları vermiş olacaksın."

Öfkemin yavaşça gözyaşına evirildiğini hissetmeye başladım çünkü aslında içimde var olan his buydu. Ağlamamak için öfkeme tutunmak üzerimde sakil durmuştu. Bunu beceremiştim. Kalbim sanki bir anlığına durduğunda gözlerim uzaklara daldı ve o uzaklarda bizi gördüm. Duraksadım. Gülümseyerek karanlığın içinden süzülen ışığa el salladım. "Sana söylemedim ama bana evlenme teklifi etti. Evlenme teklifi etti ve şimdi buradayız. Ben hayallerimin yarım kalmasından değil, onu kaybetmekten korkuyorum, Ezgi. Bana geç kaldığını söylemişti, bana ömrünü adayacağını söylemişti... Ama şimdi bak buradayız. Bazı şeyler bize çok uzak ama o her şeye rağmen bu sözleri verdi."

"Sana evlenme teklifi etti ve buradasınız," diye tekrar etti Ezgi beni. Gözlerim direkt gözlerine odaklandı. Gülümsüyordu. "Şanslısın. İki ki-

silik bir mevzu söz konusu ve o hayatta." Onu incitmek değildi niyetim. Bunu belli etmek istercesine bir girişimde bulunduğumda gülüşünü bırakmadan ellerimi daha sıkı sardı. "Hayır hayır. Üzülmedim. Sadece sana iyi şeyler hissettirmek ve söylemek istiyorum. Onu kaybetmeyeceksin. İnan bana onu kaybetmeyeceksin."

Dudaklarım kıvrılır gibi olduğunda bu tebessüme hazırlıklı olmadığımı anladım zira saatlerdir gülümsemenin ne olduğunu unutmuştu dudaklarım.

Ezgi bu sefer neşeye yakın bir şekilde güldü. "Peki nasıldı? Nerede etti teklifi?" Ellerime baktı. "Yüzük de yok ki?"

"Bursa'ya giderken, otobüste etti." Omzumu silktim. "Yüzüğe gerek yok. O iyi olsun da hiçbir şey istemiyorum."

"O iyi olacak," dedi bastıra bastıra. "Ve siz de evleneceksiniz. Söz kınanı da ben süreceğim ellerine."

Gülümsedim ve bu ani kıvrılma dudaklarımı acıttı. Gözleri parladı. "Nihayet gülebildin. Şükür."

Bir şeyler söyleyecek gibi olduğumda ekledi. "Ya durup düşündüğümde insanın nereden nereye diyesi geliyor. Şimdi bu yukarıdaki benim eniştem olacak öyle mi? Ama lafta değil ha, bildiğin enişte?"

Gözlerimi devirdim. "Ezgi şu an bunları konuşasım gelmiyor ki... Lütfen."

"Ya iki dakika keyfini yerine getireyim dedim."

"Haklısın ama o orada yatarken hiçbir şekilde keyfim yerine gelmez," diye söylendim. Yorgun halimi saklamaya çalışarak ellerimi, ellerinden çektiğimde bacaklarımı biraz daha toplayarak üzerimdeki cekete sığındım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yalnız," dedi Ezgi saklamadan. "Bok gibi görünüyorsun."

"Biliyorum."

"Seninki gözlerini açtığında seni bu tiple görse, biraz daha uyumayı tercih ederdi kesin."

"Ezgi!" diye uyardım onu kısık sesimle.

"Ne Ezgi?" dedi kafasını sallarken. "Yalan mı yani? Şu tipine bak, önüne bir tas süt koyasım geliyor."

Hiçbir tepki vermediğimde Ezgi bana getirdiği kahveyi eline aldı. "İçmiyorsun yani?" diye sordu. Tepkisizliğime devam ettim. Omzunu silkti. "İyi ben içerim. Soğumuştur ama olsun. Senden daha sıcak olduğuna eminim."

"İç Ezgi."

"İçiyorum," deyip kahveden bir yudum aldı ve konuşmadan bu böylece sürüp gitti.

Dakikalar kör edici bir karanlık gibi içime soğurken uyuşmuş bedenimle kollarımı göğsümden ayırarak öne doğru eğildim ve ellerimi birleştirerek parmaklarımın uçlarını çenemin altına koydum. Zemini izledim. Bu beni geleceğe götürmüştü. Bu belki de her şeyin başlangıcıydı. Ben nice gecelerimde onun yanında olacaktım. O sağlığına kavuşmayı beklerken ben de sabırla ona kavuşmayı bekleyecektim.

Bir ruh gibi hareket bile etmeden baktığım yerden gözlerimi ayırmadığımda Kenan'ın geldiğini gördüm. Duruşumu bozdum ve direkt ayaklanarak dilimle dudaklarımı ıslattım. "Bir haber mi var?" diye sordum sabırsızca.

Kenan'ın gözlerinde iyiye giden birtakım işaretler sezdim. "Evet," dedi. Ezgi de ayaklanmıştı. Kenan gözlerime bakmaya devam ederken kafasını sallayarak, "Birazdan uyanacak ve onu görebileceğiz," dedi. *Kalbim atmaya başladı dünya ise kaldığı yerden dönmeye.*

Göğüs kafesimdeki zehirden arınırmışçasına rahatladığımda sevinçle kısılan gözlerimle Kenan'a baktım. "Ne zaman peki?" diye sordum. "Ne kadar sonra mesela? Bir saat mi? Ya da herkesi alıyorlar mı içeri?"

"Herkesi almazlar," dedi Kenan düz bir sesle. "Ama ilk sen gir, Mislina. Ona iyi gelecek kişinin sen olduğunu biliyorum."

Kenan'a çekingen bir halde baktığımda Ezgi koluma dokundu. "Bak. Ben demiştim."

Şaşkınlık ve sevinci bir arada yaşarken ellerimi göğsümün üzerine koyarak derin bir nefes aldım. Ezgi gülümsemeye devam ettiğinde Kenan bana bakarak, "Bu arada çok yorgun görünüyorsun," dedi. "Önce bir dinlensen mi?"

"Hayır," dedim reddederek. "Ben gayet iyiyim."

Ezgi gözlerini devirdi. "Aynaya bakmıyorsun saatlerdir. Git bir bak, bir şey diyecek sana."

Bu Kenan'ı gülümsettiğinde bu sefer ona baktı. "Yalnız sen de yorgun görünüyorsun."

Ezgi çatık kaşlarıyla Kenan'a dönerken, "Ben o kadar berbat değilim," dedi.

Kenan ise şöyle cevapladı. "Berbat olduğunu söylemedim."

Ezgi'nin çatık kaşları yumuşadığında aralık olan ağzı da kapandı ama bu vakti iyi değerlendirerek anında toparladı. Ben de geriye gittim ve çantamı alarak doğruca bir lavabo buldum. Aynaya baktığımda Ezgi ve Kenan'ı haklı bulmamak neredeyse imkânsızdı. Kendimi toparlamalıydım ve onun yanına girdiğimde beni bu şekilde görmemesini sağlamalıydım. Bu onu daha çok üzerdi. Onu üzmek istemiyordum. Saçlarımı topladım ve yüzüme birazcık allık sürdüm. Yüzümdeki ölü ruhu yok etmese de işe yaramıştı işte. Eskisinden daha iyi olan suratımla lavabodan çıktım.

Ezgi ve Kenan yan yana oturuyordu ama konuşmuyorlardı.

Yanlarına gittiğimde Ezgi yüzüme baktı. Gülümsedi. "Aynalar dile gelip sövmüş herhalde, bir şeye benzemişsin sonunda."

Yeniden gözlerimi devirdiğimde Ezgi gülümsemeye devam etti. "Saat kaç oldu?" diye sordum. Kenan, "Yedi," diye cevapladığında kafamı salladım. Elim çantama gittiğinde telefonumu çıkardım. Annemler aramıştı. İç geçirdiğimde Ezgi durumu fark etti ve telefonu elimden aldı. "Ben hallederim, merak etme."

Ona baktığımda Ezgi ayağa kalkarak ileri gitti ve annemi arayarak telefonu kulağına yasladı. Bu esnada Kenan'ın ona baktığını gördüm. Bu çok uzun sürmemişti ama dikkatimi çekmişti bir kere.

"Ben de," dedim Kenan'a konuşarak. "Girebilir miyim artık?"

Bir hayli sabırsızdım.

Kenan ayaklandığında ben de ayaklandım. "Tabii," dedi. "Doktoruna bir daha sorayım da." İkimiz birlikte doktorun yanına gittik ve nihayetinde vakti gelmişti. Onun yanına girecek, elini tutabilecek ve gözlerinin içine bakarak yanında olduğumu hissettirebilecektim.

Peki ya ağlarsam?

Bu bir soru değildi, bunu yaşayıp onu daha çok üzeceğimi biliyordum.

Derin bir nefes alıp usulca kapısını araladım. Kalbim öyle sıkışıyordu ki sanki oksijenden yoksun bir ortama girmiş gibiydim. Kapıyı sessizce kapattığımda adımlarımın altından kayıp giden zamanı durdurmak istedim. İlerledim ve onu gördüm. Öylece yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Kollarında bir şeyler bağlıydı ve kocaman yatağın içinde küçücük kalmıştı. Yutkundum. Olduğum yerde kalakaldım. Gıkımı dahi çıkaramadım. Burnunda yeşil borular vardı. Sanırım ona soluk aldırması içindi. Adını da bilmiyordum ki... Ama öğrenirdim. Pamuk gibi olan teni iyice

beyaz bir kâğıda dönmüştü. Bu beyazlık beni feci halde üzmüştü. Başındaki serüma baktım. Bitmek üzereydi. Pıt pıt damlıyordu kanına ilerlerken. Bir sefer daha yutkundum zorla. Aslında şimdi nerede olduğumu daha iyi anlamıştım. *Ben bir sonun başındaydım.*

Ayaklarım beni olduğunu yere çivilediğinde saniyeleri ardımda bıraktım. Dakikaları peşimde sürükledim ama ona gidemedim. Uyuyordu daha, uyandırmaya kıyamadım.

Sonra bir ses, bir his, bir mırıldanma duydum. "Buradasın," dedi. Gözlerim irileştiğinde boğazıma bir şey takıldı. Ne hissedeceğimi bilemedim. Akif Selim'in kurumuş dudaklarına baktım. Konuşmuştu. Yüreğimi yerinden çıkaran bu sese gittim. Tabanımdaki çivilerden kurtuldum ve ona koştum. Başında durdum. Eline uzandım ve eline dokundum. *Buz gibiydi.* Ellerinde üşüdüm.

Parmakları hareket ettiğinde ellerine baktım. Gözlerim yanmaya başladı zira gözyaşının neden tuzlu olduğunu şimdi daha iyi idrak etmiştim. Yakıyordu beni. Akif Selim ağır ağır gözlerini açtığında ufacık bir alana sığmaya çalışan iki ruh gibi baktık birbirimize. Beni görünce dudakları hafifçe kıvrıldı. Gülümsedim ama gözlerim o kadar dolmuştu ki, ona yağmurlu bir pencereden bakıyordum sanki. "Mislina," diye fısıldadı ağır ağır. "Buradasın..." Öylesine yorgundu ki, her an avuçlarımın arasından kayıp gidecekmiş gibiydi.

"Buradayım," dedim hüzün dolu gülümsememle. Ona sımsıkı sarılmak, onu öpmek, ona dokunmak istedim fakat yapamadım. Ellerine sarıldım ben de, kalbine sarıldım. "Buradayım Akif Selim. Ben hep burada olacağımın canımın içi."

Gözlerime bakarken dudakları daha çok kıvrıldı. Ah! Bu gülümsemelere alışmalıydım. "Canımın içi," dedi nefes nefese kalmışçasına. "Canımın en içi..."

Gözlerimi kapatıp açtığımda kirpiklerimin arasından kayıp giden bir damlaya engel olamadım. Elimi hızla yanağıma götürdüğümde onu yok etmek istedim lakin Akif Selim çoktan fark etmişti. "Şş," dedi kızarak. "Sakın. Sakın ağlama. Lütfen yapma bunu."

"Yok," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp burnumu çektiğimde. "Ağlamıyorum."

"Ağlama," dedi. "Bak ben hâlâ hayattayım ve sen yanımdasın. Hayatımın en mutlu anını yaşıyorum, neden ağlıyorsun?" Acı çekercesine yüzünü ekşitti. "Ölmedim bak. Elini tutuyorum. Bundan daha mutlu bir anım yok."

"Biz hayatımızı hep mutlu anlarla dolduracağız," dedim inanarak. "Bu anları sürekli yenileyeceğiz ve üstüne çıkacağız. Hep mutlu olacağız. Sen bir iyileş. Sen bir ayağa kalk." Gülümsedi. Gözlerini kapattı ağır ağır. Elimi saçlarına götürdüm. Saçlarını sevdim ağır ağır. "Dinlen tamam mı?" diye konuştum. "Çok yorgunsun."

"İyiyim," dedi. "Yanımdasın ya, çok iyiyim."

"Hep olacağım," dedim.

Gözlerini yavaşça açtı. "Ellerin beni uyuşturuyor, tıpkı bu ilaçlar gibi ama onlar kanıma; sen kalbime dokunuyorsun."

Bu sözlerle beni kalbimden vuruyordu.

Bana bakmaya devam ederken duraksadı ve gözlerime daha derin baktı. Mavi bir okyanusu andıran gözlerinde sular durulmuş gibiydi ama onunla boğulabilirdim. "Benden daha yorgun görünüyorsun, Mislina. Hiç uyumadın mı yoksa?"

"Uyudum," dedim sakince.

İtiraz etti. "Uyumamışsın."

Gülümsedim. Ellerim saçlarını bebek gibi sevmeye devam ettiğinde gözlerim bir noktaya vuruldu. Orada yaşadım. "Uyumak istemiyorum. Yani artık sensiz uyumak istemiyorum."

Gülümsedi. "O zaman buradan çıkar çıkmaz direkt evlendirme dairesine gidelim."

"Akif Selim," diye iç geçirdim çocukçu bir hevesle. Derin bir iç çektim sonra. "Bizim artık kaybedecek bir dakikamız bile yok. Ben her şeye hazırım. Ben hep senin yanında olmak istiyorum. Eğer ki senin yanında olsaydım, Bursa'ya gitmese..."

Beni çabucak durdurdu. Sözleri yavaştı. "Hayır," dedi. "Sakın böyle şeyler söyleme. Ben keşkeler duymak istemiyorum senden. Bunları söylersen bana sadece zarar verirsin."

"Sana zarar vermek benim en son dileğim ama elimde değil," dedim kuru bir sesle. "Neyse seni çok yoruyorum aptal gibi." Ellerimi yüzüne götürdüm. "Sana sımsıkı sarılmak istiyorum."

"Sarıl o zaman," dedi.

Şaşırdım. "Bu haldeyken olmaz ki."

"Olur," diye ikna etti beni yatıştırıcı bir ses tonuyla. Elimi yüzünden indirdim ve imkânlar dahilinde üzerine eğilerek başımı hafifçe göğsünün üzerine koydum. Usulca hareket etti. Serum olmayan kolunu yavaşça

kaldırarak sırtıma götürdüğünde gözlerimi kapattım ama ağırlığı ona vermemiştim. Kafam tam kalbinin üzerindeydi. En sevdiğim yerin, bir gün bizi ayıracak olmasından korktuğum yerdeydim. "Zamanı durdurmak istiyorum," diye fısıldadım.

"Kollarımın arasındayken zamana ihtiyacımız yok ki. Bize her vakit dünyanın en güzel ânı."

Gülümsedim. Gülümsediğini hissettim ve onu çok yormadan kendimi geri çektim. Serumuna baktım. "Neredeyse bitmek üzere," dedim. "Söyleyeyim de baksınlar."

"Halledilir dert etme."

"Aslında," dedim dudaklarımı ısırarak. "Seni acıtmak istemiyorum ama merak ediyorum. Nasıl oldu? Ne oldu? Ne yapıyordun Akif Selim?"

"Kalbim sıkışmaya başladı bir anda," dedi düz bir sesle. Hissizdi. "Kalp krizi değildi ama çok farklıydı Mislina. Bir tür atak, bir tür spazm. Daha önce de olmuştu ama hemen geçmişti... Sana geliyordum. Gara gelip seni alacaktım ama evden çıkmaya kalmadan bir şey oldu ve sonumun hastanede biteceğini anladım. O can havliyle abimi aradım. Sonrasını hatırlamıyorum bile."

"Peki ya Kenan?" diye sordum içim ekşirken. "O çabuk yetişebildi değil mi?"

"Ona yedek anahtar vermiştim," dedi. Güldü sonra. "Artık evden çıkmaz."

Yutkunamadım. Anlattıklarını gözlerimin önünde yaşadım. "Beni garda göremediğinde üzülmedin, değil mi?"

"Üzülmedim. Deliye döndüm."

Bana sadece baktığında omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Her neyse. Ben hâlâ aptallık yaparak seni konuşturmaya devam ediyorum. Sen de bu aptalı hiç uyarmıyorsun."

Gözleri uykuya dalar gibiydi. Sersemlemişti ama çok güzel gülümsüyordu. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir aptal görmediğim içindir."

Başımı öne eğdim ve kafamı iki yana sallayarak gülümsedim. Gitmem gerekiyordu ve gereğinden fazla kalmıştım. Daha yeni uyanmıştı. Onu bu kadar yormaya ne hakkım vardı? "Ben şimdi gidiyorum ama hep buradayım. Hatta sen uyu iyice." Yüzüne baktım. "Eve gideyim mi? Sana bir şeyler getiririm. Eşofman, kitap, kulaklık, temiz kıyafetler..."

Sanki ona masal anlatıyordum. Beni öyle dinliyordu çünkü. "Tamam," dedi kabullenerek. "Ama kendini çok yorma. Abim burada zaten

gözün arkada kalmasın. Eve git, güzelce uyu sonra gel. Bak Ezgi'ye sorarım ve saklamaz o da bunu. Eğer ki uyumazsan..."

"Ee?" diye güldüm.

Güldü. Sarhoş gibi. "Daha önce seni hiç tehdit etmediğim için ne diyeceğimi bilemedim."

Gülmeye devam ettiğimde, "Tamam sen merak etme," dedim. "Beni düşünme yani. Uyu. Gözlerini açtığında yine beni göreceksin. Başına belayım bundan sonra. Benden bıkacaksın."

"Benden bir tane var, o da sana vurgun olduğuna göre bunları kime söylüyorsun anlamadım?"

"Eh tamam," dedim pes ederek. "Ben de dayanamıyorum bu laflara. Hiç gidemeyeceğim yoksa." Gülümsedi. Dudaklarımı kapattım ve nazikçe yüzüne doğru eğilerek yanağından öpüp geri çekildim. "Ben geleceğim yine," diye mırıldandım güven veren bir ses ve ona eşlik eden bakışlarımla.

"Biliyorum," dedi. Kendimi istemeyerek de olsa geri çektiğimde adımlarım ondan uzağa düşmeye başladı.

Geri geri giderken parmaklarımın uçlarından öptüm ve ona el sallayarak gülümsedim.

Gözlerini kapatması ve yavaş yavaş açması yetmişti.

Yanından ayrıldığımda kapısını kapattım. Gözlerimin içi gülüyordu ama konuşsam ve biri bana dokunsa dayanamaz ağlardım. Yanında çok ağlamadığım için kendimle gurur duydum. Ezgi ve Kenan merakla karşımda dikildiklerinde kafamı aşağı yukarı sallayarak gülümsedim. "Daha iyi," dedim. Ezgi, derin bir nefes alarak sevinçle kollarımı sıvazladı. "Ama dinlenmeli," diye de ekledim.

Kenan, "Sen de öyle," deyip Ezgi'ye baktı. "Hatta sen de."

"Ben şimdi eve gideceğim," dedim çabucak. "Ona bir şeyler getireceğim. Rica etsem anahtarını verir misin?"

Kenan tereddütsüz anahtarı uzattığında, "Zahmet olur sana," dedi. "Yorulma. Ben giderdim."

"Hayır bu zahmet değil benim için," dedim hızla. Ezgi dudaklarını ıslatıp ellerini arka ceplerine koydu. "Birlikte gideriz şimdi."

"Bir şey olursa arayın," dedi Kenan sakin bir sesle. Gözlerimi kapatıp açtım. "Sen de beni ara."

"Merak etme," diye güven verdi. Daha sonra Ezgi ile birlikte hastaneden çıkıp eve geldik ama o işe gidecekti. Çantamı kapının eşiğine bırakıp, "Nasıl gideceksin bu halde?" diye sordum. "İzin alabilsen keşke."

"Son zamanlarda sürekli aksıyor zaten," dedi Ezgi umutsuz bir sesle. "Bu gidişle patron kovacak beni. Beni düşünme, bu ilk yorgun halim değil. Ayrıca ben yine uyudum sen kendine bak."

"İyiyim," diyerek onu arkamda bıraktım ve salona girmemle Çakır'ın paçalarıma sevinçle dolanması bir oldu. Gülerek eğildiğim gibi ona sımsıkı sarıldım ve sevdim. Dakikalarca hasret giderdik. O beni tanıyordu, ben de onu. Bu bizim ilk kavuşmamız değildi.

Odama gidip hızla üzerimdekileri çıkardım. Ezgi de hazırlanıp işe gidecekti. İkimizin de gidecek bir yeri vardı. Kendi büyük çantamı yatağımın üzerine koydum ve içine birkaç bir şey koydum. Bilgisayarımı da yanımda götürecektim. Canı sıkılırdı orada, film izlerdik. Ona kitap da okurdum. Ayna karşısına geçip yüzüme renk verdikten sonra fazla oyalanmadan odamdan çıktım. Ezgi mutfaktaydı. "Mislina," diye seslendi. "Sana sandviç yaptım, eğer ki bunu yemezsen seni gebertirim kızım."

"Aç değil..."

"Elini körü ha!" diye bağırdı. "Nasıl mide lan o? Miden olsaydım ana avrat söver, sen acıktığında tüm yollarımı sana kapatırdım."

"Üf," diye mırıldandım gülerek ve mutfağa girdim. Ezgi beni masaya oturttu. Önüme bir bardak portakal suyu bıraktı. "Şunu da iç, beni delirtme. Leyla teyzeye gerçekleri söylerim."

"Çok kötüsün," dedim gözlerimi kısarak.

Umursamadı ve sandviçi de önüme bıraktı. "Hadi ye bunları anneciğim. Ben dün sardunyalarına su vermiştim. Çakır'ı da besledim, onunla gezmeye de çıktık. Bayağı kankayız biz onunla. Velhasıl ben işe gidiyorum şimdi. Ocağı açık bırakma sakın. Bir şey olursa da beni aramayı sakın unutma. Hadi gittim ben," diyerek saçlarımdan öptüğü gibi mutfaktan çıktı. Sonra da evden.

Gülümsedim ve manasız bir boş vermişlikle kahvaltımı yaptım.

Dakikalar sonra evdeki her şeyi kontrol edip kapıyı kilitleyerek yukarı çıktım. Akif Selim evde yokken onun evine girmek beni apayrı hislere sürüklemişti. Sanki evde birileri varmış gibi kapıyı kapattım ve sessizce ilerledim. Önce mutfağına girdim. Tezgâhın üzerinde yarım bırakılmış bir kahve bardağı vardı ve birkaç damla tezgâhın zeminindeydi. Çabucak gittim, o bardağı yıkadım ve tezgâhı sildim. Salona geçtiğimde koltuğuna

baktım. Bir battaniye ve yastık vardı. Burada mı uyuyordu yani? Gözlerim masanın üzerinde duran astım ilacına ilişti. Ona uzandım ve direkt çantamın içine attım. Burada zaman kaybetmek istemiyordum. O yüzden doğruca odasına ilerledim ve dolabını açtım. Siyah bir eşofman aldım, sonra iki tane tişört ve gömlek. Bir tane de ince kazak. Arkamı döndüğümde masasının üzerinde, hemen ikimize ait fotoğrafın bulunduğu çerçevenin yanındaki kitaba yöneldim: *Babalar ve Oğullar*... Bunu okuyor olmalıydı zira kitabın arasında ayraç vardı. Bu kitabı da çantama koydum. Birkaç eşya daha alıp evdeki her şeyi kontrol edip hastaneye geldim.

Akif Selim'in olduğu kata çıktığımda Kenan'ı gördüm. Elinde bir bardak çayla koridordaki koltukların birinde oturuyordu. Derin bir nefes alıp yanına gittim. "Merhaba," dedim. "Oturabilir miyim?"

"Tabii," dedi sakince ve hafifçe yana kaydı. Çantamı yanıma koyarak ona anahtarı uzattım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," deyip anahtarı kavrayarak cebine koydu. Sonra da çayı işaret ederek, "Sen de ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldanarak hafif bir tebessümle ekledim. "Ezgi sağ olsun benim yerime de düşünüyor beni."

Gülümsediğini fark ettim ama düşünceliydi de. Sakince, "Baskın bir karakteri var sanırım," dedi. "Sana da epey düşkün."

"Evet," diye kabullendim. "Çok baskın değildir ama karakterlerimiz pek uyuşmaz. Kardeş sayılırız artık, o yüzden düşkünüz birbirimize."

"Bunu söylemek bana düşmez ama babasına karşı da böyle baskın olsaydı her şey çok farklı olabilirdi," dedi. Kenan'ın bunu söylerken hiçbir kötü niyetinin olmadığının farkındaydım. Kendini yanlış anlaşılmaktan kurtarmak istercesine, "Çünkü ondaki o gücü görebiliyorum," dedi.

Gülümsedim. "Ama ondaki yüreği göremiyorsun." Sustu. "İnsanlar birbirlerini dışarıdan yargılamayı çok sever, hatta en iyi bildikleri şeydir. Herkesin herkesi acımasızca kırdığı bir dönemde yaşıyoruz. Herkes her şeyi çok iyi biliyor ama kimse kalpleri görmüyor. Kimse kimseyi kırmaktan kaçınmıyor. Ezgi, sert bir kaya gibi durabilir ama onun içini bilmedikten sonra dersin ki; bu kız hayatında hiç ağlamamıştır bile... Elbette bu senin suçun değil ve seni suçlamıyorum. Sadece genel konuşuyorum çünkü benim, Ezgi'nin ve Akif Selim'in yaşadığı şey bu. Birileri tarafından yargılanmak bizi bıktırdı..." Tekrar tebessüm ettim. "Ama Akif Selim demişti ki; ben bildiğim kişiyim umurumda olan bu."

"Akif Selim ve sen," dedi sakince. "Bunun farkında olduğunu biliyorum ama sen onun en büyük şansısın Mislina. Onunla normal bir abi,

kardeş olamadık ve bunun sebebi benim ama onu gerçekten seviyorum ve seninle olduğu için iyi hissediyorum." Kafamı öne eğerek ellerimle oynadım. Arkasına doğru çekildi. "Her neyse. Seni de bu tarz şeylerle sıkmak istemiyorum."

"Hayır, sıkılmadım hiç."

Bardağını ağzına götürdü ve bir yudum çay içti. "Uyuyor mu?" diye sordum sabırsızca davranarak.

"Uyuyordu en son," dedi sakin bir sesle. "İstersen girebilirsin yanına."

Boğazımı temizleyerek toparlandım fakat Kenan'a bir şey söylemek istedim. Yüzümü, yüzüne çevirdim ve gözlerine dikkatle bakarak, "Teşekkür ederim," dedim. Bir şey anlayamadı. "Onun yanında olduğun için."

"Bu teşekkür edilecek bir konu değil," dediğinde doğruldu. "Bu saatten sonra daha çok yanında olmam gerek."

Kaşlarımı çattım. "Doktorlar ne diyor? Ben sormaya çok korkuyorum da."

Duraksadı ve elindeki çay bardağına bakarak derince iç geçirdi. "Şu an için ters giden bir durum yok yani en azından şimdilik her şey kontrol altında ama hem solunum hem de kalp çok sıkıntılı olacak Mislina. Birini dengede tutmaya çalışsa ötekine yetişmek için kendini zorlayacak. Elbette ilaçlar ve düzenli tedavilerle normal bir insan gibi yaşam sürdürebilir ama annemi de..." Devam edemedi. Bu ürkütücü sessizlik beni dünyada yapayalnız kalmışım gibi hissettirmişti. Sözlerinden vazgeçti. "Neyse. Akif uyanmıştır. Seni görmek isteyeceğini biliyorum."

Gülümseyemedim çünkü bizim dile getiremediğimiz gerçekleri o çok net belli ediyordu ve sanırım en belirgin özelliği de buydu. Netti ve kaçmıyordu. Kelime oyunu yapmıyor, her ihtimali söylüyordu. Bu bazen canımı acıtıyordu ama bir şey yapamıyordum.

Kenan'ın yanından ayrılarak Akif Selim'in yanına gittim. Kapısını usulca tıklatıp içeri girdiğimde kapıyı kapattım. Uzanıyordu ama yatak başlığını biraz daha dik hale getirmişti. Beni görür görmez gülümsediğinde ben de gülümsedim. İçim sıcacık oldu. Elimdekilere bakarak, "Ne getirdin öyle?" diye sordu.

Getirdiklerimi tekli koltuğun üzerine koydum. "Bir şeyler getirdim işte."

"Uyudun mu hiç?" diye sordu kafasını sağa doğru yatırıp bana baktığında.

"Hı-hım," diye mırıldandım gözlerimi kapatıp açarken. "Otobüste gelirken uyudum."

Muzipçe gülümsedi ama yorgunluğu her halinden belliydi. "Beni çıldırtmak mı istiyorsun?"

Saf saf kafamı iki yana salladım ve yanına gidip yanağına bir buse kondurdum. Gözlerinin içine odaklanarak, "Bana Akif Selim var dediler," deyip gülümsemeye devam ettim.

Gülümsedi benimle birlikte. Kendimi geri çekerek toparlandım. "Daha iyi misin? Acıktın mı?"

"Biraz acıktım," diye itiraf etti. "Ama şimdilik çorba içebiliyorum sanırım."

"Tamam," dedim kafamı sallarken. "Birazdan yemek saati gelir diye umuyorum. Ben sana içiririm güzelce."

İç çekerek baktı gözlerime.

Ellerimi saçlarına götürerek dağınıklığını toparlamaya başladım. "Sana kitap okumamı ister misin?" diye sordum. "Ya da film izleyelim mi beraber? Hem sıkılmazsın hiç. Olur mu?"

Gözlerini kıstı ve ben saçlarını düzeltirken bakmaya başladı bana. Boşta kalan elime uzanarak onu nazikçe kavradı ve parmaklarımın uçlarından öptü. "Ben sadece seni izleyeyim," dedi fısıltı gibi çıkan sesiyle. "Gözlerimi bile kırpmayacağıma emin olabilirsin."

"Ama ben sana dakikalarca uzun uzun bakamam," diye güldüm. "Güleriz hem. Komik olmaz mı?"

"Olsun," dedi sakince. Saçlarını düzelterek kuruyan dudaklarımı nemlendirdim. "Bu sayede sen de biraz gülmüş olursun. Benim yüzümden en güzel anlarını bile doya doya yaşayamadın."

Kaşlarımı çatarak ona kızdığımı belli etmedim. "Bak," dedim kesin bir dille. "Seninle bir anlaşma yapalım Akif Selim!"

Gözleri küçüldü.

Soluklanarak bir adım yana kaydım. "Ne olursa olsun ne yaşarsak yaşayalım hiçbir şey için kendini suçlu hissetmeyecek ve kendini sorumlu tutmayacaksın. Farkında mısın bilmiyorum ama sen bana evlenme teklifi ettin ve ben de seve seve kabul ettim. Evet henüz evlenmedik ama bu saatten sonra artık biriz. Bedenlerimiz olmasa da ruhlarımız birbirine ait artık. Sen hasta olabilirsin ama ben de sağlıklı değilim. Lütfen, hatta rica etmiyorum bunu yapmanı istiyorum senden! Bir daha böyle şeyler

konuşma. Hiçbir şey senin yüzünden değil." Bana yattığı yerden çaresizce bakarken tekrar soluklandım ve elimi güzel yüzüne koyarak hafifçe sevdim. "Anlaştık mı?"

Gülümsedi. "Sana hayır diyemem ama..."

Onu durdurdum. "Ama falan yok. Bitti!"

Şaşırdığında kendimi geri çekerek arkamı döndüm ve çantamın fermuarını açtım. Arkamdan konuşmasını sürdürdü. "Yalnız biz evlendiğimizde evde kimin sözünün geçeceğini de görmüş olduk."

Sırıttım. "Sen benim böyle sakin, minnoş durduğuma bakma. Evlendiğimizde kök söktüreceğim sana!"

Gülüşünü işittim ve bu içimi kıpır kıpır etti. "Mislina... Bana teklifimi sorgulatmaya mı çalışıyorsun yoksa?"

Çenemi omzumun üzerine koyarak ona ölümcül bir bakış attım. "Yol yakınken dönebilirsin Akif Selim. Alınmam hiç."

Kafasını iki yana salladı. "Sonunda sana çıkmayacak her yol kapalı benim için. Geri dönüşüm yok. Neyse," diye iç geçirdi. "Bir ömür bana kök söktür, yeter ki sen ol da."

"Olacağım," dedim sessizce ve önüme döndüm. Gülümsüyordum ama kalbimin bir noktasında ufacık bir zehir vardı ve o zehrin giderek büyümesinden, gülüşlerimi öldürmesinden korkuyordum. Buna izin vermemek benim elimdeydi ama bazen elimden gelmeyen anlar oluyordu. Bir kâbustan sıyrılır gibi gözlerimi irileştirip küçülttüm. Temiz kıyafetlerini çıkararak yüzümü Akif Selim'e döndüm. Toparlanmaya çalışıyordu. Endişeyle yanına gittim. Koluna dokunduğumda, "Yürümek istiyorum," dedi. "Ayaklarımı hissetmek istiyorum. Sana sarılmak istiyorum."

"Tamam ama acele etme hemen," dedim. "Doktoruna sorup geleyim mi?"

"Kendimi iyi hissediyorum, Mislina," dediğinde yine de onu çok zorlamamaya çalıştım. Kolundan tutarak onu daha dik bir hale getirdim. Akif Selim ayaklarını yataktan sarkıttığında kafasını sağa yatırdı ve bana öyle baktı. Yüzündeki o tertemiz gülüşe ömrümden verebilirdim. Ona değerdi. Seruma uzandım ve onu takılı kaldığı yerden alarak yukarıda tuttum. "Lavaboya mı gideceksin?" diye sordum. Odanın içinde lavabo vardı. Ayaklandık. Ayağa kalktığında sakin adımlarla birlikte ilerledik. Lavabonun kapısını açtığımda elimdeki serumu alarak düğmesini aşağıya indirerek serumu kapattı. "Ben hallederim," diye adım attı ağır ağır. Sonra da kapıyı kapattı.

Akif Selim lavabodayken çabucak dışarı çıktım ve kattaki hemşirelere birtakım sorular sordum. İki dakika içinde tekrar geldiğimde Akif Selim çoktan lavabodan çıkmıştı. Yatağına doğru ilerlerken hemen peşinden koşarak kolundan tuttum. "İyiyim Mislina," diye konuştu yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Daha iyiyim güzelim."

"Olsun," diye mırıldandım. "Hemşirelere sordum da kıyafetlerini değiştirebiliriz. Sana temiz eşofman getirmiştim. Bir saate de çorba içeceksin. Doktor da öğleden sonra gelecekmiş."

Akif Selim yavaşça yatağına oturduğunda elindeki serumu aldığım gibi başındaki askıya astım. Eşofmanlarını elime alıp ona döndüğümde çekingen bir halde, "Şey," dedim. Ben mi giydirecektim onu? "Kenan'ı çağırayım mı istersen?"

"Utanır mısın?" diye sordu gözlerime bakarak.

Yanaklarımın ısınmasıyla tuttuğum eşofmanı daha çok sıkmaya başladığımı fark ettim. Dudaklarımı çabucak ısırırken kafamı iki yana sallayarak yüzüne baktım. Bu sefer gözlerimi kaçırmamıştım. Bu benim için güzel bir gelişmeydi. "Yok," dedim hızla. "Utanmam ama sen..."

"Hayır ben de utanmam," diye güldü.

Dudaklarımı sertçe birbirine bastırarak derin bir nefes aldım lakin o bana böyle baktıkça nefesimin bana yetmediğini hissediyordum. "Tamam," dedim o zaman yarım yamalak konuşurken. "Ben şey yapayım... Ben bunları sana giydireyim ama önce seni şey yapmamız gerek... Şey..."

Gülerek sözlerimi tamamladı. "Üzerimdekileri çıkarman gerek."

Yutkundum. Ellerim titremeye başlamıştı zira ben onu bu vakte çıplak görmemiştim ki şimdi de görmeyecektim. Yani bu tam olarak çıplaklık sayılmazdı. Kalbimin pompaladığı kanı öylesine yoğun hissediyordum ki avuçlarımın içi yanıyordu. Akif Selim'e her ne kadar utanmıyorum desem de bunu fark edecek kadar zekiydi ve her halimden beni anlıyordu. "Tamam ben eşofmanımı kendim giyerim," deyip elimdeki alt eşofmanı aldı. Kaşlarını yukarı kaldırarak şunları ekledi. "Ama üzerimi giyerken yardım edersen iyi olur. Kollarımda iğneler var ya..."

"Tabii tabii," dedim nefes nefese kalmış gibi. Gülümsedi ve yanaklarım neredeyse alev alacaktı. Akif Selim ayağa kalktığında arkamı döndüm ve eşofmanını giymesini bekledim. Biraz sonra, "Zorlanıyor musun?" diye sordum.

"Biraz ama hallettim," dedi. "Arkanı dönebilirsin."

"Döneyim mi?"

"Dön."

"Bak dönüyorum?"

"Geri sayım yapalım mı bir de Mislina?" diye güldüğünde tuhaf bir çekimserlikle ağır ağır arkamı döndüm. Eşofmanını giymişti. Üzerindeki yeşil önlükten kurtulması gerekti. Serumuna baktım ve neredeyse bitmişti ama onu yerinden çıkarmak biraz riskli olabilirdi. Akif Selim seruma bakarak, "Bitmiş bu," dedi. "Çıkarayım."

"Olmaz," diye çattım kaşlarımı. "Hemşirelere bir söyleyeyim önce."

"Dert etme Mislina, yenisini takarlar. Damar yolunu çıkarmayacağım sadece serumu çıkaracağım. Bunu daha önce çok kez yapmıştım."

Sözleri dudaklarıma vurduğu pranga olduğunda itiraz edemedim. Ona bıraktım her şeyi. Akif Selim sakince kolundaki serumun kablosunu çıkardı ve damar yolunun kapağını kapattı. Ben de elimdeki serumu masanın üzerindeki yere usulca bıraktım. Kötü bir şey yaptığımızı sanmıyordum. Sakin adımlarla ama asla sakin kalamayan kalbimle ayakta dikilerek üzerindeki önlüğü çıkarmasına yardımcı oldum. O oturuyordu ben de hemen önünde ayaktaydım. Saçları dağıldığında önlüğünü kenara bıraktım ve ilk defa onu üzeri çıplak gördüm. Bu beni feci halde utandırdığında birinin boğazımı sıktığını düşündüm. Soluğumu kesmişlerdi âdeta. Akif Selim bana bakmıyordu çünkü utandığımı fazlasıyla hissediyordu. Gözlerimi vücuduna odaklamamaya çalıştım ama deli gibi atan kalbimle bunu nasıl başarabilirdim bilmiyordum. O hakikaten zayıf bir adamdı. *Hiç gücü kalmamış gibi duruyordu ama kollarının arasındayken dünyaya meydan okuyacakmışız hissini öyle bir veriyordu ki bana; asıl gücün bedeninde değil yüreğinde olduğunu hissediyordum.*

Elime aldığım siyah eşofman üstünü dikkatlice onun kafasından geçirdim. Akif Selim bana yardımcı olduğunda kolundaki iğneye de dikkat ederek onu güzelce giydirdim. Kollarını iğne olan yere kadar sıyırdığında derin bir nefes aldı. "Yoruldun mu?" diye sordum ürkekçe.

Bakışlarıyla beni sakinleştirdi. "Hayır Mislina. O kadar güçsüz biri değilim ki. İnan çok daha iyiyim. Bak gerçekten."

O böyle konuştukça içimdeki ağlama hissini bastıramıyordum bir türlü. Yavaş yavaş ayağa kalktığında koluma dokundu ve bana sarıldı. "Ne halde olduğum umurumda bile değil," diye mırıldandı mayhoş bir sesle. "Ben sadece sana sarılayım, yeter."

Ona sımsıkı sarılmak istesem de canının acıyacağını düşündüğüm için bundan vazgeçtim. Akif Selim benden ayrıldığında onu yormamak adına tekrar yatağına oturttum ve yatak başlığına bir yastık koydum.

"Tamam tamam," dedi gülümseyerek. "Rahatım böyle."

"Bir şey istiyor musun peki?" diye sordum. "Sana meyve almaya gidecektim, gelirken almayı unutmuşum. Ne istersin?"

"Mislina gerek yok," dedi düz bir sesle. "Gitme hiçbir yere."

"Ama onları yersen daha çabuk ayağa kalkarsın canım benim," diye baktım yüzüne. O sırada içeri Kenan girdi. Yüzünde olumsuz bir ifade yoktu. Akif Selim'e bakıp, "Ayaklandın mı hemen?" diye sordu.

"Hemen mi?" dedi Akif Selim, Kenan'a bıkkınlıkla bakarken. "Saatlerdir hareket etmeden yatıyorum abi. Yatak yarası oluşacak bir yerlerimde."

Kenan gülerek bana baktığında söyleyeceği şeyden vazgeçerek pencere kenarına ilerledi. "Birazdan EKG çekecekler. Kalp ritimlerinde herhangi bir bozukluk yoksa yarın sabah taburcu olacaksın."

"Yarın sabah mı?" diye sordu Akif Selim, aldığı karşılığı pek sevmemişçesine.

Kenan otoriter bir tavırla kafasını aşağı yukarı salladı. "Evet yarın sabah. Sen kendini iyi hissedebilirsin ve şu anlık her şey kontrol altına alınmış olabilir ama bu gece de burada kalacaksın. Ben buradayım merak etme."

Direkt atıldım. "Ben de buradayım."

İkisinin de gözleri üzerimdeki yerini aldığında dudaklarımı sarkıttım. "Ne?" diye sordum.

Kenan soluğunu verdiğinde ellerini ensesine götürerek hafifçe kaşıdı. "Sorun yok inan," dedim Kenan'a bakarken. Kenan ile dik dik bakışmalı bir sürecin ardından pencere kenarından çekildi. Akif Selim'e baktı. "Neyse. Ben bir babama bakacağım. Akşam olmadan gelirim yine. Bir şey istiyor musun?"

"Babam iyi mi?" diye sordu Akif Selim, çabucak endişenin onu sarmasına müsaade ettiğinde.

Kenan sakince, "İyi merak etme," dedi. "Sen önce kendini düşün Akif. Ben babamı senin yerine de düşünürüm. Sen önce iyileş tamam mı?"

"Tamam," dedi Akif Selim zoraki bir kabullenmeyle.

Kenan, "Tamam o zaman sonra görüşürüz," deyip bana baktı. "Bir şey olursa beni muhakkak ara Mislina ve teşekkür ederim her şey için."

Mahcubiyetle kafamı salladım. "Ne demek. Görüşürüz, dikkatli ol sen de."

Kenan ikimize de gülümsedikten sonra odadan çıkıp gitti ve az sonra odaya hemşireler girdi. Akif Selim'e EKG çektiler. Onlar bunu yaparken ben de odadan dışarı çıktım çünkü Sevde arıyordu. Telefonu sakince açıp kulağıma yasladım. Sevde, "Mislina?" diye sordu direkt. "Geldin mi? Dedem biraz rahatsızdı oradaydık ama seni de merak ettim."

"Dedenin nesi var? İyi mi?"

"Tansiyon hastası ve bizi biraz korkuttu ama daha iyi teşekkür ederim. Sen neredesin?"

"Ben de hastanedeyim," dediğim anda sesi arttı. "Ne? Bir şey mi oldu? Sen iyi misin?"

"Merak etme ben iyiyim," deyip sakin adımlarla koridorda ilerlemeye devam ettim. "Akif Selim... O biraz rahatsızlandı da. Onun yanındayım işte."

"Akif Selim mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Nasıl yani? Neyi var? Üşütmüş mü yoksa?"

"Hayır," dedim doğrulardan kaçmayarak. "Ya aslında telefonda anlatmam doğru olmaz."

Sabırsızca davranarak, "Tamam söyle hangi hastanedesiniz?" diye sordu.

"Dur," dedim evham yapmasını istemeyerek. "Hemen telaş yapma."

Bana kızdı. "Ne demek telaş yapma ya? Geleceğiz biz. Berat'a ve Kadir'e de söylerim şimdi. Bugün de sizin yanınızda olmazsak yemişim dostluğunu. Bir saate orada oluruz. Bizi alırlar değil mi odaya?"

Gülümsedim. "Alırlar merak etme."

"Tamam. Geliyoruz biz kapat sen. Hadi görüşürüz."

Sevde telefonu kapattıktan sonra hiçbir yere uğramadan direkt Akif Selim'in odasına ilerledim. Hemşireler çoktan çıkmıştı. Kapıyı kapatıp, "Bir şey oldu mu?" diye sordum. Kafasını yatak başlığına yaslamıştı ve usulca hareketlendi. "Hayır."

"Sevdeler gelecek bir saat sonra," diye ilerledim yanına. "Seni merak etti de. Rahatsız olmazsın değil mi?"

"Olmam," diye konuştu sessizce.

Telefonumu masanın üzerine bıraktığımda etraftaki birkaç eşyayı katlayarak çantanın içine yerleştirdim ve yaklaşık beş dakika sonra Akif Selim'in çorbası geldi. Tepsiyi ayakucundaki masanın üzerine bırakıp yatağının üzerini düzelterek sırtını daha rahat hale getirdim. Ona gözüm

gibi bakmak istiyordum. Ona zerre zarar değsin istemiyordum. Masayı yatağın yanına taşıyarak boyunu alçalttım ve tepsinin üzerinde duran kaşığı elime alarak çorba kâsesinden içeri daldırdım. Bir dilim de ekmek vardı. Ekmekten birkaç küçük parça alıp onu çorbanın içine attım ve kaşıkla çorbayı karıştırdıktan sonra çorba yolu bir kaşığı Akif Selim'in ağzına götürdüm. Hiç tereddütsüz ağzını açtığında gülümsedim. Kaşığı ağzından çekerken dudaklarını yaladı ve gülümsedi. En az çorba kadar sıcaktı bakışları. Yemek yerken konuşmayı pek sevmediğimizden ona güzelce çorbasını içirdim. Sonra da tepsiyi duvar dibindeki kısma bıraktım.

Akif Selim, "Sen aç olmadığına emin misin?" diye sorduğunda gözlerimi kapatıp açtım. "Aç olsam söylerdim. Değilim merak etme."

"Acıkınca söyle," diye tembihledi. Ona boş boş baktım. "Peki beyefendi. Alarm gibi öterim."

Gülüştük ve yanındaki koltuğu ona biraz daha yaklaştırıp oturdum. Gözlerimi pencereye çevirdiğimde dışarıdaki güneş gözlerime doğdu. Bu beni gülümsettiğinde, "Kışı geride bıraktık," diye mırıldandım. "Artık kestane ya da mandalina yiyemeyeceğiz."

Benim baktığım yere bakarken usulca iç çekerek, "Biz de başka şeyler yeriz," dedi. "Hatta senin canın ne isterse ben alırım."

Akif Selim yüzünü bana çevirdiğinde gözlerimi ona götürdüm ve baktım. Elinin içini hafifçe açtığında elimi uzattım ve parmaklarımızı kenetledim. "O gün Berat mesaj atmıştı," dedim aklıma bir anda nişan gelirken. "Ablasının nişanı varmış da bizi de çağırdı. Gider miyiz beraber? Sen bu haldeyken bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum ama yine de sormak istedim."

"Ne zaman?"

"Sanırım üç gün sonra."

"Olur," dedi kendinden emin bir ifadeyle. "Gideriz."

Ürkekçe gözlerimi kıstığımda, "Emin misin?" diye sordum. "Seni yormak istemem."

Güldü. "Ankara Havası oynayacak değilim ya Mislina. Neden yorulayım?"

Bu beni de güldürdüğünde kaşlarımı çatarak çenemi öne çıkarıp, "Sahi?" diye sordum fısıltı gibi çıkan sesimle. "Sen hayatında hiç Ankara Havası oynadın mı? Seni öyle hayal edemedim de."

"Sen iste ben zeybek de oynarım," diye gülmeye devam ettiğinde kafamı öne eğip otuz iki diş sırıtarak kenetli ellerimize baktım. "Dalga geçmez misin acaba?" dedim.

"Yo," dedi ciddiyetle. "Neden dalga geçeyim ki?"

Duraksadım ve kafamı kaldırıp ben de ona ciddiyetle baktım. "Ciddi misin sen? Hani bildiğin zeybek oynarsın yani?"

"Hayda!" dedi şaşkınlıkla. "Oradan bakınca tamam acayip havalı, acayip elit durabilirim ama yapamayacağım şey yoktur." Tek gözünü kısarak ekledi. Bir de acayip tatlıydı. "Sen yeter ki iste."

Tam şu anda bir şey fark ettim. Onu iyi tanıdığımı iddia eden ben her an yeni bir huyuyla tanışıyordum. Bu tamamen birbirimizle olan iletişimimizden kaynaklıydı. Akif Selim bu kadar eğlenceli ya da sevimli biri değildi ama hayatımı her dakika renklendirmeyi başarıyordu. Hasta yatağındayken, kollarında iğneler bağlıyken bile yüzünde çiçekler açıyordu ve o çiçekleri koparmadan bana da koklatıyordu. Kalbi yavaş ve düzensiz atarken bile dünyanın en güzel kalbine sahipti. Kusurlarıyla dünyanın en kusursuz insanıydı. Aslında o; bana bu dünyanın sanılanın aksinden daha iyi ve güzel olduğunun ispatıydı.

Ellerimize dokunarak iç çektim. "Ben senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece hayallerimizi ve bizi yaşayalım yeter."

"Yaşayacağız," dedi çabucak peşimden gelirken. Ellerimize baktık ve birbirimizden güç aldık. Az sonra içeriyi biraz havalandırmak istediğimde ayaklandım ve pencereye yöneldim. Pencereyi açtığımda kapı tıklatıldı ve Sevde önde, Kadir ile Berat da hemen arkasında içeri girdi. Gülümseyerek onlara döndüğümde Sevde direkt bana baktı. "Hoş geldiniz," diye konuştum. Sevde ile sarıldıktan sonra Berat ve Kadir'e de merhaba demeyi ihmal etmedim.

Berat elindeki meyve sularını masanın üzerine bırakırken, "Ya biz ne alırız bilemedik," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız var mıydı?"

"Yok yok," dedim çabucak. "Zahmet etmişsiniz hatta."

Berat kafasını sallarken soluklanarak Akif Selim'e baktı ve ilerledi. "Çok geçmiş olsun Akif. Sevde'den öğrendik biz de. Daha iyi misin?"

Akif Selim sakince gözlerini kapatıp açtığında pencerenin önünden çekildim. "İyiyim, teşekkür ederim. Hoş geldiniz bu arada."

Kadir şüpheli ve meraklı tavrıyla gözlerini kıstığında, "Neyin var?" diye sordu. "Ne zaman oldu bu olay?"

"Dün," dedi Akif Selim geçiştirerek. "Öyle oldu işte bir şeyler ama ciddi değildi. Geçti gitti işte."

Dudaklarımın içini ısırarak kafamı öne eğdiğimde göğsümdeki bu sertliği yok edemedim. Beratlar da durumu irdelemezken, "Otursanıza,"

diye işaret ettim elimle koltuğu göstererek. Berat bunu reddetti. "Yok biz çok kalmayalım zaten. Bilirsin, hasta ziyareti kısa olur. Sevde arayınca apar topar ne olduğunu anlayamadık."

Akif Selim, Sevde'ye bakarak, "Telaş yapacak bir şey yoktu ki," dedi.

Hepimiz Sevde'ye baktığımızda o ise bakışlarını kaçırarak bana sığındı. "Ne bileyim..." Kaşlarımı yukarı kaldırarak daha fazla konuşmasını istemediğimi belli ettim. "Neyse ya," dedi toparlayarak. "Geldik işte. Umarım şimdi daha iyisindir."

"Daha iyiyim," dedi Akif Selim tebessüm ederken. Gözleri beni buldu. "Mislina yanımda ya, çok daha iyiyim."

Kadir gülerek aramıza girdi. "Reis biz en son sana bayağı sövdük, daha doğrusu ben bayağı sövdüm ama kusura bakma. Mislina'yı daha önce hiç öyle görmemiştim ama şimdi iyisiniz sanırım."

Berat, "Ne olmuştu ki?" diye sorduğunda Sevde cevapladı: "Her ilişkide yaşanabilecek ufak tefek çatlamalar ama geçti... Yani geçmiş."

"Hım," dedi Berat dudaklarını birbirine bastırarak. Odanın içinde tuhaf bir sessizlik olduğunda Kadir bunu bozarak Akif Selim'e elini uzattı. "Birader hakkını helal et! Biliyorsun her gün bir felaket oluyor, kimsenin ahıyla gitmeyeyim öteki tarafa."

"Oğlum salak salak konuşma," diye uyardı Berat. "Ama sonra gel benden de helallik iste."

"Sana da sıra gelecek kardeşim bekle, sıra çok," dedi Kadir gülerek. Akif Selim, ona uzatılan eli sıktığında, "Helal olsun da," diye mırıldandı. "Benim kimseyle bir alacak vereceğim yok bilin."

"Olsun," dedi Kadir daha dikkatli konuşurken. "Ölür giderim falan..."

Berat alayla kafasını salladığında Sevde'nin hissizce gözlerini bir yere kilitlediğini gördüm. Birkaç dakika sonra ortam yine sakinleştiğinde sohbet ettik ve sona geldik çünkü bizi daha doğrusu Akif Selim'i yormak istemiyorlardı. Berat toparlanırken, "Bu arada Mislina'ya söyledim ama ablamın nişanına gelin olur mu?" diye baktı Akif Selim'e. "Beklerim sizi."

Akif Selim kafasını ağır ağır sallarken Kadir yine Berat'a laf atmadan duramadı. "Senin mürüvvetini ne zaman göreceğiz gizli aşkların kralı?"

"O ne lan?" dedi Berat yüzünü buruşturarak.

"Hadi hadi," diye zorladı Kadir, Berat'ı. "Yok mu sende de bir şey yani? Oğlum benden kaçar mı ya?"

Berat asla olayları anlamazken bıkkınlıkla homurdandı. "Kadir, birader senin yine saçmalama zamanın geldi. Biz bunları seninle sonra konuşalım olur mu? Ayrıca beni geç, kendine bak."

Kadir hızla ona atılan pası karşıladı. "Kelin ilacı olsa... Neyse."

"Bence de," dedi Berat onu gönülden onaylarken. Derin bir nefes alarak önce bana sonra da Akif Selim'e baktı. "Biz artık gidelim. Lütfen bir şeye ihtiyacınız olursa aramayı unutmayın. Elimizden ne gelirse yaparız. Çok geçmiş olsun Akif."

"Sağ ol," dedi Akif Selim düz bir sesle.

Berat geriye giderken Sevde kaş göz yaparak beni yanına çağırdı. Birlikte dışarı çıktık. Çabucak beni kenara çektiğinde, "Nesi var Akif'in?" diye sordu. "Lütfen doğruyu söyle bana!"

Bundan kaçamadım. "Kalbi rahatsız, Sevde. Kalbi yavaşlıyor ve bir atak geçirdi. Ben Bursa'daydım. Buraya gelince haberim oldu."

Sevde'nin yüzündeki o üzüntüyü derinden hissedebildim. "Nasıl ya? E ciddi bir durum mu yani?"

Zorla kafamı salladım. Konuşmak istemiyordum. Sevde hem üzüntüsünü hem de şaşkınlığını bir arada yaşarken, "Peki bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu. "Hayır," dedim. "Şimdilik iyiyiz ve daha iyi olacağız. Sen yine de bizimkilere söyleme olur mu? Kendi bile söylemedi baksana."

"Söylemem," dedi bana güven vererek. "Peki," diye yaklaştı sessizce yüzüme doğru. "Bana Bursa'dayken bir şey söylemiştin ya hani. Bomba bırakıp gitmiştin. Patlat şimdi o bombayı."

Tavrı karşısında gülümsediğimde Sevde'nin yüzündeki ifade farklı bir şeye dönüştü ve kolumu sıkarak güldü. "Bana bak... Sen böyle gülüyorsan..." Gülmeye devam ettiğimde gözlerini irileştirerek elleriyle ağzını kapattı. "Yok artık! Oha! Yemin et!"

"Ne oluyor ya?" diye şaşırdım.

"Ne zaman, nerede lütfen söyleyin!"

"Ay Sevde," dedim gülmeye devam ettiğimde ellerini ağzından çekti ve gözlerime bir cevap arayışı içinde bakmaya başladı. "Mislina söyle hadi!"

Omuzlarımı kaldırıp indirdiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım ve o imalı gülüşümle konuştum. "Evlenme teklifi etti."

"Hassi..." dediğinde gözlerimi irileştirdim ve o da kelimenin devamını getirmeden yarıda bırakarak öyle baktı yüzüme. Bildiği yahut tah-

min ettiği şeyi benden duyduğunda yüzünün aldığı ifadeyi unutacağımı sanmıyordum. "Ciddisin? Akif Selim ve sen? Ay Mislina siz şimdi... Ne zaman? Delireceğim mutluluktan. Ne zaman oldu bu?"

Güldüm. "Bursa'ya giderken oldu her şey. Bir hafta önce."

"Ve bana şimdi söyledin?" diye kötü kötü baktı.

"Ama böyle bir şeyi telefondan söyleyemezdim ki, baksana haline bu ânı nasıl kaçırabilirdim?"

Sevde şaşkınlığını üzerinden atamayıp gülmeye devam ettiğinde Berat ve Kadir, odadan çıktı. Berat, Sevde'nin gülümsemekten kızarmış yüzüne baktığında, "Ne oldu sana?" diye sordu.

"Hiç," dedi Sevde genzini temizlerken. "Hayırlı bir haber aldım da. Ona gülüyorum."

Kadir direkt şunu sordu, gözlerinin içine bakarken. "Evleniyor musun?"

Sevde'nin çehresindeki tebessüm çukurları anından kapandığında, "Hayır," dedi. Sesi bir duvar gibiydi. Katıydı ama onu kırmak istediği için değil, kırmaktan çekindiğindendi.

Kadir hiçbir şey söylemezken bana yöneldi. "Bir şey olursa arayacağını biliyorsun. Dikkat et," dedi. Gözlerimi kapatıp açtım. "Biliyorum. Sağ olun tekrar. İyi ki geldiniz."

Kadir bir dost sıcaklığıyla omzuma dokunarak çekildiğinde Berat karşımda durdu. "Tekrar geçmiş olsun. Kadir'in söylediklerini tekrar etmeme gerek yok. Üç gün sonra ikinizi de bekliyorum."

"İnşallah," dedim tebessümle. Kadir ve Berat arkamda kaldığında Sevde sıkıca bana sarılarak kulağıma yaklaştı. "Bunu daha sonra çekirdeğe inene kadar konuşacağız."

"Tamam tamam," diye fısıldadığımda birbirimizden ayrıldık. Onlarla vedalaşarak tekrar Akif Selim'in yanına girdim.

Gün avuçlarımızdan değil ruhumuzdan kayıp giderken akşam oldu. Akif Selim her geçen dakika daha iyiye gidiyordu ve bunu belli ediyordu. Sabah buradan çıkacaktık ve ona yine ben bakacaktım. Buna itiraz bile edemeyecekti. "Film izleyelim mi?" diye sordum sakince. "Ama gözlerin yorgunsa sana kitap da okuyabilirim." Kitabını gösterdim. "Sanırım bunu okuyordun ve ben de getirdim."

"Seni yormak istemiyorum," dedi Akif Selim sessizce. "Film izleyebiliriz."

"Peki," diye mırıldandım kitabı yerine kaldırırken. Ayaklanarak bilgisayarımı çıkardım. İnternetimi bilgisayarıma bağladığımda, "Nasıl bir şey izlemek istersin?" diye sordum.

"Sen ne izlemek istersen aç ben izlerim," dediğinde film listesine göz atmaya başladım. Birkaç filmi eledikten sonra birinde karar kıldım. "Bu olur mu?" diye sordum. "*Kefaret* diye bir film."

Akif Selim itiraz etmeden kabullendiğinde bilgisayarı karşıya koydum. Biraz kurabiye biraz da meyve suyumuz vardı. Bardaklara meyve suyunu koyduktan sonra Akif Selim'e döndüm. "Kurabiye yiyebilirsin sanırım. Doktor bir şey söylemedi ama."

"Yerim yerim," dedi Akif Selim gülerek.

Büyük bir tebessümle ikimize güzel bir ortam hazırladıktan sonra ışıkları kapattım ve koltuğumu onun yanına çekerek filmi başlattım. Bir hastane odasında olsak bile anı ve ortamı istediğimiz gibi oluşturabilmek bizim elimizdeydi.

Film başta çok ağır ilerlese de sonunu bir hayli merak ettiğim için heyecanımı söndürmeden izlemeye devam ettim. Arada bir Akif Selim'i kontrol ediyordum. Film o kadar tuhaftı ki bir yandan deli gibi ağlamak istiyor diğer yandan bir karakteri mahvetmek istiyordum. Kalbimdeki bu ağrı giderek arttığında filmin sonunda öylece kalakaldım. Bu ışıkları sönmüş bir evin içinde küçücük bir parıltının üzerinde oturmak gibiydi. Bir hevesle gittiğim o yolların sonunda uçurumla karşılaşmak gibiydi. Odanın içindeki sessizlik Akif Selim'in bana seslenmesiyle son bulduğunda koluma dokundu. Dehşetle irkildim. Korktu. "İyi misin?" diye sordu ürkekçe. Afallayarak, "Hıhım," dedim. "Bir an öyle..." Konuşamazken hayretle kafamı silktim ve bilgisayara baktım. "O küçük kızı var ya... Aptal."

"Kesinlikle," dedi Akif Selim bana katılırken. "Paranoyak."

"Hem sinir oldum hem de aşırı üzgünüm. Neden böyle oldu ya?"

"Keşke başka bir şey izleseydik," dedi Akif Selim. "Çünkü filmlerden çok etkileniyorsun, biliyorum."

"Olsun," diye üsteledim. "Yine de bende bir yer edindi. Sevdim."

"Dram senin ruhuna işlemiş," diye güldü bana.

Ona ters bir bakış savurduğumda, "Bu sadece filmlere özel," dedim.

"Bu beni mutlu etti."

"Sen mutluysan," diye ayaklandım ve yanağına bir öpücük bırakıp geri çekildim. "Ben ohoo..."

"Sen ne ohoo?" dedi gülerek ve beni de kendine uydurmaya çalışarak. Arkamı döndüm ve ışıkları yaktım. Gözlerimiz kırıştığında daha sesli ve neşeli bir halde gülmeye başladık. Bilgisayarı toplarken esnedim. Akif Selim yumuşacık bir ses tonuyla, "Bilgisayarı kapattıktan sonra buraya gel olur mu?" diye sordu.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde hafifçe yana kaydığını gördüm. "Ne? Seninle mi uyuyayım?"

"Hı-hım," dedi gözlerini açıp kapatırken.

"Olmaz," diye itiraz ettim. "Hem sığamayız hem de olmaz yani... Sen güzelce uyu. Ben koltuğa sığıyorum ki."

"Mislina lütfen yanıma gelir misin?"

"Ama..."

Beni taklit ederek kaşlarını çattı. "Amalar yok, bitti!"

"Aa" dedim gülerken. Tavrım karşısında çatılan kaşları yumuşadı. "Tamam," diye söylendim. "Ben de o zaman bir eşofman giyeyim. Bir şeyler getirmiştim de."

"Tamam," dediğinde çantamdaki eşofmanı çıkarıp doğruca lavaboya gittim ve giyindim. Aynaya baktığımda gözlerimdeki yorgunluğu görebilmiştim. Neredeyse bir gündür uyumamıştım. Neyse, sonraki uykularımı sayardım. Lavabodan çıktığımda bir hemşirenin içeri girdiğini gördüm. Çabucak bir şeyleri kontrol edip bizi rahatsız etmeden çıkıp gitti. Sakin adımlarla Akif Selim'in yanına ilerlediğimde iyice yana doğru kaymıştı. Tekrar itiraz etsem bile bundan hoşlanmayacaktı. Sorun etmeden gittim ve yanına kıvrıldım. "Rahat mısın?" diye sordum kısık sesimle.

"Hıhım," dedi tekrar uykuya dalar gibi bana sokulduğunda. Kafamı hafifçe göğsüne doğru çektiğimde burnunu saçlarıma gömdü. Önce kokladı sonra da saçlarımdan öptü. Gözlerimi kapattım. "Mislina," diye fısıldadı acı çeker gibi.

"Efendim?" diye fısıldadım, gözlerim kapalı kalmaya devam ettiğinde.

"Her gece yanımda olacaksın değil mi?"

"Evet. Her gece yanında olacağım." Güldüm. "Ama daha rahat bir yatağımız olacak değil mi Akif Selim?"

Gülümsediğini hissettim. "Evet. Çok daha rahat bir yatağımız olacak."

"Rahatladım," dedim gülümserken.

"Seni rahatlattıysam ne mutlu bana," diye ekledi saçlarıma bir kez daha öpücük bıraktığında. "Hadi şimdi güzelce uyu. Yeterince uykusuz

kaldın. Bu son olacak inan bana. Bir daha bu kadar uykusuz bırakmayacağım seni."

"Sorun değil," dedim kolumu nazikçe gövdesine doğru atıp ona sarıldığımda. "Tüm uykusuz geçen gündüzlerimin sonunda sana kavuşmak varsa, geceleri en az seni sevdiğim kadar seveceğim. Çok seveceğim, canımın içi."

"Çok seviyorum, canımın içindeki."

Bir parça mutluluk için gözlerimdeki sevinçten çalabilirdi çünkü canımın kıymeti o iyi olursa bir şey ifade edebilirdi.

Elbisemin pilelerini düzelttikten sonra kendimi aynadan süzdüm. Ezgi kapının kenarında beni izliyordu. "On numara oldun," dedi memnun bir ifadeyle. Oradan çekilip saçlarımı düzeltti. Kolyem boynumdaydı ve onu şu vakte kadar hiç çıkarmamıştım. Siyah, sade bir elbise giymiştim. Çok abartmak istememiştim ama çok da özensiz olmak hoşuma gitmezdi. "Sen neden gelmek istemedin ki?" diye mırıldandım.

Omzunu silkti. "Hiç havamda değilim. Tebriklerimi iletirsen sevinirim. Sonra yüz yüze gelirsek ben de söylerim tabii."

"Tamam öyle olsun," dedim sakince. Birkaç dakika içinde tamamen hazır olduğumda siyah topuklu ayakkabılarımı giyerek deri ceketimi sırtlandım. "Yalnız," dedi Ezgi gözlerini kısarak. "Sen de bildiğin yukarıdakinin canına kastediyorsun. Seni böyle görünce kalbi kafa yapacak. Çocuğa yazık."

"Abartma Ezgi," dedim gözlerimi devirirken.

"He abartma he," diye alay etti benimle. "Bana bak," dedi bir anda ciddileşirken. "Eve geç gelirsiniz değil mi? Bir de şey diyeceğim... Kızım bu yukarıdaki seni hiç öpmedi mi ya?"

Gözlerim irileştiğinde sıkıntıyla soluklanarak çantama uzandım. "Anladım Ezgi. Anladım giderayak beni sinir etmeye çalışıyorsun."

Gülerek burnumun dibine girdi ve dudaklarıma baktı. "Aferin. Bıyıklar alınmış."

"Bak ya!" diye kızdım kendimi hızla geri çektiğimde. Gülmeye devam ettiğinde az sonra kapı çaldı. Ezgi bana el sallayarak salona geçtiğinde kapıyı kapattı. Derin bir nefes alarak arkamı döndüm ve boy aynasında kendimi bir sefer daha süzdüm. Elbisemi ve saçlarımı düzelttim. Sanırım iyiydim. Elimi kalbimin üzerine koyarak soluklandıktan sonra önüme dönerek kapıyı açtım.

Karşımdaydı. Onu daha önce hiç bu kadar şık gördüğümü hatırlamıyordum. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı. İçinde kırık beyaz renginde bir gömlek ve hiç tarzı olmadığını düşündüğüm hoş bir kravat. O... O aşırı hoş görünüyordu. Nefesimi kesecek derecede yakışıklıydı da. Boğazım susuz kalmış bir toprak gibi kuruduğunda gözlerini gözlerimden ayırmadan bana hayranlıkla bakmaya başladı. "Çok," dedi dudaklarını nemlendirirken. Yutkundu. "Çok güzelsin."

Tebessüm ettim ama dudaklarım dahi heyecandan deli gibi titriyordu. "Sen de," diyebildim yarım yamalak. "Yani sen de çok iyisin. Hoşsun."

Hay ben kendimin...

Kendine bakarak gülümsedi. "En son ne zaman böyle giyindim bilmiyorum ama senin için," dediğinde yüzüme döndü. Güzel gözleri benim için ışıldadı. "Senin içinim."

Onu tekrarladım. "Senin içinim."

Bir adım öne çıkarak elini uzattığında usulca elini tuttum ve bu bana sonsuz bir sıcaklığı sundu. Bu sıcaklık içinde güveni, sevgi ve sadakati taşıyordu. Onu ve beni... Bizi biz yapan her şeyi.

Yarım saat sonra nişanın olacağı salona geldik. El ele salondan içeri girdiğimizde çoğu insanın gözlerini üzerimizde hissettim. Bu tarz şeylerden pek hoşlanmazdım. Berat bizi gördüğünde gülerek yanımıza geldi ve elini önce bana sonra da Akif Selim'e uzattı. "Hoş geldiniz. Çok sevindim gelmenize."

"Tebrik ederim," dedim gülümseyerek.

Berat bizi ayakta tutmak istemediğinde, "Kadir ve Sevde ilerideki masada," dedi. "Sizi götüreyim."

Birlikte Kadir ve Sevde'nin yanına gittik. Sarılıp merhabalaştıktan sonra Akif Selim ile yan yana oturduk. Sevde de diğer yanımdaydı ve masanın üzerinde duran elimi kavrayarak parmaklarıma baktı. "Yüzükleri ne zaman takıyoruz?"

Kulağına yaklaştım. "Sevde, lütfen..."

"Konuşacak çok şey var da," diye bıraktı elimi. "Neyse."

"Kesinlikle," deyip toparlandım. Masanın üzerinde duran su bardağını kavrayarak bir yudum su içip bardağı yerine bıraktım. Akif Selim hiç konuşmadan sakince oturmaya devam ettiğinde bu durum Kadir'in gözlerinden kaçmamıştı. "Birader, sen de biraz zorla gelmiş gibisin."

Akif Selim, "Yok," dedi. "Pek tarzım olan ortamlar değil ama gelmeseydik ayıp olurdu."

Ankara Havası oynayacağın günü bekliyorum Akif Selim, asıl tarzını o zaman göreceğim canım benim.

Kadir gülerek bir şey söylemediğinde arkasına yaslandı ve o sırada telefonuna bir mesaj geldi. Düz bir ifadeyle ona baktığımda dudaklarında hafif bir tebessüm oluştuğunu gördüm. Bir dakika geçmeden ayaklandığında, "Müsaadenizle," deyip yanımızdan uzaklaştı.

Sevde onun arkasından baktığında bana döndü. "O gün gördüğüm kızla mı yoksa?"

"Bilmem," dedim dudaklarımı büzerken. "Belki de."

"Sormuş muydun?"

"Kızı mı?"

"Evet."

"Sordum ama şimdilik konuştuğunu söyledi. Şu an yeri değil ama kalbi eskiye dönmedi. Kalbi hâlâ sende. Sadece bunu aşmaya çalışıyor Sevde. "

Sevde derin bir sessizliğe büründüğünde hiçbir şey söyleyemedi. Kendini her anlamda kötü hissediyordu ve Kadir'i mutsuz etmekten kaçmak istiyordu. O gerçekten Kadir'in mutlu olmasını istiyordu.

Yönümü Akif Selim'e çevirdiğimde telefonunu kapattı. "Bir şey mi oldu?" diye sordum sakince. "Hayır," dedi her şeyin yolunda olduğunu ima eden duruşuyla.

"Sıkıldın mı peki?"

Saklamadı. "Eh."

Omuzlarımı düşürdüm. "Keşke seni zorlamasaydım."

"Hayır hayır," diye düzeltti kendini ve bana döndü iyice. Elimin üzerine dokunarak parmaklarımı sardı. "Mislina..." Gözlerime bir şarkı armağan etti ve o biz dans ettik, bakışarak. "Bu geceni bana verir misin?"

"Anlamadım?" dedim ani bir şaşkınlıkla çünkü cidden anlamamıştım.

Gülümsedi gözleri küçülürken. "Buradan sonra seni güzel bir yere götürmek istiyorum. Gelirsin değil mi?"

"Ta-tabii," dedim şaşkınlığım üzerine katlarken. "Tabii ki gelirim."

Gülüşü büyüdü. "Nereye gideceğiz ki?" diye sordum sonra merakla. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sürpriz."

Kendi geri çektiğinde kalbimin nasıl attığını hissettiğine emindim. Oraya beklenmedik bir saat bıraktığında bana kalan tek şey geri sayım yapmak olmuştu.

Nişan beklediğimiz gibi geçmişti. Berat elinden geldiğince bizimle ilgilenirken Kadir de yer yer konuştuğu kız ile iletişim kurmuştu ama bu gözümüze batacak cinsten değildi. Orada fazla kalmadan Berat'ın ablasını da tebrik ederek salondan ayrıldık. Akif Selim bir taksi çağırdığında bana asla bir ipucu vermeden sakin bir yolculuk yaptık. Yaklaşık yirmi dakika sonra taksiden indiğimizde daha önce hiç gelmediğim bir sokağın içinde buldum kendimi. Etrafta kimse yoktu ve burası sanki terk edilmişe benziyordu. Ürkek tavrım Akif Selim'in yanıma gelerek elimi tutmasıyla yumuşasa da tarifsiz bir hissin içine düşmüştüm. "Neredeyiz?" diye fısıldadım sanki birileri beni duymasın diye konuşur gibi.

"Biraz yürüyeceğiz," deyip elimi kaldırdı ve dudaklarını parmaklarıma bastırdı. Sonra da bana sıkıca sarılırcasına ellerime sarıldı. İleri doğru yürümeye başladık. Onunla koşulsuz ilerledim. Etrafta ışık yok denecek kadar azdı. Ses yoktu ve insanlar bizi terk etmişti. Hayatımda ilk defa bu kadar ürküten ama olağanüstü derecede huzur veren bir ortamın içindeydim. Bu iki hissi nasıl olur da aynı anda yaşamıştım akıl erdiremiyordum.

Adım seslerimiz ve birbiri için atan kalbimiz, kararmış gökyüzünün altında yağmurdan saklanırcasına kendine bir şemsiye arar gibi telaşlandığında başka bir sokağa girdik fakat burası... Uzun bir yol ve kaldırım kenarlarında sıra sıra dizilmiş sayısız sokak lambası... Hiçbiri yanmıyordu. Hepsi sönmüştü, biri hariç.

Akif Selim elimi daha sıkı tutarken beni o sokak lambasının altına götürdü. Bütün sönmüş sokak lambalarına inat yalnızca birinin altındaydık. Bütün karanlığa inat ufacık bir aydınlığın içindeydik. Kalbim nasıl attığını unutmuş bilakis umursamıyormuş gibi davranmaya başladığında elimi bırakarak karşımda durdu. Işık tepemizdeydi ve sadece bize yanıyordu. Gözlerinin içindeki parlaklığı daha iyi görebiliyordum. Sessizliği ama titreyen bedeniyle yüzüme bakmaya devam ettiğinde dudaklarını birbirine bastırarak hafifçe gülümsedi. Ben ise gülümsemekten öteydim. Bu gülüşün bir öteki sayısız gözyaşıydı. "Sokak lambaları," dedi nihayet konuştuğunda. "Ne çok şeye şahit oldu değil mi? Seninle ilk kez karın altında oturduk, seni ilk kez onun altında öptüm ve seni orada terk ettim... Sana mutluluğu getirirken sana hüzün kattım, Mislina..." Çaresizce iç çekti. "Burada da seni, bizi görmek istedim."

Ağlamak ve ağlayamamak arasındaydım. Biliyorum, bu duyguyu çoğunuz yaşadı.

Ellerin titrer, göz bebeklerin büyür ve küçülür sonra sen düşeceğini bilsen bile koşmak istersin uçuruma doğru, sonunda seninle öleceğini bildiğin bir adama...

"Kalbini kırmıştım. Sana Cansel yüzünden kızmıştım... Ne kadar aptaldım, ne kadar salaktım..."

"Hayır değildin."

"Öyleydim. Özür diliyorum senden," dedi gözlerinde gördüğüm istekle. "Yaşadığımız kötü şeyleri, sana yaşattığım kalp sancılarını unuttu-ramamam belki ama söz yenilerini eklemeyeceğim. Bunun için bakıyorum gözlerine çünkü bunun için yaşıyorum. Kalbini bir daha kırarsam bakamam gözlerine, tutamam ellerinden... Ama bırakmayacağım. Sana söz, tüm sokak lambalarını senin için yakacağım."

"Akif Selim ben..." dedim heyecanım dağları aşarken.

Soğukkanlı bir tavırla kulaklığını çıkarıp telefonuna takarken kulaklığın birini kendine birini de bana taktı. Ellerim kendiliğinden omuzlarına sarıldığında, ellerini belimin çukuruna koydu, narince kavrayarak bana geldi. Sonra yavaş yavaş bir müzik sesi işittim. Onu duydum. Ona gömüldü ruhum.

Dans etmeye başladık.

Ağır adımlarla hareket ettik ama olduğumuz yeri terk etmedik. Alnını alnıma koyduğunda gözlerimizi kapattık. Gördüğüm en güzel rüyaydı. Uyanmak istemiyordum. Âni yaşarken anın içinde kayboluyordum. Bizi hiç kimsenin bulmasını istemiyordum. Saklanmamıştık fakat göğün altındaysak kötülüklerden ve acılardan kaçacak bir yer daima bulunurdu. Bulmuştuk. Bir sokak lambası altında. Şehre değil yalnızca bize ait bir ışığın yansımasında.

Zamanın umurumuzda olmadığı ve şarkının kaç kez tekrar ettiğini bilmediğimiz bu gecede Akif Selim ellerini usulca belimden çektiğinde gözlerimi açtım. Gözlerini açtı ve soluklanarak bir adım geriye gitti, sonra da hemen olduğu yere diz çökerek ceketinin cebinden çıkardığı siyah kutuyu açtı ve bana baktı. Nefesim köreldi, yaşamıyorum... Ayaklarım yerden kesildi, ayakta duramıyorum. Gözleri hiç olmadığı kadar derin bakarken tavrındaki kararlılık içime işledi. "Sokak lambaları şahit olsun ki, seni ömrümün sonuna kadar seveceğim. Mislina... Yüreğimi bir çiçek bahçesine çevirdin, ömrümü uzatıyorsun varlığınla ve bir kez daha evet der misin bana?"

Yenildim. Bir damla gözyaşına yenildim. Ellerimi ağzıma götürerek güldüğümde çenemdeki ıslaklığı hissetmem uzun sürmedi. "Evet," dedim acelem varmış gibi. "Evet. Sonsuz kere evet."

Elleri titriyordu yüzündeki sevinci saklayamazken. Ellerim titreyerek uzattım elimi ona. Yüzüğü çıkardı ve parmağıma taktı. İkimizin de eli titriyordu.

Akif Selim ayağa kalktığında vakit kaybetmeden birbirimize sarıldık. Sımsıkı sarıldık. Hiçbir şeyi kaybetmemek adına. Kalp atışlarını duydum. Aksine... Çok hızlı atıyordu. Bu kadar hız iyi miydi yoksa değil miydi bilmiyorum ama ikimiz de en güzel anın mimarlarıydık.

Birbirimizden ayrıldığımızda elleriyle direkt yüzümü kavradı.

Salak gibiydik ama çok âşıktık.

"Seni çok seviyorum, Mislina," dedi ağlamaklı bir sesle. "Seni çok seveceğim, Kar Çiçeğim."

Bedenim dahil ellerim hâlâ titremeye devam ettiğinde dudaklarım kilitlenmişçesine konuşamadım ama iki damla gözyaşı yetmişti her şeye. Akif Selim gözyaşlarımdan öptüğünde geri çekildi ama uzağıma düşmedi. Gözleri, belki de ilk kez dudaklarıma düştü. Gözlerim belki de ilk kez dudaklarına düştü. İlk kez bu kadar istekle ve hevesle. Bu hevesin solmasına izin vermedik. Akif Selim yavaşça yaklaştı ve dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Gözlerim kapandığında kirpiklerim tenine değdi. Ellerimi saçlarına taşıdığımda canımın artık bir önemi kalmamıştı. Onu hissettim. Dudaklarını, dudaklarımın üzerinde hissettim. Bir dokunuş, bir ürperti ve bir tüy gibi... Yumuşacık ama huzurlu. Beni sadece öpmüştü. Bayılacaktım, gerçekten bayılmak üzereydim. Dudaklarımı hafifçe araladığımda artık soluğumun da bir önemi kalmamıştı çünkü ben ona, onun için vurulmuştum.

Saniyeler olduğundan daha yavaş ilerlediğinde birbirine ait olan ve ilk kez birbiri tarafından öpülen dudaklarımızdan ayrıldık. Gözlerimi açtığımda gözlerini gördüm. Sonra da sokaktaki yanan tüm sokak lambalarını. Artık yalnızca biz değil, şehir de yanıyordu. *Tüm sokak lambalarını bize yakmıştı.*

Devam edecek...

"İnsanın kalbi kimdeyse evi de oradadır."

Bahar geldi ve çiçekler kalplerini sarıp sarmaladı. nce bakışlar, sonra tebessümlerle adımlar atıldı. Sıcak bir ısı geride bırakan güzel ruhlar şimdi güneşin ışığında yanmaya hazırdı.

Mislina ve Akif Selim'in kalbi birbirinin dengiydi ve er kalp dengine koşardı. Mislina şairdi, Akif Selim se şiir. Fakat ikisi de okudu, ikisi de yazdı çünkü birbiri için atan kalpler bir gün muhakkak bir kitabın aynı cümlesinde nefes alırdı.

jileri her geçen gün derinleşirken karşılarına çıkan güçlüklere inat daha sıkı sarılıp bir söz verdiler. evmeleri kıskandıracak güzellikte bir sevgiydi çünkü lp kırmaktan korkan iki insan nefreti hiç bilmezdi. Onlar gökyüzünün en güzel yerinde parlayan iki inci tanesiydi.

"Her insanın kalbi bir kafestir ve oraya bir kuş girer. Kalp severse kuş yaşamayı bilir, küserse o kafesin içi boş kalır ama kalbinin içindeki öldü diye sevmekten vazgeçilmez."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786257 382830